nhà xuất bản Xuân-Thu

Cơ Sở Ấn Loát & Phát Hành Đủ Loại Sách, Tiểu Thuyết và Từ Điển Thông Dụng
Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1976

P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 USA (713) 495-1474

CHƯƠNG I

TIỆC LẠ TRONG MIẾU CỜ

THÀNH Trường Sa náo động...

Cao thủ giang hồ, Văn nhân hào phú, đều ngơ ngác xôn xao!..

Một ngày vừa thức giấc, không khí trong lành dọc giải Hồ Nam của trường Sa Phủ bỗng dưng nổi cơn xáo trộn, vì những cánh thiếp lạ lùng...

« Thần Đao » Lưu Huy Viễn, một thanh niên cao thủ giang hồ, uy chấn Tam Tương, cột nhiên nhận được cánh thiếp hồng !...

Thứ hai, cánh thiếp cùng màu sắc đỏ, đến tay một thi nhân Hàn Lâm Viện Biên Tu, đặc trấn Trường Sa Trì phủ : Hứa Quang Thanh...

Và, những cánh thiếp màu trắng, cùng một lúc, được gởi đến hầu hết các nhân vật Võ lâm, hào phú văn nhân..Những kẻ thành danh trong lúc tuổi không quá ba mươi của Trường Sa phủ...

Tất cả, dù trắng dù hồng, trên mặt thiệp đều ghi :

« Tiếp được thiếp này, đều là những kẻ hữu duyên...» Đêm nay, vào khoảng canh hai, xin dời gót ngọc đến « Tiên Nữ Miếu ở phía Tây thành ; tay cầm tấm thiếp đứng dưới trăng, sẽ có người cung kính tiếp nghinh trong bửa tiệc huỳnh tương ngọc tửu ».

http://tieulun.hopto.org

« Đa Tình Tiên Tử »

Những cảnh thiếp mang theo một sức hấp dẫn lạ lùng, bất cứ một ai, khi nhận được, cũng đều cảm thấy vừa kinh ngạc vừa thích thú...

X

Ngoại thành Trường Sa, dưới ánh trăng vằng vặc, một bóng đen lao mình vun vút về Tây...

Độ sáu bảy dặm đường, chiếc bóng đen dừng hẳn lại trước một cảnh rừng hoang lạnh. Bằng vào dáng dấp hiên ngang quen thuộc của kẻ dạ hành, những ai ở đâu lâu nơi Phủ Trường Sa, đều dễ dàng nhận ra « Thần Đạo » Lưu Huy Viễn.

An mình vào tàng cây rậm, hai luồn nhỡn tuyến tinh anh rọi xuống trước sân Tiên Tử Miếu, người cao thủ họ Lưu chợt giật nẩy mình...

Nơi đây, không biết tự bao giờ, một người ăn vận theo lối văn sinh, tay cầm lá thiếp hồng, đúng thủ tục của kẻ được mời, ngửa mặt nhìn trăng im lìm bất động : Trường Sa Trì Phủ Hứa Quan Thanh !

Liền theo đó, từ trong Miếu, bốn người thiếu nữ áo xanh thoăn thoắt bước ra, đưa vị Trì Phủ thi nhân vào cửa Miếu, sau những câu trao đổi thì thầm.,.

Lưu Huy Viễn cau mày tự lự : Đa Tình Tiên Tử là ai ? Tại làm sao gởi thư ước hội lại có cả vị Phủ quan...?

Lưu anh hùng, đã đáp lời mời mà đến, sao còn ẩn trong bóng tối làm chi ?,.

Giọng nói dịu dàng mà thanh âm lanh lảnh thình lình nổi dậy, làm cho người mang danh hiệu «Thần Đao» rúng động trước nhãn quang mẫn tiệp của đối phương và, kịp thời trấn tĩnh, họ Lưu khẻ nhếch môi cười :

— Cảm phiền cô nương vì tại hạ hãy còn chưa biết phương thức diện kiến ra sao ?...

Một làn gió nhẹ phớt qua, mùi hương thoảng dịu, dưới

bóng trăng mờ ảo, một thiếu nữ vận y phục dạ hành màu đen sậm, nở nụ cười bước tới :

— Lưu đại hiệp, xin mời qua bước vào trong...

Lưu Huy Viễn mím môi lặng lẽ theo vào cổ Miếu...

Nơi tiền đường của tòa cổ Miếu, mười mấy thiếu nữ áo xanh, mỗi người giữ sẵn một con tuấn mã, yên cương tề chỉnh.,,

Người thiếu nữ dẫn đường dừng lại, từ trong tay áo rút ra một giải lụa màu đen :

— Xin phiền Lưu đại hiệp cho che mắt lại !

Lưu Huy Viễn thoáng trầm ngâm và cố giữ vẻ tự nhiên:

— Xin tùy tiện...

Thiếu nữ áo đen khẻ nhếch vành môi thắm, nhè nhẹ, phủ mảnh lụa lên mắt họ Lưu...

Hai chéo lụa vừa cột tréo qua sau ót, vị cao thủ Tam Tương chợt nghe thấy nơi huyệt « Khúc Trì» tăng tăng như con kiến nhấm và, hai cánh tay tập tức tê rần, mất luôn tác dụng...

— Lưu đại hiệp, xin tạm thời ẩu nhẫn phút giây. Các hạ là quí khách của Tiên Tử chúng tôi, nhất định sẽ có nhiều ưu đãi... Những gì khó chịu trong khoảng khắc, sẽ được bồi thường xứng đáng trong lời ca điệu vũ với tiếng nhạc đêm trăng.

Lửa giận tuy đã bắt đầu hừng hực, song công lực bị hoàn toàn chế áp; Lưu Huy Viễn đành cố tạo điềm nhiên :

— Không sao, khi bằng lòng đáp lời ước hộ, kẻ này đã đem vấn đề sống chết gạt bỏ ra ngoài...

Lưu Huy Viễn nói chưa dứt lời, thì từ ống giày, tay áo, thắc lưng... những phi đao, chủy thủ cất dấu trong mình, đều được hai bàn tay ngọc mò mẫm tịch thu tất cả...

— Lưu đại hiệp, những vật vô tình này, chúng tôi xin tạm giữ và sẽ giao hoàn đầy đủ khi mãn tiệc... Bâygiờ xin tạm mời đại hiệp lên ngựa là vừa !

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói, người con gái vừa đẩy Thần Đao nhích tới dụng vào yên ngựa...

Biết rằng đến nước nầy nói gì cũng chỉ là vô ích, Lưu Huy Viễn cắn răng phóng lên lưng ngựa, con tuấn mã chồm vòn cất vó...

Tuy 2 tay không cử động được và đôi mắt bị che, song bằng lòng vào sự nắm lòng địa thế Trường Sa, Lưu Huy Viễn dễ dàng nhận biết hướng ngựa đang sấy về Tây Bắc...

Nhưng chừng như đối phương đã sẵn đề phòng, nên chỉ như mười trượng, đầu ngựa được xoay qua ngõ khác.

Cứ như thế, lộn đi mười bận, Lưu Huy Viễn lạc luôn phương hướng và, không biết bao lâu, vó ngựa dừng đứng lại, lẫn đẳng xa gần tiếng nhạc nổi lên.

— Đến rồi ! Tiên Tử của chúng tôi đã tuổi khúc đón rước khách...

Cùng một lúc với giọng nói uyển chuyển phát ra, hai luồng gió nhẹ phớt lên đại huyệt «khúc trì», hai cánh tay Lưu Huy Viễn có sức lực hoàn toàn khôi phục...

Với bản năng tự giải, họ Lưu đưa tay lên mặt...

Nhưng, động tác của Thần Đao dù có lẹ, mảnh lụa đen vẫn theo hơi gió nhẹ tới xuống trước và, ánh sáng bừng lên...

Một thiếu nữ áo xanh ôm bó hoa hồng đứng ngay trước ngựa :

— Tiểu tử vâng mạng chủ nhân, cung kính đón mời tân khách.

Bao nhiêu hơi giận đã hoàn toàn tiêu tán trước nét hoa rạng rỡ, trong giọng nói dịu dàng Thần Đạo Lưu Huy Viễn tung mình xuống ngựa :

Không dám, cảm tạ, cô nương...

Búp tay như ngọc chuốt, ngắt vội đóa hồng hoa cài lên ngực áo vị khách hào hùng :

— Yến hội mở rồi, khách đã vào đông đủ, chỉ còn chờ Lưu đại hiệp nữa thôi.

Và cô gái áo xanh khẻ động vành môi hàm tiếu, xoay [illegible] dáng điệu trang trọng dẫn đường.

Qua khỏi cụm rừng chồi nho nhỏ, cảnh vật trước mắt bỗng nhiên biến đổi...

Trên cánh đồng cỏ phẳng bằng rộng lớn, một yến hội lộ thiên, màn nhung 5 sắc ánh lên dưới vòng đèn treo rực rỡ vây quanh, năm giãi bàn dài ngồi đầy tân khách...

Mấy mươi thiếu nữ áo xanh diễm lệ, lui tới dập diều như đàn bướm nhởn nhơ, thoăn thoắt sắp bày hải hào, sơn vị, mỹ tửu...

Lưu-Huy-Vi n đứng chân trước mặt vị nho sinh ngồi ở đầu bàn, vòng tay thủ lễ :

— Phủ đài đại chân !

Người Trì Phủ hào hoa đứng dậy mỉm cười :

— Tình này cảnh này, dành cho khách ngâm phong vịnh nguyệt...Phải khõa bằng khoan cách tôn ti, xin mời Lưu huynh cứ tự nhiên ngồi vào cho đúng theo ý muốn của chủ nhân...

Từ trong cánh [illegible] àn nhung, tiếng nhạc vụt trỗi lên, mấy mươi thiếu nữ diễm trang màu áo pha sắc tuyết, như những con bướm trắng lã lướt trên yến tiệc...

Từng cánh tay ngón nà nghiêng bầu trên chén ngọc, làn mơi ươn ướt nụ cười...

Mùi hương vừa dịu vừa nồng, trong thần người trong chén rượu, hòa lại dập vào mũi khách...

Suối trăng trên bầu trời trong vút chảy lên mặt ngọc: lời ca tiếng nhạc rót vào nhịp bước nhặc khoan... Hồn khách lâng lâng không còn tự chủ, không hẹn mà từ từ nghiêng chén mềm môi...

Tiếng nhạc vụt chuyển qua, những tà áo trắng, lần lần chậm lại...

Tiếng đàn bát chấm dứt một cách vội vàng, từ trong bức màn nhung ngũ sắc, một thiếu nữ vận áo màu lục chầm chậm bước ra,

Phong cách dịu dáng tươi đẹp như hải đường buổi sáng

http://tieulun.hopto.org

những thiếu nữ Bạch y gần như tan biến trước sự xuất hiện của cô gái mặc áo màu lục...

Theo sau, 4 cô gái mặc áo xanh... Hai người đi trước bưng ngọc đỉnh hương trầm nghi ngút, người thứ ba ôm chiếc tỳ bà, người thứ tư hai tay đỡ chiếc mâm cây, không biết đựng vật chi chưa ai thấy rõ...

Lục y thiếu nữ đưa đôi mắt như hai ánh sao giăng lướt qua bốn phía, đôi môi khẽ động như cánh hồng hơi :

– Trời trong trăng rõ, buổi tiệc được tròn đầy, mong chư vị thứ cho tiện nữ chưa làm tròn vẹn bổn phận của người chủ tiệc...

Người Trí Phủ thì nhảu vụt đứng lên :

– Có lẽ cô nương là Đa Tình Tiên Tử, vị chủ nhân yến hội ?

Lục y thiếu nữ mỉm cười bóng bẩy :

— « Đa Tình » rất dễ biến thành « lắm hận », mong chư vị biết cho !...»

Thần Đao Lưu Huy Viễn tiếp lời :

— Nhưng, nếu Tiên Tử « vô tình », thì sao lại phóng thiếp mời tân khách ?

Đôi mắt sáng của Đa Tình Tiên Tử đảo qua bốn phía.

— Chư khách ngập đầy yến tiệc; sở năng mỗi mỗi khác nhau... Có người văn thái phong lưu, có vị anh hùng xuất chúng...

Tiện nữ cho dù Mê Hồn, nhưng một mình làm sao có thể bủa vây khắp nơi...

Nụ cười nghiêng ngửa lại nở ra và người nữ chủ nhân nói tiếp :

— Song, những cô bạn vũ vừa rồi, sắc mọn tài hèn cũng không đến nỗi làm cho bẩn mắt... Nếu chư vị có lòng chiếu cố xin cứ tự nhiên mời ngồi đồng ẩm cho vui...

Bằng tư thái cực kỳ phóng khoáng, vị Trí Phủ Trường Sanh hã hật cười :

— Đa Tình Tiên Tử, quả là danh đúng như người thật !...

Và đưa mắt vòng quanh tiệc rượu, người thi nhân họ Hứa cất cao giọng nói :

— Chư vị Lăng hữu, chúng ta không nên phụ nhã ý của chủ nhân...

Dứt lời, vị Trí Phủ Trường Sa bước tới sát bên một cô gái trong đoàn thiếu nữ bạch y, chụp vào tay áo của nàng...

Cử chỉ hào hoa phóng túng của Hứa Quang Thanh, đã khơi dậy lòng cảm hứng cho đám thực khách ngà ngà men rượu cả tiệc đều xô ghế đứng dậy... mỗi người hướng vào một nàng tiên áo trắng...

Yến hội bắt đầu xao động !...

Đa Tình Tiên Tử vụt đón lấy chiếc tỳ bà trên tay của cô gái áo xanh và, trên không đường tơ ; ngón tay ngà ngọc nhẹ nhẹ búng lên mấy tiếng...

Bao nhiêu tân khách đều rúng động, khi nghe tiếng tơ đồng Hương rượu màu hoa làm mê loạn tâm thần, mấy giọt đàn tỳ bà như kêu tỉnh lại...

Thần Đao Lưu Huy Viễn chợt nhích lên cười lớn, với tay chụp áo cô gái mang danh hiệu «Đa Tình»...

Bàn tay của vị cao thủ Tam Tương bấu tới như diện chớp cơ hồ nắm chặc Đa Tình Tiên Tử...

Nhưng, bóng áo màu lục nhẹ phất lên, năm ngón tay của người danh hiệu Thần Đao chụp vào khoảng trống.. và, thân ảnh nữ chủ nhân, đã khuất sau lưng một vị thiếu niên tân khách áo lam !

Lưu Huy Viễn vướn mình theo, tay trái gạt phăng người mặc áo lam, tay phải chụp tiếp vào Đa tình Tiên Tử...

Bịch !... roảng... roảng...

Người áo lam bị cánh tay họ Lưu hất văng gần một trượng đâm vào một vị khách khác, cả hai người ngã dồn cục lên mặt đất, chiếc bàn xô lệch, ly tách đổ ngổn ngang !

Bằng một thân pháp nhẹ nhàng nhanh chóng, Đa Tình Tiên

http://tieulun.hopto.org

Tử đã lách mình qua sau lưng một người khách áo đen...

Men rượu đã làm cho máu nóng bừng lên, không còn cách gì chế áp, Lưu Huy Viễn không màng ngó đến những người đã tê, phóng mình theo vung tay chụp vị nữ chủ nhân...

Người đẹp thoáng qua, thân hình uyển chuyển với những đường cong lồ lộ, một cơ hội không thể có trong đời... Người khách áo đen xoay ngược bước chân với tay chụp lấy lưng nàng...

Đang trong đà chạy tới Đa Tình Tiên tử vụt khom mình xuống, vặn xoay qua bên trái, ấn nhẹ mũi chân vọt xéo hơn năm thước...

Bùng !...

Liền theo đó, hai cánh tay bắt bóng chạm đúng vào nhau, trong lúc bất phòng, cả hai điều xiểu niểu...

Trước xuân sắc động người, cộng với men chếnh choáng Lưu Huy Viễn không kịp nghĩ điều phải trả, vừa thấy như có kẻ chận đường, lửa giận hừng lên vung tay đánh tới...

Người khách áo đen đang ngầy ngật trong bể rượu, lại càng nghiêng ngửa hơn vì lượn sóng tình tâm thần táo loạn, luon đến vị cao thủ vùng Tam Tương cũng không thấy rõ là ai... Cho nên cánh tay phải vừa bị đội, bàn tay trái đã cất lên tống thẳng một quyền...

Bốp !...

Một lần nữa, hai nắm tay chấp chới men nồng áp đúng vào nhau phát lên một tiếng khô khan và, người khách áo đen, lảo đảo thụt lui luôn ba bước.

Thần Đao Lưu Huy Viễn cũng nghe thân mình rung chuyển bước trái ra sau...

Yến tiệc đã trở thành hỗn loạn..

Men rượu, mùi hoa,... khóe mắt, nụ cười... ngần thứ mê hoặc con người ấy, quyện vào nhau dưới ánh trăng huyền ảo trong đêm ngả về khuya, làm cho những kẻ được mời quên

lắng thân phận của mình là tao nhân, hiệp khách...

Họ xô, họ lấn... họ không ngại ngùng nặng tay với nhau để săn đuổi những tà áo trắng uốn qua lượn lại, vừa tránh né một cách tài tình !

Tang... Tang... Tích !.. Tang... Tình !..

Giọng đàn tỳ vụt nổi lên, từ búp tay thoăn thoắt dịu mềm của Đa Tình Tiên Tử...

Quang cảnh hỗn loạn chợt im phăng phắc và, thực khách từ từ gục xuống !

Với những đường tơ kỳ dị, vị chủ nhân tấn khúc mê người khách bào hoa ngã lên mặt đất càng lúc càng đông... Cuối cùng, kẻ mang trong mình công lực thâm cao hơn hết—người anh hùng vang lừng tên tuổi Thần Đao — cũng đành chung số phận !

Yến tiệc hoàn toàn lặng lẽ..

Tân khách gối vào nhau say giấc Nam kha !

Đa Tình Tiên Tử ngưng bặt tiếng đàn, quét vòng đôi mắt long lanh, cất giọng cười hăn hắc...

Thanh âm trong vút, xé màu đêm tịch mịch kéo loảng về xa...

Nhưng, dưới ánh trăng vằng vặc, trên má hồng chợt lóng lánh giọt kim cương... và, giọng cười như ngọc vỡ phía lẻ, vụt biến thành nức nở ?

Vị chủ nhân yến hội, người có một thân phận dị kỳ đã làm xinh vinh cao thủ Tam Tương, cô gái với sắc đẹp mê người, nhân vật của chiếc đàn tỳ thần bí đã bật lên tiếng khóc !..

Những cô gái múa ca chuốc rượu, vành môi chưa tan hẳn nụ cười, khóe mắt đã bừng lên niềm u uất ..

Chung như sau phút vui cười, câu chuyện thương tâm dĩ vãng chợt ùng sống dậy...

Bốn người thiếu nữ mặc áo chẽn màu đen từ trong cánh màn nhung ngũ sắc, cùng một lượt bước ra, đều trước mặt

http://tieulun.hopto.org

Đa Tình Tiên tử cúi đầu :

— Xin cô nương hãy bớt cơn buồn [illegible] trong thân mình !...

Đa Tình Tiên tử chầm chậm đưa tay áo gạt giòng [illegible] mắt buồn buồn :

— Đã mấy giờ rồi ?...

— Gần mãng canh tư !

— Chúng ta sửa soạn đi thôi !

Và nàng ôm chiếc tỳ bà, vẻ oái quay lại màn nhung...

Bốn người thiếu nữ áo đen đưa mắt nhìn nhau ủ dột...

Trông theo bóng dáng vị nữ chủ nhân, họ thì thào to nhỏ :

— Nghìn dặm từ Giang Bắc đến Giang Nam, hỏi kiến muôn mặt giang hồ, nhân sĩ... Cô nương vẫn không đạt được lòng mong muốn... Bằng vào phương pháp này, e cũng chẳng hoàn công !

— Bao nhiêu năm qua, diễn đi diễn lại mãi tấn tuồng bi thảm, rốt cục cũng hoàn không ! Hay là...

— Chỉ còn có cách bắt họ Dương trở lại...

— Nhưng chưa chắc bằng vào phương thức ấy sẽ dễ dàng thành tựu... vả lại còn hai người con gái họ Lý, họ Trầm, phải giải quyết ra sao ?...

Từ trong bức màn nhung chợt có lệnh truyền :

— Sửa soạn lên đường !

Bốn người thiếu nữ áo đen quay mặt vào cúi đầu vâng dạ và đoàn con gái áo xanh được chỉnh tề tập họp, thu dọn hành trang...

Trong thoáng chốc, bốn cỗ xe trướng rũ màn che với mấy mươi tuấn mã vượt trời đêm trấy xuống miền Tây, bỏ lại đồng hoang những tao nhân, hiệp khách, triền miên mộng ảo...

X

CHƯƠNG II

PHỤC NGƯU TAM ÁC

Tiếng gà rừng eo óc rộ vang trong trang vắng. Một vòng tròn đỏ sậm từ từ nhô lên dưới góc trời Đông...

Những người tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn cảnh đồng hoang vừa kinh vừa thẹn... Kẻ thức trước ngượng ngùng không đánh tiếng, âm thầm lặng lẽ lục tục kéo về...

Chỉ trong vòng mấy ngày, cả Trường Sa lại 1 bận xôn xao vì những tin tức giống nhau truyền đi khắp chỗ...

Câu chuyện được sôi động, quanh quẩn không ngoài việc Thần Đao Lưu Huy Viễn mất tích, sau cái đêm ước hội nơi tòa cổ miếu !...

Có người nhận định Thần Đao bị hung tai... Kẻ giàu trí tưởng tượng diễm tình lại cho rằng họ Lưu đã được Đa Tình Tiên Tử đưa vào cuộc sống tiêu diêu thơ mộng trên một hòn đảo xinh xinh rợp bóng dừa xanh nào đó ở chân trời, hai người đang tận hưởng phút thần tiên !...

Nhưng, nếu có ai vượt núi rừng đổ xuống Nhạc Dương sẽ thấy 1 con người đơn thân độc mã, theo hút vết xe lăn trên dặm đường Thiên lý !...

Người ấy, vị anh hùng danh động Tam Tương : Thần Đao Lưu Huy Viễn.

Sự việc xảy ra đã gieo rắc lòng nghi hoặc cho họ Lưu. Phải chăng đây là 1 trò đùa của Võ Lâm nhân vật, hay là 1 sự kiện mở đầu cho 1 âm mưu khuấy động giang hồ ?

Và vết xe đã đi vào thành nội Nhạc Dương, có phải nơi Thủy Nguyệt Sơn Trang Đa Tình Tiên Tử muốn mở màn yến hội ?...

Song, đêm đã về khuya, mà khắp trà đình tửu điếm, trong đường phố nội thành vẫn không thấy manh nha tin tức...

Chỉ còn Nhạc Dương Lầu, chốn danh thắng trong thiên hạ, đèn đuốc hãy còn huy hoàng...

http://tieulun.hopto.org

Lưu Huy Viên sửa sang dáng cách tự nhiên. Thư thả bước lên...

Lúc bấy giờ thực khách thưa dần. Tửu lâu chỉ còn lại bốn người, kể cả Lưu Huy Viên vừa mới đến.

Góc lầu bên trái, hai vị thiếu niên áo vàng mặt như ngọc sáng, trên tay mỗi người đeo 1 chiếc vòng ống ánh đang ngồi đối ẩm.

Hai người không những y phục giống nhau, mà vóc dáng mặt mày đều tương tự còn thêm trên lưng giắt xéo 2 đốc kiếm lạ lùng chung 1 kiểu, càng khiến cho người khó lòng phân biệt nếu gặp 1 trong hai.

Một nghi vấn nổi lên trong đầu óc chàng. Hai người dung sắc giống nhau, ăn vận lại một kiểu phải chăng có dụng ý làm người lầm lẫn dấy sao ?

Chàng đưa mắt nhìn qua hướng phải, nơi đây, 1 lão già hình dung cổ quái, xương xẩu lồi lõm dưới làn da, tóc tóc tưng núi, xập xòa qua khỏi ót, nếu không nhờ vào tia mắt luôn luôn chớp, động, người ta sẽ ngỡ rằng đó là 1 chiếc thây ma,..

Sa khi sai tiểu nhị chọn thức ăn, Lưu Huy Viên lựa một chiếc bàn cách xa mọi thực khách, ngồi xuống...

Giữa tửu lầu có mặt bốn người, nhưng không ai hé tiếng với ai, không khí tiềm ẩn 1 tình hình căng thẳng...

Thình lình, từ dưới bực thang, những bước chân [illegible] nề nổi dậy, tiếng dội cơ hồ rung chuyển tửu lầu.

Một sự cố ý rõ ràng qua âm hưởng bước chân. Lưu Huy Viên giật mình quay lại...

Một lão già lùn xủn, đầu to như chiếc đấu, lại chụp lên trên 1 chiếc mủ bằng da hổ, bụng lớn phình phình, choàng áo da dê,..

Lão ta chống cây gậy nhiều nhánh dựng lên như [illegible] nơi, đi thẳng lại bàn lão già áo đen, ngồi phịch xuống, không

[redacted]

nhi với cốc rượu của mình.

Lưu Huy Viên khẽ cau mày theo dõi...

Cung cách của họ, bạn không ra bạn, thù chẳng ra thù...

Đột nhiên từ dưới bọng lầu, một người nữa lò lên...

Như 2 đối tượng được cố ý an bài thật tương phản. Vì kẻ mới đến cao lêu khêu như cành trúc, chân mày rậm rì phủ xuống đôi mắt lươn hoi, chỉ nhận được bởi cặp đồng tử tinh anh, mủi miệng dẫn ra trên khổ mặt choắt chiu như mặt chuột.

Càng khác hơn lão già mới đến vừa rồi, sự xuất hiện của lão ta không một tiếng động.

Được liệt vào hàng thính tai nhạy mắt nhất trong giới giang hồ, Lưu Huy Viên cũng không nghe một âm vang nào trước khi thấy mặt lão.

Chớp chớp đôi mắt nhỏ nhìn quanh, lão vừa tới đi thẳng lại bàn lão già áo đen ngồi xuống...

Ba người ngồi chung một chỗ, hình tướng nổi bật lên khác biệt, quả là ba kỳ quan đối chọi lẫn nhau !

Một trong hai thiếu niên áo vàng bật cười ha hả :

— Phục Ngưu Tam ác đã đủ mặt đấy à ?

Lão áo đen không buồn liếc mắt qua, đáp bằng 1 giọng lạnh như đá tuyết :

— Đầy đủ cả rồi !

— Hay lắm chúng ta bắt đầu đi thôi !...

Đôi bên cùng đứng dậy. Hai thiếu niên áo vàng vẫy tay phóng mình đi trước, nhóm Phục Ngưu Tam Ác vút theo.

Lưu Huy Viên như khám phá được gì, vội vả đứng lên, ẩn mình trong bóng tối bám sát theo sau hết.

Trên đường theo dõi, họ Lưu cố moi trong trí, hình như dung mạo hai gả áo vàng, đã có lần nghe thấy đâu đây...

Xeo xéo về Nam, cách thành Nhạc Dương vài dặm, một cánh đồng dính liền rừng núi hoang vu, hai gả thiếu niên áo vàng dừng chân lại.

http://tieulun.hopto.org

— Nơi đây vắng lặng không người, chúng ta có thể yên tâm vào cuộc !

Bọn Phục Ngưu Tam Ác đảo mắt nhìn quanh.. Lưu Huy Viễn vội ngồi xuống ẩn mình, và thoáng nghe thấy hình như có một người nữa cũng đang ẩn trong bóng tối như mình...

Một trong 2 gã thiếu niên vụt tung mình ra hơn 1 trượng cất giọng lạnh lùng :

— Phục Ngưu Tam Ác sẽ cùng ra tay 1 lượt hay từng người 1 với nhau ?

Lão già lùn cười nhạt :

— Chúng ta từ trước tới nay chưa từng vây đánh ai... và bây giờ, tại hạ là kẻ đầu tiên lãnh giáo !

Thân hình lão thoáng lên theo câu nói, chiếc gậy sừng nai vung vút xé gió tấn công...

Tà áo vàng nhẹ phất lay trong gió, không ai nhìn kịp thủ pháp của gã thiếu niên, chỉ nghe 1 tiếng rú lên khe khẽ, vóc thân phì nộn của lão già lùn từ từ gục xuống...

Trên nẻo giang hồ, lừng danh của Phục Ngưu Tam Ác dội khắp Giang Bắc, Giang Nam, thế mà chưa trọn 1 chiêu đã có kẻ thăm hại dưới tay của 1 chàng trẻ tuổi.

Thần Đao Lưu Huy Viễn ẩn trong bóng tối, khe khẽ giật mình...

Thiếu niên áo vàng bật cười ngạo nghễ :

— Nghe đồn rằng Phục Ngưu Tam Ác đối với nhau như hình với bóng, tại sao không 1 ai ra tay cứu bạn đồng hành ?

Nóng mặt vì lời trêu tức của đối phương, lão già cao trong Phục Ngưu Tam Ác gầm lên 1 tiếng, lao tới như 1 luồng khói xám, song chưởng cùng vung lên một lúc.

Đã biết thủ pháp thần tốc của thiếu niên, Lưu Huy Viễn tập trung nhãn lực vào trận đấu...

Nhưng, cũng y như lần trước, không kịp thấy ngọn đòn đánh trả thế nào, bóng hình lêu khêu của lão già cao đã đổ xuống như một thân tre trốc gốc.

Trong khoảng khắc, Phục Ngưu Tam Ác chỉ còn trơ lại có một người.

Gã thiếu niên chọt cong mình xuống và như mũi tên xé gió, vút thẳng vào lão áo đen...

Lão già áo đen vừa nhấc cánh tay, chưởng lực chưa phát ra trọn vẹn, đã gập mình sòng soài trên mặt đất.

Gã thiếu niên nhìn bạn đồng hành khe khẽ mỉm cười, và quay về phía Phục Ngưu Tam Ác, cất cao giọng báo :

— Các người bị điểm trúng «Kỳ Kinh đại huyệt» 7 ngày sau thương thế sẽ phát lên ..

Ngưng một giây, đảo mắt quanh 4 phía, gã thiếu niên tiếp lời bằng từng tiếng một gằn gằn :

— Nhưng hãy còn một cơ hội cuối cùng... Ba ngày nữa, tại Nhạc Dương Tân, gặp một người y hệt bọn ta, các ngươi cứ khẩn cầu : oặc may được cứu !

Và không đợi phản ứng của đối phương hai gã thiếu niên đã tung mình mất hút vào màn đêm đen đặc.

Lưu Huy Viễn ẩn mình trong bụi rậm, nhìn theo bóng dáng 2 gã thiếu niên, mãi mại như là quen lắm song nhất thời không nhớ được là ai ?

Quay mắt về phía Phục Ngưu Tam Ác, họ Lưu bỗng giật nảy mình...

Lão già áo đen thình lình đứng dậy, bước sát tới 2 đồng bọn vung tay giải huyệt...

— À !

Lưu Huy Viễn suýt buộc miệng kêu lên thành tiếng, thì ra bản đã giả vờ trúng thế để qua mặt đối phương !

Được giải khai huyệt đạo, lão già lùn ngơ ngác :

— Hai thằng tiểu quỉ đã đi rồi a ?

Lão già cao hỏi tiếp :

— Không biết chúng dùng thủ pháp gì ghê gớm như thế ?

— Suốt một đời ngang dọc, hôm nay chúng ta đành mất mặt giang hồ !

http://tieulun.hopto.org

— May mà không ai chứng kiến...

— Nhưng đại ca biết chắc bảy ngày sau, thương thế có phát tác y như lời chúng cảnh cáo hay không ?

Lão già áo đen gục gặt đầu :

— Chúng nói thật đấy !..

— Nhưng !...

Lão già áo đen vội chận lời :

— Không ! Ta chỉ tạm thời giải huyệt. Còn thương thế do công lực chúng gây nên, xâm nhập vào kinh mạch chúng ta đành chịu chứ không cách chi giải cứu !... Trừ phi nghe theo lời chúng...

— Nhưng bọn chúng là ai ?

— Nhìn cách ăn vận, rất giống một người...

Câu truyện đánh trúng vào nghi vấn họ Lưu, chàng tập trung thính giác lắng nghe...

Lão già tiếp hỏi :

— Có phải đại ca nghĩ đến Kim Hoàn « Nhị Lang Thần Kiếm » Đào Ngọc Bội đấy chăng ?

— Đúng ? Trong chốn giang hồ trừ hắn ra, không ai phục sức như thế nữa, nhất là chiếc vòng vàng đeo ở cổ tay.

Lưu Huy Viễn thoáng nghe rung động, chợt nhớ đến cái con người mà mình suy nghĩ mãi không ra...

Giọng của lão già áo đen lại trầm trầm vang lên :

— Chỉ có một việc lạ lùng là Đào Ngọc Bội chỉ có một người mà ở đây lại xuất hiện đến hai tên...

Bọn Phục Ngưu Tam Ác gãi đầu suy nghĩ và kẻ trước người sau, lầm lũi bước đi mất hút.

Lưu Huy Viễn thở phào đứng dậy, đưa tay phải phủi những hạt sương đọng vướng trên thân áo...

Đột nhiên...

Một làn gió nhẹ thoảng qua từ phía sau lưng, Lưu Huy Viễn giật mình quay lại...

Lão già áo đen, kẻ cầm đầu Phục Ngưu Tam Ác đứng sừng cạnh bên mình, uy nghiêm quắc mắt :

— Các hạ ẩn mình nơi đây đã lâu rồi chứ ?

Biết rằng đối phương sẽ bảo tồn thể diện, bằng cách không ngại giết người để êm nhẹm chuyện mất mặt vừa xảy ra...

Nhưng, là một vì sao chói rạng đất Trường Sa, Lưu Huy Viễn với một giọng thư thả đáp lại :

— Vâng ! Đã lâu rồi !

— Đã chứng kiến từ đầu chí cuối ?

— Đúng !

— Thế thì ngươi phải chết !

CHƯƠNG III

HẾT THEO LẠI GẶP

Tiếng « chết » từ hai hàm răng bật ra như nghiến, lão già áo đen như một luồng điện chớp vung chưởng tấn công...

Lưu Huy Viễn nhích xéo mình qua và...

Soạt !

Trong bàn tay gân guốc của người danh thủ đất Trường Sa thanh đại đao lấp loáng...

Lão già áo đen cười sằng sặc :

— Bằng vào thủ pháp rút đao, cũng đáng kể vào hạng khá đấy !

Tiếp theo tiếng quát, lão ta lật úp bàn tay, nhanh như cắt năm ngón tay vươn ra như mũi sắt, bất thần chĩa tới...

Tự xét vốn không thù oán mà đối phương lại buông độc thủ, họ Lưu lửa giận bừng bừng huy động thần đao.

Công luôn một hơi bảy chưởng tâm chỉ với toàn thân tuyệt địch nhưng đều bị đối phương tránh khỏi; lão già áo đen biết đã gặp tay kình địch, bao nhiêu ý chí ngạo cuồng phút chốc tiêu tan, công thế bắt đầu dè dặt...

Thừa lúc đối phương dao động, chưởng pháp có phần chậm lại, Lưu Huy Viễn vận toàn lực lên cánh tay, vũ lộng thần

http://tieulun.hopto.org

đao biến thành một vòng mông bạc bức bách lão già áo đen lão đảo.

Nhưng luôn mấy chục đường đao ác liệt, chẳng những không, không chế được kẻ địch mà xem chừng chưởng lực đối phương càng lúc lại càng tăng.

Chợt nghe lão già áo đen gầm lên một tiếng hai cánh tay vùng biến thế, chưởng ấm trùng trùng.

Tuy trong tay có sẵn thần đao, Lưu huy Viễn vẫn bị bức lui mấy bước.

Tình thế đã đến lúc như không còn gượng được, người cao thủ Trường Sa dầm ướt mồ hôi...

Nhưng sự việc lại xảy ra quá thình linh, lão già áo đen bỗng nhiên nhắc bổng mình lên đánh lướt hai chưởng dữ dằn và trong lúc họ Lưu còn đang hoa mắt, lão ta quay đầu lao thẳng vào bóng tối !

Sau phút định thần, Lưu Huy Viễn bàng hoàng ngơ ngác...

Phục Ngưu Tam Ác trên giang hồ nổi tiếng hung ma, thế mà đêm nay, duyên cớ nào trong giao đấu đường như có chỗ lưu tình ?

Và nghĩ đến võ công thực tế của mình, qua trận chiến vừa rồi, kẻ mang danh hiệu «Thần đao» bất giác tiêu tan hùng khí.

Tự xét công lực của mình như thế, đối với việc truy tra vết xe thần bí của Đa Tình Tiên tử sẽ ra sao ?

Bao nhiêu hứng khởi trong những ngày qua, sau việc chạm mặt với «Phục Ngưu Tam Ác», người cao thủ Trường Sa chợt nghe lòng mình tê lạnh !

Đột nhiên, Lưu huy Viễn giật mình nghiêng tai nghe nghe ngóng.

Tiếng ngựa xe xao động trong bầu không khí tĩnh mịch của trời đêm.

Bánh xe khua càng phút càng gần, giá như trước đó vài giờ, âm hưởng của xe ngựa sẽ làm vui biết mấy. Nhưng, bây giờ, bây giờ thì...

Lưu Huy Viễn lách mình lẩu tránh...

Cỗ xe vọt nhanh qua.

Con tuấn mã vụt cất đầu cao lên theo sự kềm cương và, chiếc xe rèm phủ kín mít chợt xoay qua, chắn ngang trước mặt Lưu huy Viễn !

Bức rèm xe khẻ động, một cô gái áo xanh diễm lệ phóng mình nhảy xuống...

Đưa bàn tay ngọc hất ngược mớ tóc bập bình, người thiếu nữ mỉm cười :

— Lưu đại hiệp, nghìn dặm đổi theo quả thật hữu tình... xin mời đại hiệp lên xe, tiền tỷ vâng mạng đến đây đón tiếp !

— Có phải cô nương là người của Đa Tình Tiên Tử ?

— Vâng !

Lưu huy Viễn thở dài :

— Xin phiền cô nương về thưa lại cùng Tiên Tử, họ Lưu này vì bận việc nên phải trở lại Trường Sa !

Vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của thiếu nữ áo xanh đột nhiên biến đổi :

Đại hiệp nói dễ nghe dẫy chứ ! Đã là kẻ vô tâm thì chuyện chi lại phải khổ tâm theo đuổi vết xe thiên lý !

— Thật ra khi đi cũng có quyết tâm song, bây giờ, sự cố ý theo dõi không còn nơi lòng tại hạ !

Thiếu nữ áo xanh gắt giọng :

— Tiểu nử không thể trái lệnh chủ nhân, nếu không mời cho được đại hiệp... xin đại hiệp hãy lên xe !

Lưu huy Viễn điềm đạm mỉm cười :

— Nếu không ?

— Tiểu nữ phải buộc lòng.

Bóng áo xanh loáng lên theo câu nói, Lưu huy Viễn vừa kịp bước xéo qua nửa bước, chợt nghe cánh tay tê đại và, ngọn đơn

http://tieulun.hopto.org

đao đã nắm gọn trong tay cô gái áo xanh ?

Vừa chứng kiến thủ pháp thần tốc của thiếu niên áo đen hạ Phục Ngưu Tam Ác, bây giờ chính mình gặp thủ pháp cực kỳ huyền ảo của cô gái áo xanh, người danh thủ Trường Sa cúi mặt thở dài :

Thiếu nữ cất giọng lạnh lùng :

— Lên xe !

Sức đề kháng đã bị đối phương khống chế, Lưu huy Viễn đành cắn răng nuốt hận tuân theo.

Con tuấn mã bắt đầu giục vó.

Mùi hương thoang thoảng trên nệm xe êm ái, người cao thủ mang danh hiệu « Thần đao » buông lỏng tâm thần theo nhịp xe lăn.

Lần lần, ảo ảnh diễm kiều của Đa Tình Tiên tử chập chờn trong mộng đẹp.

— Đến rồi hãy xuống xe !

Tiếng quát lạnh lãnh của người con gái làm cho họ Lưu bừng tỉnh dậy, bàng hoàng lặng lẽ xuống xe.

Giữa màn đêm xám ngắt, một tòa trang viện sừng sững ngay trước mặt nhà cửa sau sát giăng giăng.

Lưu huy Viễn nghe một bàn tay ấn nhẹ lên vai... chỉ một cái ấn thật nhẹ thôi, mà toàn thân mình vụt nhồng lên nhủi tới như bay vào giữa gian phòng rộng.

Ầm !

Hai cánh cửa to lớn vừng ập lại, gian phòng lờ mờ chợt tối sầm.

Không khí khủng bố rón rợn len vào cơ thể với bản năng tự vệ, Lưu huy Viễn đưa tay sờ lấy cán đao...

Họ Lưu chợt rùng mình, khi nhớ lại thanh đao đã đoạt... và một giọng nói lạnh lùng của người con gái vụt nổi lên :

— Lưu các hạ muốn dạm dường dài theo dõi chúng ta với dụng ý gì ? Hãy nói !

Lưu huy Viễn tập trung nhãn lực soi vào bóng tối.

Nhưng màn đen như đặc lại, mặc cho họ Lưu đôi mắt nổi tiếng tinh anh vẫn không tài nào phát hiện ra bóng dáng. Tuy nhiên, bằng vào thanh âm định ra phương hướng vẫn đoán được vị trí của kẻ phát ra tiếng nói :

— Tiên Tử của chúng tôi tuy vốn nhân từ, song nếu trái với lời người là tự chuốt lấy điều phiền nào đấy !

Giọng nói của người con gái một lần nữa mang thêm nhiều hơi hám khủng bố!..Lưu huy Viễn ngầm vận chân khí sẵn sàng ứng phó và điềm tĩnh trả lời :

— Tôi tự xét mình vô tội...

Một tia lửa bắn ra, giữa phòng tối ngọn đuốc to được châm rực lên tức khắc.

Người con gái mình vận áo đen đưa cao ngọn đuốc từ từ bước tới.

Lưu huy Viễn chợt hiểu ra, từ trong bóng tối mặc y phục màu đen và nếu dùng tay áo che đôi mắt lại, thì dù cho người có nhãn lực đến đâu, cũng không tài nào khám phá !

— Nếu quả không có ác niệm tà tâm, thì tội cũng chưa phải là trọng đại. Song, muốn dạm đường dài theo đuổi, mà bảo rằng vô tội thì e không nghe được !

— Tại hạ chưa hiểu ý ?

— Nghĩa là phải được ít nhiều trừng trị !

Lưu huy Viễn khẽ cau mày :

— Giả như tại hạ không bằng lòng cho bất cứ ai ttừng trị thì sao ?

Thiếu nữ áo đen cười gằn không nói..,và đột nhiên, chiếc thân mềm mại vụt lắc quẹo, cánh tay phải chụp thẳng vào người Lưu huy Viễn.

Đã sẵn đề phòng, họ Lưu rùng mình lách khỏi, thuận đà bắt ngược cánh tay phải trái qua một chưởng.

Bằng một thân pháp lạ lùng, người con gái áo đen chúi nhẹ đôi chân, thoáng mắt đã đứng sau lưng Lưu huy Viễn.

http://tieulun.hopto.org

Họ Lưu vội thu chưởng lại, chân trái vừa mới nhích qua chưa xoay hẳn được thân mình, thì trên « khúc trì huyệt » chợt nghe tê diếng và cánh tay phải buông xuôi.

Chưa kịp có chút chi phản ứng, cánh tay trái rủ xuống liền theo... trong khoảng khắc, cũng như lần hội yến nơi Tiên Nữ Miếu, đôi tay họ Lưu mất hẳn hoàn toàn không tác dụng!

Người cao thủ đất Trường Sa hãm hực quát lên :

— Tiện tỳ...

Tiếng thứ ba chưa thoát ra khỏi miệng. Lưu huy Viễn chợt nghe một làn gió nhẹ qua, « Á huyệt » đã bị đối phương điểm trúng !

Thiếu nữ áo đen lại từ từ nhích tới :

— Các hạ miệng không nói được, tay đã buông xuôi, dù có muốn tiếc lộ chuyện ngày nay, cũng không có cách chi được nữa !

Lưu huy Viễn hơi giận xông lên tận óc, song dành đứng trơ như tượng gỗ, đôi mắt ngầu ngầu...

Ném tia mắt long lanh về phía Lưu huy Viễn như soi thấu gan ruột đối phương, thiếu nữ áo đen lạnh lùng nói tiếp:

— Thủ pháp điểm huyệt đặc biệt nầy tuy không hại vào cơ thể, chỉ cần an dưỡng trong thời gian một năm huyệt đạo sẽ tự nó giải khai, nhưng...

Giọng nói của thiếu nữ áo đen đột nhiên rắn lại :

— Trong khoảng thời gian một năm đó, đừng để cho lòng mình nổi cơn thịnh nộ, vì như thế, sẽ tức khắc tự rước lấy nội thương trầm trọng.

Ngưng lại một giây, nàng khẻ nhếch môi cười :

— Tuấn mã đã sẵn yên cương ngoài cửa, bây giờ các hạ có thể rời khỏi nơi đây !

Ngọn đuốc trên tay người thiếu nữ vùng quật xuống, gian phòng phủ lại màn đen.

Lưu huy Viễn cảm nghe một làn gió nhẹ thoát ra hướng

cửa, chàng cố nuốt hờn lặng lẽ đi theo.

Một con ngựa yên cương đã sẵn, Lưu huy Viễn mím môi phóng vọt mình lên.

Như đợi sẵn từ lâu, một thiếu nữ áo xanh nhẹ nhàng lướt tới, và vỗ khẻ lên mình ngựa.

Con tuấn mã ngẩng đầu hốn vó cất lên.

X

CHƯƠNG IV

THIÊN OAI CHỈ LỰC

Như cánh chim bằng xé gió, con ngựa cất tiếng hí dài, mang theo trên lưng một con người thất thế vun vút xuyên qua rừng núi giữa trời đêm.

Ngửa mặt nhìn những giọt sao lung linh trong biển trời đen nghịt, Lưu huy Viễn nhẹ nhẹ thở dài, như mặc cho sức ngựa đường xa.

Hết rừng cây khe núi, đến đồng cỏ hoang vu, vụt vụt lướt đi, con ngựa như điên cuồng mang một người ngây dại.

Thẳng thét một đêm mình ngựa mồ hôi xối xả, và cuối cùng, vượt qua một mô đất giữa dám rừng chồi, tuấn mã như không còn gân cốt quị hẳn bốn chân, quăng Lưu huy Viễn ngã choài sóng sãi !

Từ phương đông ánh bình minh ửng đỏ qua rặng mây ngang...

Lưu huy Viễn vừa cố sức lóp ngóp bò dậy chợt nghe vó ngựa dồn dập từ sau.

Họ Lưu nghiêng đầu dòm lại...

Lại một con kiện mã chở trên mình một tuyệt sắc giai nhân mà tà áo trắng và mớ tóc dài buông xỏa phần phật theo chiều gió như một vị tiên nữ !

Thoáng thấy bóng dáng của người con gái, một ý niệm căm thù chợt hừng hực nổi lên, Lưu huy Viễn ném nhanh một tia

http://tieulun.hopto.org

mắt lạnh lùng và ngoãn mặt v' hướng khác...

Với đôi mắt cực kỳ tinh nhuệ, vừa phát hiện dáng sắc họ Lưu, cô gái áo trắng ghì mạnh giây cương...

Con kiện mã chồm lên và quày đầu đứng lại...

— Các hạ bị cướp chận đường ư ?

Lưu huy Viễn chưa kịp lộ ra phản ứng, người con gái áo trắng vụt «à» lên một tiếng, phóng mình xuống ngựa :

— Làm sao để cho lại bế huyệt như thế ?

Cùng trong câu nói hai loạt chưởng phong từ hai bàn tay nàng đã nhè nhẹ phớt qua «Khúc tri Huyệt» của họ Lưu.

Đôi tay Lưu huy Viễn vừa phục hồi cử động, người con gái vụt trố mắt sửng sờ...

Nàng nhích lên sát đối phương, bàn tay ngọc khẽ vỗ vào «á huyệt» và miệng cười như hoa nở :

— Thật là kẻ ác, đã làm cho người ta không cử động được, mà lại không cho nói nửa chứ !

Lưu huy Viễn thở hắc một hơi và vòng tay thi lễ :

— Tại hạ là Trường Sa Lưu Huy Viễn, nhờ cô nương cứu trợ, không biết có được phép hỏi thăm danh tính, để ngày sau kẻ thọ ân này có được cơ hội đáp đền ?...

Cô gái áo trắng khoát tay :

— Chuyện nhỏ nhặt giữa đường, là thông lệ của kẻ giang hồ hành hiệp, có chi đáng gọi là ân.

Và nàng nói tiếp theo với nụ cười phơn phớt màu e thẹn :

— Còn danh tính, xin các hạ cứ gọi tôi là Dương Phu Nhân...

Lưu huy Viễn thì thầm lập lại ba tiếng «Dương Phu Nhân» và vụt ngẩng mặt nhìn người đối diện :

— À... tôi hiểu rồi, có phải phu nhân là người bòn phối của Dương Mộng Hoàn đại hiệp ?...

— Vâng !...

Trầm vân Phượng, là một người con gái tại sao lại tự xưng làm chi hai tiếng «phu nhân»?...

Tiếng nói lạnh lùng pha lẫn giọng cười mỉa mai thình lình vọng lại, cả hai người giật mình xoay mặt nhìn qua.

Cách đó non một trượng, ba vị thiếu niên tuấn mỹ, mình mặc áo vàng chỉ gối, lưng buộc giây đai lụa trắng, lưng giắt kiếm kim hoàn và trên cổ tay, đeo chiếc vòng vàng óng ánh... từ dung nhan đến phục sức, ba người in hệt như nhau !

Trầm vân Phượng chợt rùng mình, buộc miệng kêu lên

— Đào Ngọc Bội, người hãy còn sống đây ư ?

Đào Ngọc Bội, người thiếu niên đứng giữa, cười lên hăn hắc :

— Hay lắm, Trầm cô nương, đã lâu lắm rồi vẫn còn nhớ được cố nhân...

Trầm vân Phượng đột nhiên đổi sắc, cất giọng lạnh lùng :

— Hừ, ngươi đừng mong qua mắt người đời, ngươi không phải là Đào Ngọc Bội !

Đào Ngọc Bội thoáng vẻ sửng sờ :

— Sao ? Ta khác ở chỗ nào ?

— Lẽ tự nhiên là không khác... nhưn : Đào ngọc Bội chỉ có một người, mà các ngươi lại đến ba... ba kẻ một hình một dáng, làm sao có thể là Đào Ngọc Bội ?...

Đào Ngọc Bội khẽ nhích môi cười :

— Mấy năm không gặp, kiến thức của nàng quả đã tiến khá xa...

Trầm vân Phượng cười gằn :

— Ngươi nên nhớ rằng ta đã lớn rồi, không ai có thể gạt ta được nữa !

— Bất luận tại hạ có phải là Đào ngọc Bội hay không, nhưng chỉ thoáng nhìn qua nhớ được, chứng tỏ rằng Trầm cô nương hẳn chưa quên chút tình xưa...

Trầm vân Phượng nóng bừng đôi má, nói lên như thét :

— Hãy câm mồm lại !

Nhưng chỉ thoáng qua nàng như trấn tĩnh gạn hỏi gã

http://tieulun.hopto.org

thiếu niên :

— Câu chuyện ngày xưa của kẻ khác tại làm sao ngươi biết được ?

Đào Ngọc Bội bật cười hà hà :

— Chuyện của chúng ta mà bảo không biết là sao ?

Trầm vân Phượng khẽ cau mày :

— Ngươi quả là Đào Ngọc Bội ?

— Chứ giả là sao ?

— Còn hai gả kia ?

Đào Ngọc Bội mỉm cười :

— Môn hạ của ta !

— Sao lại giống nhau như thế ?

— Hình dạng tuy giống nhưng có chỗ khác nhau, tại Trầm cô nương không quan sát kỹ đấy thôi !...

Dứt lời, gả cất bước đi qua đi lại...

Trầm vân Phượng nhếch môi cười nhạt :

— Không cần phải quan sát... nếu ngươi quả thật là Đào Ngọc Bội, thì qua một bận nếm mùi cay đắng, hãy nên cải sửa cho mình trở nên người tốt... bằng như ngươi là kẻ mạo danh, thì dù xem lý hay không cũng thế mà thôi !

Đào Ngọc Bội khựng lại nhìn nàng trân trối !

— Trầm cô nương bản tính vẫn y như củ...

— Bản tính con người chung thân bất biến, có gì đâu ngươi phải la lùng ?

— Vâng, đúng lắm, bản tính con người đến chết không thay đổi... thế cho nên, họ Đào nầy đến chết cũng không quên được cô nương...

Trầm vân Phượng vụt nghiêm mặt :

— Không phải Trầm cô nương, mà là Dương phu nhân, ngươi nên nhớ điều đó !

Đào Ngọc Bội mỉm cười :

— Chuyện đó có thể nói người khác... Dưới mắt ta, nàng vẫn còn là... con gái !

Cô gái họ Trầm đỏ mặt :

— Ta và Hoàn ca ca tuy chưa thật phải vợ chồng, nhưng đã đủ tư cách mang danh nghĩa phu thê...

Đào ngọc Bội lạnh lùng ngắt ngang câu nói :

— Ta không cần biết ! Vì ngay bây giờ, nàng phải theo ta.

Trầm vân Phượng tái mặt thối lui, thanh trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ :

— Hãy câm miệng lại !... Nể chút tình bằng hữu Hoàn ca, ta khuyên ngươi một tiếng cuối cùng...

Đào ngọc Bội cướp lời :

— Ai là bạn hắn ! Hừ, Dương mộng Hoàn đã cướp mất sư muội của ta, đã làm cho ta khổ sở. Rồi đây ta sẽ tìm đến hắn, thanh toán món nợ xưa !

— Lão, ai cướp sư muội ngươi ? Hồng tỷ tỷ cùng ta, đối với Hoàn ca ca đã vẹn nhiều ân nghĩa...

Như động mối thương tâm, Đào ngọc Bội quắc mắt :

— Trầm vân Phượng, Lý đao Hồng hiện tại ra sao ?

Cô gái họ Trầm cười nhạt :

— Nàng vẫn như xưa... nhưng, Hồng tỷ tỷ của ta không bao giờ muốn thấy mặt người đâu !

— Tốt lắm, ta bắt ngươi trước, rồi chuyện ấy sẽ tính sau...

Lồng trong tiếng quát, Đào ngọc Bội nhấc mình lên như chớp...

Trầm vân Phượng vung mạnh thanh trường kiếm, tạo thành một vòng ánh bạc bao quanh mình...

Thấy không dễ dàng áp đảo, Đào ngọc Bội uốn người lộn ngược ra sau.

Trong cái thoắt tới thoắt lui với một thân pháp cực kỳ thần tốc của họ Đào, đã làm cho Trầm vân Phượng rúng mình thất sắc...

Dưới mắt nàng, động tác mau lẹ của Ngọc Bội bây giờ

http://tieulun.hopto.org

hình như có chỗ hơn cả Mộng Hoàn !

Giữa lúc này còn đang sửng sốt, bóng áo vàng lại vụt nhoáng lên...

Trầm vân Phượng giật mình, huy động thanh trường kiếm theo thế « tiên nữ thám hoa », cùng một lúc vừa tấn công vừa phòng vệ...

Nhưng, mũi kiếm mới cất lên, thình linh, khuỷu tay tê điếng và...

Soãng !...

Thanh trường kiếm rơi khua lên mặt đất, cánh tay nàng xụi hẳn !

Đào Ngọc Bội nhích lên cười khẩy :

— « Thiên oai chỉ lực » đấy ! Nàng có nghe qua rồi chứ ?

Biết mình thất thế, nhưng Trầm vân Phượng vẫn thản nhiên :

— Là một công phu trong « Qui Nguyên Bí Cập », thế mà Lan tỷ tỷ của ta rất chuyên dùng !

— Dương Mộng Hoàn có sử dụng được không ?

— Tự nhiên, tất cả võ công ghi trong « Qui Nguyên Bí Cập » Hoàn ca của ta thảy đều biết cả !

— Nhưng công lực của hắn đã đạt đến mấy thành công ?

Trầm vân Phượng nhếch môi khinh bỉ :

— Đừng, ngươi đừng mong từ cửa miệng của ta mà có thể điều tra hư thực !

— Khá lắm !...

Cánh tay Đào Ngọc Bội theo câu nói vẫy lên, ba đại huyệt trong người của Trầm vân Phượng bị phong bế ngay tức khắc...

— Có lẽ nàng học được khá nhiều, ta phải tạm thời không chế cho cẩn thận...

Trầm vân Phượng nghiến răng :

— Ngươi vẫn giữ ác tâm như trước, e rằng sau này sẽ rước lấy chuyện không lành !...

Đào ngọc Bội cất giọng cười khoái trá :

— Chuyện ngày sau, hãy để ngày sau hãy nói... bây giờ, nàng đã ở trong tay ta, thì nên biết điều an phận là hơn ! Dương ô ộng Hoàn đoạt xá muội của ta, ta bắt lại vợ hắn, sự đổi chát ấy kể cũng tạm là tương xứng !

Biết có nói nữa cũng chỉ là vô ích. Trầm vân Phượng mím m ệng làm thinh...

Đào ngọc Bội nhướng mắt mỉm cười, và xoay mình, từ từ nhích tới trước mặt Lưu Huy Viễn :

— Các hạ muốn tự mình xử lấy, hay là chờ ta phải ra tay ?

Lưu Huy Viễn vận lực lên song chưởng, nghiêm nghị trả lời :

— Tại hạ tuy biết sức mình không phải là địch thủ... nhưng kẻ làm trai dâu có thể cam chịu cái đầu !

— Hay ! Các hạ có từng nghe đến thủ pháp «Phân Cân Thổ Cốt» hay chưa ?

Tiếng nói chưa dứt, thân ảnh của gã đã rướn lên...

Lưu Huy Viễn rùng mình xuống, song chưởng cùng phát ra một lúc...

Nhưng chiêu thế vừa bắt đầu, toàn thân đã chợt cảm nghe tê dại, cánh chỏ đã bị đối phương nắm chặc...

Lưu huy Viễn cau mặt thở dài...

Không ngờ bao nhiêu năm công lực trui rèn vang tiếng đất Trường Sa, thế mà cùng với đối phương, mới chiêu cũng không thi thố cho trọn vẹn !

Bàn tay của Đào ngọc Bội khẽ ấn qua, khớp xương nơi cánh chỏ của Lưu huy Viễn bị trẹo ngay lập tức...

Người danh thủ Trường Sa khẽ rú lên một tiếng, mồ hôi đổ dầm mình...

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG V

NGƯỜI ĐẠO CÔ KỲ DỊ

Thấy họ Đào quá ác, Trầm vân Phượng trợn tròn đôi mắt quát lên :

— Dừng tay lại !

Đào Ngọc Bội điềm nhiên xoay tiếp khớp xương, bên khuỷu tay trái của Lưu Huy Viễn, rồi mới từ từ xoay lại :

— Trầm cô nương muốn bảo chi ?

— Ta muốn ngươi hãy buông tha cho người đó.

— Chỉ thế ?

— Với một người không xứng là đối thủ, xuống tay như thế đâu phải là anh hùng !

Đào Ngọc Bội nhếch môi mai mỉa :

— Dưới con mắt của cô nương, Đào Ngọc Bội này là kẻ tiểu nhân vô tình vô nghĩa, thì hành động nào đi nữa cũng chỉ thế thôi !

Vừa nói, cánh tay của hắn vừa cất lên, đầu xương nơi vai trái của họ Lưu lại bị sai luôn khớp...

Lưu Huy Viễn nghiến răng cố nuốt cơn đau, đôi mắt đỏ ngầu như chực lồi tròng...

Bị phong bế huyệt đạo không làm sao cử động, Trầm vân Phượng cố đánh vân cuối cùng :

— Đào Ngọc Bội ta đã biết rồi !

Đào Ngọc Bội quay đầu lại

— Biết gì ?

— Ngươi sợ Hoàn ca ca của ta hay được hành động của ngươi, nên ngươi giết người ấy để bịt miệng !

— Hừ, ta còn muốn cho Dương Mộng Hoàn biết được là ta đã bắt vợ hắn, chứ sợ là nghĩa làm sao ?

— Nếu không sợ thì người hãy thả cho người ấy đến Thủy Nguyệt Sơn Trang đi !

Đào ngọc Bội mỉm cười thâm hiểm :

— Đâu có dễ quá như thế, ta còn phải làm cho Dương mộng Hoan hoang mang đau đớn đủ điều, trước khi ta gặp hắn chứ !

Cánh tay hắn lại đưa lên lần nữa, bả vai phải của họ Lưu lại bị xoay trật khớp xương...

Sự đau đớn như làm rã từng cơ thể, toàn thân Lưu Huy Viễn rụng rời rũ xuống ngất liệm trên mặt đất !...

Đào ngọc Bội khom mình xuống xoay luôn hai khớp xương đầu gối của họ Lưu, và dừng thẳng dậy xoa tay mỉm cười khoái trá...

Trầm vân Phượng trừng mắt căm hờn :

— Sao ngươi không giết hắn đi ?

— Chết dễ thế ? Chỉ trong chốc lát hắn sẽ tỉnh dậy, và ta cho hắn nằm nghĩ nơi đây rồi từ từ mà chết chứ, vội gì ?

Và đột nhiên, Đào ngọc Bội cúi xuống nắm cánh tay phải của Lưu huy Viễn giải phép «Phân Cân Thố Cốt»...

Trầm vân Phượng còn đang ngơ ngác trước hành động kỳ lạ đó, thì Đào ngọc Bội đã quay lại giải thích :

— Ta giải khai cho hắn cánh tay này, để hắn kết liễu thêm sinh mạng kẻ nào muốn cứu hắn !

Trầm vân Phượng nghiến răng :

— Lòng dạ của ngươi còn độc hơn rắn dữ !...

Đào ngọc Bội cười hô hố :

— Chưa, chưa ác độc lắm đâu... đó chỉ là cách soàng để dạy cho kẻ nào hay nhúng tay vào chuyện của người...

Dứt tiếng, hắn điểm luôn vào «á huyệt» của họ Lưu và cười sằng sặc :

— Khóa cái miệng của y lại, chứ để y tiết lộ thì ai lại dám đụng vào người hắn, và sẽ đâu còn ai chết nữa !... Phải thế không Trầm cô nương ?

Trầm vân Phượng nghiến răng hằn học !

http://tieulun.hopto.org

— Tất cả những kẻ ác trên đời đều có chỗ lượng thứ riêng người thì không thể nào dung được !

Hai bàn tay liên tiếp tát vào mặt Trầm văn Phượng. Đào ngọc Bội gằn lên từng tiếng :

— Lòng thương hương tiếc ngọc của năm năm về trước, giờ đây không còn ở trong lòng ta nữa, có nương hữu liệu mà giữ lời !

Trầm văn Phượng cố nén căm hờn quay qua phía khác với một cử chỉ cực kỳ khinh bỉ !

Đào ngọc Bội ném tia mắt lạnh lùng về phía Lưu huy Viễn mới khẽ nhếch nụ cười danh ác và dang tay cặp lấy Trầm văn Phượng, phóng mình đi thẳng...

Hai gã thiếu niên áo vàng dồng bọn vội vã lao theo...

Đồng cỏ rừng cây trả về im lặng với một nạn nhân thêm thiếp...

X

Ánh mặt trời rọi xuống mỗi lúc mỗi nóng hơn lên. Lưu huy Viễn từ từ cử động, song chỉ được có một cánh tay...

Người danh thủ Trường Sa cố khêu một hòn đá nắm chặt trong tay và chú mục nhìn thẳng ra đường cái...

Tuy toàn thân bị liệt, nhưng tâm trần vẫn chưa bị tổn hao Lưu huy Viễn cắn răng dằn cơn đau đớn, hy vọng dùng cánh tay còn máy động để đưa tin về «Thúy Nguyệt Sơn Trang».

Một ý chí quật cường chống chỏi cơn đau quằn quại, duy trì thần trí thông minh, họ Lưu tập trung nghị lực khẽ nghiêng mặt ra đường cái...

Đột nhiên, tiếng bánh xe khua rộn rã dập dồn từ xa đưa lại.

Lưu huy Viễn gượng ngóc đầu lên, nắm chặt viên đá trong tay, ngầm vận kình lực còn sót lại.

Sự cố gắng làm cho những khớp [illegible] đầm mồ hôi.

Lộc cộc... lộc cộc !...

Bóng cỗ xe ngựa lướt qua, viên đá từ cánh tay họ Lưu vụt tới...

Bốp !

Viên đá lọt dúng vào xe... và thật chẳng uổng công, bóng người trên xe phóng xuống ;

Một gã trung niên lực lưỡng, ăn vận theo kẻ đánh xe, chầm chậm bước lại gần Lưu Huy Viễn...

Họ Lưu đưa tay quày một vòng tròn, tỏ ý bảo gã đánh xe ngồi xuống.

Nhưng, gã làm sao hiểu được, chỉ đứng đưa mắt thương hại nhìn người bị nạn, tặc lưỡi lắc đầu :

— Tội quá, lại bị cướp nữa rồi ! Thôi, không sao đâu, để tôi đỡ lên xe.

Vừa nói, hắn vừa nắm cánh tay Lưu Huy Viễn,.

Hắn không biết rằng đối với một người bị thủ pháp «Phân Cân Thò Cốt» nếu một ai đụng tới mình gân thịt sẽ co rút lại, đau đớn không thể nào chịu nổi. Và do đó, sẽ phản ứng dữ dằn như người mất trí...

Lưu Huy Viễn biết sự tai hại đó, nhưng không nói được và toàn thân bị liệt không làm sao tránh được.

Bàn tay của gã phu nhân xe vừa chạm đến mình Lưu Huy Viễn cảm nghe như ruột gan đang bị ai nghiền nát.. Mồ hôi bựt tuông như nước xối, mắt đỏ hào quang, và cuối cùng, y như dự liệu của Đào Ngọc Bội sự đau đớn làm mờ thần trí, Lưu Huy Viễn vung cánh tay phải gạt mạnh vào gã phu xe.

Trong lúc bấtthần,lại bị cái gạt của Lưu Huy Viễn gần như trời giáng, gã phu xe văng tuốt ra xa, nằm chỏng cẳng cả giờ chưa ngóc đầu dậy nổi !

Mãi một lúc lâu, gã mới lóp nhóp dừng lên chỉ vào mặt Lưu Huy Viễn, trừng mắt hầm hầm :

— Đồ ngu như chó, không biết ai bạn ai thù, bỏ chó sói bạnh thây ngươi cho đáng kiếp !

Bị cái đánh đến gần bất tỉnh, gã phu xe vừa giận

http://tieulun.hopto.org

gã không kịp suy nghĩ gì hơn, ngọc người bỏ đi không chậm ngó lại..

Tiếng bánh xe chuyển động vang trong thoáng mắt đã mất xa xa bụi cuốn mịt mù.

Độ tàn điếu thuốc, Lưu Huy Viễn mới lần lần cất bước đạo tỉnh lại cố gắng nghiêng mắt nhìn theo, chiếc xe ngựa đã không còn thấy bóng !

Họ Lưu nín miệng thở dài sườn sượt, với tay nhặt một viên đá nữa, nằm chờ cơ hội.

Lúc bấy giờ cách nằm đã bị đổi thay phương hướng không còn trông ra được mé ngoài đường cái, Lưu Huy Viễn đành phải áp tai lên mặt đất nghe tiếng động rủi may...

Ánh nắng rọi xiên càng gay gắt, đồng hoang như nín thở im lìm.

Thời gian nặng nhọc trôi qua, Lưu Huy Viễn cảm thấy sự sống như chỉ mành treo đá !

Đột nhiên, mặt đất lặng trang vụt nổi lên tiếng động.

Lưu Huy Viễn nghe như tìm mình thoát ra khỏi ngực, hồi hộp đợi chờ.

Tiếng động càng lúc càng gần, vọng rõ lên mồn một.

Vó ngựa nện nghe rộn rã, Lưu Huy Viễn bóp mạnh viên đá trong tay.

Bịch !

Viên đá lao đi trúng đích, cỗ ngựa cất lên quay nhẹ nửa vòng và dừng hẳn lại.

Lưu Huy Viễn rảng với bàn tay lên khỏi đầu ngọn cỏ, quơ qua quơ lại liên hồi.

Một gã thiếu niên trạc mười chín tuổi, mình vận áo màu lam từ trên yên phóng xuống thẳng vào hướng họ Lưu.

Gã dừng lại, trố mắt nhìn giòng chữ Lưu huy Viễn đã viết sẵn trên mặt đất :

— Tại hạ bị điểm vào «á huyệt».

Gã thiếu niên chưa kịp nói chi, Lưu Huy Viễn viết tiếp :

— Xin đến « Thủy Nguyệt Sơn Trang » nói dùm Tăng Dương phu nhân đã bị bắt bởi tay Đào Ngọc Bội !

Gã thiếu niên nhìn thẳng vào mặt nạn nhân :

— Tôi sẽ đưa các hạ đến Thủy Nguyệt Sơn Trang...

Và gã khom mình xuống...

Lưu Huy Viễn hoảng hốt khoát tay lia, lịa và đặt viết lên mặt đất :

— Tại hạ đã bị người ta làm sai lệch các khớp xương, không nên đụng vào mình !..

Gã thiếu niên niên ngơ ngác :

— Tôi đã từng học qua các phép giải khai huyệt đạo, song chưa từng thấy thủ pháp lạ lùng như thế !

— Thủ pháp » Phân Cân Thố Cốt » của Tam Âm Thần Ni miền Tây Vực, chứ có gì mà lạ !

Giọng nói cao vút lạnh lùng nổi dậy thình lình, gã thiếu niên giật mình quay lại..

Một vị đạo cô mặt như hoa nở giữa trời xuân, đứng sát sau lưng tự lúc nào không biết, chiếc trần phất phới trong tay !...

Nghe lời lẽ như hiu hiu tự đắc gã thiếu niên định mở lời chăm chọc đôi câu.. Nhưng, chợt bắt gặp trên vẻ mặt như hoa nở của vị đạo cô thoáng sắc trầm như chứa đựng bao đời hờn oán, làm cho gã co rưởi lại..

Buông chiếc phất trần, vị đạo cô ngồi xổm xuống bên Lưu Huy Viễn, hai bàn tay với những ngón như ngọc chuốt thoăn thoắt phớt qua các phớp xương của nạn nhân...

Và vẫn với gương mặt lạnh, vị đạo cô như tự nói với mình:

— Độc lắm, không cứu kịp trong ba mươi sáu tiếng đồng hồ. Hừ, họ tưởng rằng » Phất Huyệt Thố Cốt « của Tam Âm Thần Nhi, sẽ không còn ai giải được trừ nét oán hận cừu

http://tieulun.hopto.org

mang trong ánh mắt vị đạo cô quả là một giai nhân để đỗ lòng người, với làng môi thắm, với gương mặt nở hoa,... Gã thiếu niên ngơ ngẩn bàng hoàng quên cả lời đe dặt :

— Một vị tiên cô với vỏ công tuyệt thế,. tại hạ vô cùng bội phục !

Tia mắt rợn người của vị đạo cô vụt loé như điện xẹt vào giữa mặt gã thiếu niên :

— Để ngươi sống có lẽ thêm phiền cho thiên hạ !.

Gã thiếu niên toát mồ hôi lạnh,.. hai chân rung rẩy lùi dần.

Lưng gã chạm mạnh vào lưng ngựa, gã xiễn niễn hoảng hồn phóng tuốt lên yên, thúc mạnh đôi chân.

Con ngựa chồm lên, gã nhoài sát xuống không dám quay đầu lại.

X

CHƯƠNG VI

TÌM CÁCH DƯA TIN

Tuy hơi là lạ trước thái độ của vị đạo cô, Lưu huy Viễn vẫn dứng lên vòng tay cung kính :

— Cảm tạ và xin ghi nhớ mãi ân cứu mạng của Đạo Cô !

Vị đạo cô vẫn bằng một giọng như băng giá :

— Không cần phải tạ ơn...

Ngưng một giây, nàng lại hỏi :

— Kẻ dùng thủ pháp «Phân Cân Thố Cốt» nầy có phải là Đào ngọc Bội không ?

— Vâng, chính hắn.

— Hãy nói kỹ lại cho ta biết, hắn ăn mặc ra sao ?

— Áo vàng chỉ gối, tay đeo chiếc vòng vàng, lưng giắt kim Hoà Kiếm...

Đôi mắt vị đạo cô vụt loé ngời ngời :

— Đúng là hắn... hừ không ngờ hắn lại chưa chết.

Và đạo cô vụt hỏi như thét :

— Hắn đi về hướng nào ?

Thoáng chút suy nghĩ để nhớ cho thật đúng Lưu huy Viễn giơ tay về hướng Bắc ;

— Hình như hắn đi hướng nầy...

Vị đạo cô hằn học :

— Cái gì lại «hình như, hình như»,.. không thấy rõ ràng ?

— Vâng, vâng... tại hạ thật tình không thấy rõ.

Rồi sực nhớ đến Phục Ngưu Tam Ác, Lưu huy Viễn vội tiếp lời :

— Nhưng nếu đạo cô muốn tìm Đào ngọc Bội thì hãy còn có cách.

— Cách gì ?

— Đào ngọc Bội có hẹn với Phục Ngưu Tam Ác gặp nhau tại Nhạc Dương Lâu !

Đôi mắt lạnh lùng quét vào mặt họ Lưu, vị đạo cô dịu giọng :

— Chúng hẹn đến bao giờ ?

Ba ngày sau, tức là còn hai ngày nữa.

Vị đạo cô quắt mắt :

— Hai ngày thì hai ngày, đã bao năm rồi, không lẽ hai ngày nữa mà ta không đợi được !.

Lưu huy Viễn xem chừng sắc diện, in như là vị đạo cô nầy với Đào ngọc Bội có hận thù, song nợ Lưu không dám hỏi thêm...

Vị đạo cô vụt hỏi :

— Bây giờ ngươi muốn đi đâu ?

— Tại hạ cần đến Thúy Nguyệt Sơn Trang, báo cho Dương lại hiệp biết rằng vợ người bị bắt.

— Không cần !

http://tieulun.hopto.org

Lưu huy Viễn ngạc nhiên, hỏi lại :

— Vì sao thế ?

— Gặp ta là đủ rồi !

Lưu Huy Viễn lộ vẻ bẽn khoăn :

— Tại hạ đã nhận lời của Dương phu nhân, chẳng [illegible] lại đi thất tín !,

Vị đạo cô trầm giọng :

— Ta nói không cần là không cần, nếu cần, ta sẽ làm cho các khớp xương của ngươi sai y như lúc nãy !

Lưu Huy Viễn chợt nghe ớn lạnh... chàng biết đối với phong cách của vị đạo cô này, đó không phải là lời hăm dọa suông đâu.

Vị đạo cô lại cất giọng lạnh lùng :

— Từ giờ phút này, ngươi phải theo ta !

Lưu Huy Viễn cố kéo dài :

— Ân cứu mạng của đạo cô, dù bảo đi trên than lửa tại hạ cũng nguyện vâng theo... nhưng, xin cho tại hạ báo qua Dương đại hiệp một lời, nghĩ cũng chẳng hại chi.

— Im miệng lại ! Ta bảo không là không, đừng lắm lời vô ích !

Và chỉ tay về hướng Nhạc Dương vị đạo cô ra lệnh :

— Đi !

Biết không thể nào cưỡng lại, Lưu huy Viễn đành gắng gượng bước đi song trong lòng ray rức không yên, không biết làm sao đưa tin đến Thủy Nguyệt Sơn Trang về tai nạn của Trầm văn Phương...

Vị đạo cô chợt hỏi :

— Ngươi biết Dương mộng Hoàn à ?

— Không biết mặt, nhưng thanh danh của Dương đại hiệp thì ít có người không biết !

— Thanh danh của hắn ra sao ?

— Trên chốn giang hồ nói đến ba tiếng Dương mộng Hoàn không ai lại chẳng nghiêm trang cung kính !

Trong khóe mắt như luôn luôn căm hờn của vị đạo cô thoáng nhẹ nét cười tươi, và đôi môi mấp máy lẩm bẩm như nói với riêng mình :

Dương sư đệ có được ngày nay, kể cũng đã hạ tồn không biết bao tâm huyết của Côn Luân Phái...

Lưu huy Viễn cảm thấy có lẽ đã đến lúc tự tiện cho mình, vội mở lời dọ dẫm :

— Nghe nói Dương đại hiệp vốn là môn hạ của Côn Luân có lẽ đạo cô cũng thế ?

— Không !

Vị đạo cô trả lời rặt một và màn sương lạnh lại phủ ý lên về mặt...

Lưu Huy Viễn cụt hứng nín thinh.

Không khí nặng nề kéo dài mãi đến Thành nội Nhạc Dương và vị Đạo Cô kỳ lạ, bọn tiểu nhị không dám bén mảng lại gần, mãi đến lúc hai người vào tới phòng rồi chúng mới vòng tay lễ phép :

— Hai vị có lẽ đình ngụ tại đây ?

Vị Đạo Cô nói như tát nước :

— Không ngụ thì đến đây làm gì ?

— Tên tiểu nhị ú ở cúi đầu xá xá thụt lùi ra cửa...

Nhìn vào sắc diện của vị Đạo Cô, Lưu Huy Viễn có cảm giác như bất cứ giờ phút nào và bất cứ nơi đâu, nàng có thể giết người như vật nhái !

— Lại đây, ta truyền cho một ít võ công !

Sắc mặt vị đạo cô vẫn ỷ về lạnh lùng, song lời lẽ có phần dịu lại...

Lưu huy Viễn vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, bao nhiêu khẩn quyết truyền từ cửa miệng nghiêm nghị của vị đạo cô, chàng cố gắng nằm lòng, và trong một ngày dài không dám ngừng luyện tập..

Mãi đến lúc màn đêm phủ xuống, Lưu Huy Viễn mới chợt

http://tieulun.hopto.org

nhớ ra gọi tiểu nhị lên đèn.

Lúc bấy giờ, vị đạo cô vẫn ngồi xếp bằng trên phản, vận khí ngưng thần.

Từ trên đỉnh đầu nàng, hơi nóng xông lên tỏa đan điền y như một làn sương mỏng.

Lưu Huy Viễn giật mình thẳng thốt, biết đã gặp một nhân vật nội lực phi thường!

Đèn phòng đã nổi lên, vị đạo cô vẫn tĩnh tọa trầm mặc xuất thần không một chút động dậy.

Lưu huy Viễn đi qua đi lại tâm trí không yên, chuyện báo tin cho Dương mộng Hoàn chưa xong, khiến chàng bực tức.

Bàn tay vô tình cho vào túi áo, những nén vàng còn cộm cộm, Lưu huy Viễn vụt sáng mắt ra.

Tại sao không thể dùng vào sức mạnh của nó đưa tin đến Thủy Nguyệt Sơn Trang?

Chàng bước ra ngoài, mượn bút mực viết nhanh mấy chữ và gọi tên tiểu nhị:

— Tiểu nhị nầy, trong khách điếm có người nào trọ không?

— Ở cuối hành lang có một người khách trọ suốt ngày thấy hắn ở không.

Lưu Huy Viễn bảo đi gọi nhưng khi thấy người ấy, chàng vội khoát tay bảo tiểu nhị cho trở lại.

Lão già được gọi nhìn Lưu huy Viễn, mỉm cười:

— Chê ta già à? Hơn nữa ông người trai khác đấy!

Vừa nói, lão ta vừa xoắn áo khoe cánh tay chắc nịch.

Nhìn vào khí sắc hồng hào, mặc dù râu tóc đều bạc trắng song trông lão già vẫn còn mạnh khỏe, Lưu huy Viễn gật đầu:

— Lão trượng còn đi xa được chứ?

— Sao lại không!

— Thế lão trượng có biết Thủy Nguyệt Sơn Trang không nhỉ?

— Một nơi tiếng tăm vang dội như thế ai mà lại không biết!

Trao thư cho lão già xong, Lưu Huy Viễn lấy một nén vàng giao cho tiểu nhị:

— Khi lão trượng trở về, và sau khi trừ tiền cơm tiền trọ, còn bao nhiêu người giao hết cho người nhé!

Tiếp lấy phong thư, đôi mắt lão già vụt lóe lên sáng rực cất giọng cười ha hã...

Thoáng nghe tiếng cười, Lưu Huy Viễn chợt cảm thấy hơi kỳ dị, chàng vội xoay người lại, thì bóng lão già đã vút xa ra ngoài cửa điếm!

Lưu Huy Viễn ngẩn người...

Phải chăng lại gặp thêm một cao nhân?

Chàng nhích lại hỏi nhỏ tên tiểu nhị:

— Lão trượng ấy trọ nơi đây đã bao lâu rồi?

— Độ chừng mười bữa.

— Lão không trả tiền trọ à?

— Không! Và vì thế, chúng tôi mới đưa lão ra ở tạm nơi hành lang của khách điếm.

Lưu Huy Viễn lạ lùng gạn hỏi:

— Thế lão ta có nói những gì không?

Gã tiểu nhị sợ sệt ấp úng:

— Xin quan nhân thứ tội... tôi mới dám nói...

Lưu Huy Viễn mỉm cười trấn an tên tiểu nhị:

— Cứ nói đi, không sao đâu!

Gã tiểu nhị vẫn ngập ngừng:

— Lão bảo chúng tôi đừng lo, chỉ trong vòng mười ngày, sẽ có... con cháu của lão mang tiền đến trả...

Lưu Huy Viễn cau mày không nói, quay trở vô phòng...

Vị đạo cô vẫn tĩnh tọa trầm tư, những vị xao nào chung quanh y như không màng để ý...

http://tieulun.hopto.org

X

CHƯƠNG VII

NHỮNG KẺ TRÁ HÌNH

Tiếng chim buổi sáng rộn rã sau hoa viên khách điếm, ánh bình minh rựng ở góc trời Đông...

Sau khi ôn lại mấy chiêu thế vừa học được, Lưu Huy Viễn mở cửa phòng dợm bước ra ngoài, đột nhiên, chàng tái mặt thối lui...

Ngay giữa cửa bên ngoài, một gã thiếu niên tuấn tú, áo vàng chỉ gối, lưng giắt Kim Hoàn Kiếm, tay đeo chiếc vòng vàng !

Lưu Huy Viễn trố mắt nhìn thẳng thốt...

Gã đeo Kiếm Kim Hoàn vẫy tay thấp giọng :

— Vì không muốn kinh động đến kẻ khác nên ta không gõ cửa, vậy xin tạm vào phòng này nói chuyện trong giây phút !

Vừa nói vừa chìa tay về phía gian phòng kế cận, gã đeo Kiếm Kim Hoàn dáng sắc ung dung y như mời một bạn thân.

Sự sợ sệt đã trở thành ấn tượng quá khủng khiếp, Lưu Huy Viễn thụt thụt ra sau...

Gã thiếu niên áo vàng lấn lần cho đến khi họ Lưu lọt vào phòng của hắn, hắn lẹ tay gài chốt cửa và khẽ nhếch một cười :

— Chúng ta hợp tác buôn bán với nhau một chuyến nhé !

Qua phút kinh hoàng, Lưu Huy Viễn trấn tĩnh, vận lực lên song chưởng mím môi gặn lại :

— Buôn bán cái gì ?

Câu hỏi của chàng tuật lừa, cố ý dành tiếng với những kẻ chung quanh, nhất là vị đạo cô đang tịnh tọa ở phòng bên cạnh...

— Khe khẽ chứ !

Thiếu niên áo vàng vừa nói, vừa phất tay điểm lẹ vào cánh chõ họ Lưu.

Đã sẵn đề phòng, Lưu Huy Viễn vội lách mình qua vung

chưởng tấn công...

Như không cố ý cùng đối phương giao đấu, thiếu niên vụt tay về, nói tiếp :

— Chuyện mua bán này đối với ngươi rất là có lợi, chỉ cần ngươi bằng lòng sẽ hưởng trọn đời không hết !

Kịp nhận ra kẻ đối địch có giọng khác biệt kẻ đã làm sai khớp xương của mình hôm nọ, Lưu Huy Viễn buột miệng kêu lên :

— Ngươi không phải là Đào Ngọc Bội !

— Xem lại coi có phải không ?

— Không...

Nói chưa dứt tiếng, cánh tay đã bị gã áo vàng nắm chặc. Lưu Huy Viễn giận dữ quát lên :

— Giọng nói tuy không giống Đào Ngọc Bội, nhưng tâm địa ác độc của ngươi giống hệt như tên ấy...

Đưa tay điểm vào huyệt đạo của Lưu Huy Viễn, gã áo vang trầm giọng :

— Ai đã giải khai thủ pháp «Phân Cân Thố Cốt» cho ngươi ?, Nói mau !...

Bùng !...

Cánh cửa bật mở ra, tiếp theo một giọng nói lạnh lùng :

— Ta đây, Đào Ngọc Bội, ngươi không ngờ được thế ư ?

Ngẩng mặt lên bắt gặp một vị đạo cô tuyệt mỹ, tay cầm phất trần đứng xừng xững uy nghi... Gã áo vàng ngạc nhiên vặn lại :

— Nàng là ai ?

Vị đạo cô đỏi sắc :

— Hãy buông người ấy ra rồi sẽ nói chuyện sau !

Trông vào thần thái oán độc lạ lùng thoáng ẩn trên vẻ mặt cực kỳ diễm lệ của vị đạo cô, gã thiếu niên khẽ cau mày, từ từ buông lỏng tay họ Lưu và ngấm ngầm vận lực.

— Ngươi biết

Những chiêu [illegible] ngang cầu mày...

http://tieulun.hopto.org

Vị đạo cô khẽ vẫy chiếc phất trần, một luồng tiềm lực vô hình phát ra như gió thốc...

Gã áo vàng rúng động, nhảy vội ra sau mấy bước...

Chiếc phất trần vừa công xuất, đôi mắt như quét nhanh vào hai chân di động khấp khểnh của gã áo vàng, vị đạo cô cười nhạt :

— Đúng là ngươi !... Ta đã bỏ công chờ đợi bấy nhiêu năm... không làm sao tiêu tan mối hận thù, nếu không dẫn được thây ngươi ra muôn mảnh !

Gã áo vàng bật cười ha hả :

— Tốt lắm, cơ hội báo cừu của ngươi đã đến rồi đấy... nhưng, trước giờ động thủ, ta muốn hỏi một điều...

— Cứ nói !

— Hãy cho ta biết pháp hiệu tính danh ?

Gương mặt nàng bừng thêm sát khí, vị đạo cô gằn từng tiếng một :

— Hừ, hay lắm ! Nhưng, dù ngươi có đóng kịch khéo thế nào đi nữa, cũng không thể làm tiêu tan ý chí báo oán của ta đâu !

— Ai đóng kịch với ngươi ?

Vị đạo cô hơi chựng lại :

— Ngươi thật không biết ta à ?

Gã áo vàng cười khẩy :

— Chẳng lẽ ta lại đi đùa như thế ?

Vị đạo cô cao giọng :

— Đồng Thục Trinh ! Ngươi hẳn chưa quên chứ ?

Gã áo vàng lập lại :

— Đồng Thục Trinh... Đồng Thục Trinh... hừ, cái tên là hoắc !...

Và gã đưa tay rút soạt thanh Kim Hoàn Kiếm [illegible] lên...

Đồng Thục Trinh cau mày quan sát [illegible] gặng hỏi :

— Ngươi quả là không phải là Đào Ngọc Bội ?

Lưu Huy Viễn vụt kêu lên :

— Không phải người đó !

Đồng Thục Trinh khẽ lừ mắt hỏi :

— Làm sao ngươi biết là không phải ?

— Hôm qua, khi Đào Ngọc Bội phá các khớp xương và tôi giữa đồng hoang, tôi thấy có hai tên nữa cùng đi với hắn, cả ba đều in hệt như nhau...

Đồng Thục Trinh vặn lại :

— Đã in hệt như nhau, thì làm sao ngươi phân biệt được ?

— Căn cứ vào giọng nói.

Gã thiếu niên áo vàng vụt cười ha hả, bẫn lấy đuôi kiếm thì thẳng vào mặt Đồng Thục Trinh :

— Gặp ta cũng thế thôi... nếu qua được thanh kiếm nầy sẽ gặp người ấy sau cũng đâu có muộn !

Đồng Thục Trinh quát lên lanh lảnh :

— Ngươi là ai ? Tại sao hình dáng và binh khí giống Đào Ngọc Bội ?

— Ta là hóa thân của người ấy !...

— Hừ, để thử xem ngươi có nói hay không !...

Chiếc phất trần nhấp nhoáng cuống lên, thanh Kim Hoàn Kiếm của gã áo vàng cũng biến thành một vòng hoa bạc.

Gã thiếu niên áo vàng vừa thủ thân vừa thối hậu lùi sát cửa sổ...

Đột nhiên, ánh thép trên tay gã vụt loé lên choá mắt và [illegible] gã nhắc bổng mình lên phóng vọt qua cửa sổ...

Đồng Thục Trinh hừ lên một tiếng lạnh lùng nhún mình [illegible]

Thò đầu qua cửa sổ nhìn theo thân pháp của hai người Lưu Huy Viễn tặc lưỡi quay mình trở lại...

Đột nhiên, vừa đang ra bệ cửa, Lưu Huy Viễn bỗng nghe phải tê rần, huyệt đạo đã bị người nắm chặt !

Họ Lưu thẫng thốt quay mặt lại...

http://tieulun.hopto.org

Lại một gã thiếu niên áo vàng chi gái lưng mang Kiu Hoàn Kiếm, tay đeo chiếc vòng vàng!

Tay nắm cứng mạch môn của Lưu Huy Viễn, gã áo vàng nhướng mắt cười đắc ý...

Tự biết không đủ sức đối đầu, và nhớ đến sự đau đớn bỏ việc « Phân Cân Thốt Cốt », người danh thủ Trường Sa khẽ thở dài và ngầm vận lực lên tả chưởng nắm chặt bàn tay đặt ngược vào « thiên linh huyệt » ngay giữa đỉnh đầu mình...

Như một tia sét chớp, gã thiếu niên áo vàng giơ ngón tay điểm nhẹ vào « khúc trì huyệt » của đối phương...

Cánh tay trái của Lưu Huy Viễn chưa chạm đến đầu mình đã mềm nhũng buông thõng xuống!

Gã thiếu niên áo vàng cười ha hả :

— Muốn tự sát à ? Khá lắm nhưng đâu có dễ như thế được !

Không biết Đào Ngọc Bội có bao nhiêu kẻ hóa thân, mà người nào cũng vỏ công cao diệu ? Lưu Huy Viễn bó tay chịu mặt thở ra...

Thấy đối phương lộ vẻ trầm tư, thiếu niên áo vàng nở một cười âm hiểm :

— Đừng tìm phương vô ích, trước mặt ngươi bây giờ chỉ có hai đường : một, chịu sự thống khổ tột cùng ; muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong: hai, sung sướng trọn đời, nếu chịu tuân theo mệnh lệnh !

— Còn một con đường thứ ba nữa chứ !

Tiếng trong như ngọc rót mà lạnh lùng như băng giá phát lên từ phía sau lưng, làm cho gã áo vàng rùng mình quay mặt lại...

Ngay giữa khung cửa, một thiếu phụ áo xanh diễm lệ đứng sửng không biết đã bao lâu, và ngọn gió ban mai nhẹ bay tà áo lụa, trông nàng uy nghi như một nữ thần !

Sự việc xảy ra đột ngột, Lưu Huy Viễn quên cả sự nguy hiểm, đứng lặng người trơ mắt nhìn sửng sốt !...

X

CHƯƠNG VIII

NGƯỜI CON GÁI MỘT TAY

Điều làm cho họ Lưu chăm chỉ hơn cả, là người thiếu phụ không phải nói là người con gái mới đúng, vì tuy ăn vận theo lối của một kẻ có chồng, nhưng tác của nàng hãy còn nhỏ lắm một cánh tay áo lụa buông thõng phất phơ, người đẹp chỉ còn có một tay!

Gã thiếu niên áo vàng biến sắc :

— Cô nương là ai ?

Bằng một thân pháp cực kỳ thần tốc, gã áo vàng hỏi chưa dứt lời người con gái một tay đã lẩn mình sát tới :

— Sống được từ trong cõi chết, quả phúc trời còn dung dưỡng... sao sư huynh không chịu sửa mình cho thành một người lành ?

Gã áo vàng ngơ ngác :

— Nàng là ai ? Hãy nói rõ tên ? Đôi mắt đen lay láy của người con gái mở to :

— Sư huynh không nhận ra tôi à ?

Gã áo vàng cười nhạt :

— Chưa gặp bao giờ, mà bảo nhận được là sao ?

Người con gái một tay biến sắc :

— Tốt lắm, ngươi không gìn giữ nghĩa sư huynh, ta cũng không cần phải dùng tình sư muội... bây giờ ta hỏi, Trầm muội muội ở đâu ?

Thiếu niên áo vàng cười ha hả :

— Cô nương có lẽ là người của Thủy Nguyệt Sơn Trang ?

Người con gái một tay giận dữ :

— Đào Ngọc Bội, ngươi muốn gì mà đóng kịch dài như thế ?

Gã áo vàng lại cũng cười lớn...

http://tieulun.hopto.org

— Nếu không lầm thì có lẽ cô nương là người hôn phu Đương Mộng Hoàn ?

Người con gái cụt tay vụt ngó thẳng vào mặt đối phương bằng đôi mắt bắt đầu ngờ vực :

— Cùng chung sống với nhau từ thuở bé, ngươi dù quỉ kế đa đoan, cũng không làm sao qua mặt ta được !...

Vừa nói, nàng vừa chiếu tia mắt tinh anh dò xét...

Gã áo vàng trở giọng lạnh lùng :

— Nàng chăm chú vào ta gì thế ?

Mắt cô gái một tay vẫn chăm chăm vào mặt đối phương :

— Ngươi thật không phải là Đào Ngọc Bội ?

Như tránh trả lời câu hỏi, gã áo vàng lãng sang việc khác :

— Vị cô nương họ Trầm hiện đã trở thành Đào Ngọc Bội phu nhân rồi !

Cô gái cụt tay buông một câu dọ dẫm :

— Ngươi còn nhớ « Càn nguyên Chỉ lực » của cha ta đó chứ ?

Gã thiếu niên áo vàng ngơ ngác :

— Không...

Cô gái cụt tay quát lên :

— Ngươi là ai ?

Lấy lại vẻ bình thường, gã áo vàng vặn lại :

— Hãy nói tên người trước !

Cô gái một tay dằn mạnh từng tiếng một :

— Lý Dao Hồng, có nghe tên ấy rồi chứ ?

Gã áo vàng khẽ lắc đầu. Và thình linh cánh tay phải lên, từ trong lòng bàn tay kình lực nhả ra cuồn cuộn...

Cô gái tự xưng là Lý Dao Hồng phất nhẹ tay áo tống loạt kình phong dựng đứng đối đầu !

Thân ảnh gã áo vàng vụt chao qua, từ lòng bàn tay tới lả vai gần như thun lại bởi một sức ép vô hình...

Gã biến sắc vận ngầm chân khí, với cánh tay còn được, tung ra ba loạt chưởng phong...

Khoé mắt cô gái một tay chợt hừng sát khí, cánh tay còn lại của nàng từ từ cất lên chụp vào gã áo vàng.

Gã khẽ cau mày, trở bộ đẩy ra một chưởng.

Cánh tay chạm chạp linh như không đỡ nổi của người con gái vụt biến ni anh lên và như một tia điện chớp xẹt thẳng vào khuỷu tay đối thủ.

Kinh khiếp tột cùng trước tử pháp cực kỳ huyền ảo của đối phương, gã thiếu niên áo vàng ngã ngửa người ra thuận đà nhảy thối lại sau mấy bước.

Sự hoảng hốt làm cho gã quên rằng trong tay còn nắm chặc Lưu huy Viễn, và chỉ một thoáng chậm chân vi vường viu, tay của cô gái suýt chạm trúng huyệt khúc tri của gã !

Nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc, gã áo vàng đành buông Lưu huy Viễn để rảnh mình phóng vọt ra xa...

Mặc dù sự biến thế hết sức là chớp nhoáng, khuỷu tay vẫn bị cô gái quét nhẹ qua, cánh tay trái của gã áo vàng tê liệt !

Kình lực cuống lên lồng lộn cả gian phòng khách điếm.

Lý Dao Hồng cười khẩy cánh tay ngọc uốn nhẹ nửa vòng một bựng tiềm lực vô hình ép nát chưởng phong của gã áo vàng vào không khí !

Gã lắc mạnh qua quát lớn :

— Dừng tay lại :

Lý Dao Hồng nhếch môi ngạo nghễ :

— Muốn gì.

— Nơi đây chật hẹp khó biết được dùng sức nhau, chúng ta ra ngoài tìm chỗ khác.

Tiếng nói cuối cùng chưa dứt, gã đánh bừa một chưởng mượn thế phi thân qua cửa sổ !

Lý dao Hồng uốn nhẹ thân mình, lao theo bén gót.

Qua hai tai nạn hiểm nguy vì hai gã áo vàng Lưu huy Viễn thở phào đưa mắt nhìn theo qua cửa sổ...

Một tiếng đằng hắng khe khẻ vụt nổi lên từ phía sau lưng

http://tieulun.hopto.org

Lưu huy Viễn như một con chim bị mấy lần tên, mím miệng quay nhẹ đầu trở lại.

Cũng vẫn ngay khung cửa, một lão già mình vận chiếc áo dài nho sĩ, chòm râu dậm đuột phất phơ trong gió !

Với vẻ mặt hiền hòa, lão già nhìn Lưu huy Viễn trong vòng tay :

— Khuấy rầy tôn huynh, lão phu xin thất lễ !

Lưu huy Viễn vội nghiêng mình :

— Khôn dám, lão tiền bối có chỉ dạy bảo ?

— Không biết lão phu có hân hạnh được biết quý danh ?

— Tại hạ ở Trường Sa, tên Lưu huy Viễn.

Một lần nữa, Lão già tỏ vẻ khiêm cung :

— Cảm ơn tôn huynh không nệ tỵ hiềm, có lẽ tôn huynh biết Dương mộng Hoàn chứ ?

— Tại hạ chỉ được nghe danh.

— Thế thì Dương phu nhân, tôn huynh có biết không ?

— Vâng, hôm qua tại hạ có gặp.

Lão già vặn hỏi :

— Cô gái một tay khi nãy cũng không phải là Dương phu nhân đó sao ?

Lưu huy Viễn lắc đầu !

— Điều đó tại hạ không rõ lắm.

Lão già cười chúm chím :

— Vừa rồi nàng giao dấu với ai thế ?

Lưu huy Viễn hơi ngần ngừ :

— Hình như là một kẽ hóa thân... cũng có thể nói là đồng bọn của Đào ngọc Bội.

Lão già thoáng hơi biến sắc :

— Đào ngọc Bội còn sống ?

Lưu huy Viễn khẽ gật đầu :

— Hôm qua tại hạ bị hạ độc thủ «Phân Cân Thố Cốt».

Lão già mím miệng thở dài :

— Như vậy quả hắn còn sống thật, và chắc chắn đã luyện được vỏ công trong « Qui Nguyên Bí Cấp ».

Tia mắt hớt hải của Lưu Huy Viễn vụt nhìn lệch về phía sau lưng lão già, và giọng của người danh thủ Trường Sa như phát rung lên :

— Hắn đến !...

Lão già quay mặt lại...

Ngoài ngưỡng cửa, cách chỗ hai người chừng năm thước một gả thiếu mặt trắng môi hồng, áo vàng chí gối, lưng giắt kiếm, tay đeo chiếc vòng vàng...

Đúng là Đào ngọc Bội, kẻ bị Chu Nhược Lan đánh rớt xuống vực sâu hồi năm năm về trước !...

Sững sờ giây phút, lão già cất giọng buồn buồn :

—Hiền diệt quả may mà sống. Có còn nhớ lão phu không?

Ném tia mắt lạnh lùng về phía lão già, gả áo vàng dằn giọng :

— Lão là ai mà lớn lối thế ?

Lão già khẽ cau mày :

— Hiền diệt quả không nhận được lão phu ư ?

Gả áo vàng cau có :

— Cái gì cứ « lão phu », lão phu »... nói bằng tên ra xem có hơn không !

Lão già xạm mặt, song cố nén lòng :

— Tiêu Thiên Nghị, hiền diệt nhớ xem ?

Gả áo vàng lắc đầu bĩu môi :

— Không biết !

Và gả lại vùng vằng cao giọng :

— Chưa từng quen biết mà gọi ta là hiền diệt thì nghĩa lý làm sao ?

Tiêu Thiên Nghị quắc mắt cười gằn :

Đào ngọc Bội đã [illegible] luyện được « Qui Nguyên Bí Cấp

http://tieulun.hopto.org

khi nói đến ngươi. Lý huynh ta đã phải thở vắn than dài !. Và quả y như lời người nói, nếu ngươi không chết, thì giang hồ sẽ còn hoạn họa !

X

CHƯƠNG IX

TỨ LINH CỦA HỌ ĐÀO

Không chờ Tiêu Thiên Nghị dứt tiếng, gã áo vàng quát lớn :

— Hãy tránh ra, đừng có nói chuyện tầm xàm !.

Và tia mắt gã liếc xéo Lưu huy Viễn.

— Ngươi là Lưu huy Viễn ?

— Đúng !.

Họ Lưu rúng động, nhưng cố gượng trả lời cứng cỏi.

Thật là chuyện kinh khiếp, vì không biết Đào ngọc Bội đ[ã] đến bao nhiêu kẻ hoa thân, mà tên nào vô công cũng khó[ng] sao lường được !

Tiêu Thiên Nghị nhích lên gần giọng :

— Hiền diệt đã không muốn nhận thì giả nầy đâu lại c[ó]

— Tránh ra !

Cùng một lượt với tiếng thét, gã áo vàng vung t[ay] gạt phắt lão già họ Tiêu.

Tiêu Thiên Nghị hừ lên một tiếng, năm ngón tay g[ã] guốt giương ra chụp tới...

— Muốn chết !

Tiếng «chết» được kéo nhằng ra và đôi tay của gã áo vàn[g] đã tung luôn một loạt sáu quyền.

Quyền thế của gã phóng ra chớp nhoáng, kình [lực] ào vào không khí rào rào.

Tiêu Thiên Nghị nét mặt vẫn như không, chân hơi rú[t] xuống và hai tay chầm chậm đưa ra.

Quyền thế mang theo kình lực như dã bằng núi đổ của g[ã]

áo vàng bổng rẽ làm đôi, và cuối cùng nát biến vào không khí...

Tiêu Thiên Nghị vụt tít lên một tiếng, hai tay ông tréo lại một bên chỉ lực, một bên chưởng phong, chỉa thẳng vào yếu huyệt trên vai đối thủ.

— Đôi mắt gã áo vàng chợt hoa lên, tay chân bắt đầu luống cuống.

— Dừng tay lại !

Tiếng thét như gọi tỉnh, gã áo vàng bật ngửa ra sau lộn ngược mấy vòng.

Tiêu Thiên Nghị thu chưởng trở về, đưa mắt nhìn qua hướng phát ra tiếng thét.

Lại một gã thiếu niên áo vàng chít gối, lưng mang Kim Hoàn Kiếm, tay đeo chiếc vòng vàng.

Gã dừng cách đó chừng sáu bước, hai tay vòng cúi về phía Tiêu Thiên Nghị và trên môi phát nhẹ nụ cười :

— Từ ngày xa cách, lão tiền bối vẫn mạnh chứ :

Đôi mắt của lão già họ Tiêu bắt đầu ngơ ngác.

Hết nhìn gã áo vàng giao đấu với mình khi nãy, lại chăm không vào gã áo vàng mới đến bây giờ... hai gã như nhau, không làm sao phân biệt !

Gã áo vàng mới đến vẫn giữ nụ cười tươi :

— Lão tiền bối vẫn còn nhận ra Đào Ngọc Bội nầy chứ ?

— Ngươi thật là Đào Ngọc Bội ?

— Vâng !

Tiêu Thiên Nghị ném mắt về gã thiếu niên ban nẫy :

— Còn người nầy là ai ?

— Đó là một trong «Tứ Linh Môn Hạ» của vãn bối !

— Sao gọi là «Tứ Linh» ?

Đào Ngọc Bội mỉm cười :

— Bốn người môn đệ của vãn sinh mang tên Huyền Võ, Chu Tước, Bạch Hổ và Thanh Long !

http://tieulun.hopto.org

Tiêu Thiên Nghị nhìn thẳng vào mặt Đào Ngọc Bội [illegible] tia mắt nghi ngờ...

Đào Ngọc Bội nhích lên thấp giọng :

— Vãn sinh đang mong tìm lão tiền bối, không ngờ [illegible] cơ gặp được thật quả là hạnh ngộ !

Tiêu Thiên Nghị vừa mấp máy đôi môi, Đào ngọc Bội đã tiếp lời :

— Vãn sinh muốn trùng chỉnh « Thiên Long Bang » mong được sự giúp đỡ một tay của lão tiền bối...

Tiêu Thiên Nghị nửa mai cười nhẹ :

— Sư phụ ngươi là một nhân vật tài đức võ lâm, thế mà còn không muốn làm cái việc nhen lại đống tro tàn ấy, huống hồ chi ngươi liệu có qua được người không !

Đào ngọc Bội vội vẻ tự tin :

— Sóng sau đùa sóng trước, người mới thắng người xưa, có lẽ lão tiền bối hiểu nhiều về chân lý ấy.. hơn mười năm trước, sư phụ tôi là nhân vật trên đời có một nhưng ngày nay Đào Ngọc Bội này mới là đệ nhất võ lâm !

Tiêu Thiên Nghị thoáng vẻ bất bình :

— Ngươi tin rằng có thể hơn được sư phụ của ngươi à ?

Đào ngọc Bội không trả lời ngay mà lại hỏi :

— Vừa rồi, có chạm qua Tứ Linh môn hạ của vãn sinh, lão tiền bối thấy võ công của họ ra sao ?

Tiêu Thiên Nghị thật tình :

— Có lẽ cũng xấp xỉ với lão phu...

Đào ngọc Bội đưa tay làm một cử chỉ chận lại :

— Thế là đủ rồi ! trong võ lâm ngày nay có mấy ai vượt qua lão tiền bối được !

Tiêu Thiên Nghị vặn lại :

— Ngươi có biết mấy năm gần đây ai là người được võ lâm tôn sùng hay không ?

— Ai ?

— Hai năm trước, tại Thiếu Thất Phong luận võ, người được cao thủ giang hồ tôn xưng đệ nhất võ lâm là.

— Dương mộng Hoàn ?.

Đào Ngọc Bội chận lời và nói tiếp trong tiếng cười nham hiểm :

— Và như vậy thì lại càng đỡ nhọc biết bao ! Vãn sinh chỉ cần chế phục Dương mộng Hoàn, sẽ làm cho thiên hạ đủ cúi đầu chiêm bái. Nhưng.

Gã lại đưa tay tỏ ý chận lời :

— Bây giờ, không phải lúc bàn chuyện đó. Việc cần trước mắt là vãn sinh muốn nhờ lão tiền bối chế luyện cho một số thuốc bí truyền có ghi ở «Qui Nguyên Bí Cập»!

Tiêu Thiên Nghị nghiêm mặt lắc đầu :

— Đừng, đừng mong việc đó ! Không một ai có thể khiến lão phu làm cái chuyện vô lương.

Câu nói bị cắt ngang bởi ngón tay khẻ cất lên của Đào Ngọc Bội và không dè đối phương ra tay đột ngột, Tiêu Thiên Nghị chưa kịp phản ứng thì đã bị chỉ phong chạm ngay vào yếu huyệt...

Đào Ngọc Bội quay lại vẫy tay :

— Bạch hổ !

Gã áo vàng khi nãy phóng tới cúi đầu :

— Đệ tử đang đợi lệnh !

Đào ngọc Bội hất hàm về phía Tiêu Thiên Nghị :

— Hãy đưa Tiêu lão tiền bối về... và nhớ không được có điều thất lễ đấy nhé !

Toàn thân đã bị chỉ phong làm tê liệt mà miệng cũng không còn nói được, Tiêu Thiên Nghị đành quắc mắt căm hờn nhìn sự tự do hành động của đối phương.

Bạch Hổ vòng tay phục lịnh và cặp ngay Tiêu Thiên Nghị phóng mình [illegible]

Lưu Hoa Viên trợn tròn kinh hoàng [illegible] đột ngột, nhưng [illegible]

http://tieulun.hopto.org

Một làn gió nhẹ phớt qua, thân thể chợt tê rần, tứ chi bất động và «á huyệt» cũng bị hoàn toàn phong bế!

Đào ngọc Bội thư thả bước lại gần nhếch nụ cười đẹp hiểm:

— Các hạ đừng sợ... vẫn còn có một con đường sống, nếu biết khôn dầu nhập vào môn hạ của ta... nhưng bây giờ hãy tạm thời khoan bàn đến đã.

Gã ôm xốc Lưu Huy Viễn đi vào phòng của Đồng Thục Trinh và đẩy họ Lưu chúi xuống gầm giường:

— Hãy tạm nằm yên và nên để chút thì giờ vàng ngọc mà suy nghĩ điều lợi hại, rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Vừa nói, gã vừa bước trái qua nấp sát cửa phòng

Lưu Huy Viễn chợt rùng mình, khi hiểu ra âm mưu thâm độc của Đào Ngọc Bội.

Họ Lưu chợt nhớ đến lão già nhân thư của mình đưa đi Thủy Nguyệt Sơn Trang và những hành động của bọn Đào ngọc Bội vừa rồi.

Phải chăng chúng đã nắm rất vững tình hình và bằng vào kế «điệu hổ ly sơn», chúng quyết lần hạ từng người một!

Dù vị đạo cô họ Đồng có tài ba quán thế, cũng không làm sao tránh được sự thình lình đột kích của y.

X

CHƯƠNG X

HẠ ĐỘC THỦ

Lưu huy Viễn còn đang cắn môi tìm kế giải nguy, vụt nghe tiếng bước chân khua động lần lần đến cửa...

Và tiếp liền theo đó, tiếng Đồng thục Trinh thảng thốt kêu lên!

Nắm chặc mạch môn nơi cánh tay của vị đạo cô, Đào ngọc Bội cất giọng cười dắc ý:

— Đồng cô nương mấy năm không gặp mặt, trông càng hơn xưa nhiều quá!

Đồng Thục Trinh không giữ được bình tĩnh nữa, hốt hải kêu lên:

— Hãy buông ra, ngươi là ai?

Đào Ngọc Bội bật cười ha hả:

—Sao, Đồng cô nương không nhận được người xưa à?

Đồng Thục Trinh quắt mắt:

— Có Cả bao nhiêu Đào Ngọc Bội? Bọn ngươi quả là một lũ gian manh!

— Đừng, đừng vội năng lời! Đào Ngọc Bội trước sao vẫn một mà thôi, nhưng, những môn hạ hóa thân thì làm sao kể xiết!

Đồng Thục Trinh nghiến răng hằn học:

— Một trăm, kể như ngươi, rồi cũng sẽ không còn nữa tên sống sót!

Đào ngọc Bội cười khẩy:

— Hay lắm, có đúng như người ta đồn đãi rằng cô nương đã được dị nhân truyền lại cho « quyền phổ » hay không nhỉ?

— Đúng, và bao năm khổ công luyện tập là để rửa hận ngày nay đấy..

Đôi mắt điêu ngoa ném xéo lên mặt Đồng Thục Trinh, Đào ngọc Bội cười hăn hắc:

— Trong lòng cô nương đang hân kế nào thế?

— Hừ, Đào ngọc Bội, ta hận vì chưa uống huyết xẻ da và nghiền nát xương thành tro bụi đấy!

Đào ngọc Bội nhen mắt:

— Chỉ mà làm thế, Đồng cô nương...

Đồng Thục Trinh trầm giọng:

— Nếu có được một chút khí khái của kẻ đàn ông, ngươi hãy buông ta ra.. rồi bằng vào thực học, chúng ta sẽ giải quyết vấn đề sống chết! Giỏi chi cái trò núp lén, không sợ điều sỉ nhục hay sao?

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội cất tiếng thản nhiên :

[illegible]

trên đời để mà nguyền rủa... Đào ngọc Bội [illegible] có nghĩa lý gì... còn [illegible] thắng thì lẽ tất nhiên [illegible] xương... bằng như bại, thì cô nương sẽ tính sao ?

Đồng thục Trinh gằng giọng :

— Mối kiếm của ta sẽ tự quyết thắng bại ! Vì kẻo đầu [illegible] sống tạm bợ trên cõi mấy lúc nay, cũng chỉ vì chút lòng nguyện ước chưa xong.

Và ánh mắt vụt loé lên như hai tia điện lạnh, nàng nghiến răng nói tiếp từng tiếng một :

— Tâm nguyện đó là giết người để báo thù, mà nếu không xong, trên thế gian này ta sống cũng chỉ là vô ích !

Đào ngọc Bội gật gật nở nụ cười :

— Thật không ngờ cô nương lại hận kẻ cướp sâu đến thế.

Đồng Thục Trinh nói qua tiếng rít :

— Hừ Đào ngọc Bội trút cạn cả nước ở bể đông, nỗi hận lòng ta không bao giờ rửa sạch.

Đào ngọc Bội nhướng mắt :

— Đồng cô nương, cô muốn hay không, ta sẽ tạo cho nàng một cơ hội báo cừu ?.

— Đào ngọc Bội, ngươi đừng có quanh co... mấy năm nay ta khổ [illegible] luyện tập võ công, chỉ vì mối hận không thể [illegible] chung với ngươi đó !.

— Ha.., ha... giả như bây giờ bị chết dưới tay ta như thế này có lẽ nàng ân hận làm chi ?

Đồng Thục Trinh nghiến răng :

— Chết bởi quỉ kế của ngươi ta không thể nhắm mắt !

Đào ngọc Bội cười ha hả :

— Muốn ta chữa một cơ hội thi triển võ công, để khỏi uổng phí bao nhiêu năm rèn luyện, nàng phải chấp nhận một điều kiện.

— Điều kiện gì ?

— Đầu nhập môn hạ của ta, và...

Tia mắt Đào ngọc Bội lại loé như xói vào ruột đối phương và gã nhếch môi cười thâm độc, thư thả tiếp lời :

— Tại sao cô nương không đem lòng oán hận của mình đội lên đầu Chu nhược Lan và Trầm vân Phượng ? Vì nếu họ không chiếm đoạt Dương mộng Hoàn thì, hà... hà.., thì Đào ngọc Bội này làm sao có được cô nương..

Đồng Thục Trinh thoáng hơi đổi sắc song, liền theo đó nàng giận dữ thét lên :

— Hãy câm miệng lại ! Dương sư đệ của ta là một kẻ quang minh chính đại, ngươi đừng mong cố tìm điều phỉ báng.

Đào ngọc Bội thản nhiên đưa tay ra dấu ngắt lời ;

— Đừng lẫn lộn chuyện tình ái và chuyện chính đại quang minh, nó là hai vấn đề riêng biệt,.. các ngươi cũng là môn hạ Côn Luân, giả như không có Trần vân Phượng, thì Dương mộng Hoàn và Đồng Thục Trinh không phải là đôi ngọc bích hay sao ?.

Ngưng một giây như cốt làm cho đối phương chú ý, Đào ngọc Bội từ từ nói tiếp :

— Cho nên nếu trong lòng cô nương quả đang mang nặng nỗi đau oán hận, thì đáng lý phải đem nó mà trút vào Trầm vân Phượng để đoạt lại người yêu thầm kín của mình..

Một mối thâm tình ẩn náu từ trong tiềm thức mà vì mối quan hệ đồng môn, hay sự đè đặt tự nhiên của người thiếu nữ, làm cho chính Đồng Thục Trinh từ lâu mơ hồ không nhận rõ, bỗng dưng nổi lên xáo trộn tâm tư qua câu nói khêu dậy của Đào ngọc Bội.

Nàng cau mày mím miệng bàng hoàng...

Thấy cơ hội đã thuận tiện Đào ngọc Bội khẻ kéo tay lên búng nhẹ vào huyệt «Bá Hội» của Đồng Thục Trinh, và nói rõ từng tiếng một :

http://tieulun.hopto.org

— Dương Mộng Hoàn là một kẻ đa tình, đối với Lý Đào Hồng sư muội của ta, dễ đâu lại không nuôi cái ý « thưởng hoa rồi dứt bỏ » ? Song Lý thương Lan, sư phụ của ta võ công cao diệu và Thiên long Bang thinh thế lẫy lừng, hai áp lực đó, lúc bấy giờ, đã buộc Mộng Hoàn phải cưới Đào Hồng làm vợ. Nếu cô nương có đủ thế lực và phải có người đứng ra cổ tác chủ hôn như Lý thương Lan đã làm, thì chắc chắn người sư đệ của cô nương sẽ vui mừng dang tay tiếp đón.

Đồng Thục Trinh đôi mắt bắt đầu lơ láo...

« Ba Hội « là một trọng huyệt tập trung đầu mối thần kinh, mỗi một khi bị điểm trúng thần trí con người trở nên hỗn loạn, thiện ác mơ hồ.. Đồng Thục Trinh lúc bây giờ tâm trung chuyển động quay cuồng, hình ảnh hiên ngang tuấn tú của Dương mộng Hoàn chớp lên trước mắt.. Nàng ngơ ngệch thì thào :

— Quả thực Dương sư đệ cũng yêu thích ta ư ?..

Đào ngọc Bội nói sát bên tai nàng :

— Tự nhiên là yêu nàng tha thiết ! Dương mộng Hoàn đã từng rỉ tai tôi như thế.

— Câm miệng lại ! Ta đâu phải là kẻ dễ tin lời quỉ quái của ngươi...

Đồng Thục Trinh vụt quát lên lanh lảnh..

Sự khiếp đảm đã làm cho Đào Ngọc Bội toàn thân rung rẩy, chỉ chậm chút nữa đã buông lỏng bàn tay đang nắm đối phương...

Không ngờ chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi, nội lực của nàng tinh đến mức Ba Hội Huyệt bị điểm mà vẫn còn tỉnh lại..

Qua phút thăng thốt, Đào ngọc Bội vội nhấc tay lên điểm nhanh vào « Thông Thiên» « Thừa Linh» hai yếu huyệt trên thân thể của nàng...

Dù nội lực công phu đã xâm thấu huyền môn, nhưng tế

cả yếu huyệt thuộc thần kinh hệ điều bị điểm, Đồng thục Trinh không còn cưỡng nổi, đầu óc hoàn toàn mê loạn.

Đào ngọc Bội gằn từng tiếng :

— Dương mộng Hoàn đã nhiều lần thổ lộ cùng ta, nếu không có Trầm vân Phượng làm chướng ngại vật thì hắn nhất định sẽ cưới nàng.

Đồng thục Trinh cảm nghe óc mình rưng rức từng cơn, tâm trí như một giải sương mù dày đặc... nàng lờ đờ hỏi lại :

— Sự thật quả như thế ư ?

— Thật đấy ta không dối nàng đâu !

— Được rồi, ta sẽ đi tìm Trầm vân Phượng...

Biết thần trí của Đồng Thục Trinh đã loạn, song oán hận trong lòng nàng còn hãy chưa sâu, Đào ngọc Bội vận chỉ lực ấn vào các yếu huyệt thần kinh của nàng một lần nữa, đồng thời buông hẳn bàn tay đang nắm mạch môn.

Đồng Thục Trinh ngồi bẹp xuống đất gục đầu trên vòng tay cất tiếng rên nho nhỏ.

Đào Ngọc Bội đã áp dụng một thủ pháp lạ lùng ghi trong «Qui Nguyên Bí Cập», một thủ pháp làm cho thần kinh con người hỗn loạn, quên cả quá khứ và sẵn sàng tiếp nhận những sự việc mới một cách sâu sắc, dù sự việc đó chỉ được dựng lên bằng lời nói !

Bị trúng độc thủ, đầu óc Đồng Thục Trinh chợt trở thành trống rỗng như một tờ giấy trắng, mà sự đam mê và cừu hận đối với Dương mộng Hoàn và Trầm vân Phượng đã được Đào ngọc Bội tô vẽ đậm màu.

Nhìn trạng thái của đối phương, biết hiệu nghiệm đã đúng y điều ghi trong «Qui Nguyên Bí Cập», Đào ngọc Bội cả mừng bật cười ha hả...

Đồng Thục Trinh đứng lên ngó sửng Đào ngọc Bội bằng con mắt của người ngây dại :

— Ngươi cười gì đó ?

Đào ngọc Bội đánh tiếp một đòn tâm não :

http://tieulun.hopto.org

— Ta cười vì thấy cô nương quá vẫn nhuy... người mình yêu và cũng rất yêu mình, lại cam lòng đ... vào tay kẻ khác !

Đồng Thục Trinh bị nội lực của đối phương phó... vệt độc thần kinh, khiến cho những gì của quá khứ phải tuôn trong ký ức, và Lạt giống hận cừu độc địa đã Đào ngọc Bội... và đã bật rễ nẩy mầm, càng lúc càng rõ rệt thêm lên.

Đào ngọc Bội dằn thêm nọc độc :

— Dương mộng Hoàn vốn yêu nàng tha thiết, chỉ vì Trầm vân Phượng nên phải bỏ rơi nàng... nếu không giết họ, mối hận trong lòng nàng làm sao tan được ?.

Đồng Thục Trinh thật sự đã quên tất cả.

Bây giờ cái tượng rõ ràng và sâu sắc nhất là ghen hờn và tức tối vì bị phụ phàng.

Nàng ngẩng mặt ngơ ngơ ngác ngác :

— Quả thật Dương sư đệ như thế hay sao ?

Đào ngọc Bội lập lại :

— Đúng là Dương mộng Hoàn đã hành động như thế ấy... hắn đã vì Trầm vân Phượng mà ra con người phụ ân phụ nghĩa với nàng !

Một cơn đau rêm lên tận óc, Đồng Thục Trinh nhăn mặt thì thào :

— Giờ ta phải làm sao ?... Ta phải làm sao ?...

— Chuyện rất dễ, hãy giết họ đi ! hãy giết Dương Mộng Hoàn và Trầm vân Phượng ! Giết !

Tiếng của Đào ngọc Bội như mũi khoan xoáy thẳng vào màng tai, Đồng Thục Trinh nghe đầu mình nhức nhối một cách lạ lùng, từng mạch máu căng lên nóng bỏng.

Nàng trừng trừng đôi mắt đỏ ngầu :

— Đúng ! Giết !... Ta phải giết để rửa mối hận thù ô nhục !.

Và nàng ấn mạnh đôi chân lao vút ra cửa điếm như một người điên dại...

Đào ngọc Bội chạy theo ra tới cửa, Đồng Thục Trinh đã vượt lên mái ngói thoăn thoắt lướt đi...

Gả lớn tiếng với theo :

— Dương Mộng Hoàn... Thủy Nguyệt Sơn Trang!..

CHƯƠNG XI

THỦY NGUYỆT SƠN TRANG

Đồng Thục Trinh khuất bóng về xa, khi Đào ngọc Bội hãy còn chưa dứt tiếng...

Gả quay vào lôi Lưu Huy Viễn ra khỏi gầm giường, phất mạnh cánh tay giải khai huyệt đạo...

— Các hạ...

Nhìn vào cái miệng cười nửa nụ xinh xinh của gả thiếu niên tuấn tú, Lưu Huy Viễn bất giác rùng mình...

Dưới con mắt của người danh thủ Trường Sa, vẻ mặt phất thông minh đỉnh ngộ của Đào ngọc Bội phảng chập chờn ma quái !

Nhích tới gần thêm chút nữa, Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Sao ? Các hạ nghĩ sao ?

Lưu Huy Viễn gắng gượng hỏi lại :

— Nghĩ chuyện chi ?

Đào ngọc Bội cười ha hả:

— Rất có thể các hạ đang nghĩ lại cái mùi vị dở sống dở chết hồm rồi lắm chứ ?

Nhớ đến cái đau đớn của « Phân Cân Thố Cốt » Lưu huy Viễn tái mặt, mồ hôi đượm ướt khắp mình...

Đào ngọc Bội vẫn với giọng cười danh ác :

— Sao ? Các hạ đã sợ rồi ư ?

Tập trung nghị lực, Lưu huy Viễn cắn răng giữ giọng tự nhiên :

— Phải, sự đau đớn của « Phân Cân Thố Cốt » quả thật

http://tieulun.hopto.org

con người không ai chịu nổi.., song, nếu phải đầu nhập môn đồ, hùa theo các hạ để làm việc ác, thì Lưu huy Viễn này xin sẵn sàng chịu đựng sự thống khổ về xác thịt !

— Hay ! Kể ra các hạ cũng có nhiều khí phách đấy ! Nhưng Đào ngọc Bội này, từ trước đến giờ chưa từng làm một việc gì mà lại để cho kẻ chịu đựng vui vẻ bằng lòng... và biết trước hậu quả của nó cả !

Một luồn ớn lạnh rần rần trong cơ thể, Lưu huy Viễn mím môi gặn lại :

— Các hạ lại còn một thủ pháp độc ác hơn «Phiêu Cân Tróc Cốt» nữa sao ?

Đào ngọc Bội mỉm cười hỏi qua chuyện khác :

— Các hạ kính phục Dương Môn, Hoàn fan phải không?

— Vâng, tại hạ tuy chưa từng gặp mặt song đối với phong danh đức độ của Dương đại Hiệp, trong lòng vẫn mộ lâu...

— Tốt, rồi đây sinh mạng của [illegible] của Dương Mộng Hoàn, có lẽ sự sùng bái của các hạ đối với bản lại càng cao hơn nữa !

Lưu huy Viễn chưa hiểu hết ý [illegible] Đào ngọc Bội, chợt nhớ ra [illegible] bỗng đau nhói nhói...

Một luồn hơi nóng đi [illegible] ngọc Bội xuyên thấu vào [illegible] lên bần bật, mình toát mồ hôi [illegible]

Cơn đau như xói ở [illegible] mà lưỡng mang danh hiệu «Thất [illegible] và ngơ ngác rên rỉ [illegible] Bội !

Đào ngọc Bội quát hỏi :

— Ngươi tên là gì ?

— Tôi tên là... tên là...

Nội lực của Lưu huy Viễn [illegible] Thực Tinh [illegible]

một trời một vực, cho nên chỉ cần một lần bị điểm vào Bá Hội Huyệt là thần kinh hệ hoàn toàn hỏng mất, luôn cả tênhọ mình cũng không nhớ được là gì.

Đào ngọc Bội nở nụ cười đắc thắng :

— Ngươi tên là Lưu huy Viễn !

Lưu huy Viễn gật đầu lia lia :

— Vâng, vâng... tôi tên là Huy Viễn... là Lưu huy Viễn...

— Ngươi có biết kẻ thù của ngươi là ai không?

Lưu Huy Viễn ngơ ngác lắc đầu !

Nhìn chằm chặp vào mặt họ Lưu, Đào Ngọc Bội nói từng tiếng một :

— Dương mộng Hoàn !... Dương mộng Hoàn đã giết cha mẹ ngươi, chiếm hữu sản nghiệp và vợ con ngươi... ngươi phải giết hắn mà báo thù !

Từng câu từng tiếng của Đào Ngọc Bội như khắc sâu vào bộ óc đang trống không, Lưu huy Viễn lập lại như một con học nói tiếng người :

— Dương mộng Hoàn giết cha mẹ ta... chiếm hữu sản nghiệp và vợ con ta... ta phải giết hắn... ta phải giết hắn !

Không ngờ thủ pháp khống chế thần kinh công hiệu một cách lạ lùng như thế.., và nghĩ đến ngày mai, bằng vào tuyệt kỹ ấy, khiến cho giang hồ đại loạn, dựng ngôi bá chủ võ lâm. Đào Ngọc Bội bất giác bật cười ha hả !

Lưu huy Viễn vẫn lặng lờ lập đi lập lại mấy câu vừa nói như một cậu học trò sợ quên mất bài học.

Lắc mạnh đôi vai của Lưu Huy Viễn, Đào Ngọc Bội gặn hỏi :

— Thuộc cả hay chưa ?

Lưu Huy Viễn gật đầu ngờ nghệch :

— Vâng, vâng... đã thuộc cả rồi.

— Hay lắm, đừng quên nhé !

Cùng một lúc với câu nói, Đào Ngọc Bội cẩn thận vỗ vào huyệt «Ngọc Chẩm», sau ót của họ Lưu.

Lưu Huy Viễn chợt thấy đôi mắt hoa lên như những đom

http://tieulun.hoptot.org

đón... [illegible] thấy rõ sự vật chung quanh !...

Đào ngọc Bội đẩy Lưu huy Viễn ra khỏi cửa, cất giọng trong nghiêm :

— Đi đi, Dương mộng Hoàn bực ra Thủy Nguyệt Sơn Trang, hãy đến đó giết hắn mà báo thù.

Lưu huy Viễn làm bầm lập lại và lao nhanh theo tay chỉ của đối phương...

Đào ngọc Bội vận chân nguyên, thở hơi thở, nói vọng theo :

— Dương Mộng Hoàn là một con người gian manh giả trá, đừng nghe theo lời giải bày của hắn !

Phép vận khí truyền âm, từng tiếng, từng tiếng của Đào ngọc Bội như những mũi tên cắm phập vào ký ức Lưu huy Viễn...

X

Đông Hà Lãnh rừng cao dày hịt, ba phía núi xanh bao bọc, trước mặt một giòng suối trong vắt vây quanh...

Chính giữa khu vườn sầm quất, vòng tường đỏ chói với hàng trúc xanh lá lướt dịu mềm, và hai cánh cửa lớn bên ngoài chúng như luôn luôn mở hoát, để lộ một vẻ kiêu dỗ sộ nguy nga với bốn chữ «Thủy Nguyệt Sơn Trang» rực rỡ !

Lưu huy Viễn khẽ thêm đánh tiếng, bằng mình vào giữa đại môn.

Từ giữa vườn hoa khoe sắc, bóng người vụt nhoáng lên và một thiếu niên mặc áo xanh lướt tới chận đầu, vòng tay thi lễ :

— Xin huynh đài cho biết tịnh danh !

Ánh mắt xoi thẳng vào giữa mặt người đối diện, Lưu huy Viễn vùng vằng :

— Ngươi là ai ?

Giọng mặt thiếu niên thoáng vẻ không bằng lòng, song giọng nói vẫn giữ thật hòa nhã :

— Tiểu sinh tên là Dương Hưng !

Lưu huy Viễn cau mặt như nhớ lại lời của Đào ngọc Bội :

— Dương mộng Hoàn ở đâu ?

Câu hỏi đường đột của đối phương làm cho Dương Hưng đổi sắc :

— Các hạ danh tính là chi và tìm thiếu gia tôi có chuyện gì chăng ?

Lưu huy Viễn quát lên như sấm :

— Tìm hắn để rửa mối thù giết cha mẹ, đoạt vợ con ta... hãy gọi hắn vào mau lên !

Dương Hưng trố mắt nhìn sửng sốt !

Bao nhiêu năm qua, bất cứ một ai tìm đến Thủy Nguyệt Sơn Trang, đối với Dương mộng Hoàn cũng thảy đều tôn kính hễ không gọi Dương đại hiệp thì cũng gọi là Dương công tử, chưa một kẻ nào dám kêu tên tộc của người... thế mà nay đột nhiên lại có kẻ tỏ ra lỗn lối !...

Tuy nhiên, Dương Hưng vẫn cố gắng ôn tồn :

— Thiếu gia của tôi hiện đang ở thư phòng, xin các hạ hãy cho biết tôn danh để tôi vào báo lại ?

— Lưu huy Viễn !

— Ạ !...

Dương Hưng buộc miệng kêu lên một tiếng và lại vòng tay thủ lễ :

— Té ra Lưu đại hiệp đây mà.. vâng, xin mời đại hiệp vào phòng khách dùng trà, tôi sẽ vào trong thông báo !

Lưu huy Viễn không trả lời, đi thẳng vào khách thính...

Dương Hưng lật đật bước lướt lên tới trước và đưa tay chỉ về phía trái :

— Xin mời Lưu đại hiệp tạm ngồi !

Phòng khách bày trí cực kỳ trang nhã, bốn bên cửa sổ ánh

http://tieulun.hopto.org

sáng rọi vào quang đảng, hai bức tranh thủy mạc trên vách càng làm tỏ rõ phong cách hào hoa phong khoáng của chủ nhân!

Như không chú ý đến vẻ đẹp dầy thu vị, Lưu huy Viễn ngồi xuống trong dáng sắc lầm lỳ hậm hực...

Khẽ quan sát người khách đi kỳ một lần nữa, Dương Hưng bắt gặp tia mắt như ánh lửa của Lưu Huy Viễn, lật đật quay trở vào trong...

X

CHƯƠNG XI

HOANG MANG NGÔ VỰC

Nhìn theo bóng dáng Dương Hưng [illegible] Viễn vùng đứng dậy đi qua đi lại khắp phòng [illegible] rồi gạch như muốn thiêu cả lục [illegible]

Hình ảnh ngọn lửa cháy thu [illegible] bóng lên [illegible] để trên bàn nóng nảy vang [illegible] vỡ nát tiêu [illegible] vừa, và vung chân đá luôn những chiếc ghế ngã đổ [illegible].

— Lưu đệ hợp!

Giọng nói tuy nhỏ, song thanh âm [illegible] mang theo một nội lực kinh hồn, làm cho Lưu [illegible] chiếc ghế trên tay, phải giật mình quay [illegible]

Một người thanh niên [illegible] nhưng dáng [illegible] không gian đe

Thoáng hồi tưởng Phượng [illegible] lên:

— Người [illegible]?

— Tại hạ [illegible]

— Dương mộng Hoàn... đã giết cha mẹ ta,... chiếm vợ con ta.

Lưu huy Viễn cau mặt thì thào, y như người đang tìm nhớ lại việc xa xôi trong dĩ vãng.

Dương mộng Hoàn chầm chậm đi ra giữa phòng:

— Lưu huynh, chúng ta từ trước đến nay vốn chưa từng quen biết, làm sao Lưu huynh lại có những lời như thế?

Lưu huy Viễn cứ ngó trân trân vào mặt đối phương, và miệng vẫn lầm bầm những câu không thành tiếng.

Tuy không nghe rõ, nhưng trông vào sắc thái ngờ nghệch của họ Lưu, làm cho vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang cảm thấy có nhiều nghi vấn.

— Dương mộng Hoàn!

Chưa kịp hỏi thêm Lưu huy Viễn, chợt nghe có kẻ gọi tên mình bằng một giọng lanh lảng cao vút khát ra sát ở sau lưng Dương mộng Hoàng lồng rung mình...

Với nội lực của chàng mà có kẻ đến sát sau lưng vẫn không hay biết, quả đối phương đã đạt đến mức khinh công tuyệt thế.

Và vừa quay đầu lại, Dương mộng Hoàn buột miệng kêu lên:

— Đồng sư tỷ!

Rồi chàng lật đật vòng tay:

— Năm năm trời mới gặp, mừng sư tỷ vẫn mạnh như xưa, tiểu đệ không hay kịp đến tiếp nghinh, mong sư tỷ thứ lỗi cho!

Khẽ lay chiếc phất trần, Đông Thục Trinh cất giọng lạnh lùng:

— Không cần, ta có việc muốn hỏi sư đệ!

Mặc dù bị Đào Ngọc Bội làm tê liệt thần kinh, song với nội lực kỳ thâm hậu, sắc diện Đông Thục Trinh vẫn tự nhiên thường không. Mới nhìn qua vào đoán được như dáng dấp của Lưu Huy Viễn...

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn chỉ phẩy phẩy [illegible] nên vội vàng vòng tay một lần nữa :

— Sư tỷ có điều chỉ chỉ giáo, tiểu đệ xin cung kính chờ nghe !

Đồng Thục Trinh vẫn một giọng lạnh lùng :

— Sư đệ thích ta chứ ?

Dương mộng Hoàn hơi sửng sốt :

— Chúng ta thuộc đồng môn, đối với sư tỷ, tiểu đệ từ trước tới nay vẫn còn kính trọng !

Đồng Thục Trinh gặn lại :

— Nghĩa là sư đệ quả thật thích ta chứ ?

Dương mộng Hoàn bắt đầu ngơ ngác, đôi mày chàng mấp máy không nói ra lời trước câu hỏi kỳ dị của người sư tỷ...

Đồng Thục Trinh trầm trầm nói tiếp :

— Nghĩa là nếu không có Trầm vân Phượng cản trở, thì sư đệ đã cưới ta làm vợ...

Dương mộng Hoàn biến sắc :

— Sư tỷ... những lời của sư tỷ, tiểu đệ thật không làm sao hiểu được !..

Dương mộng Hoàn chưa nói hết lời, chợt nghe một tiếng thét lên, Lưu Huy Viễn xách chiếc ghế từ sau lưng chàng vụt tới...

Dương mộng Hoàn khẽ lắc mình qua, chiếc ghế của Lưu huy Viễn vừa ném tới đã nằm gọn trong tay chàng !

— Dương mộng Hoàn, hãy trả vợ ta lại cho ta !

Cùng một lúc với tiếng thét dữ dằn, Lưu huy Viễn đâm sầm phóng tới ...

Dương mộng Hoàn nhích xéo qua nữa bước, tay phải giữ chặc chiếc ghế, tay trái bắt cứng mạch môn của họ Lưu :

— Lưu huynh, chúng ta từ trước đến nay chưa từng dụng chạm, phải chăng việc nầy Lưu huynh đã bị sự lừa gạt của

ai ?... Xin Lưu huynh hãy bình tâm phân giải, để may ra có thể tìm được nguyên nhân !

Mạch môn bị nắm, toàn thân Lưu huy Viễn mềm nhủn xuội lơ... bao nhiêu oán hận dồn lên đôi mắt đỏ ngầu như chực phun ra lửa !

Để nhẹ chiếc ghế xuống nền gạch, Dương mộng Hoàn dịu giọng :

— Đệ đã từng nghe danh Trường Sa Phủ « Thần đao » Lưu huy Viễn là một vị đường đường hiệp khách, không biết các hạ có đúng là Lưu đại hiệp đây chăng ?

— Đồ điên đó hãy giết quách nó cho rồi !

Tiếng thét lanh lãnh vang lên và chiếc phất trần trên tay Đồng thục Trinh vun vút lao thẳng vào Lưu huy Viễn..,

Dương mộng Hoàn một tay kéo nhẹ họ Lưu qua phía trái một tay chụp lấy chiếc ghế vừa buông khi nãy đưa lên...

Bốp !

Chiếc phất trần chạm đúng vào mặt ghế, dội lên một tiếng khô khan, từng mãnh cây vụn văng vẩy khắp phòng, và trên tay Dương mộng Hoàn trơ lại một đoạn phía dưới chân chiếc ghế !

Đồng thục Trinh tiến lên hai bước, chiếc phất trần vun vút phủ xuống người danh thủ Trường Sa,..

Dương mộng Hoàn cau mặt quát lên :

— Sư tỷ, hãy dừng tay lại !...

Đồng thục Trinh cứ hầm hầm xông tới :

— Sư tỷ, người này thần trí xem chừng mê loạn, khi chưa tỏ tầm nguyên do, không nên vội đã thương...

Vừa nói, Dương mộng Hoàn vừa kéo lui Lưu huy Viễn...

Nhưng, Đồng thục Trinh đâu có nghe gì nữa, nàng cứ xoắn theo liên tiếp tấn công... mà từng chiêu của nàng càng lúc càng cực kỳ hiểm ác !..

Dương mộng Hoàn đưa chiếc chân ghế lên gài chặt từng thế một để không chế sức công...

Nhưng nội lực của Đồng thục Trinh đã biến chiếc phất

http://tieulun.hopto.org

trần từ một vật mềm mại trở thành món binh khí vô cùng cứng rắn, cho nên mỗi lần chạm phải, chiếc chân ghế lại phải mất đi thêm một đoạn và cuối cùng, trong chớp mắt, trên tay Dương mộng Hoàn lòng cây còn chỉ độ một gang tay !

Đồng Thục Trinh quát mắt :

— Tốt lắm, ngươi che chở cho hắn... Ta sẽ giết !.

Chiếc phất trần xé gió rít vào không khí.

Bị đánh bức quá Dương mộng Hoàn luôn luôn thối hậu, tâm trí rộn ràng.

Chàng biết rằng bằng vào thủ pháp của Đồng Thục Trinh ngày nay, nếu mải giữ thế dần co này thì hết sức là nguy hiểm...

Chàng vội kéo mạnh Lưu Huy Viễn ra sau và nhìn thẳng vào mặt Đồng Thục Trịnh trầm giọng :

— Nếu sư tỷ không chịu dừng tay, đừng trách tiểu đệ sao vô lễ !

Tuy không hoàn toàn điên dại, song Đồng Thục Trinh không còn nhớ gì nữa cả, trừ mối ghen hờn mà Đào Ngọc Bội đã gieo sâu vào trí óc của nàng.

Hơn nữa, thủ pháp phá loại thần kinh, đã làm cho con người một khi đã phát giận thì càng phút như càng say máu,, cho nên, chẳng những không nghe lời phải trái của Dương mộng Hoàn, mà thế đánh của nàng càng phút càng ác liệt !

Dương mộng Hoan vừa tránh đỡ, vừa chú mục vào thần sắc của người sư tỷ, chợt như phát giác ra một điểm khác thường.

Chàng vội vàng ấn mạnh vào yếu huyệt của Lưu Huy Viễn đồng thời đẩy mạnh người danh thủ Trường Sa chúi vào một góc phòng... thuận đà vung chân đá ngược chiếc phất trần trở lại.

Đồng Thục Trinh vừa hoi xiểu niểu để giữ ngay được thế quân bình lồng lộn lao vào tấn công tới tấp.

Vừa phá thế vừa tránh né gần ba mươi hiệp, Dương

mộng Hoàn chợt thấy ngay yếu điểm trong công thế hung hăng của người sư tỷ, chàng vội đẩy mạnh tay trái theo thế «Thôn Vân Thổ Nguyệt» đồng thời tay phải nắng ngược qua bằng một huyệt đòi trong «Cửu Ngưu Nhị Hổ Cấp» đoạt phứt chiếc phất trần về làm tay mình !

— Dừng lại !

Chiếc phất trần vuốt khỏi tay mất đà công thế, kèm theo tiếng quát vang như sấm của Dương mộng Hoàn làm cho Đồng thục Trinh khựng lại bảo liền...

Nàng nhìn sừng vào mặt Dương mộng Hoàn bằng đôi mắt không buồn, không giận, không vui... cái nhìn như không có người đối diện...

Dương mộng Hoàn nhẹ nhẹ thở dài :

— Có chuyện gì xin sư tỷ cứ nói thẳng ra, tiểu đệ sẽ nguyện vì sư tỷ mà có gắng giải bày !

Vẫn bằng sắc thái sừng sờ không tiếp nhận, Đồng thục Trinh y như một con người đang cố nhớ những gì mà nhớ mãi không ra...

Quan sát thần sắc của người sư tỷ, và liên tưởng đến hành động của vị danh thủ Trường Sa, Dương mộng Hoan cảm thấy dồn dập nhiều nghi vấn...

Bao nhiêu năm cách biệt, đột nhiên Đồng thục Trinh tìm đến mừng nhau lăng một trận ác đấu một còn một mất, và Lưu huy Viễn vốn không quen biết bỗng dưng đến nhà gọi chỉ danh cũng mình giết chết mẹ, đoạt vợ con...

Phải chăng hành động của hai người đều có cùng một nguyên nhân mờ ám ?...

Chợt nghe tiếng bước chân vội vã sau lưng, Dương mộng Hoàn giật mình quay lại...

Dương Hưng bước tới cúi đầu trao một phong thơ :

— Ngạc Nam Trịnh Giả Bảo, Thiếu Chủ Khai ván đến xin diện kiến !

Dương mộng Hoàn thoáng vẻ trầm ngâm và đưa tan ra

http://tieulun.hopto.org

— Được rồi, hãy thỉnh người vào !

X

CHƯƠNG XIII

NGƯỜI THIẾU NIÊN HỌ TRỊNH

Vừa dợm bước ra, chợt đưa mắt nhìn khắp gian phòng đồ nát, Dương Hưng khựng lại :

— Xin thiếu gia hãy bước tạm ra ngoài, để tiểu sinh dọn dẹp lại trong phòng.

Dương mộng Hoàn khoát tay :

— Không cần cứ để tự nhiên !

Dương mộng Hoàn quay qua điểm nhanh vào yếu huyệt của Đồng Thục Trinh và dìu nàng lại để ngồi dựa vách.

Liền lúc đó, một thanh niên vóc dáng cao lớn theo gót Dương Hưng vào đến cửa phòng.

Đã từng quen biết từ lâu, Dương mộng Hoàn vòng tay thi lễ

— Không hay sớm để tiếp nghinh, xin Thiếu Bảo Chủ niệm tình tha thứ !

Trịnh khai Văn khẽ cúi đầu :

— Không dám, mong đại hiệp bỏ lỗi cho việc đường đột đến đây của tại hạ.

Người thiếu niên họ Trịnh chợt ngưng ngang câu nói, đôi mắt hơi ngơ ngác, khi nhận ra cảnh hỗn ghê ngừa nghiêng hỗn loạn trong phòng...

Dương mộng Hoàn gượng mỉm cười :

— Xin mời Thiếu Bảo Chủ vào khách thính !

Trịnh khai Văn hết sức nghi ngờ, nhưng thấy không tiện hỏi, đành lẳng lặng bước vào.

Vừa kịp thấy dáng vóc của Đồng Thục Trinh và Lưu Huy Viễn, biết ngay hai người cùng bị điểm huyệt, Trịnh Khai văn sửng sốt kêu lên :

— Dương huynh sự việc làm sao thế ?

Chỉ vào Lưu Huy Viễn, Dương Mộng Hoàn hỏi lại :

— Trịnh huynh biết vị này chứ ?

Trịnh Khai Văn suy nghĩ, cau mày :

— Xem rất quen... mà quên phứt không biết đã gặp ở đâu...

— Nói đến thinh danh, Trịnh huynh sẽ nhớ liền !

— Ai thế ?

— « Thần Đao » Lưu Huy Viễn !

— A !..

Trịnh Khai Văn vỗ tay đánh bách một cái, tiếp lời :

— Đúng, rồi ! Đúng rồi ! Thần Đao Lưu huy Viễn ! Hai năm về trước khi theo cha tôi lên Trường Sa Phủ, chính là ngụ tại nhà của vị này đây...

Nhưng Trịnh Khai Văn chợt cau mày hỏi lại :

— Lưu huy Viễn làm sao lại tìm đến Thủy Nguyệt Sơn Trang và hình như...

Dương Mộng Hoàn đón lời :

— Vâng, chính tại hạ đã điểm vào huyệt đạo !

Trịnh Khai Văn cau mặt :

— Theo chỗ nghe biết của tệ, thì người ấy vang danh hào hiệp, trọng nghĩa khinh tài, không biết vì sao lại cùng Dương huynh sung lột ?

— Chuyện kể ra cũng khá dài giòng...

Như chưa liệu nói ra, Dương mộng Hoàn hỏi lại :

— Trịnh huynh lên đây có điều chi dạy bảo ?

— Vì câu chuyện « Đa Tình Tiên Tử »... chuyện này xảy ra y như một thác nước vô hình làm chấn động võ lâm thiên hạ.. nó mang theo một sức thôi thần bí lạ lùng, khiến kh

http://tieulun.hopto.org

ai lường được... vì thế mà phụ thân tôi gởi thiếp mời bằng hữu giang hồ, hy vọng vạch được bức màn bí ẩn và đặc sai tôi đến đây thỉnh Dương đại hiệp chủ trì việc ấy.

Dương mộng Hoàn yên chăm chú lắng nghe...

Trịnh khai Văn nói tiếp :

— Đang lý cha tôi thân tự đến mời Dương đại hiệp, song vì có mấy vị võ lâm tiền bối sớm đến tệ bảo, nên phải ở nhà thù tiếp.

Dương mộng Hoàn chân hỏi :

— Đa Tình Tiên Tử đã làm chuyện chi nên tội với võ lâm mà phải cần đến sức hợp quần chế ngự ?

Trịnh khai Văn thở ra nhẹ nhẹ :

— Việc làm của Đa Tình Tiên Tử cũng không phải là một hành vi độc ác, hay vi phạm chính nghĩa võ lâm song hậu quả của nó đã khuấy động lòng người không ít.

Dương mộng Hoàn khẽ cau mày :

— Không biết Thiếu Bảo Chủ có thể nói rõ hơn một chút nữa hay không ? Chứ thật ra tại hạ chưa hiểu được !... Hành vi của Đa Tình Tiên Tử nào đó đã không vi phạm chính nghĩa võ lâm, nhưng sao lại gọi là nhiễu loạn lòng thiên hạ ?

Trịnh khai Văn cúi mặt trầm ngâm như cố tìm lời lẽ giải thích sao cho thỏa đáng.

Bởi vì địa vị Dương mộng Hoàn đối với võ lâm như thái sơn bắc đẩu, dù người thiếu niên họ Trịnh là danh môn tử đệ cũng không dám sơ suất thất ngôn.

Thật lâu, người thiếu gia Trịnh Bảo mới dè dặt mở lời :

— Gần đây có hai câu thơ đã truyền khắp giang hồ, không biết Dương đại hiệp đã có nghe chăng ? Hai câu thơ đó là : «Đa Tình Tiên Tử Đa Tình yêu, hữu tình chung cuộc hóa vô tình».

Dương mộng Hoàn nhìn ra [illegible] bằng đôi mắt mơ màng, đầu ngón tay gõ nhè nhẹ [illegible] cửa sổ, cất giọng ngâm nho nhỏ :

— » Tình đến mặn nồng, thành trở lại, hữu tình gây lắm chuyện vô tình » !..

Và vị chủ nhân « Thủy Nguyệt Sơn Trang » lại thở dài như tự nói mình :

— Ôi !... đa tình, vô tình.... âu là chỉ do một ý niệm chuyển quanh trong nhân thế, ai làm sao phân định được ranh giới là đâu ?..

Trịnh Khai Văn vụt nghe một mối cảm hoài man mác...

Giang hồ truyền ngôn rằng họ Dương là một đệ nhất thiệp khách đa tình... nay lại được xác nhận một lần nữa bằng hai câu thơ nối tiếp đầy cảm xúc !

Người thiếu chủ Trịnh Gia Bảo lại tiếp lời :

— Kẻ giang hồ sau khi tham dự «Đa Tình Yến Hội » của Đa Tình Tiên Tử, hầu hết tâm trí đều như gởi vào một thế giới hư ảo.. như trải qua một cơn ác mộng đẹp mà khi tỉnh ra phiền vây quanh, và vì thế người ta gán cho vị chủ nhân yến hội lạ lùng ấy một cái tên thần bí « Đa Tình Ma Nữ «

Dương mộng Hoàn mỉm miệng cười buồn :

— Hừ, dù cái tên gì cũng đứng đầu bằng hai chữ « Đa Tình » thì « Tiên Tử » hay « Ma Nữ » biết lấy chi làm ranh giới ?

Da mặt Trịnh Khai Văn vụt ửng lên một màu e thẹn, đôi mắt mơ màng như gởi hồn về một đêm nào...

Là một kẻ có tia mắt luôn luôn soi thấu những gì bí ẩn, nhất là những tư tưởng trong lĩnh vực si tình.. Dương mộng Hoàn nhìn bộ mặt bơ phờ của người thiếu niên họ Trịnh, chàng bỗng bật cười, một cái cười cảm thông và cởi mở...

Trịnh Khai Văn giật mình tỉnh giấc si mơ, ngẩng mặt ngượng ngùng :

— Vì thế, nhân vật võ lâm hiện tại đang mang hai tâm trạng : người không nhận được thì tâm thần lơ lửng như đánh mất một vật gì...

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn cắt [illegible]

— Kẻ mang danh hiệu Đa Tình [illegible] phải là một con người tuyệt sắc chốn nhân gian.

Bị đánh trúng vào chỗ yếu, người thiếu niên họ Trịnh tặc lưỡi quên cả sự e dè :

— Ồ !... Điều đó quả thật là không thể tả... dung nhan nàng đẹp đến lạ lùng !

— Và vì thế mà người người đều không chế ngự được tính hiếu kỳ, muốn tìm tòi lai lịch của Đa Tình Tiên Tử, và nguyên nhân xuất phát hành vi kỳ hoặc của nàng... có phải thế không ?

— Vâng, mọi người muốn truy tra lai lịch của Đa Tình Tiên Tử, đã không ngần ngại phế bỏ chính danh sự nghiệp, do đó, đã xảy ra lắm việc không hay... cho nên hành động của nàng tuy không trực tiếp thương tổn võ lâm, song ảnh hưởng của nó chắc chắn sẽ gây thành hỗn loạn... và các vị tiền bối giang hồ cũng vì thế mà quyết tìm cho ra dụng ý của nàng !

Một ý nghĩ thoáng qua, kéo đôi mắt Dương mộng Hoàn về phía Đồng thục Trinh và Lưu huy Viễn...

Cả hai người đều không phát lộ một triệu chứng nào để có thể gọi là bị chất thuốc độc ngấm vào mình, thế nhưng thần trí in hình mê loạn... phải chăng sự việc nầy có quan hệ đến hành vi Đa Tình Tiên Tử ?...

Chàng quay lại khẽ hỏi Trịnh Khai Văn :

— Những người sau khi tham dự Đa Tình Yến Hội, trạng thái tinh thần có biến chứng gì không ?

Như tự kiểm nghiệm bản thân mình, người thiếu niên họ Trịnh trả lời thật chậm :

— Điều đó tại hạ chưa nghe ai nói đến, song hầu hết những người phó hội Đa Tình hình như sau đó thảy đều mang một tâm trạng mơ màng luyến tiếc, mong được gặp lại Đa Tình Tiên Tử... nhưng, cho đến ngày nay chưa ai nhận được một cánh thiếp thứ hai !

— Số người của Đa Tình Tiên Tử có nhiều không ?

— Ngựa xe màn trướng rất nhiều, và số người ít nhất cũng ngoài ba chục.

Dương mộng Hoàn khẽ cau mày :

— Cả đoàn người như thế, ngựa xe như thế chẳng lẽ cuộc hành trình của họ không lưu lại vết tích gì sao ?

Như bị gợi đúng chỗ thắc mắc đôi mắt họ Trịnh loé lên :

— Việc kỳ quái chính là ở chỗ đó... không biết bao nhiêu cao thủ giang hồ đã bỏ công theo dõi hành tung của Đa Tình Tiên Tử vẫn không sao phăng được mối manh... như con rồng giữa đám mây, xuất hiện bất ngờ và ra đi không dấu vết !

Dương mộng Hoàn gật đầu nhè nhẹ :

— Đoàn người đông đảo mà hành tung lại chớp nhoáng lạ lùng... Đa Tình Tiên Tử nhất định phải là một con người tài trí phi thường.

Ngưng một giây, giọng nói của vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang thấp xuống nhưng quả quyết :

—Cứ theo hành động của họ mà đoán, nhất định họ không thể tản ra từng người lẻ tẻ... mà cả một đội nhân mã như thế, dù có khéo léo đến đâu, họ cũng không sao dấu nhẹm được mối manh, chỉ cần phải phí chút suy nghĩ tìm tòi.

— Vâng chính phụ thân tôi và mấy vị tiền bối võ lâm sau khi dọ hỏi những người tham dự yến hội lạ lùng ấy, đều đi đến một ức đoán như nhau : «Đa Tình Tiên Tử không những có trí hơn người, mà võ công chắc chắn cũng không ai sánh kịp» cho nên, người sai tôi cung thỉnh cho kỳ được Dương lại hiệp chủ trì công việc truy tra.

Suy nghĩ hồi lâu, Dương mộng Hoàn khẽ nói :

— Lệnh tôn có lời dặn và Thiếu Bảo Chủ đã thân tự đến đây, Dương mộng Hoàn nầy thế tất phải vâng mạng. Chẳng qua mấy ngày gần đây, tệ trang lại xảy ra khá nhiều chuyện rối rem...

http://tieulun.hopto.org

Đưa mắt khắp phòng như hướng dẫn sự quan sát cho người đối diện, Dương mộng Hoàn nói tiếp :

— Chính mắt Thiếu Bảo Chủ đã chứng kiến tình cảnh nơi đây, tin rằng sẽ không nghĩ rằng tại hạ muốn tìm đều thối thác !

Trịnh khai Văn phát một cử chỉ đồng tình :

— Vâng vâng... thật ra nếu Dương đại hiệp không đề cập tại hạ cũng không dám đường đột hỏi han... điều lạ nhất là cứ theo danh vị của Dương đại hiệp trong thiên hạ võ lâm thì chắc chắn Thần Đao Lưu Huy Viễn đã từng nghe biết... lẽ tất nhiên không thể dám vô cớ dám mạo muội náo động Thủy Nguyệt Sơn Trang như thế... tôi e rằng bên trong của sự việc nầy còn nhiều ẩn khuất...

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đúng ! Thần Đao Lưu Huy Viễn quả có sắc thái của một con người loạn trí. Nhưng có theo sự quan sát của tại hạ thì họ Lưu không phải bị thuốc mê...cho nên, nội tình có lẽ khó khăn phiền phức lắm !

Trịnh khai Văn mím miệng làm thinh, trong trí chợt loé lên lên một điều nghi vấn...

Cứ theo tình hình ngày nay mà xét, thì suốt cả đại giang nam bắc vì trọng tài mến đức, vì uy thế võ lâm không thể có ai dám động đến Thủy Nguyệt Sơn Trang... hay là đầu mối cũng lại bắt nguồn từ hành động của Mê Hồn Tiên Tử.

X

CHƯƠNG XIV

HAI BẢN ÁN SÁT NHÂN

Trông vẻ băn khoăn của ngư[illegible] niên họ Trịnh Dương mộng Hoàn dọn mở lời, chợt ng[illegible] chân gấp rút chạy vào hớt hải :

— Bẩm thiếu gia, bên ngoài có một tăng gia nhân và một người đạo sĩ yêu cầu diện kiến !

Bằng vào vẻ mặt thẳng thốt của Dương Hương, đoán biết sẽ có thêm điều quan hệ, Dương Mộng Hoàn vội hỏa :

— Mời vào !

Dương Hương do dự :

Bẩm thiếu gia, có nên sửa sang phòng khách lại không ?

— Không cần, cứ thỉnh họ vào đây !

Chờ Dương Hương đi ra, Trịnh Khai Văn khẻ hỏi :

Theo chỗ hiểu biết của tại hạ, thì hình như mấy năm gần đây Dương đại hiệp ít khi dấn bước giang hồ ?

— Vâng, hai năm rồi tại hạ chưa từng ra khỏi Thủy Nguyệt Sơn Trang !

Tiếng chân khua động nơi ngưỡng cửa, hai người vội ngưng câu chuyện, đứng lên tiếp khách.

Cảnh bàn ghế ngổn ngang dổ vở như làm cho khách ngạc nhiên, hai vị tăng nhân đạo sĩ khẽ cau mày.

Trịnh Khai Văn khẻ liếc qua đó xét : vị Hòa Thượng mắt to mày rậm, mình vận áo bào màu nguyệt bạch, những đường nhăn thoáng gợn giữa chân mày, tàng ẩn cơn phẫn nộ của nhà sư...

Và một con người cơ trí hiện ra dưới phong thái trầm tĩnh lạ thường, với chòm râu dài phủ ngực, với dốc kiếm xeo xéo ngang vai, càng tăng dáng cách uy nghi nơi người đạo sĩ...

Dương Mộng Hoàn trang trọng nghiêng mình :

Nhị vị quá bước đến tệ trang, xin mở lời chỉ giáo ?

Bàn tay trái đưng lên giữa ngực, vị Hòa Thượng cúi đầu thật nhẹ :

— Bần Tăng là Thiếu Lâm Tự pháp danh Nhất Đức !

Dương Mộng Hoàn lại vòng tay :

— Đại sư là Thiếu Lâm Nam phái cao tăng, thế mà tại hạ không hay kịp để đón tiếp xa hơn nữa, mong được người thứ tội !

http://tieulun.hopto.org

— Không dám, bần tăng tuy chưa được diện kiến, song nghe danh Dương đại hiệp đã lâu rồi !

— Vâng, tại hạ đã từng biết qua đôi vị cao tăng của quý viện, nhưng riêng Nam Phái thiếu Lâm thì thật chưa được biết nhiều !

Nhất Đức đại sư thẳng thắn đi ngay vào câu chuyện :

— Bần tăng mạo muội viếng quý trang, lòng muốn giải những điều nghi vấn., không biết Dương đại hiệp có sẵn lòng chỉ giáo ?

— Xin đại sư cứ dạy, tại hạ nguyện cố gắng hầu đáp trong những vấn đề vừa với sự hiểu biết của mình !

Ném tia mắt sắc bén về phía Đông Thục Trinh và Lưu huy Viễn, vì Hòa Thượng Thiếu Lâm trầm giọng :

— Danh vọng của Dương đại hiệp đối với võ lâm thiên hạ không một ai không ngưỡng mộ.. Song, ngày nay bần tăng e rằng dọng đó có thể là giả trá !...

Trịnh Khai Văn nóng mặt đứng lên :

— Xin đại sư hãy giữ lời !..

Dương mộng Hoàn đưa tay chận lại :

— Thiếu Bảo Chủ không nên như thế !

Mặc dù bực tức lắm, nhưng vì sự kính nể họ Dương, Trịnh Khai Văn mím môi ngồi xuống..

Nhìn thẳng vào mặt nhà sư, Dương mộng Hoàn điềm đạm :

— Lời của đại sư nhất định đã căn cứ vào những điều hữu lý, mong đại chỉ rõ chỗ sơ thất, tại hạ sẽ cảm kích muôn phần !

Vị Hòa Thượng Thiếu Lâm cười nhẹ :

— Bần tăng vâng mạng đi về Bắc phái, dọc đường, bắt gặp thảm án...

Giọng nói nhà sư chậm lại, như muốn gằn từng tiếng :

— Mà cả hai đều dính liếu đến Dương đại hiệp !

— Không biết đại sư có thể nói rõ hơn một chút nữa chăng ?

— Ba ngày trước đây, lúc đi ngang qua Lưu Gia Châu ở miền tả ngạn Giang Tây, gặp hai vị bằng hữu võ lâm đang mang thương quằn quại, bần tăng đã vận dụng chân nguyên và linh dược để giải cứu... song, vẫn đành phải bó tay, vì chưởng lực của đối phương đã làm tan nội phủ của hai vị ấy !...

Trịnh Khai Văn ngắt lời :

— Trên chốn giang hồ, việc thanh toán hận thù, nơi nào mà chẳng xảy ra, đâu phải cứ có ân mạng là có Dương đại hiệp !

Nhất Đức đại sư nhếch môi cười nhạt :

— Vâng, bần tăng đâu dám hồ đồ như thế !

Nhà sư lạ gượi gặt đầu, dáng cách hết sức là mai mỉa !

— Nhưng trước giờ tắt thở, hai nạn nhân cũng nói như nhau : «Dương mộng Hoàn là kẻ mượn danh giả nghĩa»... và họ yêu cầu bần tăng hãy truyền rao cho thiên hạ anh hùng hay biết, đừng để bị lừa !

Trịnh Khai Văn nhún vai :

— Tại sao lại có thể tin được vào những lời nói của con người sắp chết ? Lấy gì đảm bảo cho kẻ phát ngôn khi mà thần trí của họ bám vín bấp bênh ?...

Ném đôi mắt lạnh lùng về phía gã thiếu niên họ Trịnh, Nhất Đức đại sư cười khẩy :

— Vâng, bằng vào thinh danh của Dương đại hiệp, và bằng vào di ngôn của một vài người sắp chết, câu chuyện quả đáng hoài nghi, nếu không có một thảm sự thứ ba kế tiếp !

Dương mộng Hoàn bắt đầu rung động, tuy nhiên, chàng vẫn giữ vẻ bình thản điềm đạm mỉm cười :

— Xin đại sư cho biết nốt !

— Cách đây độ năm mươi dặm có một tòa cổ miếu, nơi đó, bần tăng gặp vị đạo huynh đây...

Đưa mắt theo ngón tay của Nhất Đức Đại sư chỉ về người Đạo sĩ, Dương mộng Hoàn khẽ cười dài :

http://tieulun.hopto.org

— Dám hỏi chẳng hay vị đạo trưởng đây danh hiệu là chi?

Vẫn y vẻ mặt lạnh mới vào phòng khách, vị đạo nhân bình thản đến lạnh lùng :

— Bần đạo « Nam Nhạc » Huyền Diệu Quan, đạo hiệu là Tự Thanh.

Dương Mộng Hoàn nghiêng mình cung kính :

Té ra đây là Tự Thanh Đạo trưởng ! Thật là vạn hạnh... nhưng. « Nam Nhạc » Huyền Diệu Quan, sao hình như tại hạ chưa được nghe người nói đến ?

— Vâng, « Nam Nhạc » Huyền Diệu Quan, gần một trăm năm nay đóng cửa tu trì, không cùng với nhân vật võ lâm, lui tới. Cho nên Dương đại hiệp không nghe là phải !

— À,.. có thể thảo nào tại hạ không được nghe danh...

Vẫn một việc trang trọng Dương Mộng Hoàn lại tiếp :

— Dám xin đạo trưởng cho biết cớ gặp chuyện ra sao ?

— Nhân đi qua một tòa miếu cổ giữa cánh rừng hoang vắng tình cờ bắng đạo gặp một chuyện cực kỳ bi thảm... mà tin rằng nói ra ai cũng phải rùn mình !...

Dương Mộng Hoàn, Trịnh Văn Khai bốn mắt tập trung theo dõi theo câu chuyện.

Tự Thanh Đạo Trưởng nhìn thẳng vào mặt vị chủ nhân Thủy nguyệt Sơn Trang :

— Dương đại hiệp đã tự mình hành động, chẳng lẽ đã tự mình không biết hay sao ?

— Dương Mộng Hoàn cố trầm tĩnh tinh thần :

— Tại hạ quả tình không biết, mong đạo trưởng nói giúp cho !

Mãi đến bây giờ Tự Thanh Đạo Trưởng mới nở một nụ cười kín đạo :

— Chuyện xảy ra đối với kẻ xuất gia đáng lẽ không nên kể

lại... nhưng Dương đại hiệp đã cố tình muốn hỏi bần đạo buộc lòng phải nói thôi.

Dương Mộng Hoàn thấp giọng :

— Tại hạ cung kính lắng nghe !

Lặng lẽ hồi lâu, chứng tỏ sự bần cùng khi buộc phải kể ra câu chuyện, Tự Thanh Đạo Trưởng cất giọng trầm trầm :

— Vì ước hẹn với 1 đạo hữu, nên bần đạo phải vội vàng suốt ngày đêm khi ngang qua một tòa cổ miếu, bần đạo chợt nghe từ trong ấy phát lên tiếng kêu kinh khiếp của đàn bà.

Ánh mắt của Dương mộng Hoàn vụt chớp lên, đôi mày cau lại :

— Rồi sao nữa ?

Tự Thanh Đạo Trưởng vẫn lạnh lùng :

— Tiếng kêu như xói vào tai, chỉ phút qua cũng có thể đoán được người đàn bà đang lâm nạn..

Dương mộng Hoàn dồn tới :

— Tất nhiên đạo trưởng phải ghé vào xem xét ?

Tự Thanh Đạo Trưởng khẽ gật đầu .

— Lẽ phải như thế. Song vẫn chậm đi một bước, vì khi bần đạo vừa đến thì... Dương đại hiệp đã khuất mình qua cửa sổ !

Dương mộng Hoàn gặn lại :

— Người ấy ăn mặc ra sao ?

Chỉ vào mình họ Dương, Tự Thanh Đạo Trưởng mặt lạnh!

— Y phục màu xanh, y như Dương đại hiệp đang mặt bây giờ !

Cố vận dụng tận cùng đức tánh nhẫn nại, vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang hỏi tiếp :

— Và đạo trưởng đã đuổi theo ?

Nhưng đến khoảng khúc mắc của vấn đề, Tự Thanh Đạo Trưởng chồm mình tới trước :

— Nơi một góc đại điện của tòa miếu cổ, hãy còn một người thiếu phụ mình bê bết máu hơi thở lịm dần và việc trước

http://tieulun.hopto.org

nhất là bần đạo phải cứu người đã chứ ?

Dương mộng Hoàng gật gật đầu :

— Vâng, vâng... cứu người trước nhất !

Tự Thanh Đạo Trưởng liếc nhanh vào mặt đối phương như trắc nghiệm :

— Một lần nữa lại chậm mất rồi ! Nạn nhân chỉ nói được một câu trước khi tắt thở.

— Nói sao ?

— Nói rằng : « Kẻ cưỡng dâm và giết tôi là Dương mộng Hoàn, chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang »!

Trịnh khai Văn há hốc mồm ngơ ngác.

Dương mộng Hoàn cắn răng thở nhẹ, ánh mắt long lanh.

X

CHƯƠNG XV

GỠ MẶC CÀNG RỐI RẮM

Như đã nóng lòng chờ đợi từ nãy đến giờ, Nhất Đức đại sư tiếp liền theo bằng một giọng gằn gằn :

— Người thiếu phụ chưa hẳn đứt hơi thì bần tăng đến kịp và nghe được những lời trăn trối vừa rồi. Cộng với chuyện bần tăng đã gặp ở Giang Tây, ai có thể nói sao hơn được nữa?

Quay qua vị đạo nhân, Dương mộng Hoàn gắng gượng thêm câu hỏi cuối cùng :

— Đạo trưởng nhận rõ mặt tên thủ phạm chứ ?

— Không rõ lắm, song bần đạo trộm nghĩ, người sắp chết không bao giờ đem tai họa giáng vào đầu người vô tội, mà để cho thủ phạm được thong dong !

Trịnh khai Văn gật đầu :

— Có lý...

Tự Thanh Đạo Trưởng thêm một câu, nửa như phân trần nửa như khẳng định :

— Chưa từng bị lôi cuốn vào chuyện phải trái giang hồ,

mong các vị đừng coi đây là việc mà bần đạo rắp tâm hãm hại Dương đại hiệp !

Nhất Đức Đại Sư dồn tới :

— Chuyện đã rõ như ban ngày, vì nạn nhân và vì chính nghĩa võ lâm, bần đạo cương quyết chịu trách nhiệm nêu vấn đề ngược lại !

Liếc về phía Đồng Thục Trinh và Lưu huy Viễn, Tự Thanh Đạo Trưởng gặn hỏi :

— Hai vị này là ai ?

Trịnh Khai Văn rướt nói :

— Người kia là Trường Sa « Thần Đao » Lưu Huy Viễn, còn vị đạo cô ấy tôi không biết !...

Nhìn Đồng Thục Trinh, Nhất Đức đại sư không biết nghĩ sao mà lại thốt ra một câu, đáng lý không phải từ cửa miệng của một nhà sư :

— Tuy là kẻ xuất gia nhập đạo, song nhan sắc của vị đạo cô này còn nhiều hơn thiếu phụ lâm nạn nơi tòa cổ miếu kia gấp bội !

Tự Thanh Đạo Trưởng chỉ vào bàn ghế ngổn ngang :

— Cảnh tượng này tố cáo rằng nơi đây vừa xảy ra một cơn ác chiến. Với uy danh của Dương đại hiệp mà hai vị này dám ngang nhiên xông xáo vào Thủy Nguyệt Sơn Trang, thì nhất định không phải là việc tầm thường !

Bị Tự Thanh và Nhất Đức dồn riết làm cho tâm trí hoang mang cực độ, Trịnh Khai Văn khẽ liếc họ Dương bằng tia mắt nghi ngờ...

Tư tự thật lâu, bây giờ, Dương Mộng Hoàn mới ngẩng mặt lên, từ tốn :

— Tại hạ tin rằng những việc của Đại sư và Đạo Trưởng vừa kể qua đều là sự thật, cộng với hành vi náo động tệ trang của hai vị này vừa đúng lúc, làm cho mối nghi ngờ càng rõ rệt thêm lên...

http://tieulun.hopto.org

Vị chủ nhân Thủy nguyệt sơn Trang thở một hơi dài, và nói tiếp bằng nụ cười chịu đựng :

— Đáng khen hơn hết là con người nào đó đã sắp nên câu chuyện thật thần tình,. kế hoạch an bài mà xem như phát sinh một cách ngẫu nhiên. làm cho không một ai có thể không tin được ! Và làm cho Dương mộng Hoàn nầy dù có trăm miệng cũng khó biện minh, nếu đoán không lầm, thì nơi đây chuyện quái gở chắc chắn sẽ còn xãy ra liên tiếp !

Tự Thanh Đạo Trưởng vẫn bằng một giọng êm em nhưng chứa đầy quyết liệt :

—Bần đạo là kẻ tu hành không phải là người ưa đặt chuyện chỉ mong Dương đại hiệp hãy làm sáng tỏ vấn đề nơi tòa cổ miếu, thật ra thì từ trước đến nay tuy chưa qua lại giang hồ nên mắt nhìn chuyện thảm nghe chư mũi nhọn chĩa vào lưng không thể nào ngoảnh mặt làm ngơ cho được !

— Vâng, Đạo Trưởng nghĩ như thế là đúng lắm. Nhưng, câu chuyện xảy ra đã gây thành định kiến, e rằng sự phân trần của tại hạ sẽ khó lòng giải được hiềm nghi !

Nhất Đức đại sư xem vào :

— Nếu Dương đại hiệp không có gì trở ngại, xin hãy giải khai huyệt đạo cho vị đạo cô...

Biết không có cách gì hơn nữa Dương mộng Hoàn đành miễn cưỡng đứng lên căn dặn :

— Đây là người sư tỷ của tại hạ. võ công cũng gọi được là cao. Chỉ có điều tinh thần đã mất bình thường, lần sau khi giải khai huyệt đạo, xin chư vị đều [illegible] thân...

Nói xong, chàng nhích tới đứng chờ đợi phản ứng lên mình vàng...

Dù chưa rõ tông phái song căn nguyên vẫn là đồng đạo, Tự Thanh Đạo trưởng bước lên trước hết, vung tay [illegible] mặt

— Bần đạo là Huyền Diệu Quan đệ tử... xin Đạo Cô cho biết qua pháp hiệu ?

Đầu óc Đồng Thục Trinh bây giờ chỉ có hai vấn đề tồn tại : thù hận đối với Trầm vân Phượng và yêu dương đối với Dương mộng Hoan... ngoài ra, bất cứ một ai dụng đến là dễ dàng sinh sự...

Nàng quắt mắt nhìn Tự Thanh Đạo Trưởng :

— Ta không phải người tu luyện, không có đạo hiệu gì cả !

Tự Thanh Đạo Trưởng, sững sốt ngập ngừng :

— N [illegible] ương, Đạo cô đang mặc đạo bào...

Soạt !...

Tự Thanh Đạo Trưởng [illegible] chưa dứt tiếng, Đồng Thục Trinh đã bứt phăng giải áo lót phục chiếc đạo bào quăng xuống đất, hậm hực quát lên :

— Không cần những thứ nầy !

Thấy Đồng Thục Trinh chỉ còn mỗi một chiếc áo lót mỏng manh, tất cả mọi người đưa mắt nhìn ngơ ngác...

Dương mộng Hoàn lắc đầu nhè nhẹ thở dài :

— Sư tỷ võ công thâm hậu, làm sao để cho người ám hại như thế ?

Quay lại Dương mộng Hoàn, Đồng Thục Trinh vụt nở nụ cười tươi :

— Đừng gọi là sư tỷ, hãy chờ giết xong Trầm vân Phượng rồi chúng ta kết nghĩa vợ chồng...

Đôi mắt, càng lại lão liêng khắp nơi và dừng lại trên mặt Tự Thanh, Nhất Đức :

— Các người đến đây làm gì ?

Tự Thanh Đạo Trưởng [illegible] :

— Chúng bần đạo đến [illegible] Dương đại hiệp một vài câu chuyện...

Nhặt chiếc phất trần lên nắm chặt [illegible] tay, Đồng Thục Trinh nhích tới lạnh lùng :

http://tieulun.hopto.org

— Hỏi gì ?

Tự Thanh Đạo Trưởng và Nhất Đức đại sư nhìn nhau như ngầm nhận sự tình đã diễn biến vô cùng phức tạp nhất thời khó lòng hiểu được những gì khuất lấp bên trong.

Trịnh khai Văn hết nhìn người nầy lại nhìn người khác, ngơ ngơ ngáo ngáo như đứa trẻ lên ba.

Dương mộng Hoàn cúi mặt trầm tư, vầng trán cau lại biểu lộ tư tưởng đang xoay quanh một vấn đề trọng đại.

Không nghe ai trả lời câu hỏi của mình, Đồng Thục Trinh hầm hầm quát lớn :

— Các ngươi điếc phải không ?

Và chiếc phất trần đã nối liền theo câu hỏi vút thẳng vào Tự Thanh Đạo Trưởng.

Lắc mình sang bên trái, Tự Thanh Đạo Trưởng trầm giọng :

— Bần đạo đến hỏi Dương đại hiệp về án mạng mà người đã gây ra !

— Việc đó quan hệ gì đến ngươi ?

Đồng Thục Trinh trợn mắt vùng vằng...

Thần kinh của nàng đã bị tổn thương, bây giờ chỉ còn có hơi giận thấu xương và lòng yêu cuồng loạn... không có một lời nói phải nào có thể lọt vào tai.

Và thái độ ngang bướng của nàng đã làm cho Tự Thanh Đạo Trưởng, một con người trầm tĩnh nhất, cũng phải bốc đầu nóng mặt :

— Đạo cô không chịu nói chuyện thiệt hơn lợi hại lại cứ nằng nằng gây sự, bần đạo tuy là kẻ chưa từng ra mặt chốn võ lâm, song cũng đâu phải là con người khiếp nhược ?

Đồng Thục Trinh càng giận dữ :

— Đi ! Đừng lắm chuyện.

Tự Thanh Đạo Trưởng và Nhất Đức đại sư quả đã bị dồn vào ngõ bí.

Sự mong mỏi từ ở nơi con người của vị đạo cô có thể

phăng ra manh mối hành vi ám muội của Dương mộng Hoàn chẳng những không lóe lên được một tia sáng nào, trái, lại càng lúc càng mù mờ hơn nữa.

Đồng Thục Trinh lại nhích lên quát lớn :

— Các ngươi có đi không ?

Tự Thanh Đạo Trưởng cố gắng ôn tồn :

— Chúng bần đạo chưa hỏi tỏ rõ nguyên do, nên chưa có thể.

— Được, muốn thế ta cho thế.

Không đợi đối phương nói dứt câu, Đồng Thục Trinh hậm hực cắt ngang và vung chiếc phất trần quét thẳng vào Tự Thanh Đạo Trưởng, đồng thời tay trái nhấc lên, một luồng chưởng lực tống ngay vào Nhất Đức.

Tự Thanh Đạo Trưởng uốn ngữa thân mình tránh thoát chiếc phất trần lợi hại, và một tiếng rít khô khan như xé lụa, thanh trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ ánh thép xanh rờn chớp chớp.

Bên kia, thay vì tránh né, Nhất Đức Đại sư kéo tay phải lên ngang ngực đẩy ra đối kháng và nhìn thẳng vào Đồng thục Trinh và cất giọng trầm ;

— Đạo cô là người chi của Dương đại hiệp ?

Câu nói có tính cách phăng lại mối dầu, chứng tỏ vị cao tăng Nam Phái Thiếu Lâm đã hoang mang không ít.

Vì Dương mộng Hoàn luôn luôn gọi Đồng Thục Trinh là sư tỷ trái lại, nàng nhận họ Dương theo nghĩa vợ chồng... sự việc vốn đã mơ hồ lại càng thêm hỗn loạn !

— Ta là vợ của chàng... nhưng chờ giết được Trầm vân Phượng rồi chúng ta sẽ cưới nhau !

Miệng nói mà tay nàng vẫn không ngưng... chiếc phất trần đã đến chiêu thứ ba, và tay trái, cũng phát đúng ra ba chưởng.

Câu chuyện giữa nam nữ nói ra trước mặt mọi người là một vấn đề mà kẻ đứng dẫn vốn không chấp nhận. Phương chi

http://tieulun.hopto.org

lời nó, sổ sàng, lại phát ra từ cửa miệng của vị đạo cô đối diện với kẻ tu hành, sự chướng tai càng trầm trọng hơn lên..

Tự Thanh Đạo Trưởng không còn dằn được nữa, ánh thép rạng lên đánh trả lại hai chiêu, và gắt giọng :

— Trầm Vân Phượng là ai ?

— Là vợ vừa Dương Mộng Hoàn !

Mặc dù Đồng Thục Trinh nói rất rõ ràng, Tự Thanh Đạo Trưởng vẫn chưa dám tin là sự thật nên vừa xốc kiếm giải chiêu ông ta vừa gặn lại :

— Trầm Vân Phượng là Dương phu nhân à ?

— Đúng !

Tự Thanh Đạo Trưởng loáng thanh kiếm thép tạo thành một vòng mống bạc, giải khai chiêu thế đối phương, và xoay mình bước xéo một bên quát lớn :

Dừng tay lại !

Không biết vì thần kinh bất thường xao động, hay vì tiếng thét quá lớn của đối phương, Đồng Thục Trinh thu chiếc phất trần, lơ lác...

Tự Thanh Đạo Trưởng khẽ cau mày, thấp giọng !

— Đạo cô định giết Trầm Vân Phượng, rồi sao đó kết hôn với Dương đại hiệp à ?

Đồng Thục Trinh bất mặt thản nhiên :

— Chuyện đó có can mà lạ ? Chàng vốn rất yêu ta, nhưng bị Trầm Vân Phượng bức đoạt, bây giờ ta đoạt lại !

Tự Thanh Đạo Trưởng chầm chậm đưa mắt về phía họ Dương :

[illegible]

[illegible] thanh kiếm nặng nề lời [illegible] trần của [illegible] nhiều [illegible] vấn đề phức tạp [illegible] lại.

— Đạo Trưởng nghe thấy này giờ mà không tìm được thực hay sao ?

Tự Thanh Đạo Trưởng vẫn lạnh lùng :

— Bần đạo nghĩ có lẽ là sự thực !

Dương mộng Hoàn cúi mặt thở dài...

X

CHƯƠNG XVI

NGUỒN TIN CHẤN ĐỘNG

Trước tình cảnh hiện tại, linh tính cho chàng biết rằng lòng mong muốn vui thú điền viên ẩn dật đã đến lúc không còn nữa... bao nhiêu năm qua cố tình tránh chuyện giang hồ ân oán thị phi, cuối cùng rồi sóng gió lại cứ dậy lên kéo đổ những gì yên tịnh ;

Tuy chưa biết được kẻ nào gây chuyện nhưng Dương mộng Hoàn tin chắc rằng người đó là một nhân vật võ công tuyệt thế có trí hơn người... và từng chuyện dập dồn y như là lấy chàng làm mục tiêu duy nhất !

Thấy Dương mộng Hoàn trầm ngâm không đáp, Tự Thanh Đạo Trưởng bắt đầu cao giọng :

— Dương đại hiệp, chuyện thật rõ ràng như thế, bão già làm sao được chứ ?

Dương Mộng Hoàn từ từ ngẩng mặt lên nghiêm nghị :

— Xin đạo trưởng hãy nên quan sát và suy xét cho thật kỹ càng, việc quyết đoán một vấn đề, tại hạ trộm nghĩ, đâu có chi phải vội !

Câu nói từ tốn nhưng không êm phần nghiêm cách của vị chủ nhân Thủy Ngayệt Sơn Trang, làm cho người Đạo Trưởng Huyền Diệu Quan nhất trớn, ánh mắt ông có phần dịu lại.

— Bần đạo chưa thấy được mối manh !

Dương mộng Hoàn nhẹ nhẹ thở dài :

— Theo Đạo Trưởng thì vị đạo cô này phong cách ra sao ?

http://tieulun.hopto.org

Tự Thanh Đạo Trưởng ngập ngừng :

— Nếu không lầm thì đạo cô này là một con người ăn nói chính chắn không phải hạng điêu ngoa.

Dương mộng Hoàn nhếch nụ cười buồn :

— Xin đạo trưởng nên quan sát và suy xét cho kỹ càng hơn một chút nữa... có lẽ Đạo Trưởng biết qua về tường lược, thử hỏi một con người đoan trang như thế, tại sao lại không có một chút hiểu biết về vấn đề ê thẹn, trước mọi người làm vấn bô đạo bào, nói năng sống sượng... điều đó không đáng làm cho chúng ta ngờ vực hay sao ?

Những mối nghi ngờ đưa đến hoang mang từ đầu đến cuối được câu nói của Dương mộng Hoàn làm cho ánh sáng lóe lên... gã thiếu niên họ Trịnh gật đầu ha hả :

— Có lý đấy chứ !

Nhưng vì ấn tượng quá sâu, Tự Thanh Đạo Trưởng vẫn không cho ý nghĩ xoay qua chiều khác :

— Chính mắt thấy tai nghe thảm sự, đâu có thể bằng vào câu nói không có gì đảm bảo của Dương đại hiệp mà bảo bần đạo phải hiểu khác đi !

Nhất Đức đại sư tiếp theo :

— Lời lẽ của Dương đại hiệp nghe như có người rắp tâm ám hại, nhưng vị đạo cô này đâu có mảy may triệu chứng gì để gọi là trúng độc đâu ?

Tự Thanh Đạo Trưởng phất một cử chỉ đồng tình :

— Phương chi, qua sự giao đấu vừa rồi đã tỏ rõ võ công thâm hậu của nàng, bằng vào võ công đó, đệ nhất võ lâm như Dương đại hiệp, thắng được âu cũng rất khó khăn... vậy làm sao nàng lại có thể dễ dàng bị người hãm hại.

Vốn nặng lòng tin tưởng ở Dương mộng Hoàn, một người mà dưới đây tại Thiếu Thất Phong được thiên hạ võ lâm tôn làm minh chủ — và trước sự khó khăn buộc tội không đặt vấn đề tìm hiểu câu chuyện khá phức tạp khó khăn của Tự Thanh và Nhất Đức, làm cho Trịnh văn Khai đỏ mặt :

— Sự việc hãy còn lắm ẩn tình, nhất định không phải một vấn đề đơn giản. Đường đường là một bậc cao tăng, đạo trưởng mà lối phát ngôn cưỡng lý của hai vị, tại hạ e rằng quá nông nổi vội vàng !

Câu nói sau cùng, họ Trịnh nhấn mạnh từng tiếng một, làm cho Nhất Đức đại sư quay phắt lại sa sầm sắc mặt :

— Thí chủ là ai ?

— Ngạc Nam « Trịnh Gia Bảo » trưởng tử Trịnh Khai Văn !

Tự Thanh Đạo Trưởng lạnh lùng :

— Chẳng hay sự quan hệ giữa Trịnh Bảo Chủ và Dương đại hiệp ra sao ?

Họ Trịnh cau mày :

— Trước hết xin thanh minh rằng cha tôi mới là Bảo Chủ Còn đối với Thủy Nguyệt Sơn Trang, tôi không có mối quan hệ nào đáng nói cả, tại hạ chỉ kính trọng con người của Dương đại hiệp và thấy cần phải nói ra sự nhận xét của mình, thế thôi !

Sự đối khẩu nãy giờ, Đồng thục Trịnh gần như không để vào tai, đôi mắt nàng láo liêng khắp chỗ, nhưng tuyệt nhiên không ngó thẳng một ai...

Dương mộng Hoàn vẫn tiếp tục trầm tư, vầng trán càng cau lại nặng chịu khắc khổ...

Tia mắt thoáng vẻ bất bình liếc về phía Trịnh khai Văn, Tự Thanh Đạo Trưởng vặn lại :

— Theo cao kiến của Trịnh Thiếu Bảo Chủ, thì có lẽ những vụ án tày trời kia không phải do Dương đại hiệp gây ra ?

Vị thiếu niên họ Trịnh thản nhiên :

— Lấy tình và cảnh mà xét đoán, tại hạ nghĩ rằng không phải !

Nhất Đức đại sư nhếch môi dợm nói ; chợt nghe tiếng chân khua ngoài cửa, và Dương Hưng bước vào cúi đầu trước mặt chủ nhân :

http://tieulun.hopto.org

— Bẩm cáo thiếu gia, Phu nhân đã về !

Mọi người ngẩng mặt lên, thấy một người con gái búi tóc trái đào xăm xăm vào cửa...

Nàng trạc độ hai mươi ba mươi bốn tuổi, mắt phượng mày tằm dung nhan diễm lệ... nhưng cánh tay trái của nàng khuyết mất, tay áo lụa buông thõng lất phất theo chiều gió.

Đôi mắt sáng của nàng lướt qua khắp mặt mọi người, mình nghiêng nghiêng thủ lễ, song chân vẫn bước thẳng đến trước mặt Dương mộng Hoàn, khẽ kêu lên hai tiếng «Hoàn Ca» bằng một thái độ cực kỳ nghiêm trọng...

Dương mộng Hoàn hỏi nhỏ :

— Có tìm được dấu vết chi không ?

Nàng khẽ gật đầu :

— Sự thể vô cùng quan trọng, sợ còn hơn cả ý liệu của Hoàn ca nữa !

Dương mộng Hoàn chưa kịp nói Đồng Thục Trinh quắc mắt nhích lên :

— Nàng là ai ?

Bây giờ trong rõ mặt, cô gái một tay bước tới tươi cười :

Tiểu muội Lý dao Hồng, xin bái kiến Đồng sư tỷ !

Đồng thục Trinh cau mặt lập đi lập lại như tự hỏi :

— Lý dao Hồng... Lý dao Hồng ?

Lý dao Hồng mỉm cười thân thiết :

— Vâng, tiểu muội đây... mới có mấy năm mà sư tỷ lại quên rồi à ?

Ánh mắt lướt đi từ Lý dao Hồng đến Dương mộng Hoàn và từ Dương mộng Hoàn ngược lại, thoáng giữa chân mày của Đồng thục Trinh thương hiện một ám ảnh cực kỳ ghê rợn.

Người là gì của Dương mộng Hoàn !

Không ngờ người sư tỷ lại hỏi mình một câu lạ lùng như thế Lý dao Hồng ngơ ngác..!

Khẽ nhìn nàng, Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Không biết kẻ nào dùng thủ pháp chi đã làm cho Đồng sư tỷ trở thành mê loạn!

Lý Dao Hồng chợt nhớ ra hớt hải

— Đào Ngọc Bội !..

Dương mộng Hoàn rung động kêu lên :

— Đào ngọc Bội ? Hắn vẫn còn sống à ?

Lý Dao Hồng mỉm miệng lắc đầu :

— Chẳng những hắn không chết mà còn luyện được Qui Nguyên...

Bựt !..

Một loạt kình phong từ phía sau lưng cuốn tới cắt ngang câu nói, và Lý dao Hồng chỉ kịp nghiêng mình thì ngọn phất trần của Đồng Thục Trinh đã vừa vặn phạt ngang...

Lý dao Hồng giật mình xoay lại thì cánh tay áo lụa phất phơ của nàng đã dứt tiện bay lìa theo gió !

Chưa một ai kịp thời ứng phó, Đồng Thục Trinh đã nhắm Lý dao Hồng tấn công liên tiếp ba chiêu...

Nhớ lại lời nói của Dương mộng Hoàn rằng người sư tỷ bị rối loạn thần kinh, Lý dao Hồng không dám chống đỡ chỉ cố thi triển khinh công tránh né...

Một người không đánh trả, một người luôn luôn sử dụng tử chiêu Thuật khinh công của Lý dao Hồng tuy có thể gọi là tuyệt đỉnh, nhưng thế công của Đồng thục Trinh lại ác hiểm phi thường...

Tình thế đã lăn lần dồn vào hiểm địa...

Trịnh Khải Văn tái mặt...

Nhất Đức Đại Sư và Tự Thanh Đạo Trưởng rùng mình...

Không còn cách nào hơn nữa, Dương mộng Hoàn đành lao vào vòng chiến...

Vừa bước tréo qua một bước, chàng kéo nhẹ bàn tay từ dưới lên trên dựng một bức tường chưởng lực chận đứng chiếc phất trần :

http://tieulun.hopto.org

— Đồng sư tỷ, hãy dừng tay lại !

Như bị xổng mất con mồi, Đồng Thục Trinh trợn mắt dừng mày phóng xót sát mình ho Dương, lao vút theo Lý Dao Hồng.

Sợ cuộc diện hiểm nguy diễn lại, Dương mộng Hoàn ấn mạnh đôi chân lộn ngược mình qua chận đứng người sư tỷ !

Cơn giận xông lên cực điểm, Đồng Thục Trinh bỏ Lý Dao Hồng, trở chiếc phất trần công hãm Dương Mộng Hoàn tới tấp.

Đã biết sức lợi hại của người sư tỷ, Dương Mộng Hoàn không làm theo cách Lý Dao Hồng, chàng vừa tránh né đồng thời cũng vừa trọng dụng cơ hội khoá thế của Đồng Thục Trinh...

Giá mà thẳng tay như phản kích kẻ thù, có lẽ vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn sẽ dễ dang chiếm được tay trên, nhưng trong trường hợp đối phó chứ không hạ thủ, đã làm cho Dương Mộng Hoàn hao tổn khá nhiều sức lực.

Bàn ghế trong phòng đã sẵn ngửa nghiêng, qua trận giao đấu lạ lùng lại càng thêm gáy đổ.

Trận chiến kéo dài suốt ba mươi hiệp vẫn chưa có cơ giải quyết, những người chứng kiến quên cả những gì rối rắm say mê trơ mắt đứng nhìn.

Bây giờ về phương diện võ công, sự tôn ngưỡng đối với Dương Mộng Hoàn, những kẻ có mặt nơi đây thêm một lần xác nhận...,

Bây giờ, Nhất Đức Đại Sư và Tự Thanh Đạo Trưởng mới thấy được rõ ràng rằng sức mình chưa biết có qua được Đồng Thục Trinh hay không, chứ đừng nghĩ đến việc so sánh với họ Dương !

Một tiếng rít xé trong không khí, làm cho mọi người giật mình chú mục vao chiến cuộc...

Đúng vừa lúc Dương mộng Hoàn bắn vọt người lên, và không biết bằng một thủ pháp gì, không một ai nhìn kịp, chàng đã nắm chặt mạch môn nơi cổ tay của người sư tỷ :

— Đồng sư tỷ, tiểu đệ phải dùng đến «Thiên oai Chỉ lực» xin sư tỷ dừng vận sức mà có hại đến cơ thể !

Đồng thục Trinh nhích cánh tay lên... quả nhiên, một cơn đau ngầm từ bả vai chạy xuống, năm ngón tay tê dại buông rơi chiếc phất trần !

Nhìn gương mặt bơ phờ của người chị đồng môn, Dương mộng Hoàn lắc đầu buông ba :

— Tình thế đã bắt buộc, xin sư tỷ... sư tỷ hãy cố gắng một lúc !

Và chàng đưa tay lên mình nàng, khẽ vỗ vào mấy nơi yếu huyệt...

Lý dao Hồng nhăn mặt xót xa :

— Đã biết thần kinh của sư tỷ bị thương, sao Hoàn ca còn điểm vào yếu huyệt ?

— Sự mê loạn làm cho sư tỷ quên cả người thân, phải tạm thời chế phục rồi sau sẽ tìm cách chu toàn !

Ngưng một giây Dương mộng Hoàn khẽ :

— Hồng muội đã gặp tân mắt Đào ngọc Bội rồi chứ ?

Lý dao Hồng ấc đầu :

— Không, chỉ gặp một kẻ «hóa thân» của hắn !

— Sao gọi là «hóa thân».

— Không biết từ đâu Đào ngọc Bội tìm được một số người diện mạo giống như hắn, cách trang phục cũng một màu một kiểu, thoáng thấy khó lòng phân biệt !

Dương mộng Hoàn cau mặt :

— Võ công của họ ra sao ?

— Giữa tiểu muội và họ giao đấu ngót ba mươi hiệp thắng bại vẫn chưa định được.

Chợt nhớ đến Trâu vân Phượng, Dương mộng Hoàn vội nói

http://tieulun.hopto.org

— Tin tức về Phượng muội ra sao ?

— Không gặp... có lẽ người đưa tin nói đúng !

Nhìn vẽ mặt áo não của chồng, Lý dao Hồng lựa lời khuyên giải :

— Vấn đề hiểm ác chốn giang hồ, Phượng muội đã có nhiều kinh nghiệm. Xin Hoan ca đừng quá buồn, tin rằng Phượng muội sẽ đủ trí để mà đối phó với địch nhân.

Dương mộng Hoàn ngước mặt thở dài :

— Đào ngọc Bội đã không chết lại luyện được võ công trong «Qui Nguyên Bí Cập», e rằng những ngày yên lặng của võ lâm từ đây sẽ không còn nữa... vì hắn là con người lòng dạ đen tối vô cùng ! Và... và có lẽ chúng ta không có thể ngồi yên nơi Thủy Nguyệt Sơn Trang nầy nữa !

X

CHƯƠNG XVII

TRỞ LẠI GIANG HỒ

Câu nói của Dương mộng Hoàn làm cho Lý dao Hồng rúng động, nàng đứng lặng giây lâu và nhìn chàng, thấp giọng :

— Vừa ác lại vừa cuồng ngạo, Đào ngọc Bội từ trước đến nay không biết sợ một ai chỉ riêng đối với Gia Gia, hắn có đôi phần kính nể... hay là, tiểu muội nên về Qui Châu thỉnh gia gia xuất sơn một chuyến xem sao ?

Dương mộng Hoàn tỏ vẽ dẫn do :

— Nếu Đào ngọc Bội quả đã luyện được «Qui Nguyên Bí Cập», thì e rằng nhạc phụ cũng khó lòng ngăn hắn được !

— Tuy mới giao đấu với môn hạ của Đào Ngọc Bội, song tiểu muội cảm thấy rằng hình thế phát động lần nầy của hắn chắc sẽ vô cùng mãnh liệt... Nếu không kịp thời đối phó, khó tránh cho giang hồ những cơn mưa máu gió tanh.

— Tất nhiên phải sớm lo chuẩn bị song.

Thoáng một giây nghĩ ngợi, Dương mộng Hoàn nói tiếp :

— Trước hết, nên đưa song thân lia khỏi Thủy Nguyệt Sơn Trang đi đến một chỗ an toàn, rồi sẽ bắt đầu công việc !

Lý dao Hồng gật đầu tán thưởng :

— Nên như thế lắm, nhưng bao giờ mới khởi hành ?

Dương mộng khẽ nói :

— Chuyện xảy ra không còn trì hoãn được, Hồng muội hãy vào thưa trước với cha mẹ bắt đầu thu xếp là vừa.

— Vâng !...

Lý dao Hồng day qua cúi đầu chào khách và vội vả vào trong.

Câu chuyện giữa hai vợ chồng chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang, làm cho mọi người thấy rõ sự bào động khi có tin của Kim Hoàn Nhị Lang Đào Ngọc Bội tái hiện giang hồ, Nhất Đức đại sư bước nhẹ đến trước mặt Dương Mộng Hoàn, chắp tay lên giữa ngực :

— A di đà phật ! Bần tăng nhất thời thố ngộ, thiếu chút nữa đã làm nhơ bẩn thinh danh của Dương đại hiệp, mong đại hiệp hãy thứ cho!

Dương mộng Hoàn lật đật vòng tay :

— Không dám, vị sự việc phát sinh mờ ám, đâu phải lỗi ở Đại Sư !

— Đại hiệp rộng dung không trách, bần tăng cũng phải tự thấy lỗi mình và xin phép đại hiệp cho bần tăng cáo biệt !

Dương mộng Hoàn chưa kịp nói thêm Nhất Đức Đại Sư vội chào khắp mọi người và lao nhanh ra cửa.

Nhìn theo bóng vị cao tăng Nam Phái Thiếu Lâm, người Đạo Trưởng Huyền diệu Quan chầm chậm tra gươm vào vỏ và quay lại Dương mộng Hoàn vòng tay cười gượng :

— Đối với độ lượng của Dương đại hiệp, bần đạo không

http://tieulun.hopto.org

đâu lập lại điều lầm lần... xin đại hiệp cho phép cáo từ !

Dương mộng Hoàn ân cần lưu khách :

— Nếu không có điều chi gấp lắm, xin mời đạo trưởng nghỉ lại vài hôm...

— Bần đạo sẽ nhớ mãi đức độ của Dương đại hiệp... nếu có việc cần, vì Dương đại hiệp, bần đạo nguyện xin dốc toàn lực lượng !

Tự Thanh Đạo Trưởng khẽ cúi mình một lần nữa và phóng theo hướng Nhất Đức Đại sư...

Quay qua Trịnh khai Văn, Dương mộng Hoàn thoán, vẻ buồn buồn :

— Ẩn mình tại Thủy Nguyệt Sơn Trang đệ mong mỏi kéo dài ngày tháng yên lành với cuộc sống thanh bình trong thiên hạ không ngờ sóng gió giang hồ phút chốc lại dấy lên...

— Tình cảnh này, chắc Dương đại hiệp không làm sao điềm nhiên được nữa !

— Vâng, Đào ngọc Bội xuất hiện giang hồ, mầm đại loạn đã manh nha phát khởi... đối với con người tâm độc ấy lẽ tất nhiên là đệ phải sớm có kế sách. Chỉ hiềm vì việc Đa Tình Tiên Tử mà công khó nhọc của Thiếu Bảo Chủ đến đây lại không giải quyết được gì !

Đầu đó giây phút, Trịnh khai Văn chợt nói :

Tại hạ muốn thưa với Dương đại hiệp một chuyện không biết có nên chăng ?

— Trịnh huynh cứ nói !

— Tại hạ nghĩ rằng bằng vào võ công của Dương đại hiệp hành sự có lẽ không cần đến sự trợ giúp của ai. Song, bản lĩnh của đối phương cũng đáng cho ta thận trọng, nên chỉ tại hạ muốn đại hiệp ghé ngang tệ bảo một phen, để nhân có các sao thủ võ lâm tập hội về việc Đa Tình Tiên Tử, biết đâu lại chẳng có lợi nhiều trong việc đối phó với Đào Ngọc Bội !

Dương mộng Hoàng gật đầu

— Vâng được thế thì hay biết bao nhiêu... chương

việc làm của Đào Ngọc Bội lan rộng quá mau rồi, nếu còn phải đến quý bảo thì sợ không còn kịp nữa !

Trịnh Khai Văn quả quyết :

— Đã thế, tại hạ xin ở lại đở cho Dương đại hiệp một tay lo việc đối phó với Đào Ngọc Bội trước, rồi sẽ trở về tệ bảo !

Dương mộng Hoàn hơi do dự :

— Võ công gia truyền tuyệt đỉnh của Trịnh huynh, đệ đã sớm nghe được uy danh... song việc làm của đệ phải đương đầu với Đào ngọc Bội, một con người hiểm ác, một kẻ đã luyện được tuyệt học trong «Qui Nguyên Bí Cập», thì con đường gai gốc chưa biết sẽ đến đâu, nên đệ muốn Trịnh huynh hãy trở về...

Trịnh Khai Văn bật cười ha hả :

— Việc chết sống đối với kẻ mang danh nghĩa giang hồ đâu phải là một vấn đề đáng nói, xin Dương đại hiệp hãy an lòng !

Vừa cũng cần giúp đở, vừa không muốn chạm vào tự ái của kẻ hào hùng, Dương mộng Hoàn mỉm cười gượng gặt :

— Vâng vâng... Trịnh huynh đã quyết tâm, đệ xin cảm tạ trước thịnh tình giúp đở !

Vừa lúc ấy Lý dao Hồng trở lại, nàng khẽ hỏi Dương mộng Hoàn :

— Thu xếp đã xong, chẳng hay Hoàn Ca định chọn ai hộ tống song thân đến chỗ an toàn ?

Nhìn thẳng vào mặt Lý dao Hồng, ánh mắt Dương mộng Hoàn như ký thác một vấn đề trọng đại :

— Hồng muội hãy thay anh mà lo việc ấy !

Và quay lại phía Trịnh Khai Văn, chàng khẽ cúi đầu :

— Đệ phải vào từ biệt song thân, xin Trịnh huynh hãy tạm nghỉ đây giây phút !

Dương mộng H... vào trong. Lý dao Hồng vội dựng lên một ...

http://tieulun.hopto.org

— Xin thiếu bảo chủ tạm ngồi !

Trịnh khai Văn e dè thủ lễ :

— Lý cô nương là...

Lý dao Hồng rước nói :

— Vâng, tôi là người nội trợ của Hoàn ca tôi !

— Xin lỗi, không biết lệnh tôn có phải là « Hải Bạt Nhã Hưng » Lý thương Lan ?

— Vâng, đó là gia phụ tôi !

Trịnh khai Văn lại hỏi !

— Và có phải mấy năm về trước, phu nhân đã được giang hồ mệnh danh là «Vô Hình Nữ Hiệp» ?

Lý dao Hồng mỉm cười khiêm tốn :

— Đó chẳng qua các bằng hữu võ lâm gọi cho vui thế thôi ! Và chính tôi cũng bỏ danh hiệu ấy lâu rồi...

Và nàng lại vội lãng sang chuyện khác :

— Đào ngọc Bội trước kia thụ học cùng gia phụ, với tôi vốn là huynh muội đồng môn. Tâm địa và thủ đoạn tàn ác của hắn, tôi hiểu hơn ai cả... mong thiếu bảo chủ hãy thông tri cho các chính phái võ lâm biết rõ mầm tai họa, để khỏi bị lầm mưu dử !...

Trịnh khai Văn chận hỏi :

— Hình như Dương đại hiệp và Đào Ngọc Bội trước kia cũng hợp với nhau ?

— Vâng, Hoàn ca tôi vốn là một [illegible] đối phó với một kẻ điêu ngoa thật [illegible] không muốn nói là nguy hiểm... bảo Thiếu bảo Chủ chú ý giúp cho điều ấy...

Ngưng một giây, nàng e dè nói tiếp :

— Ngoài ra, Hoàn ca tôi...

Chợt thấy Dương mộng Hoàn im...

Dương mộng Hoàng bước tới thì [illegible]

— Song thân hình như biết chuyện [illegible]

Lý dao Hồng cau mặt :

— Ai nói ?

— Không rõ lắm ! Song vừa thấy mặt anh, mẹ đã bảo rằng « Khí sắc của con hình như không được tươi sáng lắm, có lẽ là triệu chứng của bất hạnh sắp tới cũng nên... thôi mẹ con nên tránh những chuyện thị phi trong thiên hạ là tốt hơn cả » !

Nhưng, cha đã vội ngắt lời :

— « Chuyện đến là phải đến. Là kẻ mang gươm, hãy để cho con nó làm những nhiệm vụ phải làm » !

Và Dương mộng Hoàn thở hắt một hơi, nói tiếp :

— Cũng may, nếu cha không chiều vào một câu đó, thì là mẹ đã không cho mình xử sự !

Lý dao Hồng thận trọng :

— Mấy năm gần đây, sự tu luyện thiền công của song thân đã chỗ tinh diệu, nhưng lời của mẹ dạy, Hoàn ca cần phải lưu tâm, bây giờ, tiểu muội xin đi !

Và nàng quay qua Trịnh Khai Văn, cúi đầu từ giã...

Dương mộng Hoàn gọi với theo :

— Trên đường đi, Hồng muội cố mà tiểu tâm cẩn thận !

Lý dao Hồng quay mặt lại mỉm cười :

— Vâng !...

Dương mộng Hoàn lên tiếng gọi Dương Hưng và vòng tay nói với người thiếu niên họ Trịnh :

— Xin Trịnh huynh vào tây phòng tạm nghỉ, sáng sớm chúng ta sẽ lên đường.

Trịnh khai Văn cúi đầu, và theo gót gã thơ đồng...

X

CHƯƠNG XVII

CUỘC HÀNH TRÌNH

Vào đến phòng, như cảm thấy Thủy Nguyệt Sơn Trang

http://tieulun.hopto.org

còn có những điều hơi là lạ... Trịnh Khai Văn bèn gợi chuyện :

— Phục thị cho Dương đại hiệp, có lẽ các hạ về võ công cũng khá tinh thâm ?

Dương Hưng lắc đầu :

— Không, Dương thiếu gia chỉ truyền cho tôi về công phu tịnh tọa, ngoài ra không có gì hơn nữa !

— Các hạ có kể bàn việc lắm chăng ?

— Kể ra một trang viện rộng lớn như thế này, mà chỉ có ba người chăm sóc, thì cũng có hơi ít ỏi. Song, công việc của riêng tôi mỗi ngày cũng chỉ có một vài giờ thôi !

— Sao lại không dùng nhiều người hơn nữa ?

— Điều đó không rõ, đến như hai vị phu nhân và hai lão thân gia, cũng chỉ vỏn vẹn có mỗi một người hầu gái mà thôi !

Trịnh khai Văn định hỏi thêm nhưng Dương Hưng đã nói :

— Vì thật ra, chính thiếu gia và hai vị phu nhân hàng ngày cũng làm tất cả công việc trong trang viện.

Họ Trịnh gật đầu :

— Quả là một cuộc sống đạm bạc không màng danh lợi.

Dương Hưng vụt nói :

— Còn có một chuyện lạ nữa, mà tôi nghĩ rằng người ngoài không ai có thể ngờ.

— Chuyện chi thế ?

— Đó là cuộc sống của Dương thiếu gia chúng tôi và hai vị phu nhân... chỉ trừ giờ luyện võ, còn thì không lúc nào Dương thiếu gia tôi ở chung một phòng với hai vị phu nhân cả !

Trịnh Khai Văn trố mắt :

— Sao lại có chuyện như thế ? Dương đại hiệp và hai vị phu nhân đã có danh nghĩa vợ chồng lâu lắm rồi kia mà ?

Dương Hưng lắc đầu :

— Chuyện đó thật không ai hiểu được...

Và hình như cảm thấy đã vui miệng lỡ lời, Dương Hưng mỉm cười áy náy :

— Xin thứ bảo chủ giữ kín cho... có lẽ Dương thiếu gia tôi rất không thích ai tọc mạch đến chuyện bên trong như thế !

— Vâng, các hạ đừng ngại... tôi không phải là kẻ ưa dấy chuyện đâu !

Dương Hưng cúi đầu chào người thiếu niên Trịnh Bảo Chủ và lui ra khép cửa...

X

Lúc Trịnh Khai Văn thức giấc, đã thấy Dương Mộng Hoàn đứng đợi ngoài cửa tự bao giờ...

Chàng vội vàng nhổm dậy :

— Dương đại hiệp không cho gọi một tiếng, tại hạ thật có lỗi vô cùng !

— Đệ vừa mới đến, thấy trời hãy còn sớm nên không vội kinh động Trịnh huynh...

— Lịnh tôn, Lịnh đường đã đi rồi chứ ?

— Vâng, đệ cũng định lên đường ngay bây giờ, không biết ý Trịnh huynh ra sao ?

Trịnh khai Văn cung kính :

— Xin Dương đại hiệp cứ quyết định mọi việc, tại hạ sẵn sàng đợi lệnh !

— Trịnh huynh dạy quá lời...

Dương mộng Hoàn mỉm cười nói tiếp :

— Hai tiếng đại hiệp, đệ rất thẹn mà không dám nhận.. xin Trịnh huynh cứ lấy tình huynh đệ xưng hô, như chúng ta đã gọi nhau trong những lúc bình thường.

Trịnh khai Văn e dè thủ lễ :

— Nhã ý của Dương huynh, đệ xin vâng mạng vậy !

Ra đến cửa, thấy một cỗ xe ngựa đã sẵn sàng, Trịnh khai

http://tieulun.hopto.org

Văn quay lại hỏi :

— Còn Đồng cô nương và vị khách họ Lưu, Dương huynh xử trí ra sao ?

— Mang họ đi với chúng ta !

— Nhưng thần trí của họ đã thất thường...

Dương mộng Hoàn chỉ vào cỗ xe giải thích :

— Vì thế nên đệ phải dùng cỗ xe này cho tiện.

Trịnh khai Văn gật đầu :

— Vâng, thế thì hay lắm ! Vậy Dương huynh ngồi, để đệ giữ cương cho...

Dương mộng Hoàn khoát tay :

— Không, chúng ta cứ lên. Đệ đã có sắp đặt rồi !

Trịnh khai Văn bước lên, thấy Đồng thục Trinh và Lưu huy Viễn đã ngồi yên trong đó, và k i Dương mộn Hoàn với tay bỏ nhẹ tấm rèm, vó ngựa cất lên chiếc xe lao về hướng trước.

Trịnh khai Văn thắc mắc :

— Dương huynh, ai đánh xe thế ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Con ngựa này của một vị võ lâm tiền bối ban tặng cho tôi, chẳng những có tài kéo xe qua ngan dặm mà còn có tính khôn kỳ lạ, không cần phải kềm hãm hoặc ra roi, chúng ta cứ ngồi yên trong rèm khẽ dộng gây cương, nó sẽ ngoan ngoãn làm theo ý muốn !

Trịnh khai Văn khẽ hé rèm xe dòm ra phía trước, quả đúng là con thiện mã, bốn vó nó bỏ nhanh không thấy kịp, chiếc xe vững vàng như bay lướt trên triền núi gập ghềnh... trong thoáng chốc đã ra khỏi khu vực Đông Hà Lãnh.

Nhìn Đồng thục Trinh và Lưu huy Viễn ngồi dựa thành xe ánh mắt bơ phờ lặng lẽ, Dương mộng Hoàn bất giác thở dài :

— Năm năm trước đây giang hồ đã bi một lần sát kiếp không ngờ ngày nay, qua được năm năm yên lặng, sóng gió lại bắt đầu !...

Và quay nhìn Trịnh Khai Văn, Dương Mộng Hoàn nói tiếp giọng buồn buồn :

— Cứ theo tình hình này, có lẽ sự nguy hiểm còn trầm trọng gấp mấy lần so với trước.

Trịnh Khai Văn gi ng ý :

— Dương huynh thân tự gánh phần lo lắng, ngọn lửa dữ dằn đe dọa, hy vọng rằng sẽ dập được ngay lúc khởi đầu !

Dương Mộng Hoàn lắc đầu nhẹ nhẹ :

— Nếu chuyện Đào ngọc Bội là chính xác, đối với bảo, e rằng đệ khó xứng là tay đối địch !

Trịnh Khai Văn mỉm cười :

— Dương huynh qua khiêm nhường..

— Không, đệ nói thật dấy ! Tình thế diễn ra tuy mới bắt đầu, song căn cứ vào sự việc, đệ thấy trước tính chất trầm trọng của nó !.

Nhìn vẻ mặt trang nghiêm và giọng nói trầm buồn của vị chủ nhân Thủy Nguyện Sơn Trang, Trịnh Khai Văn bắt đầu lo lắng :

— Cứ như lời Dương huynh, thì quả thật không ai chế ngự được Đào ngọc Bội cả sao ?

— Không hẳn như thế ! Theo chỗ hiểu của đệ thì trong võ lâm ngày nay có thể hơn Đào ngọc Bội... nhưng, hành tung của họ bây giờ không rõ lắm, hình như họ đã ẩn nơi danh sơn, không màng đến việc phải trái giang hồ.

Trịnh Khai Văn phăng tới :

— Ai thế, Dương huynh ?

Đôi mắt nhìn vào khoảng trống, Dương mộng Hoàn như nhớ lại chuyện ngày xưa :

— Đại danh của họ, có lẽ Trịnh huynh đã có nghe rồi... họ đều là những bậc quần thoa, nhưng đáng cho mình nể mặt...

Như chợt nghĩ ra, Trịnh Khai Văn vụt hỏi :

— Có phải Dương huynh muốn nói Chu Nhược Lan chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn khẽ gật đầu :

— Chu Nhược Lan tuy xuất thân từ chốn vàng lá ngọc, nhưng lòng nhân rộng rãi bao la, từ dung mạo, trí tuệ đến võ công, cô ta không mấy ai sánh kịp...

Trịnh Khai Văn thoáng vẻ dằn đo :

— Có một việc đệ muốn hỏi Dương huynh... song e không phải lắm...

— Chỗ anh em, Trịnh huynh cứ tự nhiên.

— Có chi nào ta nghe nói Dương huynh và Chu cô nương hình như tình khá đậm đà...

Dương mộng Hoàn bật cười :

— Hiểu biết nhau nhiều thì có, nhưng tình thì không phải thế đâu...

Ngưng một giây, vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn trầm ngâm nói tiếp :

— Chu cô nương là một con người trong trắng thanh cao, bất cứ ai gặp nàng, sự kính trọng đủ làm cho không thể có ý nghĩ nào xấu xa bậy !..

Trịnh Khai Văn cười khoái lắm :

— Còn một người nữa mà Dương huynh vừa nói ấy là ai ?

Lâm Tiểu Điệp ! Trịnh huynh có nghe tiếng chứ ?

— Vâng, đệ có nghe gia phụ nói qua !

Dương mộng Hoàn gật gật đầu :

— Bằng vào võ công mà luận, Lam Tiểu Điệp có lẽ trội hơn Chu Nhược Lan đôi chút, song về trí độ, phong thái, không chắc đã sánh bằng !

Trịnh Khai Văn mỉm cười :

— Còn so sánh về dung mạo ?

Dương mộng Hoàn cũng cười theo :

— Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười...

Chợt thấy vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang vụt trầm mặt như lắng tai nghe ngóng, Trịnh khai Văn chợt đưa tay vén rèm xe...

Từ bên rặng núi phía trái xa xa một chấm đen lướt vút như bay về phía xe đang chạy...

Sự di chuyển cực kỳ thần tốc, Trịnh khai Văn chưa kịp nói, chấm đen ấy đã lớn hẳn ra... và khi còn cách chiếc xe chừng năm mươi trượng, hiện rõ đó là con tuấn mã chở một người nằm mọp trên lưng !

X

CHƯƠNG XIX

SƠN LA MIẾU

Sức mau của đôi bên, chỉ chớp mắt, cỗ xe và con ngựa chở người sắp đâm bổ vào nhau...

Không còn đủ thì giờ hỏi đi hỏi lại, Trịnh khai Văn quăng mình ra khỏi lồng xa...

Nhưng, thân ảnh chàng chưa đến đích, thì con tuấn mã chở người vụt chồm lên và dựng sừng...

Bằng một thân pháp lạ lùng, Dương mộng Hoàn phóng ra sau mà đến trước, nắm chặc khớp cương... Và khi Trịnh khai Văn ngoảnh mặt nhìn qua, cỗ xe ngựa của bọn chàng cũng đã dừng lại tự bao giờ một cách vững vàng như có người kềm giữ !

Trịnh khai Văn mím miệng lắc đầu khâm phục... khâm phục võ công tuyệt đỉnh của vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang, khâm phục sự điều khiển chiếc xe lanh lẹ kịp thời của con kiện mã !

Sực nhớ đến người cỡi ngựa, Trịnh khai Văn hậm hực :

— Con mắt của ông bạn đã đui rồi chứ ?

Dương mộng Hoàn lật đật xua tay !

— Trịnh huynh, hình như người ấy bị thương nặng lắm !

Và chàng đưa tay sờ vào người cỡi ngựa :

http://tieulun.hopto.org

— A... nguy hiểm, chỉ còn chút hơi thoi thóp !

Trịnh Khai Văn vội đỡ xốc người ấy xuống, thấy máu từ nơi miệng trào ra ướt cả chiếc áo đen, ướt cả lưng con tuấn mã.

Dương mộng Hoàn lật đật đặt bàn tay lên lưng người bị nạn vận hành chân khí.

Một chập sau, nạn nhân khẽ động thân mình, từ từ hé mắt.

Dương mộng Hoàn khẻ nói :

— Huynh đài hãy cố dồn tụ nội lực để chân khí của tại hạ dễ xâm nhập vào cơ thể !

Nạn nhân lắc đầu :

— Đừng... đừng phí sức nhọc công... xin chuyển lại dùm tôi... mấy lời cần thiết.

Dương mộng Hoàn đưa tay chận lại :

— Huynh đài đừng nên nói, hãy giữ hơi để tiếp nhận chân nguyên, thương thế tuy có nặng song không đến nỗi nguy hại tính mạng đâu !

Nạn nhân lại ói ra một búng máu, nói ra qua hơi đứt quảng :

— Hãy nói... nói dùm.

Thấy thương thế đã đến hồi hấp hối, Trịnh Khai Văn ngồi xuống hỏi dồn :

— Nói với ai ?

Nạn nhân lại ói thêm một búng máu nữa, phều phào :

— Nói dùm lại... với... với Dương đại,.. hiệp...

Quên bẳng việc giữ hơi cho kẻ bị thương, Dương mộng Hoàn vừa lay vừa nói :

— Tôi đây, Dương mộng Hoàn đây !

Nạn nhân chớp mắt, chụp lấy cổ tay người đối diện :

— Dương,.. Dương đại hiệp... Sum La đ... Sum La... Miếu !

Nói chưa dứt câu, nạn nhân nấc lê[illegible]

Dương mộng Hoàn chần chận rút tay lại thở dài :

— Nếu làm cho vị này đừng nói, để giữ nguyên chân lực, thì thương thế còn có cơ cứu được !

Và chàng uể oải đứng lên, bước lại gần một gốc cây to, lật nghiêng bàn tay quạt xéo lên mặt đất...

Một luồng tiềm lực từ lòng bàn tay lún sâu xuống đất và móc ngược trở lên theo đà người điều khiển... đá sỏi dồn đống hai bên tạo thành một chiếc hố sâu !

Biết ngay dụng ý, Trịnh Khai Văn bế thốc nạn nhân đặt nằm ngay ngắn vào lòng đất...

Chờ cho họ Trịnh dùng chưởng lực lấp xong huyệt mả, Dương mộng Hoàn nhặt một phiến đá cao ấn lút xuống mặt đất, chỉ chừa độ nữa thân người, và chàng giương ngón tay vận dụng « Thiên oai Chỉ lực » viết lên mặt đá :

« Võ Danh Anh Hùng Chi Mộ » !

Nhìn Dương mộng Hoàn, Trịnh Khai Văn khẻ lắc đầu :

— Đúng như lời của Dương huynh, tai ách giang hồ đã đến nơi rồi !

Dương mộng Hoàn vén rèm xe, buồn bã :

— Trịnh huynh, chúng ta đi thôi !

Trịnh khai Văn bước vào mui xe. Đồng thục Trinh và Lưu Huy Viễn vẫn ngồi đưa nín bên thành xe, tất cả những chuyện xảy ra chung quanh, đối với họ như không có..

Họ Trịnh cũng làm thinh, nhưng đôi mắt nhìn vị chủ nhân Thủy nguyệt Sơn Trang như ngầm hỏi...

Giọng Dương mộng Hoàn rắn lại :

— Chúng ta đến Sum La Miếu !

Vó ngựa cất lên, bánh xe lăn vun vút. .

Dương Mộng Hoàn nói tiếp :

— Cách đây độ ngoài hai mươi dặm, có một tòa cổ miếu to rộng và sầm uất vô cùng. Miếu này mỗi năm có một kỳ đại

http://tieulun.hopto.org

hội, bôn phương bá tính kéo về lễ bái, người đi vẫy đoàn như thác nước lội ngược rừng sâu... thời gian trẩy hội kéo dài nữa tháng và sau đó, Sum La Miếu lại trả về cho im lặng trong khung cảnh âm u rờn rợn của núi rừng mãi đến một năm sau.

Trịnh Khai Văn cau mặt phân vân :

— Nạn nhân chỉ nói đến Sum La Miếu một cách mơ hồ... chúng ta khó mà đoán ra dụng ý.

Dương mộng Hoàn quả quyết :

— Dù sao, Sum La Miếu cũng đã xảy ra vấn đề quan hệ chúng ta cứ đến !

Cỗ xe lắc nhẹ và đỗ lại Dương mộng Hoàn với tay vén rèm :

— Đến nơi rồi !

Trịnh Khai Văn liếc nhanh về phía Lưu Huy Viễn và Đồng Thục Trinh hỏi ý...

Dương mộng Hoàn khẽ bảo :

— Giải khai huyệt đạo và dẫn họ theo ta.

— Nhưng...

— Không sao, thần trí họ không còn minh mẫn, đối với ai cũng có sẵn ý niệm địch thù. Vạn nhất gặp địch nhân trong miếu tòa cũng chẳng có gì nguy hiểm.

Dương mộng Hoàn vừa nói vừa phất tay giải huyệt cho Đồng thục Trinh, nhưng riêng đối với Lưu Huy Viễn chàng vẫn thận trọng nắm chặt cổ tay dẫn sát bên mình.

Đồng Thục Trinh ném đôi mắt lạnh lùng về phía Trịnh khai Văn và lơ đãng bước theo sau lưng Dương mộng Hoàn

Trịnh Khai Văn đi sau rốt để đặt canh chừng... e ngại họ Lưu thì ít, nhưng không biết sao chàng cảm thấy hơi ngán ngán vị đạo cô.

Qua khỏi rặng cây rạp, một tòa cổ miếu mái vút cao

đỗ sộ giữa cánh đồng cỏ hoang vu, tàng cổ thụ phủ dày bóng tối...

Nóc miếu dọc ngang nối tiếp, kéo dài cả khoảng chu vi năm trượng, và vòng tường cao nghệu, rêu phủ một màu xám nghịt, làm tăng thêm sắc thái khủng bố lạ lùng !...

Hai cánh cửa màu đen im im, một khuôn cây đỏ sậm treo lên trên với ba chữ «Sum La Miếu» thếp vàng óng ánh... nó không làm rạng rỡ như những cổng đình làng, mà còn gợi cho kẻ trông qua một ý niệm chập chờn âm ảnh !

Đằng sau là một rừng trúc, mà màu xanh của nó đã bị tàng cây xung quanh che kín, biến thành một màu thăm thẳm của những áng mây nặng chịch mưa chiều... khác hẳn với màu đỏ của cái sân rộng phẳng bằng nơi trước miếu.

Hai bên hông kéo dài đến tận chân tường, ăn thấu ra sau rừng trúc, cỏ hoang lên chi gối, không tìm đâu ra dấu vết bước chân người...

Một quang cảnh um tùm, không khí nặng nề đè xuống như đe dọa du khách trái mùa trẩy hội !

Dương mộng Hoàn dắt Lưu Huy Viễn đi vào cửa miếu, đưa tay gõ nhẹ lên khung...

Bên trong vẫn im lìm...

Trịnh khai Văn mỉm cười :

— Tòa cổ miếu nằm trong một chỗ hoang vu dễ sợ, có ông từ nào dám ở mà kêu ?

— Tuy không người, song ta cũng phải thủ lễ trước tiên...

Vừa nói chàng vừa lấy chân hất mạnh vỏ cánh cửa...

Khung cửa lung lay theo tiếng đội, tuy nhiên vẫn không hé được một tí ti...

Trịnh khai Văn bước tới :

— Dương huynh hãy ở ngoài, để tôi vào trong mở cửa !

Và chàng nhún chân nhảy vọt dừng trên đầu tường...

Dương mộng Hoàn [illegible] rồi :

— Trịnh [illegible] thận...

http://tieulun.hopto.org

Trịnh khai Văn lao xuống.

Quả nhiên, bên trong khung cửa, một thanh sắt to bằng bắp chân gày cứng...

Trịnh Khai Văn tháo chốt mở bung...

Dương mộng Hoàn dắt tay Lưu Huy Viễn bước vô Đồng Thục Trinh theo sau im lặng...

Qua khỏi cửa chừng mươi bước, một tấm bình phong cao rộng chắn lối che khuất cảnh vật bên trong.

Nét vẽ bình phong đã theo năm tháng phai mờ màu sắc, song vẫn nhìn ra được những cảnh rừng rợn của các tầng địa ngục, như muốn nói lên ý nghĩa của tên Miếu Sum La !

Sau tấm bình phong một bệ thờ cao vút, ngự lên một thần tượng danh ác dị thường.

Pho tượng dựng cao gần hai trượng. Bên trái, một thần tượng khác thấp hơn, một tay cầm bút, một tay cầm cuốn sổ «Tử Sinh» và bên phải, một thần tượng nữa, mặt xanh nanh bạc, lưng đeo chiếc bài lệnh «bắt hồn» !

Dương mộng Hoàn đưa mắt ra hiệu cho họ Trịnh.

Trịnh Văn Khai lướt lên trước dẫn đầu.

Vượt qua cấp đá xây, đến cửa thứ hai của tòa cổ miếu.

Bên trong, một sân rộng lộ thiên, cỏ thụ um tùm, lá khô rơi lớp dớp.

Gió lạnh từng cơn lất phất, không khí âm sầm...

Hai bên dày đặt liêu phòng từng giải ken nhau, cửa đóng im lìm.

Giữa sân, một chiếc đài cao, hành lang đá xanh sừng sựng bao bọc chung quanh, trên đó, ba chữ «Vọng Hương Đài» lồ lộ nâu đỏ sậm.

Như không xem quang cảnh nhuốm màu không bình thường, ánh mắt vẫn buông lơ lửng... Dương mộng Hoàn chỉ mình đó với từng mặt lá rơi, như mong đợi phát hiện ít nhiều dấu tích.

Trịnh Khai Văn lần theo bật đá lên Vọng Hương Đài đảo

mắt nhìn quanh.

Cảnh vật vẫn lặng thinh...

Hàng trăm cánh cửa liêu phòng bưng bít.

Biết đâu có một hay nhiều bên sau những cánh cửa đó, lại chẳng có người thách đố đợi chờ !

Thình lình, Dương Mộng Hoàn nghe một bàn tay lành lạnh đặt lên vai.

Bàn tay phải của chàng với bản năng tự vệ nhấc lên như chớp nắm chặc bàn tay đó và quày đầu ngó lại.

Vẫn để yên bàn tay không rút lại, Đồng Thục Trinh mặt thoáng hơi sợ sệt :

— Nơi này ghê gớm lắm... chúng ta đi thôi !

Trông vào thần sắc như bình thường của người sư tỷ, trong lòng Dương Mộng Hoàn một niềm hy vọng dấy lên.

Bằng vào nội lực thâm hậu của nàng, phải chăng thương thế nơi thần kinh hệ sẽ có cơ cứu khỏi ?

Và nhìn lại Lưu huy Viễn, sắc mặt người này vẫn bơ phờ, không lộ một chút chi xúc động trước khung cảnh thần bí của tòa hoang miếu. Tự nhiên, so với Đồng Thục Trinh, thương thế người danh thủ Trường Sa có vẻ nặng hơn.

Từ trên vọng hương đài nhảy xuống, Trịnh Khai Văn khẽ nói :

— Tòa cổ miếu mênh mông và sầm uất quá, không thấy được manh mối chi cả !

Nắm chặt cổ tay Đồng Thục Trinh, Dương Mộng Hoàn thấp giọng :

— Đừng sợ, Đồng sư tỷ.

Thấy Dương Mộng Hoàn mỗi tay nắm lấy một người, ý nghĩ phòng địch làm cho Trịnh Khai Văn lo lắng.

Chàng bèn nhích tới nắm lấy mạch môn Lưu Huy Viễn :

— Dương huynh, giao người này lại cho tôi !

Dương mộng Hoàn biết ý mỉm cười, chàng buông tay Lưu Huy Viễn và dắt Đồng Thục Trinh đi sâu vào bên trong.

http://tieulun.hopto.org

X

CHƯƠNG XX

CÔ GÁI ÁO ĐEN

Qua khỏi tàng cây rậm rạp bên sườn, lọn ngược trở lại gặp ngay tòa nhà cao nghều nghệu, và một khung biển đỏ ở trên ba chữ «Sum La Điện» sắc vàng óng ánh !

— Dương huynh, hãy ở ngoài để phòng tiếp ứng nhé !

Trịnh khai Văn dẫn Lưu huy Viễn rước lên tới trước và đưa tay xô mạnh vào cửa điện...

Hai cánh cửa lớn im lìm không nhúc khích...

Dương mộng Hoàn bước tới ra hiệu, cả hai người cùng một lượt tập trung nội lực kê vai vào cửa...

Cánh cửa rung lên, nhưng vẫn không bé được tý nào !

Dương mộng Hoàn khẽ cau mày :

— Lại một khối sắt lớn bên trong !

— Nhất định phải còn một hay nhiều cánh cửa hông, chúng ta vòng thử xem sao ?

— Đi, nếu không thì có lẽ phải phá hủy mà thôi !...

Quả nhiên, vòng qua phía trái một đồi quanh co, nơi góc hông chính diện có một khung cửa nhỏ...

Dương mộng Hoàn đưa tay xô nhẹ, cánh cửa bật ra...

Sự việc vượt ra ngoài ý nghĩ : cánh cửa khép hờ, phải chăng bên trong quả thật có người ?.

Dương mộng Hoàn thấp giọng :

— Trịnh huynh, hãy chăm sóc hai người để đệ mở đường...

Khung cửa nhỏ ăn thông ra chính diện, Dương mộng Hoàn vận lực lên song chưởng, tiến trọng từng bước một...

Giữa điện, tượng thần bày la liệt...

Trên bực cao, một pho tượng Diêm Vương mặt đen áo tía ba bên Ngưu Đầu Mã Diện sát khí đằng đằng...

Cảnh tượng quả đúng với Diêm Cung và quả đúng với cái tên « Sum ưa Miếu » !..

Mặc dù đã từng xông xáo giang hồ, chứng kiến không biết bao nhiêu dị sự, người thiếu niên họ Trịnh cũng phải cảm thấy rùn mình trong cảnh tranh tối tranh sáng của Điện Sum La !

Đi xuyên qua các tượng thần hình quỉ, đôi mắt chăm chăm dò xét, Dương mộng Hoàn chợt dừng chân lại lắng nghe..

Trịnh khai Văn quay qua chưa kịp bỏi, vị chủ nhân Thủy nguyệt Sơn Trang vụt tung mình qua bên trái lẹ làng như một cánh dơi đêm và...

Bằng !.

Một tiếng đôi khô khan, cánh cửa bị đá bung và im bặt !

Trịnh khai Văn kéo tay Đồng Thục Trinh và Lưu huy Viễn riết theo...

Nhưng, chàng vụt dừng khựng người, khi vừa bước qua ngưỡng cửa...

Từ trên chiếc xà ngang, một người con gái áo trắng, xiêm y rách nát đầu rối tơi bời, đang bị treo lơ lửng...

Đôi mắt nạn nhân khép kín dưới làn da nhợt nhạt, thương thế có lẽ cực kỳ trầm trọng...

Dương mộng Hoàn khẽ liếc Trịnh khai Văn, như ngầm báo để phòng phản ứng của hai người, và nhún mình nhảy lên chiếc xà ngang, nơi treo người con gái...

— Trầm vân Phượng !

Đồng Thục Trinh vừa thốt lên một tiếng rợn người và thân ảnh nàng đã phóng tới trên đó..

Dương mộng Hoàn phải chộp bàn tay trở lại :

— Đừng hại [illegible] Đồng sư tỷ..

Nhanh như cắt, Đồng Thục Trinh lật ngược bàn tay đẩy

http://tieulun.hopto.org

tới, hai luồng kình lực chạm đúng vào nhau.

Bựt !.

Sức dội của tiềm lực ép dồn không khí, mái ngói lung lay rơi đổ ào ào.

Vì để tránh việc đáng tiếc nhất định sẽ xảy ra, Dương mộng Hoàn dành phải cản người sử tỷ bằng sáu thành công lực và Đồng Thục Trinh bị sói dạt người trở xuống, trong khi Dương Mộng Hoàn vẫn bám chặc chiếc xà ngang.

Nhưng vừa chệm đất, Đồng Thục Trinh đã cấp tốc lấy đà vút thẳng trở lên...

Dương mộng Hoàn cau mặt lật úp bàn tay.

Một luồn tiềm lực vô hình như một chiếc nôm từ trên chụp xuống.

Đồng Thục Trinh lắc xéo mình qua tránh khỏi chính diện của loạt kình phong, đồng thời nghiến răng dồn chân khí lên năm ngón tay chỉa thẳng vào Trầm vân Phương.

Trịnh văn Khai hốt hoảng vỗ lẹ vào huyệt đạo của Lưu Huy Viễn và lao theo bén gót Thục Trinh.

Đồng Thục Trinh tuy tranh khỏi thế công của Dương mộng Hoàn, nhưng chót đuôi của ngọn kình phong vẫn lướt nhẹ qua bắp vế làm cho thân ảnh của nàng tà tà mất trớn. Tuy nhiên năm ngón tay bén nhọn vẫn xớn sát mình Trầm vân Phượng.

Soạt !

Sức gió đi nhanh, một mãng áo lụa trắng nơi mình. Trầm vân Phượng cuốn vèo lên nóc miếu !

Trịnh Khai Văn dảo nhẹ một vòng như một con ếu liệng với tay chụp vào mạng môn của Đồng Thục Trinh.

Thần kinh tuy bị rối loạn song vô công hình như không tổn thất, Đồng thục Trinh bấu hụt Trầm vân Phượng, đã quật tay [illegible] như chớp nhoáng đánh đúng [illegible] vừa giương tới của Trịnh Khai Văn.

Biết trước sự lợi hại của đối phương, người thiếu niên họ Trịnh vội rụt tay về, tả chưởng cất lên theo thế « kích cổ đăng chung » nhắm đúng vào bả vai của Đồng thục Trinh đẩy tới !

Đồng thục Trinh rùn vai xuống, thuận đà phóng lên ngang mặt Trịnh Khai Văn..

Bằng vào võ học gia truyền tinh diệu, hai cánh tay của Trịnh Khai Văn biến chiêu hóa thế lạ lùng...

Và với tuyệt kỹ trong « Quyền Phổ » thượng thừa, Đồng Thục Trinh chỉ với hai cánh tay không đã tạo ra trước mặt mình như một màn lưới sắt vừa thủ vừa công tới tấp !..

Một trận ác đấu diễn ra khủng khiếp... nhưng, chỉ qua mười hiệp, tay chân Trịnh Khai Văn bắt đầu chậm lại, cuối cùng thế thủ khả dĩ còn cầm cự, thế công mất hiệu lực dần dần...

Liếc qua trận đấu, biết không thể chần chờ được nữa Dương mộng Hoàn vội du cánh tay lần tới,.. công việc trước tiên là phải giải thoát cho Trầm vân Phượng...

Thình lình, một tiếng kêu đau đớn vọng lên, chàng thảng thốt thu tay về ngoảnh lại...

Trịnh khai Văn ôm lấy bả vai loạng choạng thối lui...

Nhưng chỉ thoáng qua một giây, chàng lại nghiến răng lao tới...

Sau khi đánh trúng được một chưởng, chừng như không quyết tâm giao đấu với gã thiếu niên họ Trịnh, Đồng Thục Trinh quay mình trở qua, phóng ngược lên phía Trầm vân Phương.

Vừa lúc đó, Trịnh khai Văn đã kịp bám theo, Đồng Thục Trinh quay phắt mình trở lại tung trái qua một chưởng với tất cả tiềm lực của cơn thịnh nộ.

Vết thương nơi bả vai lại đau nhói lên, Trịnh khai Văn không dám đối đầu, vội mượn thế phản dàn của loạt kình phong nhảy lui lại hơn mười bước !...

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn tặc lưỡi buông [illegible] xuống, vùng tay chụp lấy người sư tỷ.

Đồng Thục Trinh uốn nhẹ mình qua gặt mạnh cánh tay tránh thế, đồng thời phản công liên tiếp ba chiêu.

Trận ác đấu lạ lùng nơi Thủy Nguyệt Sơn Trang hoàn toàn diễn lại.

Chiêu số chưởng pháp bí hiểm của hai chị em đồng đạo đã làm cho Trịnh Khải Văn, một lần nữa, quên cả thực tại mê mải đứng nhìn.

Tình hình bí mật tại Sum La Miếu mà những gì khuất lấp hải hùng như chực chờ bộc phát, cộng với thân ảnh lửng lờ quỉ ẩn quái của Trầm vân Phượng, làm cho Dương mộng Hoàn nôn nóng bồn chồn.

Chàng liều mạng lăn tròn theo tiềm lực kình hồn mà Đồng Thục Trinh đang phát ra bằng những tuyệt chiêu từ trong «Quyền Phổ» của Thiên Cơ Chân Nhân truyền lại, và nhìn nhanh về phía người sư tỷ, vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang cắn răng nén chặc lòng đau, vận nguyên khí thi triển «thiên oai chỉ tực».

Đồng Thục Trinh dội lại.

Thân hình nàng lảo đảo quị xuống!

— Dang tay ra đỡ lấy và đặt nhẹ nàng xuống đất, Dương mộng Hoàn bảo nhanh Trịnh khải Văn.

— Trịnh huynh trông chừng dùm nhé!

Và chàng khẻ nhún chân, đôi tay đi tấm chặt lên chiếc xà ngang.

— Đừng, đừng chạm đến mình nàng!

Một giọng cười lãnh lót nhót theo tiếng nói lạ lùng... làm cho bàn tay Dương mộng Hoàn chưa đụng mối dây trói Trầm vân Phượng đã phải rút ngay trở lại.

Từ nơi nào không biết, một thiếu nữ mặc áo màu đen chầm chậm bước tới góc phòng, nơi treo Trầm vân Phượng.

Vẻ mặt hoa rạng rỡ của nàng, khiến cho người thiếu niên

gợ Trịnh vừa nhìn chợt giựt mình sửng sốt:

Chàng nghe như trong ký ức nhắc lên rằng có gặp gỡ đâu đây...

Và thần sắc lạ lùng qua gương mặt yêu kiều của người con gái ấy, cũng đã làm cho Dương mộng Hoàn không dám để ngươi...

X

CHƯƠNG XXI

MANH MỐI LỘ DẦN

Vị chủ nhân Thủy nguyệt Sơn Trang vội quay mặt lại cố giữ vẻ ôn tồn gạn hỏi:

— Tại sao cô nương bảo thế!

— Tại vì toàn thể các khớp xương của nàng, đã bị người làm sai nhệch đi tất cả, đụng vào gân cốt sẽ tự nhiên rút lại, và không khéo một chút sẽ tàn phế trọn đời!

— Kẻ nào đã làm cho nàng như thế?

Từ tâm thần đến giọng nói, Dương mộng Hoàn cố gắng giữ cho bình tĩnh, nhưng vẫn không làm sao dấu được tia mắt đầy đầy phẫn nộ của chàng...

Cô gái áo đen mỉm cười soi mói:

— Chi mà lộ vẻ hung hăng thế? Tôi không phải là kẻ hại nàng đâu... người ta có ý tốt mách dùm, mà đối lại bằng thái độ như thế thì sao phải lẽ?

Dương mộng Hoàn vẫn một mực ôn tồn:

— Ý tốt của cô nương, tại hạ vô cùng cảm kích..

Cô gái áo đen cười khẩy:

— Trước dữ sau hòa, thật là bọn đàn ông đáng chưởi!

Nhìn qua dáng, cách, biết đối phương không phải hạng tầm thường, và việc cứu Trầm vân Phượng bây giờ sẽ gặp nhiều nguy hiểm, nếu không giải quyết ổn thỏa được với người thiếu nữ... Dương mộng Hoàn bèn buông tay nhảy xuống:

http://tieulun.hopto.org

— Tại sao cô nương mở miệng ra là mắng người như thế ?

Thiếu nữ áo đen phớt tỉnh :

— Đàn ông đáng chưởi, trong thiên hạ muôn vạn con người, sao lại bảo là tôi mắng vào các hạ?

Thầm khen con người lợi khẩu và vì nóng cứu Trầm Vân Phượng, Dương mộng Hoàn xoay câu chuyện qua chiều khác :

— Nếu thế, tại hạ xin không hỏi...

— Giả như muốn hỏi thì lại làm chi chứ?

Thái độ khiêu khích xem thường của nàng,làm cho Dương mộng Hoàn hơi giận :

— Tại hạ vốn không hay gây chuyện, chứ đâu phải sợ vào võ công của cô nương!

— Hừ, chứ ai lại sợ ai ?

Nói với một giọng cực kỳ lạnh nhạt, nhưng chấm dứt lại bằng một nụ cười vui vẻ hiền hòa... cô gái áo đen quả đã làm cho Dương mộng Hoàn lở tới lở lui.

Chợt thấy Trịnh Khai Văn ra hiệu, Dương mộng Hoàn vội nhích lại gần.

Họ Trịnh bước sát qua thấp giọng :

— Người con gái nầy dệ đã có gặp qua.

— Ai ?

— Môn nhân của Đa Tình Tiên Tử !

Dương mộng Hoàn gặn lại :

— Không nhìn lầm đấy chứ ?

— Không, đúng là người ấy !

Cô gái áo đen lừ mắt về phía hai người :

— Ừ, muốn giở trò gì mà rầm rì với nhau thế ?

Dương mộng Hoàn nói mau bên tai họ Trịnh :

— Nếu quả thế, ta bắt giữ nàng nầy lại sẽ lòi manh mối của Đa Tình Tiên Tử.

Chàng có vẻ hơi ngần ngừ nói tiếp :

— Nhưng hoàn cảnh của ta hiện nay, nếu gặp Đa Tình Tiên Tử e phải bị thế lưỡng đầu thọ địch...

Và như thoáng có ý định gì, vì chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang vội quay trở lại người thiếu nữ áo đen...

Trịnh khai Văn lật đật vận chân nguyên lên hơi thở, dùng phương pháp « truyền âm nhập mật » nói với theo :

— Cần phải hành động cho thật mau để sớm giải thoát cho Trầm tẩu tẩu...

Dương mộng Hoàn khẽ gật đầu và hỏi cô gái áo đen :

— Cô nương có biết người bị treo ở trên ấy là chi của tại hạ không ?

Cô gái áo đen trả lời gọn lõn :

— Người nội trợ !

Là một người bình tỉnh, những câu trả lời của cô gái áo đen làm cho Dương mộng Hoàn cũng phải sững sờ...

Phải chăng câu nói bằng cách truyền âm nhập mật vừa của Trịnh khai Văn đã bị nàng khám phá ?

Nếu qua thế thì nội công của nàng dáng phải e dè...

— Làm sao cô nương biết ?

Cô gái áo đen mỉm cười :

— Nhìn qua là biết, có gì mà khó khăn !

— Nhãn quang của cô nương thật đáng cho người khâm phục.. và tại hạ dám hỏi cô nương, khi người vợ bị tai nạn thê thảm như thế, thì người chồng có thể điềm nhiên lấy mắt mà nhìn không ?

— Nhưng các hạ tin rằng có thể cứu được ư ?

Dương mộng Hoàn gượng mỉm cười :

— Thủ pháp « Phân Cân thô Cốt » không phải là tuyệt đối không cứu được, tại hạ chỉ yêu cầu cô nương đừng nhúng tay cản trở...

Cô gái áo đen phớt lạnh :

— Tôi vâng mạng trông chừng, không cho bất cứ ai dụng đến nàng. Bây giờ để cho các hạ cứu nàng, thì cái chức vụ

http://tieulun.hopto.org

canh phòng nầy vứt bỏ đi à ?

— Cô nương vâng mạng của ai ?

— Điều đó tôi nghĩ không can hệ gì đến các hạ !

— Tôi muốn hỏi cho biết, còn can hệ hay không lại là một việc khác...

— Giả như tôi không bằng lòng nói thì sao ?

Ánh mắt Dương mộng Hoàn vụt lóe lên và đôi mày cau lại :

— Nếu cô nương nằng nằng can thiệp vào việc cứu người, có lẽ tại hạ phải dành thất lễ !

Cô gái áo đen nhếch môi ngạo nghễ :

— Các hạ muốn ra tay ?

Dương mộng Hoàn vẫn giữ vẻ ôn tồn :

— Tình thế quá bức bách, mong cô nương hiểu cho !

Cô gái áo đen cười nhẹ :

— Trước giờ giao đấu, chưa biết thắng bại về ai, cần chi phải tỏ ra khiêm tốn !

Thấy thái độ hết sức điềm tĩnh của nàng, Dương mộng Hoàn không dám xem thường, chàng chầm rải vòng tay :

— Xin cô nương ban trước một chiêu !

Cô gái áo đen làm một cử chỉ ngạc nhiên :

— Ua, tôi đâu có xướng việc đánh nhau, thì tại sao lại phải ra tay trước ?

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Tình thế quá buộc, tại hạ xin vô lễ..

Chấm dứt câu nói, Dương mộng Hoàn kéo tay lên thật chậm, đưa ra một chưởng..:

Cô gái áo đen lắc nhẹ mình qua, tránh luồng chưởng lực phớt ngang một cách khít khao và nàng vẫn lạnh lùng không đánh trả !

Quan sát thân pháp của người thiếu nữ, biết là tay bản lĩnh phi thường, Dương mộng Hoàn nội nghiêng xéo bàn tay thi triển « Xích thủ phược long » một trong ba mươi sáu thức « Thiên Mi tam chưởng » tuyệt học của Côn Luân phái...

Chờ cho chưởng pháp sát đến bên mình, cô gái áo đen gặt nhẹ cánh tay, giương năm ngón tay búp măng chỉa thẳng

vào «Hợp Các huyệt» giữa lòng bàn tay của đối thủ.

Một chiêu thế đối kháng lạ lùng, mà nếu địch phương đánh thực thì huyệt đạo nơi chưởng tâm phải vỡ.

Nhưng, dương đà tới Dương Mộng Hoàn vụt hảm lại một cách thần tình, và bàn tay chớp nhoáng thay đổi phương vị, tung ra một chưởng.

Chân vẫn đứng yên, năm ngón tay khẽ nhích, cô gái áo đen vẫn xoay đúng mũi nhọn vào chưởng thế đối phương.

Một thủ pháp kỳ lạ, thủ không ra thủ, công chẳng ra công, không chế sự áp đảo của địch nhân một cách tài tình... cô gái áo đen áp dụng thủ pháp chưa từng nghe thấy ?

Đôi mắt Trịnh Khai Văn mở to sửng sốt.

Và Dương mộng Hoàn luôn luôn gật gật đầu.

Liên tiếp mười lăm chưởng, đều bị ngón tay thon nhỏ của cô gái áo đen bức phải rút về, Dương Mộng Hoàn nhìn thẳng vào mặt nàng cười nhạt :

— Võ công của cô nương quả đã tinh thâm, bức bách tại hạ phải dùng toàn lực !

Cô gái áo đen cũng cười trả lại :

— Một kẻ chỉ giữ mình chứ chưa có được nửa thế phản công thì sao lại bị gọi là bức bách ?

Mặc dù trước cái cười chúm chím không một mảy may đối địch của cô gái áo đen, nhưng lòng nôn nóng cứu Trầm vân Phượng đã làm cho Dương mộng Hoàn không thể dằn dai được nữa :

— Xin cô nương thận trọng !

Chàng vừa nói tay phải vừa cất lên và như sét chớp, quật mạnh ra một chưởng.

So với lúc nầy, chưởng thế lần nầy lại chẳng giống nhau từ trong cái dẫy dẫn theo một ngọn tiềm lực vô hình cuồn cuộn như thác lũ.

Cô gái cũng vội vàng đổi thế, vung chưởng đối đầu.

Bình !...

http://tieulun.hopto.org

Hai luồng kình lực chạm thẳng vào nhau, thân ảnh cô gái áo đen lắc lư thục lui hai bước !

Như không để thì giờ kéo lâu hơn nữa, chiêu thứ hai của Dương mộng Hoàn ào ạt cuống lên...

Cô gái áo đen vừa trầm mình sang bên phải, chiêu thứ ba của họ Dương lại đã sát tới bên mình...

Nàng lật dật cất tay lên...

Bằng !...

Tiềm lực song phương lại dội vào nhau, cô gái áo đen thụt lui luôn năm bước nữa...

X

CHƯƠNG XXII

MÊ HỒN TIÊN TỬ

Bị luôn thế đánh bên hoàn, đôi mắt cô gái đỏ hoe, chừng như một sự tức tối nào đó làm cho nàng muốn khóc :

— Hừ, đừng giả trá ! Đã không có ý xem ta là địch thủ, thì tại làm sao lại dùng đến « Xuyên Không Chỉ Lực » ?

Dương mộng Hoàn thoáng hơi ái ngại :

— Cô nương đã bị thương rồi ư ?

Cô gái áo đen đỏ quạu vùng vằng :

— Hứ, bằng vào một chút công lực như thế có thể làm cho ta bị thương được a ?...

Dương mộng Hoàn do dự...

Nhưng, khi tia mắt lướt qua thân thể quắn quại của Trầm vân Phượng, chàng vụt nghiến răng gằn giọng :

— Vì việc cứu người quá ư bức bách, tại hạ không thể làm khác hơn được nữa...

Và cánh tay chàng lại nhấc lên...

Ngọn kình lực đổ ra bừng bực tăng gấp đôi lần trước...

Biết đối đầu là tự rước vào nguy hiểm, cô gái áo đen lắc mình tránh xéo một bên..

Dương mộng Hoàn hít mạnh một luồng chân khí, chưởng lực vụt thu tất lại, và từng bước một, chàng mỉm mỏi lừ lừ nhích tới.

Cô gái áo đen vụt «hừm» lên một tiếng, song chưởng tréo qua mở đầu công thế liên hoàn

— A !...

Thoáng thấy chưởng pháp kỳ ảo của người thiếu nữ, vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang gục gặt đầu tránh xéo một bên :

— Chủ nhân của nàng có phải là Lam Tiểu Điệp ?

Cô gái áo đen phớt một chút ngạc nhiên, song giọng nàng vẫn cố tình dật một :

— Ta không nói rồi sao ?

Dương mộng Hoàn lại gục gặt đầu :

— Quả đúng là nàng.

Cô gái áo đen quát lớn :

— Ngươi nói gì lẩm bẩm thế ?

Dương mộng Hoàn nhìn thẳng vào mắt người con gái,

— Dù cô nương không nói, nhưng bằng vào võ công vừa thi triển, tại hạ cũng đã đoán ra...

— Đoán ra thì đã sao ?

Một giọng nói trong vút mà lạnh băng từ phía sau vọng tới và sừng sững nơi giữa cửa, xuất hiện một thiếu nữ mặc áo màu lam.

Trịnh Khải Văn bước miệng kêu lên thoảng thốt :

— Đa Tình Tiên Tử !

Dương mộng Hoàn quay lại vòng tay :

— Lam cô nương, từ ngày cách biệt đến nay vẫn mạnh !

Lam Tiểu Điệp phác nhẹ nụ cười và thong thả bước vô.

Nhưng, nếu ai tinh mắt, qua lớp lụa mỏng màu lam, toàn thân nàng rung lên khe khẽ.

http://tieulun.hopto.org

— Chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn [illegible] tới à ?

Không biết vì sự xuất hiện đột [illegible] tay vì dung nhan diễm lệ của nàng [illegible] họ Trịnh rung rẩy thụt lui.

Và trong phút thất thần tay chàng lỏng ra buông lơi Lưu Huy Viễn.

Huyệt đạo hoàn toàn phong bế và thần kinh sai lệch căng nề, người danh thủ đất Trường Sa đứng sững ngơ ngơ ngáo ngáo.

Như lấy làm lạ khi bước đi của mình có người không tránh Lam Tiểu Điệp chiếu thẳng tia mắt vào mặt Lưu Huy Viễn và bất giác kêu lên :

— À... lại có một kẻ mang thương !

Và bàn tay ngọc của nàng vụt cất lên, vỗ tiếp xuống đỉnh đầu Lưu Huy Viễn.

Người danh thủ Trường Sa thở phào một cái thật dài, ánh mắt lờ dờ vùng tan biến, nhường chỗ cho tia nhìn sắc bén long lanh.

Nhưng, như sửng sốt khi bắt gặp khuôn mặt của Lam Tiểu Điệp, họ Lưu nhích bước thụt lui :

— Đa Tình Tiên Tử... Đa Tình Tiên Tử !

Lam Tiểu Điệp bật cười :

— Các hạ có lẽ đã dự Đa Tình yến hội ?

Có thể vì mới tỉnh lại mà cũng có thể vì sức hút của dung sắc mê người, Lưu Huy Viễn đâm ra ấp úng :

— Vâng... vâng... tại hạ đã hân hạnh được dự qua.

Lam Tiểu Điệp lại cười :

— Cũng không có gì là lắm ! Thiên hạ hàng vạn con người tham dự Đa Tình Yến, chứ đâu phải chỉ riêng mỗi một mình các hạ !

Dương mộng Hoàn chú mục theo dõi thái độ cô bạn gái vừa bị giang hồ mệnh danh là Đa Tình Tiên Tử và dò xét phản ứng của Lưu huy Viễn.

Người thiếu niên họ Trịnh vẫn trơ mắt bàng hoàng...

Sau phút bàng hoàng, như phát giác ra sự tình kỳ lạ, Lưu huy Viễn vụt kêu lên nho nhỏ :

— Ủ.. ta cần đến Thủy nguyệt Sơn Trang thế sao lại ở đây ?

Rồi không buồn chào hỏi một ai, người danh thủ Trường Sa vội xung xăn ra cửa.

Trịnh khai Văn vội đưa tay cản lại :

— Các hạ đến Thủy nguyệt Sơn Trang có chuyện chi ?

— Tại hạ muốn tìm Dương đại hiệp...

— Đi đâu cho xa, Dương đại hiệp có đây rồi !

Lưu Huy Viễn từ từ quay lại theo ngón tay của Trịnh khai Văn..,

Vị chủ nhân Thủy nguyệt Sơn Trang bước tới mỉm cười :

— Đệ là Dương mộng Hoàn đây...

Lưu huy Viễn cau mày lẩm bẩm :

— Tính cớ gặp Dương đại hiệp, đỡ được thì giờ tìm đến Thủy nguyệt Sơn Trang...

Trịnh khai Văn cố nhịn cười :

— Lưu huynh từ Thủy nguyệt Sơn Trang mà đến đây đấy chứ !

Người danh thủ Trường Sa ngơ ngác :

— Bao giờ ?..

Như muốn kiểm nghiệm tinh thần cho chắc chắn, Dương mộng Hoàn nghiêm mặt :

— Lưu huynh đã đến Thủy nguyệt Sơn Trang, tìm tại hạ để trả mối thù sống chết..

Họ Lưu càng ngơ ngác :

— Thù gì mà trả ?..

Dương mộng Hoàn nhấp thêm một câu nữa :

— Mối thù cướp vợ...

Lưu huy Viễn bật cười :

http://tieulun.hopto.org

— Dương đại hiệp đùa đấy à ? Vợ hãy còn chưa cưới thì làm sao lại thù lạ lùng như thế ?

Để kéo họ Lưu ra khỏi thế giới hoang mang, và như cũng muốn kéo ngắn thời gian, Lam Tiểu Điệp lên tiếng :

— Vị này bị thương nơi huyệt đạo thuộc thần kinh hệ, tất cả hành động đều do người chỉ sử. Cho nên khi được giải khai, không làm sao nhớ được việc làm vô ý thức ấy đâu !

Như một người nằm mộng nhớ lại câu chuyện trước khi đi ngủ. Lưu huy Viễn gật đầu lia lịa :

— Vâng... vâng, tại hạ bị Đào Ngọc Bội.

Và đưa mắt nhìn lại Đông Thục Trinh, họ Lưu nói tiếp :

— Vị đạo cô này lúc đó cũng bị uy hiếp như tại hạ.

Dương mộng Hoàn vội vòng tay :

— Tuy chưa được ai nói rõ, song qua sự diễn biến, đệ đã biết cả rồi... xin Lưu huynh cứ yên tâm !

Và chàng cúi đầu trước Lưu huy Viễn, tỏ một thái độ biết ơn...

Họ Lưu hoảng hốt vội vòng tay đáp lễ... nhưng trong lòng hết sức băn khoăn về cử chỉ lạ lùng của người chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang.

Biết sự thắc mắc của đối phương, Dương mộng Hoàn giải thích :

— Lưu huynh cố tình báo dùm tin chẳng lành cho đệ và tuy giữa đường gặp biến, song ân nghĩa đó đệ xin ghi nhớ mãi !

Lưu huy Viễn im miệng thở dài :

— Nếu không được Dương phu nhân cứu mạng, thì tại hạ đã chết mất rồi... chuyện đem tin là nhiệm vụ tất nhiên. Xin Dương đại hiệp đừng quá bận tâm !

Bỗng chợt nhớ ra lời nói của mình đã đưa câu chuyện không đầu không đuôi, Lưu huy Viễn lại... thuật lại tất cả sự tình diễn biến lúc gặp Đào Ngọc Bội.

Và khi đưa mắt nhìn lên bắt gặp Trầm vân Phượng đang bị treo lơ lửng, họ Lưu sửng sốt :

— Có phải Dương phu nhân đấy không ?

— Vâng !...

Đôi mắt Dương mộng Hoàn xoay qua Lam tiểu Điệp :

— Đồng sư tỷ của tôi có lẽ cũng bị phạm thần kinh hệ, xin cô nương cứu hộ cho ?

Bằng một vẻ mặt mà không ai có thể đoán được tâm trạng Lam tiểu Điệp nhìn chàng hỏi nhẹ :

— Công tử không tự mình hành động nữa à ?

Dương mộng Hoàn cười gượng :

— Tôi chưa biết nên phải làm sao !

Lam Tiểu Điệp phớt lạnh :

— Tôi không cứu ai hết !

Dương mộng Hoàn khẽ cau mày :

— Cô nương, mấy năm nay đã làm những chuyện mà đang hồ...

Lam tiểu Điệp cắt ngang :

— Ai bảo lo chuyện tôi... công tử là người gì của tôi chứ ?

Nhìn sửng nàng một lúc thật lâu, Dương mộng Hoàn thở ra một tiếng, nghe thấy có cả buồn lẫn tức :

— Vâng, thôi thì làm thinh vậy !...

Và chàng nhún mình phóng lên chiếc xà ngang...

— Đừng có đụng đến nàng !

Tiếng kêu không dấu được vẻ hớt hải của cô gái họ Lam làm cho Dương mộng Hoàn cũng phải lật đật rụt tay trở lại :

— Tại sao thế ?

Lam tiểu Điệp lại vùng vằng :

— Bảo đừng đụng là phải đừng đụng không tại làm sao cả !

Dương mộng Hoàn gằng lại :

— Giả như tôi nhất định giải thoát cho nàng ?

Lam tiểu Điệp thản nhiên :

— Không làm được chuyện đó !

http://tieulun.hopto.org

Một phần hơi ngại vỏ công thâm hậu của nàng, nói việc bất trắc sẽ xảy ra nếu nàng quyết tâm ngăn cản, một phần cũng sợ nguy hiểm có thể đến cho Trầm vân Phượng, vì chưa nắm chắc được nguyên nhân, nên Dương mộng Hoàn đành buông tay nhảy xuống...

X

CHƯƠNG XVIII

NGẦM TRUYỀN TUYỆT KỸ

Chân vừa chấm đất, chàng nhìn thẳng vào mặt Lam tiểu Điệp và nghiêm giọng :

— Nếu cô nương không cho tôi cứu nàng, thì chỉ còn một giải pháp ...

— Giải pháp gì ?

— Cô nương phải cho tôi mang thương...

Lam tiểu Điệp bĩu môi ngắt lời :

— Giết cũng còn được !

Dương mộng Hoàn vẫn ôn tồn :

— Xin cô nương hãy ra tay !

Chầm chậm đưa cánh tay lên, Lam Tiểu Điệp nói một cách hết sức tự nhiên :

— Tôi điểm vào « Khúc Trì Huyệt » nơi tay phải của công tử đấy !

Không ai bảo ai, Trịnh khai Văn và Lưu huy Viễn cùng quay mắt nhìn thẳng vào mặt Đa Tình Tiên Tử...

Thật là lạ lùng chưa từng thấy một cao thủ vỏ lâm nào lại dám chỉ trước cho đối phương chỗ mình muốn đánh ! Trừ là trò đùa.

Nhưng, Lam Tiểu Điệp không đùa !

Gương mặt nàng thật lạnh lùng và ngón tay như ngọc chuốt đã chỉa thẳng vào Dương mộng Hoàn đúng vào chỗ nàng vừa nói...

Biết rõ trình độ vỏ công của người bạn gái, họ Dương

không dám coi thường, vai phải chợng vừa nghiêng tránh ra sau bàn tay trái đã tà tà đánh ngược qua một chưởng'..

Không tránh né mà cũng không phát chưởng, ngón tay của Lam tiểu Điệp đang đi thẳng vào Khúc Tri Huyệt nơi tay phải của Dương mộng Hoàn vụt như con thuyền bẻ lái và mũi thẳng tợi mạch môn bên tay trái — cánh tay mà chàng vừa phát chưởng.

Bị bức bách không còn cách nào khác hơn nữa được, Dương mộng Hoàn đành phải thu chưởng trở về,. trong khi đó, ngón tay của Lam tiểu Điệp vẫn đi tới một đà và phương hướng vẫn xoay đúng mục tiêu bên phải !

Là những kẻ đứng ngoài vòng, nhưng Lưu Huy Viễn và Trịnh Khai Văn đã phải bắt đầu hoảng hốt trước chiêu thế lạ lùng của cô gái họ Lam...

Dương mộng Hoàn cau mặt thối lui một bước và chưởng thế từ tay trái lại cất lên...

« Khúc Trì » là một huyệt khẩu nằm kín dưới khuỷu tay một chỗ mà trong lúc bất phòng cũng khó lòng đánh trúng. Phương chi, đối với Dương mộng Hoàn là nhân vật vỏ công tuyệt thế, lại được báo trước nơi sắp đánh của đối phương, và mặc dù vai phải luôn luôn nghiêng lệch ra sau để tránh song vẫn còn thừa tay trái phản công... muốn điểm trúng mục tiêu đã định, quả là một chuyện mò trăng đáy nước !

Nhưng lạ lùng làm sao, ngón tay của Lam Tiểu Điệp cứ một đà thẳng tới y như một con rắn bò theo hình tiến quanh co,. vì mỗi khi tay trái của Dương mộngHoàn máy động phản công thì ngón tay con nàng lại day mũi về mạch môn bên trái và khi tay trái của họ Dương rút lại, mũi tay của nàng lại trở sang bên phải, xoay đúng mục tiêu...,

Đứng ngoài mà nhìn, có cảm tưởng như Khúc Trì huyệt của Dương mộng Hoàn là « từ thạch » và ngón tay của Lam

http://tieulun.hopto.org

tiểu Điệp là một «cây kim» hai vật gặp nhau sẽ hút mãi về một hướng !

Đầu ngón tay của nàng chỉ cách huyệt Khúc Trì của chàng trong gang tấc và chiêu số cứ như thế mà tiến triển không ngừng.

Dương mộng Hoàn lui một bước, Lam Tiểu Điệp tiến một bước... họ hình thành một cuộc chạy đua dâu mặt xoay quanh khắp gian phòng càng lúc càng nhanh.

Trong thoáng chốc hai người đã biến thành hai xoắn vào nhau... một người nào khác trông vào, không thể biết đó là hai nhân vật đang quần nhau, nếu không có tiếng của những tà áo khua lên trong gió !

Bị trận đấu lạ lùng thu hút, Trịnh Văn Khai và Lưu huy Viễn quên bẵng cả thời gian.

Không biết bao lâu, hai bóng vụt tách ra và đứng hẳn lại.

Cánh tay phải của Dương mộng Hoàn mềm nhũn buông thõng im lìm.

Khúc trì huyệt của chàng quả nhiên bị nàng điểm trúng !

Lam Tiểu Điệp lạnh lùng nhích tới :

— Có lẽ cần phải thêm một tát tai !

Và bàn tay của nàng chầm chậm cất lên.

Dương mộng Hoàn nhìn thẳng vào mặt nàng, đứng im không nhúc nhích.

Lam Tiểu Điệp ngừng tay lại, hất hàm :

— Sao không đỡ !

Dương mộng Hoàn vẫn thản nhiên :

— Tôi tự xét không phải là địch thủ !

Lam Tiểu Điệp cười lên khoé mắt :

Nếu biết được [illegible] chưa muộn !

Dương mộng Hoàn [illegible]

— Kẻ làm trai thà chết chứ không chịu nhục... và phải chăng, ngày nay đặt tôi vào hoàn cảnh nầy, cô nương định đòi lại cái ân cứu mạng năm xưa !

Như hơi giật mình trước vẻ mặt buồn buồn của chàng cô gái họ Lam khẽ nói :

— Không cho công tử dụng đến Trầm tỷ tỷ, tôi chẳng có ác ý gì đâu !... Chẳng qua, chị ấy đã bị «phân cân thố cốt» bằng một thủ pháp hết sức nặng nề, khi chạm mạnh vào người, chẳng những toàn thân đau đớn không sao chịu được, mà rất có thể làm cho suốt đời tàn phế.

Dương Mộng Hoàn gay gắt :

— Nghĩa là cứ để cho nàng bị treo trên đó trọn đời ?

Nhìn thẳng vào mặt chàng, Lam Tiểu Điệp sặc cười :

— Năm sáu năm không gặp, cũng vẫn còn y cái tính giận dỗi của ngày nào.., tôi chỉ thử xem võ công của công tử thế thôi mà !

Và ngón tay trắng nuột của nàng lại từ từ đưa tới khúc trì huyệt của họ Dương..

Vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang khẽ lắc mình, ngón tay nàng điểm trật mục tiêu.

Vành môi của Đa Tình Tiên Tử chúm lại một cách ngây thơ.

— Để người ta giải huyệt cho chứ !

Dương Mộng Hoàn bình thản đến lạnh lùng :

— Cám ơn ! Không dám nhọc đến cô nương, huyệt đạo rồi tự nó sẽ giải khai !

Cô gái họ Lam nhướng mắt :

— A... vỏ công của công tử đã đạt được mức độ đó ư !

Dương mộng Hoàn vẫn thản nhiên :

— Có lẽ còn thấp hơn ý nghĩ của cô nương !

Qua phút sửng sờ, tia mắt lạnh lùng của người con gái mang danh hiệu Đa Tình chợt quét qua mặt Trịnh Khai Văn và Lưu huy Viễn :

http://tieulun.hopto.org

— Không chịu đi còn đứng ngó cái gì ?

Thấy vị danh thủ Trường Sa điểm nhiên đi ra khỏi cửa, người thiếu niên họ Trịnh vội vàng ẩn nhẫn nối bước theo sau...

Chầm chậm đi lại hướng Đông Thục Trinh, cô gái họ Lan khẽ nói :

— Tôi sẽ khai huyệt đạo thần kinh...

Câu nói của nàng tuy nhỏ, song từ từ từng tiếng một như tự nói với mình, mà lại như cốt để cho Dương mộng Hoàn nghe thấy...

Người chủ nhân Thủy nguyệt Sơn Trang vùng cau mặt...

Nếu Đào ngọc Bội quả đã tái xuất giang hồ và học được thủ pháp phá hại thần kinh, thì nhất định rồi đây võ lâm sẽ vì đó mà đại loạn... cho nên, phương thức giải khai không học không thể được ..

Chàng lặng lờ cúi mặt, tia mắt khẽ liếc qua...

Lam tiểu Điệp vỗ bàn tay lên « Bá hội » huyệt trên đỉnh đầu Đông thục Trinh, rồi di chuyển đến « Thông Thiên » « Thừa Linh »... nơi đây, nàng ngừng lại một giây, lại đưa thẳng xuống « Thiên Xung », « Não Không » và « Ngọc Chẩm »... Cử động của nàng thật từ từ chậm chạp...

Dương mộng Hoàn mỉm miệng...

Nếu nàng chỉ điểm vào sáu huyệt đạo đã qua, thì thủ pháp giải khai thật quá giản dơn, ai lại không học được !...

Nhưng, bàn tay của Lam tiểu Điệp chợt nhấc lên, nàng chỉ dùng một ngón tay giữa ấn vào « Ngọc Chẩm » rồi đó kéo qua « Phong Phủ », xéo xuống « Phong Trì », « Hoàn Cốt » và lộn trở lên « Tinh Bàn », « Đầu Duy », luôn một giây hơn mười yếu huyệt...

Vốn đã tinh thông huyệt đạo, thêm vào đó thủ pháp của Lam tiểu Điệp lại từ từ từng mức, cho nên việc điều hành tuy có phức tạp song Dương mộng Hoàn nhớ rõ làu làu...

— Không quên đấy chứ !

Câu hỏi thình lình của nàng, làm cho chàng giật mình đỏ bừng mặt lên ngượng ngập...

Nhìn chằm chập vào người bạn trai ngày trước, cô gái Lam nhếch môi cười lẩu lỉnh :

— Giả như bảo học chắc chẳng ai thèm, cứ để học lén thế mà hay !

Nhưng, nàng chợt nghiêm mặt lại :

— Tuy nhiên, điều trọng yếu là vấn đề nội lực, khi di động ngón tay phải phát xuất chân nguyên, các huyệt đạo mới có thể giải khai và mới có thể khôi phục được thần kinh đang tê liệt...

Nàng chỉ vào Đông Thục Trinh, nói tiếp :

— Thứ thủ pháp phá hoại thần kinh này, có ghi rất rõ ràng trong « Qui Nguyên Bí Cập ». Nó là một môn võ công của Tam Âm thần Ni, qua sự tu chỉnh của Thiên Cơ chân Nhân trở thành tuyệt học. Cứ theo sự ghi chép trong « Qui Nguyên Bí Cập thì môn võ công đó vẫn chưa phổ biến trong võ lâm, trừ Lan tỷ tỷ và tôi ra, ai sử dụng nó, tất nhiên là kẻ đã đọc được bản thư ấy,...

Dương mộng Hoàn khẽ thở dài :

— Năm xưa, Đào ngọc Bội bị Lan tỷ tỷ bức bách, mang « Qui Nguyên Bí Cập » trốn xuống Huyền Nhai.. không ngờ hắn còn lại sống được !

Đôi mắt nhìn vào khoảng không, Lam tiểu Điệp nói trong dáng sắc trầm tư :

— Nếu tôi, nếu Lan tỷ tỷ không chịu nhún tay can thiệp e khó lòng ngăn cản được hành vi tác quái của Đào ngọc Bội...

Và đôi mày liễu của Da Tình Tiên Tử chợt cau lại băn khoăn :

— Mấy năm nay, tôi mải lo xuôi ngược giang hồ nên đã buông lơi phần luyện tập.. trong khi đó, Đào Ngọc Bội ngày đêm

http://tieulun.hopto.org

âm thầm vận dụng khổ công... nếu ngày nay gặp nhau, cũng chưa biết ai sẽ lãnh phần thảm bại.

X

CHƯƠNG XXIV

NỖI BUỒN KHÓ NÓI

Tia mắt Dương mộng Hoàn lướt qua thân thể Trầm Vân Phượng, chàng vụt mỉm miệng bước lên :

— Dù bao nhiêu nguy hiểm tôi cũng phải mở đem nàng xuống cứ không lẽ lấy mắt nhìn thảm cảnh.

Lam Tiểu Điệp đưa tay ngăn lại :

— Tôi sẽ tìm cách đem nàng xuống.

Vừa lúc đó, Đồng Thục Trinh chợt thở hắt một hơi dài, mở mắt nhìn quanh.

Kịp khi nhận ra Dương mộng Hoàn, nàng thoáng hơi ngơ ngác :

— Dương sư đệ đó ư ?...

Họ Dương lật đật vòng tay :

— Vâng, Đồng sư tỷ !

Ánh mắt chớp qua Đồng Thục Trinh buộc miệng kêu lên :

— A... có cả Lam cô nương nữa !

Lam Tiểu Điệp khẽ cúi đầu :

— Vâng, xin mừng tỷ tỷ !

Cao mặt trầm ngâm giây phút, Đồng Thục Trinh gục gặc đầu như chợt nhớ ra :

— Đào Ngọc Bội, đúng là Đào Ngọc Bội... Lẽ [illegible] đánh [illegible] huyệt đạo của tôi...

Như không nở nhắc chuyện đã qua, Dương mộng Hoàn hỏi lại :

— Sư tỷ đã gặp Đào ngọc Bội ?

Đồng Thục Trinh gật đầu :

— Đã gặp...

Và nàng thở dài :

— Năm năm nay tôi khổ công luyện tập, mong tìm được bản để báo thù mối thù xưa... không ngờ, đến khi gặp, lại không hơn hắn được và sau khi bị điểm huyệt, tôi không còn biết gì nữa cả !

Lam tiểu Điệp xen vào :

— Tỷ tỷ bị hắn dùng công lực phá hỏng thần kinh thì làm sao mà biết !

Sợ nàng không hiểu Lam tiểu Điệp nói luôn :

— Phàm những ai bị trúng độc thủ nầy, trí óc trở thành như một tờ giấy trắng. Những gì đối phương nói trông lúc ấy trở thành ý niệm duy nhất nhớ mãi không quên... người bị thương sẽ giết những kẻ mà mình vốn không muốn giết, làm những chuyện mà khi chưa bị thương không thể nào làm...

Là một người nội lực cao thâm, song Đồng thục Trinh chút nữa đã phải rung lên, khi nghe nói một thủ pháp cực kỳ độc ác...

Lam tiểu Điệp chợt cười gằn :

— Biết dùng thủ pháp tàn nhẫn đó, nhưng Đào ngọc Bội chắc chắn không biết hết công hiệu của nó... hắn không biết rằng quá sáu tháng, kẻ bị thương nếu không chết sẽ trở thành điên hẳn ! Lúc bấy giờ, người bị thương không có nhớ một ai chỉ trừ kẻ đã gây ra thương thế... hình ảnh hung thủ sẽ trở thành đối tượng căm thù không đội trời chung của kẻ bị thương suy căm thù đó, như một ngọn lửa bừng bừng đốt cháy ruột gan, nạn nhân sẽ như con cọp dữ, tìm giết cho kỳ được kẻ gây ra thương tích cho mình...

Nàng « hừm » một tiếng trong cổ họng và nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Dùng thủ pháp ác độc đó, Đào ngọc Bội đã cầm [illegible] dao hai lưỡi, mà hắn không hay biết !

Đồng Thục Trinh cảm thấy rùng mình khi nghe lời [illegible] của cô gái họ Lam.

Dương mộng Hoàn vụt hỏi :

— Cô nương đã thuộc nằm lòng «Qui Nguyên Bí Cập», chẳng hay trong đó còn ghi môn võ công nào cực ác nữa không

— «Qui Nguyên Bí Cập» có thể phân làm ba phần. Một của Tam Âm Thần Ni, một của Thiên Cơ Chân Nhân và phần sau cùng là võ công kỳ bí của hai người hợp lại.

Quay qua Đồng Thục Trinh, cô gái họ Lam lỗi tiếp :

— Võ công mà tỷ tỷ chuyên luyện có phải của Thiên Cơ Chân Nhân không ?

— Vâng do một việc tình cờ, tôi tìm được quyển «Quyền Phổ» của Thiên Cơ Chân Nhân để lại.

Lam Tiêu Điệp gật gật đầu :

— Cứ theo căn nguyên của hai người mà nói, võ công của Thiên Cơ Chân Nhân tuy biến ảo không lường, nhưng vẫn là chính phái, còn võ công của Tam Âm Thần Ni trái lại rất là tà nguỵ.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Hình như Đào ngọc Bội chỉ ưa thích võ học của Tam Âm Thần Ni ?

Lam Tiêu Điệp nói !

— Toàn thể «Qui Nguyên Bí Cập» võ công sâu kín nhất phải kể đến «Bắc Nhả Huyền Công». Nó là thứ nội lực thượng thừa, hợp lại bởi hai môn Phật Đạo, Còn chiêu số kỳ bí là lùng là «Hồi Long Tam Thức». Tuy chỉ vỏn vẹn có ba, song nó bao gồm cả sự biến thể của Tam Âm Thần Ni và Thiên Cơ

Chân Nhân xáo trộn...

Thoáng về suy tư, cô gái họ Lam nói tiếp :

— Chỉ riêng « Mê Hồn Khúc » tuy cũng ghi trong « Qui Nguyên Bí Cập » song so với bản thể võ công của Thiên Cơ Chân Nhân và Tam Âm Thần Ni thì có rất nhiều sai biệt.. điều đó chính tôi cũng không hiểu tại sao !

Bất chợt ngẩng lên thấy Trầm vân Phượng Đồng Thục Trinh như có phần hiểu rõ vội bảo Dương mộng Hoàn :

— Sư đệ hãy đem Trầm muội xuống rồi chúng ta bàn đến việc đối phó với Đào ngọc Bội sau...

Lam Tiêu Điệp khoác tay :

— Khoan, tôi đã cho người sửa soạn...

Nàng nói chưa dứt tiếng, thì hai thiếu nữ áo đen bước vào như đã chực sẵn từ lâu..

Họ khiêng theo một cái võng — đúng hơn là một cái sạp bện bằng giây rừng đã được dần thật kỹ nên xem mềm như chiếc nệm bông,.

Dương mộng Hoàn liếc thấy, biết mình đã hiểu lầm người bạn gái, cảm động ngập ngừng :

— Lam cô nương đã chuẩn bị từ trước rồi ư ?

Lam tiêu Điệp gật đầu .

Lối « phân cân thố cốt » nầy, đối với Trầm tỷ tỷ, Đào ngọc Bội đã dùng một thủ pháp cực nặng. Phải dùng chiếc sạp mềm nầy mới có thể mở dây treo và để nằm nghỉ một lúc lâu mới có thể sửa các khớp xương lại được,..

Dương mộng Hoàn khẽ cúi đầu :

— Thịnh tình của cô nương làm cho tôi vô cùng cảm kích !

Lam tiêu Điệp nở nụ cười buồn :

— Chúng ta cách xa bao năm, bây giờ gặp lại nhau, chút đều thủ lễ... tôi có cảm tưởng như đang đứng trước kẻ mới quen...

http://tieulun.hopto.org

Rồi không để cho Dương mộng Hoàn có thái độ gì, nàng nói tiếp :

— Bây giờ hãy khoan nói đến vấn đề cảm kích... các khớp xương của Trầm tỷ tỷ bị sai chệch quá lâu, có thể giải cứu được hay không, thật tình chưa dám chắc...

Nàng ra hiệu cho Dương Mộng Hoàn và hai người tập trung châu khí lên tay dở lấy Trầm vân Phượng một cách nhẹ nhàng thận trọng.

Đồng Thục Trinh bước tới, vận dụng chỉ lực đưa hai ngón tay xấp dứt những sợi giây thừng, nhẹ nhàng như chiếc kéo bén xấp giây tơ.

Đặt xong Trầm vân Phượng vào chiếc sạp mềm, Dương mộng Hoàn đưa tay lên trán gọt những giọt mồ hôi lấm tấm :

— Không có sao cả chứ ?

Lam Tiểu Điệp mỉm cười héo hắt :

— Nếu cứu không được Trầm tỷ tỷ, nhất định Dương huynh sẽ oán hận tôi suốt đời.

Và nàng qui xuống bên chiếc sạp, vận chân nguyên lên hai bàn tay bắt đầu giải khai các khớp xương cho Trầm vân Phượng.

Cứ mỗi một khớp xương liền lại, trên mặt Trầm Vân Phượng như thêm lên nhiều giọt mồ hôi, biểu hiện sự đau đớn tột cùng trong cơ thể.

Dương mộng Hoàn vội xoay mặt qua phía khác, mím miệng cúi đầu.

Thời gian nặng nhọc trôi qua, chợt nghe Trầm vân Phượng thở hắt ra theo tiếng rên nho nhỏ.

Dương mộng Hoàn quay lại, thấy đôi mắt nàng mở lớn, nhìn trừng trừng vào mặt Lam Tiểu Điệp.

Đa Tình Tiên Tử vẫn với một thần sắc lạ lùng gần như lạnh nhạt, song giọng nói nàng phảng phất bi thương :

— Trầm tỷ tỷ.. không, Dương phu nhân hãy nhắm mắt lại

điều dưỡng tinh thần... nửa tiếng đồng hồ sau thử vận khí từ từ, nếu thấy chân nguyên thông suốt thì kể như đã khỏi.

Trầm vân Phượng cố nói qua hơi thở yếu :

— Lam tỷ tỷ đấy phải không ?

Lam Tiểu Điệp gật đầu :

— Vâng, tỷ tỷ hãy còn nhớ tiểu muội ư ?

Vẻ mừng rỡ thoáng lên mặt Trầm vân Phượng :

— Thật là may mắn làm sao !.. Đối với Lam tỷ tỷ, tôi có nhiều điều muốn nói.. xin tỷ tỷ đợi tôi, đừng đi vội nhé !

Và nàng mỉm cười nhắm mắt vận khí điều hành..

Lam Tiểu Điệp chầm chậm đứng lên nhìn Dương mộng Hoàn, khẽ nói :

— Nay đã cứu được nàng, tiểu muội xin cáo biệt !..

Dương mộng Hoàn sửng sốt :

— Lam cô nương định đi đâu ?

Ánh mắt của Đa Tình Tiên Tử mơ màng xa vắng :

— Chân trời góc bể, nơi nào lại không có thể dung được một thân tôi !..

Dương mộng Hoàn có dấu tiếng thở dài .

— Phượng muội đã có dặn có nương nán đợi nàng giây phút..

— Thôi !.. Có gì phải nói với nhau đâu..

Dương mộng Hoàn nhìn thẳng vào mặt nàng :

— Lam tiểu Điệp và Chu nhược Lan, hai cái tên mà mấy năm nay Phượng muội cứ nhắc như kinh nhật tụng và bức rức mong gặp mặt ..

Lam tiểu Điệp lắc đầu nhẹ nhẹ :

— Hoài niệm Chu tỷ là đúng, còn Lam tiểu Điệp này thì sớm quên có lẽ tốt hơn !..

Dương mộng Hoàn cúi mặt buồn buồn :

— Đối với cô nương, tôi nói bằng những tiếng thật tình.

Lam tiểu Điệp mỉm cười chua xót :

— Riêng Dương huynh à ?. A !.. có lẽ từ lâu rồi.. cái tên

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Điệp nầy đã hoàn toàn xa lạ !

— Không, bao nhiêu năm tháng trôi qua lòng tôi vẫn nhớ tôi không làm sao quên được.. không làm sao quên được cái ân cứu mạng...

— Hãy tránh ra, tôi đi...

Như cố nén lòng đau, Lam tiểu Điệp cắn răng phất mạnh tay áo lụa...

Một luồn tiềm lực từ cánh tay nàng cuồn cuộn đổ ra..

Biết không thể lưu nàng lại được. Dương mộng Hoàn vội nghiêng mình tránh nép một bên..

— Lam tỷ tỷ, đừng đi !.. hãy đợi tôi trao lại mấy lời..

Hơi nói yếu ớt của Trầm vân Phượng vọng lên, khiến Lam tiểu Điệp miễn cưỡng dừng chân mím miệng thở dài :

— Vâng tôi sẽ đợi, tỷ tỷ hãy cố vận khí điều hành kinh mạch...

Nàng nói chưa dứt tiếng. đột nhiên từ ngoài đại điện,hai tiếng quát rập lên..

Dương mộng Hoàn nghiêng mặt dòm ra cửa: thấy Lưu Huy Viễn và Trịnh khai Văn đang vây đánh một người áo vàng chít gối, vai đeo chiếc kim hoàn kiếm :

— Chàng lao vút ra quát lớn :

— Dừng tay lại !

Trận thế vụt tản khai, Lưu Huy Viễn và Trịnh Khai Văn mỏ hôi lấm tấm...

Bước tới trước mặt gã thiếu niên đeo kiếm kim hoàn, vị chủ nhân Thủy nguyệt Sơn Trang khẻ vòng tay :

— Từ ngày xa cách, Đào huynh vẫn mạnh như xưa và hẳn chưa quên tên bạn cũ họ Dương nầy chứ ?

Tuy đã gặp qua mấy bận, Lưu Huy Viễn nhất thời cũng không làm sao phân biệt được kẻ đối diện có phải là Đào ngọc Bội hay không...

Người danh thủ Trường Sa chăm chú mải vẫn chưa tìm ra. hư thực...

Nếm đôi mắt từ trên xuống dưới thiếu niên áo vàng hỏi giọng lạnh lùng :

— Tôn gia là Dương mộng Hoàn ?

Nghe giọng nói rỏ ràng là Đào Ngọc Bội, Dương mộng Hoàn không chút nghi ngờ :

— Đào huynh không nhận được đệ à ?

Gã thiếu niên vụt mỉm cười :

— Làm sao quên được ? Song Dương huynh bây giờ mang trong mình hai tiếng «Đại Hiệp» của võ lâm, đệ đâu dám thảo thử trong bước đầu gặp gỡ.

Và gã thân mật chìa bàn tay phải :

— Xin mừng Dương huynh đầy đủ uy danh !

X

CHƯƠNG XXV

HÓA HUYẾT THẦN CHÂM

Biết tâm địa của một con người đầy đầy quỉ kế. Dương mộng Hoàn âm thầm vận lực, đưa tay nắm lấy bàn tay.

Quả nhiên khi chạm vào nhau, Dương mộng Hoàn cảm nghe từ những ngón tay đối phương càng phút càng tăng áp lực.

Rất may chàng đã sẵn sàng chuẩn bị, nếu không, có lẽ sẽ dễ dàng thảm bại ngay từ lúc khởi đầu !

Nhưng, liền lúc đó. Dương mộng Hoàn nghe thấy từ trong lòng bàn tay của mình nhói như một con kiến cắn

Chàng chưa kịp phản ứng, gã thiếu niên vùng buông lỏng tay ra thụt lui ba bước, bật cười ha hả.

Biết mình đã thờ ơ mất cảnh giác, Dương mộng Hoàn vội vận khí đan điền phong bế huyệt đạo ngay tức khắc !

Và khi đưa mắt dòm xuống, thấy giữa lòng bàn tay mình

http://tieulun.hopto.org

một chấm nhỏ màu đỏ tía, Dương mộng Hoàn nghiến răng cười nhạt :

— Đào huynh hay đấy chứ !

Tiếp theo câu nói, cánh tay trái vung ra, một ngọn tiềm lực thốc tới như sóng bủa..

Gã thiếu niên vẫy tay đối kháng, và cất giọng cười ngạo nghễ :

— Tuy đã bị thương.. Ta khuyên một lời, hãy vận lực mà chống ngăn độc khí..

Bình !

Chưởng lực chạm thẳng vào nhau, thân hình gã áo vàng rung động thối lui mấy bước...

Dương Mộng Hoàn nhích tới :

— Chút độc cỏn con ấy, làm sao có thể gây thương thế cho tại hạ !

Thiếu niên áo vàng cười hô hố :

— Hóa Huyết Thần Châm đấy !

— « Hóa Huyết Thần Châm » ?

— Vâng, cũng khá độc đấy chứ ?

Dương mộng Hoàn nghiến răng cười gằn :

— Nhưng, trước giờ chất độc phát tác, đệ hẳy còn đủ thời gian giải quyết với Đào huynh..

Lồng trong câu nói trầm trầm, đôi tay của vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang cùng một lúc cuốn lên theo thế liên hoàn, từng chiêu một nối đuôi nhau tới tấp..

Kình lực dồn tới như từng cơn sóng dữ, không khí như đặc lên ùng ục không còn một khe hở thoát ra..

Gã thiếu niên áo vàng cố vận dụng tất cả nội lực ra đối phó.. nhưng, chỉ qua được năm chiêu, tay chân gã bắt đầu rối loạn !

Lưu huy Viễn và Trịnh khai Văn trố mắt nhìn khâm phục trước thế công như vũ bão của họ Dương.

Cả hai người, nhất là vị danh thủ Trúc Sa, đã từng nếm

qua sự lợi hại của áo vàng, bây giờ, trước sự thất bại của gã tuyệt kỷ của Dương mộng Hoàn càng được chứng minh rõ rệt.

— Ngã !

Cùng với tiếng quát của con người danh trấn võ lâm thân ảnh gã áo vàng văng bắn ra gần một trượng, và chiếc bệ thờ thần tượng vô tình chận đứng sau lưng của gã mà chưởng phong của Dương mộng Hoàn đang ép chặt hai bên.

Thân xác của hắn đang chờ bẹp nát trong đường tơ kẻ tóc !

Đột nhiên, đang đà đi tới, nội lực trong chưởng thế của Dương mộng Hoàn vùng đứng sững và từ từ dội lại.

Một đạo kình phong đối kháng, từ bên thần tượng tà tà đánh bật trở ra.

Dương mộng Hoàn vội vàng thu chưởng, thối lui một bước

— Ai ?

Tiếp theo tiếng quát rung chuyển của chàng, một tràng cười khanh khách nổi lên, và sau pho tượng Diêm Vương lại một bóng áo vàng phóng xuống.

Dương mộng Hoàn buộc miệng kêu lên :

— Đào Ngọc Bội !

Thiếu niên áo vàng vừa xuất hiện, thong thả tiến lên hai bước, hé miệng cười tươi :

— Vâng, đệ mới chính là Đào Ngọc Bội... Dương huynh mấy năm nay hưởng tận nhân gian diễm phúc danh chấn võ lâm, thật khiến đệ vô cùng ngưỡng mộ !

Chỉ vào gã áo vàng khi nãy, Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Người nầy là ai ?

— Một trong những kẻ hóa thân của đệ !

— Hay lắm, chính đệ cũng không thể nào nhận được !

— Trong dáng cười tự đắc, Đào Ngọc Bội nói giọng khiêm cung :

http://tieulun.hopto.org

— Không dám Dương huynh quá khen đấy thôi !

— Không, đệ nói thật đấy ! Vì đệ đã hết sức chú ý mà cũng vẫn không phân biệt được..

— Nên chỉ gặp nói chuyện vài câu ngắn ngắn, Dương huynh không nhận được đâu !

Dương mộng Hoàn gục gặt đầu :

— Vị thuộc hạ của Đào huynh cũng mang một tâm cơ độc ác.. người ta bảo những vật đồng loại, và tự nhiên hòa hợp với nhau, thật quả là đúng !

Đào ngọc Bội thản nhiên đến lạnh lùng :

— Bị trúng « Hóa Huyết Thần Châm » trừ phi Dương huynh chặc bỏ cánh tay đo thì mới có thể bảo toàn sinh mạng. đừng nghĩ đến việc phong bế huyệt đạo, vô ích, nó không có nghĩa lý gì đâu, dù với kẻ võ công đến bậc thượng thừa !

Và gã nói tiếp thêm bằng một giọng cười âm hiểm :

— Lý sư muội của tôi bị cụt một cánh tay trái, bây giờ. Dương huynh chặt bỏ cánh tay phải, thật là xứng đôi vừa lứa biết bao !

Dương mộng Hoàn khẽ nhếch môi cười :

— Đạo huynh hãy còn quên..

— Chi ?

— Quên rằng trước giờ chất độc phát tác, đệ vẫn còn hầu chuyện được với Đào huynh :

Đào ngọc Bội cười ha hả :

— Nếu Dương huynh có hứng, đệ dám dâu lại chẳng hầu tiếp hay sao ? Song, giao kết bao năm, lòng mình há một phút mất đi tình nghĩa ! Vậy, với tình bằng hữu đó, đệ xin báo trước : Bằng vào võ công của Dương huynh, nếu đừng động thủ, thì có thể chống chỏi thêm mười hai tiếng đồng hồ nữa, và trong đêm nay, may ra còn cơ hội tìm danh y giải độc. Trái lại, giao đấu cùng với đệ e rằng sức Dương huynh không chịu nổi quá hai giờ !

— Đa tạ sự chiếu cố của Đào huynh...

Dương mộng Hoàn cắt ngang câu nói bằng một cách phất tay.

Đào ngọc Bội vẫy tay nhè nhẹ đón tiếp ngọn kình phong :

— Dương huynh đã không nghe, lẻ tất nhiên không trách...

Chưởng thế vô cùng hung mãnh mà chỉ bằng một cái vẫy tay thật nhẹ, Đào Ngọc Bội đã giải khai một cách dễ dàng.

Người thiếu niên họ Trịnh và vị danh thủ đất Trường Sa chợt rùng mình lo sợ.

Một con người võ công chừng ấy, lại mang tâm địa ác độc dị thường... phải chăng sát kiếp giang hồ đã không còn cách gì cứu vãn ?.

Cả hai người pháp phòng theo dõi cơn ác chiến.

Và trận thế quả đã đến hồi khốc liệt. Dương mộng Hoàn với Đào ngọc Bội bám sát vào nhau như bóng với hình... chỉ cần một cái duỗi tay, bất cứ một huyệt đạo nào trong thân thể cũng dễ dàng bị phá. Chỉ cần một sơ hở quạ kẻ tóc, sinh mạng sẽ dễ dàng gởi dưới bàn tay của kẻ đối phương.

Trịnh Khai Văn và Lưu huy Viễn say mê dừng nhìn dờ dẫn, quên cả hiểm nguy đang vây bọc quanh mình.

Chợt nghe một tiếng đội phát lên trong tiềm lực, hai bóng người cùng một lúc dang ra.

Thấy song phương dừng sửng đối diện cách nhau chừng năm bước, cùng lim dim đôi mắt như đang vận khí điều hành Trịnh Khai Văn hốt hoảng :

— Dương huynh, Dương đại hiệp đã bị thương,

Và chàng vọt lướt mình bước tới,

— Tránh ra !

Tiếng thét lanh lãnh vang lên cùng một lúc với luồng tiềm lực vô hình ngăn chân, và tà áo lụa quen thuộc của Đa Tình Tiên Tử thoáng qua.

Trịnh Khai Văn cau mặt phân trần :

http://tieulun.hopto.org

— Dương đại hiệp bị thương...

Tia mắt của Lam tiểu Điệp quắc lê như hai luồn điện lạnh :

— Bị thương rồi có cứu được không ?

Người thiếu niên họ Trịnh chớp mắt nhìn ngơ ngác..

Xê mình án trước mặt họ Dương, Lam tiểu Điệp cất giọng lạnh lùng :

— Đào Ngọc Bội giật mình mở to đôi mắt :

— Á... lại là nàng !

Cô gái họ Lam gằn từng tiếng một :

— Ta hỏi thuốc giải độc «Hóa Huyệt Thần Châm ở đâu, người có nghe không ?

Đào Ngc Bội lấy lại vẻ thản nhiên :

— Thiên sơn Bá Độc Ông là một con người cực kỳ hung ác, đâu có dễ dàng trao thuốc giải độc cho bất cứ một ai ?

Lam tiểu Diệp cười nhạt :

— Mấy năm nay kiến thức của ta đã theo thời gian mà trưởng thành, bây giờ, ngươ muốn kiếm chuyện lừa người hay muốn chết ?

Đao ngọc Bội nhướng mày ngạo nghễ :

— Cô nương muốn giúp cho Dương mộng Hoàn thật à ?

Cô gái họ Lam trả lời theo giọng nhát gừng :

— Chưa biết giúp hay không giúp, cần phải giải độc Hóa Huyết Thần Châm rồi sẽ nói chuyện sau !

Đào ngọc Bội cười hăn hắc :

- Giải độc Hóa Huyết Thần Châm cho Dương mộng Hoàn sao mà nói chuyện dễ nghe quá thế ?

Lam tiểu Điệp nghiêm mặt :

— Ta cũng sẽ cho ngươi nếm thử mũi kim [illegible] huyết

để cùng chết chung mọ. lượt,nếu quả thật không có thuố

Đào Ngọc Bội vẫn cười khinh khỉnh :

— Tình thế ngày nay không còn như ngày xưa nữa công của cô nương tuy có cao đấy, nhưng dầu [illegible] mức độ làm cho Đào Ngọc Bội nầy có thể [illegible]

Lam Tiểu Diệp trầm giọng :

— Đào Ngọc Bội, người quả là kẻ chưa thấy quan tài không sợ chết...

X

CHƯƠNG XXVI

CỜ GẶP TAY CAO

Thanh âm câu nói hãy còn chưa dứt, tay áo rộng của nàng đã phất ngược trở lên.

Từ mãnh lụa dịu mềm của cánh tay áo chợt nhã ra một luồng tiềm lực, và cách tay chưa phất trọn, sức mạnh vô hình bỗng biến thành một cây giò thốc, xoáy vào kẻ địch.

Thấy thế đánh của đối phương quá dữ, Đao Ngọc Bội kéo ngược bàn tay phải từ dưới lên trên thành phản nửa vòng cùng vừa chặn ngăn thế đánh vừa chớp nhoáng nhảy thối ra sau một bước.

Chạm phải kình phong đối kháng của họ Đào, Lam Tiểu Điệp cau mặt dừng tay lại..,

Rõ ràng võ công cho hắn không còn phải như xưa nữa. và qua thoáng giây do dự, nàng vụt nhấc bổng mình lên, hai cánh tay áo cuốn tròn trong gió.

Như hai con rắn lụa, từng chiêu nối tiếp theo thế liên hoàn, không khí rít lên như mãnh thép xuyên ngược trong lòng nước !

Bị cuốn trong vòng khí quyền của hai đường lụa Đào Ngọc Bội không dám buông lơi hơi thở, cả quyền lẫn chưởng ám ngữ chung quanh, chật vật trong thế thủ vô cùng nguy hiểm.

Dưới con mắt của người thiếu niên họ Trịnh và vị danh thủ Trường Sa, nhân vật thần bí mang mỹ hiệu Đa Tình Tiên Tử không còn là một cô gái thuớt tha mê hoặc nữa...

http://tieulun.hopto.org

Cũng với tà áo lụa điệu nghệ [illegible] Thất Vân Hội hôm nào, nhưng đường kiếm uyển chuyển đã trở thành sắt thép... một thứ sắt thép bén nhọn như lá liễu, một thứ sắt thép vừa rắn vừa dẻo quấn chặt đối phương, chực hớt siết đứt từng khoanh một.

Sau trận đấu với Dương mộng Hoàn, chân lực chưa hoàn toàn khôi phục, bị luôn sức tấn công bằng thế đánh dồn dập của cô gái họ Lam, làm cho Đào Ngọc Bội chịu được độ hai mươi hiệp đã bắt đầu luống cuống.

Và trận thế kéo dài đến đó, sự lo ngại cũng bắt đầu đến với cô gái họ Lam.

Chiêu số đôi bên đều rút ra từ ở «Qui Nguyên Bí Cập», nếu Đào Ngọc Bội cũng thuộc lâu tất cả như nàng thì chiến cuộc sẽ kéo dài mãi trong hình thế cam go và chưa biết ai sẽ lãnh phần thảm bại !

Đột nhiên, từ trong thế thủ, Đào ngọc Bội gầm lên một tiếng, tay trái cất lên điểm xuất «Thiên oai chỉ lực» tay phải tung chưởng nối theo.

Không ngờ đối phương phản kích thình linh, Lam Tiểu Điệp vội vàng hất cả đôi chân lên một lượt, thân ảnh tà tà lơ lửng, hít mạnh chân nguyên lăn tròn như chiếc trục theo khoảng cách khít khao giữa chỉ lực và chưởng phong.

Trong cái chớp mắt đó, Đào ngọc Bội đã đủ thì giờ lộn ngược một vòng, ẩn khuất sau pho thần tượng !

Chợt biết ra ngón đòn của đối phương là một thế đánh giải vây liều mạng, Lam Tiểu Điệp với tay vỗ lẹ vào hai đại huyệt cho Dương mộng Hoàn và hất hàm về phía Lưu Huy Viễn và Trịnh Khai Văn ra lệnh :

— Đưa Dương đại hiệp vào trong !

Hai người ứng tiếng xông lên đỡ lấy họ Dương lui trở vào gian phòng khi nãy.

Cùng một lúc với Đào ngọc Bội, gã thiếu niên áo vàng một tròng môn hạ Tử Linh cũng vội phóng theo ẩn núp sau

pho tượng Diêm Vương..

Lam tiểu Điệp lắc mình qua cười nhạt :

— Đào ngọc Bội, ngươi muốn chạy trốn ư ? Hừ, đã trễ quá rồi ! Ngươi đã dại dột khêu ngọn lửa giận của ta, không đốt ngươi thành tro giữa điện này không được !

Từ sau pho tượng, tiếng của Đào ngọc Bội vang lên :

— Ừ, cô nương muốn phóng hỏa đấy à ?

— Sao ? Ngươi cho rằng ta không dám chứ ?

— Cố nhiên là cô nương dám lắm. Song, rụi thân trong ngọn lửa của cô nương, e không phải tại hạ mà là Dương mộng Hoàn và Trầm vân Phượng đấy thôi !

Lam tiểu Điệp cắn môi khẽ liếc nhanh về phía cửa..

Đào ngọc Bội nói đúng !

Chất độc của « Hỏa Huyết Thần Châm » đã làm cho công lực của Dương mộng Hoàn càng phút càng tê liệt... và những khớp xương mới vừa liền lại, cử động của Trầm vân Phượng hết sức khó khăn...

Sum La Miếu chướng ngại trùng trùng, nếu một khi phát hỏa, nàng không thể chu toàn cho tất cả !

Lam tiểu Điệp nghiến răng vận dề chân khí, lao thẳng về phía phát ra tiếng nói của Đào ngọc Bội...

Cửa nẻo nhiều ngăn nhiều lớp thảy đều đóng chặt, làm cho đại điện Sum La đen đặc một màu...

Bụi thờ, thần tượng, ác quỉ, ngục môn... giăng giăng khắp nẻo mù mù, làm cho ánh mắt dù cho nội lực đến đâu cũng chỉ thấy chập chờn như cõi chết...

Lam tiểu Điệp vừa phóng tới, dụng phải pho tượng dạ-xoa to lớn và pho tượng vụt lắc lư như ma quái hiện hình...

Tuy mang trong mình võ công tuyệt thế, nhưng tâm hồn cũng vẫn là một cô gái tuổi thơ. Lam tiểu Điệp vừa thấy bộ mặt chằn vằn của tượng hình ác quỉ, một sự rung sợ thoáng qua và bàn tay nàng như cái máy cất lên bởi tiềm năng tự vệ.

http://tieulun.hopto.org

Ầm !

Rào.., rào !...

Cả khu tượng đền dàng nát ngườu, bụi và cây vụn tung lên tận trần nhà.

Đột nhiên, một luồng kình lực hung hản dị thường, xuyên qua đám bụi mù ngột ngạt dâm sầm vào cô gái họ Lam.

Con người nội lực cao thâm, phản ứng cực kỳ bén nhạy, ngọn kình phong mới chạm vào không khí, Lam Tiểu Điệp đã phất lẹ cánh tay.

Bùng ! Bùng !

Hai loạt đối kình phát lên mấy tiếng long trời lở đất và sức ép vào nhau biến thành một cây gió phóng đổ vào pho thần tượng nữa!

Đám bụi nầy chưa hạ, vừng bụi khác bốc lên. Trong cảnh tranh tối tranh sáng của điện Sum La, càng tăng thêm mù mịt

Và từ trong đó, Đào Ngọc Bội nhảy phóc qua một góc khác với giọng hăn hắc !

— Thật khó tìm được một cô gái mãnh mai mà luyện nên nội lực hùng hậu như thế ấy !

Mũi chân vừa chấm đất, Lam Tiểu Điệp tung mình bám sát theo sau :

— Đào Ngọc Bội ngày nay giữa chúng ta phải giải quyết cho xong vấn đề thắng bại !

Và cánh tay áo lục lại phất lên, chưởng lực cuồn cuộn tuông ra tiếp theo câu nói...

Như không có ý liều đuôi sức, Đào Ngọc Bội vọt luôn vào góc tối xa xa.

Rầm !

Ào... ào !

Kình lực của Lam Tiểu Điệp lại chạm vào một thần tượng trên bức gỗ, tượng vội vàng lên, trong bóng tối bụi và cây nát lại bừng bừng nghẹt thở.

Pho tượng lớn từ trên cao đổ xuống, bụi mù trong bóng

tối chạy lên, làm ác mất tiếng động và bóng dáng Đào ngọc Bội !

Lạc mất mục tiêu ẩn nấp của Đào ngọc Bội và tên môn hạ, là một cô gái thông minh, Lam tiểu Điệp chợt nảy ra ý mới...

Tất cả cửa lớn và cửa nhỏ đều đóng kín, chỉ cần chận con đường hẹp bên sau, nếu Đào ngọc Bội, muốn thoát ra bằng cửa sổ ánh sáng sẽ lùa vào tố giác bóng hình của hắn...

Chợt nghe tiếng Đồng Thục Trinh từ sao vọng tới :

— Lam cô nương, hãy đề phòng quỉ kế của Đào ngọc Bội !

— Vâng !

Lam tiểu Điệp tung mình lăn tròn trong không khí ứng tiếng đáp lời để đánh lạc hướng theo dõi của Đào Ngọc Bội và nhanh như chớp, lộn ngược trở lại phía sau thần tượng !

Quả nhiên, đúng như dự đoán của Đồng Thục Trinh, nàng vừa phóng ra sau thì trong đám bụi mờ, nơi nàng vừa phát ra tiếng nói, một bựng tia sáng chi chít chói lên...

Thật đúng danh tiếng của một con người cực ác, Đào ngọc Bội vừa ẩn nấp vừa lừa cơ hội ám toán bằng « Hóa Huyết Thần Châm »..

Một nhân vật vỏ học cao thâm mà lòng như lang sói, lưu bẩn lại trên đời quả là nọc độc đối với thế nhân..

Lam tiểu Điệp nghiến răng nguyền rủa và tương kế tựu kế, lắc nhẹ thân mình trở về chỗ cũ, cố làm ra vẻ loạng choạng thối lui như người bị trọng thương, đồng thời vận nội lực lên song chưởng, tức thế đợi chờ..

Nhưng đúng là một kẻ gian ngoan, Đào ngọc Bội không sa vào bẫy đó.

Sau khi vẫy ra một nắm kim độc, hắn vẫn thụ mình không động dậy,..

Tập trung nhãn lực xoi vào hướng phát ra ám khí, vẫn

http://tieulun.hopto.org

không tìm ra bóng dáng đối phương. Lam Tiểu Điệp mỉm môi tức tối.

Đại điện Sum La chiếm một khoảng đất tuy rộng nhưng cũng chưa phải là quá lớn, chẳng lẽ đành bó tay trước sự ẩn nấp của Đào ngọc Bội ?

Chẳng lẽ đành buông trôi một cơ hội diệt mầm họa kiếp võ lâm, một cơ hội rất ít khi gặp được :

Đối với Lam Tiểu Điệp, việc moi ra chỗ trốn của Đào Ngọc Bội không phải là khó, song nàng e dè chưa muốn ra tay.

Những thần tượng tôn nghiêm trong thiên hạ, những công trình kiến trúc nơi đại điện Sum La, chỉ cần một cái phất tay sẽ tan thành cát bụi.

Một việc mà cô gái họ Lam thận trọng dằn đo.

Nhưng đến bây giờ, đối với sự an nguy của toàn thể giang hồ, đã làm cho nàng không thể chần chờ được nữa !

Lam Tiểu Điệp cắn răng hít mạnh một luồng chân khí, hai cánh tay chầm chậm kéo lên vận chuyển «Bát Nhã Huyền Công».

Một thứ nội công sâu kín nhất trong «Qui Nguyên Bí Cập». Bát Nhã Huyền Công, một công phu tập luyện bởi «Bát Nhã Thiên Công» của Phật giáo và «Huyền môn oai khí» của Đạo gia hợp lại.

Sức công phá của nó, trong thế giới võ lâm chưa nghe có môn võ học nào sánh kịp.

Trong tình thế không còn cách gì hơn nữa, với bàn tay ngà ngọc, một tuyệt thế giai nhân đành xử dụng «Bát Nhã Huyền Công» hủy diệt tòa đại điện của Sum La Miếu !

Tách !

Bàn tay vừa mới mở ra, công lực vừa chớm nhã, Lam Tiểu Điệp kịp thời nắm lại.

Tiếng động cộc lốc khua lên, kéo theo một luồng ánh sáng xuyên qua đám bụi mù mù trong đại điện,

Cánh cửa sổ bên trái bể nát và những mảnh vụn chưa rơi tới đất, một bóng người đã phóng vọt ra ngoài...

X

CHƯƠNG XXVII

BẠCH ĐỘC PHẤN

Đúng y dự đoán của Lam tiểu Điệp, con đường duy nhất mà Đào ngọc Bội có thể thoát thân là những khung cửa sổ nơi đại điện...

Và cũng đúng y dự đoạn của nàng, ánh sáng lùa vào làm lộ rõ thân ảnh với tà áo lụa màu vàng của gã !

Lam tiểu Điệp vận chuyển chân nguyên đề phòng bất trắc lao vút theo sau...

Thuật khinh công của đối phương quả đã đạt được một trình độ khá cao, khi nàng kịp nhận ra phương hướng thì người mang kiếm Kim Hoàn đã thoang thoáng trên mái ngói, cách đó ngoài ba trượng !

— Đào ngọc Bội, lối thoát của ngươi đã trở thành ngõ cụt mất rồi !

Cùng một lúc với tiếng quát, Lam tiểu Điệp ấn mạnh mủi chân thân ảnh nàng vụt bắn lên như một làn khói mỏng...

Vận tốc khinh công giữa hai người lập tức diễn biến bất đồng. Trong nhảy mắt, khoảng cách rút lại trong vòng mấy bước và cánh tay áo lụa của cô gái họ Lam nhè nhẹ phất lên.

Bình !...

Bóng áo vàng vừa ngã chúi, thay vì thuận đà nắm lấy đối phương một cách dễ dàng Lam tiểu Điệp vụt nghiến răng thu chưởng...

Và như một con én lượn theo chiều gió, nàng quay phắt mình lao vút trở lại diện Sum La !

Sự thật, qua trận đấu vừa rồi, trong phút chốt thấy rõ Đào ngọc Bội không thể hơn mình được, tuy nhiên bằng vào võ

http://tieulun.hopto.org

công của hắn cũng không thể bại một cách quá dễ dàng như thế đó.

Trong cơn tức giận sửa soạn thi triển «Bát Nhã Huyền Công», chợt thấy đối phương dùng cách thoát thân đúng y như dự đoán của mình nàng nhất thời thỏa mãn mà quên bẵng rằng Đào ngọc Bội là một kẻ thừa cơ trí..

Kịp khi đánh ngã đối phương quá dễ, nàng mới chợt nhớ ra !

Cánh cửa sổ bị phá vẫn y nguyên như cũ và với sự đề phòng cố hữu, Lam Tiểu Điệp vận dề chân lực lao vào đại điện.

Quả nhiên, trong thời gian ngắn ngủi, nơi đây đã phát sinh đại biến !

Bọn Dương mộng Hoàn đứng sừng giữa phòng, Đồng thục Trinh đang đỡ Trăm vân Phượng, sắc mặt hầm hầm giận dữ, song hình như không dám phản công...

Đối diện, đứng dựa vào cây cột nơi góc điện, Đào ngọc Bội như đang triển khai thủ pháp khống chế mọi người.

— Đào ngọc Bội, quỉ kế của ngươi sắp [illegible] quá mau và cũng tạm gọi là hay đấy ! Song, nếu tên bộ hạ của ngươi dừng quá dở thì có lẽ ngươi sẽ hoàn thành được những việc muốn làm !

Biết Lam Tiểu Điệp đã quay trở lại từ phía sau lưng, nhưng Đào ngọc Bội vẫn thản nhiên cười ha hả :

— Cần chi phải kéo dài thì giờ thêm nữa, bây nhiêu đó cũng đủ quá rồi !

Câu nói đầy vẻ tự mãn của Đào ngọc Bội, làm cho Lam Tiểu Điệp giật mình.

Nàng quan sát [illegible] nhìn thắc mắc.

Dương mộng Hoàn đã dành rằng mang thương thế, Đồng Thục Trinh, Trăm vân Phượng vì cơ năng mới được phục hồi thế còn Lưu Huy Viễn và Trịnh Khai Văn ?

Tại sao họ lại cũng cứ bó tay chịu trận ?..

Tuy không phải là địch thủ của Đào ngọc Bội, nhưng họ là những người khí phách, có đâu chưa đánh đã chịu thua ?..

Như đoán được băn khoăn của nàng, Đồng Thục Trinh lên tiếng :

— Chúng ta đã bị Đào ngọc Bội ám toán !

— Bằng cách gì ?

Đồng thục Trinh lắc đầu !

— Không biết hắn dùng vật chi, chúng tôi không hay biết mà tự nhiên trúng độc !

Lam tiểu Điệp thoáng hơi biến sắc,..

Vẫn dựa lưng nơi gốc cột, Đào ngọc Bội mỉm cười đắc ý :

— Lam cô nương không tin à ? Nguy hiểm lắm đấy ?

— Hừ, ngươi tưởng ta không biết những độc chất đó đã ghi ở « Qui nguyên Bí Cấp » à !

— Không Lam cô nương đã lầm ! Trong đó chỉ đề cập phớt qua chứ đâu đã ghi rõ ? Phương pháp « Cách vật truyền độc » mà tại hạ dùng đây, là một đương kim cao thủ chuyên sử dụng về độc chất đấy chứ !

Lam Tiểu Điệp hầm hầm nhích tới :

— Đào ngọc Bội, ta quyết phải giết ngươi để trừ hậu hoạn cho thiên hạ...

Đào ngọc Bội vẫn cười ngạo nghễ :

— Vâng, đã luyện được « Bát Nhã Huyền Công » cô nương rất dễ đặt tại hạ vào chỗ chết.. song, rất tiếc bên mình cô nương còn quá bận bịu, nên khó xuống tay tay theo ý muốn của mình !

Ngưng một giây, ánh mắt gã chớp lên thách đố :

— Cứ như cuộc diện hiện tại, muốn giết tại hạ, quả cô nương có thừa cơ hội. Nhưng sợ cô nương không đủ can trường để giết tất cả những người có mặt ở đây, nhất là đối với người tuấn kiệt họ Dương...

http://tieulun.hopto.org

Âm thầm vận chuyển Bát Nhã Huyền Công, Lam Tiểu Điệp lạnh lùng gằn lại :

— Tại sao thế ?

Đào ngọc Bội phớt tỉnh :

— Giết tại hạ rồi cô nương sẽ chứng kiến một cái cảnh vô cùng hấp dẫn.

Gã chỉ tay vào dám Dương mộng Hoàn, nói tiếp :

— Những vị nầy sẽ lần lượt ngã xuống vì chất độc, và nếu để cho sự việc đáng tiếc xảy ra như thế, sau nầy đối với Chu Nhược Lan, cô nương sẽ ăn nói làm sao ?

Lam Tiểu Điệp mím môi ngó thẳng vào mặt Đào Ngọc Bội :

— Cám ơn sự lo lắng của ngươi, nhưng không ai chết đâu, vì ta sẽ lấy thuốc giải độc của ngươi đang mang trong mình mà cứu họ !

Đào ngọc Bội cười hà hả :

— Khá thông minh đấy ! Nhưng, họ Đào nầy cũng đâu khờ dại ? Ta đã hủy bỏ nó cả rồi !

Thoáng hơi đổi sắc, song cô gái họ Lam kịp lấy lại vẻ tự nhiên :

— Được rồi, không sao, cứu không được họ thì ta cũng vẫn giết ngươi để vì họ mà báo cừu...

Nàng chấm dứt câu nói bằng cánh tay phải từ từ đưa lên ngang ngực.

Năm đầu ngón tay như ngọc chuốt của nàng vụt nghi ngút xông lên những làn khói mỏng lảng đảng như sương.

Đào ngọc Bội chợt rùng mình : đúng là nàng đã vận khởi Bát Nhã Huyền Công chưởng lực !

Con người mang danh hiệu Kim Hoàn «Thần Kiếm Nhị Lang», tên thiếu niên từng thách thức mọi người, từng tự tin vào khả năng làm bá chủ võ lâm, đột nhiên xanh mặt !

Nhưng, quả xứng đáng một con người cợ trí, quỉ kế vẫn sẵn sàng trong lúc hiểm nguy. Đào ngọc Bội lao vút lại sau lưng Dương mộng Hoàn bằng một thân pháp cực kỳ thần tốc...

Vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang vẫn đứng trơ trơ, vì mấy huyệt đạo trọng yếu đều bị điểm !

Đa Tình Tiên Tử căm tức, nghiến răng buông thỏng cánh tay...

Bằng vào sức tàn phá của Bát Nhã Huyền Công nàng biết một khi xuống tay Dương mộng Hoàn sẽ là người hứng trước !

Đào ngọc Bội cất giọng cười thắng thế :

— Cứ theo điều ghi chép trong «Qui Nguyên Bí Cập» thì độc chất sẽ không bao giờ xâm phạm được đối với kẻ đã luyện thành Bát Nhã Huyền Công, không biết có đúng thế chăng ?

Tiếp theo câu nói, một vùng phấn trắng vụt tung ra từ trong lòng bàn tay của gã...

— Cứ thử xem !

Lam tiểu Điệp đứng thẳng người khêu khích...

Bùng !...

Làm phấn trắng trúng ngay vào mình nàng phát lên tiếng động và bụi mù bao phủ...

Chỉ cần một ít chạm vào mình, độc chất của loại phấn trắng nầy sẽ lập tức xâm nhập vào nội tạng... và Đào ngọc Bội bỗng mừng rơn, khi thấy bụi trắng xoắn lấy quanh nàng !

Lam tiểu Điệp đứng im lìm...

Mãi cho đến lúc bụi phấn tan gần hết vẫn không thấy nàng phản ứng !

Đào ngọc Bội khẻ cau mày...

Sao dáng cách đối phương in hình không bị độc ?

Và tay phải gã lại nhấc lên...

Một vừng ánh sáng lấm tấm như sao chớp giữa trời đêm thu tỏa bắn ra tung tóe...

http://tieulun.hopto.org

Cô gái họ Lam vẫn không nhúc nhích, nắm kim độc trúng thẳng vào mình nàng !..

X

CHƯƠNG XXVIII

MỘT CUỘC ƯỚC HẸN

Đào ngọc Ngọc Bội bật cười sặc sụa :

— Chẳng những có chất độc, mà mũi của nó lại bén nhọn vô cùng, dù áo giáp bằng kim khí nó cũng xuyên qua tất cả.. cô nương nếu không sợ « Bạch Phấn » thì ít ra cũng phải tránh « Độc Châm » dại làm chi lắm thế ?..

Nhưng, y như một pho tượng gỗ, Đa Tình Tiên Tử vẫn đứng lặng thinh..

Ấn tượng về sự lợi hại của Bát Nhã Huyền Công ám ảnh Đào Ngọc Bội dâm nghi...

Phải chăng Lam tiểu Điệp đã trúng độc mang thương ?

Hay Bát Nhã Huyền Công quả là là tường đồng vách sắt

Thần kiếm « Kim Hoàn Nhị Lang », con người cơ trí bắt đầu hoang mang, trù trừ không quyết...

Chụp được cơ hội gần như ngàn năm một thuở, Đồng Thục Trinh nhè nhẹ nhấc mình qua phía sau lưng Đào ngọc Bội, âm thầm vận lực tung ra'..

Nhưng, cánh tay vừa mới cất lên, nàng cảm nghe một cơn đau nhói từ nội tạng,..

Chưởng thế toy trúng đích, song chưởng lực đã rả rời !

Đào ngọc Bội im lìm như không hề hay biết nhưng, thình lình, cánh tay phải quạt nhẹ ra sau...

Bình !

Đồng Thục Trinh bắn ngược ra xa, ngã chúi trên mặt đất.

— Đào ngọc Bội, đừng vội hành hung.. có bao nhiêu khí tối độc của ngươi hãy tận dụng cả ra đi rồi chết !

Lam Tiểu Điệp nói trong giọng cười lanh lãnh và cánh tay nàng lay động, tà áo lụa phớt nhẹ từ trên xuống dưới.

Bao nhiêu kim độc như bụi bám rơi rơi.

Đào Ngọc Bội rùng mình tái mặt.

Bát Nhã Quyền Công quả thật là lợi hại... và Kim Hoàn Nhị Lang tự biết rằng giờ phút này không chạy thì sẽ không còn cơ hội để thoát thân !

Vì đứng sát một bên nên hành động rất dễ dàng, tay trái ôm lấy Dương mộng Hoàn, tay phải cập Trầm vân Phượng nét mặt của Đào ngọc Bội rắn lại và có lẽ lần đầu tiên, từ ngày học được Qui Nguyên Bí Cập, gã thốt ra một câu nói thật thà :

— Quyền Chiêu, chưởng pháp của chúng ta đều xuất phát từ ở Qui Nguyên Bí Cập, và chỉ bằng vào những món đó, cô nương chưa chắc đã hơn tại hạ. Nhưng đối với Bát Nhã Huyền Công, Đào Ngọc Bội nay hiện tại quả thật chịu thua !

Lam Tiểu Điệp ngắt lời :

— Biết người biết ta dễ xuôi tay chịu trói, đó là một hành động khôn ngoan, đừng liều lĩnh mà uổng mạng !

Đào ngọc Bội nhếch môi, sự ngạo mạn cố hữu hiện y lên vẻ mặt :

— Vâng, biết người biết ta lắm chứ ! Biết cô nương nhất định hơn tại hạ về võ học, đồng thời, lại cũng biết rằng Kim Hoàn Nhị Lang này trói hẳn cô nương về phương diện dấu trí dụng mưu..

Lam Tiểu Điệp gằn giọng :

— Dù có trăm ngàn quỉ kế, ta vẫn báo trước rằng ngày nay ngươi phải chết ! Giết một mình ngươi để cất gánh lo cho thiên hạ việc làm của ta cũng là công đức !

Dở cánh tay nhích Trầm vân Phượng ra phía trước, Đào Ngọc Bội nở nụ cười hiểm ác :

— Đón tiếp chưởng lực của cô nương, sẽ không phải là

http://tieulun.hopto.org

tại hạ, mà là chiếc thân kiều diễm của vị nầy !...

Vừa nói, gã vừa nghiêng mình đi chầm chậm ra cửa điện...

Lam tiểu Điệp nhích theo quát lớn :

— Buông cả hai người ấy xuống và để thuốc giải độc lại đây, ngày nay ta có thể tạm tha cho ngươi một bận !..

Đào Ngọc Bội cười khẩy :

— Được, canh ba hôm nay, tại cánh rừng chồi cách sau miếu chừng năm dặm, ta sẽ trao thuốc giải độc, và cả Trầm vân Phượng nữa, nếu cô nương có đủ can trường đến nhận...

Gã chấm dứt câu nói bằng cách hất mạnh Dương mộng Hoàn tới trước mặt Lam Tiểu Điệp, và hai tay nhấc bổng Trầm vân Phượng, phóng thẳng ra ngoài !

Đặt Dương mộng Hoàn đứng yên một chỗ, cô gái họ Lam lao mình qua cửa sổ rượt theo..

Từ ngoài vòng tường Sum Lu Miếu, một vùng bụi cát bốc lên, con tuấn mã bốn vó cất cao, mang Đào Ngọc Bội và Trầm vân Phượng lướt trên ngọn cỏ như mũi tên xé gió !

Nhìn theo bóng ngựa, Đa Tình Tiên Tử nghiến răng cười nhạt..,

Sức ngựa có mau, mà đôi chân của nàng với thuật khinh công tuyệt đỉnh, bắt lại đâu phải là chuyện khó ?

Vừa dồn nội lực xuống đôi chân cô gái họ Lam vụt trả về nguyên khí... nàng quắt mình lại trở vào đại điện...

Đồng Thục Trinh, Lưu huy Viễn và Trịnh khai Văn đang ngồi yên vận khí điều hành...

Chỉ có Dương mộng Hoàn dựa nghiêng bên vách, cơ thể tinh thần hoàn toàn tê liệt !

Lam Tiểu Điệp cau mày bước tới, đôi tay thoăn thắt giải khai huyệt đạo...

Dương mộng Hoàn mở mắt nhìn nàng :

— Sao không rượt theo Đào Ngọc Bội ?

— Hắn có thể dùng kế « điệu hổ ly sơn », rượt theo hắn

để bỏ chết cả ở đây à ?

— Hỏng mất ! Ai lại đi lo như thế ? Không trừ được Đào ngọc Bội ngày nay, thiên hạ giang hồ sẽ sống mãi trong vòng đe dọa !

Lam Tiểu Điệp liếc qua khắp mọi người và nhẹ nhẹ bỏ.

Dương mộng Hoàn ngẩng mặt lắc đầu :

— Bao nhiêu nhân mạng ở đây, nếu cần, có thể đổi một Đào Ngọc Bội,.. bây giờ để hắn trốn thoát, chắc gì tìm được một cơ hội như thế nữa sao ? Phương chi, cô nương cũng không có cách gì giải độc.

— Tuy không giải hẳn được, nhưng tôi có cách kéo dài thời gian phát tác của độc chất, ngăn chận sự tàn phá cấp thời của nó. Bao nhiêu năm khổ công luyện tập Qui Nguyên Bí Cập, Đào Ngọc Bội vẫn chưa khám phá được điều bí ẩn đó.

Ngưng một giây, nàng buồn buồn nói tiếp :

— Chỉ tội cho Trầm tỷ tỷ, chưa hết khổ nầy lại sang khổ thác !

Dương Mộng Hoàn thở dài :

— Phượng muội tai nạn quá nhiều, kiếp sống gần như hứng chịu tận cùng thống khổ...

Ánh mắt của vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang vụt rực lên, vẻ mặt chàng rắn lại :

— Nhưng, tình thế biến nay, không phải vấn đề chết sống của một hai người, mà là vận kiếp võ lâm... bây giờ, chỉ có cô nương mới có thể trừ diệt Đào Ngọc Bội, dập cơn sóng dữ giang hồ.

Lam Tiểu Điệp phát một cử chỉ quả quyết :

— Không vội, hắn có ước đêm nay và dù có giăng mắc muôn ngàn cạm bẫy, tin rằng hắn cũng không thoát !

Mái [illegible] chưa dứt, chợt [illegible] hơi thở dập dồn gấp vọt phát lên từ phía Đồng Thục Trinh, Lưu huy Viễn và

http://tieulun.hopto.org

Trịnh khai Văn...

Quay mắt nhìn qua, thấy tất cả ba người da mặt đều tái xanh, toàn thân rung lẩy bẩy..

Lam tiểu Điệp vội vàng bước lại vận chân nguyên lên song chưởng, vừa phong bế vừa giải khai yếu huyệt cho từng người...

Chỉ thoáng một giây, công lực của họ lần lần khôi phục.

Nhìn ra ngoài cửa miếu, màn đêm đã kéo về khuya.. như đã có chủ định Lam tiểu Điệp dìu Dương mộng Hoàn ra cửa.

Bên ngoài vòng miếu Sum La, bốn cỗ xe ngựa buông rèm mỗi cỗ có bốn người thiếu nữ áo đen đang sẵn sàng chờ đợi.

Lam tiểu Điệp đỡ Dương mộng Hoàn lên một trong bốn cỗ xe và vó ngựa bắt đầu nện mạnh...

X

CHƯƠNG XXIX

CẠM BẪY LẠ LÙNG

Vượt qua một khoảng xa xa, giữa cánh đồng hoang cây chồi lúp xúp, tay cương ghịt thẳng vó ngựa chồm lên, cỗ xe nhẹ chao qua và đỗ lại.

Lam tiểu Điệp buông mình xuống đảo mắt nhìn bốn phía bâu khoăn...

Đêm đã quá canh hai..,

Nhờn quang năng chu muốn xoi thủng màn đêm muôn dặm...

— A !..

Lam tiểu Điệp [illegible] tiếng [illegible] lóe lên vầng sáng !

Yêu xèo trước mặt nàng chừng trong người [illegible] giữa màn sương mờ mệt, bóng một cô gái trắng ngồi xếp

vòng tròn trên khoảng đất trống cỏ hoang thâm thấp phẳng lặng !

— Có phải Trầm tỷ tỷ đó không ?

Tiếng gọi lanh lãnh của Lam Tiểu Điệp dội rền trong cánh đồng tịch mịch không một lời đáp lại.

Dương mộng Hoàn thò đầu dòm ra, thấy bốn cô gái áo đen, môn hạ của Đa Tình Tiên Tử, kiếm tuốt ra khỏi vỏ túc trực quanh xe.

Lam Tiểu Điệp quay lại nhìn chàng :

— Tôi phải tới đó, vì nếu người ấy quả là Trầm tỷ tỷ thì nhất định đã bị Đào ngọc Bội phong bế huyệt đạo cả rồi !

Dương mộng Hoàn dè dặt :

— Coi chừng đó là cách Đào ngọc Bội nhử vào cạm bẫy.

Lam cô nương quả là con người thủ tín !

Lam Tiểu Điệp chưa trả lời cho Dương Mộng Hoàn, thì từ trong lùm cây rậm rạp phát ra tiếng nói với giọng cười bén nhọn.

Nàng quay phắt lại hầm hầm :

— Ta đâu phải là kẻ nhát gạn, dù người có bố trí bẫy gươm lưỡi sắt !

Tiếng cười lại nổi lên :

— Người ngồi trên bãi cỏ là Trầm vân Phượng và thuốc giải độc cũng có cả trong tay nàng... cô nương hãy vào mà thu lấy !

— Được lắm, ngươi chống mắt mà xem !

Cố nén cơn đau vì độc chất của «Hóa Huyết Thần Châm» đang hành hạ, Dương Mộng Hoàn cắn răng nhảy xuống, dùng tay trái vịn chắc gọng xe :

— Lam cô nương, đừng để mắc bẫy Đào ngọc Bội !

— Dù sao cũng phải vào cứu Trầm tỷ tỷ,

— Nhưng biết có chắc đó là Phượng muội hay không ?

Dương mộng Hoàn nghiêm trang nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Chu nhược Lam đã đông cửa Thiên Cơ Thạch [illegible] không ngờ ngang đến việc phải trao giang hồ trong võ lâm ngày nay có cô nương là người duy nhất có thể chế ngự được Đào ngọc Bội...

— Nếu Lam cô nương còn ngờ vực, tại hạ có thể cho thấy rõ ràng hơn !

Tiếng cười ha hả trong ven rừng cắt ngang câu nói của họ Dương và tiếp theo, một tiếng hú dài rờn rợn...

Thanh âm của tiếng hú vút qua, ánh lửa vụt chớp lên giữa màn đêm dày đặt...

Trên khoảng cỏ, chỗ người con gái áo trắng đang ngồi, chợt đứng thẳng hai người...

Mỗi người, trên tay đưa cao một thếp đèn sáng rực !

Hai ánh đèn tập trung rọi xuống, dù đứng xa cũng thấy rõ ràng : Người con gái áo trắng đúng là Trầm vân Phượng !

Dương mộng Hoàn mỉm môi cúi mặt :

— Số kiếp của Phượng muội thật gian truân... hình như càng sinh ra để hứng chịu tất cả những gì thống khổ !

Lam Tiểu Điệp buồn buồn nhưng cương quyết...

— Đêm nay, dù phải đổi bằng sinh mạng, tôi nhất định cũng phải cứu cho được Trầm tỷ tỷ !

Dương mộng Hoàn thoáng vẽ trầm ngâm ngùi của kẻ biết ân song kịp thời chế áp, chàng nhìn thẳng vào mặt nàng nghiêm giọng :

— Vân Phượng tuy bị khốn trong tay Đào ngọc Bội, nhưng sự đau khổ sống chết của một người không thể bỏ lên cán bằng quan hệ an nguy của toàn thể võ lâm...

Và chàng nhấp giọng tiếp theo :

— Cô nương phải thận trọng giữ mình, vì việc trừ khử Đào ngọc Bội, thiên hạ giang hồ chỉ trông cậy một tay...

Tiếng nói trong rừng oang oang khiêu khích :

— Cạm bẫy tử vong đầy dẫy xung quanh Trầm vân Phượng khuyên Lam cô nương hãy rút về, nếu tự xét mình không đủ khả năng !

Lam Tiểu Điệp quắt mắt nhìn thẳng vào chỗ Trầm Vân Phượng.

Hai kẻ cầm đèn áo vàng chỉ gối, tay đeo chiếc kim hoàn lưng giắt thanh trường kiếm... y hệt Đào ngọc Bội !

Và ánh đèn đột nhiên phụt tắt, khi xoay đúng một vòng chung quanh cô gái họ Trầm.

Quay lại Dương mộng Hoàn, Lam Tiểu Điệp khẽ báo :

— Kẻ phát ra tiếng nói ở ven rừng mới đúng là Đào ngọc Bội, hai kẻ cầm đèn chỉ là môn hạ của y !

Âm thầm vận chuyển chân nguyên còn lại lên bàn tay trái, vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang nghiến răng kèu lẹt.

— Cô nương gắng sức giết cho được Đào ngọc Bội, việc cứu Phượng muội hãy để lại cho tôi lo !

Cô gái họ Lam cau mặt, đưa tay phất một cử chỉ không bằng lòng :

— Độc chất của Hóa Huyết Thần Châm đang ngấm ngầm phát tác, Dương huynh làm sao có thể hành động được.

Và nàng khẽ thở dài, dịu giọng :

— Phải nhìn vào thực trạng... Dương huynh đã không còn đủ sức cùng người giao dấu nữa rồi ! Việc cần làm là nên tận dụng chân nguyên còn lại để chống chỏi với sức công phá của độc châm... kéo dài thêm được một giờ đối kháng, là tranh thủ được một giờ cơ hội sống còn... nhớ nhé, cố gắng ngồi một chỗ mà tịnh dưỡng, đừng bận tâm đến việc đối phó với Đào ngọc Bội !

Nàng cúi xuống nhặt một nhánh cây khô, cầm nhịp nhịp nơi tay, và thình lình nhấc mình lên, lao vút về phía Trầm vân Phượng.

http://tieulun.hopto.org

Một tuyệt kỷ khinh công chưa từng thấy, với khoảng cách ngót bảy trượng xa, chỉ nhảy mắt cô gái họ La đã đến sát bên Trầm vân Phượng, mà nhánh cây khô trong tay chỉ mới một lần chấm đất mượn đà !

Và cũng bằng nhánh cây khô mỏng manh chống lên mặt đất, dở cả mình nàng như đứng sừng trên không..

Tà áo lụa phần giỏ đêm, đúng là hình ảnh của một vì tiên tử !

Trầm vân Phượng vẫn nhắm nghiền đôi mắt ngồi im y như pho tượng, trừ suối tóc đen mười mượt uốn dợn theo chiều gió nhẹ đưa..

Lam tiểu Điệp cố nén xót đau, tập trung quan sát...

La làm sao, bốn phía đều vắng ngắt, cả hai kẻ cầm đèn khi nảy cũng không lưu một dấu vết gì !

Từ trong ven rừng, chuỗi cười lanh lãnh chợt vang lên :

— Quả là một kẻ võ công tuyệt thế ! Lam cô nương, tuyệt kỷ « Bát Bộ Đăng Không » tuy có thể vượt qua muôn ngàn cạm bẫy, nhưng cũng chỉ uổng phí mà thôi !... Đối với người đẹp, thực lòng tại hạ không nỡ nhìn, thấy nàng chết cho đành...

Cô gái họ Lam giận dữ cắt ngang :

— Chết hay sống là chuyện của ta ! Đào ngọc Bội, ngươi đã từng nói lên danh từ thủ tín, vậy bây giờ ngươi còn muốn giở trò gì ?

— Tự mình đi vào cõi chết, có lẽ rồi cô nương sẽ không có gì oán trách... hai thứ thuốc giải độc đang ở trong tay Trầm vân Phượng đúng như lời hứa của tại hạ... song, tiết vì cô nương không thể đóng đến nàng !

— Tại sao !

— Bởi vì, một khi đụng đến Trầm vân Phượng thì bốn phía mai phục tức khắc sẽ nổi lên... võ công tuy thực có cao, nhưng cô nương không làm sao có thể thoát cơn ác vận !..

Thoáng ngưng một giây, rồi không để cho cô gái họ Lam mở miệng, tiếng nói từ ven rừng lại tiếp luôn :

— Và tỷ như, vạn nhất mà cô nương thoát được, Trầm vân Phượng cũng sẽ chẳng toàn thây... nghĩa là, nếu còn sống một, thì ngược lại chính cô nương là kẻ mưu sát cô gái họ Trầm, chính cô nương là kẻ mượn kế giết người hòn phối của Dương đại hiệp !

Câu nói sau cùng được nhấn mạnh từng tiếng một và chấm dứt bằng một giọng cười xoáy nhức màng tai.

Bị đánh trúng vào chỗ yếu, Lam Tiểu Diệp cắn môi do dự...

Đúng ! Một may Trầm vân Phượng có bề nào, đối với Chu Thược Lan và Dương mộng Hoàn, nàng phải ăn nói làm sao ?

Trăm dâu sẽ đổ trút lên đầu tằm, sự hiểu lầm sẽ đến với kẻ cứ những ai hiểu rõ tâm tình ẩn khuất... một nỗi lòng bàng vặc mà nàng mang mễn từ lâu.

Tiếng gọi văng vẳng Dương mộng Hoàn, kéo nàng trở về thực tại :

— Lam cô nương, đừng vì sự sống chết của Phượng muội mà làm hư đại cuộc... được thì cứu, không được thì thôi... sự tận tâm tận lực của nàng, đã đủ cho chúng tôi cảm kích... bây giờ, giết Đào ngọc Bội để trừ hại cho võ lâm, là nhiệm vụ chính yếu mà mọi người đang mong mỏi.

Lam Tiểu Diệp nhìn lại Trầm Vân Phượng.

Thần sắc bơ phờ bất động của nàng, đúng là huyệt đạo đã bị đối phương phong bế !

X

CHƯƠNG XXX

VÒNG VÂY LỬA

Đứng về đại cuộc, Dương mộng Hoàn nói đúng...

http://tieulun.hopto.org

Trong tình thế bất khả kháng, không cứu được nàng cũng không phải là điều đáng thẹn, nhưng...

Tình cảm trong lòng Lam Tiểu Điệp đã xoay ý niệm qua chiều hướng khác...

Cứ để Trầm vân Phượng quằn quại trong tay của Đào ngọc Bội, nàng chợt nghe lòng mình đau nhói !

Một trường quyết đấu giữa võ công và trí tuệ. Lam Tiểu Điệp biết rất rõ ràng rằng mình đang lâm vào một tình thế hiểm ác tột cùng...

Lúc ước hẹn với Đào ngọc Bội, nàng chỉ nghĩ đến một cuộc ác chiến đơn có đối chọi với quần hùng, mà chưa kịp tưởng tượng đối phương sẽ bố trí một cái bẫy lạ lùng như thế ấy !

Nhưng bây giờ, quả đã trèo lên lưng cọp... nàng không thể nào bỏ Trầm vân Phương để thoát ra hiểm địa một mình...

Màn đêm trên đồng vắng chìm vào trong bầu không khí nặng nề u tịch của buổi đầu, chỉ nghe cành lá khua động và gió khuya rì rào thê thiết !

Bằng vào cơ trí trưởng thành trong chốn giang hồ, Lam tiểu Điệp đưa cánh tay quay tròn chung quanh Trầm vân Phượng, nhưng tuyệt nhiên không vội đỡ nàng lên, âm thầm theo dõi sự biến chuyển bốn bề từng ly từng tý.

Lam Tiểu Điệp biết chắc rằng có sự mai phục chung quanh Trầm Vân Phượng, thế mà kỳ lạ làm sao, bằng vào tinh lực nhãn quang của nàng, lại không phác giác ra được một chút gì !

Không tìm được vết tích khả nghi, cô gái họ Lam mỉm môi quyết định...

Nàng vận chuyển chân nguyên khiến cho cánh tay cử động một cách hết sức nhẹ nhàng, tháo mở giây dây lụa trắng đang buộc thắt lưng vân Phượng, và bắt đầu thí nghiệm...

Luồn ngón tay trỏ vào lòng bàn tay đang nắm cứng của Trầm vân Phượng, Lam tiểu Điệp mỉm hơi hất nhẹ...

Một chiếc hộp nhỏ màu đen từ trong lòng tay của cô gái họ Trầm rớt lông lốc !...

Nhanh như cắt, Lam tiểu Điệp đưa tay nhặt lấy.

Nàng nhất định phải mở ra xem xét, dù không tin có thuốc giải độc đúng như lời nói của họ Đào ..

Tách... tách !...

Chiếc hộp cầm nơi tay chưa kịp mở, Lam tiểu Điệp thoáng nghe mấy tiếng động nhỏ như tiếng cành khô, và xeo xéo về tây, một bụng lửa bốc lên giữa lùm cây lúp xúp !

Tiếng của Dương mộng Hoàn vọng tới nghe hớt hải :

— Lam cô nương, hãy mau lên !

Chỉ một thời gian rất ngắn trong mấy tiếng gọi của Dương mộng Hoàn, hai phía Bắc Nam, lửa cùng nối tiếp phát lên một lượt !

Bùng !... Bùng !...

Nhiều tiếng nổ vang lên kế tiếp, vòng lửa ba phía giáp nhau...

Những thùng dầu đóng kín được chôn dặt cuối làn đất mỏng, dẫn vào nhau bằng những sợi giây tiêm, và chất diêm hoàng pha trộn nổ tung, lưỡi lửa vọt lên chiếm cả một vùng lớn !

— Đào ngọc Bội, xảo thuật đen tối của ngươi chỉ như thế thôi à ? Lưỡng nan phục những gì kinh khủng, không ngờ lại mượn vào sức lửa dọa người... hừ, ngươi tưởng có thể thiêu sống được ta a ?

Lam tiểu Điệp tuy ngoài miệng nói bằng những lời trấn tĩnh, nhưng trong lòng nàng đã bắt đầu nùng thê...

Một mình nàng không đến nỗi phải lo, nhưng gánh nặng lúc bây giờ chính là Trầm vân Phượng !

Dưới ánh lửa hừng hừng, nhất động nhất tịnh đều lọt vào tầm mắt của Đào ngọc Bội. Xốc lấy Trầm vân Phượng không phải là việc khó, nhưng biết đâu dưới chỗ nàng ngồi đã đặt sẵn nhiều thùng dầu có tiêm dẫn hỏa, hắn sẽ không ngần ngại cho chất nổ tung lên, nếu một khi thấy cử động của nàng !

Nhưng, bằng vào võ kỷ tuyệt luân, nàng hãy còn có cách...

http://tieulun.hopto.org

Vẫn không để cho thân hình di động, đôi chân kẹp lấy nhánh cây khô giữ thế quân bình, và bằng một thủ pháp thật nhanh, hai tay nàng khẽ tung sợi giây lụa, buộc trẻo mới mình Trầm Vân Phượng mà tin rằng đối phương không tài nào thấy kịp vì thân ảnh nàng không một mảy may nhúc động trên nhánh cây khô !

Bùng !... Bùng !...

Tiếng nổ vẫn không ngừng và lưới lửa phừng phừng siết lại.

Kỳ lạ làm sao, hướng chính đông vẫn lặng trang... vòng vây lửa chỉ thắc eo ba phía !

Lam tiểu Điệp ném đôi mắt một vòng ước lượng qua hình thế và thình linh, nàng nhấc bổng mình lên, bàn tay trái quạt luôn bốn chưởng.

Cây cỏ bốn bên bị phát ngang mặt đất, bay trống một vùng.

Cùng một lúc, tay phải khẽ nhích sợi dây dai, thân ảnh Trầm vân Phượng, vụt bay lên dính chặt trên lưng nàng và hai dầu nối được cẩn thận buột vòng ra trước ngực !

Gần như một hành động đồng thời, Lam Tiểu Điệp tung bổng mình lên, từ từ xuyên ngược về phía đông, nhẹ nhàng như chiếc lá theo chiều gió !

Chân vừa chấm đất, đảo mắt nhìn quanh nàng bất giác rùng mình.

Nam, Tây, Bắc, lửa ngùn ngụt cháy, lan dần hơn năm trượng, hơi nóng bắt đầu áp vào.

Bắt gặp hơi lửa, lửa nương gió thổi, xoắn lưỡi cháy mạnh, gió lại càng to... lưỡi lửa phun dài lên cao gần chín thước !

Kì thật vòng đai lửa, dù cho thần kinh công tuyệt đỉnh cũng không làm sao có thể vượt qua... chỉ còn có cách chạy về hướng Đông, nơi mà từ lúc bắt đầu cho đến giờ hãy còn im lặng.

Nhưng, dù không là một kẻ thông minh cũng thừa biết rằng đó không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà chỗ không lửa là nhất định là nơi miệng túi !

Chỉ cần thắc lại con mồi sẽ nằm gọn trong tay...

Phương chi, kẻ đánh lưới không phải một thợ săn dần dộn, mà là « Kim Hoàn Nhi Lang », một con người vừa ác, lại vừa thâm thúy cơ mưu !

Sự « sửa soạn » ở hướng Đông, quyết sẽ dữ dằn gấp trăm ngàn lần đối với những nơi phát hỏa.

Đừng nói Lam tiểu Điệp, mà bất cứ một người nào cũng thấy được sự việc đó một cách rõ ràng.

Đa tình Tiên tử nghiến răng quyết định vượt qua ngọn lửa..

Đột nhiên, bên ngoài vòng vây lửa, từ hướng cỗ xe, tiếng thét lanh lãnh cất lên...

Lam tiểu Điệp lập tức nhận ra môn hạ của mình đang đối địch..

Và với bao năm điều khiển, nàng lại biết rõ ràng rằng đối phương phải là người có võ nghệ cực cao, mà tiếng thét rập vừa rồi là hiệu môn hạ của nàng đã phải đem kiếm trận ra đóng đở..

Kẻ đó, nhất định là Đào ngọc Bội !

Bằng vào sự quyết đoán của mình, Lam tiểu Điệp vận đề chân khí, dồn nội lực xuống đôi chân, chuẩn bị vượt vòng lửa ra ngoài tiếp cứu..

Thình linh một giọng cười hăn hắc nổi lên, nàng giật mình dừng lại..

Từ nơi hướng đông, cửa miệng của « túi lửa » đứng sừng một người áo vàng chí gối, tay đeo chiếc kim hoàn. Chính thị Đào Ngọc Bội !

— Đào Ngọc Bội có lẽ ngươi nghĩ rằng thế lửa này sẽ

http://tieulun.hopto.org

vậy khỏn được ta ư ?

Đào Ngọc Bội cười ha hả !

— Lam cô nương, sức lửa có thể không vậy nàng được nhưng dưới lớp đất nầy hãy còn một thứ nguy hiểm vô cùng.

Phải mất một tháng trời tại hạ mới dựng nên... nó, không phải để đối phó với nàng, mà thực ra là một vật dành cho Chu Nhược Lan và Dương mộng Hoàn.

Vật ấy sắp lên tiếng trong giây phút nữa đây là : địa lôi bộc phá !

Kim Hoàn Nhị Lang nghỉ hơi bằng một giọng cười đắc thắng, và lạnh nhạt liếp lời :

— Tình thế hiện giờ bày ra trước mặt chỉ có hai con đường, mà tại hạ có thể để cho cô nương chọn một thứ nhất tại hạ cho nổ địa lôi, thân xác cô nương và Trâm vân Phượng sẽ trở về cát bụi... thứ hai, chúng ta cùng bắt tay nhau bá chiếm vỏ lâm !... nếu cô nương bằng lòng y theo kế hoạch, thì chỉ trong cái lật bàn tay, mỗi người chúng ta sẽ hùng cứ một phương nam bắc, việc mà từ trước đến nay bao nhiêu anh hùng hào kiệt bất thành.

Lam tiểu Điệp cau mặt nhìn quanh,..

Thế lửa càng phút càng cao ngọn, gió từ muôn ngã đổ xô vào.

Tiếng cây nổ, tiếng lửa phừng phừng xoáy... khói đen trùm lên lưỡi lửa, biến thành một màu bầm bầm như từng bựng máu trào giữa không trung.

Trí óc có thông minh, võ công có cao tuyệt, nhưng nếu không thắp được đôi cánh tung trời thì bất cứ một ai, cũng đành xuôi nhắm mắt !

X

CHƯƠNG XXXI

HỒI PHONG CHƯỞNG PHÁP

Lưỡi lửa ba bên siết lại, khoảng cỏ còn tươi thu hẹp lần lần.

Sức gió theo thế mất thăng bằng của không khí như từ trên chụp xuống và cuộn thốc trở lên... ngọn lửa theo đà chồm tới như ngàn song dữ,!

Lam tiểu Điệp cúi đầu mím miệng,..

Con đường thoát thân bằng cách vượt qua ngọn lửa bây giờ không còn hy vọng nữa rồi !

Chót lửa đã cao hơn mà sức cháy lan của nó cũng đã rộng quá tầm !

Những làm cây lấp thấp nơi trung tâm điểm, lá xanh đã bắt đầu gã xuống màu nâu,..

Sắc điện của người con gái mang danh hiệu Đa tình Tiên Tử vốn đã sẵn lạnh lùng bây lại càng căng thẳng lên cực độ...

Nàng nghe da mặt bắt đầu ran rát, tay chân hơi nóng hừng hừng..

Chợt nàng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Đào Ngọc Bội :

— Bắt tay hợp tác bá chiếm vỏ lâm là chuyện không phải khó,.. nhưng, nhất định sẽ vấp một trở ngại « song hùng tịnh lập », hai người cùng đứng ngang nhau, rồi ai sẽ vâng mạng của ai ?

Ánh mắt Đào ngọc Bội lóe lên :

— Nếu là đàn ông cả, thì có lẽ tại hạ không nghĩ đến chuyện hợp tác, nhưng cô nương là gái,tình hình có chỗ khác hơn...

Lam tiểu Điệp gặn lại :

— Sao lại khác ?

Đào Ngọc Bội mỉm cười :

— Ngày ngày gần gũi, khoảng cách giữa nam nữ sẽ lần tự diệt đi những điểm bất đồng để mà... thông cảm. Biết đâu Đào Ngọc Bội nầy lại chẳng thần phục dưới thần tượng diễm kiều hoặc giả là ngược lại...

— Nhưng trước đo, cũng phải có ranh giới của hai ngôi bộ chủ chứ ?

http://tieulun.hopto.org

— Tự nhiên !

Vành môi nở nụ cười cô gái họ Lam khẻ liếc Đào ngọc Bội và từ từ bước tới...

Dưới ánh lửa bốc cho, Đa Tình Tiên Tử bừng bừng đôi má như đóa hoa hồng nhung chập chờn trăng sáng... làn môi ươn ướt xuyết nụ cười nghiêng ngửa nhân gian...

Ánh mắt láo liêng gian xảo của họ Đào vụt sửng sờ lạc lỏng...

So với Chu nhược Lan, Trầm vân Phượng. Lý dao Hồng.. về yêu kiều của cô gái họ Lam trong giờ phút nầy như có chỗ lấn hơn,..

Nhưng, Đào ngọc Bội bỗng giật mình, khi gót sen chỉ còn cách chừng năm bước .

— Đứng lại !

Lam tiểu Điệp chớp nhanh đôi mắt, vành môi nở trọn nụ cười :

— Đã gọi người ta hợp tác, sao thái độ lại hung hăng gì thế ?

Đào ngọc Bội trầm mặt lại, bàn tay trái vung lên...

Một bựng ánh sáng li ti chớp chớp ra tua tủa !

Lam Tiểu Điệp phất nhẹ tay áo lụa, tiềm lực hất bay nắm độc châm, và nàng nhích lên lanh lãnh :

— Đào ngọc Bội, chưa bắt tay hợp tác, mà ngươi đã giở trò phản phúc rồi à ?

Nếu cô nương tiến lên bước nữa, đừng trách Đào ngọc Bội nầy ác độc !...

Ngưng một giây, họ Đào nói tiếp :

— Địch thủ bằng lòng hợp tác một cách quá mau, nếu cô nương là tại hạ, thử hỏi có tin được hay không ?

— Thế làm sao ngươi mới chịu tin ?

— Rất dễ, cô nương cứ thanh toán Trầm vân Phượng !

Lam tiểu Điệp bĩu môi :

— Chỉ có thế mà cũng làm ra quan trọng !

Và nàng mỉm cười nói tiếp :

— Cô ả tuy chưa hẳn dứt hơi, nhưng sự chết cũng đã kề cận kề, giết làm chi cho nhọc ?

Đào Ngọc Bội lắc đầu :

— Không, không phải sắp chết đâu. Nàng sẽ sống lại như thường.., thật ra, nếu không vì nể cô nương, tại hạ cũng không nỡ hành hạ nàng như thế !

Cô gái họ Lam vặn lại :

— À... thì ra tại vì sắc đẹp của nàng nên ngươi không nỡ xuống tay... thế sao bây giờ ngươi lại xúi ta giết ?

Đào ngọc Bội nghiêng nghiêng tròng mắt :

— Trầm Vân Phượng tuy khá đẹp, nhưng làm sao so được với cô nương.

Lam Tiểu Điệp trề môi không nói và mở giây đai đưa Trầm vân Phượng ra trước mặt :

— Đêm nay nếu chúng ta giết Dương mộng Hoàn và Trầm Vân Phượng, nhất định Chu Nhược Lan sẽ vì họ mà ra mặt báo cừu.

Đào ngọc Bội làm một cử chỉ trấn an :

— Nếu cô nương cùng tại hạ thực tâm liên kết thì Chu Nhược Lan đâu có đáng gì phải sợ !

Lam Tiểu Điệp gật đầu :

— Hay lắm, chúng ta hãy nhớ lời giao kết nhé !

Dưới ánh lửa bừng bừng, da mặt của cô gái mang danh hiệu «Đa Tình» xầm xuống như «Ma Nữ» cánh tay trái giữ chặt thân hình Trầm vân Phượng, bàn tay phải cất lên giáng ngay vào tử huyệt nơi giữa xương sống của nàng.

Vóc thân thon thỏn của Trầm vân Phượng dãy rung lên bần bật... và một vòi máu từ cửa miệng vọt ra :

Đào Ngọc Bội vỗ tay cười sằng sặc :

— Hay lắm, đánh thật là trúng đích !

Cô gái họ Lam nhướng mắt :

— Có cần kiểm soát lại cái chết của cô ả không ?

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội khoát tay :

— Khỏi, cứ quăng thẳng vào lửa !

Lam Tiểu Điệp cất giọng cười rờn rợn :

— Trầm cô nương, vì nghiệp cả của chúng tôi, hãy chịu khó yên nghỉ trong khói lửa nhé !

Và nhắm ngay vào biển lửa, hai tay nàng hất mạnh...

Thân xác Trầm vân Phượng tung bổng lên cao, tà tà rơi vào lưới lửa...

Đào ngọc Bội lại cười hăng hắc :

— Được rồi, chúng ta đi thôi, Lam cô nương !...

Mặt vẫn hướng về phía lửa, và đôi tay chới với không rút hẳn về, cô gái họ Lam cất giọng rung rung :

— Sao tay tôi cứ rung bần bật... tôi sợ hồn ma báo oán !...

— Làm gì có chuyện hoang đường như thế... lửa tới nơi rồi đi thôi !

Vừa nói, Đào ngọc Bội vừa nhích tới với kéo tay áo của nàng...

Năm ngón tay mũi viết khẽ lật nghiêng, nhanh như chớp Lam Tiểu Điệp nắm chặt lấy mạch môn nơi cổ tay của Đào ngọc Bội !

Mất cả sự bình tĩnh thường ngày, Kim Hoàn Nhị Lang tái mặt :

— Cô giết ta, họ Dương cũng không dung nàng được vì Trầm...

— Đừng lo...

Lam Tiểu Điệp lạnh lùng hất hàm về phía Trầm vân Phượng...

Đào ngọc Bội sững sốt ngó theo...

Vì ném quá cao và câu chuyện chớp nhoáng xảy ra chỉ vừa đúng lúc xác Trầm vân Phượng bắt đầu rơi xuống ngay biển lửa nhưng...

Như có bàn tay điều khiển, thân thể cô gái họ Trầm không rơi ngay xuống đất, mà lại quay hẳn một vòng lơ lửng rồi bay

vọt trở về !

Một tay giữ chặc mạnh môn họ Đào, một tay hứng lấy Trầm vân Phượng, Đa Tình Tiên Tử mỉm cười nửa miệng :

— Bất cứ vật gì ném ra giữa không trung đâu có thể thu trở lại ! Đào ngọc Bội, ngươi đã quên trong Qui nguyên Bí Cấp có ghi một loại công phu gọi là « Hồi Phong Chưởng Pháp » hay sao ?

Đào ngọc Bội mỉm miệng thở dài, cúi đầu im lặng...

Ôm xốc Trầm vân Phượng và kéo tay Đào Ngọc Bội thoát ra vòng lửa bằng ngã trông hướng đông, cô gái họ Lam vừa đi vừa dặn :

— Đào ngọc Bội, đừng nghĩ đến âm mưu đào thoát mà buộc lòng ta phải xuống tay nhé !

Mạch môn bị khóa, toàn thân công lực hoàn toàn vô dụng « Thần Kiếm » Kim Hoàn Nhị Lang, kẻ đã từng xem dưới mắt không người, dành phải ngoan ngoãn đi theo...

X

CHƯƠNG XXXII

VỎ QUÝT DÀY, MÓNG TAY NHỌN

Lam tiểu Điệp gia tăng cước bộ gấp rút trở lại chỗ chiếc xe, nàng hiểu nơi đây đang xảy ra ác đấu...

Quả nhiên, bốn cô môn hạ của nàng phải giăng bày kiếm trận bảo vệ Dương mộng Hoàn, trước tấn công hung hãn của hai gã đồ đệ hóa thân của Đào ngọc Bội và bốn tên áo đen lạ mặt.

Lam tiểu Điệp hét vào tai gã :

— Đào ngọc Bội, bảo bọn đó cút cả đi !

Năm ngón tay của nàng gia tăng kình lực...

Đào ngọc Bội nghe mạch môn nhói thốn tận tim, huyết dịch lưu hành đội ngược gần tắt thở !

Gã nhăn mặt rống lên:

http://tieulun.hopto.org

— Tất cả dừng tay lại !

Khẩu lệnh của họ Đào gần như lạc giọng, mất cả sự hách dịch thường ngày của gã.

Khẽ liếc về phía Đào ngọc Bội, hai gã tử linh môn hạ hốt hoảng ra lệnh cho bốn ên áo đen dừng lại.

Lam tiểu Điệp bảo nhỏ Đào ngọc Bội :

— Bảo họ rút đi ta muốn giữ chút thể diện cho ngươi đấy !

Đào ngọc Bội mím môi, lừ mắt về phía môn hạ :

— Tất cả hãy lui về trước, nơi dày không có chuyện cần thiết nữa !

Hai gã áo vàng đưa mắt nhìn nhau và gấp rút dẫn bốn gã áo đen đi thẳng.

Thế lửa bây giờ càng lan rộng, khói đen che kín gầm trời tiếng guộn hùn hục trong không khí nghe rùn mình rởn gáy.

Lam tiểu Điệp gằn giọng :

— Đào ngọc Bội, hãy xem nghiệp dử của ngươi tạo ra đấy. Cả một cánh đồng cỏ lên xanh, trong phút chốc biến thành tro xám... nếu ngọn lửa lan đến khu rừng trước mặt không biết còn sẽ cháy đen bao giờ !

Đào ngọc Bội lạnh lùng đi ngay vào chuyện.

— Tại hạ muốn cho biết sớm xem câu chuyện giữa chúng ta sẽ kết thúc ra sao ?

Đưa mắt nhìn tới trước xe thấy Dương mộng Hoàn, ngồi xếp bằng đôi mắt nhắm nghi n, mồ hôi từ trên t ng ra trót mặt, biểu lộ sự chống chỏi cực kỳ đau đớn... Tiểu Điệp cau mày dừng lặng.

[illegible]

trở lại v nàng.

[illegible]

một chút g

Lòng nàng lúc đó như một tờ giấy trắng,hồn nhiên trong tuổi ngây thơ...

Nhưng,từ phút đó trở đi,một mối tình lo a lãn theo năm tháng..nỗi nhớ niềm thương ray rứt bâng khuâng...

Và cho đến khi khoác chiếc áo«Đa Tình Tiên Tử»xuôi ngược giang hồ,hy vọng nhỏ vào đó để khoả lấp u hoài vọng vặt...mong nhìn vào cảnh mới cho mở chút tình ngang trái khi xưa,.

Ác nghiệt làm sao,biết ngươi càng nhiều,hình ảnh Dương Mộng Hoàn càng thêm đậm nét..

Phong độ người trai chính nhân quân tử, đáng kính đáng yêu, càng khắc sâu vào tâm khảm của nàng !

Ngày tháng biền biệt trôi đi, mà mối ân tình trong lòng nàng vẫn y nhiên đong đầy.

Như con thân tự kéo tơ buộc mình, người thiếu nữ đa cảm đa tình ấy gửi duc nơ sau nỗi hờn đêm tân tiệc mản...

Dưới con mắt của sáng, suốt cả đại giang Nam Bắc, văn nhân, hiệp khác , chỉ toàn là những kẻ phàm phu !

— Đào ngọc Bội ngươi muốn sống hay muốn chết ?

Đề Trâm vân Phượng xuống đưa bên xe, cô gái hỏi Lam hỏi bằng một g ọng trầm trầm...

Đào ngọc Bội thản nhiên gằn lại :

— Muốn sống thì sao, còn muốn chết thì sao ?

Lam tiểu Điệp lạnh lùng :

— « Đoan mạch thủ pháp » chắc ngươi đã biết rồi chứ ? Ta sẽ dùng cách đó để cho ngươi kéo dài quãn quại hiệp sống suốt nửa năm, nếu ngươi muốn chết..

Đào ngọc Bội lạnh toát mồ hôi...

Tác dụng bành hạ thảm khốc của « Đoan mạch thủ pháp » kinh khủng gấp trăm ngàn lần so với « phân cân thố cốt »..một cực hình mà cho dù gan đồng xương sắt cũng phải nát tan !

Lam Tiểu Điệp gằn gằn nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Hãy mau mau trao thuốc giải độc Hóa Huyết Thần [illegible] và thuốc giải «độc phấn», ta sẽ buông tha cho tức khắc nếu ngươi muốn sống, muốn tránh cực hình của «đoạn mạch pháp» !

Tuy đã mất thần, nhưng câu nói sau cùng của nàng làm cho Đào ngọc Bội nảy sinh hy vọng :

— Bắt cọp thì dễ, song thả cọp về rừng rất khó... lỡ như tại hạ trao thuốc ra rồi cô nương không giữ lời hứa thì sao ?

— Một lời nói ra ta nhất định không nuốt lại !

— Tại hạ đã bị cô nương gạt một lần, bây giờ quyết không để bị gạt thêm một lần nữa !

Lam Tiểu Điệp khẽ cau mày :

— Làm sao ngươi mới có thể tin được ?

— Phải có lời hứa của Dương mộng Hoàn.

— Người ta đang liên tục vận khí chống chỏi độc chất đến hồi phát tác, làm sao có thể nói được với ngươi ?

Sự lo lắng đối với Dương mộng Hoàn bộc lộ quá rõ ràng qua thái độ của Lam Tiểu Điệp... và bắt gặp ngay chỗ yếu của nàng, Đào Ngọc Bội cất cười ha hả :

— Nếu không có lời hứa của Dương mộng Hoàn thì tại hạ xin chịu khổ hình của «Đoạn Mạch» vậy !

Câu nói liều của Đào Ngọc Bội làm cho cô gái họ Lam rúng động.

Nếu hắn không chịu đưa thuốc giải độc, lấy sinh mạng của hắn và Dương mộng Hoàn ra mặc cả, thì quả nàng đã lâm vào một tình thế khó khăn !

Kim Hoàn Nhị Lang, Đa Tình Tiên Tử đã chạm nhau bằng công lực, đã so nhau bằng cơ trí, trong phút chót này, ai sẽ hơn ai ?

Cả hai người đều âm ấp lo âu, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh như tiền, không một ai dám tỏ ra yếu thế.

Cả hai con người mang bộ óc ứng phó cực kỳ bén nhạy, đối diện trầm ngâm...

Dưới làn da mặt lạnh lùng, một sự căng thẳng dâng lên tột độ...

Thình lình Lam tiểu Điệp nhấc mạnh tay lên :

— Ta đoạn mạch của ngươi, rồi sau đó sẽ tìm thuốc giải độc...

— Nhưng, rất tiếc thuốc giải độc ấy không có trong mình tại hạ !

Vừa lúc đó, chợt nghe Dương mộng Hoàn thở hắc ra một tiếng...

Chàng mở bừng mắt nhìn sửng Lam Tiểu Điệp và Đào ngọc Bội, mặt chàng tươi tỉnh lạ thường :

— Lam cô nương, đã bắt được Đào ngọc Bội, phải giết hắn mau đi !

Lam Tiểu Điệp dáp khẽ :

— Giết hắn bây giờ rất dễ, nhưng chất độc Hóa Huyết...

Dương mộng Hoàn khoát tay mỉm cười :

— Đừng nghĩ đến sự an nguy của một cá nhân tôi !

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Hãy đứng vào cương vị của Trầm tỷ tỷ mà xem việc đó thế nào ?...

Tấc lòng đối với sinh mạng của Dương mộng Hoàn đã được Lam tiểu Điệp mượn đến con người Trầm vân Phượng...

Nàng muốn gào lên thật lớn rằng... tôi đã yêu chàng !...

Và niềm yêu của Đa Tình Tiên Tử này, một niềm yêu vô vọng hơn cả Trầm vân Phượng... tôi không thể nhìn thấy cái chết đau đớn của chàng !

Nàng yêu, nàng có thể vì chàng mà bỏ đi kiếp sống, nhưng nỗi trái ngang đã không cho nàng nói được bằng lời !

— Đừng dừng vì sự chết sống, dừng vì hạnh phúc của một đôi người mà hại đến sự sinh tồn của muôn vạn đồng đạo võ lâm... Lam cô nương, hãy vì sự hưng vong của thiên hạ giang hồ mà hạ thủ...

http://tieulun.hopto.org

Cố gắng nói cho hết ý Dương mộng Hoàn như không còn đủ sức chi tri được nữa chàng dựa ngửa vào bánh xe nhắm mắt im lìm !

Lạnh lùng liếc vào mặt Đào ngọc Bội, Lam tiểu Điệp hất hàm :

— Ngươi nghe cả rồi chứ !

— Nghe !

— Dương Mộng Hoàn bảo ta giết ngươi đấy !

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Nếu thấy ổn, cô nương cứ làm theo lời nói đó !

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Ta không thể cho họ chết !

Đào ngọc Bội đánh một đòn tối hậu :

— Ngoài tôi ra, trên thế gian nầy không ai có thể tìm được nơi để giải thuốc độc đó đâu...

Lam tiểu Điệp điểm luôn năm đại huyệt trên người Đào Ngọc Bội và buông thả mạch môn của hắn :

— Thuốc giải độc đó ở đâu ? Chỉ cần ngươi đừng dùng thủ đoạn, ta sẽ thả ngươi đi tức khắc !

— Hay lắm, ta cứ thử tin cô nương một bận xem sao..

Hắn nhấc tay phải lên, nhưng cánh tay hoàn toàn tê liệt họ Đào nhăn mặt kêu lên :

— Huyệt đạo bị phong bế, tại hạ làm sao lấy thuốc được ?

Tam tiểu Điệp bĩu môi :

— Còn cánh tay trái đó chi ?

Đào ngọc Bội mím miệng gật đầu, cho bàn tay trái vào lưng lôi ra một chiếc bình ngọc thạch, [illegible] lấy một viên thuốc trắng :

[illegible] còn không ?

X

CHƯƠNG XXXIII

BÍ MẬT CỦA CHIẾC KIM HOÀN

Lam Tiểu Điệp thản nhiên với tay lấy luôn bình thuốc :

— Ngươi còn có mũi Hóa Huyết Thần Châm nào đó không ?

— Có chứ !

— Đưa ta một mũi xem.

Nhất thời không biết dụng ý của Lam Tiểu Điệp, Đào ngọc Bội lấy một mũi đưa ra.

Cầm mũi kim độc đưa lên, xem xét, Lam Tiểu Điệp thình lình châm mạnh vào mình Đào Ngọc Bội :

— Nếu đúng đây là thuốc giải độc Hóa Huyết Thần Châm, ngươi hãy uống một viên đi !

Đào ngọc Bội tái mặt, nhưng gã lấy ngay được bình tĩnh, mỉm cười :

— Chỉ qua có mấy năm, cô nương quả tiến bộ khá nhiều đấy !

Lam Tiểu Điệp gằn gằn :

— Đã biết như thế ngươi cần phải thực thà một chút, nếu không, sẽ tự rước họa vào mình !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Thực ra, đó chỉ là thuốc giải độc phấn cho bọn Đồng ngọc Trinh thôi !

Lam Tiểu Điệp trầm giọng :

— Bất cứ điều gì ngươi nói, ta cũng phải thử xem rồi mới được. Bây giờ, ta tạm giữ bình thuốc nầy lại đã !

Đào ngọc Bội làm thinh không nói, nhắm mắt âm thầm công khử độc...

(XEM TIẾP QUYỂN II)

http://tieulun.hopto.org

LAM tiểu Điệp vụt đứng dậy, gọi bốn ả thị tỳ đỡ Trầm vân Phượng, Dương mộng Hoàn và Đào Ngọc Bội lên xe...

Vó ngựa cất cao về hướng trước.

Bụng con tuấn mã như sát trên đầu cỏ, chiếc xe lướt đi vùn vụt, cây cối ngã dài tụt lại đằng sau...

Đùng ! Đùng !...

Ầm ! Ầm !

Trên vòm trời từ chỗ cánh đồng phát hỏa, từng cây lửa bắn vọt lên không !

Trong ánh lửa bừng, từng bụng đá to văng lên theo hình chiếc nôm lật ngữa, xé gió rít lên những tiếng rú kéo dài...

Khói đen, cát bụi, bị màu lửa nhuộm bầm, xa xa trông như một miệng hỏa diệm sơn dưới dòng phún thạch !

Lam tiểu Điệp mỉm môi ớn lạnh trước sức tàn phá kinh hồn của những quả địa lôi...

Đồng thời nàng lại nở một nụ cười kiêu hãnh, tự ban cho mình đã kịp thời thoát khỏi vòng hiểm địa !

Ánh mắt nàng chợt lóe lên...

Từ phía sau, xa xa thấp thoáng mấy bóng đen...

Lam tiểu Điệp vội dùng thuật truyền âm, bí mật cho bốn người tỳ nữ đang trước sau hộ tống chiếc xe biết có địch nhân theo dõi và quay vào hỏi Đào ngọc Bội :

— Bọn thủ hạ của ngươi bám theo xe định lừa cơ hội cứu ngươi đấy à ?

Đào ngọc Bội hé mắt mỉm cười :

— Là những kẽ hết lòng vì chủ, họ dâu có thể yên lòng nếu không cứu được ta !

Và hắn thản nhiên nhắm mắt lại, như tự hào, như thách đố.

Lam tiểu Điệp cười :

— Sinh mạng ngươi đang nằm trong bàn tay ta, mà lại còn dở trò ương ngạnh... hừ, coi chừng, hãy coi chừng khêu nhằm lửa giận, sẽ mốc tròng mất ngươi ra, coi ngươi có nhằm mãi được không !

http://tieulun.hopto.org

Đào Ngọc Bội khẻ rùng mình ...

Gã bắt đầu ngan ngán Lam Tiêu Điệp...

Cô gái đã được một số người mệnh danh là «Đa Tình Tiên Tử» nãy quả không phải là một nhân vật dễ dàng trêu chọn...

Nàng không sâu sắc đằm đo như Chu Nhược Lan, mà cũng không điềm đạm dịu dàng như Trầm Vân Phượng, một khi đôi mắt đỏ lên, người con gái nầy dám không từ chối một việc làm nào cả, luôn đến sinh mạng của, Dương mộng Hoàn và Trầm Văn Phượng sợ e nàng cũng dám liều...

Nhưng, vốn là một con người gian xảo, trong lòng dù sợ sệt, ngoài mặt Đào ngọc Bội vẫn chống lại :

— Tại hạ phải nhắm mắt để vận khí chống lại nọc độc của Hỏa Huyết Thần Châm dấy chứ !

— Nếu ngươi sớm chịu trao thuốc giải thì đâu đến làm vào cảnh ấy ?

— Nhưng tại hạ muốn thấy tình hình phát tác của độc chất vì Dương mộng Hoàn nhất định sẽ chết trước !

Lam Tiêu Điệp cười gằn :

— Trái lại, ta muốn ngươi chết trước !..

Và cánh tay nàng như chiếc máy, mũi Hỏa Huyết Thần Châm sừng sực đâm liên tiếp hơn ba mươi chỗ trên mình Đào ngọc Bội...

— Ta sẽ châm vào mặt, vào mắt, [illegible] của ngươi để khảo nghiệm chất độc nầy đến mức nào nếu ngươi không chịu đưa thuốc giải !

Mặt Đào ngọc Bội bây giờ quả [illegible] kinh [illegible] Hoàn toàn biến mất.

Gặp phải người con gái mà tình [illegible] được nầy, gheo vào nàng thêm tý nữa sẽ ngửa tay lãnh đủ !

Gã đành xuống nước :

— Được rồi, tại hạ sẽ trao thuốc giải độc, nhưng cô nương chắc chắn sẽ giữ đúng lời hứa chứ ?

Lam tiêu Điệp nhếch môi khinh khỉnh :

— Ta thả ngươi, sau khi chứng minh hiệu lực của thuốc giải !

Biết cơ trí của mình không còn dùng vào đâu được nữa trước mặt người con gái dáng sợ nầy, Đào ngọc Bội đành cắn răng bóp mạnh vào cổ tay, chiếc kim hoàn gẫy làm đôi đổ ra bốn hoàn thuốc nhỏ.

Lam Tiêu Điệp vói tay giựt phắt chiếc vòng lắc qua lắc lại :

— Ta hẳn chưa tin rằng ngươi chỉ có bốn hoàn.

— Không tin thì cô nương cứ tự tiện tìm xét

Cô gái họ Lam trầm ngâm nhìn viên thuốc :

— Thời gian trúng độc của Dương mộng Hoàn đã quá lâu thương thế nặng lắm, bốn viên thuốc nầy sợ không đủ giải.

Đào ngọc Bội trố mắt :

— Chỉ một viên thôi, không cần phải uống nhiều !

Trao cho Đào ngọc Bội một viên, Lam tiêu Điệp mỉm cười :

— Uống đi !

— Biết đối phương hãy còn nghi ngờ, Đào Ngọc Bội tiếp lấy viên thuốc bỏ vào miệng không nói thêm lời nào nữa cả.

Dương mộng Hoàn lúc bấy giờ toàn thân như lửa đốt, mặc dù chàng đã vận dụng toàn lực chân nguyên Phàng cự, nhưng độc chất đã đến hồi phát tác, cuối cùng chàng ngất lịm.

Chờ cho Đào Ngọc Bội uống xong, Lam tiêu Điệp mới cậy miệng Dương mộng Hoàn bỏ một lượt hai viên thuốc.

Đào ngọc Bội tiếc hùi hụi, gã biết Lam tiêu Điệp dùng quá phí cũng đành phải làm thinh.

http://tieulun.hopto.org

Bánh xe vẫn lăn đều, gió hất rèm xe lách bách...

Tuy nội lực kiệt quệ vì thời gian trúng độc quá dài nhưng nhờ dùng thuốc gấp đôi, chỉ mấy khắc Dương mộng Hoàn từ từ hé mắt.

Sức nóng thiêu đốt lần lần trục hẳn, cơ thể khôi phục một cách lẹ làng.

Chàng nhìn Đào ngọc Bội và đưa mắt về phía cô gái họ Lam như ngầm hỏi...

Khẽ liếc Trầm vân Phượng, Lam Tiểu Điệp ngó thẳng vào mặt Đào ngọc Bội, lạnh lùng :

— Dương mộng Hoàn đã giải độc, bây giờ hãy nghĩ đến cách cứu vị Trầm cô nương kia chứ ?

Đào Ngọc tỏ vẻ thản nhiên :

— Tại hạ chỉ điểm vào mấy huyệt đạo của nàng, cô nương lại đánh dứt kinh mạch thì làm sao cứu được !

Lam Tiểu Điệp cười gằn :

— Không bỏ qua một cơ hội nào để thọc gậy gây thù hận con người hiểm độc của ngươi, Lan tỷ tỷ nói quả không lầm !

Đào Ngọc Bội vặn lại :

— Sao, tại hạ nói láo ư ?

Khẽ liếc Dương Mộng Hoàn, Lam Tiểu Điệp gằn giọng :

— Đào ngọc Bội, đứa con nít cũng biết được rằng, nói là đánh chết Trầm vân Phượng, ngươi đã cố ý cho Dương mộng Hoàn nghe thấy để gây mối thù sâu.

Đào ngọc Bội vẫn điềm nhiên :

— Sự thật ra sao, tại hạ nói y như vậy, còn việc Dương mộng Hoàn có vì đó mà thù hận cô nương hay không, thì không phải là mưu kế của tại hạ !

Lam Tiểu Điệp vụt cười hăn hắc :

— Kẻ trí trong ngàn điều tính toán, nhất định không tránh khỏi một cái sai ! Đào ngọc Bội, tất cả mưu sâu kế độc của ngươi, vẫn phải bị vướng vào ta một bầy !

Giọng cười kỳ dị của nàng, làm cho Đào ngọc Bội đâm nghi...

Gã hoang mang không dám hỏi...

— Đào ngọc Bội, Lan tỷ tỷ của ta đánh ngươi bể khớp xương đầu gối, lại để cho ngươi mang Qui Nguyên Bí Cập chạy vào tuyệt cốc mà không chịu giết phứt cái cho rồi...

Bị khêu đúng vào thói quen kiêu hãnh, Đào ngọc Bội quên bẵng việc Trầm vân Phượng, gã lanh lãnh tiếp lời :

— Còn nhiều kẻ trong võ lâm đang tới số, ta chết còn ai siêu độ cho họ...

X

CHƯƠNG XXXIV

CHẨN MẠCH KHAI HUYỆT THỦ

Lam Tiểu Điệp đưa tay cắt ngang câu nói :

— Là một con người đến chết cũng không chừa thói tự phụ, tiếc vì sức ngươi chạy không kịp theo ý muốn... việc ác chưa thành đã phải rơi dưới tay ta !

Chụp được cơ hội Kim Hoàn Nhị Lang giáng một đòn khiêu khích :

Về võ công, tôi chỉ kém cô nương trong đường tơ kẻ tóc giá mà tại hạ luyện xong Bát Nhã Huyền Công... hừ, lúc bấy giờ, chưa biết ai đã hơn ai !

Lam Tiểu Điệp nhếch môi khinh bỉ :

— Ngoài Bát Nhã Huyền Công ra, e rằng còn thua nhiều chuyện nữa chứ !

Đào ngọc Bội nhướng mắt :

— Bằng chứng ?

Lam Tiểu Điệp cười gằn :

— Ngươi bị ta bắt dâu phải do Bát Nhã Huyền Công ? Ngươi nhớ lại lúc nảy thử xem, không phải bị « Hồi Phong

http://tieulun.hopto.org

chưởng pháp» khi ta ném Trầm Vân Phượng, mà ngươi mắc bẫy dấy à ?

Đào Ngọc Bội cố cải :

—Nhất thời vì chút lòng tin, không thể bằng vào một việc đó mà bảo rằng thua được !

Lam Tiểu Điệp cười nhạt :

—Còn nữa chứ đến phải một trăm những việc ta làm trước mà ngươi vẫn không hay biết nữa chứ !

—Thử kể xem ?

– Chấn mạch khai huyệt thủ !

— « Chấn Mạch Khai Huyệt Thủ » ?

— Ủ, sao ? Chịu là không biết chứ ?

Đào ngọc Bội cái lạt trầm ngâm...

Cô gái họ Lam lạnh lùng nói tiếp :

— Chưởng lực vô vào Trầm vân Phượng lúc nãy, ngươi tưởng ta xuống tay hủy diệt cơ nàng dễ vậy ư ?..

Rồi tia nhìn kẻ cả vào mặt Đào ngọc Bội, Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Không, ngươi đã lầm ! Đó là « Chấn mạch khai huyệt thủ » đó là cách dùng nội lực truyền vào công mạch để giải khai huyệt đạo và nàng phải ói máu chẳng qua là vì bị ngươi điểm huyệt quá lâu, nên mạch bầm tích tụ tiêu thôi !..

Nói đến đây, nàng vụt trầm mặt, quát lên :

Nhưng tại sao huyệt đạo đã được giải khai mà nàng cũng vẫn khôn tỉnh ?... Đào ngọc Bội, ngươi đã bỏ chất độc gì ? Nói mau !

Liếc thấy Trầm vân Phượng ngất đi [illegible], xác nhận [illegible] ngươi [illegible], Đào ngọc Bội [illegible] cuối [illegible]

— Có lẽ thủ pháp giải [illegible] quá mạnh nên nàng không chịu nổi !

Lam Tiểu Điệp nghiến răng :

— Nếu năm năm trước, ta có thể bị ngươi lừa được.

Nhưng, Đào ngọc Bội, ngày nay đã khác rồi. Hừ còn muốn dở thủ đoạn là tự rước vào mình cái khổ dấy !

Và ngó thẳng vào mặt gã, nàng gằn từng tiếng một :

— Ta có hứa thả ngươi, nhưng nếu Trầm vân Phượng không phục hồi nguyên trạng, thì ngươi đừng mong đào thoát.

Đào ngọc Bội vẫn kỳ kèo :

— Cô nương khi nói thế nầy, khi nói thế khác, tôi không tin được !

Lam Tiểu Điệp gật gật đầu :

— Tốt không tin rồi ta buộc ngươi phải tin ! Trầm Vân Phượng tuy trúng độc nhưng chưa đến nỗi chết ngay bây giờ. Ngươi đã có thể nói dối, ta cũng có thể nuốt lời. Ta đâu có mong làm lãnh tụ võ lâm mà sợ người đời chê là bội tín !

Người con gái họ Lam lại cười gằn :

— Ta sẽ làm cho Trầm tỷ tỷ của ta thấy được cái cực hình thảm khốc dở sống dở chết của ngươi, rồi sẽ tìm thuốc giải độc cho nàng sau cũng không muộn !

Nhìn vẻ mặt rắn lại như thép nguội của Đa Tình Tiên Tử, Đào ngọc Bội đâm hoảng...

Gã biết người con gái nầy sẽ dám làm bất cứ việc gì mà những người con gái khác không dám làm, một khi lửa giận của nàng bốc dậy !

Đụng phải mồng tay quá nhọn, vỏ quýt dày của Kim Hoàn Nhị Lang nghe như cục bột nhẽo mềm :

— Thuốc giải độc trong bình đó, tại cô nương không biết chứ tại hạ có dấu dâu !

Lấy một viên thuốc trong bình ngọc thạch trao cho Đào ngọc Bội, Lam Tiểu Điệp gắt hàm :

— Uống đi !

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội trố mắt kêu lên :

— Tôi đâu có trung độc ?

Lam Tiểu Điệp lạnh lùng :

— Ta cần biết thuốc độc hay thuốc giải thế thôi !

Là Một kẻ gian ngoan, gặp một tay lạnh lẹ Đào ngọc Bội đành phải nuốt viên thuốc, mặc dù không có bệnh...

Quan sát kỹ càng, Lam tiểu Điệp lại lấy hai viên thuốc bỏ vào miệng Trầm vân Phượng.

Từ đầu đến cuối chỉ lấy mắt nhìn không nói, bây giờ Dương mộng Hoàn mới mở lời :

— Ngọc Bội, đệ muốn hỏi Đào huynh một việc ?

— Xin cứ nói !

— Là Một cô gái thiện lương đoan hậu, Đào huynh đã thừa biết Trầm Vân Phượng, thế sao Đào huynh đành nhẫn tâm theo đuổi gây đau khổ cho nàng ?

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Việc đó xin hỏi lại bản thân của Dương huynh thì rõ !

— Hỏi tới ?

— Vâng, vì lòng tham của Dương huynh rộng quá, đi cướp lấy người sư muội của tôi, ngày nay gặp Lam cô nương.

Đào ngọc Bội muốn tìm cách xoay mũi nhọn, nhưng chợt nhớ con người không dễ chọc của Lam tiểu Điệp, gã vội nín tiếng...

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Chỉ có thế mà Đào huynh xếp thành một loại thù không đội trời chung với đệ a ?

Lam tiểu Điệp xen vô :

— Đào ngọc Bội, ngươi mới nói gì đó sao lại không nói hết câu ?

Không để nàng chú ý nghe và truy vấn, Đào ngọc Bội lúng túng không biết làm cách nào xoay câu chuyện cho trôi...

Không một thoáng giận hờn Đa Tình Tiên Tử cười liếc khóe mắt :

— Nói đi không sao đâu, lỡ nói sai cũng được !

Liếc trộm sắc thái của nàng, thật quả là một người con gái không thể đo lường tâm tình, Đào ngọc Bội bậm gan nói dại :

— Tại hạ muốn nói Dương mộng Hoàn là một con người quá tham lam, đã được Lý dao Hồng, rồi còn chiếm luôn Trầm vân Phượng..

Lam tiểu Điệp nở trọn nụ cười :

— Còn nữa, nói luôn đi !

Đã đến nước liều Đào ngọc Bội nói cẩu may :

— Tôi muốn nói Dương mộng Hoàn đã được tràn đầy hạnh phúc với Lý dao Hồng, Trầm vân Phượng, thì đáng lý đừng nên có ý nghĩ lôi thôi gì đến Lam cô nương...

Lam tiểu Điệp liếc nhanh về phía họ Dương :

— Hắn nói có đúng hông ?

Dương mộng Hoàn nghiêm mặt :

— Con người ấy chuyên châm chọc vào thiên hạ, xin cô nương đừng nghe những chuyện đặt điều !

Nét ranh mãnh vụt biến mất trên gương mặt Đa Tình tiên Tử, nàng cố dấu tiếng thở dài và day qua phía khác ...

Nhìn thấy điều tế nhị ấy Đào Ngọc Bội phát tức mình ... Gả tức vì nghĩ Dương Mộng Hoàn của có số đào hoa, trong khi mình chỉ mong được một cũng không xong !

Nhưng, một ý nghĩ thoáng qua, gả nói luôn :

—Lam cô nương đừng nghe lời hắn nói ,Dương Mộng Hoàn từ trước đến nay luôn luôn ý nghĩ không giống như lời nói..

Lam tiểu Điệp quay qua mỉm cười :

— Tại sao ngươi biết được bụng dạ người ta ?

Tôi và Dương Mộng Hoàn kết bạn đã lâu, tâm tính hắn tôi biết rõ lắm :

— Thật đấy chứ ?

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội có làm ra vẽ thật thà :

— Đối chuyện đó ích lợi gì cho tôi đâu !

Lam tiểu Điệp nhướng mắt tươi cười :

— Có lẽ ngươi nói đúng.

Đào ngọc Bội vừa lé miệng nhưng lại nín luôn.

Gả tiếc lắm, vì gả biết đây là một cơ hội thật tốt để đánh đòn ly gian, nhưng tiếc vì có Dương mộng Hoàn một bên đó làm cho gả không tiện nói hết êm mưu.

Và Dương mộng Hoàn càng lại thấy rất khó mở lời.

Thoạt tiên chàng muốn phản đối, nhưng thấy Lam Tiểu Điệp tỏ vẻ thích nghe Đào ngọc Bội quá, nên đâm ra lúng túng.

Chàng thấy tinh tinh của Lam Tiểu Điệp sau nầy có vẻ bất thường, chàng ngại ngùng không khéo làm cho nàng phát giận !

X

CHƯƠNG XXXV

MỘT TÂM TƯ XÁO ĐỘNG

Riêng Lam Tiểu Điệp, y như không thấy sự bối rối của hai người, nàng vẫn cười nói như không :

— Đào ngọc Bội, một người mà làm bá chủ võ lâm thì được những cái lợi gì nhỉ ?

— Ô, lợi nhiều lắm chứ !

— Đâu thử kể một vài việc xem !

Đào ngọc Bội nhướng mắt :

— Nầy nhé, một con người mà làm bá chủ võ lâm thì trước hết là quyền uy thật lớn, có lẽ còn lớn hơn một vị hoàng đế nữa cũng chưa biết chừng... chỉ cần một phù lệnh ban ra, đủ làm chấn động toàn cả dải giang Nam Bắc... và vật lạ của qui trong thiên hạ sẽ thu được dầy kho...

Lam Tiểu Điệp hỏi lại :

— Những thứ ấy từ đâu mà có được ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Lo gì, chỉ cần mỗi năm một lần thôi, nhất là vào ngày sinh nhật của bá chủ thì thiên hạ các nơi, các bang các phái sẽ dâng lễ chúc mừng chỉ cần năm ba lần như thế là sợ không có kho mà chứa hết đấy !

Ngoài cái lợi ấy, còn có gì khác nữa không ?

— Có chứ, người ấy sẽ còn được sự sùng bái của mọi người, mỗi bước chân đi sẽ có muôn vạn người nghinh tiếp.

Lam Tiểu Điệp mỉm cười :

— Có lợi như thế lận à ?

— Đó là mới kể sơ sơ dấy, còn biết bao nhiêu điều lợi mà trên thế gian nầy không một ai có được !

Dương mộng Hoàn nghe thấy chợt cau mày.

Lời nói của Đào ngọc Bội quả là hấp dẫn, biết đâu Lam Tiểu Điệp sẽ không bị mê hoặc bởi miếng mồi vinh hoa ấy :

Và nếu nàng động lòng ham muốn, thì quả là một tai họa lớn cho thế giới võ lâm !

Dương mộng Hoàn chưa biết phải đối phó như thế nào, thì lại nghe Lam tiểu Điệp lên tiếng :

— Đào ngọc Bội trong võ lâm hiện nay, ngươi thấy ai xứng đáng làm bá chủ ?

Đào ngọc Bội cười nịnh :

— Ngoài cô nương ra thì còn có tại hạ, chúng ta đều có khả năng và cơ hội tranh bá võ lâm !

Lam Tiểu Điệp nhướng mắt :

— Nếu ta có ý muốn làm bá chủ thì ngươi làm gì xen vào được ?

— Nếu xét về võ công, thì cô nương hơn tại hạ, nhưng nếu luận về mưu trí, thì phải thành thật nói rằng cô nương cókém

http://tieulun.hopto.org

đối phần.. trước khi đoạt được bá nghiệp, tất cả phải trải qua nhiều khó khăn đối với các đại phái, các cao thủ.. cho nên, ngoài võ công, còn phải cần nhiều về mưu mô, cơ trí...

— Như thế nghĩa là phải có cuộc tranh phân, và nếu phải vậy, thì giữa ta và ngươi ai có hy vọng hơn ai ?

Thoáng hơi suy nghĩ, Đào ngọc Bội trả lời :

— Mỗi người chúng ta đều có thể được phân nửa thành công !..

— Còn nếu cả hai bắt tay hợp tác ?

— Ồ, như thế thì nhứt định sẽ thành công toàn vẹn !

Lam tiểu Điệp tỏ vẻ trầm ngâm :

— Nhưng có một việc ta chưa được yên lòng !

— Việc chi ?

Nếu một khi mà thành công, thì giữa ta và ngươi, ai sẽ là Minh Chủ ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Việc đó thì đã nói rồi !.. Chúng ta sẽ cắt đất chia ranh, mỗi người sẽ làm chủ một cõi !

Lam tiểu Điệp :

— Không được, chỉ làm chủ phân nửa giang hồ, thì không xứng đáng.., ta phải thống lãnh toàn bộ mới được !

Đào ngọc Bội bọc xuôi :

—Thế thì tại hạ xin nhường cho cô nương vậy !

Lam Tiểu Điệp nở nụ cười thật đẹp, quay lại hỏi Dương Mộng Hoàn :

– Nghe cả rồi chứ ?

Dương Mộng Hoàn gật đầu :

—Vâng

Lam Tiểu Điệp lại hỏi :

—Hắn nói có đúng không ?

Dương Mộng Hoàn trả lời một cách tự nhiên :

—Minh chủ võ lâm phải là một người đức cao vọng trọng

nếu chỉ bằng vào võ công hay thủ đoạn thì làm sao chế phục thiên hạ cho được ?

Đào ngọc Bội cười mát :

— Sau khi lộ mặt giang hồ lần nầy, đệ nghe Dương huynh được võ lâm tôn làm minh chủ...

Dương mộng Hoàn bình thản nối lời :

— Và vì tự xét mình kém tài kém đức, nên đệ đã từ chối không dám nhận !

— Dương huynh nói không thật rồi đó ! Theo đệ biết thì sở dĩ Dương huynh từ chối, không phải nguyên nhân vì tự xét tài đức kém cỏi, mà là vì biết rằng họ Đào nầy và Lam cô nương kia còn sống ở trên đời, cho nên Dương huynh sợ ngôi vị minh chủ không được trường cửu đấy thôi.

Dương mộng Hoàn nói một cách thật tình :

— Không, lúc bấy giờ Đào huynh chết sống hảy chưa biết rõ, Lam cô nương thì còn ẩn cư, đệ có lý nào lại sợ như thế !

Hai người vừa nói đến đó, chợt nghe Trầm vân Phượng cựa mình rên khe khẽ. Lam tiểu Điệp quay lại hỏi :

— Trầm tỷ tỷ có thấy dở chưa ?

Trầm Vân Phượng mở mắt nhìn nàng :

— Lam tỷ tỷ cứu tôi đấy à ?

— Tôi và Dương huynh của chị...

Liếc nhanh về phía Dương mộng Hoàn, Lam tiểu Điệp sửa lời :

— Không, tôi và chồng của chị chứ !

Trầm vân Phượng chớp mắt định nói, nhưng chợt bắt gặp Đào Ngọc Bội, nàng nghiến răng trầm giọng :

— Đào Ngọc Bội, ngươi thật là một con người tàn ác thật thế gian !

Đào ngọc Bội nhún vai :

— Cứ kể như lời cô nương nói đúng đi, nhưng có sao đâu ?

http://tieulun.hopto.org

Trầm Vân Phượng thử co duỗi cánh tay, thấy toàn thân ê ẩm, nàng biết thương thế mình chưa khỏi hẳn, nên nhìn Đào ngọc Bội bằng tia mắt căm hờn :

— Sau này nếu có cơ hội giết người, ta nhất định sẽ không thể buông tha !

Đào ngọc Bội nhướng mắt :

— Sợ rằng cả một đời, cô nương sẽ không bao giờ có được cơ hội ấy chứ !

Không thèm trả lời, Trầm vân Phượng quay qua hỏi Lam Tiều Điệp :

— Lam tỷ tỷ đã bắt hắn đấy à ?

Lam Tiều Điệp mỉm cười :

— Hắn không đánh lại tôi, nên bó tay chịu trói đấy !

— Tỷ tỷ, con người đó độc còn hơn thú dữ, hãy giết hắn đi !

Câu nói nghiêm nghị của nàng làm cho Đào Ngọc Bội nghe ớn ớn.

Dương mộng Hoàn, Trầm Vân Phượng đều chủ trương giết gả, còn Lam Tiều Điệp thì vui giận không chừng, Kim Hoàn Nhị Lang cảm thấy sinh mạng hiện tại không có gì đảm bảo !

Lam Tiều Điệp cười hăng hắc :

— Hắn quả đáng giết đấy, nhưng tôi đã hứa thả hắn rồi !

Trầm Vân Phượng trố mắt :

— Tại sao thế ?

— Bởi vì phải cứu sống vợ chồng chị, cho nên tôi hứa thả hắn, hắn mới chịu đưa thuốc giải độc, bây giờ tôi phải tôi nuốt lời, còn không thì phải thả hắn !

Trầm Vân Phượng liếc về phía Dương mộng Hoàn

— Hoàn ca trọn đời lấy chữ tín làm trọng, vậy [illegible] thì tỷ tỷ đành phải thả hắn !

Lam Tiều Điệp mỉm cười :

— Hoàn ca của chị là bậc nam tử trượng phu, nói một câu thì chắc một câu, còn tôi, tôi là đàn bà, tôi có cần gì phải như thế !

Câu nói kỳ cục của nàng làm cho Dương mộng Hoàn sửng sốt :

— Lam cô nương, sao lại phân biệt nam nữ như thế ? Là một kẻ hành hiệp giang hồ, hai chữ tín nghĩa đều phải xem là trọng... Đào ngọc Bội không phải là đối thủ của cô nương, bây giờ cứ thả hắn đi, rồi sau này sẽ giết, như thế vừa không nuốt lời, mà cũng vừa trừ hoàn họ cho thế nhân...

Cả hai người đều nói trọng về chữ tín, nếu trong trường hợp khác thì thật là một cặp vợ chồng rất đáng tán dương nhưng trường hợp nầy, trường hợp của Lam Tiều Điệp, cái lối phu xướng phụ tùy ấy khiến cho nàng nghe... tưng tức :

— Đào ngọc Bội quả thật tàn ác à ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Hắn là kẻ bất nhân bất nghĩa, hiểm độc vô cùng, giết được hắn là trừ hoan họa cho thiên hạ !

Dương Mộng Hoàn nói liền theo :

— Đối với kẻ tàn ác nhất như thế thì lại càng phải thủ tín.. cho nên, tôi xin khuyên Lam cô nương hãy thả hắn đi, nhưng sau đó, phải tìm cách giết cho được hắn !

X

CHƯƠNG XXXVI

NỖI BUỒN GAY GẮT

Lam Tiều Điệp vụt nhích sát đến bên Đào ngọc Bội, môi nàng nở nụ cười thật đẹp :

— Đã nói tha thì sao lại còn có chuyện giết ?...

Đào ngọc Bội chợt bật một hơi thật mạnh... một phần do câu nói của nàng, một phần vì Lam tiều Điệp đến quá gần, hơi hường tử trong người của nàng tỏa ra ngây ngất !

http://tieulun.hopto.org

Và điều làm cho họ Đào gần như bị mất hồn là vóc thân mềm dịu của Lam Tiểu Điệp thình lình dựa hẳn vào lòng gã...

Trầm Vân Phượng mở đôi mắt tròn xoe ngơ ngác...

Không ai có thể tin được chuyện lại có thể xảy ra ...

Một cô gái vừa tài ba , vừa trong trắng lại có thể có hành động trân tráo lạ lùng !

Dương mộng Hoàn càng lo sợ nhiều hơn nữa...

Rất có thể lời lẽ xảo trá điêu ngoa của Đào Ngọc Bội đã lừa gạt được nàng...

Và nếu quả thật cả hai người cũng liên hợp, thì vận kiếp của giang hồ chắc chắn sẽ lâm nguy !

Như không còn dằn được nữa, Trầm vân Phượng kêu lên khe khẽ :

— Lam tỷ tỷ !..

Lam Tiểu Điệp nghiêng đầu nhướng mắt :

— Ử, Dương phu nhân có điều chi dạy bảo ?

— Tỷ tỷ thích Đào Ngọc Bội lắm à ?

Lam Tiểu Điệp dựa nghiêng vào vai Đào ngọc Bội.

— À, cái đó thì chưa biết...

Trầm vân Phượng nghiêm giọng :

— Lam tỷ tỷ, con người đó tàn ác nhất trên đời, không nên để mắc lừa vì hắn !

Lam tiểu Điệp gặn lại :

— Tại sao phu nhân biết ?

— Tôi thường nghe Hồng tỷ tỷ nói đã từng sống chung với Đào ngọc Bội, chị ấy biết rất rõ hắn !

— Hồng tỷ tỷ của Dương phu nhân là ai ?

Trầm vân Phượng ôn tồn :

— Là Lý dao Hồng, tỷ tỷ quên rồi ư ?

Lam Tiểu Điệp gật gật đầu :

— À à.. lại một vị Dương phu nhân nữa đấy à ? Thế

giữa hai người ai lớn ai nhỏ ?

Dương Mộng Hoàn dấu tiếng thở dài, chàng biết Lam Tiểu Điệp cố tình trêu chọc, chàng nhắm mắt làm thinh giả bội không nghe...

Chàng biết rõ hơn ai hết, chàng biết rõ Lam Tiểu Điệp đang muốn gây chuyện, chàng trông Trầm Vân Phượng mau hồi sức khỏe, để sớm rời khỏi nơi đây !

Nhưng Trầm Vân Phượng vẫn thật thà :

— Giữa chúng tôi không ai lớn ai nhỏ cả, thường ngày lấy nghĩa chị em mà đối xử với nhau.

— Nhưng ai chị ai em mới được chứ ?

— Hồng tỷ tỷ lớn tuổi hơn tôi, thì tự nhiên là chị !

Lam Tiểu Điệp mỉm cười :

— À, có như thế chứ ! Chị nghĩa là đại phu nhân, còn em thì là nhị phu nhân !

Trầm Vân Phượng vẫn nở nụ cười khoan hậu :

— Không, không...thế hay thiếp, lớn hay nhỏ đều không thành vấn đ , Hoàn ca ca là người rất tốt, chúng tôi chung sống với nhau trọn đời như thế là đủ rồi !

Như cố tránh không nghe câu nói của Trầm Vân Phượn Lam Tiểu Điệp kéo lấy tay Đào Ngọc Bội :

— Tại sao lại không ôm lấy ta ?

Đào Ngọc Bội phát rung :

— Ấy...ấy...

X

CHƯƠNG XXXVII

OAN GIA THEO DÕI

Lam Tiểu Điệp cau mặt :

— Ta không thẹn mà ngươi thẹn à ?

Đào Ngọc Bội đảm hoảng...

Người con gái nầy thật là kỳ dị, khi vui, khi giận, khi thì

http://tieulun.hopto.org

y như một người điên.

Nhưng không còn cách gì hơn nữa, gã bạo gan vòng tay ôm ngang thắc lưng nàng.

Dương mộng Hoàn nhắm mắt làm thinh như không nghe không thấy.

Trầm Vân Phượng lắc đầu :

— Lam tỷ tỷ, thôi thì đành vậy !... Nếu chị đã bằng lòng Đào ngọc Bội, thì nên khuyên hắn đừng làm việc ác... bây giờ tôi xin chuyển lời của Lan tỷ tỷ.

Lam Tiểu Điệp vội hỏi :

— Lan tỷ tỷ như thế nào ?

— Tháng trước đây tôi có đến Thiên Cơ Thạch Phủ gặp Lan tỷ tỷ, chị ấy có hỏi thăm Lam tỷ tỷ.

Lam tiểu Điệp hỏi dồn :

— Rồi sao ?

— Tôi nói Lam tỷ tỷ vẫn mạnh, và nghe như đang đóng cửa luyện công !

— Chỉ thế thôi à ?

— Lan tỷ tỷ có dặn bao giờ nghe chị trở lại giang hồ, thì nên mời chị ở lại Thủy Nguyệt Sơn Trang ở một ít lâu.

Chỉ nói bấy nhiêu đó, rồi Trầm Vân Phượng dựa vào thành xe nhắm mắt lại.

Nàng như không muốn thấy cảnh kề cận giữa Lam Tiểu Điệp và Đào ngọc Bội.

Không khí trở lại im lìm.

Trên khoảng vắng canh khuya, chỉ còn tiếng bánh xe lăn và vó ngựa.

Khẽ hé thấy Dương Mộng Hoàn và Trầm Vân Phượng thảy đều nhắm mắt, còn Lam Tiểu Điệp thì tuy không ngủ nhưng lại im lìm như đang suy nghĩ một việc gì trọng đại.

Gã chợt thấy đây là một cơ hội tốt, có thể âm thầm vận công tự giải huyệt và nhân lúc bất phòng, có thể điểm vào huyệt đạo của Lam tiểu Điệp và Dương mộng Hoàn

Hiểm vì Lam Tiểu Điệp đang dựa sát trong lòng, khó mà dám vận công, gã vụt thở dài tặc lưỡi.

Lam Tiểu Điệp vụt hỏi :

— Có gì đáng tiếc lắm sao mà chắc lưỡi thế ?

Đào ngọc Bội hoảng hồn nói dối :

— Tiếc vì cô nương không chịu hợp tác, nếu không, ngôi võ lâm bà chủ sẽ dễ dàng nắm lấy như trở bàn tay !

Lam tiểu Điệp bĩu môi liếc xéo Đào Ngọc Bội, và dùng phương pháp truyền âm nhập mật nói vào tai gã.

— Nhớ rằng ta làm như thế này là cốt để trêu tức Dương mộng Hoàn mà thôi, ngươi đừng mong lợi dụng cơ hội mà phải khổ vào thân đấy nhé !

Bị đánh trúng tim đen, Đào ngọc Bội tái mặt rủa thầm... nhưng vốn là kẻ gian ngoan vẫn giữ được vẻ mặt như không mỉm cười không nói.

Chợt nghe một giọng trong trẻo từ bên ngoài nói vọng vào :

— Bẩm cáo chủ nhân, xe đã đến nơi rồi !

Lam Tiểu Điệp ra lệnh .

— Dừng lại !

Và nàng khoát rèm xe bước xuống.

Đào Ngọc Bội ngó ra thấy một tòa trang viện cao rộng, bốn người thiếu nữ đeo kiếm đưa cao ngọn đèn dẫn vào đến cửa.

Lam Tiểu Điệp quay lại :

— Đào ngọc Bội nhớ nhé, bất cứ về mặt nào, ngươi cũng thua ta cả đấy !

— Đào ngọc Bội vẫn ngạo mạn :

— Có gì làm chắc ?

— Ngươi có «Tử Linh Hóa Thân», ta có «Thập Nhị Hoa Nga» và ba mươi sáu nữ tỳ. Thập Nhị Hoa Nga của ta, so với «Tử Linh» của ngươi, nhất định là không kém, mà lại đông hơn gấp ba lần !

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Không phải nói khoe, chứ nếu chỉ cần cho ta khoảng thời gian chừng độ nửa năm, thì tất cả tinh anh của võ lâm ngày nay sẽ do ta xử dụng !

Dương mộng Hoàn bây giờ mới mở mắt :

—Đào huynh, hãy còn nhớ thực lực của Thiên Long Bang ngày xưa chứ ? Tài bỏ của Đào huynh có chắc hơn được lệnh sư chăng ?

Đào ngọc Bội nhếch môi :

— Nếu ông ấy mà chịu nghe lời tôi, thì nhất định sẽ không thảm bại như thế !

Dương Mộng Hoàn cười nhạt :

— Ngày nay tại hạ không chết, thì e rằng việc mưu toan chiếm ngự võ lâm của Đào huynh sẽ khá nhiều trở ngại!

Đào ngọc Bội cũng cười :

— Chuyện đó khó mà nói trước, Nếu Lam cô nương cải sửa tâm lý, thì tình thế sẽ khác đi nhiều... lúc bấy giờ, giả như có cả vợ chồng Dương huynh và Chu Nhược Lan, cũng chưa chắc có đủ khả năng làm cuộc trở ngại cho đệ được !

Trầm Vân Phượng xen vào :

—Lam tỷ tỷ là bậc cân quắc anh hùng, há lại đi giúp chuyện ác với người à ?

Lam Tiểu Điệp mỉm môi :

—Điều đó cũng chưa có thể nói trước được ... là kẻ ác hay người lành , chính tôi , tôi cũng chưa dám chắc cho tôi được nữa !

Dương mộng Hoàn cúi mặt làm thinh..

Chàng tự biết sức mình chưa hoàn toàn khôi phục. Lam tiểu Điệp thì là một con người thật khó lường, trong trường hợp này chỉ còn cách cầu viện Chu Nhược Lan mà thôi...

Riêng Trầm vân Phượng, vì tính thật thà, nên nàng vẫn còn thắc mắc :

— Lam tỷ tỷ, một con người làm chuyện ác là do lương tri đã mất, không phân biệt được thiện ác... điều đó Lam tỷ tỷ đã biết rất rõ ràng, thì tại sao lại nói như thế được !

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Hay lắm, Dương phu nhân nói hay lắm ! Lẽ tất nhiên mỗi một vấn đề đều có cái thâm lý của nó, ngay bây giờ chưa có thể nói chắc được...

Nhìn Lam Tiểu Điệp dìu Đào ngọc Bội xuống xe, Trầm vân Phượng cau mặt nói với Dương mộng Hoàn :

— Lam tỷ tỷ làm sao lạ thế nhỉ ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười hỏi ra việc khác :

— Phượng muội nghe trong mình như thế nào ?

— Gân cốt nghe ê ẩm lắm !

Dương mộng Hoàn mỉm miệng :

— Được rồi, chúng ta hãy tìm nơi chữa trị cho thật khoẻ rồi hẳn hay !

Đỡ Trầm vân Phượng xuống xe. Dương mộng Hoàn bước lên bậc thềm, nơi Lam tiểu Điệp và Đào Ngọc Bội đang đứng vòng tay nói lớn !

— Lam cô nương, ơn cứu trợ của cô nương vợ chồng tôi nguyện ghi nhớ trọn đời, bây giờ vợ chồng tôi xin cáo biệt !

Sự cáo từ quá đột ngột của Dương mộng Hoàn làm cho Lam tiểu Điệp sửng sốt, nhưng chỉ thoáng một giây nàng lại lạnh lùng :

— Vâng, nhị vị cứ tự tiện và xin thứ cho tôi vì không đưa tiễn được !

Thấy sự thay đổi bất thường của Lam tiểu Điệp, Dương mộng Hoàn không dám kéo dài câu chuyện, chàng vội nói :

— Không dám phiền đến việc đưa đón của cô nương !

Và kéo tay Trầm vân Phượng, hai người hối hả đi nhanh lẫn khuất vào bóng tối...

Nhìn theo một lúc thật lâu, Lam tiểu Điệp thở dài quay bỏ đi vào cửa...

http://tieulun.hopto.org

Đào Ngọc Bội cảm thấy cơ hội thoát thân đã đến, nhưng gả vừa nhích chân thì Lam Tiểu Điệp đã quay lại trừng trừng:

— Đứng lại !

Vì huyệt đạo chưa giải được, Đào Ngọc Bội không dám làm liều, dành hỏi gượng :

— Cô nương còn dạy điều chi nữa ?

— Ngươi muốn đi đâu ?

— Vợ chồng ông Mộng Hoàn đã đi rồi, cô nương còn lưu tại hạ lại đây làm chi nữa ?

Lam Tiểu Điệp cười gằn :

— Còn chứ, còn ba người nữa, chờ khi họ lành bệnh rồi ngươi mới đi được !

Đào Ngọc Bội đứng im không dám cải...

Lam Tiểu Điệp bước vào ngồi giữa đại sảnh và chỉ vào góc tường nói với Đào Ngọc Bội :

Muốn ta giữ lời hứa thì trước hết ngươi phải yên phận nếu còn muốn dở thủ đoạn thì ta sẽ giết ngươi đấy !

Đào Ngọc Bội cố giữ vẻ ôn tồn :

— Tại hạ vốn là một con người thủ tín, quyết không bao giờ có ý nghĩ gì khác đâu !

Và gã thông thả đi lại chỗ Lam tiểu Điệp chỉ ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần...

Lam tiểu Điệp vẫy tay ra hiệu, hai tên tỳ nữ bèn đưa bọn Đồng thục Trinh, Lưu Huy Viễn và Trịnh văn Khai vào đại sảnh.

Lam tiểu Điệp bước lại gần :

— Đây là thuốc giải độc, ba người hãy uống đi !

Ba người tiếp lấy uống vào và ngồi xuống vận công.

Nhờ nội lực thâm hậu, Đồng thục Trinh khôi phục trước tiên, nàng đứng dậy vòng tay :

— Xin tạ ơn cứu trợ !

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Cả ba đều là bằng hữu của bổ ?

Lưu huy Viễn và Trịnh Khai Văn đứng lên :

— Vâng, xin cám tạ cô nương !

— Không, không có chi.

Vừa nói Lam Tiểu Điệp vừa bước ra ngoài cửa...

Thấy thái độ in hình như đuổi khách của nàng, Đồng Thục Trinh vội nói :

— Chúng tôi xin phép cáo từ !

Lam Tiểu Điệp quay lại :

— Vâng, xin ba vị cứ tự tiện !

Ba người đưa mắt nhìn nhau, và im lặng rút lui ra cửa.

Cả ba người đều mang một tâm trạng như nhau, họ không sao hiểu được thái độ của Lam Tiểu Điệp.

Riêng Dương mộng Hoàn và Trầm Vân Phượng, khi đi khỏi nơi đó, mà đến hơn mười dặm mới yên lòng dừng lại.

Để cho Trầm Vân Phượng vận công cho thật khoẻ rồi cả hai mới tiếp tục lên đường.

Khẽ giật tay áo Dương mộng Hoàn, Trầm Vân Phượng hỏi nhỏ nhỏ :

— Hoàn ca, thật là lạ quá !

Câu nói của nàng cắt ngang dòng suy nghĩ. Dương mộng Hoàn quay mặt qua hỏi lại :

— Gì ?

— Không hiểu tại sao Lam Tiểu Điệp lại có thái độ kỳ lạ như thế ? Đào ngọc Bội quả là một kẻ tàn ác đáng giết.

Không biết sợ nàng hao phí tâm tư trong khi sức khoẻ chưa hoàn toàn khôi phục, hay vì trong lòng cũng đang thắc mắc, Dương mộng Hoàn vội gạt đi :

— Hãy tìm nơi cho Phượng muội điều dưỡng cho thật khoẻ rồi sẽ tính,.. có lẽ mình phải hỏi ý kiến của Chu Nhược Lan !

Trầm Vân Phượng chưa kịp nói gì thì chợt nghe phía sát

http://tieulun.hopto.org

ven từng một chuỗi cười vọng lên nhức óc :

— Nhị vi đi cả buổi, bây giờ mới đến đây à ?

Câu nói vừa dứt, bóng người đã phóng vụt ra vung tay chụp thẳng vào Trầm vân Phượng...

Một tay kéo Trầm vân Phượng, một tay hất mạnh qua một chưởng. Dương Mộng Hoàn tràn mình ấn ngay chính giữa :

— Đao huynh, hãy thận trọng !

Trầm vân Phượng giật mình ngẫng mặt.

Quả nhiên, kẻ chụp nàng chính là Đào ngọc Bội !

Và gã cất giọng cười hăn hắc :

— Hay quả, thật là một đôi vợ chồng khó kiếm !

Dương mộng Hoàn nghiêm giọng :

— Lam cô nương đã tha cho, hay là tự Đào huynh trốn chạy ?

Đào ngọc Bội vẫn cười :

— Tự nhiên là nàng thả chứ ! Tại hạ nói thẳng nhé, sau khi cứu Dương huynh và Trầm cô nương rồi, Lam tiểu Điệp hối hận lắm đấy nhé, và vì thế mà nàng lật đật thả tại hạ và chỉ lối cho tại hạ theo đấy !

Dương mộng Hoàn gặn lại :

— Nàng bảo theo để làm gì ?

— Nàng bảo tại hạ giết Dương huynh và bắt Trầm cô nương trở lại !

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Tôi không tin Lam cô nương lại có ý như thế !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Cái đó còn tùy, tôi chỉ muốn nói ra một sự thật thế thôi !

Dương mộng Hoàn ngấm ngầm vận khí đan điền và ngó thẳng vào Đào ngọc Bội :

— Mấy năm nay Đào huynh chuyên chú dồi luyện bí công

võ công nhất định cao lắm, tuy nhiên dù sao đệ cũng xin lãnh hội được môn tuyệt học ấy !

Đào ngọc Bội cười hà hà :

— Thật là hào khí ! Tại hạ bội phục lắm lắm... nhưng, nếu ngay bây giờ Dương huynh một mai chiến tử, thì hai người vợ đẹp để lại cho ai !

Trầm Vân Phượng nghiến răng rướt nói :

— Sinh đồng sàng, tử đồng huyệt, ngươi khỏi phải nhọc lo điều đó !

Đào ngọc Bội càng cười lớn hơn nữa :

— Vậy thì hãy chuẩn bị để mà chết !

Dương mộng Hoàn vẫn ôn tồn :

— Không kể đến điều ân oán giữa chúng ta, riêng một việc tàn ác của Đào huynh đối với giang hồ, đủ cho chúng ta sớm muộn gì cũng phải đi vào con đường tử chiến. Vậy thì ngay bây giờ giải quyết sớm chừng nào hay chừng ấy !...

Đào ngọc Bội nhướng mắt :

— Dùng quyền cước hay là binh khí ?

— Tùy ý Đào huynh, bất cứ môn gì tại hạ cũng xin bồi tiếp !

— Dương huynh tự tin rằng sẽ thắng tại hạ à ?

Dương Mộng Hoàn thản nhiên :

— Mang trong lòng một bầu nhiệt huyết vì giang hồ mà hành hiệp, thì việc thắng bại, chết sống, đâu có phải là chuyện đáng đắn đo !

Đào ngọc Bội đỏ mặt...

Câu nói nghiêm trang khẳng khái của Dương mộng Hoàn làm cho gã thẹn thùa...

Trầm vân Phượng thêm vô :

— Một kẻ gọi hào kiệt anh hùng, không là vì võ công cao thâm, mà là vì chính nhân hiệp nghĩa, cho nên, vì dù người có thắng được Hoàn ca ta, hai tiếng anh hùng không thể vì đó mà có được !

http://tieulun.hopto.org

Đào Ngọc Bội bội rùn vai :

— Giả như ta lam nên bá nghiệp, thì lúc bấy giờ, thiên hạ giang hồ, võ lâm cao thủ, ai dám bảo Đào Ngọc Bội này không phải là anh hùng ?

Dương mộng Hoàn vẫn nói bằng một giọng cực kỳ tao nhã :

— Đào huynh, chúng ta là quân tử, dù đến tuyệt giao cũng không buông lời nói ác... Đào huynh tinh thông Qui Nguyên Bí Cập và tại hạ mấy năm nay cũng có tăng tiến đôi phần cuộc tử chiến ngày nay cũng chưa biết ai sẽ lãnh phần thảm bại, cho nên khó mà nói trước !...

X

CHƯƠNG XXXVIII

HƠN KÉM MỘT PHẦN

Không để cho Đào ngọc Bội trả lời, Dương mộng Hoàn nói tiếp :

— Đào huynh chuẩn bị rồi đấy chứ ?

Đào ngọc Bội đưa tay làm một cử chỉ chận lại :

— Trước giờ chúng ta ra tay, tại hạ có những lời thành thật muốn nói với Dương huynh !

— Vâng, nhưng Đào huynh nhớ cho rằng tại hạ không thích nghe những hoa ngôn xảo ngữ đấy nhé !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Không, tại hạ nói thật đấy. Vì nếu muốn làm bá chủ võ lâm, có chuyện thứ nhất là : hãy giết Dương huynh.

Dương mộng Hoàn gật gật đầu :

— Sự sắp đặt của Đào huynh, tại hạ biết sức bội phục !

Đào ngọc Bội nói tiếp :

— Nhưng, điều mà tại hạ sắp nói đây, không quan hệ đến chuyện ấy !

— Tại hạ xin nghe !

Đào ngọc Bội chậm rải như muốn nói từng tiếng một :

— Đêm nay, tuy Dương huynh quyết cùng tại hạ tử chiến nhưng tại hạ hoàn toàn không có ý giống như thế... bởi vì nếu có thể giết được Dương huynh, lẽ tự nhiên đó là một việc nhỏ dính trong mắt, nhưng nếu không giết được Dương huynh thì... hà hà, tại hạ không bao giờ để cho «lưỡng bại cu thương» không bao giờ có cái chuyện đánh liều như thế... vì năm tháng còn dài, nhất định có ngày tại hạ sẽ có đủ điều kiện làm cho Dương huynh ngã xuống, huống chi, hai chúng ta mỗi người đều có cái hay riêng về võ công, nhưng bằng vào tuyệt học của Qui Nguyên Bí Cập, tại hạ tự nhiên có nhiều hơn về ưu thế, sớm muộn gì tại hạ cũng sẽ đẩy Dương huynh vào chỗ chết !

Dương mộng Hoàn làm thinh không nói...

Mặt chàng thoáng vẻ buồn buồn...

Đào Ngọc Bội nói đúng...

Dương mộng Hoàn cũng biết rằng nếu đêm nay Đào ngọc Bội không thắng được, thì cũng chỉ hơn kém sấp xỉ với mình... qua cơn ác chiến đó, hắn có thể căn cứ và Qui Nguyên Bí Cập để mà tìm ra lộ số của mình...

Thấy Dương mộng Hoàn lặng im, Đào ngọc Bội cười hăn hắc :

— Dương huynh tin lời của tại hạ đúng đấy chứ ?

Dương mộng Hoàn gật gật đầu :

— Đào huynh nói rất có lý, song cuộc chiến đêm nay, sợ Đào sẽ không được như ý muốn...

Day qua Trầm vân Phượng, Dương mộng Hoàn căn dặn :

—Trong cuộc chiến này, dù thắng bại về ai, Phượng muội cũng không được xen vào nhé ?

Trầm vân Phượng khẳng khái :

— Vâng, nếu Hoàn ca không thắng được, thì em xin chết

http://tieulun.hopto.org

trước để đợi chàng...

Dương mộng Hoàn thản nhiên hỏi Đào ngọc Bội :

—Chúng ta có thể bắt đầu được rồi chư ?

Đào ngọc Bội mím miệng gật đầu thật nhẹ :

—Vâng , thành thật mà nói , trước phút ra tay , hào khí của Dương huynh đã hơn tôi rồi đấy !...

Và vừa nhất tay lên , gả vừa nói tiếp :

—Xin phép , là một kẻ mệnh danh anh kiệt chắc chắn Dương huynh sẽ không bao giờ ra tay trước ...

Troug khoảnh khắc của câu nói đó , Đào Ngọc Bội đã đánh luôn ba chưởng ...

Biết rằng sinh mạng và sự vinh nhục của mình gởi trọn vào cuộc chiến đêm nay, mà cả vận kiếp giang hồ cũng do đó mà quyết định, cho nên Dương mộng Hoàn hết sức cẩn thận, chàng cứ cố giữ thế thủ để chuyên tâm dò xét lộ số của Đào ngọc Bội, việc đánh lại gần như không có.

Trong khi đó, Đào Ngọc Bội càng đánh, chiêu thế càng biến chuyển dữ dằn, chắc chắn trong lòng gả đã quyết áp đảo đối phương ngay lúc đầu để giải quyết cuộc chiến, cho thật sớm.

Trầm vân Phượng mím môi đứng lặng...

Khí thế đôi bên làm cho nàng nín thở, rỏ ràng Đào ngọc Bội đã chiếm phần hơn !

Chỉ trong mấy phút hai bên đã đánh ngót năm mươi chiêu.

Phần tấn công vẫn ở về Đào ngọc Bội, Dương mộng Hoàn trước sau vẫn một mực cố thủ mà thôi.

Nhưng chỉ có một điều là chưởng của chàng càng lúc dồn lên sức mạnh và giữ gìn chặt chẻ từng ty...

Thấy Dương mộng Hoàn cứ mải trong thế thủ, Đào ngọc Bội càng như được nung chí, thì triển thân pháp từ trước ra sau,từ phải qua trái, cùng m ột lúc bốn mặt tấn công tới tấp

Gả nắm chắc chắn phần thắng trong tay ,và luôn cả Trầm-

vân Phượng, nàng cắn chặc răng thấp thỏm, tim như ngừng đập !

Nhưng nếu Đào ngọc Bội đừng vì sự háo thắng làm quáng mắt, chỉ cần tỉnh ý một chút, gã sẽ giật mình.

Vì mặc dù cố thủ gần như không có cơ đánh lại ấy, mặt Dương mộng Hoàn hết sức thản nhiên, và ngay vào phút đó, ngay vào phút Đào ngọc Bội quyết tâm hạ ván cuối cùng ấy, vành môi Dương mộng Hoàn chợt nhếch lên một nụ cười bí hiểm.

Suốt thời gian cố thủ để dò xét, chàng đã nhận ra chỗ yếu của đối phương.

Đào Ngọc Bội thuộc làu Qui Nguyên Bí Cập, cho nên càng đánh càng biến thế đổi chiêu, mỗi lúc càng tinh diệu lạ thường tuy nhiên, chỗ yếu của hắn so với Dương mộng Hoàn là vấn đề nội lực.

Nếu chỉ dùng thế vỏ, tự nhiên không chắc gì sút kém, nhưng nếu lấy nội lực áp đảo, nhất định gã sẽ khó lòng chống đỡ.

Nắm được chỗ yếu đó, Dương mộng Hoàn vừa khép chặc thế thủ hơn nữa và liên tiếp thụt lui.

Đào ngọc Bội vun vút đôi tay lướt tới.

Dương mộng Hoàn vụt xoay tròn mình hẳn một vòng, tay trái cuốn lèn hóa giải chiêu thế của Đào ngọc Bội, đồng thời, tất cả chân nguyên dồn lên cánh tay phải quật ra thật lẹ :

— Đào huynh, hãy coi chưng !

Suốt trận đấu, lần thứ nhất Dương Mộng Hoàn mới đánh trả một chiêu, một chiêu vừa tầm thường mà lại vừa cận quá, Đào ngọc Bội đã thấy không cần tránh né, mà lại càng thích ý bất mạnh tay lên.

Lần thứ nhất Dương Mộng Hoàn đánh lại, và cũng lần thứ nhất Đào ngọc Bội mắc bẫy.

Hai ngọn chưởng phong vừa mới giao vào nhau, Dương

http://tieulun.hopto.org

Mộng Hoàn nghiêng lẹ vai bên phải gia tăng nội lực.

Bùng !...

Một tiếng dội dữ dằn hốt tung các bụi, Đào Ngọc Bội giật lui luôn bốn bước, huyết khí ứ ngang giữa ngực !

— Đao Ngọc Bội, ta biết trước ngươi không làm sao đánh lại Hoàn ca ta mà !...

Tiếng vỗ tay reo hò của Trầm vân Phượng là phản ứng tự nhiên của trạng thái từ lo sợ đến vui mừng, nhưng trong hoàn cảnh đó nó lại có hai tác dụng...

Phần Dương Mộng Hoàn, qua chưởng lực vừa rồi, ưu thế đã nắm vững trong tay, chàng không có ý nhân đó đánh bồi, nhưng tiếng reo của Trầm vân Phượng, gián tiếp nhắc lại khổ hình của nàng do Đào Ngọc Bội gây ra, và khi nhớ đến việc ấy vị chủ nhân Thủy Nguyệt Sơn Trang nghiến răng xốc tới, cánh tay phải nhất lên lần nữa...

Phần Đào Ngọc Bội, vốn là một kẻ không xem trọng vấn đề sĩ diện, sau cái dội vừa rồi, gã biết nội lực của mình kém hẳn đối phương, nên đã chuẩn bị tháo lui chờ cơ hội khác, nhưng tiếng cười của Trầm vân Phượng làm cho gã đỏ quạu, quên cả huy hiệm, vung chưởng đối đầu...

Bình !... bình !...

Hai tiếng dội lên tiếp dậy lên, Dương Mộng Hoàn khẽ trúng đòi vai đứng lại...

Đào Ngọc Bội bật ra gần nửa trượng, xiểm niểm thụt lui, vì cả đôi bên đã vận dụng trên bảy thành công lực !

Dương Mộng Hoàn gằn giọng :

— Đào Ngọc Bội, quyền cước đã bại rồi, hãy rút binh khí ra mau !

Ói ra một búng máu tươi, Đào Ngọc Bội lườm lườm :

— Trong vòng nữa năm nữa, [illegible] ngươi hẳn quyền cước !

Không đợi đối Phương phản ứng, Lê mang danh hiệu Thần Kiếm Kim Hoàn Nhị Lang, phóng mình vào rừng sâ

như tên bắn !

Dương Mộng Hoàn đứng yên một nhìn chỗ theo ...

Đôi mắt chàng không bộc lộ một ý gì , tâm tư như đang trầm lắng ...

Trầm Vân phượng được lại tươi cười :

Có được Qui Nguyên Bí Cập , Đào Ngọc Bội cũng không làm nên trò trống gì cả , Hoàn ca ca , quả thật chàng đã thắng rồi !

Giọng nói của nàng tuy thật vui mừng ,nhưng vẫn không dấu được hơi rung, chứng tỏ suốt cuộc giao đấu, nàng đã hết sức theo dõi từng giây và cực kỳ lo sợ...

Dương mộng Hoàn vịn lấy vai nàng, mệi nhọc :

— Anh cũng bị nội thương nặng lắm !...

Chàng hơi dựa vào Trầm vân Phượng, và nhăn mặt ói ra một bụng máu tươi...

X

CHƯƠNG XXXIX

GIANG HỒ XÁO ĐỘNG

Thấy Dương mộng Hoàn thổ huyết, Trầm vân Phượng [illegible] dật đở chàng, và nàng hơi sững sốt :

— Hoàn ca đã bị thương ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Khá nặng, nhưng Đào ngọc Bội nặng hơn !

Lấy khăn lụa trắng lau miệng chàng, Trầm vân Phượng lắng :

—Hoàn ca hãy ngồi xuống vận công chửa trị, đừng nói chuyện nữa phí sức !

Dương mộng Hoàn gật đầu ngồi xuống vận khí đan điền, [illegible]ng nhắm mắt lặng yên điều dưỡng..,

Trầm vân Phượng nghe hơi thở của chàng đã điều hòa. [illegible]ng có phần yên tâm, nhưng trong bụng hãy còn thắc mắc...

http://tieulun.hopto.org

Rõ ràng chàng đã thắng Đào ngọc Bội, nhưng sao lại có thể bị trọng thương như thế ấy ?

Qua một lúc khá lâu, Dương Mộng Hoàn từ từ mở mắt, thấy Trầm Vân Phượng đang ngồi bó gối gục đầu ủ rủ, chàng nắm lấy tay nàng, khẽ hỏi :

— Phượng muội đang nghĩ gì thế ?

Trầm Vân Phượng ngẩng mặt nhìn chàng, mỏi nàng điểm một nụ cười thật dịu :

— Em đang thắc mắc tại sao Hoàn ca thắng Đào Ngọc Bội mà lại mang thương như thế ?

Dương Mộng Hoàn gục gặt đầu :

— Đúng, cứ bề ngoài mà nói thì đáng lý anh không bị mang thương mới phải.

— Vâng, nội lực của Hoàn ca đâu lại dễ bị thương như thế được !

— Tuy nhiên, bên trong có một điều lạ, là trong khi giao đấu, anh cảm thấy chưởng tâm của Đào ngọc Bội có một phản lực kỳ lạ lắm, nó không giống kình lực thông thường, giống y như là «Huyền môn oai khí» nhưng lại không phải.

Trầm Vân Phượng trố mắt:

— Có chuyện lạ như thế sao ? Có lẽ phải gặp Lan tỷ tỷ hỏi mới biết rõ được.

Dương mộng Hoàn từ từ đứng dậy :

— Thôi, chúng ta đi !

Trầm Vân Phượng níu tay chàng :

— Hãy nghỉ thêm một lúc nữa đã, Hoàn ca chưa thật khoẻ.

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Không được đâu, Đào ngọc Bội quỉ kế đa đoan, không nên ở đây lâu.

Trầm Vân Phượng lật đật đi sát bên chàng để đề phòng bất trắc...

Hai người đi riết được bảy tám dặm, đến một tòa cổ miếu

ngoài phía ven rừng xa xa con đường cái, Trầm vân Phượng dừng lại :

— Hoàn ca, đến đây có lẽ tương đối an toàn, mình nên nghỉ thêm đi !

Dương Mộng Hoàn gật đầu ngồi lại...

Trầm vân Phượng ngồi sát một bên, hồi lâu nàng mệt mỏi nằm trên bắp vế chàng ngủ thiếp...

Biết nàng vì mấy ngày qua mệt nhọc, Dương mộng Hoàn bèn bồng nàng để nằm ngay ngắn trên một đống lá khô và ngồi xuống kế bên dưỡng thần.

Mặt trời từ phương đông lần lần rựng đỏ...

Ánh bình minh rọi sáng rừng cây...

Trầm vân Phượng vẫn ngủ say...

Thời khắc trôi qua mặt trời gần đứng bóng.

Thình lình từ ngoài đường cái, vó ngựa nện vang...

Dương mộng Hoàn đứng dậy nhìn ra...

Bốn con ngựa chở trên lưng bốn người mang kiếm thoát ngang qua và mất hút.

Dương mộng Hoàn nhón gót dòm theo tư lự...

Lại nhiều bóng ngựa vụt qua kế tiếp, làm cho chàng lại suy nghĩ nhiều hơn...

Họ đều là những nhân vật giang hồ, nhưng sao lại có dáng gấp gáp lùng như thế ?

Hay là võ lâm đã có điều chấn động rồi chăng ?...

Đột nhiên, sau lưng chàng vụt có tiếng reo :

— A, đây rồi !

Dương mộng Hoàn quay lại thấy Đồng Thục Trinh, Trịnh khai Văn và Lưu huy Viên...

Trịnh khai Văn lên tiếng trước :

— Bọn tôi tìm muốn chết !...

Dương mộng Hoàn tươi cười :

— Đều được thuốc giải cả rồi chứ ?

— Vâng !

http://tieulun.hopto.org

Chợt thấy Trầm vân Phượng nằm thiêm thiếp, Đồng thục Trinh vội hỏi :

— Trầm sư muội bị thương sao ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Không, vì mệt quá nên ngủ vùi đấy !

Trịnh văn Khai xen vào :

— Sau khi từ giã Lam cô nương, dọc đường bọn nầy gặp rất đông đồng đạo võ lâm...

Chợt nhớ ra, Dương Mộng Hoàn vội hỏi :

— Có phải dáng cách họ gấp rút lắm chứ ?

— Vâng, và nhân hỏi một người quen, mới biết họ đi tìm Dương đại hiệp...

— Có biết lý do không ?

Trịnh khai Văn nói :

— Không rõ lắm, nhưng theo đại hạ, thì có lẽ cũng là chuyện Đào Ngọc Bội !

Dương Mộng Hoàn thở dài :

— Mọi người trong cậy vào tôi, nhưng sợ e rằng tôi không đủ sức như mọi người hy vọng !

— Dù sao những chính phái võ lâm cũng sẽ dốc hết tâm lực để cùng chung gánh vácvới Dương đại hiệp triệu tập quần hùng để bàn định kế sách đối phó là hơn !

Suy nghĩ hồi lâu, Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Vâng, Trịnh huynh có nhã ý như thế, dệ xin lĩnh ý...

Khẽ liếc Trầm vân Phượng, Dương mộng Hoàn nói tiếp:

— Chúng ta nghỉ thêm giây lát rồi sẽ lên đường !

Biết Dương mộng Hoàn muốn cho Trầm vân Phượng nghỉ thêm, Đồng thục Trinh, Trịnh khai Văn và Lục Huy Việt chia ra mỗi người một nơi, ngồi xuống điều khí dưỡng thần...

Riêng Đồng thục Trinh, nàng bước đi mà thở dài nói khẽ, y như tự nói với mình :

— Phượng muội là một cô gái thuần lương, lại chịu quá nhiều khổ sở, sư đệ chàng thủy yêu nàng, kể cũng là trời cao có mắt.

Đưa mắt nhìn theo người sư tỷ, Dương mộng Hoàn... bất chợt cũng thở dài.

Hơn ai hết, chàng hiểu rõ nỗi tủi hờn của người sư tỷ.

Bị Đào ngọc Bội làm hư cả cuộc đời rồi ruồng bỏ, lại bị Cô Luân phái khai trừ.

Nàng quả là người con gái bất hạnh nhất trần gian !

Bóng chiều lần lần khuất sau rặng núi xanh, cảnh vật bắt đầu nhuộm sầm.

Trầm Vân Phượng cựa mình tỉnh dậy :

— A, trời đã tối rồi !

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Ngủ suốt một ngày, cả bọn đợi Phượng muội đấy :

Thấy mọi người nhìn mình tươi cười thân mật, Trầm Vân Phượng khẽ gắt Dương mộng Hoàn :

— Sao Hoàn ca không gọi !

Trịnh Khai Văn vội nói :

— Chúng tôi cũng cần nghỉ, xin Dương phu nhân yên lòng !

Dương mộng Hoàn giục :

— Chúng ta nên đi ngay bây giờ đi !

Trịnh Khai Văn nói :

— Tất cả chúng ta đều đói, cách đây chừng 10 dặm về phía bắc, có một thị trấn nhỏ, nhưng quán trọ phồn thịnh lắm, vậy chúng ta đến đó ăn nghỉ rồi sẽ đi !

Dương mộng Hoàn tán thành :

— Hay lắm, xin Trịnh huynh dẫn đường cho !

Trịnh Khai Văn gật đầu và phóng mình đi trước, cả bọn

http://tieulun.hopto.org

hối hả theo sau.

Quả nhiên, mặt trời vừa lặn hẳn, thì đã đến nơi.

Lúc bấy giờ tửu điếm đã lên đèn sáng rực, thực khách cho án đầy bàn.

Bọn Dương mộng Hoàn chen vào chọn một bàn trong góc gọi tiểu nhị mang rượu thịt.

Vừa bắt đầu ăn uống, chợt nghe bàn bên cạnh có một gã đại hán áo đen cất giọng ồ ồ :

— Tôi không tin, không tin rằng « Qui Nguyên Bí Cập » lại có thể ra mặt giang hồ một lần nữa...

Bên bàn khác lại có tiếng hỏi ;

— Không tin thì sao lại đến đây làm chi ?

Gã đại hán áo đen vùng vằn :

— Ủa, chứ đến xem chơi không được à ? Ngươi biết quái gì mà xía vô ?

Bàn phía đầu ngoài, chợt có một người mặc áo màu tro xám, khi thế có vẻ nghiêm trang đứng đắn, đứng lên can thiệp:

— Hữ, sao các hạ mở miệng ra là nói nặng người ta như thế ?

Gã đại hán áo đen xô bàn đứng dậy :

— Nói thế rồi sao chứ !

Vừa nói gã vừa xốc tới, đùa cả chén bát trên bàn rớt nghe lổn cổn...

Như không còn dằn được, người mặt áo màu tro xám bước xéo qua vung mạnh cánh tay !

Hai người thực sự giao đấu với nhau, bàn ghế đổ nghiêng rượu thịt văng tung tóe...

X

CHƯƠNG XXXX

THUẦN DƯƠNG CUNG

Chuyện xảy ra quá ư đột ngột, tất cả thực khách đều là

nhân vật võ lâm, tuy không bấn loạn nhưng cũng không ai can thiệp.

Chỉ có Dương mộng Hoàn, nghe đến chuyện Qui nguyên bí Cập, chuyện mà mấy năm trước đã một lần khuấy động giang hồ, bây giờ lại bắt đầu tái diễn, bất giác chàng cúi mặt thở dài...

Trịnh Khai Văn đứng lên nói nhỏ :

— Xin Dương đại hiệp để tại hạ giàn xếp !

Vừa nói, người thiếu gia Trịnh Bảo vừa bước tới đứng chắn ngay chính giữa cất giọng trang nghiêm :

— Dừng lại !

Giọng của chàng tuy không lớn, nhưng dụng ý phát ra nội lực, làm cho cả đôi bên sửng sốt dừng tay...

Trịnh khai Văn nhìn thẳng vào hai người, cao giọng :

— Trong võ lâm, bốn bể đều là bằng hữu, sao hai vị lại đi câu chấp một lời nói mà làm cho tổn thương nghĩa khí giang hồ như thế !

Tuy có giận mới sinh ẩu đả, nhưng sự giận dỗ không có gì sâu sắc, cho nên khi nghe câu nói chính đáng của Trịnh khai Văn, gã đại hán và người mặc áo màu tro xám đứng đang ra im lặng.

Dương mộng Hoàn theo dõi thái độ của Trịnh khai Văn và chàng khẻ gật đầu...

Bằng vào phong thái đó người thiếu niên họ Trịnh sẽ dễ trở nên một nhân vật xứng đáng trong võ lâm, nếu không muốn nói là lỉnh tụ... và Dương mộng Hoan chợt nảy ra ý muốn đem sở học của mình truyền lại cho người thiếu niên có một tương lai hứa hẹn ấy...

Thấy song phương đã nghe lời phải, Trịnh Khai Văn đến vòng tay nói tiếp :

— Giữa những kẻ mệnh danh giang hồ hành hiệp như chúng ta, dù có phải tranh chấp với nhau vì lời nói, cũng

http://tieulun.hopto.org

không nên để đi đến việc giao đấu với nhau, mà điều chính yếu là p ải cùng nhau tìm ra chân lý của vấn đ ...

Gã đại hán gật gật đầu và bước tới vòng tay :

— Vâng, dám xin huynh đài cho biết qui danh ?

— Tại hạ tên Trịnh Khai Văn !

— A... thì ra đây là Trịnh Gia Thiếu Bảo Chủ, tại hạ đã được nghe danh lâu lắm.

Người mặc áo màu tro vụt thở dài :

— Đấy chỉ là việc nhỏ, ngày nay chúng ta phải lo đến một chuyện lớn hơn... chuyện tai kiếp của giang hồ !

Trịnh Khai Văn hỏi lại :

— Có phải tôn huynh muốn nói đến chuyện xảy ra mà khiến cho nhân vật giang hồ xôn xao tụ tập nơi đây ?

Người mặt áo màu tro mím miệng gật đầu :

— Vâng, gần đây giang hồ nhận được một cái tin chấn động, đó là việc «Qui Nguyên Bí Cập» tái hiện giang hồ.

— Lạ nhỉ ?

— Nghe nói sáu năm về trước chuyện Qui Nguyên Bí Cập gây ra xáo động, và sau đó được vị đệ nhất cao thủ võ lâm là Thiên Cơ Chân Nhân thu lại.

Dương mộng Hoàn cau mặt lắng nghe.

Phải chăng đây lại là một quỉ kế của Đào ngọc Bội ?

Thiên Cơ Chân Nhân đã tạ thế lâu rồi, và Qui Nguyên Bí Cập lọt vào tay gã, làm gì nay bỗng không lại có tin bắn ra như thế !...

Người mặc áo màu tro nói tiếp :

Sau khi thu lại Qui Nguyên Bí Cập Thiên Cơ Chân Nhân

Đồng thục Trinh nghiêng tai nói nhỏ với Dương mộng Hoàn :

— Đào ngọc Bội muốn bày trò đấy !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Vâng, tiểu đệ cũng nghĩ thế...

Bên kia, Trịnh khai Văn nhướng mắt hỏi người đối diện !

— Tại hạ có nghe rằng Thiên Cơ Chân Nhân đã tạ thế rồi kia mà ?

Người mặc áo màu tro đáp :

— Vâng, tại hạ cũng hết sức hồ nghi, nhưng câu chuyện loan ra có một sức hấp dẫn đối với giang hồ lắm !

Chợt nghe từ phía góc trong, có tiếng cười nhạt và tiếp theo câu hỏi :

— Ai nói Thiên Cơ Chân nhân đã chết ?

Trịnh khai Văn quay qua thấy kẻ hỏi là người đeo cây đao lớn, đôi m ắt dang trừng trừng tỏ vẻ như sẵn sàng gây sự, chàng vội ôn tồn đáp lại :

— Tại hạ nói !

— Thế các hạ có nhìn tận mắt thi thể của Thiên Cơ Chân Nhân chăng ?

Hơi khựng lại một giây, Trịnh khai Văn trả lời :

— Thật ra thì tại hạ cũng chỉ được nghe nói thế thôi !

Người đeo cây đao lớn cười khẩy :

— Đã không thấy mà dám nói người ta đã chết !

Đồng Thục Trinh dợm lên tiếng, nhưng Dương mộng Hoàn khẻ kéo lại :

— Khoan, để xem câu chuyện còn dẫn đến đâu nữa...

Trịnh Kha i Văn vẫn giữ vẻ ôn tồn :

— Tất cả mọi người có mặt nơi đây tại hạ tin chắc rằng không một ai đã gặp được Thiên Cơ Chân Nhân cả !

Gã đeo cây đao lớn ưỡng ngực cao giọng :

http://tieulun.hopto.org

—Tôi gặp..:

Không khí trong quán vụt nhốn nháo hẳn lên.

Câu nói của gã mang đao làm cho mọi người chấn động.

Gã thản nhiên nói tiếp :

—Nội trong đêm nay các người có thể cùng chiêm ngưỡng được tiên nhan !

Gã vừa nói, vừa xô bàn đi thẳng ra cửa quán...

Bao nhiêu con mắt đổ dồn theo gã, trên mặt mọi người đều lộ vẻ kinh nghi :

Trịnh khai Văn quay trở lại bàn mình, cúi đầu nói khẽ :

— Tình thế nầy, tại hạ thấy chỉ còn có cách Dương đại hiệp ra mặt thì mới có thể trấn an được.

Dương mộng Hoàn xua tay :

— Không cần phải thế chúng ta cứ ăn uống cho xong, rồi tìm chỗ cải trang đến Thuần Dương Cung là có thể truy nguyên âm mưu đó.

Đồng Thục Trinh tán thành :

— Được lắm, chúng ta hãy đi.

Cả bọn bèn kéo nhau vào rừng hóa trang làm những kẻ tầm thường mộc mạc, rồi kéo nhau thẳng đến Bạch Mao Lãnh.

Dưới khung cổng lớn có 3 chữ «Thuần Dương Cung» lồ lộ, hai ngọn đèn lồng treo lủng lẳng phất phơ trước gió.

Trong cảnh tranh tối tranh sáng ấy, nhân vật võ lâm đã tụ họp chen nhau đầy nghẹt cả khu sân rộng lớn.

Họ nhao nhao đứng ngoài, không một ai đi trước vào trong chừng như ai cũng nơm nớp lo âu những điều bất trắc.

Dương mộng Hoàn có hơi lạ trước khung cảnh đó chàng không hiểu tại sao cả đám thành danh nhân vật như thế lại không một ai tỏ ra khí tiết của mình ?

Ngay lúc đó, từ trong Thuần Dương Cung có tiếng rổn rảng vọng ra :

— Thiên Cơ Tiên Sư quyết định vào canh hai sẽ di pháp giá đến đây, xin chư vị anh hùng hãy nghe cho rõ.

Không khí bên ngoài lặng im phăng phắc.

Tiếng bên trong nói tiếp :

— Khi vầng trăng xế ngang sườn núi, chư vị sẽ tức khắc được hội kiến tiên nhan, tuy nhiên, có những điều cần thiết mà tất cả cần phải biết trước, ngoài việc giảng về «Huyền môn tâm pháp», tất cả những gì thắc mắc, của chư vị sẽ được người giải đáp thỏa đáng.

Ngưng một giây, tiếng bên trong nói tiếp :

— Nhưng sự hiện diện tại đây quá đông, trong khi đó thời gian có hạn, không thể trực tiếp vấn đáp cho đầy đủ, do đó ngay trước cửa đây đã sẵn đặt một chiếc hộp gỗ, yêu cầu chư vị ghi những việc muốn hỏi của mình vào mảnh giấy, tự tay bỏ vào trong ấy, Thiên Cơ Tiên Sư sẽ theo đó mà giải đáp cho... lẽ tự nhiên, hàng mấy trăm người ở đây, cũng không làm sao trả lời một lần cho hết, dù một người chỉ một vấn đề vì lẽ ấy Thiên Cơ Tiên Sư sẽ rút ra để trả lời cho bảy người thôi, bảy người ấy kể như may mắn có duyên gặp gỡ vậy !

Dương mộng Hoàn mím miệng gật gật đầu...

Quả là một quỉ kế, Nhất định phần đông có mặt ở đây đều phải sợ sệt khi nghe thấy đến danh vị của Thiên Cơ Chân Nhân...

Tiếng trong Thuần Dương Cung vừa dứt chợt nghe trong đám đông đứng ngoài vụt có tiếng quát lên rổn rảng :

— Đã có kẻ chỉ đứng bên trong nói ra, thì tại sao lại không có kẻ đi vào gặp mặt, mà lại còn bày chuyện viết giấy mơ hồ.

Mọi người giật mình day lại, thấy một người mặc áo màu tro rẻ đám đông hiện ngay vào trong...

Thấy đó là người đã gặp trong quán rượu, Dương mộng Hoàn chú mục đổi theo và trong lòng tán thưởng không cùng.

Có như thế chứ, lẽ đâu bao nhiêu người nơi đây lại không có được một [illegible]

http://tieulun.hopto.org

người trung niên đeo kiếm cũng rẻ đám đông mạnh dạn bước theo...

Không khí hội trường vụt trở nên sôi nổi...

Khi ba người trước vừa khuất vào khung cửa, thì bảy tám người khác nối gót tiến lên !...

X

CHƯƠNG XXXXI

PHI KIẾM GIẾT NGƯỜI

Trong lúc bên ngoài xao động thình lình bên trong phát ra một giọng nói nặng nề :

— Ba vị bằng hữu nầy không theo pháp dụ của Thiên Cơ Tiên Sư nên phải được trùng phạt !

Bảy tám người sau vừa đến cửa vùng khựng lại...

Người mặt áo màu tro và hai vị trung niên đeo kiếm khi nảy đã đi trở ra, nhưng bước đi của họ xem chừng không vững...

Hai người đeo kiếm vừa ra khỏi cửa đã té nhủi nằm im chỉ có người mặc áo màu tro còn gượng được, nhưng cũng, chỉ thêm năm bảy bước lại từ từ quỵ xuống !

Không khí ồn ào khi nảy chợt lặng im một cách hãi hùng...

Người đứng gần hơn hết, cúi mình sờ vào ngực nạn nhân và kêu lên hốt hải :

— Chết rồi !

Tiếng kêu tuy không lớn, nhưng [illegible] như [illegible] lên

người lắc đầu !

Chàng biết với bản tính thuần lương nàng không thể điềm nhiên đối với người ngộ nạn, nhưng hành động đó không phải lại bị lộ, mặc dù nàng đã hóa trang làm cô gái quê mùa.

Chàng ngắt nhẹ Đồng thục Trinh, và hai người chuẩn bị sẵn sàng ứng phó...

Sau khi nghe ngóng kinh mạch của người mặc áo màu tro, thấy nạn nhân chỉ còn một chút hơi thoi thóp, nếu không sớm cứu chữa, nhất định sẽ chết liền tức khắc.

Trước sự sống chết của con người, Trầm vân Phượng quên cả việc mình đang đóng vai một cô thôn nữ, nàng lật đật thi triển bế huyệt thủ pháp, đồng thời ấn tay nơi «khí hải» khai phá mạch môn làm cho nạn nhân huyết mạch được lưu thông.

Tiếp liền theo, nàng vỗ mạnh vào «Thiên đỉnh », dồn nội lực lên chuyển tiếp cho người bị nạn...

Qua một lúc khá lâu, người mặc áo màu tro xám vụt chuyển mình, thở hắt một hơi dài và ói ra một búi máu bầm !

Trầm Vân Phượng lật đật giải khai huyệt đạo và đở nạn nhân ngồi dậy...

Người mặc áo màu tro vừa mở mắt, nhưng khi thấy Trầm Vân Phượng ra lệnh, bèn nhắm lại và tập trung tinh lực vận chuyển chân nguyên...

Thấy nạn nhân đã thoát cơn nguy hiểm, Trầm vân Phượng lật đật di lại hai người đang nằm dựa cửa.

Nhưng, đã chậm mất rồi... hai người ấy nội lực yếu hơn nên đã đứt hơi từ lúc mới vừa ngả xuống !

Không khí hội trường bây giờ bắt đầu sôi động, sau sự ra mặt của Trầm vân Phượng.

Họ chú mục theo dõi hành động của nàng, họ bắt đầu ngờ

http://tieulun.hopto.org

vực bộ áo quần mộc mạc, với vẻ mặt ngây thơ của cô gái nữ.

Họ xì xào bàn tán, làm cho tình hình chợt đổi sang chiều hướng khác.

Thấy hai người ấy đã chết. Trầm Vân Phượng khẽ liếc về phía Dương mộng Hoàn, và lui lại phía sau kéo tay áo lên lau nước mắt.

Người mặc áo màu tro qua sự cứu trợ của Trầm Vân Phượng đã lấn hồi bình phục, người ấy đứng lên đi về phía nàng, trang trọng cúi đầu :

— Mang ơn cứu mạng của cô nương, tại hạ xin ghi mãi trong đời.

Trầm vân Phượng nói thật khẽ :

— Về sinh mạng của các hạ tuy không có gì nguy hiểm nữa, nhưng từ nay về sau, không thể nào luyện lại được võ công... và nơi đây, đối với các hạ có nhiều bất lợi, vậy tốt hơn hết là nên cấp tốc rời đi.

— Vâng, ơn này tại hạ không dám nói ra bằng lời, xin cô nương cho biết qui danh, để mai sau.

Trầm Vân Phượng khoát tay :

— Không cần lắm đâu, các hạ hãy đi đi !

Thấy nàng khăn khăn không nói, người mặc áo xám đành phải miễn cưỡng quay mình.

Nhưng chỉ được mấy bước, người ấy bỗng dừng quay lại :

— Nếu không thể cho biết tính danh, thì xin cô nương cho địa chỉ, để trong suốt đời tại hạ tránh khỏi việc bận khoăn.

Thấy sự van nài có lý của đối phương, Trầm vân Phượng ấy náy không biết nên làm sao cho phải.

Và sự kiên thiết của người mặc áo màu tro đã làm cho Trịnh Khai Văn động lòng, chàng vội rướt nói :

— Sau này nếu cần, các hạ cứ đến Trịnh Gia Bảo, hỏi người Thiếu Bảo Chủ để tìm cô gái họ Trầm là biết !

Người mặc áo màu tro kính cẩn cúi đầu một lần nữa, và hấp tấp bỏ đi.

X

Qua cơn khủng khiếp của ba người thọ nạn, mọi người có mặt trở lại thái độ e dè, không một ai dám bước ngay ngưỡng cửa.

Lúc bấy giờ, vầng trăng đã khuất ngay đỉnh núi, thời gian ước độ khoảng canh hai, thình lình, từ trong Thuần Dương Cung nổi lên ba hồi trống và tiếp theo là chín tiếng đại hồng chung vang dội.

Từ trong đó, hai tên đồng tử bước ra, trên tay đưa cao hai ngọn đèn lồng.

Và tiếng nói trong cửa phát ra :

— Đã đến giờ thuyết pháp của Thiên Cơ Tiên Sư, xin mời chư vị vào đại điện !

Tất cả đều im lặng phăng phắt, chuyện xảy ra vừa rồi đã làm cho mọi người do dự, không một ai dám nhích lên.

Khẽ liếc Đồng Thục Trinh, Dương Mộng Hoàn nói nhỏ :

— Sư tỷ hãy tiến lên trước, đệ sẽ đóng vai hầu cận !

Đồng Thục Trinh sửa áo mỉm cười và thư thả đi lên.

Dương mộng Hoàn dùng truyền âm nhập mật nói thêm :

— Vận công chuẩn bị, đề phòng ám khí !

Thấy có người đi vào, hai tên đồng tử đưa cao chiếc đèn lồng đi trước dẫn đường.

Các cao thủ vỏ lâm thấy một cô gái mở đường, làm cho máu anh hùng vụt sôi lên, họ chen nhau vào cửa.

Qua khỏi khung cửa chính, bên trong lại là một khu sân rộng phẳng bằng.

Dương mộng Hoàn ngấm ngầm quan sát khu sân rộng chừa gần sáu trăm người, mà dấu đất, tàng cây, đã chỉ rõ rằng nơi đây mới sửa sang chưa lâu lắm ?

http://tieulun.hopto.org

Chung quanh vòng tường đèn đuốc sáng choang như thể ban ngày.

Ngay chính giữa, hơi chệch về phía bên trong, dựng lên một toà đài cao vọi, trên đó, một lảo già mặc đạo bào ngồi giữa chiếc bàn rộng, ba chòm râu lất phất uy nghi...

Bên sau toà đài, những tàng cổ thụ đây nịt ken nhau, tạo nên một khung cảnh trang nghiêm hùng vĩ.

Dương mộng Hoàn khẻ giật chéo áo Đông Thục Trinh hai người nhích lên gần sát bên đài...

Không khí hội trường lặng im phăng phắt.

Như cố ý để cho mọi người quan sát một hồi, người đạo nhân trên đài mới từ từ hé mắt :

— Chư vị đêm nay đến đây hội diện, đều kể như là những kẻ có duyên môn của bần đạo !

Dương mộng Hoàn khẻ gật đầu,.

Quả là một kẻ đóng trò khéo léo ...

Đông Thục Trinh liếc Dương mộng Hoàn và dùng phương pháp truyền âm mật :

— Đối với kẻ dám gan mạo phạm danh vị tiền bối như thế, chúng ta cần phải ra tay trừng trị...

Dương mộng Hoàn chận lại :

— Khoan, hãy để xem vở kịch của chúng dến đâu rồi ra hay.

Vừa lúc đó Thiên Cơ Chân Nhân vùng cau mặt, rú thanh kiếm đang đeo lưng ném ngược lên tàng cổ thụ ở phí sau lưng...

Một đạo bạch quang xẹt mất vào tàng cây rậm, Dương mộng Hoàn nhìn theo biết rằng nội lực của kẻ phóng kiế không phải tầm thường...

Ngay khi ấy, khi thanh kiếm vút vào tàng cây rậm, một tiếng rú lên khủng khiếp tiếp liền theo một chiếc đầu ng bay xuống rơi lông lốc trước sân, máu tươi bắn ra tung

Thiên Cơ Chân Nhân chắp hai tay lên giữa ngực :

— Nam mô vô lượng thọ Phật.. Lành thay ! Lành thay !.

Tiếng nói chưa dứt thì một thây không đầu từ trên tàng cây rơi xuống và thanh kiếm bay vút trở về, Thiên Cơ Chân Nhân đưa tay đón lấy...

X

CHƯƠNG XXXXII

NGỰ KIẾM THUẬT

Chú mục quan sát tình hình, Dương mộng Hoàn cảm thấy ấy là một trò có sắp đặt trước, và hình như có người ẩn vào tàng cây dày bệt để làm chuyện đó cho ăn khớp..

Kẻ ấy đã bắt lấy cây kiếm của lảo đạo sĩ ném lên, chém một người đã bị điểm huyệt sẵn, rồi quăn đầu quăn mình xuống và ném kiếm trở lại.

Nhưng, kẽ biết được như Dương mộng Hoàn nơi đây đâu mấy ng ời ? Tất cả đều hoảng hốt trước tài phóng kiếm người của Thiên Cơ Chân Nhân, và có kẻ đã không dằn được, phải kêu lên khũng khiếp :

— A... Ngự kiếm thuật !

Tiếng kêu tuy không lớn, nhưng vì hội trường đang hồi im lặng, nên mọi người đều nghe rõ mồn một...

Và nhiều người phụ :

— Đúng rồi, «Ngự kiếm thuật» !

— «Ngự kiếm thuật»...

Dương Mộng Hoàn quay lại, thấy kẽ phát ngôn trước nhất là tên áo đen đeo cây đao to, tên đã nhận chính mình đã Thiên Cơ Chân Nhân lúc ở nơi tửu quán...

Chàng biết kẽ đó chính đang làm nhiệm vụ chim mồi...

Chợt nghe Đông thục Trinh dùng truyền âm nhập mật :

— Dương sư đệ, không phải là «Ngự kiếm thuật» đâu, ta có cần vạch mặt nạ nó chưa ?

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn cũng dùng pháp Truyền Âm Nhập Mật khẻ nghiêng người sang một bên đáp.

— Đừng vội ! Mình hãy chờ xem chúng còn dở những trò quỉ gì ra nữa hẳn hay.

Chàng vừa buông dứt câu, Thiên Cơ Chân Nhân buộc miệng thở dài.

— Bần đạo rất ố việc xuất thủ hạ sát người như đã làm vừa rồi, hơn mấy mươi năm qua, gìn tâm giữ tánh, bỗ đức thi nhân, bỗng nhiên hôm nay lại phạm giới, hủy diệt mạng người lòng cảm thấy nao nao hối hận.

Gương mặt lão lộ vẻ bi thảm vô cùng :

— Nhưng biết làm sao hơn, bởi bình sanh rất ghét những kẻ núp trong bóng tối, dòm hành thiên hạ, chực chờ ném đá dấu tay, những kẻ đó đáng được trừng phạt, trừ một mối họa cho đời mà cũng cảnh cáo luôn hạng người có hành vi ám muội. Bọn ấy còn có dịp hoành hành, là giang hồ còn sóng gió.

Dương mộng Hoàn nghe những lời man trá, cốt trang sức một dả tâm tì tiện của đạo nhân, chàng mắng thầm :

— Khéo dùng luận điệu giả nhân giả nghĩa loè đời !

Thiên Cơ Chân Nhân từ từ đứng lên, quay đầu nhìn hai hàng đồng tử phân đứng hai bên mộc đài bảo :

— Nhặt chiếc xác kia mang đi mai táng ngay, đừng để bộc lộ mà thêm thương tâm ! Dù kẻ kia có đáng tội chết, song vẫn là một con người, hành vi đáng trừng phạt chứ ngủ thể thì ai ai cũng như ai, vẫn là cái công trình tạo tựu của hóa công.

Lão lại được dịp phô bày một khía cạnh đạo đức cốt gây xúc động quanh cục trường.

Hai tên đồng tử vận đạo phục ứng thinh lảnh mạng, đoạn bước xuống đài.

Thiên Cơ Chân Nhân từ từ tiến đến cạnh mộc đài, cao giọng thốt :

— Các vị đến Thuần Dương Cung hôm nay, đều là những người có duyên cùng bần đạo cả !

Vốn kinh khiếp từ lâu uy danh của Thiên Cơ Chân Nhân chấn động trên giang hồ, lại vừa mục kích một thủ pháp siêu kỳ phóng kiếm giết người của lão, quần hùng hiện diện tại cục trường không còn ai hoài nghi về trí cao đức trọng của lão nữa, nên tất cả đều nghiêng mình làm lễ.

Thiên Cơ Chân Nhân lại từ từ chuyển ánh mắt hướng sang Trầm Vân Phượng, đưa tay vẫy :

— Xin mời vị cô nương đó lên đài !

Trầm vân Phượng giật mình, quay nhìn Trịnh Khai Văn một thoáng, cầu ý, vì nàng không biết phải xử sự làm sao.

Chỗ nàng đứng, không có cái lợi thế quan sát tận tường tình hình diễn tiến rơi bậu đài.

Cho nên, nàng không nhận xét gì được hành động chớp nhoáng của lão đạo nhân, nàng chỉ thấy lão vẫy tay, thanh kiếm loáng đi, thanh kiếm lại trở về tay lão, tiếp theo đó một kẻ rơi đầu.

Nàng hết sức kinh hải trước một thủ pháp diệu huyền mà bình sanh mới thấy lần đầu.

Nàng nghĩ thầm :

— Võ công mà luyện đến mức độ đó, quả thật phi phàm! Đến Lan tỷ tỷ cũng vì tất đã bì kịp !...

Đang nghĩ gợi miên man, bỗng thấy lão đạo vẫy tay, nàng lúng túng chưa kịp lấy chủ trương ứng phó sự việc.

Trịnh Khai Văn tằng hắng mấy tiếng, đáp thay nàng :

— Tiểu nữ của tại hạ, non tuổi, thơ ngây, nhiễm nếp sống hương thôn, chưa từng tiếp xúc với sự việc to tác trên đời, tợ rằng nó chường mặt giữa đại hội quần hùng mà có điều sơ thất rồi đắc tội với Tiên Sư, khó cho tại hạ xử trí quá...

Thiên Cơ Chân Nhân lắc đầu :

— Không sao ! Không sao ! Linh ái có chủ cơ thâm hậu, bần đạo đi khắp thế gian vẫn không thấy một ai có tư nết như lịnh ái...

http://tieulun.hopto.org

Chân Nhân dừng lại một chút, rồi tiếp nối :

— Cô nương lên đài đi thôi ! Bần đạo chẳng bao giờ làm điều thiệt hại cho cô nương đâu !

Trầm Vân Phượng chưa nhất quyết như thế nào. Dương Mộng Hoàn đã dùng pháp truyền âm nhập mật vào tai nàng :

— Đừng sợ ! Cứ lên đài đi, xem lão sẽ làm gì sau đấy !

Thiên cơ Chân nhân chờ mãi mà không thấy Trầm Vân Phượng nhút nhít, lão sầm sầm gương mặt, giục :

— Cơ duyên muôn thuở há để gặp được hai lần ! Nếu chần chờ mãi thì tiếc hận về sau ! Xin lên đài ngay đi cho !

Nghe Dương Mộng Hoàn khuyến khích, Trầm vân Phượng phấn khởi tinh thần, không còn do dự nữa.

Nàng cất những bước trịnh trọng lên đài.

Vẻ quốc sắc thiên tư diễm kiều mỹ lệ của nàng không vì bộ trang phục nông thôn mà kém giảm phần nào dù là nhỏ mọn.

Dưới ánh đèn, ánh đuốc, chiếu rực một khung trời, nàng hiện ra như một tiên nữ giáng trần giữa đám người trần tục.

Thiên cơ Chân nhân bật cười ha hả.

Lão lại vẫy tay một phát nữa, gọi Trầm vân Phượng lại.

— Lại đây ! Lại đây !

Trầm vân Phượng chớp chớp mắt :

— Để làm gì ?

Thiên cơ Chân nhân không hề tưởng là nàng có thể hỏi lão như thế, trong lúc bất thần lão không biết phải đáp làm sao cho xuôi thuận,

Lão trầm ngâm một chút :

— Bần tiên sư muốn quan sát kỹ cái ánh cửa của cô nương như thế nào !

Trong mấy năm sau này, Trầm vân Phượng thu thập nhiều kinh nghiệm trên giang hồ với số kinh nghiệm đó, nàng

nhận thấy dễ dàng ánh mắt thâm dậm của đạo nhân, nàng tự hỏi :

— Con người tu hành đạo lại có ánh mắt đó được sao ?

Tuy nhận xét như thế, nàng không nao núng, thản nhiên vừa bước tới, vừa lẩm nhẩm :

— Được rồi xem việc gì xảy ra cho biết !

Phân nữa số quần hùng hiện diện tại đài trường tiên đoán là sự việc phi thường xảy ra trong phút chốc.

Họ, cũng như Trầm vân Phượng, đã nhận thấy ánh mắt kỳ kỳ của Thiên Cơ Chân Nhân, họ cũng tự hỏi đã là một chân tu đạo cao, đức trọng, tại sao Chân Nhân trông thấy nữ sắc là muốn rỏ giải như thú đói trông mồi ?

Gương mặt của thiên Cơ Chân Nhân đột nhiên chỉnh nghiêm lại,

Lão lạnh lùng bảo :

— Quay người lại !

Qua thành tích hiển hách của Thiên Cơ Châu Nhân đã đánh bại hơn mười cao thủ thượng đỉnh trong vũ lâm, thành tích đó tạo dựng cho lão một thinh danh chấn động giang hồ như tiếng sấm ngang trời, quần hùng trong thiên hạ còn ai không phục lão ?

Từ lâu, tất cả đều có lòng kính ngưỡng lão gần như bậc tổ Đẩu Thái Sơn trong giới vủ thuật.

Vì sự khâm phục, kính ngưỡng đó, và hôm nay lão có dáng lộ một niềm dâm trong ánh mắt, trước sự xuất hiện của một Trầm Vân Phượng dưới lốt thôn nữ thơ ngây, họ đã thấy mà họ không hề phán đoán, ngầm cũng không chứ nói là công khai.

Có điều họ suy đoán qua dáng vẽ của Trầm Vân Phượng, chừng sẽ có phản ứng nào đó rồi đài trường sẽ trải qua một biến cố phi thường.

http://tieulun.hopto.org

Trầm Vân Phượng nghe Thiên Cơ Chân Nhân bảo nàng quay người lại, nàng thoáng kinh ngạc, nhưng lấy lại bình tĩnh ngay, quay nhanh người, hướng mặt về phía quần hùng.

Nàng đứng thẳng người, yên lặng chờ.

Dương Mộng Hoàn khẩn trương ra mặt.

Chàng hối hận tự nghĩ :

— Phượng muội có tâm địa thuần khiết, hay tin người mà không phòng bị cho bản thân, thực mình sơ xuất quá, đáng lẽ mình không nên bảo Phượng muội lên đài !

Nhưng, đã lỡ rồi !

Chàng cấp tốc dùng pháp nhập mật truyền âm, dặn dò :

— Gặp vận công, hộ vệ toàn thân, hết sức cẩn thận ! đừng để lầm quỷ kế của lão đạo !

Thật ra lúc đó, Trầm vân Phượng như con người đã lên lưng cọp rồi, còn biết làm sao hơn là mặc cho sự gì xảy ra, bởi tình hình chưa biến chuyển thì nàng làm sao có biện pháp thích đáng ứng phó được ?

Muốn ứng phó, ít nhất nàng cũng phải hiểu Thiên Cơ Chân Nhân sẽ hành động như thế nào, hiện tại nàng chỉ còn có cách là phải vờ.

Tiếp nhận lời truyền âm nhập mật của Dương mộng Hoàn nàng mỉm cười, vận tụ chân khí hộ trì các huyệt đạo.

Nàng đẹp, quần hùng đều thấy rõ, không ai [illegible] thưởng cái nhan sắc diễm kiều của nàng, đó nàng [illegible] phục thêm nữ một [illegible]

Nhưng lão được cái lợi khác, là mắt Vẫn nhìn chiếc cổ tròn thon trắng gần như tuyết, làn da phản ánh bên cạnh mớ tóc đen huyền.

Lão ngây ngất nhìn chiếc cổ hấp dẫn đó một lúc, song ánh mắt của lão dượm vẻ trầm nghiêm, vờ quan sát đến xuất thần.

Không thể nhìn mãi, lão bước tới một bước, đưa cao bàn tay hữu thốt :

— Cô nương có cái tiền duyên vô cùng thâm hậu, số định cùng bần đạo có phận sự đỗ, bần đạo muốn thu nhận cô nương làm đệ tử, truyền thọ huyền công, hy vọng cô nương nối nhịp bần đạo sau này. Chẳng hay cô nương nghĩ sao ?

Trong Phút giây bất ngờ, Trầm vân Phượng không biết phải đối đáp với đạo nhân như thế nào cho hợp lý, bởi nàng không tưởng tượng là đạo nhân có thể hỏi đột ngột như vậy.

Nàng lặng thinh, không thốt một lời.

Thiên Cơ Chân Nhân đưa bàn tay cao lên một chút nữa...

Trong cách cử động bàn tay của lão, nếu ai có trí óc linh mẫn, tất thấy rõ sự dẫn đo hết sức cẩn thận của một người già kinh nghiệm về khía cạnh gian ngoan.

Con người dội lốt Thiên Cơ Chân Nhân hiện thời chẳng những bản lĩnh tuyệt vời mà tâm cơ cũng vô cùng sâu sắc, lão thừa mưu lược giả nhân, giả nghĩa trang sức che đậy cái dã tâm của lão, khiến cho quần hùng dù muốn dù không, đều kính lão là một bật tài cao, đức lớn.

Tất nhiên, lão làm sao không thấu đáo được những gì đang diễn tiến trong tâm tư một nàng thiếu nữ, dù nàng có thông minh, có kinh nghiệm đến đâu cũng không thể che dấu một ý niệm thầm kín.

Trước một con cáo già độ i lốt Thiên Cơ Chân Nhân cừu non Trầm vân Phượng, dĩ nhiên dữ nhiều lành ít.

Biết vậy, nên tên chăn chiên Dương mộng Hoàn mới bảo nàng vận tụ cương khí hộ trì cơ thể.

http://tieulun.hopto.org

Và, Vân Phượng làm theo lời chàng, thành thử Thiên Cơ Chân Nhân mới nhận thấy sự giới bị của nàng, và lão hiểu ngay nàng nghi kỵ cực độ nên mới giới bị chặc chẽ như thế.

Nàng nghi kỵ lão phải dè dặt hơn.

Đáng lẽ lão giáng bàn tay xuống đỉnh đầu nàng rồi, hoặc giáng xuống một chỗ huyệt đạo nào trên người nàng, thì lão lại đưa cao tay lên, nửa như muốn bỏ dở ý định, nữa như hối tiếc mà còn tạm giữ tư thế lửng lơ.

Lão sợ giáng bàn tay xuống mà trúng thì chẳng nói làm gì, vạn nhất nàng tránh thoát, thì phiền phức biết bao nhiêu ? Không khéo cái dã tâm che đậy bao năm tháng phút chốc lại biểu lộ rõ ràng, thì thinh danh tạo tựu cũng tiêu tan như mây khói.

Lão biết Trầm Vân Phượng có giới bị, muốn một phát tay nên công, lão phải tìm cách phân tán tâm thần nàng, cho cương khí tản mác.

Vì vậy lão hỏi một câu cho có lệ, hợp với hoàn cảnh, không ai nghi kỵ cả.

Dù Trầm Vân Phương đáp cách nào, lão không cần hiểu ý nghĩa của câu đáp. Lão cần ở chỗ nàng mở miệng, thốt lời bởi làm như vậy nàng phải phân tán tâm thần, và chỉ có như vậy lão mới dám hạ thủ.

Nàng không đáp, không lẽ lão giữ mãi bàn tay ngang đầu nàng ? Lão phải nhích động nó lên lên cao hơn một chút cho có vẻ tự nhiên hơn.

Nhưng tình trạng đó nếu kéo dài, thì không ổn chút nào lão dẫn do, do dự Quần hùng quanh đài không hiểu lão định làm gì Trầm Vân Phượng mà có tư thế hơm hờm như vậy.

Dĩ nhiên, dơ cao tay lên, Thiên Cơ Chân Nhân vẫn ngầm vận công lực sẵn sàng.

Do đó, thần kinh của lão căng thẳng cực độ. Mồ hôi đã khởi rịnh ra trên da đầu, trán lão cũng lấm tấm ướt.

Trầm Vân Phượng vẫn nín lặng, không đáp :

Chừng như không thể giữ mãi sự căng thẳng, có hại cho sinh khí, Thiên Cơ Chân Nhân trầm giọng tiếp :

— Cô nương muốn, hay không muốn, cứ nói thẳng ra bần đạo quyết không bao giờ cưỡng ép ai làm một việc ngược lòng.

Lão cố nói lớn tiếng, cho tất cả đài trường đều nghe.

Lão gian ngoan có thừa, chỉ đảo mắt quanh một vòng là hiểu ngay niềm nghi ngờ đã hiện lên trên gương mặt quần hùng.

Lão thốt lên câu đó như thể thanh minh cùng mọi người xóa diệu niềm nghi kỵ của tất cả.

Dương Mộng Hoàn nơm nớp lo sợ Trầm vân Phượng mở miệng đáp lời mà lầm kế của lão đạo giáo quyệt, chàng lại dùng phép truyền âm nhập mật dặn dò :

— Lão làm gì, mặc lão, giờ Phượng muội từ từ hướng về phía tả, thong thả xuống đài. Đề phòng lão ấy liều lĩnh, tập kích bất ngờ khi biết là mưu kế không thành. Nếu nghe gì bất thường ở phía sau cấp tốc vung chưởng đánh quật trở lại !

Câu nói của Dương mộng Hoan đến lúc.

Chính Trầm vân Phượng toan mở miệng định đáp lại Thiên Cơ Chân nhân mấy lời. May thay lời dặn của chàng bay đến kịp, nàng nín luôn.

Không chờ Dương mộng Hoàn phải giục lần nữa, Trầm vân Phượng từ từ nhích dước về phía tả.

Thiên Cơ Chân Nhân trong thấy nàng sắp sữa xuống đài, lão tỏ vẻ khẩn trương ra mặt

Lão hét to :

—Đứng lại

Dương mộng Hoàn biết đã đến lúc quyết liệt rồi, vì Thiên Cơ Nhân tự làm loạn chương pháp do lão đặt ra .

Chàng mỉm cười định trêu tức lão, cho lão mất bình tĩnh mà tự bộc lộ dã tâm của lão, không cần gì chàng phải tuyên

http://tieulun.hopto.org

cáo trước quần hùng.

Chàng lại dùng thuật nhập mật truyền âm, giục Trầm vân Phượng :

— Xuống đài gấp !

Trầm vân Phượng dồn kinh lực vào bàn tay chuẩn bị phản công nếu Thiên cơ Chân nhân động thủ đột kích nàng.

Nhưng, Thiên cơ Chân nhân không động thủ, thành ra nàng an nhiên xuống đài.

Vừa bước đi, nàng vừa tìm hiểu lý do bất động của lão.

Chẳng những một mình nàng lấy làm lạ, mà Dương mộng Hoàn cũng như mấy người trong cánh chàng đều kinh ngạc không ít.

Thiên cơ Chân nhân buột miệng thở dài.

Quanh cục trường, có tiếng xao xự bàn tán nổi lên.

Thiên cơ Chân nhân đảo mắt nhìn một vòng, đoạn cao giọng thốt :

— Chư vị bình tĩnh, không nên vì một thiếu nữ mà làm mất trật tự của đài trường, vả lại cộn làm thương tổn đến lòng hướng về đạo của những ai ham mộ dưỡng tánh tu nhân. Nếu nàng ấy không muốn nhận bần đạo làm sư phụ thì thôi, đó cũng do số Trời, và bần đạo không có duyên vậy !

Quần hùng nghe lão phân trần, đều trầm lặng trở lại.

Thiên cơ Chân nhân lại nhìn xuống dưới đài, đôi mắt đảo dác như tìm xem Trầm vân Phượng đứng tại đâu.

Lão tiếp nối :

— Điều kiện bí yếu tiên quyết của bần đạo trong việc đào tạo môn đồ, là tâm phải an tịnh, trí phải thanh minh quét sạch linh đài, cho nên bần đạo rất hạn chế sự thu nhận đệ tử...

Nghe lão giảng đạo lý, quần hùng chú ý lắng tai.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Lão giảng đạo ! Lão còn muốn giở trò gì nữa đây ! Hay là lão đã thấy mưu sự bất thành, rồi xoay chiều đổi hướng ? Mình phải khiêu động lão mới được !

Chàng bước lên đài.

Bước đi chững chạc, không mau không chậm, không nặng không nhẹ, tuy ung dung nhưng không mất kiên quyết.

Trong khi đó, Thiên Cơ Chân Nhân lại ngưng câu nói, đảo mắt tìm Trầm Vân Phượng trong đám hào kiệt anh hùng.

Thực sự, lão cảm cái nhan sắc của Trầm Vân Phượng đến độ say mê, cuồng loạn lên được !

Nàng bước xuống đài, lão thấy như mất mát một cái gì quá nhất trên đời, lão luyến tiếc mãi, lão cố tìm nàng để nhìn cho thỏa.

Mắt lão đảo qua đảo lại, bất chợt thấy một nam nhân vận y phục bằng bố, thong thả bước lên đài, lão phẫn nộ.

— Ngươi lên đây làm gì ?

Dương mộng Hoàn vờ sợ hãi, vòng tay thốt :

— Tại hạ muốn... tại hạ yêu cầu tiên sư cởi mở cho một nghi vấn.

Thiên Cơ Chân Nhân nghiêm lạnh :

— Đang lúc giảng đạo, không ai được quấy rầy, cút xuống đài ngay.

Dương mộng Hoàn chỉnh sắc mặt, trầm giọng hỏi :

— Tiên sư là người của đạo môn, sao mở miệng lại nặng lời như thế !

Bên dưới đài, có tiếng cười nổi lên, thoạt đầu còn rải rác sau cùng thì rộ vang rền.

Lúc đó, dù cho ai ngu xuẩn đến đâu, cũng đã khởi hiểu dụng ý của Thiên Cơ Chân Nhân rồi.

Lão sôi giận bừng bừng, quát to :

— Ngươi ngông cuồng xúc phạm đến bổn tiên sư, có chết cũng đừng kêu van đấy !

Dương Mộng Hoàn điềm nhiên đáp :

— Tại hạ là một kẻ phàm phu, có chết đi cũng không đáng tiếc ! Chỉ sợ tiên sư dày công tu đạo hằng trăm năm rồi mà chết đi, mới là điều đáng ân hận !

http://tieulun.hopto.org

Dưới đài tiếng cười lại nổi lên, to hơn, lâu hơn lần trước !

Thiên Cơ Chân Nhân chừng như đã hiểu mình gặp tay không vừa, vội nghiêm sắc mặt hơi :

— Người là ai ?

Lão làm sao dịu phần nộ được ?

Song một khi cảnh giác nổi lên theo linh tính báo hiệu một điều không lành, lão phải cố nén lấy bình tĩnh ứng phó với tình hình, lão không còn quát tháo nữa.

Dương mộng Hoàn cười lạt :

— Tại hạ là ai ? Một kẻ vô danh tiểu tốt, có đáng gì cho tiên sư hỏi đến ?

Sát khí thoáng hiện nơi đôi mắt, Thiên Cơ Chân Nhân toan động thủ ngay, song suy nghĩ kịp cố đè nén cơn uất tức, từ từ nhắm đôi mắt lại, chấp tay :

— Vô lượng thọ phật! Thí chủ có khí thái phi phàm, không phù hợp với lớp y phục thô sơ bên ngoài, nếu bần đạo không lầm thì thí chủ đã cải trang thành con người mộc mạc !

Dương mộng Hoàn đã sắp sẵn mưu cơ, khích nộ Thiên Cơ Châu Nhân, khiến lão phẫn uất mà phát tác lên, cho lão tự bộc lộ chân tướng của hạng giả nhân giả nghĩa, chứ thực tâm chàng không muốn có cuộc giao đấu giữa nhau.

Chàng nhận thấy suýt thành công bỗng nhiên đạo nhân biến đổi thái độ liền, từ sôi động vì phẫn nộ, lão trầm tịnh trở lại ngay.

Lão thay đổi thái độ, thì Dương mộng Hoàn cũng phải thay đổi tiết mục của chương trình, chàng nhìn lão từ đầu đến chân cố tìm một sơ hở để khai thác.

Đạo nhân im lặng, nhắm mắt, bên dưới một dải cũng im lặng theo. Những tiếng cười chậm chạp [illegible] Quần hùng cũng mắt theo dõi [illegible]

Giây lát, Thiên Cơ Chân Nhân từ từ mở mắt ra nhìn Dương mộng Hoàn, nhếch [illegible] cười, hỏi :

— Thí chủ họ Dương ?

Dương Mộng Hoàn giật mình, thầm nghĩ :

— Kỳ quái. Tại sao lão lại biết họ của mình ?

Hỏi, nhưng Thiên cơ Chân Nhân không đợi Dương mộng Hoàn đáp, lão tiếp luôn :

— Bần đạo biết, thí chủ là Dương mộng Hoàn !

Lão vừa buông dứt ba tiếng Dương mộng Hoàn, biến người quanh móc đài xao động như một cơn giông tố quét qua.

Quần hùng bàn tàn xôn xao, mỗi người một câu, cục trường huyên náo lên.

Thiên cơ Chân Nhân gằn giọng :

— Bần đạo đoán đúng chứ, phải không Dương thí chủ ?

Dương mộng Hoàn hết sức khó nghĩ.

Đạo nhân đã nêu tên họ của chàng ra rồi, chàng nên thừa nhận hay phải chối quanh ?

Nếu nhận mình là Dương mộng Hoàn, thì chàng không tránh một cuộc giao đấu với Thiên cơ Chân Nhân, điều mà chàng chưa muốn, ít ra cũng trong hiện tại.

Chàng dư hiểu, còn một nhân vật ẩn nấp đâu đây, không mộc đài, nhân vật đó cực kỳ lợi hại, chính nhân vật đó mới là cái linh hồn của cuộc đại hội hôm nay, chứ Thiên cơ Chân Nhân bất quá chỉ là một công cụ mà nhân vật ấy đưa ra chủ trì công cuộc tiếp xúc với quần hùng.

Mọi động tác gì của Thiên Cơ Chân Nhân, đều do nhân vật đó mớm cho ý kiến.

Thực sự Thiên Cơ chân Nhân không nhận ra chàng là Dương mộng Hoàn, chính nhân vật đó rỉ tai bằng pháp truyền âm nhập mật cho lão biết, chứ không thì làm gì đạo nhân phải ra nỗi ?

Dương Mộng Hoàn cũng biết rõ, con người đó có tánh [illegible] lắm, một sự bất mãn nhỏ cũng đủ làm cho y mất bình tĩnh liền.

http://tieulun.hopto.org

Đề trên tức đối phương, Dương mộng Hoàn không đáp chàng bật cười.

Tiếng cười của chàng nghe ra khó chịu quá, Thiên Cơ Chân Nhân không dằn được cơn giận, hét to một tiếng nhanh tay rút soạt thanh trường kiếm bên sườn ra khỏi vỏ long mạnh một vòng, bất thình lình quét ngang hông chàng một nhát.

Dương mộng Hoàn bản ý khích nộ đạo nhơn thôi, chứ không muốn động thủ, chàng đảo bộ tạt ra ngoài tầm kiếm, tránh thế công của đạo nhân.

Tránh thế kiếm đó, Dương mộng Hoàn vờ luống cuống chân tay mặt lộ vẻ vừa sợ sệt vừa ngơ ngác như không hiểu tại sao đạo nhân lại muốn giết chàng.

Chàng dấu tuốt mọi động tác có thể tố giác chàng là con người của vũ lâm, cho Thiên Cơ Chân Nhân khinh thường mà lộ nhiều sơ hở, hơn nữa để đánh tan niềm nghi ngờ chàng là Dương mộng Hoàn.

Rất có thể nhân vật bí mật ẩn nấp tại góc đài trường, cũng không biết chàng là ai một cách quả quyết lắm, câu hỏi vừa qua được nêu lên chỉ là một viên sỏi ném dò đường vậy thôi.

Thấy thân pháp rối loạn của chàng, Thiên Cơ Chân Nhân cười lạnh :

— Đường đến cõi phúc, ngươi không đi, lại chọn lối đi tìm tử thần, âu cũng là định số ! Bần tâm bần đạo không hiếu sát, song lắm lúc cũng phải loại trừ những kẻ xét ra không thể dung cho sống sót trên đời ! Hôm nay bần đạo nhất định lấy cánh tay hữu của người đó, để cảnh cáo tinh ngông cuồng xúc phạm đến bần đạo. Hãy giữ mình, bần đạo hạn định trong ba chiêu kiếm thôi !

Dương mộng Hoàn đưa hai tay ra, khoát khoát liên hồi :

— Tiên sư khoan động thủ ! cho tại hạ nói mấy tiếng !

Thiên Cơ Chân Nhân lườm mắt :

— Nói gì, nói mau !

Dương mộng Hoàn vờ khiếp sợ cực độ :

— Tiên sư thành danh chấn động càn khôn, suốt mấy mươi năm qua, giang hồ hào kiệt đều gớm oai nể mặt, tại hạ thân phận là gì mà dám đối địch với Tiên sư chứ ? Tại hạ cầm chắc cái nguy trong tay rồi...

Thiên Cơ Chân Nhân bĩu môi :

— Đã biết thế, sao còn dám ngông cuồng ? Có phải là ngươi tự chuốc khổ không ?

Dương mộng Hoàn gãi đầu, gãi tai :

— Tiên sư hiểu cho chỉ vì trông thấy tiên sư là bậc tài cao đức rộng lại có cử động khi nhục một thôn nữ ngây thơ, không dằn được bất bình, lên đòi hỏi khó tiên sư, thành chuốc họa vào thân, hối thì muộn rồi ! Trong vòng ba nhát kiếm, tiên sư sẽ lấy cánh tay hữu tại hạ, điều đó không oan uổng cho tại hạ chút nào, nhưng tại hạ xin hỏi Tiên sư, may mắn tay chân tại hạ còn nguyên vẹn sau ba chiêu kiếm thì tiên sư xử trí làm sao.

Thiên cơ Chân nhân sôi giận :

— Xưa nay, thanh kiếm của bần đạo không hề vung một cách hồ đồ, hễ vung là không giết người cũng gây thương tích người nếu câu hỏi đó là thừa ! Giết ngươi, như lấy vật trong túi áo, hà huống chặt một cánh tay ?

Dương mộng Hoàn bật cười ha hả, tiếng cười chấn đội khắp đài trường :

— Tại hạ dù là vô danh tiểu tốt, song nói làm sao, thiên hạ có thể tin là vậy, quyết chẳng sai lệch sự thật. Tại hạ muốn đánh cuộc với Tiên sư, Tiên sư dám quả quyết cho mình sẽ đắc chí mà nhận cuộc không ?

Thiên Cơ Chân Nhân linh cảm sẽ có sự bất thường xảy ra, song lão nhớ lại cách né tránh hết sức vụng về của chàng nên không nao núng lắm, lão điểm một nụ cười khinh miệt, buông gọn :

http://tieulun.hopto.org

—Qua ba chiêu kiếm của ta, nếu ngươi giữ cánh tay toàn vẹn, ta sẽ chặt một ngón tay của ta .

Từ lúc Thiên Cơ Đào Nhân nghi quyết đối Phương không phải là Dương Mộng Hoàn, lão đổi cách xưng hô, không còn giữ lễ độ khách sáo nữa, mà chỉ xem chàng như kẻ đối lập.

Dương Mộng Hoàn còn mong muốn gì hơn, bởi đạo nhân đổi thái độ là đạo nhân đã mất bình tĩnh rồi.

Cái vỏ đạo đức mà lão đội lốt bên ngoài suốt mấy mươi năm đã bắt đầu rạn nứt, những bậc chân tu luôn luôn trầm tĩnh ôn hoà, nếu còn huyết tánh là còn trầm luân trong tục lụy.

Chàng đắc ý với dòn tâm lý đầu tiên, giờ chỉ khai thác rộng hơn cái ưu thế đang nắm trong tay, thì quyết chắc Thiên Cơ Chân Nhân phải lộ chân tướng.

Chàng cười mủi :

— Một cánh tay mà đánh đổi với một ngón tay ! Tiên sư nói nghe hay quá ! nhưng thôi, Tiên sư đã muốn thì tại hạ lẽ nào lại dám chẳng vâng ! Để chứng tỏ tại hạ trọn lòng tôn kính Tiên sư, tại hạ xin từ chối ngón tay quý báu của Tiên sư, mà chỉ mong mỏi một điều : nếu ba chiêu kiếm của Tiên sư vô công thì Tiên sư đối trước quần hùng, nói thật tên họ ra, Tiên sư nghĩ thế nào ?

Thiên cơ Chân Nhân hét lên :

— Hay...

Nhưng lão ngưng bặt liền, lão hở rất nhiều qua tiếng hét lòng lão đang sôi sục, nếu lão tiếp nối cuộc đối thoại nữa, thì càng lúc lão càng lộ liễu chân tướng hơn.

Lão bỏ lửng câu, nhất định không tranh luận nữa.

Lão phải hành động vì có hành động mới giải quyết trường hợp.

Có hành động mới khóa được miệng đối phương, chứ luận suông thì không gây áp lực nổi.

Thanh trường kiếm trong tay lão loáng lên, kiếm quét thẳng đến Dương Mộng Hoàn.

Lão quát :

— Chiêu thứ nhất !

Dương mộng Hoàn uốn mình biểu diễn một động tác khiêu khích, đảo bộ tránh chiêu kiếm dễ dàng.

Chàng cười lập lại :

— Chiêu thứ nhất :

Thiên Cơ Chân Nhân đỏ mặt lên, cơn giận sôi cực độ.

Thanh kiếm trong tay lão chuyển biến sang chiêu thức thứ hai rồi thứ ba.

Nếu là người bình tĩnh, không ai xuất thủ liều lĩnh như lão cả.

Đã giới hạn cuộc đấu trong vòng ba chiêu kiếm thì tức nhiên mỗi chiêu phải được sử dụng đúng tầm quan trọng quyết định cuộc bại thành, một chiêu kiếm phát ra vô công, hy vọng thắng trận sẽ giảm đi một phần.

Nếu là người thận trọng, không bao giờ ai dám tiến công ra bài. Phải dẫn đo, cân chắc, nhận xét sơ hở của đối phương, nhiên hậu mới xuất thủ.

Ở đây, không phải Thiên Cơ Chân Nhân kém thận trọng mà vì lão đã mất bình tĩnh quá nhiều, gia dĩ, lão lại khinh thường địch thủ có thân pháp vụng về tránh né, một phần vì lão nóng nảy muốn thủ thắng nhanh chóng, nên lão không thể dẫn đo, chờ đợi lâu nữa.

Lão còn nhiều việc khác phải làm để cho cuộc họp hôm nay thâu lượm thành quả mong muốn ! Biết đâu, sau Dương Mộng Hoàn, sẽ còn nhiều nhân vật khác nối tiếp theo chàng, trở ngại cho mưu đồ của lão !

Lão cần phải thắng chớp nhoáng Dương mộng Hoàn, dùng thắng này mà dẫn mặc những tay lăm le đương đầu với lão.

Nhưng vô ích.

Với một kẻ có tài nghệ như Dương Mộng Hoàn, đối thủ có

http://tieulun.hopto.org

đầy đủ bình tĩnh, thận trọng, chưa hẳn đã thắng được, huống chi một Thiên Cơ Chân Nhân đang lồi sôi giận. Mà sôi giận là mất sáng suốt phần nào, dĩ nhiên Thiên Cơ Chân Nhân không đắc ý được.

Dương mộng Hoàn vẫn chập chờn vọng về né tránh ba chiêu kiếm trót lọt.

Quần hùng quanh cuộc trường, trừ những kẻ biết chàng ra tất cả đều không hiểu được tại sao chàng lại thoát nạn trước ba chiêu kiếm tinh kỳ của lão đạo !

Lão có thuật ngự kiếm siêu nhiên, đứng một chỗ phóng đi thu kiếm về, lấy đầu người như lấy vật trong túi, đối phó với một tay kiếm như lão là đùa giỡn với tử thần, dù cho kẻ có vũ công ảo diệu, thân pháp linh hoạt, chưa chắc gì tranh khỏi nguy hại với lão, thế mà Dương mộng Hoàn lúng ta lúng túng chậm chạp, bối rối như vậy, vẫn không hề hấn gì.

Họ kinh ngạc là phải.

Đứng tưởng họ không có con mắt nhận xét thế nào là hư, thế nào là thật. Song họ không khám phá ra nổi mưu thâm của Dương mộng Hoàn, bởi chàng vờ rất khéo. Một cái quơ tả một cái nhích chân chàng cũng đè đặt, không hề tiết lộ một điểm nào tố giác thực lực của chàng.

Qua ba chiêu kiếm của Thiên Cơ Chân Nhân, chàng thở phào như trút gánh nặng. Chàng điểm một nụ cười thoải mái, thốt :

— Tại hạ may mắn được vô sự qua ba chiêu kiếm của tiên sư.

Thiên Cơ Chân Nhân không đáp :

Lão cũng bất chấp ước lệ công khai trước quần hùng, là chỉ xuất chiêu kiếm trong ba chiêu thức thôi, lão bất chấp luật lệ lệ đánh cuộc với chàng, theo đó nếu chàng không dứt một cánh tay thì lão phải chặt một ngón tay.

Mặc cho Dương Mộng Hoàn nói gì thì nói, lão vung kiếm đâm tới.

Vừa lúc đó, có tiếng hét từ bên dưới đài, vọng lên :

— Bọn chúng ta đến đây, cốt ý để nghe Thiên Cơ Chân Nhân giảng đạo, tiểu tử kia từ đâu đến bỗng dưng lại nào loạn đài trường ? Hãy bắt hắn, băm vằm thân xác hắn ra cho Tiên sư giảng đạo !

Người phát ra câu nói, buông xong tiếng cuối, toan phi thân bay vút lên mộc đài.

Đồng Thục Trinh nhìn thoáng qua người đó, nhận ra hắn mặc áo đen, tay cầm kiếm, sát khí bừng bừng toát từ mặt hắn.

Nàng dịch thân mình tới, chận trước mặt hắn.

Nàng hừ lạnh :

— Đứng yên ! Ngươi bất quá chỉ là một con thỏ lạc rừng hoang, ngo ngoe là chết !

Đại hán áo đen gầm lên một tiếng, vung kiếm chém xả vào người nàng.

Đồng Thục Trinh nhếch nụ cười khinh bỉ, thanh trường kiếm trong tay nàng vừa lóe lên, mũi kiếm đã chọc thủng ngực đại hán, trổ tuốt ra sau lưng.

Máu từ vết thương hắn vọt ra bốn phía.

Đồng thục Trinh quá giận, không dằn được lòng, vừa xuất thủ là dùng một chiêu tối độc trong kiếm pháp của Thiên cơ Chân nhân, khiến đại hán không còn xoay trở vào đâu cho kịp đành lãnh đủ !

Rút thanh trường kiếm về nàng cúi xuống một chút lau thanh trường kiếm trên y phục chiếc xác đã ngã. Tra thanh kiếm vào vỏ, và nàng quắc mắt dảo quanh đài trường một vòng, nhìn thẳng lên mộc đài, cao giọng tuyên bố :

— Thiên cơ Tiên sư, một bậc đạo cao đức trọng, quy thiên cách đây độ năm mươi năm rồi, còn lão đạo nầy là ai, dám ngang nhiên mạo danh người quá cố, bày trò giả nhân giả nghĩa trước quần hùng ? Thiên cơ Chân nhân là hạng người ra sao

http://tieulun.hopto.org

mà vừa trông thấy nữ sắc là mắt la mày tét ? Các vị nên bình
tâm nhận định sự việc, kẻo rơi vào mưu đồ của một tên ác
đạo:

Quần hùng chợt tỉnh ngộ.

Họ khởi nhận dạo nhân trên mộc đài có tác phong không
được đứng đắn lắm, và họ cũng có nghi ngờ phần nào, giờ
Đồng thục Trinh tỏ giác trắng trợn, sự nghi ngờ của họ lớn
dần để trở thành tin quyết.

Thần đao Lưu Huy Viên chen chúc trong quần hùng theo
dõi mọi diễn tiến tại đài trường từ đầu đến cuối, lúc đó lớn
tiếng phụ họa :

— Vị cô nương đó nói không sai ! Tất cả chúng ta đây
đều bị gạt, gạt một cách trắng trợn !

Trịnh khai Văn rót thêm dầu vào lửa :

— Chúng ta còn chờ gì nữa mà không vây bắt tên ác đạo
đó, hỏi lão xem ai chủ trì cho lão bày trò quỷ gạt chúng
ta ?

Quần hùng rập một loạt hò hét lên, ầm cả đài
trường :

— Bắt ! Bắt lão đao ! Hỏi cho ra manh mối !

Đạo nhân thấy sự công phẫn của quần hùng sôi sục bộ
phía đài trường, không tránh khỏi rùng sợ. Sự kinh sợ lôi cu
theo niềm tuyệt vọng vô biên làm cho lão cùng người trở
phút giây bất thần.

Vận dụng bao nhiêu tâm cơ, mưu tạo tưu dược công trì
như ngày nay, chỉ còn một bước nữa thành công mỹ m
bỗng nhiên tất cả đều đổ nhào, sập đổ một cách tan nhẫn
phang, một màn đen tối đang buông xuống trước mặt lão

Trước sự công phẫn của quần hùng, lão thấy không
cách nào cứu vãn được tình hình nữa. Đã không cứu v
được tình hình, thì phải nghĩ đến sự an toàn của bản th
sau này sẽ tái thiết mưu đồ cũng không muộn.

Đạo nhân đánh mạnh ra mấy nhát kiếm, cố bức bách cho
Dương mộng Hoàn lùi ra, lợi áp lực phần nào, đoạn nhanh
như chớp, lão quay người chạy lại đi.

Dĩ nhiên, Dương mộng Hoàn khi nào lại để cho lão thoát
dễ dàng như vậy ?

Chàng đảo bộ, nhích động thân pháp, trong choáng mắt,
chận đầu lão.

Vừa lúc đó, từ bên dưới đài, bốn năm đại hán vận y phục
ẫn tung mình bay vút lên đài.

Nhanh tay, Dương mộng Hoàn ngầm vận khí, phóng ra
ột đạo Thiên Cương Chỉ, trúng vào đùi đạo nhân.

Đạo nhân nghe đau nhói ở chân, chịu không nổi, sụn
ười ngã xuống tại chỗ.

Bên dưới đài, một số cao thủ cấp tốc bay lên mộc đài,
ng vây quanh lão đạo.

Dương mộng Hoàn nhận thấy tình hình đã ổn định do
n hùng chủ động hoàn toàn, dù còn một số người được
trí trong cung, sẵn sàng ứng chiến tiếp viện đạo nhân,
ng chắc chắn chúng chẳng bao giờ dám xuất đầu lộ diện
ớc hào kiệt bốn phương, hơn nữa lão đang kẹt trong tay
n hùng, chúng có muốn làm gì cũng không dám làm.

Chàng nghĩ đến thương thế trầm trọng của Đào ngọc Bội
iện tại có linh dơn thần dược, cũng không thể nhất thời
hẳn khôi phục ngươn thần như cũ.

Chàng thấy mình nên chuồn đi là hơn, nên âm thầm cùng
m Văn Phượng, Đồng thục Trinh, Trịnh Khai Văn len lỏi
đám hào kiệt anh hùng, rời Thuần Dương cung cấp

Họ đi độ bốn năm dặm đường, Trịnh Khai Văn gỡ phắt
râu giả, bật cười :

— Dương đại hiệp hí lộng tên ác đạo đó một mẻ, thật khoái
! Thương hại cho Đào Ngọc Bội phí bao tâm cơ, tạo dựng

http://tieulun.hopto.org

bao công trình, bị chúng ta phá hỏng hết !

Thốt xong, lại tiếp tục cười hu hả :

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Đào ngọc Bội nghĩ ra phương pháp đó, chứng tỏ hắn có thủ đoạn phi thường, tàn độc vô tưởng ! Nếu đêm nay, bọn ta không khám phá ra được mưu cơ của chúng, thì mấy trăm hảo kiệt anh hùng đều bị hắn thu trọn vào lưới !

Tôi chỉ sợ không phải một lần mẻ thôi đâu ! Hắn thua keo này, hãy keo khác, chúng ta còn chết vật lắm đấy ! Mà quần hùng cũng không tránh khỏi cảnh treo đầu dưới búa, sự hăm dọa như đeo sầu mọi cõi mình...

Đồng Thục Trinh bàn :

— Theo tôi nghĩ, mình nên nhân dịp này, khích nộ quần hùng, tận lực truy tầm nhân vật nào đó ẩn trong bóng tối mà điều khiển cơ mưu, chúng sẽ tan rã, bỏ sào huyệt mà bỏ đào...

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Bọn kia, dù chúng là đồ đảng của Đào Ngọc Bội đi nữa, chẳng qua chúng bị bức bách mà hành động thôi. Chúng không phải là kẻ chủ mưu, giết hết chúng vẫn không giúp ích gì cho đại cuộc.

Đồng thục Trinh hoàn toàn không đồng ý với chàng :

— Đành rằng, nhưng sự tình hôm nay phó một phía cạnh đặc biệt mà chúng ta không thể bỏ qua. Nếu cuộc họp tại Thuần Dương Cung vừa qua không phải do địch thủ Đào ngọc Bội chủ trì, thì cũng phải có một tay nào đó, lợi hại không vừa đại diện hắn mà điều hành mọi diễn biến. Nếu mình trở lại làm một cuộc tảo thanh, tóm được tên đại diện đó, bức bách hắn cung khai kế hoạch của Đào ngọc Bội, có phải tiện lợi vô cùng chăng ? Biết được kế hoạch của Đào ngọc Bội rồi, mình dễ dàng sắp đặt công cuộc đối phó !

Dương Mộng Hoàn cười nhẹ :

— Tôi có nghĩ đến điều đó trước rồi. Và hiện tại nếu có trở lại Thuần Dương Cung cũng không làm gì được việc.

Đồng thục Trinh lấy làm lạ :

— Tại sao ? Hay chúng ta không đủ sức càn quét chúng ?

Dương Mộng Hoàn lắc đầu :

— Không phải thế đâu ! Kẻ chủ trì cục diện hôm nay, ẩn mình trên tàng cây cạnh đài trường. Trong khi tôi né tránh nhát kiếm đầu tiên của lão đạo, hắn đã nhận ra tôi là ai rồi, hắn tiên liệu tình hình bất lợi, nên chuồn trước khi tôi hạ lão đạo.

Đồng thục Trinh chép miệng :

— Đáng tiếc thật ! Nhưng, đã biết vậy, tại sao không đuổi theo hắn !

Dương mộng Hoàn lại lắc đầu :

— Đuổi theo làm sao được ? Lúc đó tôi còn vướng bận ở đạo trên mộc đài kia mà ! Vả lại,

Chàng trầm ngâm một chút :

— Mình cũng chưa được rõ thực lực của hắn ra sao, thôi đành để cho chuồn đi là hơn ! Phần việc hôm nay của mình, là lột mặt nạ của lão đạo, việc đó mình thành công rồi, nên tạm mãn nguyện như vậy đi !

Trịnh Khai Văn cười lớn :

— Kẻ đại diện Đào Ngọc Bội, chủ trì sự việc hôm nay, hắn thoát đi cũng đáng tiếc lắm, song chúng ta đã làm việc đủ bù lại rồi. Trước mặt hào kiệt bốn phương, chúng ta đã phanh phui tâm cơ của Đào ngọc Bội, lời đồn đãi sẽ truyền đi khắp giang hồ, dù sau này Đào ngọc Bội có muốn bày mưu kế gì, chắc không còn ai lầm lạc nữa.

Y dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Đợi khi nào Dương đại hiệp đến Trịnh Gia bảo của tôi rồi, mình sẽ triệu tập hào kiệt anh hùng khắp bốn phương lập thành một lực lượng quang minh chánh đại cùng Đào ngọc

http://tieulun.hopto.org

Bội định quyết thư hùng trừ yêu tà, phù chánh nghĩa mang lại thanh tịnh cho Vũ lâm đã diêu đứng qua bao cơn sóng gió !

Dương mộng Hoàn lại thở dài.

— Tại hạ chỉ dụng tận sức mình, làm một cái gì đại hữu ích cho Vũ lâm, nhưng muốn thành công thì mình phải thận trọng cho lắm ! Bao lâu nay, bất quá chúng ta chỉ gặp những cuộc đụng chạm lẻ tẻ, nhỏ nhặt với bọn Đào ngọc Bội, do đó chúng ta chưa có thể ức đoán thực lực của chúng như thế nào, tỉnh thử chúng ta chưa hoạch định chương trình đối phó quyết liệt được !

Chàng dừng lại một giây, đoạn trầm nghiêm mặt, tiếp :

— Nếu chưa biết được thực lực địch thế nào, quyết chẳng bao giờ mình dám vọng động ! Như lần đầu tiên tiếp xúc với chúng, nếu không nhờ có Lam tiêu Điệp tương trợ thì bao nhiêu người đã phải chết về tay Đào ngọc Bội rồi !

Trịnh Khai Văn phát họa lại sự tình diễn tiến từ trước đến giờ, công nhận Dương mộng Hoàn hảo việc rất chính xác.

Nếu trước, ta không có Đa Tình Tiên Tử xuất thủ trợ giúp, thì đúng nói là [illegible] Trầm Vân Phượng mà thôi, đến cả những người hiện diện tài cực trường, không một ai thoát chết được.

Khảo lượng qua sự công của tất cả, Trịnh Khai Văn nhận thấy, chỉ có mỗi một mình Dương mộng Hoàn là khắc [illegible] đối đầu với Đào ngọc Bội, còn ra thì cầm chắc thảm bại trong tay. Điều cần nhất là phải [illegible] cho đại hiệp, nếu [illegible] [illegible] [illegible]

là Đào Ngọc Bội đã về chầu diêm chúa sớm !

Dương mộng Hoan buồn buồn thấp giọng :

— Nếu là Đồng sư tỷ, thì may ra mới có hy vọng hạ nổi Đào Ngọc Bội, chứ tôi thì đành chịu, sư tỷ phải hiểu hắn có trong tay pho Quy Nguyên Bí Cập, hắn đã luyện được thần tuý, vũ công của hắn tinh tiến đến bậc nào, mình không thể ước lượng nổi ! Lần sau mãy gặp lại hắn, không chắc gì tôi thủ hòa nổi, nói chi đến đánh bại hắn !

Trịnh Khai Văn đột nhiên cất tiếng hỏi :

— Tại hạ có thắc mắc điểm nầy, mong Dương đại hiệp chỉ giáo cho.

Dương mộng Hoan khiêm tốn :

— Trịnh huynh cứ nói, hà tất phải khách sáo !

Trịnh Khai Văn trầm ngâm một chút :

— Đạo thuật vũ công là phải tuần tự mà tiến, từ bậc thấp lên bậc cao, điều đó ai ai cũng biết, thế tại sao đại hiệp lại cho rằng sau đây rồi đại hiệp sợ không thắng nổi Đào Ngọc Bội ? Hiện tại, hắn không địch lại đại hiệp. Có lý nào trong một thời gian ngắn hắn trở thành lợi hại như vậy sao ? Hắn có tiến bộ đã đành, nhưng cũng tuần tự mà tiến chứ, huống chi đại hiệp cũng không ngừng kia mà ?

Dương mộng Hoan gật đầu :

— Trịnh huynh luận đúng, nhưng đó là theo công lệ của vũ học.

Trịnh Khai Văn kinh ngạc :

— Không lẽ Đào Ngọc Bội có cái trường hợp đại dị thường ?

Dương mộng Hoan lại gật đầu :

— Hắn nghiên cứu tinh tường pho Quy Nguyên Bí Cập, mỗi lần giao thủ là hắn thức ngộ thêm huyền công, tự nhiên mà thức ngộ, rồi tùy tâm biến hóa, thành ra hắn lãnh hội thêm nhiều chiêu thức nguy dị siêu kỳ. Huống chi, tôi thắng hắn trong lần vừa qua, là nhờ nội lực cường thạnh mà thôi.

Luận về chiêu thức thì tôi chưa so bì với hắn được !

Trịnh Khai Văn ạ lên một tiếng :

— Thì ra là vậy !

Dương mộng Hoàn trầm buồn tiếp nối :

— Thời gian càng trôi qua, cơ hội diệt trừ Đào Ngọc Bội càng kém giảm, hy vọng càng yếu dần. Nếu trong vòng một năm trở lại đây, chúng ta không làm gì được hắn thì vĩnh viễn trong tương lai đừng mơ vọng việc đó nữa ! Sẽ không còn một cơ hội nào thuận lợi cho ta dâu !

Đồng thục Trinh cùng một quan điểm đó tiếp lời :

— Dương sư đệ nói đúng ! Phải hoạch định kế sách như thế nào, hạ hắn trước khi hoàn toàn thành công với pho Bí Cập Quy Ngươn, nếu không tôi chỉ sợ tình thế xoay chiều đến lượt chúng ta phải điêu đứng vì hắn !

Dương mộng Hoàn biết lắm, Đồng Thục Trinh không giây phút nào xao lãng được ý niệm diệt trừ Đào ngọc Bội, và muốn thực hiện ý niệm đó, tất nàng phải nghĩ ra rất nhiều phương sách.

Dĩ nhiên, trong các phương sách được phác họa, phải có một phương sách hay mà nàng chưa công bố với toàn thể.

Giờ đây, chàng thấy đã đến lúc cần hỏi ý kiến nàng. Nàng đưa phương sách đó ra, cho tất cả mổ xẻ.

Nghĩ như vậy, Dương mộng Hoàn liền cất tiếng :

— Sư tỷ đã có một lập luận vững chắc về tình hình đại cuộc chắc sư tỷ cũng đã có chủ kiến rồi chứ ? Xin cho tiểu đệ nghe đi !

Đồng thục Trinh gật đầu :

— Muốn tận diệt bọn cùng hung cực ác đó, ý kiến của một người dù cao minh đến dâu cũng không thể gọi là chu đáo được, cần phải tổng hợp tất cả sự hiểu biết của mọi người, rút ưu tỉa khuyết để hoạch định một chương trình hành động hữu hiệu. Cho nên, tôi không thể dấu kín những gì đã nghĩ, và xin trình bày cho các vị nghe.

http://tieulun.hopto.org

Nàng dừng lại một chút, rồi nghiêm giọng, tiếp nối :

— Trong quyển kiếm phổ của Thiên cơ Chân nhân, có một đoạn bổ túc về kiếm pháp, đoạn đó có cái tên là Thiên Sách Kiếm Trận, chuyên dùng vũ công của đối phương quật lại đối phương, một khi kiếm trận phát động, thì người nào lọt vào trận rồi cảm thấy như mình bị muôn vạn sợi giây chằng chịt bao phủ quanh người, không phương vùng thoát nổi.

Nàng nhìn thoáng sang Trịnh Khai Văn, rồi tiếp :

— Đợi đến khi nào đến Trịnh gia bảo rồi, sẽ nhờ bảo chủ tuyển chọn mấy người trong số cao thủ...

Trịnh khai Văn nhanh nhẩu :

— Điều đó có khó gì ? Song chẳng hay cô nương cần độ bao nhiêu người ?

Đồng thục Trinh đáp :

— Chín ! Nếu không tìm đủ tất số, tay hầy tạm bằng lòng với năm thôi.

Trịnh khai Văn quả quyết :

— Cô nương khỏi phải lo điều đó ! Nói cùng mà nghe, nếu Trịnh gia bảo không cung cấp đủ số người, tôi sẽ vì đại cuộc tìm thêm mấy tay khá, giúp cô nương cho được việc. Phàm bảo vệ chánh nghĩa, có hào kiệt nào sợ nguy hiểm mà từ nan đâu ?

Dương mộng Hoàn chen vào :

— Nếu Đào ngọc Bội tinh tiến vũ công một cách vô hạn lượng, liệu cái trận Thiên Sách Kiếm của sư tỷ có thể cầm chân hắn không ?

Đồng thục Trinh trầm ngâm một chút, đoạn thốt :

— Tôi không được rõ những loại vũ công kỳ chú trong cho Quy Nguyên Bí Cấp cao diệu như thế nào nhưng tôi nghĩ là Thiên Sách Kiếm Trận có cái khó biến ảo siêu huyền vô tuồng, dù cho tay nào tinh tiến cao cường đến đâu, cũng vị tất thoát nổi...

Dương Mộng Hoàng gật đầu :

—Vậy là mình có thể tin tưởng vào Thiên Sách Kiếm Trận. Nhưng ít ra, sư tỷ cũng phải giảng về trận thế cho tôi được am tường, tôi không dám khoa trương, chứ tôi cũng có thể suy theo đó lượng người, lượng mình, làm một cuộc so sánh, phỏng đoán kết quả ra sao khi nào đến Trịnh Gia Bảo, tôi sẽ yêu cầu sư tỷ chỉ điểm .

Đoàn người cứ tiến, ngày đi đêm nghỉ, hướng về Ngạc Nam, bình an vô sự.

Vào giữa nọ một ngày, họ đến Trịnh gia bảo.

Dương mộng Hoàn lần thứ nhất mới đến đây, không khỏi đưa mắt quan sát hình thế của bảo.

Một bức tường cao độ ba trượng, bao bọc chung quanh, kiên cố vô cùng. Bên ngoài, còn có một vòng thành, hào sâu, nước đầy, mặt hào rộng gần hai trượng.

Trịnh khai Văn ngẩng cao mặt, nhìn lên đầu tường, cất tiếng hú dài.

Tiếng hú vừa dứt, trên đầu tường, hai đầu người nhô lên nhận diện những người bên dưới, đoạn thả cầu tre xuống.

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ, không hiểu tại sao đang lúc bình an vô sự như thế nầy mà Trịnh gia bảo lại bố trí một cuộc phòng thủ nghiêm mật như đang bị địch phong tỏa chực chờ đột nhập !

Điếu kiều vừa hạ xuống, bốn đại hán hiện ra. Họ vận y phục đen, chân vấn vải trắng, tay cầm đao hình lông hạn.

Họ rời điếu kiều, tiến về phía Trịnh khai Văn, còn cách chừng bảy tám thước, họ quỳ xuống gối, tay chống mủi đao xuống đất, cùng một loạt hô to :

— Cung nghinh bảo chủ !

Trịnh khai Văn vẫy tay :

— Các ngươi đứng lên !..

Và chàng giương mắt đăm đăm nhìn họ, muốn nói thêm,

http://tieulun.hopto.org

nhưng lại thôi.

Trong bốn đại hán, người đứng cuối tả cái đầu báo cáo :

— Trong bảo có xảy ra sự tình.

Trịnh Khai Văn giật mình :

— Lão bảo chủ an toàn ?

Đại hán đáp :

— Lão Bảo chủ và phu nhân được an toàn, nhưng một số cao thủ thọ trọng thương, chính vì vậy mà lão bảo chủ phần nất vô cùng, suốt ba hôm rồi, không chịu tiếp kiến một ai hết.

Trịnh Khai Văn lo lắng :

— Có ai tử nạn không ?

Đại hán tường trình :

— Không có ai chết ! Trong số các đồng đạo vũ lâm bị trọng thương, sợ có hai người bị tàn phế suốt đời.

Trịnh Khai Văn lòng như lửa đốt, song cố trấn tỉnh tâm thần giữ vẻ thản nhiên quay đầu lại gọi :

— Dương đại hiệp và các vị ! Mình vào trong bảo đi thôi !

Đồng thục Trịnh hướng sang bốn đại hán :

— Biến cố xảy ra trong bảo, cách đây có lâu lắm không ?

Đại hán đứng bên tả đáp :

— Không lâu, chỉ cách đây ba hôm thôi !

Đồng Thục Trịnh quay lại Trịnh Khai Văn, tỏ ý tiếc :

— Nếu không vì cái việc của tên giả dạo, thì mình về kịp lúc rồi !

Trịnh Khai Văn gật đầu đoạn vòng tay một lần nữa :

— Các vị vào trang bảo nghỉ ngơi cho khoẻ, mình sẽ nói chuyện sau, suốt mấy hôm nay, ai ai cũng mệt cả..,

Dương mộng Hoàn biết họ Trịnh nóng lòng gặp mặt cha mẹ, vả lại không có lý do gì đứng mãi nơi bờ tường bảo

chàng liền bước tới điều kiều.

Những người kia tiếp nối theo chàng.

Khi mọi người lên đến đầu tường, Dương mộng Hoàn đưa mắt quan sát một vòng khoáng đại toàn diện Trịnh gia bảo thấy nhà ngang nhà dọc, tiếp nối, rải rác khắp nơi, ước lượng cũng trên ngàn nóc.

Trịnh khai Văn là con người có khí độ cao lớn, dù đang lúc có việc khẩn cấp bên mình, vẫn giữ được vẻ trầm tĩnh đáng phục. Chàng đưa tay chỉ mấy dãy nhà giải thích :

— Tuy nơi đây có cái tên là Trịnh gia bảo, song tất cả dân cư không phải đều là họ Trịnh. Mười mấy năm trước đây nhân thời cuộc bất an ninh, trộm cướp nổi lên, quấy nhiều dân lành, bảo chúng tôi xuất lực đánh đuổi bọn cướp, nhờ đó dân cư mới được an ổn làm ăn. Thôn dân cảm nghĩa, đổi tên thôn lại làm Trịnh gia bảo, chúng tôi cùng người trong thôn chung sống đến nay. Cho nên, bảo chúng tôi mới có quy mô đồ sộ như thế nầy, và người trong bảo không nhất thiết phải là họ Trịnh.

Dương mộng Hoàn cung kính đáp :

— Thì ra, hiệp khí của Trịnh huynh đã bố rãi khắp cùng, suốt hai thế hệ rồi, tôi hết sức khâm phục ! Dân cư tại đây quả có nhiều phúc hạnh mới được người lãnh đạo rất xứng đáng !

Trịnh khai Văn khẻ buột miệng thở dài :

— Được như ngày nay, cơ đồ nầy toàn bằng vào công khó nhọc của gia phụ, may mà chúng tôi không đến đổi quá kém tài, nên bảo đảm được an toàn cho mọi người trong bảo !

X

CHƯƠNG XLIII

CHIẾC ÁO KHÔNG LÀM THẦY TU

Rồi họ xuống chân tường, họ đi lần vào các khu trang viện. Đến một giải nhà, Trịnh khai Văn bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Đó là hàn xá của tại hạ. Xin các vị chịu phiền dừng tại đây chờ một chút, tại hạ vào trong cho phụ thân hay, ra nghinh tiếp các vị.

Dương mộng Hoàn hấp tấp thốt :

— Đừng. Trịnh huynh ạ ! C ính chúng tôi phải vào bái kiến lịnh tôn, có dâu lại để cho người phải lao nhọc ra tận đây tiếp đón ?

Trịnh khai Văn muốn giữ cho tròn lễ, vội đưa tay ngăn lại, nhưng bọn Dương mộng Hoàn đã bước lên thềm rồi.

Ngôi nhà rộng lớn, lối bày rất sơ sài, không có vật nào đáng, ngoài ra lại vắng tặng vô cùng.

Cho đến một người túc trực, canh phòng cửa nẻo, cũng không nốt. Chính điều đó làm cho Dương mộng Hoàn hết sức lấy làm lạ, chàng tự hỏi không lý dây là một ngôi nhà bỏ hoang ?

Chàng nhìn ngoài lại sau bắt gặp thần sắc kỳ lạ của Trịnh khai Văn, Chàng hiểu ngay có sự bất thường đã đi qua trong ngôi nhà nầy, và Trịnh Khai Văn cũng vừa nhận thấy như chàng .

Chàng liền dừng lại .

Trịnh Khai Văn bước mấy bước, cao giọng gọi vào trong

— Có ai không ?

Bên trong, một giọng già đáp lại :

—Có .

Giọng già đó hỏi :

—Thiếu Bảo Chủ về đó à ?

Trịnh Văn Khai cao giọng :

—Phải !

Giọng già bên trong hấp ấp :

—Thiếu bảo chủ dừng vào ! đứng lại đó đã, bảo chủ s đến bây giờ !

Trâm Vân Phượng lấy làm lạ tỏ vẻ bất bình :

— Tại sao lại không cho mình đi vào ?Có việc gì th

Trịnh Khai Văn lắc đầu :

— Tôi ũng không biết nữa ! Chờ Trịnh Trung ra đây mình hỏi xem sao !

Một lúc sau, có tiếng kêu ken két nơi gian phòng bên cạnh, cửa mở rộng ra.

Từ trong phòng, một cụ già tóc bạc phơ bước ra, tiến đến Trịnh khai Văn, nghiêng mình làm lễ :

— Quả thật thiếu bảo chủ trở về dây mà !

Trịnh Khai Văn cau mày :

— Trịnh Trung? Có việc gì thế ? Tại sao lão gia có thái độ đặt như vậy ?

Trịnh Trung lắc đầu :

— Lão nô cũng không biết được tại làm sao như vậy nữa. Có là do kế hoạch của một vị bằng hữu của lão bảo chủ nhưng hiện tại thì kế hoạch đó đã chấm dứt rồi.

Trịnh Khai Văn kinh ngạc :

— Có phải là việc cấm đoán tự do hành động không !

Trịnh Trung gật đầu .

— Phải ! Bất cứ làm việc gì, kể cả sự đi lại trong bảo. m gì cũng phải có lý do mới được, cũng phải bẩm báo mới ợc. Muốn lấy vật gì cần dùng, cũng thế !

Trịnh Khai Văn thực sự không thể hiểu tại sao lại có n pháp đó. Quên đi là mình đã hỏi rồi một lần, chàng lại nữa :

— Tại sao lại có việc đó chứ ?

Trịnh Trung lắc đầu :

— Trời mới hiểu nổi !

Đồng thục Trinh đưa ý kiến :

— Có lẽ vì sợ các đồ vật trong nhà tẩm chất độc, nên ng cho ai sờ mó, không cho ai đi đứng những chỗ đáng ngờ chứ gì ?

Trịnh Trung lại lắc đầu :

— Tôi không biết sự nhận xét của cô nương có đúng hay

http://tieulun.hopto.org

không đúng tốt hơn, các vị chờ đến lúc gặp lão bảo chủ rồi người sẽ giải thích cho biết.

Nhìn Trịnh Khai Văn, lão tiếp :

— Tôi đưa thiếu bảo chủ và các vị vào nhé ?

Dương mộng Hoàn thừa hiểu, Trịnh Trung là một lão bộc trung thành với nhà họ Trịnh, lão có rất nhiều việc muốn nói với thiếu bảo chủ, song ngại trước mặt đông người, lão không thể mở miệng, dù chàng có muốn hỏi một vài câu, chắc gì lão đáp mà hỏng hỏi ?

Chàng lặng lẽ theo mọi người đi tới.

Trịnh Trung lại dặn :

— Thiếu bảo chủ lưu ý, tôi đặt chân chỗ nào, bảo chủ hãy bước lên chỗ ấy, giữ đừng bước trịch ra ngoài dấu chân tôi.

Trịnh Khai Văn làm y theo lời lão, song không khỏi thắc mắc vô cùng.

Dương mộng Hoàn, Đồng thục Trinh và Trầm vân Phượng cũng phải làm y như vậy.

Qua luôn mấy dãy nhà nữa, họ đến khu hậu viện.

Vừa đi, Dương Mộng Hoàn vừa lưu ý quan sát tất cả đồ vật chung quanh, tìm xem có dấu vết chất độc gì bôi trét vào chăng ?

Họ đến trước một hòn giả sơn.

Trịnh Trung bước tới gần hòn giả sơn, đưa tay kéo một cái chốt nằm khuất trong các khe đá. Một tiếng cách vang lên khẻ, nơi vách, một mảng đá dịch sang một bên, bày ra một vuông cửa.

Trịnh Trung day qua, bảo Trịnh Khai Văn :

— Thiếu Bảo chủ cứ vào, lão nô còn phải trở ra ngoài canh chừng phía trước :

Trịnh Khai Văn day lại bọn Dương Mộng Hoàn :

— Xin Dương đại hiệp và hai cô nương vào !

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Thiếu Bảo chủ vào trước, chúng tôi theo sau !

Trịnh khai Văn gật đầu :

— Vậy các vị theo tại hạ nhé ! Tại hạ xin đi trước dẫn đường .

Phía trong khung cửa, là một con đường đá, lề ngang rộng vừa tầm cho hai người song bước .

Con đường đá ăn thông xuống dưới hòn giả sơn . Trong con đường đó, cứ mỗi khoảng cách độ một trượng, có hai đại hán cầm vũ khí đứng canh.

Trông thấy Trịnh Khai Văn, tất cả đều nghiêng mình chào hết sức cung kính .

Độ bảy trượng đường, họ đến một cái hầm, rộng ba trượng vuông, có một ngọn đuốc cháy bập bùng chiếu sáng rực.

Nơi trung tâm, có kê chiếc ánh ngồi bên sau chiếc ánh là một cụ già, râu tóc bạc phơ, vận chiếc áo dài màu xanh.

Bên cạnh cụ già, một người trung niên văn sĩ đứng hầu.

Trịnh khai Văn bước tới gần cụ già, thì thầm mấy tiếng đoạn lùi lại chỗ bọn Dương Mộng Hoàn.

Trong khi cụ già từ từ đứng lên, Trịnh khai Văn giới thiệu với bọn Dương mộng Hoàn :

— Đó là gia phụ !

Rồi chỉ Dương mộng Hoàn, bảo chủ hướng về cụ già :

— Đây là Dương đại hiệp ở tại Thủy Nguyệt Sơn Trang.

Dương mộng Hoàn vòng tay nghiêng mình :

— Kính chào Trịnh lão tiền bối !

Cụ già áo xanh hấp tấp đáp lễ :

— Không dám ! Xin đừng thủ lễ quá đáng ! Dương đại hiệp có thanh danh trọng vọng trong vũ tâm, không nài gian khổ đến đây là đại hạnh cho cha con lão phu lắm rồi, chúng tôi ơn không hết, lẽ nào dám nhận sự quá khiêm ? Xin Dương đại hiệp cứ tự nhiên đi cho !

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn vẫn thủ tròn lễ :

— Lão tiền bối quá khen !

Cụ già áo xanh nghiêm giọng ;

— Bình sanh lão phu không thích khen dời một ai cả, nhưng đối với đại hiệp, lão phu thật sự mến phục nên mới thốt lên mấy lời như thế, không phải dùng giọng khách sáo mà đưa đẩy nhân tình đâu ! Đại hiệp là con người đáng kính, chẳng những vũ công cao tuyệt mà tánh khí lại thanh khiết tao nhã vô cùng tỏ cái tiết tháo của anh hùng hiệp sĩ rất rõ rệt !

Dương Mộng Hoàn cười nhẹ :

— Các vị tiền bối trong giang hồ vũ lâm quá thương tình mà tặng cho như vậy, chứ vị tất tôi đã xứng đáng với lời khen ?

Lão già áo xanh vừa ngồi xuống vừa thốt :

— Lão phu bình sanh ít giao du với hào kiệt giang hồ, nên không được quen biết nhiều, cho nên những gì lão phu phê phán là do sự nhận xét riêng biệt của mình, chứ chẳng dựa vào một công luận nào cả. Cuộc đời của lão phu phần lớn chỉ trôi qua trong bốn bức tường của Trịnh gia bảo, và công việc quan trọng nhất của lão phu là cố thủ gia bảo, lo cho mọi người an cư lạc nghiệp, do đó lão phu thành như biệt lập hẳn với giang hồ !

Bỗng, cụ già bật cười lớn tiếp nối :

— Tiện nội thường trách lão phu, cứ chui rút trong xó nhà, không chịu đi đâu cả, bà ấy bảo rằng chí trai phải dặt bốn phương, ít nhất cũng góp mặt với đời trong một thời gian dài ngắn tùy thích, song lão phu không đồng ý bởi mỗi người đều có một sở nguyện riêng biệt. Chạy theo cái viển vông không bằng sao cho bằng thiết thực vun bồi cho cái gần, lão phu không làm cho bà ấy thỏa chí, bà lại sai con trai bà đi lão phu, dấn bước trên giang hồ. Bất ngờ nó lại được hào vũ lâm cảm mến, và bắt đầu từ đó, Trịnh gia bảo mới có nghênh đón quần hùng tứ phương, làm cho gia bảo nầy, từ

mạnh mà trở thành náo nhiệt, đồng đạo vũ lâm không ngớt vãng lai.

Dương Mộng Hoàn góp một câu :

— Khai Văn huynh là bậc khí khái hào hùng, thừa tư cách đảm nhiệm vai lãnh tụ vũ lâm, hào kiệt cảm mến là lẽ tất nhiên, chẳng có gì lạ cả. Đến như tiểu bối đây, biết Khai Văn huynh chưa được bao lâu mà còn khâm phục vô cùng, hà huống những người có giao tình từ trước ?

Cụ già áo xanh cười dịu :

— Cố Cương nầy còn mong gì hơn là vũ lâm đồng đạo liếu cố nó, chỉ giáo nó những điều hay lẽ phải, cho nó trở nh một tay hữu dụng trong đời, không bước đi sai lệch oài chánh ngụ ra. Nhưng.

Trịnh Cố Cương cười lớn, tiếp nối :

— Nó đã xứng đáng gì đâu ? Bất quá hào kiệt anh hùng, ng như đại hiệp quá thương nó mà nói thế, nó còn phải cố g hơn nhiều, may ra mới đáp được thành tưởng của qui

Đoạn xây qua nhìn người trung niên nhu sĩ một thoáng, nh Cố Cương tiếp :

— Lão phu muốn giới thiệu một người bằng hữu với đại nếu không có người bằng hữu đó thì cả gia đình của lão không vượt khỏi cơn biến vừa rồi, và hiện tại chỉ là g oan hồn phiêu phưởng theo mây gió.

Dương Mộng Hoàn hiểu ngay người bằng hữu do Trịnh Cương vừa đề cập, chính là vị trung niên nhu sĩ đứng lão, trước đó chàng chỉ tưởng y là một môn đệ đứng hầu hu, không ngờ lại là một vị bằng hữu của lão bảo chủ ! Không cần nhìn lâu, Dương Mộng Hoàn cũng thấy rõ trung niên nhu sĩ tâm tình rất cao ngạo, tuy y cố cười ng sức cho dáng dấp hòa dịu bên ngoài, song nụ cười không che mắt được Dương mộng Hoàn là con người có hận xét rất xác đáng.

http://tieulun.hopto.org

— Xin tôn giả cho biết đại danh !

Người trung niên như sĩ chừng như phát giác ra một sự gì, hấp tấp vòng tay đáp lễ, đáp :

— Tại hạ là Cung thiên Kiện !

Trịnh cố Cương điểm một nụ cười :

— Nếu xưng tên họ thì là một người rất xa lạ đối với Dương đại hiệp, song nói ra tước hiệu của y, chắc đại hiệp cũng có dịp nghe nhắc đến trên giang hồ.

Dương mộng Hoàn vòng tay :

— Xin lão tiền bối cho nghe !

Chàng hướng về Trịnh cố Cương, nhưng chàng thoáng đưa mắt sang Cung thiên Kiện. Chàng hỏi Cố Cương nhưng chàng chờ Thiên Kiện đáp. Nếu y đáp, thì y bị kẹt vào cái thế tự khoa trương mình.

Song, Cung thiên Kiện đâu để mắc lừa ? Y đã mượn nụ cười che khuất cái tâm, thì y cũng phải là một tay sâu sắc chứ ! Vả lại, câu hỏi có hướng ngay về đâu mà y cần đáp ?

Y chỉ mỉm cười.

Trịnh cố Cương lại lên tiếng lượt nữa :

— Có khi nào y chịu xưng tước hiệu mình ra đâu mà Dương đại hiệp hòng chờ ! Lão phu dành thay y làm cái việc đó, dù y có mang ơn hay không, cũng mặc !

Lão cười, tự tán thưởng câu nói mình đối với Công thiên Kiện. Lão tiếp :

— Đại hiệp có nghe cái tước hiệu : Tạo hóa Thư Sinh chứ ?

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Có ! Nhạc phụ của tiểu bối từng...

Cung thiên Kiện chận lời :

— Có phải Hải Bạc Nhất Hùng Lý Thương Lan không ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đúng vậy ! Cung lão tiền bối có biết nhạc phụ tôi ?

Cung Thiên Kiện điềm nhiên !

Phàm những ai có thinh danh trên giang hồ, đều nghe tiếng nhau tất cả, cần gì phải có quen biết nhau? Bất quá,năm xưa, tôi có chút tình hữu nghị với Vương Hoàn Tương, đàn chủ Huỳnh kỳ đàn của Thiên Long Bang ...

Đối với Cung Thiên Kiện, lai lịch của y ra sao, thì Dương mộng Hoàn mù tịt. Nhưng đối với đàn chủ Ngủ Kỳ đàn của Thiên Long Bang thì chàng rất hiểu chúng.

Giờ nghe Cung Thiên Kiện bảo là có tình hữu nghị với Vương Hàn Tương, chàng biết ngay y là hạng người gì rồi Tuy nhiên, chàng không tỏ lộ gì cả, chỉ hỏi :

— Cung lão tiền bối có chỗ vãng lai với Vương Hàn Tương ?

Từ lúc Thiên Long Bang tan rã, trong năm đàn chủ Ngủ Kỳ đàn, thì Hồng Kỳ đàn chủ Tê Ngưu Đồng và Hắc Kỳ đàn chủ Thôi Văn Kỳ táng mạng, còn lại Hắc, Huỳnh, Lam, ba đàn chủ thì không rõ họ hạ lạc về đâu.

Cung Thiên Kiện buông tiếng thở dài :

— Nhắc đến Vương Hàn Tương là khơi đau một niềm tâm sự của tôi ! Con người đó, có ai ngờ dâu lòng dạ độc như rắn như rết ! Suốt hai mươi năm giao tình, không ngày nào là y không mưu toan hạ sát tôi !

Trịnh cố Cương bật cười ha hả :

— Nhân tài như Cung lão đệ, nếu không nhờ một duyên may đưa đến, thì lão chủ có mong gì với cao mà tạo tựu được mối tình bằng hữu !

Cung thiên Kiện quay sang lão bảo chủ :

— Đại ca đối với tiểu đệ, ân bằng tái tạo, dù trọn đời làm thân trâu ngựa, chưa chắc gì tiểu đệ báo đáp cho phỉ, xin đại ca đừng nói thế, tiểu đệ nghe xốn xang quá !

http://tieulun.hopto.org

Trịnh cố Cương lại cười lớn :

— Dương đại hiệp có muốn nghe đoạn ân oán tình cừu này chăng ?

Dương mộng Hoàn điềm đạm thốt :

— Xin lão tiền bối cho nghe !

Trịnh Cố Cương gật đầu :

— Được !

Lão quay sang Cung Thiên Kiên :

— Lão đệ hãy thuật lại cho mọi người nghe đi. Nếu ngại ngùng thì lão ca ca này lại phải làm cái việc đó chứ biết sao ?

Cung Thiên Kiện đảo mắt nhìn quanh bọn Dương mộng Hoàn một loạt, đoạn từ từ thốt :

— Sự tình rất dài nếu muốn thuật lại cho đầy đủ thì phải bắt đầu từ ba mươi năm về trước !

Y dừng lại một chút như để soát lại ký ức sắp xếp trật tự cho các chi tiết mà y sẽ nói ra, rồi y tiếp :

— Ba mươi năm trước tôi đến Ai Lao Sơn tại Điền Nam tìm một loài rắn lạ bất ngờ lại gặp Vương Hàn Tương, nhìn thấy đôi bên rất ý hợp tâm đầu, tôi bèn kết giao với y, và đó cả hai trở thành đôi tri kỷ. Chúng tôi quanh quẩn trong vùng Ai Lao Sơn trùng trùng điệp điệp những ngọn thấp-cao suốt một tháng trời mới tìm được loài rắn đó. Tôi mừng Vương hàn Tương cũng mừng. Thì ra hắn đến đây cũng để một mục đích với tôi.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Cứ theo lời nhạc phụ của ta thì Vương hàn Tương chuyên về môn Xà Hành Bát Quái Chưởng, môn đó căn theo pháp Diện Bích Xà Hành mới luyện thành. Cung thiên Kiện và Vương hàn Tương lên Ai Lao Sơn tìm rắn lạ chắc có liên quan gì đến một môn vũ công nào đó.

Chàng định hỏi, nhưng Trịnh Khai Văn đã lên tiếng trước :

— Cung thúc thúc tìm loài rắn lạ đó, chắc cũng có liên quan gì đến một môn vũ công nào đó chứ ?

Cung thiên Kiện lắc đầu :

—Không !không có liên quan gì hết ! Chúng tôi tìm loài rắn đó chỉ để luyện thuốc mà thôi.

Trịnh Khai Văn lấy làm lạ :

— Thuốc gì ?

Cung thiênt Kiện điềm nhiên một nụ cười không đáp, lảng sang chuyện khác :

— Lúc đó hai chúng tôi đồng tâm hiệp lực đập chết con rắn của tôi định chặt con rắn ra làm hai đoạn chia nhau mỗi người một đoạn, nhưng Vương hàn tương khẳng khái nhường trọn con rắn cho tôi. Tôi mừng trên chỗ tưởng tượng bởi rắn đó là loài vật rất hiếm trên đời, có thể tìm kiếm nó suốt tám năm mười năm mà không gặp. Nay bỗng nhiên may mắn lại được con nó rồi Vương hàn Tương lại tặng cho tôi, thế có phải là một việc kỳ quái không ?

Y dừng lại một thoáng, lại đăm nghĩ ngợi ngay, chưa phải đối đáp thế nào trước sự tặng nhượng của y, thì y tiếng cáo từ. Tôi cảm kích vô cùng hẹn ước hẹn với y sẽ gặp nhau vào đầu mùa thu năm sau. Sở dĩ tôi định một năm mười gặp y là để có đủ một năm tròn thời gian, đơn dược mới thành, chứng đó nếu Vương hàn Tương có đến tìm tôi báo thù sự, nợ sự kia thì tôi cũng không còn sợ y nữa. Tôi là đề phòng xa dù có tin y tôi cũng phải phòng..

Trịnh khai Văn hỏi :

— Đúng hạn kỳ Vương Hàn Tương có đến chăng ?

Cung Thiên Kiện gật đầu

— Có chứ ! Chẳng những y y hẹn, mà y lại còn đến trước hơn nữa !

Trịnh khai Văn đưa ra nhận xét :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu vậy Vương hàn Tương là một người biết thủ tín đáng khen lắm chứ !

Cung Thiên Kiện cười nhẹ :

— Đó là lời nhận xét theo thông thường bởi những kẻ đại trí tuy bao giờ cũng có cái vẻ bề ngoài như người ngốc còn những kẻ đại gian có cái lối sân đón như một người trung thành. Nếu Vương Hàn Tương không thủ tín như vậy thì tôi chẳng bao giờ bị hắn ám toán ! Lúc đó, tôi cũng như Khai Văn đệ, tôi cũng tin y là con người thủ tín tức nhiên y là con người khá. Vì tin y mà tôi suýt mất mạng vì y !

Cung Thiên Kiện dừng lại một chút, gương mặt thoáng trầm buồn :

— Tôi lưu y lại trong phòng luyện thuốc suốt mấy ngày liền cùng nhau trò chuyện rất tương đắc.

Trịnh Khai Văn chận lại :

— Thúc thúc nói tin thì có tin mà phòng cũng phải phòng chắc thúc thúc lưu y lại trong phòng thuốc, là để dò xem y có ý định trộm thuốc hay không chớ gì ?

Cung Thiên Kiện gật đầu :

— Thực tình lúc đó quả tôi có ý ấy. Tôi cứ tiếp tục nung lò nấu thuốc, tôi còn lấy thuốc đã luyện thành nhảng nhảng ra cho y ngó thấy, rồi tôi giảng giải cho y nghe chỗ diệu dụng của thuốc.

Trịnh Khai Văn lại hỏi :

— Y có động tâm không ?

Cung Thiên Kiện lắc đầu :

— Y có động tâm hay không thì không rõ, nhưng y chẳng hề hỏi một tiếng nào, chỉ ngồi lặng nghe tôi giải thích, chốc chốc lại điểm một nụ cười mà thôi.

Dương mộng Hoàn buộc miệng chen vào :

— Cung tiền bối cùng Vương Hàn Tương đàm đạo trong phòng luyện thuốc độ bao lâu ?

Cung Thiên Kiện đáp :

— Chừng hai ngày đêm.

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ :

— Đến hai ngày đêm mà y không nói một tiếng nào ?

Cung thiên Kiện cười nhẹ :

— Không phải y hoàn toàn im lặng suốt thời gian hai ngày đêm, như y nói toàn là những chuyện đâu đâu chẳng bao giờ đề cập đến linh đơn của tôi.

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Kẻ đại gian đại ác bao giờ cũng thâm hiểm đáng sợ !

Cung thiên Kiện thuật tiếp :

— Suốt hai ngày đêm tôi không thấy y tỏ ra ý tứ gì khác cả, do đó mà tôi chểnh mảng đề đặt, chẳng những thế lại còn tin chắc y là một người trí kỷ xứng đáng lòng tin cậy của tôi. Lưu lại ba ngày, y cáo biệt ra về. Tôi cố cầm lại cách nào cũng không được. Loại rắn lạ đó, phối hợp với bốn mươi chín dược liệu khác, tôi luyện được tất cả chín viên linh đơn, tôi mang tặng cho Vương hàn Tương sáu viên.

Trịnh khai Văn tiếc rẽ :

— Y có nhận không ?

Cung thiên Kiện đáp :

— Thoạt đầu, y không nhận. Tôi bức bách lắm dọa sẽ tuyệt giao nếu y từ chối. Bắt buộc, y phải nhận ba viên.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Rồi sau đó lão tiền bối còn gặp lại y không ?

Cung thiên Kiện gật đầu :

— Có ! Ba năm sau, đột nhiên Vương hàn Tương đến tìm tôi. Lần này, y lưu lại ba tháng, hai chúng tôi cùng nghiên cứu võ công, cùng hoạch mưu định kế, chúng tôi bày tỏ trọn tâm tình không còn dấu diếm nhau điều gì nữa.

Trịnh Khai Văn nóng nảy :

— Đôi bên thanh khí tương đồng như vậy, có lẽ nào y mưu hại Cung thúc thúc cho đành !

Cung thiên Kiện thở dài :

http://tieulun.hopto.org

— Sự tình có nhiều bí ẩn bên trong, nếu xét theo bề ngoài thì còn ai tin được một ngày sau đó, y có ý mưu hại tôi? Mỗi lần gặp nhau, thì chính ả đến tôi, chứ tôi không hề đi đâu cả. Lúc ấy, tôi bận luyện một môn võ công, gần như bế quan tạ khách, nên mọi sự việc xảy ra trên giang hồ, tôi chẳng hay biết một tí gì, lần sau cũng y đến, y có ý khuyến dụ tôi gia nhập Thiên Long Bang, nhưng bị tôi thẳng thắng từ khước.

Trịnh khai Văn lại hỏi :

— Y có biểu lộ thái độ ra sao không ?

Cung Thiên Kiện lắc đầu :

— Y vẫn thản nhiên như thường, và y lưu lại với tôi trọn ba tháng. Trong thời gian đó, y không hề đề cập đến Thiên Long Bang nữa. Mãi đến ba năm sau, đột nhiên tôi tiếp được một phong thư của y, bảo tôi phải đến gấp, gặp y tại Nga My Sơn, y bảo rằng y tìm được một con rắn lạ y phải ở đó giữ nó, chờ tôi đến, nếu bỏ đi thì con rắn cũng đi mất, sau không biết đâu mà tìm. Vì vậy, y phải nhờ người mang thư đến, nhiên, tôi đi liền. Đến nơi, tôi gặp hắn đang nóng nảy chờ Giải thích về sự xuất hiện của con rắn, tôi mê mang nghe lửa lúc đó, đánh một chưởng trí mạng vào huyệt mạng sau lưng tôi.

Trịnh khai Văn kêu lên :

— Trời y làm thế ?

Cung Thiên Kiện thở dài ?

Ai biết được lòng dạ con người mà phòng bị ? Thư nếu lúc ấy tôi phản chưởng đánh lại y, tôi vẫn còn thừ sống tôi hiểu, y tự lượng sức mình, vũ công con kém xa phải sợ không hạ được tôi thì bị tôi quật lại, nên tôi [illegible] thủ hạ quan đó, nếu tôi phản [illegible] thì bọn [illegible] [illegible] Y [illegible] vào mấy [illegible] trên người tôi, rồi lấy tất cả số linh đơn, có lẽ y không nỡ giết tôi hay chỉ điểm phá vũ công của tôi, rồi bỏ tôi tại đây mà đi

Thuật đến đó, Cung Thiên Kiện thở dài ;

— Đó là đoạn đầu. Sau đó tôi nhờ Trịnh ca ca cứu mạng...

Y nhìn Trịnh Cổ Cương một thoáng điểm nụ cười nhỏ :

— Còn đoạn cuối, nếu được Trịnh ca ca thuật lại thì hẳn phải được rành rẻ lắm.

Trịnh Cổ Cương dằng hắng lấy hợi thốt liền :

— Hơn mười năm trước, lúc Thiên Long Bang còn thế lực mạnh mẽ trên giang hồ, lão phu tầng tiếp nhận nhiều thơ của họ, mời lão phu gia nhập. Lão phu có bao giờ chịu về với họ, nhưng công khai từ khước thì lại sanh oán sanh do đó lão phu phải bỏ nhà, xa thân quyến, tìm nơi khác náu một thời gian, tránh sự phiền nhiễu, chờ sự việc phôi sẽ trở về bảo. Một hôm, lão đến một địa phương thuộc núi non hiểm trở, đang giữa trưa mà tuyết vẫn đổ đầy lão đang đi trên con đường núi nhỏ hẹp, bỗng nghe có rên. Đảo mắt nhìn quanh lão thấy một người nằm dài bên đường, tuyết phủ đầy mình, chỉ còn cái đầu nhoi nhói cây mà tuyết không lấp khuất.

Lão bảo chủ dừng lại một chút, nhìn sang Trịnh Khai Văn tiếp nối :

Người đó chắc con đã đoán ra là ai, chính là Cung thúc của con.

Cung Thiên Kiện nối lời :

Vương hàn Tương đánh tôi một chưởng, tuy không làm yếu khẩn, song vũ công của tôi bị phế hủy toàn diện cho Vương hàn Tương đi khá xa rồi, mới chờ dậy, đau đi mãi một đêm, đến sáng ngày thì bỗng nhiên con tuyết, vì nhọc mệt vì đau đớn, vì tuyết xuống phủ trơn trượt, tôi không còn sức lực đi tới nữa

http://tieulun.hopto.org

đành ngã gục bên đường, bị tuyết rơi chôn lấp trọn thân mình chỉ còn cái đầu ngóc được nên chưa ngộp thở mà chết. Nếu không có Trịnh ca ca đi ngang, nghe tiếng rên mà lưu ý cứu nạn, thì hoặc giả tuyết xuống già, chôn tôi chết ngạt, hoặc giả mãnh thú bắt gặp thịt tôi rồi...

Trịnh cô Cương thở dài :

— Lão phu nghĩ lại, thẹn cho mình hết sức. Tuy cứu được Cung lão đệ khỏi nạn vùi tuyết và làm mồi cho thú dữ, song bất lực trước tình trạng suy nhược của lão đệ ! May thay Cung lão đệ lúc đó thần trí còn sáng suốt, nhờ được mấy món dược liệu, lão phu tầm kiếm cho lão đệ uống, mới lấy lại phong độ trọn vẹn....

Cung thiên Kiện tỏ vẻ cảm kích vô cùng :

— Chỗ quan trọng là Trịnh ca ca cứu nạn tiểu đệ, nếu không thì đã chết rồi, còn mong gì khôi phục công lực ?

Y đảo mắt nhìn bọn Dương mộng Hoàn một thoáng đoạn tiếp :

— Dù có thuốc hay, song đã ra thân bất động rồi cũng không mong mỏi gì tự mình chữa trị cho mình được ! Nếu không có Trịnh ca ca rủ lòng thương tận tâm săn sóc, thì tiểu đệ làm sao còn được như ngày nay chứ ? Sao khi bình phục hoàn toàn, tôi theo Trịnh đại ca về đây, và thấm thoát mà tôi lưu tại bảo nầy cũng được hơn mười năm rồi. Trong mười năm qua, tôi vẫn phải tiếp tục chữa trị và cùng Trịnh ca nghiên cứu vũ công.

Dương mộng Hoàn tỏ ý thán phục :

— Với tài học uyên bác của lão tiền bối, thì lo gì phong độ không phục hồi ?

Cung thiên Kiện bật cười thành tiếng :

— Điều đó, tôi chưa dám quyết chắc là mình được toại nguyện, song còn ảo tưởng là còn hy vọng thời gian sẽ chứng minh sau nầy !

Dương mộng Hoàn tỏ vẻ tin tưởng :

— Tiền bối quá khiêm, chứ trong vũ lâm cũng từng có những trường hợp phi thường, mà tiền bối thì lâu thông học, tôi nghĩ tiền bối sẽ được toại nguyện chắc chắn.

Dương mộng Hoàn biết rõ, rất có thể Cung Thiên Kiện đã hoàn toàn khôi phục nguyên trạng rồi, song lão còn vờ vĩnh để che đậy một mưu định gì chứ chẳng không.

Cung Thiên Kiện trầm ngâm một chút :

— Đành rằng vẫn có những trường hợp như đại hiệp vừa nêu, song tôi cho là dù sao cũng có do nơi kẻ hạ độc thủ, có lưu tình hay quyết liệt. Lưu tình thì mình còn hy vọng, mà quyết liệt thì vô phương.

Y nhếch nụ cười khổ :

— Tuy nhiên tôi không nản chí, suốt mười năm qua, vẫn liên tâm theo đuổi mục đích, tôi nguyện theo đuổi mục đích đến hơi thở cuối cùng, bởi tận nhân lực mới tri thiên mạng !

Dương mộng Hoàn lại vòng tay cung kính :

—Lão tiền bối cương ngại đáng phục, vãng bối sẽ lấy đó làm gương, lập chí với đời !

Cung Thiên Kiện điểm nụ cười gượng đáp lễ .

— Dương đại hiệp là bậc kỳ tài trong thế hệ trẻ, có lo gì không thành đạt sự nghiệp lớn lao mà còn phải khiêm nhượng. Tuy bất động tại đây suốt thời gian mười năm qua, tôi vẫn được Trịnh đại ca cho biết những diễn tiến trên giang hồ, thịnh danh của Dương đại hiệp như sấm rền tai, phàm người trong vũ lâm còn ai không nghe nói đến ?

Dương mộng Hoàn buột miệng thở dài, vẻ cảm khái dâng tràn trên gương mặt :

— Hiện nay trên giang hồ, chánh nghĩa suy vi, ma đạo lộng hành, làn sóng bạo tàn nầy lặn xuống là có làn sóng khác nổi lên làm điêu đứng hào kiệt anh hùng, thật vũ lâm quả đến hồi mạt vận !

http://tieulun.hopto.org

Chàng nhìn thẳng vào mặt Cung thiên Kiện tiếp nối :

— Lão tiền bối là bậc tài cao nghệ diệu, nếu lúc nầy chịu xuất đầu lộ diện, tận diệt quần ma, bảo vệ chánh nghĩa thì vũ lâm hân hạnh biết bao ?Ôm bản lĩnh tuyệt vời mai một thanh danh tại đây, chẳng hóa ra uổng phí công lực tu vi, vô bổ cho mình mà cũng vô bổ cho đời ...

Cung thiên Kiện cười nhẹ :

— Đến mối thù riêng biệt của bản nhân, mà tự mình còn không đủ lực nói chuyện trả vay thì việc đại sự trong thiên hạ còn mong gì gánh vác ?

Dương mộng Hoàn đưa ý kiến :

— Hiện nay hào khách anh hùng xả thân bảo vệ chân đạo không hiếm, vãng bối nghĩ rằng chưa phải đến lúc tiền bối cần ra sức, mà chỉ ngồi một chỗ vận trù quyết sách, định kế hoạch mưu, điều hành hoạt động, cái kết quả cũng nắm chắc như thường !

Cung thiên Kiệt thở dài :

— Anh hùng hào kiệp khắp bốn phương đất nước, khó hiếm những bậc kỳ tài, lão hủ bất quá chỉ là hạt cát trong sa mạc, có thấm vào đâu mà đại hiệp đề nghị một trọng trách chủ đại giang hồ ?

Dương mộng Hoàn thố lộ ;

— Trong thời gian gần đây mấy lần tiếp xúc với các hùng khắp nơi, vãng bối được biết tất cả đều có ý mong được một bậc lão tiền bối dương ra lá cờ đạo công cuộc diệt bạo, bảo vệ chánh nghĩa, rồi hôm nay vâng theo Khai Văn huynh về đây, may mắn gặp được lão bối xin thay mặt toàn thể, yêu cầu tiền bối vì công lý giúp một tay, thiên hạ vũ lâm sẽ vô cùng hân hạnh được lại thời bình.

Cung thiên Kiện nhếch nụ cười khổ :

— Thành ý của Dương đại hiệp lão phu rất hiểu, song lão phu không dám nhận lời, bởi lẽ lão phu tự xét mình bất lực, hơn nữa, lão phu còn một việc lo riêng, ngày nào việc lo đó chưa tròn, thì lão phu không thể chen vào đại cuộc trong thiên hạ.

Dương mộng Hoàn hiểu ngay :

— Lão tiền bối vì sự khôi phục thần công mà không thể dồn tâm lo việc khác ?

Cung Thiên Kiện gật đầu :

— Lão phu không thể tái hiện trên giang hồ một khi vũ công chưa phục hồi toàn diện. Vương Hàn Tương đã tưởng là lão phu chết rồi, hãy để cho hắn tưởng như thế. Rồi đến lúc lão phu chường mặt hắn sẽ không còn trở tay kịp với lão, chứ hiện nay, lão phu có gặp hắn, cũng không làm gì được Đó là niềm riêng của lão phu, nếu đại hiệp cho là lão ích kỷ, lão phu cũng không dám phiền !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Lão tiền bối nói chí tình như vậy. Vãng bối không dám ng ép nữa.

Cung Thiên Kiện trầm ngâm một chút đoạn tiếp nối :

— Thạnh tình của Dương đại hiệp chiếu cố đến lão phu nay, lão phu rất cảm kích và xin ghi nhớ suốt đời. Dù nay không vâng lịnh tôn ý, song lão hứa là sau nầy nếu g đại hiệp có cần đến lão phu nếu phải vào nước sôi, hầy, quyết chẳng dám chối từ.

ung Thiên Kiện đưa tay vào mình lấy ra một chiếc hộp ọc, đưa cho mọi người xem điềm nhẹ một nụ cười :

Vương hàn Tương dùng trăm mưu ngàn kế, cũng không ược chiếc hộp nầy của lão phu !

ôm nay, xin tặng cho đại hiệp để chứng tỏ thực tâm của !

ng mộng Hoàn sửng sốt :

rong chiếc hộp có vật gì ?

http://tieulun.hopto.org

Cung thiên Kiện đáp :

— Đoạn Hồn Hương !

Dương mộng Hoàn càng kinh dị hơn nữa, chàng nghĩ :

- Đoạn Hồn Hương, thì có hơn gì Kê Minh Ngũ Canh Mê Hồn Hương ? Mà Kê Minh Ngũ Canh Mê Hồn Hương là một vật rất thông dụng trong lục lâm, tại sao lão lại tặng ta ?

Cung thiên Kiện đoán được ý nghĩ của chàng, vội giải thích.

– Dương đại hiệp đừng hoài nghi, Đoạn Hồn Hương của lão phải có chỗ diệu dụng hơn các loại hương khác, nên lão mới tặng cho đại hiệp !

Dương mộng Hoàn thốt nhanh :

— Xin tiền bối chỉ điểm chỗ diệu dụng của nó !...

Cung thiên Kiện gật đầu :

— Phải giải thích rành, nếu không thì làm sao đại hiệp biết cái chân giá trị của nó ? Đoạn Hồn Hương nhờ phối hợp mấy mươi loại dược liệu mà chế thành, nên công dụng của nó vào lúc ban ngày cũng như lúc ban đêm...

Dương mộng Hoàn nóng nảy :

— Nhưng chỗ diệu dụng ra sao ?

Cung thiên Kiện mỉm cười :

— Chỉ một đoạn ngắn của loại hương này, cũng đủ đẩy lui một toán địch thủ ! Ba đêm trước đây, nhờ nó mà Trịnh Gia Bảo mới tránh khỏi cái họa diệt vong ! Đốt lên nó không tỏa ra mùi vị, không màu sắc. Người hít phải nó cũng không hay biết gì cả. Nhưng, đến lúc nó phát tác lên rồi thì chỉ còn khoanh tay chịu chết, không có cách gì giải cứu kịp.

Dương Mộng Hoàn trố mắt :

- Chừng như Đoạn Hồn Hương còn có công dụng giải độc ?

Cung thiên Kiện gật đầu :

—Đoạn Hồn Hương vừa giải độc mà cũng vừa gây độc cho người.

Lão thở dài mấy tiếng, rồi tiếp :

— Chính lão cũng không biết do nhân vật nào lưu lại loại hương báu nầy, vô tình trung mà lão phu nhặt được, kể ra cũng là một dịp may bi hữu.

Dương mộng Hoàn hết sức lấy làm lạ chỗ diệu dụng của Đoạn Hồn Hương như vậy là trên sức tưởng tượng của chàng. Bọn người xâm nhập vào Trịnh gia bảo ba đêm trước, dĩ nhiên là phải đông, và dĩ nhiên là chúng phải phân tán ra nhiều nơi lục soát, chúng có quy tụ lại một chỗ đâu, mà Cung Thiên Kiện chỉ dùng có hai đoạn hương, đuổi chúng chạy cứu nạn toàn Trịnh gia bảo ? Lão làm cách nào, trong khi lão nói là vũ công chưa khôi phục ? Vả lại, đã là một vật quý như vậy tại sao lão không để mà dùng, lại tặng cho chàng trong khi đôi bên chưa quen biết nhau được bao lâu ?

Tuy nghĩ vậy, chàng vẫn tiếp nhận chiếc hộp, cất vào mình.

Cung thiên Kiện nhìn thần sắc chàng, biết ngay là chàng không đủ tin lời lão. Lão mỉm cười, thốt :

— Trong hộp, còn tất cả là bảy đoạn hương, Dương đại hiệp hãy vê sẻn một tý nhé, đừng quá lạm dụng mà khi cần lại thiếu.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đa tạ ơn chỉ giáo !

Cung thiên Kiện nói như thế là mong Dương mộng Hoàn sẽ hỏi lão về cách dùng Đoạn Hồn Hương, song chàng vì không tin tưởng lắm, nên không cần biết đến cách dùng, đã không cần dùng thì hỏi cách dùng làm gì ?

Chàng nhận chiếc hộp, bất quá là vì lễ độ mà nhận, không chối từ, sợ phật lòng lão mà thôi, chứ chàng định là sẽ không bao giờ mó tới nữa, thì chàng còn hỏi cách dùng làm gì ?

http://tieulun.hopto.org

Chàng không hỏi, Cung Thiên Kiện bắt buộc phải nói ra, lão tiếp :

— Lão phu quên dặn Dương đại hiệp cách dùng loại hương này.

Dương Mộng Hoàn nhận thấy cái hớ của mình. Dù mình dùng hay không dùng đi nữa, cũng phải ve vuốt hảo ý của người tặng chứ ? Mình thản nhiên, người ta sẽ cho là mình thiếu lễ độ, không biết trọng vật tặng, hờ hững với sự hảo tâm của người. Có bao giờ nhận một vật dụng mà không cần biết đến cách dùng không ?

Chàng liền chỉnh sắc mặt lại nhẹ giọng :

— Vãng bối mãng đởn quên khuất điều đó, không hỏi cho rành, thành ra mang một vật báu bên mình mà có ích lợi gì đâu ?

Cung Thiên Kiện từ từ giải thích :

— Trong hộp, có một viên minh châu màu vàng trước khi đốt hương, hãy ngậm viên minh châu nơi miệng, nó có tính cách trừ độc, mình xông xáo tự do trong vùng khói mà không sợ chất độc nhiễm vào người. Mỗi một đoàn hương có thể tạo ảnh hưởng trong phạm vi bốn trượng, nếu chọn được địa thế thuận tiện thì ảnh hưởng có lẽ lớn rộng ra hơn, mà vầng khói được duy trì trên nửa giờ mới tan hết.

Lão thấy võ chuyện [illegible] những gì đã hơi, nên Dương [illegible] Hoàn sửa [illegible] chàng cung cấp. [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] cả !

Lão quay mình, [illegible]

có một cánh cửa cây. lão đẩy cửa bước vào rồi khép lại liền.

Suy đoán qua lối ra vào của Cung thiên Kiện, Dương mộng Hoàn biết ngay hệ thống cơ sở dưới mặt đất của Trịnh gia bảo to rộng vô cùng, không phải ban chế do một vài gian nhà nhỏ hẹp như thế này mà thôi.

Trịnh cố Cương nhìn theo bóng Cung thiên Kiện đến khi khuất hẳn sau lần cửa, thở dài mấy tiếng, thốt :

— Đáng tiếc ! Đáng tiếc thật ! Thân danh là một bậc tuyệt thế tài hoa, nếu muốn chiếm ngôi bá chủ vũ lâm, tưởng cũng không phải là một việc khó ! Chỉ vì tin bạn, lầm bạn, mà thành ôm hận một đời !

Dương mộng Hoàn cũng thở dài, phụ họa :

— Trong vũ lâm, có biết bao nhiêu điều bất ngờ ? Cho nên, chỉ bằng vào vũ công suông, vị tất đã được đắc chí ? Mà thời thường thì kẽ đa mưu túc trí vẫn chiếm địa vị ưu tiên, dù vũ lâm đồng đạo có muốn bảo vệ chánh nghĩa vẹn toàn, cũng phải chật vật lắm mới tròn nghĩa vụ.

Chàng trầm ngâm một chút đoạn tiếp :

— Như Cung lão tiền bối đây tuy vũ công không còn gì đáng kể, song khối óc vẫn còn linh mẫn như thường. Nếu Cung lão tiền bối chịu đem khối óc đa mưu lợi ích cho vũ lâm, thì thiên hạ sẽ hưởng vô cùng phúc hạnh !

Trịnh cố Cương trầm buồn ra mặt !

— Tội nghiệp Cung lão đệ ! Suốt mười năm qua, không ngày nào lại lời khổ luyện, cố khôi phục vũ công !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Chẳng biết có tiến triển được phần nào chăng ?

Trịnh cố Cương suy nghĩ một chút :

— Theo lão phu thấy, thì chưa có gì khả quan cả !

Dương mộng Hoàn chỏi tay vào cằm, đăm đăm mắt nhìn lên trần nhà.

Một lúc sau, chàng thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Đêm nay, tôi xin được cùng Cung lão tiền bối cầu cách khôn phục công lực xem sao !

Trịnh Cố Cương nghẹn, rồi vỗ [illegible]

— Dương đại hiệp là hạng đại cao Vũ Lâm Tôn, [illegible] vào hàng thượng đỉnh đương thời, quyền hùng đệ [illegible] ngưỡng, chẳng những vũ công siêu tuyệt, mà cái khí [illegible] phi thường nếu sẵn sàng giúp Cung lão đệ thì có lo gì [illegible] được thành công ?

Dương Mộng Hoàn khiêm tốn :

— Tiểu bối cố hết sức mình, còn ra thì tùy nơi định mệnh !

Trịnh Cố Cương hỏi :

— Lão phu nghe nói, vũ công của Dương đại hiệp đó nơi pho Quy Ngươn Bí Kíp mà ra, điều đó có đúng như vậy không ?

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Quy Ngươn Bí Kíp ghi chú hàng trăm hàng ngàn môn công siêu tuyệt, thâm thâm diệu diệu, ảo ảo huyền huyền, sức một con người làm sao lãnh hội nổi tất cả ? Vả bối bất quá nhờ người chỉ điểm, biết qua một vài môn sơ đẳng, có gì đáng kể đâu ?

Trịnh Cố Cương thở dài :

— Thiên Cơ Chân Nhân cùng Tam Sơn Thần Ni vì sợ tuyệt học thất truyền, khổ công ký lục tất cả sở trường thành pho Quy Ngươn bí Kíp lưu truyền hậu thế, bất ngờ lại tạo ra một sự phân tranh khủng khiếp hải hùng ! Thành hoài bảo tốt đẹp của hai vị tiền bối đó bị phủ nhận một cách đau buồn vô tả ! Có lẽ hồn linh hối tiếc khôn cùng !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Năm năm trước đây, Thiên Long Bang đã náo loạn Vũ lâm một thời, không ngờ cái cảnh đó lại còn tái diễn trên giang hồ năm năm sau, do một tay lợi hại gấp mấy phần ! Có pho Qui Ngươn Bí Kíp trong tay Đào ngọc Bội không ngừng

gây gió sát khiếp khai diễn khắp nơi ...

Trịnh Cố Cương trầm trọng :

— Mấy mươi năm qua lão phu nhắm mắt, bịt tai, không can dự vào việc giang hồ, định vùi chôn chuỗi ngày tàn trong bốn bức tường hào của bảo ! Nhưng cây muốn lặng mà gió không ngừng, lão phu đóng cửa dưỡng nhàn thì giang hồ lại tìm đến gieo loạn, Trong tình cảnh đó, không còn gì khác hơn phải trở lại giang hồ, cũng vũ lâm xuất lực, tận diệt bọn ma đầu ác bạo, tạo dựng thanh bình cho tất cả, trong đó có mình !..

Đột nhiên, một hồi thanh la vang lên, gấp rút, chận ngang câu nói của Trịnh Cố Cương.

Trịnh Khai Văn vụt đứng lên, chạy bay ra ngoài :

Dương mộng Hoàn cau mày, day qua Trịnh Cố Cương :

— Tiếng thanh la báo động của quý bảo ?

Trịnh Cố Cương khẩn trương ra mặt :

— Đúng vậy !

Dương Mộng Hoàn đề nghị :

— Mình ra ngoài ấy xem sao ?

Đồng thục Trinh khoát tay :

— Sư đệ yên tâm, để mặc tôi !

Nàng phóng mình bay vọt ra, nhanh như chớp. Tuy nàng ra sau Trịnh khai Văn, nhưng nàng lại vượt qua cửa trước y.

Tin nơi tài nghệ của Đồng thục Trinh, Dương mộng Hoàn yên tâm, ngồi lại. Nhưng đợi mãi một lúc, không thấy Đồng thục Trinh trở vào. Dương Mộng Hoàn bắt đầu lo ngại. Thoạt đầu chàng cố giữ vẻ bình thản, song dần dần chàng thấy bồn nao bứt rứt lạ, sau cùng dằn không được nữa, chàng đứng lên đưa mắt nhìn Trịnh Cố Cương :

— Mình ra ngoài xem tình hình như thế nào, tiền bối nghĩ sao !

Chàng không đợi lão bảo chủ đáp làm sao, vừa buông dứt câu là nhanh chân bước ra cửa.

http://tieulun.hopto.org

Thực ra, Trịnh cố Cương đã lo lắng ngay từ lúc có tiếng thanh la vang lên, lão cũng muốn ra ngoài quan sát, song Dương mộng Hoàn bất động làm lão không thể rời đi. Giờ chàng đã động thân rồi, thì lão còn mong gì hơn ?

Dương mộng Hoàn vừa ra khỏi cửa liền nghe tiếng vũ khí chạm nhau xoang xoảng, ngẩng mặt nhìn lên nóc nhà, thấy ánh thép chớp ngời.

Đồng thục Trinh đang vũ lộng trường kiếm giao đấu cùng hai đại hán áo đen cầm dao. Cuộc đấu kịch liệt ngay từ phút đầu.

Còn Trịnh khai Văn thì biến đâu mất dạng.

Dương mộng Hoàn quan sát đường dao của hai đại hán một lúc, chàng giật mình, tự nghĩ :

— Thảo nào mà sư tỷ chưa hạ nổi chúng ! Đao pháp này xuất xứ từ Quy Ngưon bí kíp, kỳ bí nguy dị vô cùng không phải bất cứ ai cũng có thể áp đảo trong phút chốc được !

Tuy chàng không được trông toàn bộ Quy Ngưon bí kíp, song nhờ Lam tiểu Điệp có dẫn giải sơ qua, do đó chàng cũng lãnh hội được phần nào, nên nhận ra đao pháp của đại hán không khó.

Hai đại hán tuy vũ lộng đao pháp bí truyền, song dù sao chúng cũng còn kém Đồng Thục Trinh một bậc, nàng không hạ chúng được, nhưng nàng vẫn chủ động tình hình, luôn luôn nắm ưu thế.

Trịnh cố Cương lúc đó đã ra đến nơi, đứng cạnh Dương mộng Hoàn.

Lão cũng nhìn cuộc đấu một lúc, đoạn để nghị với chàng :

— Dương đại hiệp ở đây nhé ! Lão phu bước ra phía trước xem xét một tý !

Trâm vân Phượng đề nghị :

— Tôi cùng đi với lão tiền bối ra mặt trước, ở đó mình

Hoàn ca ca thủ tại đây cũng đủ rồi !

Nàng vốn tinh thẳng thắn, nghĩ sao làm liền như vậy không cần dấn do suy nghĩ xem có chạm vào tự ái của ai chăng.

Lời nói của nàng không làm đẹp lòng Trịnh Cố Cương chút nào. Lão cho rằng nàng có ý khinh lão không chi trì nổi mặt trước của lão, nên cần theo phòng tiếp viện, chẳng những thế, nàng còn ngầm bảo là Dương mộng Hoàn một mình thừa sức bảo toàn mặt sau.

Tuy từng nghe danh Dương mộng Hoàn chấn động giang hồ, Trịnh cố Cương bất quá chỉ thán phục chàng với một mức độ nào đó thôi, chứ lão không cho rằng chàng tài nghệ quán thế.

Với ý nghĩ đó, lão có phần nào bất mãn trước câu nói thành thật của nàng, mà lão nghĩ quá khoa trương thực lực một người, song không tỏ lộ một ý niệm gì cả, lão chỉ điểm một nụ cười :

— Phu nhân nên lưu lại đây với Dương đại hiệp. Nếu có gặp cường địch thì lão phu lập tức báo tin để nhờ tiếp viện.

Trâm Vân Phượng không có ẩn ý gì cả, buông tiếp :

— Không ngại ! Hoàn ca ca tôi thừa sức chống đỡ cường địch, tôi ở lại không ích gì cả, xin cùng theo tiền bối ra đấy.

Trịnh cố Cương không còn làm cách gì khác hơn, đành để nàng đi theo.

Dương mộng Hoàn hướng lên trận đấu giữa Đồng thục Trinh và hai Đại hán, thấy nàng có ưu thế nhưng muốn thắng trọn vẹn địch cũng phải qua một lúc lâu, vì đao pháp của chúng chặc chẽ vô cùng.

Bao thời gian sau này, chàng vừa luyện vũ công càng ngày càng tinh tiến, vừa nghiên cứu các môn công tuyệt học của hầu hết các phái đương thời, chàng dựa vào sở vốn kiến thức của

http://tieulun.hopto.org

mình đoán chắc thế nào hai đại hán cũng đại bại nơi tay Đồng Thục Trinh, sở dĩ chúng duy trì được lâu là nhờ biết được mấy tuyệt chiêu cứu mạng.

Tuy nhiên, trong những trường hợp bị tập kích như thế này, tốc chiến tốc thắng là điều có lợi hơn, bởi mình còn phải ứng tiếp khắp nơi, nếu bị cầm chân mải một chỗ, các nơi khác bại mà mình thủ thắng thì cục diện cũng cầm như hỏng bét cả rồi.

Nhưng Đồng Thục Trinh muốn thắng lại đại hán ít ra cũng phải qua một thời gian khá lâu,

Dương mộng Hoàn nghĩ vậy nên nhứt định trợ giúp nàng một tay, kết thúc nhanh trận đấu.

Chàng ngầm vận tụ chân lực đưa tay hữu lên, lẹ lẹ một ngón tay, phát xuất ra một đạo Thiên Cương chỉ lực.

Một luồng âm kình xé không gian từ bên dưới vút lên liền trúng một tên đại hán.

Đại hán đó đang vung đao chém vút xuống vai Đồng thục Trinh, bỗng nghe nhói ở huyệt Kiên Tỉnh, hắn hự một tiếng, cánh tay tê dại, thanh đao rơi xuống, hắn cũng ngã nhào theo liền.

Dĩ nhiên, đại hán kia phải bối rối khi thấy đồng bạn bị loại khỏi vòng chiến, đến hai người mà còn không áp đảo nổi Đồng thục Trinh thì một mình hắn có thể nào đối địch cho lại ?

Hắn mất cả bình tĩnh, đấu chỉ theo đó cũng tan biến luôn hắn định chuồn đi nhưng kiếm quang của Đồng thục Trinh luôn luôn soắn tít quanh mình, hắn không làm sao thoát chạy đi được, đành phải dừng lại miễn cưỡng chi trì.

Vô ích chỉ trong một thoáng, Đồng thục Trinh đã một nhát kiếm trên đầu hắn, bên dưới nàng tung một ngọn cước, trúng vào đùi hắn.

Hắn chồng cẳng lên trời, đầu đụng xuống đất nhào lộn từ mái nhà xuống sân.

Đồng Thục Trinh vốn căm hận Đào ngọc Bội dã lòng, thấy thuộc hạ Đào ngọc Bội là lòng nàng sôi sục lên, càng sôi sục nàng càng mất cả lượng khoan dung. Thay vì có thể tha chết cho đại hán, nàng cấp tốc rún thân nhảy xuống theo, đồng thời thanh trường kiếm theo tay xả nhanh một nhát :

Dương mộng Hoàn hấp tấp gọi :

— Sư tỷ ! Sư tỷ ! Tha cho hắn !

Đồng thục Trinh thu vội thanh trường kiếm hằn học :

— Bọn khốn nầy, mình còn dung dưỡng nó làm gì !

Dương Mộng Hoàn điểm một nụ cười :

— Chúng tả hiện cần biết rõ âm mưu thâm độc của Đào Ngọc Bội như thế nào, tại sao không lưu mạng sống đại hán hỏi hắn cho rõ ràng ?

Đồng thục Trinh gật đầu :

— Sư đệ có lý đó.

Nàng cúi xuống điểm vào mấy yếu huyệt trên người hai đại hán, đoạn xách hổng chúng lên mang vào tòa địa thất.

Dương mộng Hoàn có ý muốn làm một vòng quan sát quanh Trịnh gia bảo, song nhớ lại trong địa thất còn có Cung thiên Kiện chưa hẳn khôi phục vũ công, và một số đàn bà con nít, cần được bảo vệ, mà Trịnh cố Cương và Trịnh khai Văn thì bỏ đi cả rồi, nếu chàng bỏ đi nữa, rủi có xảy ra điều gì còn ai đâu ứng phó ?

Do đó chàng dừng lại tại chỗ, như một thiên thần trấn đóng tại cửa ra vào nơi gò giả sơn.

X

CHƯƠNG XLIV

VẬN CÔNG TRỊ THƯƠNG

Trầm vân Phượng sau khi rời Dương mộng Hoàn, lẳng lặng theo sau Trịnh cố Cương làm một vòng quan sát toàn thể Trịnh gia bảo.

http://tieulun.hopto.org

Nơi đây, Trịnh cố Cương đã sống, qua mấy mươi năm nay hơn nữa, lão là người sáng lập ra bảo, cây trụ kình thiên của bảo, dĩ nhiên lão biết rõ từ hóc hẻm, từ chồi cây ngọn cỏ, toàn gia bảo như nằm trong bàn tay của lão. Những nơi nào đáng nghi ngờ thì lão đến trước nhất, sau đó mới đến các nơi khác.

Lão cùng Trầm Vân Phượng đi khắp một vòng quanh bảo song chẳng thấy bóng dáng một người lạ nào, ngoài những dân cư quen thuộc.

Lão cau mày, lẩm nhẩm:

— Chẳng lẽ chúng chỉ có hai mạng thôi ?

Lão vừa buông dứt tiếng cuối, đột nhiên một tràng cười lạnh vang lên. Từ trong bóng tối, một giọng nói oang oang vọng đến :

— Ngươi là bao chủ Trịnh gia bảo ?

Trịnh cố Cương giật mình, song lấy ngay bình tĩnh lại đáp :

— Phải ! Lão phu đây ! Bằng hữu là ai ? từ đâu đến ?

Vừa đáp, lão vừa vận dụng nhãn lực hướng về chỗ phát xuất ra tiếng cười, tiếng nói.

Tia nhìn vừa quét tới trước, lão bắt gặp ngay một bóng người, đứng cách đó độ bảy tám thước.

Người đó, là một thanh niên, vận chiếc áo màu vàng dài đến gối, lưng thắt một sợi dây tơ trắng, rộng độ ba tấc, quần vàng nhạt, chân mang giày nhẹ.

Đôi tay áo xắn lên, mỗi cổ tay có đeo bốn chiếc vòng màu vàng ông ánh, tay cũng có cầm một chiếc vòng tương tợ.

Trầm Vân Phượng vừa trông thấy người đó, vội kêu lên kinh hải :

— Đào Ngọc Bội !

Nàng đảo bộ bước tới, song ngang với Trịnh cố Cương,

đồng thời rút soạt thanh trường kiếm bên sườn ra cầm tay, thủ trước ngực.

Đôi mắt nàng dán chặt vào thanh niên, hết sức đề phòng.

Huỳnh y thanh niên nhìn Trịnh cố Cương và Trầm vân Phượng một thoáng, đoạn cao giọng thốt :

Trịnh bảo chủ cố tình không chịu trao thuốc giải độc ra thì tôi bắt buộc đêm nay phải đến đây, đến để khơi giòng máu chảy, máu của già trẻ bé lớn, máu của nam nữ, luôn cả máu của chó gà heo ngựa toàn bảo !

Trông hình dạng, thì Trầm vân Phượng thấy giống tạc Đào ngọc Bội, nhưng nghe âm thinh thì nàng lấy làm lạ ngay, âm thinh này nhất định không phải là của Đào ngọc Bội.

Nàng thầm nghĩ :

— Đào ngọc Bội đã bị chưởng lực của Hoàn Ca Ca gây nội thương trầm trọng, tạng phủ bị chấn động phi thường, hẳn phải thổ huyết tại cục trường suýt mất mạng, dù hắn có linh đơn diệu dược, cũng phải mất một thời gian khá dài mới khôi phục nguyên trạng, hẳn đâu có thể chưởng mặt trở lại một cách nhanh chóng như thế ?

Nhất định tên này là một Đào Ngọc Bội hóa thân, đến đây để lừng đoạn tinh thần, gây áp lực hầu tác oai tác phúc tại Trịnh gia bảo !

Nghĩ như vậy, Trầm vân Phượng không còn nao núng nữa, khoa thanh trường kiếm một vòng, tạo phấn khởi đấu chí :

— Trịnh bảo chủ là người niên cao kỷ trọng, ngươi phải đề dặt lời nói một tý chứ ? Không lẽ một Kim Hoàn Nhị Lang Đào ngọc Bội lại kém lễ độ đến không hiểu thế nào là kính lão đắc tràng ?

Thanh niên áo vàng trầm giọng lạnh :

— Ngươi là ai ?

Trong một giây, Trầm vân Phượng định nói tên họ thật

http://tieulun.hopto.org

của nàng, song nàng kịp nghĩ lại, không nên thảo thứ. Nàng nghĩ :

Thổ hạ của Đào Ngọc Bội toàn là những tên vô lương, nói rõ tên họ với chúng không ích lợi gì, nên lạnh lùng đáp :

— Ta là ai, mặc ta, không phải một người như ngươi có tư cách hỏi tên họ của ta !

Gã áo vàng sôi giận :

— À ! Liều đầu bướng đấy chứ ! Ta sẽ giết ngươi trước, rồi bức bách lão già kia nạp thuốc giải độc sau !

Hắn vung tay một phát.

Thanh kiếm bình kim hoàn trong tay hắn quét không gian trước mặt một vòng, rít gió thành một tiếng rẹt ghê rợn, mũi kiếm đi tròn vòng, bất thình lình lao tới.

Trầm Vân Phượng không vội vã, loan kiếm lên, theo chiêu thức Kim Ty Triền Uyển đưa ra một nhát, nhắm đúng mạch môn địch.

Gã áo vàng lùi lại một bước ngoài tầm kiếm địch, cổ tay rụt về, kim hoàn kiếm cũng theo đà thoái mà triệt hồi song triệt hồi để khóa chặt trường kiếm của Trầm Vân Phượng.

Nhưng, có bao giờ Trầm Vân Phượng lại để kẹt trong lối phản công sơ đẳng của địch ? Nàng chỉ ngoặt cổ tay sang bên một tý, trường kiếm đã dịch ra ngoài, thanh kim hoàn kiếm mở một vòng tròn đớp vào khoảng không.

Hắn quả thật không phải tay vừa, hụt hai chiêu đầu, hắn đưa ra liên tiếp ba chiêu nữa, kiếm pháp biến ảo huyền diệu vô tưởng.

Hắn không phải tay vừa, thì Trầm Vân Phượng, cũng không phải là tay kém lợi hại ? Nàng hóa giải tất cả những chiêu kiếm của tên hóa thân Đào Ngọc Bội hết sức dễ dàng.

Trịnh cố Cương đứng bên ngoài nhận xét cuộc đấu qua kiếm pháp của song phương gật đầu thán phục :

— Dương phu nhân còn lợi hại như vầy, thì Dương đại hiệp phải cao cường không thể tưởng !

Thực sự, trong lúc động thủ, Trầm Vân Phượng chỉ dùng những chiêu kiếm thông thường, chứ chưa đở đến tuyệt kỹ.

Nàng nghĩ, dù Đào ngọc Bội có gieo niềm oán hận lặng nề cho nàng bao nhiêu đi nữa, nàng cũng không thể chuyển cái án sang những tên thủ hạ là kẻ thừa hành mạng lịnh, do đó mà thoát đầu, nàng còn nương tay phần nào, cốt ý ngăn trở gã áo vàng trong mưu đồ đen tối mà thôi.

Nàng tin chắc gã áo vàng không phải là Đào Ngọc Bội, thật, nên nàng không cần thiết lắm về sự tranh thủ thắng bại.

Song, dần dần, hễ nàng nhìn đối thủ là nhớ đến Đào Ngọc Bội, mà càng nhớ lại là càng thấy niềm hận sôi lên, đổi cái ý hòa nhã thành quyết chiến, nàng bắt đầu thi triển những chiêu độc.

Đúng như Trầm Vân Phượng dự đoán, huỳnh y thanh niên là một trong Tứ Linh hóa thân của Đào Ngọc Bội, với t ân phận đó, hắn phải có vũ công phi phàm, hắn là một thanh niên đang hồi phương cường huyết khí, cậy sức, cậy tài, không tránh khỏi cao ngạo, tự tôn và dĩ nhiên trước một thiếu nữ yểu điệu n ư Trầm Vân Phượng hắn khinh địch ra mặt.

Hắn không ngờ thiếu nữ trước mắt có một lai lịch phi thường nên chỉ trong vòng năm chiêu phản công ác liệt của Trầm Vân Phượng, hắn đã lùi xa mấy thước.

Đến lúc đó, hắn mới nhận thức đối thủ quả là tay lợi hại nên hắn bắt đầu dè dặt, ngưng thần, vận khí, thủ kiếm phòng vệ môn hộ quanh mình chặc chẽ chuyển thế bại thành quân bình để thừa sơ hở của đối phương mà thủ thắng.

Vũ công của hắn do Đào ngọc Bội truyền thọ, nên những chiêu kiếm đều phát xuất từ Pho Quy Ngươn Bí Kíp, kỳ dị bí hiểm vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ trong hai chiêu thôi, hắn hoán chuyển tình hình ngay từ cái thế yếu trở thành tương đương và sắp sửa bức công địch.

Hắn đã thay đổi đấu pháp, thì Trầm Vân Phượng cũng không chịu kém, dù sao sở học của nàng gồm những môn pháp bí truyền tạo cho nàng một thực lực vững chắc, địch thủ nào lợi hại đến đâu cũng không dễ thủ thắng nhanh chóng.

Nàng dở tuyệt học phản công liền.

Trịnh cố Cương theo dõi từng diễn biến đấu pháp của song phương, nhận thấy cả hai dùng toàn những chiêu thức quái lạ, lão chưa từng thấy ai thi triển lần nào cả, lão toát mồ hôi lạnh thầm nghĩ :

— Thật đáng thẹn cho ta ? May mà ta dẫn tánh khí để cho Dương phu nhân theo ta đến đây, nếu tự phụ đi một mình mà gặp tay kình địch như thanh niên này, thì ta đã phải bỏ thương sớm rồi và biết đâu ta chẳng có thể táng mạng dưới hắn ?

Kim Hoàn Kiếm và Trường Kiếm soắn tít lấy nhau, nhanh đến độ không còn phân biệt được nửa kiếm nào của người nào.

Trong phút giây song phương đã trao đổi nhau độ năm mươi chiêu rồi.

Kiếm pháp của Trầm Vân Phượng rất phân minh, mỗi lạc kiếm quang liên tục tỏa ra như giòng thác đổ, vừa nhiều vừa đều còn kiếm pháp của gã áo vàng thì nguy dị, khó thành chương, thành bộ gì cả, trông như hắn múa rối loạn lên.

Mới nhìn vào, chỉ tưởng là hắn sắp bại đến nơi, nên phép lung tung. Nhưng nhận kỹ, mới thấy rõ hắn dùng loạn kiếm để gây rối cho đối phương, và đến lúc đối phương lúng túng rồi, hắn quật khởi thế công trở lại.

May mà kiếm pháp của Trầm Vân Phượng rất vững

mưu cơ của hắn không thành. Tuy vậy hắn nhờ pháp loạn kiếm đó mà thừa sức chi trì cuộc đấu, trong phút chốc Trầm Vân Phượng không làm gì nổi hắn.

Trịnh cố Cương tuổi ngoài hoa giáp, hơn nửa đời người bôn tẩu giang hồ, chỉ mấy năm sau nầy lui về ẩn tích mai tung tại Trịnh gia bảo, lão từng mục kích nhiều trận ác chiến giữa những nhân vật thượng đỉnh vũ lâm, nhưng lão chưa lần nào chứng kiến một cuộc đấu kinh hồn như đêm nay, mà song phương dùng những chiêu thức kỳ lạ lão chưa hề thấy. Chỉ mỗi một việc chiêu thức biến ảo một thành mười mười thành trăm, mà lão còn không theo dõi trọn vẹn từng đoạn được thì còn mong gì phân định ưu khuyết của đôi bên ?

Lão chắt lưỡi, thầm khen :

— Vậy mà ta cứ tưởng giang hồ thu hẹp lại trong tầm mắt thiển cận của ta ! Tới từng tuổi nầy rồi ta mới thấy được mình chỉ là một hạt cát trong cái sa mạc bao la, sánh với hai thanh thiếu trước mắt kia mà mình không thấm gì, còn chi đến việc chen dứng trên giang hồ ?

Lúc đó Trầm Vân Phượng và gã áo vàng đã tiếp xúc nhau một trăm chiêu rồi. Song phương vẫn còn trong thế quân bình.

Gã áo vàng thoáng lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ trong Trịnh gia bảo lại có một thiếu nữ lợi hại như vậy.

Hắn càng kinh ngạc, càng nóng nảy, thầm nghĩ :

— Nếu cứ dẫn co mãi như thế nầy thì có thể nào ta lấy được thuốc giải độc trong đêm nay? Không khéo công việc dở dang mà rồi sư phụ lại trách mắng nặng nề .Ta xem kiếm pháp của nàng nầy không khác mấy với ta, dùng tài lực không thắng nàng nổi, ta phải liệu chước mới mong đắc ý !

Nàng Trầm Vân Phượng càng đánh càng tăng phần dũng mãnh, kiếm pháp biến ảo phi thường, đường kiếm tung ra quét vào áp lực ngang cuồng phong bão vủ .

http://tieulun.hopto.org

Gã áo vàng nhận thấy nếu kéo dài trận đấu, sẽ bất lợi cho hắn, muốn dùng xảo kế đánh lừa cho địch sơ hở nhưng nghĩ mãi mà chẳng có một kế nào. Hắn dám lo. Vì chỗ lo đó hắn hơi lơi cảnh giác, dường đao kém phần linh động.

Trầm Vân Phượng mừng rỡ, vận dụng toàn lực vung mạnh thanh trường kiếm, đánh hất Kim Hoàn Kiếm vẹt qua một bên, thuận tay đâm một nhát trúng vào vai tả của hắn.

Vừa đúng lúc hắn định dùng âm khí thì vai hắn hứng lấy mũi kiếm của đối phương, hắn liền thay đổi chú ý, chăm chạp cử Kim Hoàn Kiếm lên cao khoa mấy vòng quanh đầu, như chờ đợi đối phương tấn công tiếp.

Trầm Vân Phượng thắng được một nhát kiếm, đáng lý phải hành động như mọi người là tiến tới công tiếp, nhưng thấy địch không tỏ ra bị ảnh hưởng gì cả lại còn cử kiếm chờ nàng đề đạt thủ thế không sấn tới.

Gã áo vàng đợi mãi không thấy địch tấn công, liền từ từ lui vào bóng tối, rồi bất thình lình phi thân thoát đi.

Trầm vân Phượng không đuổi theo, day lại Trịnh Cố Cương :

— Hắn là một hóa thân của Đào ngọc Bội đấy ! Họ chúng có lắm thần mưu quỷ kế, mình không nên đuổi theo làm gì?

Tuy không đồng ý với Trầm vân Phượng lão bảo chủ vẫn gật đầu :

Phải đó ! Phải đó ! Dương phu nhân đề đạt như thế là phải lắm.

Lời nói của lão quá thản nhiên, không tỏ vẻ hờn giận hay phiền trách, thành ra một câu đáp chứng lấy lòng [illegible] vào Phượng nhà. Thấy điều có vẻ [illegible] thực ý của lão bảo chủ như thế nào, song nghĩ k[illegible] hỏi chỉ điểm một nụ cười, rồi cả hai lại tiếp tục cuộc tuần sát quanh bảo.

Họ quan sát khắp cùng, không thấy gì lạ, đồng trở lại địa [illegible]ất.

Trong tòa thạch thất lúc đó, Đồng Thục Trinh đặt hai đại [illegible]àn mỗi tên ngồi trên một chiếc ghế, chứng nghiễm nhiên là [illegible]ào khách từ phương xa đến viếng Trịnh gia bảo.

Trịnh Khai Văn cũng có mặt trong gian phòng khách.

Khi Trịnh cố Cương và Trầm Vân Phượng vào đến nơi, Trịnh Khai Văn đứng lên vòng tay hướng về nàng :

— Đa tạ phu nhân hết lòng bảo vệ gia phụ !

Trầm Vân Phượng nhoẻn miệng cười :

— Bảo chủ khách sáo thì thôi ! Lão tiền bối có gặp khó [illegible]ăn gì đâu mà bảo rằng tôi có công nộ vệ ? Bất quá, chỉ có [illegible]ột tên hóa thân của Đào Ngọc Bội, song hắn đã chạy thoát [illegible]rồi ! Tôi thẹn mình tài hèn, không bắt nổi hắn thì có !

Đưa [illegible]ánh mắt sáng ngời nhìn Dương mộng Hoàn [illegible]ùng tiếp :

— Hoàn ca đã [illegible]ỏi cung hai tên ấy rồi chứ ?

Dương mộng Hoàn tỏ vẻ thất vọng :

— Hỏi mãi mà chúng không chịu nói năng gì hết.

Chàng dừng lại một chút, như vừa nhớ ra điều gì, đoạn [illegible]ếp :

— Khuya lắm rồi, mình nên ngơi nghỉ một tý !

Trịnh Khai Văn giữ đúng bổn phận đối với khách :

— Chỗ ngủ đã được dọn sẵn sàng xin các vị tự tiện.

Thốt xong, y vỗ tay ba tiếng. Hai tên nữ tỳ xuất hiện, [illegible]ướng dẫn Trầm Vân Phượng vào gian phòng dành cho [illegible]àng.

Dương mộng Hoàn đưa mắt sang Trịnh Khai Văn :

— Công cuộc phòng vệ bên ngoài như thế nào ?

Trịnh Khai Văn trấn an chàng liền :

— Khá chu đáo. Dương đại hiệp không phải lo ngại.

[illegible]ương Mộng Hoàn gật đầu :

— Vậy thì hay lắm !

http://tieulun.hopto.org

Cung đứng lên, chắp tay một tiếng đại ca rồi hỏi Trịnh khai Văn :

— Có phải vong cữu thúc ba kêu tổ ba lại xem giùm lão tiền bối không ?

Trịnh khai Văn gật đầu :

— Phải .

Dương mộng Hoan bước tới, xô vật cành cửa tiến vào quán, tên đại hán xuống đất, đoạn vẫy tay, gọi

Cung lão tiền bối !

Cung Thiên Kiện đưa tay chỉ một chiếc bồ đàn đối diện lão:

— Dương đại hiệp ngồi xuống đó đi .

Dương mộng Hoan vâng lời ngay, bước đến bồ đoàn ngồi xếp bằng tròn, trong tư thế thiền định, hoàn cung kính thốt :

— Vãng bối có sự thắc mắc, không thể nào ngủ được, nên mạo muội vào đây, nhờ tiền bối chỉ điểm...

Cung Thiên Kiện khiêm tốn :

— Đại hiệp đừng quá giữ lễ mà mất tự nhiên. Có gì cứ nói, ta cùng bàn luận.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Tại hạ muốn cùng lão tiền bối nghiên cứu một vấn đề.

Cung thiên Kiện chú ý :

— Vấn đề gì ?

Dương mộng Hoàn tỏ vẻ nghiêm trọng :

— Nghiên cứu trường hợp một người bị thương nơi huyệt mạch. Có ảnh hưởng như thế nào đến võ công.

Cung thiên Kiện thoáng giật mình, nhưng lão điềm một nụ cười khô lấp :

— Phải Dương Đại hiệp có hảo ý đến đây trợ giúp lão phu khôi phục võ công chăng ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Lão tiền bối liệu sự như thần, tại hạ không còn dấu điếm vào đâu được nữa. Đã mười trong mười năm khổ công làm cái việc đó, lão tiền bối thu hoạch được kết quả như thế nào ?

Cung Thiên Kiện trầm buồn ra mặt :

— Vương hàn Lương làm tổn thương ba kinh mạch trọng yếu trong người lão phu, hắn lại còn điểm phá bốn kỳ huyệt khác, hủy diệt hoàn toàn công lực tu vi của lão phu suốt mấy mươi năm trời !

Dương mộng Hoàn không thấy lão đả động gì đến câu hỏi của chàng, liền lập lại :

— Nhưng trong mười năm nay, lao tiền bối đã khôi phục được phần nào chưa ?

Cung Thiên Kiện chau mày :

— Trong mười năm qua, bất quá lão phu chỉ khai thông được hai kinh mạch, nhưng tại là kinh phụ, còn một kinhmạch chủ yếu thì vẫn bế tắt như ngày nào. Đến bốn huyệt đạo khác thì lão phu chưa hề nghĩ đến. Theo chỗ tốc độ của lão phu, ít ra cũng phải phí mất chừng mười năm nữa !

Dương mộng Hoàn an ủi :

— Trong mười năm, tự lực khai thông được hai kinh mạch kể ra cũng là một thành công khả quan, gây triển vọng không nhỏ. Nếu bây giờ tìm được bí quyết khai thông thất khiếu, thì chỉ trong một thời gian ngắn, Lão tiền bối có thể trở lại trạng thái bình thường trước kia !

Cung Thiên Kiện lại thở dài :

— Lão phu đã tính toán theo sự chuẩn bị của mình, không thể nào khai thông kinh mạch chủ yếu và bốn huyệt đạo kỳ bí đó trước mười năm được !

Nghĩ đến khoảng thời gian quá dài, tuy lão phu vẫn luôn luôn kiên quyết, song không khỏi ngán phần nào.

Lão dừng lại một chút :

http://tieulun.hopto.org

— Sau thời gian đó, nếu lão phu không thành công, thì chắc chắn hẳn là lão phu sẽ huỷ bỏ cuộc đời, về theo cây cỏ...

Dương Mộng Hoàn tỏ vẻ tin tưởng :

— Tiền bối nói thế, chứ biết đâu chừng, trong vòng ba tháng nửa năm, tiền bối lại được mãn nguyện ? Có ai biết được những cái may, nó đến trong những lúc bất ngờ nhất ? Vả lại, niềm hy vọng đó có thể thực hiện, chứ có phải là ảo tượng đâu?

Cung thiên Kiện lắc đầu :

— Lão phu cố gắng tận sức mình, đến đâu hay đó, chứ còn tin rằng, trong ba tháng, hoặc nửa năm, mà được mãn nguyện thì ...

Lão điềm nụ cười khổ :

— Lão phu không dám đặt niềm hy vọng vào một thể hiện đòi hỏi bàn tay của nhiều mầu...

Dương mộng Hoàn ngẫm nghĩ một chút :

— Theo tại hạ nhận xét, trong mười năm nay, tiền bối đã khai thông được hai kinh mạch, tuy đó là một kết quả đáng mừng, song phải công nhận là Dương Hàn Tượng là thủ không độc lắm mình vẫn còn hy vọng cứu vãng tình trạng. Bây giờ mình cần truy cứu nguyên nhân thủ đoạn của Vương Hàn Tường phát khởi tại bộ phận nào trong người, ảnh hưởng đến đâu, ở vào trình độ nào, rồi mình tìm cách ngăn chặn sức tiến của cái hại, trừ tuyệt căn cơ. Tại hạ xin hết lòng cùng tiền bối nghiên cứu tiền bối nghĩ sao ?

Cung Thiên Kiện cảm động :

— Bình sanh, lão phu chưa hề thốt một lời đa tạ nào, đối với, bất kỳ ai ngoài Trịnh ca ca là người có cái ơn cứu tử. Hôm nay trước ý niệm chân thành của Dương đại hiệp dành cho lão phu ? Lão long trọng hứa là sau khi thanh toán mối đại cừu với Vương Hàn Tương xong, còn bao nhiêu hơi thở sẽ hiến dâng trọn vẹn cho đại hiệp, muốn xử dụng cách nào tùy ý.

Dương Mộng Hoàn khiêm tốn :

— Lão tiền bối dạy quá lời. Mộng Hoàn tôi ấy này quá ! Chẳng qua, vì lòng kính mộ lão tiền bối mà tại hạ nguyện đem hết sức mình trợ giúp lão tiền bối đạt thành ý nguyện, chứ chẳng mong cầu một sự riêng tư gì cả.

Chàng thoáng nhìn tên đại hán, đoạn tiếp nối :

— Lão tiền bối còn nhớ, Vương hàn Tương dùng thủ pháp gì đã thương tiền bối chứ ?

Cung Thiên Kiện gật đầu :

— Đại khái, cũng chỉ là thủ pháp thâu cốt đã mạch mà thôi.

Dương Mộng Hoan cười nhẹ :

— Tự nhiên là phải như vậy rồi ! Tại hạ muốn hiểu xem có gì đặc biệt hơn...

Chàng cúi xuống, nhấc bổng tên đại hán lên :

— Đây là một tên do thám trong đêm nay mà bọn tại hạ vừa bắt được. Đối với chúng, ta không cần gì phải nương tay cả...

Cung Thiên Kiện hiểu ngay :

—Dương đại hiệp muốn đem toàn bộ thương thế của lão phu dịch sang hắn ?

Dương mộng Hoàn lạnh :

— Chỉ còn cách đó, chứ không thể làm gì khác hơn !

Cung Thiên Kiện thở dài :

— Vì lão phu mà phải hại một mạng người, thật ra lão phu nhân : ây...

Dương Mộng Hoàn trầm giọng :

— Đó là điều tất nhiên, bên cạnh cái lợi ích lớn, Vì sự tự tại hạ đối với Đào ngọc Bội có cái hận tràn lòn không bao giờ dung tha cho bất cứ tên thủ hạ nào của Đào ngọc Bội cả.

Nếu không có cái việc dùng hắn để chữa thương thì ch

http://tieulun.hopto.org

lão tiền bối, thì hắn đã bị giết ngay tại cục trường rồi.

Chàng nhếch một nụ cười :

— Chánh tại hạ xin sư tỷ nương tay, để mang hắn vào đây dùng vào việc đó !

Cung Thiên Kiện không tỏ vẻ gì quá sốt sắng :

— Thì ra là thế !

Dương mộng Hoàn nhấn mạnh :

— Dù sao thì hắn cũng còn may mắn hơn là phải tiếp nhận một nhát kiếm bay đầu.

Cung Thiên Kiện không đáp, đưa tay ra búng vào hai huyệt Ngủ Lý và Âm Liêm trên đùi tả của đại hán, đoạn thốt

— Hiện tại còn một mạch chủ yếu, chưa khôi phục được nguyên trạng.

Dương mộng Hoàn nhẹ đặt đại hán nằm xuống, đoạn đưa tay mò mò vào người hắn một lúc :

— Đó là một kinh mạch thuộc về can, trong bộ Túc Quyết Âm.

Đột nhiên chàng vận công vỗ mạnh tay vào đùi đại hán.

Cung Thiên Kiện thở dài :

— Làm nhọc đến Dương đại hiệp, thực lão phu không yên tâm chút nào.

Dương mộng Hoàn không để ý đến điều đó.

— Còn mấy chỗ kỳ mạch khác, lão tiền bối có thể chỉ cho tại hạ biết chăng ?

Cung Thiên Kiện lắc đầu :

— Hiện tại, lão phu chỉ biết được ba kinh mạch xung yếu thôi, còn các kỳ mạch khác, lão phu chưa có thể chỉ danh rõ rệt.

[illegible] tiền bối tiếp thương tại bộ phận nào

Cung Thiên Kiện suy nghĩ một chút rồi đưa tay chỉ vào

mấy chỗ trên người đại hán.

Lão chỉ nơi nào, Dương mộng Hoàn chuyển tay sang đến đó. Tại mỗi nơi, chàng ngầm vận công, điểm mạnh vào, cốt gây thương thế cho hắn.

Cung thiên Kiện đưa ra một nhận xét :

— Theo lão phu hiểu, chân khí không chuyển hành đến tận các kỳ huyệt bên ngoài, sợ mình không thành công !

Dương mộng Hoàn tán đồng :

Đúng như lời lão tiền bối thốt !

Cung thiên Kiện tiếp :

— Cũng gì vậy mà lão phu chưa đến đổi nào tuyệt vọng, mặc dù Vương Hàn Tương quyết làm cho lão phế nhân vĩnh viễn.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Xin lão tiền bối đưa hai tay ra...

Cung thiên Kiện làm y theo. Dương mộng Hoàn dặn :

— Tiền bối đừng buông tay bất thình lình nhé ! Chỉ khi nào tại hạ đồng ý, thì mình mới rời tay nhau ra, nếu không thì chẳng những công trình vô ích, mà còn nguy hại là khác.

Đoạn chàng nắm chặt hai tay của Cung thiên Kiện.

Thoạt đầu, Cung thiên Kiện không nghe cảm giác gì cả. Dần dần, một luồng hơi nóng từ tay Dương mộng Hoàn chuyền sang tay lão, rồi từ bàn tay lên cánh tay, vào đến nội phủ.

Luồng hơi nóng càng lúc càng tăng độ, càng chuyển mạnh chảy cuồn cuộn vào người lão, làm xốc động tất cả kinh mạch.

Công việc đó, suốt mười năm nay, Trịnh Cố Cương đã làm, nhưng không đem lại một kết quả nào cả, cho nên, hôm nay dù ghi nhận cái hảo ý của Dương mộng Hoàn, lão vẫn hoài nghi sợ rồi cũng vô công như Trịnh cố Cương ngày nào.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng, công lực của Dương mộng Hoàn càng [illegible] càng dồn mạnh sang làm Cung thiên Kiện bắt [illegible] nặng một giờ suốt từ nhiên chàng lại có một [illegible] công tâm lão, còn Tịnh Cổ Chương một bậc...

Lão lập tức vận công hoà theo hỗ trợ chàng.

Cả hai công lực chuyển đến can kinh Túc quyết Âm, thì khựng lại như gặp một trở lực kiên cố như trường thành.

Cung thiên Kiện thầm nghĩ, gặp được một người công lực đồi dào như Dương mộng Hoàn là một dịp may ngàn năm một thuở, nếu không nhân dịp nầy cùng hiệp lực mà khai thông kinh mạch xung yếu, thì vĩnh viễn đành ôm hận chứ không mong gì khôi phục công lực, trả thù.

Do đó, lão hết sức cố gắng vận công, không dám lơi chậm một chút nào. Từ mười năm qua, lão chưa hề tận dụng công phu còn lại như lần nầy, nên nghe toàn thân rúng động, đau đớn vô cùng.

Lão cắn răng chịu đau, không dám ngừng lại, công lực của Dương mộng Hoàn chuyển sang, lão tiếp thu truyền ngay vào cơ thể.

Nhìn thấy Cung Thiên Kiện xuất hạn đầm mình, Dương mộng Hoàn biết ngay lão gắng sức quá độ, chàng liền ngưng chuyển công cho lão bớt phần nào kinh động, đoạn nhẹ cười hỏi :

— Lão tiền bối có nghe chân khí ngưng tụ tại hai huyệt Ngũ Lý và Âm Liêm chăng ?

Cung Thiên Kiện buông xuôi hai tay xuống, không đáp ngay câu hỏi, khẽ thở dài :

— Thôi Dương đại hiệp ạ ! Lão phu đã biểu rõ số phận của mình lắm rồi ! Không thể nào khôi phục nguyên trạng được, đừng mong thành tựu việc phi thường.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Vãng bối chỉ muốn có sự chứng minh, xem quả thật chân khí bị ứ đọng tại hai huyệt Ngũ Lý và Âm Liêm mà không

vượt qua nổi hay chăng vậy thôi !

Cung Thiên Kiện gật đầu :

— Điều đó hiển nhiên rồi !

Dương Mộng Hoàn nghiêm sắc mặt :

— Vãng bối cần sự xác nhận rõ ràng của tiền bối, bởi cái sở năng của vãng bối không thể khám phá nổi những huyệt nào bị tổn thương nơi người của tiền bối. Sau đó, mới có thể nghĩ đến cách khai thông.

Cung Thiên Kiện gật đầu :

— Chắc chắn như vậy rồi chính hai huyệt đó bị tổn thương nặng nhất.

Dương mộng Hoàn dùng tay hữu vỗ mạnh vào người tên đại hán mấy phát, làm cho hắn tỉnh lại, đoạn trầm giọng bảo :

— Nếu ngươi muốn sống phải nghe ta nói đây !

Đại hán hỏi lại :

— Ngươi là ai mới được chứ ?

Cung thiên Kiện đáp gọn :

— Dương mộng Hoàn.

Đại hán gằn giọng !

— Ngươi là Dương đại hiệp, thinh danh chấn động giang hồ ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Chính tại hạ !

Đại hán lạnh lùng :

— Dương đại hiệp là người có vinh dự rất lớn trên đời, tự nhiên ai ai cũng có thể đặt niềm tin vào ngôn từ cũng như cử động, song chẳng hay đại hiệp muốn tôi nghe gì ? Làm gì ?

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Xem ra, ngươi cũng là kẻ biết điều lắm đó. Ta cho ngươi biết ta đã làm thương tổn Túc quyết Âm Can Kinh và [illegible] kỳ huyệt khác của ngươi bây giờ ta khai thông những chỗ đó.

http://tieulun.hopto.org

Đại hán trố mắt .

— Dù tôi kính trọng Dương đại hiệp cách nào, tôi cũng không hoàn toàn tin tưởng được những gì đại hiệp nói ...

Dương Mộng Hoàn giải thích :

— Thực sự, ta không có ác ý gì với ngươi cả . Chẳng qua ta bắt buộc phải làm tổn thương kinh huyệt của ngươi là vì ta cần phải chữa trị thương thế của vị tiền bối nầy, ta muốn có một xác nhận bệnh thể, nên phải thí nghiệm trên người của ngươi ...

Đại hán bật cười ha hả :

— Thì ra Dương đại hiệp dùng tôi làm một công cụ thực nghiệm ? Giả sử như tôi táng mạng vì thủ đoạn của đại hiệp, thì đại hiệp nghĩ sao ? Lương tâm đâu ? Đạo nghĩa đâu ?

Dương mộng Hoàn cười lạt :

— Ngươi nói phải, nhưng chỉ được nửa phần !

Đại hán cười lạnh .

— Đại hiệp giải thích cho nghe !

Dương mộng Hoàn điềm nhiên !

— Nếu ta không có ý định nhờ ngươi để thực nghiệm một nghi vấn, thì ngươi đã phải dứt đầu dưới lưỡi trường kiếm của sư tỷ ta rồi. Dù ta có làm thiệt mạng ngươi trong cuộc thực nghiệm, lương tâm ta chẳng cần rứt gì, đạo nghĩa cũng không thương tổn gì, bởi ngươi chỉ là một kẻ sống thừa đáng lý phải chết rồi thì được cái sống sót, may ra ngươi vẫn viễn thoát tai khỏi nạn..

Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Hiện tại, ngươi và ta là hai kẻ đối lập, điều đó ngươi đừng bao giờ quên. Ta không giết ngươi hôm nay, thì ngày ngày kia nếu có dịp, ngươi vẫn giết ta như thường, có những thế, nếu không giết ta, ngươi cũng giết vũ làm đạo trong thiên hạ. Ta tha chết cho ngươi, là điều may

cho ngươi lắm rồi, nếu có vì chữa trị thương thế của vị tiền bối kia mà vũ công của ngươi bị phá hủy, cũng chưa hẳn là điều đáng hận cho ngươi !

Đại hán áo xanh thở dài :

— Đối với con nhà võ, sự phế bỏ công lực có khác nào là một cách chết ? Thà chết còn hơn !

Dương mộng Hoàn thốt :

— Nếu không phế hủy vũ công của ngươi, thì có khác nào dung dưỡng cho ngươi tiếp tục gây tội ác ? Trong tương lai, đồng đạo vũ lâm sẽ còn bao nhiêu người bị ngươi hãm hại nữa ?

Đại hán áo đen trầm ngâm một lúc :

— Được rồi, tại hạ bằng lòng nhượng thân thể nầy cho Dương đại hiệp thực nghiệm, bởi đó cũng là một phương diện tại hạ hợp tác với đại hiệp !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Hay lắm ! Giờ đây, ta truyền nội lực tiếp trợ ngươi, ngươi khai các huyệt đạo bị thương, nếu có chỗ nào không ổn, hoặc gây đau đớn cho ngươi, ngươi nên ghi nhớ, và tỏ lại cho ta biết !

Đại hán áo đen thốt :

— Phần tại hạ, cũng phải vận khí phụ họa với đại hiệp !

Dương mộng Hoàn lại gật đầu :

— Dĩ nhiên là như vậy rồi, nếu ngươi không phụ họa, hai công lực sẽ xung khắc nhau, có hại cho tánh mạng ngươi không nhỏ !

Chàng đưa tay hữu ra, án tại huyệt Mạng Môn của đại hán, rồi từ từ vận công, chuyển cương khí sang cho hắn.

Một luồng hơi nóng chảy nhanh qua, tràn khắp cơ thể của hắn.

Qua một lúc lâu, đại hán rung rung người lên, mồ hôi vã như tắm, ướt dầm cả y phục,

http://tieulun.hopto.org

Dương Mộng Hoàn nhận thấy hắn cực kỳ thống khổ, nhưng hắn chẳng nói năng kêu la gì, chàng lại làm ngơ, cứ tiếp tục làm cuộc thực nghiệm.

Từ lúc đầu, đại hán chịu đựng nổi là vì niềm đau đớn còn trong giới hạn thọ nhận của hắn, song lần lần niềm đau đớn tăng lên, cuối cùng thì hắn thấy quá sức chịu đựng rồi, hắn buột miệng kêu lên :

— Đau như dao cắt vậy, Dương đại hiệp ạ ! Tại hạ không còn chịu nổi rồi !

Dương mộng Hoàn rời tay khỏi huyệt đạo của hắn, thốt !

— Ngươi nghĩ dưỡng sức một lúc đi, ta sẽ thay đổi phương pháp thực nghiệm !

Đại hán tỏ vẻ nhọc phờ, gượng gạo vâng một tiếng, nhắm nghiền đôi mắt, vận công điều tức.

Trong khi đó, Dương mộng Hoàn đưa tay rà khắp thân thể hắn, mồm lẩm nhẩm mãi, tiếng nói nhỏ quá, không nghe rõ chàng nói gì.

Một lúc sau, bỗng Dương mộng Hoàn đứng lên, gọi to :

— Trịnh huynh ! Trịnh huynh đâu ? Mang ngân châm đến cho tiểu đệ !

Một tiếng vâng vang lên, đáp lời chàng, rồi cửa gian phòng mở rộng, Trịnh cố Cương bước vào, theo sau có Trịnh Khai Văn.

Trịnh Khai Văn thấp giọng hỏi :

— Dương huynh có việc gì phân phó ?

Dương mộng Hoàn hỏi lại :

— Trong phủ có ngân châm chứ ?

Trịnh Khai Văn hấp tấp :

— Có ! Có !...

Rồi y hối hả chạy ra ngoài.

Khoảnh khắc sau, y trở lại, tay cầm hộp châm, trao cho Dương mộng Hoàn :

— Dương huynh cứ tùy tiện sử dụng !

Dương mộng Hoàn tiếp lấy hộp châm, đưa mắt nhìn sang Cung Thiên Kiện một thoáng, đoạn dạy qua đại hán áo đen, dặn dò :

— Nếu ngươi nghe đau, cứ bảo cho ta biết nhé !

Đại hán gật đầu :

— Tại hạ hiểu rồi !

Dương mộng Hoàn lấy bốn mũi châm, cắm vào bốn chỗ riêng biệt trên mình đại hán, bốn chỗ đó không đúng yếu huyệt của hắn, bất quá chỉ ở cạnh ngoài, chàng hỏi :

— Ngươi có cảm giác như thế nào ?Chỗ huyệt bị thương có đau chăng ?

Đại hán lắc đầu :

— Không đau, chỉ nghe tê tê nhột nhột thôi !

Dương mộng Hoàn lộ vẻ hân hoan :

— Được rồi ! Còn cảm giác chi nữa chăng ?

Đại hán lắc đầu :

— Chỉ có tứ chi hơi tê tê nhột nhột, ngoài ra chẳng còn cảm giác nào khác, ở những nơi khác !

Dương mộng Hoàn chớp mắt ngời hy vọng :

— Bây giờ, ta dùng chân khí chữa trị nội thương cho ngươi, xem chân khí có đi qua lọt các chỗ bị thương hay không !

Như lần trước, chàng áng tay hữu lên huyệt Mạng Môn của đại hán, chuyển nhanh chân khí sang cho hắn liền.

Thời khắc trôi qua, một lúc sau, mồ hôi đổ ra ướt cả mặt mày đại hán, song hắn cắn răng chịu đau, chẳng rên la một tiếng. Trong nét mặt nhăn nhó của hắn, cũng đủ biết hắn đau đớn vô tưởng.

Dương mộng Hoàn lại rời tay, hỏi :

— Ngươi thấy sao ?

Đại hán cố tỏ gan lỳ :

http://tieulun.hopto.org

— Cứ tiếp tục đi, đại hiệp, chẳng sao cả ! Dù cuộc thực nghiệm này có làm chết tại hạ, điều đó chẳng quan trọng gì, bởi chúng ta dù muốn dù không, vẫn là song phương đối lập, kẻ bại phải chịu mọi hành phạt của kẻ thắng !

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút, đột nhiên lấy một mũi châm, đâm mạnh vào một chỗ trên mình đại hán.

Lần nầy, đại hán rú lên một tiếng.

Dương mộng Hoàn chừng như tỉnh ngộ điều gì, tự lẩm nhẩm :

— Có lẽ là như thế ! Có lẽ vậy !

Không ai biết chàng muốn nói gì, nhưng chẳng ai hỏi chàng cả !

Chàng từ từ đặt Cung thiên Kiện nằm dài xuống tại nền phòng, tay hữu cầm một mũi châm đưa cao, thốt :

— Nếu Cung tiền bối cảm giác gì, xin cho tại hạ biết nhé !

Trịnh cố Cương và Trịnh Khai Văn đứng sau lưng chàng thần sắc ngưng trọng, đưa mắt theo dõi từ cái động tay của chàng.

Cung thiên Kiện thở dài, cố gượng chịu, không một tiếng kêu.

Dương mộng Hoàn thấp giọng hỏi :

— Tiền bối thấy sao ? Có đau lắm không ?

Cung thiên Kiện không đáp câu hỏi, chỉ thốt :

— Chừng như Dương đại hiệp đâm không đúng chỗ thương !

Dương Mộng Hoàn mỉm cười :

— Bây giờ tiền bối chuẩn bị sức chịu đựng nhé !

Chàng đổi mũi châm, đâm vào một chỗ gần cánh chỉ

Cung thiên Kiện giật mình, nghe nhói ở chỗ đó. Dương mộng Hoàn nhấn mũi châm, đâm mạnh vào chỗ đó.

Văn không đúng chỗ Cung thiên Kiện nghe đau ngày, lão hỏi :

— Có chắc là đúng nơi đó không, đại hiệp ?

Dương Mộng Hoàn đáp nhanh :

— Không sai đâu, tiền bối ạ !

Rồi chàng rút thêm một mũi châm, đâm vào mình đại hán áo đen, đoạn hỏi :

Có đau không ?

Đại hán muốn rú một tiếng to, nhưng cố gượng, đáp :

— Đau phần nào .

Dương Mộng Hoàn gật đầu, lấy một mũi châm, đâm trên mình Cung Thiên Kiện, y chỗ bên mình đại hán, rồi hỏi :

—Tiền bối có nghe đau chăng ?

Cung Thiên Kiện gật đầu :

— Cả hai hai nơi đều đau, nhưng chỗ sau đau nhiều hơn trước.

Dương mộng Hoàn từ từ thốt :

— Tiền bối cố chịu đựng một chút đi, để tại hạ tra nghiệm, nguyên nhân, chữa trị cho tiền bối, phục hồi công lực.

Trịnh khai Văn tiến lên, hỏi hiệp :

— Có hy vọng không, Dương đại hiệp ?

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Hy vọng nửa phần thôi, nhưng như vậy là khả quan rồi, tại hạ chỉ sợ vô vọng !

Chàng dừng lại một chút :

— Chỗ thịt ở khoảng giữa huyệt bị thương và Kinh mạch đau, điều đó chứng tỏ thương thế chưa lan ra khắp mình, thương thế còn bị cô đọng lại ở một nơi biệt

Trịnh khai Văn hỏi :

Bây giờ, rút mũi châm ra được chưa ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu.

Không cần thiết lắm ! Có thể để đấy một lúc nữa.

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Khai Văn khuyên :

— Đại hiệp nên nghỉ ngơi một lúc !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Trịnh huynh không phải lo ngại, khi cần, tại hạ sẽ nghỉ ngơi.

X

CHƯƠNG XLVI

TIÊN TỬ CẢNH CÁO

Trông thấy Dương Mộng Hoàn mệt mỏi khác thường, Trịnh Khai Văn đưa chàng vào một gian phòng êm tịnh, đến nơi y hỏi :

— Còn đại hán áo đen, mình xử trí hắn như thế nào ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Cứ giữ hắn lại đây. Ngày mai vào giờ ngọ, tại hạ sẽ quan sát lại những biến chuyển trong người của họ, để so sánh hầu suy nghiệm một chân lý.

Trịnh Khai Văn gật đầu :

— Bây giờ, đại hiệp cứ nghỉ cho lại sức, tiểu đệ xin trở ra ngoài.

Dương mộng Hoàn vội gọi :

— Trịnh huynh !

Trịnh Khai Văn dừng chân :

— Đại hiệp còn điều chi phân phó ?

Dương Mộng Hoàn đáp :

— Nhờ Trịnh huynh chuẩn bị cho tại hạ độ hai mươi cân dấm lâu năm !

Trịnh Khai Văn gật đầu, rồi bước ra luôn, khép cửa phòng lại.

X

Sáng sớm hôm sau, Trịnh Cố Cương cho gọi tám tên gia đinh thuộc hạng mẫn cán nhất trong trang, trao cho mỗi tên một phong thư, ân cần dặn :

— Mang thư đến tận nơi, trao đúng cho người có ghi tên bên ngoài phong bì, dọc đường phải hết sức cẩn thận đấy !

Tám tên trang đinh cúi đầu, tiếp nhận công tác, chào biệt chủ nhân, lui ra ngoài, chuẩn bị lên đường.

Ngựa đã có sẵn, họ chỉ cần lấy vũ khí tùy thân, rồi khởi hành lập tức.

Dĩ nhiên, mỗi tên trang đinh phải đi một địa phương, họ khởi hành cùng một lượt, những đoạn đường đầu, họ còn đi chung nhau, dần dần đến lối rẽ, họ mới tách nhau ra, ai về hướng nấy.

Vì tiêu hao quá nhiều chân khí trong việc tiếp công lực cho Cung thiên Kiện, phần lao nhọc suốt ngày đêm, Dương mộng Hoàn cảm thấy thân xác dờ ra, chàng cần phải điều tức một lúc mới lấy lại bình thường.

Khi chàng ngưng công, ánh thái dương đã xuyên qua khe cửa, bình minh đã lên từ lâu.

Chàng xuống giường, mở cửa, bước ra ngoài.

Trịnh khai Văn đã có mặt tại khách sảnh, chờ chàng.

Dương mộng Hoàn thấp giọng hỏi :

— Tình trạng Cung tiền bối như thế nào, có khả quan chăng ?

Trịnh khai Văn đáp :

— Quanh mũi châm, thịt sưng lên, ửng đỏ, trạng thái đó hiện ra độ hai khắc thời gian rồi.

Dương mộng Hoàn ạ lên một tiếng, bước nhanh vào phòng Cung Thiên Kiện.

Vừa bước qua ngưỡng cửa, chàng nghe có tiếng rên nho nhỏ, vội đến bên cạnh Cung thiên Kiện, chàng cúi mình xuống nhìn kỹ chỗ mũi châm, thấy đúng như lời Trịnh khai Văn đã nói.

http://tieulun.hopto.org

Đại hán áo đen lúc đó chẳng có gì đáng chú ý cả.

Chàng quan sát nơi người này, rồi trở sang người kia, thấy mình chẳng hề làm sai phương pháp. Đã không sai phương pháp, tại sao lại có hiện tượng này ?

Chàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc, bỗng rút hai mũi châm trên mình hai người, rồi rờ đầu Cung Thiên Kiện.

Bất giác chàng giật mình, đầu Cung Thiên Kiện nóng như lửa đốt, vừa rờ vào, chàng nghe như phỏng tay.

Chàng day qua đại hán, hỏi gấp :

— Ngươi nghe trong người thế nào ?

Đại hán áo đen đáp :

— Rất khoẻ.

Dương Mộng Hoàn lại suy nghĩ một lúc nữa :

— Kinh Túc Quyết Âm Can và bốn kỳ huyệt ngoài kinh đó, có biến chuyển chi chăng ?

Đại hán thốt :

— Trừ cái đau đớn, chẳng có cảm giác nào khác !

Lúc đó Trịnh Khai Văn cũng đã vào đến nơi, đứng xem chàng hành động.

Dương mộng Hoàn trở sang Cung Thiên Kiện, đưa tay ấn tại huyệt Mạng Môn nơi lưng lão, thấp giọng gọi Trịnh Khai Văn :

— Cảm phiền Trịnh huynh mời hộ Đồng sư tỷ của tại hạ vào đây.

Trịnh Khai Văn đi liền.

Bên ngoài, Dương mộng Hoàn có vẻ trầm tĩnh vô cùng, nhưng bên trong, chàng khẩn trương tột độ, vì chàng nhận ra, những biến chuyển trên người của đại hán và Cung Thiên không đúng với dự đoán của chàng.

Chàng thở dài, thấp giọng gọi Cung Thiên Kiện :

— Cung lão tiền bối ! Lão tiền bối !

Chàng gọi đến mấy lượt, Cung Thiên Kiện mới mở mắt

ra, nhìn chàng một thoáng, cất tiếng với vẻ thất vọng rõ rệt :

— Dương đại hiệp ạ, lão phu chỉ sợ mình không thành công ! Thạnh tình của đại hiệp, dù sao, lão phu cũng ghi nhớ mãi !

Dương Mộng Hoàn trấn an lão :

— Lão tiền bối yên tâm, Dương Mộng Hoàn này quyết phải làm mọi cách, cốt khôi phục võ công cho lão tiền bối !

Cung Thiên Kiện cười khổ :

— Lão phu rất hiểu mình, dù đại hiệp lao phí tâm thần đến đâu, tướng khó mà cưỡng lại nổi với số mệnh ! Lão phu đành cam với kiếp tàn phế suốt chuỗi ngày còn lại !

Có tiếng chân người vang lên bên ngoài. Cửa phòng xịt mở, Trịnh Khai Văn và Đồng thục Trinh bước vào.

Đồng thục Trinh đưa mắt nhìn thoáng qua Cung Thiên Kiện và đại hán áo đen, đoạn hỏi Dương mộng Hoàn :

Dương sư đệ cho gọi tôi ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ muốn nhờ sư tỷ giải thích cho một việc.

Đồng thục Trinh dịu giọng :

— Sư đệ muốn hỏi ?

Dương Mộng Hoàn đi ngay vào việc :

— Trong pho kiếm quyết của Thiên Cơ Chân nhân, có đoạn nào nói về cách trị thương chăng ?

Đồng thục Trinh trầm ngâm một chút :

— Hình như có, ngu tỷ mải mê tập luyện kiếm thuật, nên chẳng để tâm đọc hết.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Vậy tỷ sư cho tiểu đệ mượn xem một lúc.

Đồng thục Trinh gật đầu :

— Sư đệ muốn xem mấy lúc nào cũng được, xong rồi trao lại cho ngu tỷ.

http://tieulun.hopto.org

Nàng đưa tay vào mình, lấy ra một quyển sách, bọc lụa vàng, trao cho Dương mộng Hoàn.

Quyển sách, nơi bìa có mấy chữ : Thiên Cơ Kiếm Quyết, nét chữ còn mới, có lẽ do Đồng thục Trinh đóng bìa, viết lại cho tươi.

Đúng như chàng nghi ngờ, quyển Thiên Cơ Kiếm Quyết có đoạn nói về phương pháp trị thương, nhưng đoạn đó rất ngắn, dĩ nhiên là phải sơ lược rồi, chỉ gồm hơn hai trang giấy.

Tuy nhiên, chàng không khinh thường, hết sức chú tâm đọc, qua mỗi chữ, mỗi hàng chàng lại suy nghĩ một chút, tìm hiểu rất kỹ.

Thấy chàng tận tụy quá, Cung Thiên Kiện không an lòng lão gọi :

— Dương đại hiệp ạ, không nên quá bận tâm vì lão phu !

Dương Mộng Hoàn theo dõi niềm suy tưởng, nào có nghe lão nói gì ?

Phần Đồng thục Trinh, thấy Cung Thiên Kiện đau đớn khổ sở quá, vội bước tới điểm vào hai huyệt của lão.

Trịnh Khai Văn đứng một bên, trông qua tình hình, lắc đầu thở dài gương mặt trầm trọng vô cùng.

Đồng thục Trinh an ủy y :

— Thiếu bảo chủ không nên quá lo âu. Tôi tin chắc sư đệ tôi thế nào cũng tìm ra phương pháp chữa trị cho Cung lão tiền bối.

Vừa lúc đó, có tiếng gọi bên ngoài vọng vào :

— Thiếu Bảo chủ ! Thiếu Bảo chủ !

Trịnh Khai Văn lập tức nhảy vọt ra ngoài, hỏi nhanh :

— Gì thế ?

Người vừa cất tiếng gọi, đáp :

— Tại đại sảnh, có bốn chiếc đầu lâu.

Đồng thục Trinh giật mình, vội bước ra, theo ngay Trịnh Khai Văn.

Lên đến trên mặt đất, nàng đi luôn đến đại sảnh.

Nơi đó, trên mặt chiếc bàn Bát Tiên, có bốn chiếc đầu người, máu me bê bết, màu còn đỏ, chưa ngã màu, cũng chưa khô, chứng tỏ sát nhân vừa hạ thủ, độ vài giờ...

Mỗi chiếc đầu đặt trên một phong thư, thư cũng vấy máu biến màu hồng.

Hai tên gia đinh trong Bảo đứng đờ người tại đó, mặt cắt không còn chút máu, thân hình rung rung mải.

Đồng thục Trinh thấp giọng hỏi :

— Thiếu Bảo chủ có nhận ra được chăng ?

Một giọng già đáp lời nàng :

— Gia đinh trong Bảo, do lão phu sai phái xuất ngoại, sớm mai nầy !

Người đáp lời nàng là Trịnh Cố Cương, Lão Bảo chủ, lúc đó cũng có mặt.

Đồng thục Trinh nhìn bốn chiếc đầu một thoáng :

— Lão Bảo chủ sai tất cả mấy người xuất ngoại ?

Trịnh cố Cương đáp :

— Tám người !

Đồng thục Trinh lẩm nhẩm :

— Sai đi tám, chết bốn, còn bốn...

Trịnh Cố Cương bước đến cạnh chiếc bàn Bát Tiên, nâng chiếc đầu bên tả, lấy phong thư dán bên dưới.. cầm lên xem. Thư tuy đẫm máu đỏ ngòi, song nét chữ còn hiện rõ. Phong thư đó, lão gởi cho Chưởng Môn Phương Trượng Thiếu Lâm.

Đồng thục Trinh hỏi :

— Lão Bảo chủ có quen biết vị Phương Trượng Thiếu Lâm ?

Trịnh Cố Cương lắc đầu :

— Lão phu chưa hề gặp mặt vị cao tăng đó. Bất quá lão phu nhận danh Dương đại hiệp, biệt thư đến các đại môn

phái, trong số có phái Thiếu Lâm, cùng một vài vị anh hùng trong thiên hạ, nhất tề, y hạn, tụ hội hội tại Trịnh Gia Bảo để ...

Đồng Thục Trinh trầm giọng :

— Sư đệ của tôi có thinh danh trọng vọng như thế à ?

Trịnh Cố Cương nghiêm sắc mặt :

Đồng đạo trong vũ lâm còn ai không nghe danh Dương đại hiệp? Tuy đã từ khước ngôi vị Minh chủ, nhưng thực sự thì Dương đại hiệp vẫn được mọi người tôn trọng như một vị minh chủ !

Trịnh Khai Văn bỗng kêu lên :

— Hai tên tráng đinh nầy, đều bị điểm huyệt !

Đồng Thục Trinh vội bước tới quan sát hai tên tráng đinh đó một lúc, ooạn đưa tay vỗ vào huyệt đạo của chúng .

Hai tên tráng đinh đó là bọn túc trực tại sảnh đường, số bốn tên, không rõ tại sao chỉ có hai tên bị điểm huyệt còn hai tên kia chẳng việc gì cả, chỉ phải một phen khiếp vía kinh hồn, dở người tại chỗ.

Hiện tại, hai tân bị điểm huyệt đang nằm nơi cửa trước đại sảnh.

Trịnh khai Văn đã phát giác ra điều đó, nhưng y cố áp dụng phương pháp giải huyệt cho chúng, hi hục mồi, chẳng thành công, y mới kêu lên, cho Đồng thục Trinh bước tới xem xét.

Vừa lúc đó, có tiếng chân người rộn rả vang lên, chừng như có nhiều người tiến về phía đại sảnh.

Trịnh khai Văn giật mình, thầm nghĩ :

[illegible]

[illegible] sắc

[illegible]

— Việc gì nữa đây ?

Một tên vừa thở vừa đáp :

— Nơi hậu hoa viên !

Trịnh Khai Văn thấp giọng :

— Trở lại đó gấp, đừng nói lớn, kinh động đến lão Bảo chủ !

Hai tên trang đinh quay mình trở ra vườn hoa phía hậu liền.

Lắng nghe động tịnh nơi sảnh đường, biết là thân phụ đang cật vấn hai tên trang đinh, Trịnh Khai Văn vội phóng chân chạy nhanh về phía vườn hoa sau nhà.

Nơi đó, có rất nhiều hoa, đủ loại, có hoa đang nở, có chồi còn xanh lá, có cả hòn giả sơn, nước chảy rì rào.

Đảo mắt nhìn quanh, Trịnh Khai Văn trông thấy nơi cành cây gần hòn giả sơn, có hai xác người đang bị treo lủng lẳng, y hết sức kinh hãi, vội chạy tới bên cạnh.

Nhìn mặt hai xác chết, Trịnh Khai Văn nhận ra ngay chúng là gia đinh trong Bảo.

Y toan đưa tay mở giây, kéo hai chiếc xác xuống, bỗng có một giọng nói nữ nhân vang lên :

— Trịnh Thiếu Bảo chủ.

Rụt nhanh tay về, Trịnh Khai Văn quay mình nhìn lại, trông thấy một thiếu nữ tóc giốc thành hai chiếc bính lòng thòng hai bên vai, vận áo xanh, đứng cách y độ tám thước.

Sự hiện diện của thiếu nữ lúc đó khiến Trịnh Khai Văn hết sức hải hùng, y thừ người ra, chẳng thốt được một tiếng nào.

Thiếu nữ áo xanh nhìn chàng một lúc, nhoẻn miệng cười hỏi :

— Thiếu Bảo chủ sợ à ?

Trịnh Khai Văn qua phút giây hải hùng, lấy lại bình tĩnh, ngầm dè tụ chân khí chuẩn bị ứng phó mọi

http://tieulun.hopto.org

Liễu chuyển, trầm giọng hỏi lại:

— Cô nương là ai ?

[illegible] khoản khách

[illegible] Đa Tình sứ giả ?

[illegible] Trịnh Văn gật đầu :

— Cô nương là [illegible] hạ của Đa Tình Tiên Tử ?

Thiếu nữ gật đầu :

— Phải !

Trịnh Khai Văn hừ một tiếng :

— Cô nương đến đây làm gì ? Hai xác chết kia, có phải là công tác của cô chăng ?

Thiếu nữ bật cười rộn :

— Đa Tình Tiên Tử sai tôi đến đây báo cho Trịnh Thiếu Bảo chủ biết một việc !

Nàng đã đáp câu hỏi thứ nhất, dừng lại một chút, nàng tiếp nối :

— Môn hạ của Đa Tình Tiên Tử không phải là những kẻ hiếu sát, Trịnh Thiếu Bảo chủ hỏi câu sau là thừa !

Trịnh khai Văn nín lặng.

Thiếu nữ mỉm cười, hỏi :

— Thiếu Bảo chủ hoài nghi ?

Trịnh khai Văn đã bình tĩnh hoàn toàn :

— Tại hạ tin là cô chẳng đến đổi khiếp nhược ném đá dấu tay, nhưng chẳng hay bọn trang đinh đã vô lễ với nhân vật nào, khiến nhân vật đó phải phẫn nộ đến đổi hạ thủ đoạn với cả hàng tôi tớ trong Bảo !

Đa Tình Sứ giả thốt :

— Tôi trông thấy hai gã đen, một già, một trẻ, từ bên ngoài mang hai xác người vào đây, tôi định xuất thủ ngăn trở, nhưng nghĩ lại mình đến đây chỉ có nhiệm vụ mang tin, nếu can thiệp vào việc người khác, lỡ xảy ra việc gì thì sẽ bị Tiên Tử quở trách, không kể là bị bại

lộ hình tích do đó, tôi tìm một chỗ kín ẩn nấp, chờ Thiếu Bảo chủ đến.

Trịnh khai Văn nhìn thẳng vào mắt nàng :

— Sao cô nương biết là ta sẽ đến đây mà chờ ?

Đa Tình Sứ giả cười nhẹ :

— Hai cái xác kia, trước sau gì cũng bị người trong Bảo phát giác, và tự nhiên sự kiện phải báo cáo đến Thiếu Bảo chủ chẳng lẽ được tin đó rồi, Thiếu Bảo chủ không đến nơi khán nghiệm ?

Trịnh khai Văn gật đầu :

— Có lý ! Song, cũng may là tại hạ không xuất ngoại, nếu như tại hạ xuất ngoại thì chẳng biết cô nương phải đợi đến bao lâu !

Đa Tình Sứ giả mỉm cười :

— Trước khi đến đây, tôi có dọ xét rồi ! Nếu vắng mặt Thiếu Bảo chủ, có khi nào tôi vào Bảo ?

Trịnh khai Văn nghiêm giọng :

— Đa Tình Tiên Tử sai cô nương đến đây, báo tin gì cho ta ?

Đa Tình Sứ Giả chỉnh sắc mặt :

— Tiên Tử của tôi nghĩ rằng, dù sao thì Thiếu Bảo chủ cũng là chỗ quen biết, tuy chẳng thân lắm không phải là tử thù, chẳng lẽ thấy cái nguy của nhau mà dành tai điếc mắt ngơ ? Cho nên, tiên tử của tôi sai tôi đến đây, báo tin cho Thiếu Bảo chủ hay, hầy chuẩn bị ứng phó với tai biến sắp xảy ra nay mai.

Trịnh Khai Văn chú ý :

— Tai biến gì ?

Đa Tình Sứ giả thốt :

— Tai biến tại Trịnh Gia Bảo, sẽ khai diễn trong ba hôm nữa.

Nàng nghiêng mình, tiếp :

— Nhiệm vụ của tôi đã xong, xin cáo biệt Thiếu chủ !

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Khai Văn gật gật đầu :

— Cô nương chuyển lời ta đến Tiên Tử, thịnh tình của Tiên Tử, ta ghi nhớ mải mải, sau này có dịp gặp nhau, ta sẽ đối diện Tiên Tử vòng tay bái tạ !

Đa Tình sứ giả điểm phớt một nụ cười :

— Tự nhiên tôi phải chuyển lời của Thiếu Bảo chủ, xin Thiếu Bảo chủ yên trí.

Nàng nghiêng mình lượt nữa, đoạn nhún chân vọt đi, thoáng mắt đã cách ngoài mấy trượng.

Trịnh Khai Văn gọi với :

— Cô nương cám phiền nhé, tại hạ không thể tiễn đưa xa !

Từ xa, cô gái thốt vọng lại :

— Tôi nào dám đòi hỏi việc đó ? Thiếu Bảo chủ cứ tự tiện !

Buông đến tiếng cuối, nàng đã ra đến bên ngoài tường hoa.

Trịnh Khai Văn hạ hai xác chết xuống, quan sát, nhận ra chúng bị một tay nào đó có nội gia công lực vô cùng thâm hậu hạ thủ đoạn.

Y đảo mắt nhìn quanh, thấy có hai tên trang đinh gần đó, liền vẫy tay gọi chúng đến, bảo :

— Mang hai xác chết tìm nơi mai táng, tuyệt đối không được bẻ xếp thấu đến tai Lão Bảo chủ đấy !

Hai tên trang đinh vâng một tiếng, mỗi tên vát một chiếc xác, đi ngay.

Trịnh Khai Văn trở lại đại sảnh. Vào đến nơi y nhận ra mấy chiếc đầu lâu đã được thu dọn mai táng rồi.

Trịnh cố Cương thở dài :

— Hy vọng bốn tên trang đinh kia, đi đến nơi đến chốn, nếu chẳng gặp gì trở ngại, chúng sẽ trở về đây trong năm hôm nữa.

Trịnh Khai Văn thầm than, trong tình thế này, một

người đưa tin tận nơi được an toàn là quí lắm rồi, làm gì tất cả bốn tên đi được trót lọt ? Địch đã đón chận bốn tên, có khi nào dung tha bốn tên kia ? Bất quá thời gian sai lệch nhau, vì khác lộ trình, sớm muộn gì cũng có tin dữ về bốn tên đó.

Trịnh cố Cương nhìn sang y, hỏi :

— Có việc gì, bọn trang đinh gọi người như thế ?

Trịnh Khai Văn nghĩ phụ thân mấy hôm nay bị chấn động tâm thần qua những diễn tiến hãi hùng, liên tục, y không nên đem sự thảm tồ bày cho người biết, sợ người không đủ sức chịu đựng, nên dấu luôn việc vừa xảy ra tại hậu hoa viên, nhưng y dấu cái chết của hai tên trang đinh, chỉ thuật lại sự xuất hiện của Đa Tình sứ giả.

Y thốt :

— Có một vị cô nương đến hỏi thăm, con đã tiếp chuyện và hiện tại, nàng đã đi rồi.

Trịnh cố Cương lại hỏi :

— Ai thế ?

Trịnh khai Văn đáp :

— Một vị sứ giả của Đa Tình Tiên Tử.

Trịnh khai Văn cũng biết là khi nghe được tin nầy, phụ thân sẽ hoang mang lo lắng nhiều, nhưng dấu việc gì thì còn có thể dấu được, chứ sự tình hiện tại có liên quan đến toàn cục, đến sanh mạng của hàng ngàn người, việc hệ trọng như vậy, thời gian lại cấp bách, nếu dấu phụ thân thì bất tiện vô cùng, y phải nói thật :

— Vị cô nương đó, vâng lịnh Đa Tình Tiên Tử, đến đây báo cáo chúng ta, trong ba hôm nữa, Trịnh Gia Bảo sẽ trải qua một cơn tai biến hãi hùng, máu sẽ đổ thành sông, thây sẽ chất cao như núi.

Trịnh Cố Cương ngưng trọng thần sắc, từ từ thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Cũng có lý lắm, chúng ta không thể khinh thường một cái tin quan trọng như vậy. Tốt hơn, mình hãy chuẩn bị cho kịp thời !

Trịnh Khai Văn nhìn phụ thân một thoáng :

— Theo ý gia gia, mình nên chuẩn bị toàn diện ?

Trịnh cố Cương gật đầu :

— Dĩ nhiên rồi ! Con hãy thông báo cho toàn Bảo hay, ngay từ giờ phút này, tất cả mọi người trong Bảo hãy thu xếp tài sản, tạm thời lánh cư nơi khác, ai có thân nhân thì đến tạm trú với thân nhân, ai không thân nhân, thì tìm bằng hữu tạm nương, qua cơ tai biến rồi, mình sẽ thu xếp cho họ, hoặc trở về đây nếu Bảo còn nguyên vẹn, hoặc di chuyển nơi khác nếu cơ nghiệp tan nát.

Trịnh Khai Văn vâng lời phụ thân, bước ra ngoài.

Trịnh Cố Cương gọi lại :

— Con hãy thư thả một chút !

Trịnh Khai Văn trở vào :

— Gia gia còn điều chi phân phó ?

Trịnh cố Cương dặn dò :

— Tản cư, dĩ nhiên là những người già cả, những nữ nhân, những hài nhi, riêng về những tráng đinh trong bảo con hãy theo tiêu chuẩn này thì : hành nhà con một, cho đi đừng lưu lại, rủi có bề gì, người ta sẽ mất sự nối dõi tôn đường. Con cũng nên gạt bỏ những gia đình có hai con, ch cần giữ lại những tráng đinh trong gia đình đông con, cứ tráng đinh, giữ một, nhà nào có bốn con, mình giữ hai. Cọ những người được giữ lại, phân chia thành toán, mỗi to chuẩn bị cung tiễn, vũ khí cùng tất cả những gì có thể gây t ngại cho địch khi tấn công, đêm nay, con nên đích thân huấ luyện những toán đó cho khá thuần thục.

Dừng lại một chút, lão tiếp :

— Phần ta, ta sẽ cùng với Cung thúc thúc của con, nghi cứu kế hoạch ứng địch.

Trịnh Khai Văn vâng một tiếng, rồi đi luôn.

Trịnh Cố Cương ngẫng mặt nhìn lên trần nhà, buồn bã thở dài :

— Hy vọng qua được đêm nay, từ ngày mai trở đi, các việc sẽ được chuẩn bị chu đáo, mình cũng đỡ lo phần nào !

Đồng Thục Trinh vẫn còn đó, từ lúc Trịnh Khai Văn trở lại, hai cha con họ bàn bạc với nhau, nàng không chen một lời nào, đến lúc ấy, mới cất tiếng hỏi :

Trong Bảo có được bao nhiêu tráng đinh hữu dụng ?

Trịnh Cố Cương suy nghĩ một chút :

— Đại ước, chỉ độ mười đội, mỗi đội mười người, cộng thêm những người của lão phu, tất cả phỏng lối một trăm năm mươi người.

Đồng Thục Trinh lại hỏi :

— Tất cả đều biết chút ít võ công chứ ?

Trịnh Cố Cương gật đầu :

— Nếu đối địch với năm ba người thường, họ thừa sức thủ thắng, nhưng gặp phải những cao thủ, họ sẽ là những cái trứng chọi đá.

Dừng lại một chút, lão tiếp nối :

— Họ từng tập luyện pháp phóng liên hoàn nỏ, tên ngắn, họ xử dụng những loại đó rất thuần thục, mỗi lần phát ra, được hai mươi bốn mũi, lão phu sẽ nhờ họ, tạo bình phong ngừa địch, ít nhất cũng làm chậm sức tiến của địch, trong khi đó, mình có đủ thời giờ ứng phó, nhận định tình hình, xem cánh nào của địch yếu, tập trung lực lượng tiêu diệt, cánh nào mạnh, mình tránh né, khỏi bị hại, làm hao hụt nhân số...

Đồng thục Trinh gật đầu :

— Dùng cung tiễn ứng địch, kể ra cũng hiệu quả lắm, nếu mình biết cách bố trí, đúng nơi, bắn đúng lúc, thì với số lượng gồm một trăm năm mươi cung tiễn thủ, địch khó tránh tự tung tự tác nổi !

http://tieulun.hopto.org

Nàng nhìn Trịnh Cố Cương, như dò ý, đoạn tiếp :

— Tôi phải đi thông báo cho Dương sư đệ hay, để chuẩn bị ngừa địch :

Trịnh Cố Cương gật đầu, không nói gì cả .

Khi vào đến chỗ Dương mộng Hoàn chữa trị cho Cung Thiên Kiện, Đồng Thục Trinh thấy chàng tay cầm quyển Thiên Cơ Kiếm Quyết nhưng tâm thần gởi tận đâu đâu.

Nàng dặng hắn mấy tiếng, rồi hỏi :

Tình trạng Cung lão tiền bối như thế nào ?

Dương Mộng Hoàn giật mình, điểm một nụ cười gượng gạo, trao quyển Kiếm quyết cho sư tỷ.

— Trong quyển Kiếm quyết, chỉ có ghi cách thức giải trừ nhiệt độ lên cao, chứ không hề nói đến cách thức khôi phục vũ công .

Đồng thục Trinh tiếp lấy quyển sách, trầm giọng thốt :

— Kỳ quái thật ! Trong pho kiếm phổ, lại chẳng có ghi phương pháp khôi phục vũ công !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ nghiên cứu thật kỹ rồi, bây giờ tiểu đệ nhớ lại, chừng như Lam Tiểu Điệp có nói là trong Quy Ngươn Bí Kiếp có một đoạn dạy về cách thức khôi phục thần công, rất tiếc là Bí Kiếp đó lại rơi vào tay Đào ngọc Bội.

Đồng thục Trinh mỉm cười :

— Lam tiểu Điệp đã giữ quyển Bí Kiếp đó một thời gian tất có đọc qua, nếu đó đọc, tất nàng phải nhớ, sư đệ cứ hỏi nàng xem sao !

Dương mộng Hoàn nhìn sửng người sư tỷ :

— Sư tỷ tưởng Lam tiểu Điệp sẵn sàng nghe theo tiểu đệ ạ ? Nếu nàng không nghe, khi nào nàng chịu nói cho tiểu đệ biết ? Hoặc giả nàng nói sai đi, thì lại càng khổ hơn !

Đồng thục Trinh lại cười :

— Trầm sư muội có cho ngu tỷ biết, nàng ấy có nhiễm

tình cảm đối với sư đệ đấy.

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Trầm sư muội còn ngây thơ lắm, nào biết được những nỗi uẩn khúc của lòng người, tự nhiên phải lầm lạc những kẻ mặt phải mà lòng quấy.

Đồng thục Trinh lắc đầu :

— Làm gì có việc đó ? Là nữ nhân, ngu tỷ phải biết nữ nhân hơn sư đệ chứ, bất quá, nàng ấy vì ghen mà sanh hận, chứ chẳng khi nào ngọt miệng mà đắng lòng đâu !

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Vậy là sư tỷ cũng lầm Lam Tiểu Điệp nốt ! Nàng vốn chẳng phải là con người bại hoại, song cừu hận nam nhân càng ngày càng nặng, gia dĩ lúc nhỏ, nàng có một đoạn đau buồn, rồi đau buồn và cừu hận tích chứa càng ngày càng nhiều đến hẳn tánh tình của nàng thành ra bất thường, do đó nàng có những hành động không kiểm soát được, nàng trở thành kỳ quái, bởi đã mất thăng bằng lý trí, tuy chưa hiếu sát, nàng đã coi hiếu lộng nam nhân đi dần đến hiếu sát cũng chẳng bao xa. Nàng cũng biết là hiếu lộng nam nhân chưa hẳn gây cho nàng thích thú, song nàng vẫn làm, vì nàng cần báo hận.

Chàng dừng lại một chút, điểm nụ cười khổ, tiếp :

— Vô phúc cho nam nhân nào rơi vào tay nàng, tuy không chết, nhưng vẫn phải điên đảo vì nàng. Trong những mục tiêu của nàng, có tiểu đệ là một !

Đồng thục Trinh lắc đầu :

— Ngu tỷ chẳng dám khẳng định như sư đệ đâu ! Chưa rằng ngu tỷ có lý hay sư đệ có lý, bởi những uẩn khúc của nữ nhân, chỉ có nữ nhân mới biết được cho nhau mà thôi. Sư đệ luận theo việc, ngu tỷ luận theo tâm, rồi sau này biết ai hữu lý. Nếu nàng chẳng có tình ý gì với sư đệ, có nào nàng giải cứu cho Lâm sư muội trợ giúp sư đệ chống Đào Ngọc Bội ? Chẳng qua, tại vì sư đệ quá vô tình, làm

http://tieulun.hopto.org

cho nàng hận...

Nàng ngẩng mặt lên, trong mắt long lanh ngấn lệ, với giọng trầm buồn nàng tiếp :

— Sự tình của ngu tỷ, sư đệ đã hiểu rồi, ngu tỷ còn điều gì diễm sư đệ việc gì nữa. Hào ngọc Bội đã cướp trinh ngu tỷ, lại còn toan đồn ngu tỷ vào tử cảnh, dù có giết chết hắn, ngu tỷ cũng chưa vừa lòng, ngu tỷ thù hận hắn thâm sâu, không giờ phút nào ngu tỷ quên được mối thù cay độc. Tuy nhiên, ngu tỷ tự hỏi, sức mình có thể báo thù phục hận nổi chăng, và đến thời gian nào mới làm được cái việc đó ? Còn như Lam tiểu Điệp, sát hại được hắn là nàng cao ngạo vô cùng, nàng còn cao ngạo hơn với cái sắc đẹp vô song, đẹp như Trầm sư muội và Lý đạo Hồng, còn phải kém nàng ba phần...

Dương mộng Hoàn mỉm cười, muốn nói gì đó, lại thôi !

Đồng thục Trinh đưa tay sửa lại mấy lọn tóc rối tiếp nối :

— Luận theo lý, nàng là con người rất đoan trang, rất có khí độ, nhưng về hai phương diện này, nàng không sánh bằng Châu nhược Lan. Trái lại, luận về thủ đoạn, biết vờ thùy mị, biết tỏ vẻ dằm say, biết gợi lòng người, thì nàng trên chân họ Châu.

Dương mộng Hoàn chận lại :

— Đủ rồi, sư tỷ ạ ! Ngu đệ thừa hiểu điều đó, sư tỷ chẳng cần phải đài đồng, nếu nàng không có thủ đoạn đó, làm sao gây được chấn động trong võ lâm, và hiện tại, hào kiệt anh hùng từng nhắc nhở đến những hành vi của nàng trong những phút trà dư tửu hậu.

Đồng thục Trinh chớp mắt :

— Chẳng như sư đệ ghen ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Sư tỷ lầm, mới cho rằng ngu đệ đố kỵ ! Chẳng bao giờ sư tỷ hiểu nổi nàng đâu ! Chính những kẻ từng điên đảo trước ánh mắt, nụ cười của nàng, từng bám sát bên nàng, van xin chút

cảm tình, còn chưa hiểu nàng được một cách tinh tường, huống hồ sư tỷ chưa hề lọt vào vòng thân mật của nàng ?

Đồng Thục Trinh cười nhẹ :

— Còn sư đệ ? Sư đệ hiểu nàng tường tận chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Ngu đệ dám quả quyết điều đó. Cho nên, đối với nàng ngu đệ kính thì có kính, nhưng gần thì chẳng dám gần !

Đồng Thục Trinh cau mày :

— Ngu tỷ chẳng hiểu gì cả. Sư đệ có thể giải thích rành hơn chăng ?

Dương Mộng Hoàn trầm giọng :

— Đáng lý, Lam Tiểu Điệp đánh trọn thời giờ của nàng để hưởng lạc thú nhân sinh, vì tạo hóa đã ban cho nàng nhiều ân huệ quá, nàng là kẻ được ưu đãi nhất trong những người ở lứa tuổi của nàng. Nhan sắc tuyệt vời, võ công quán thế, tại sao nàng còn ưu tư, sầu cảm ? Có phải chăng vì ảnh hưởng của dĩ vãng người sanh ra nàng, khiến cho nàng không thấy được vòm trời tươi đẹp đang mở rộng chờ đón nàng chăng ? Càng lớn lên, càng chồng chất tuổi đầu, nàng càng thấu đáo thế thái nhân tình, suy trước, nghiệm sau, nàng cảm thấy mình tạo ngộ quá nhiều bất hạnh rồi nàng sanh uất hận, oán hờn, cũng may có Châu Nhược Lan kề bên an ủi, khuyên lơn, nếu không thì, rất có thể nàng bị dồn vào cực đoan, một cực đoan tai hại.

Đồng Thục Trinh thở dài :

Nàng tịch mịch quá, sự tịch mịch bao phủ nàng ngay lúc còn thơ ấu, tâm thần nàng bị quan võ cùng, nàng nghĩ rằng trên thế gian này, chẳng có một nam nhân nào xứng đáng làm bạn đường của nàng, thương hại thay cho nàng, khi gặp đúng người lý tưởng, thì người lý tưởng đã thuộc về kẻ khác. Hà, trên đời này, có ai chấp nhận san sẻ tình yêu ? Thà yêu, thà yêu trọn và được trọn yêu, bởi con tim luôn luôn ích kỷ,

http://tieulun.hopto.org

ít nhất cũng trên phương diện tình yêu !

Dương Mộng Hoàn cũng thở dài :

— Sư tỷ lại lầm nữa rồi ! Lòng nàng mang cả một trời oán hận, nàng xem tất cả nam nhân như kẻ thù, không phân biệt tài năng, giai cấp, nàng khinh thường tất cả như cỏ rác. Sở dĩ nàng dầm gót chân khắp sông hồ, nơi nào nàng cũng lưu chút tình vớ vẩn, là cốt câu nhử bọn nam nhân cùng kéo đến tận nhà nàng, gầm đầu, uốn gối, van xin nàng bố thí chút tình thừa, nàng nhìn nam nhân mọp dưới gấu quần nàng, lòng sẻ vơi đi một phần uất hận, chứ nàng có đoái hoài đến ai ? Thương hại thay, có biết bao hào kiệt anh hùng đã bị nàng thao túng bằng ánh mắt nụ cười, nhưng người đó trái lại, hãnh diện vì được mắt xanh soi đến !

Đồng thục Trinh mỉm cười :

— Nhưng, đối với sư đệ, thì lại khác ! Nàng không dem thông lệ đó áp dụng với sư đệ !

Dương mộng Hoàn gật đầu

— Sư tỷ nói đúng, ít nhất cũng đúng ở cái chỗ từ trước đến nay, nàng còn dành ngoại lệ cho ngu đệ ! Nhưng, còn từ đây về sau ? Nàng dành cho ngu đệ một ngoại lệ, chẳng phải nàng thực sự thiên ngu đệ đấy. Sư tỷ có biết chăng, nếu trên thế gian, có một kẻ không chạy theo nhan sắc nàng, thì kẻ đó là ngu đệ

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp

Nên ngu đệ sĩ mê nàng, hãi phục dưới váy nàng, như bao nhiêu người đã làm có thể nào quả đã khác hơn ngày nay. Biết đâu, một thâm cảnh đã xảy với tiểu đệ ?

Đồng thục Trinh trố mắt :

— Tại sao ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— [illegible] ? Ngu đệ đã nói, nàng thường thường tất cả [illegible] như cỏ rác, nàng chẳng hề lấy mắt [illegible]

lừa lọc một ai. Những sự kiện đó, ngu đệ không thể dùng lý giảng giải cho sư tỷ hiểu được, chỉ khi nào việc có xảy ra mình mới biết tại sao thôi. Sư tỷ xem đó, vì ngu đệ không cần dùng tìm đến ngu đệ, tình nguyện trợ giúp, nàng làm như vậy là có dụng ý gì, nếu không ngoài cái ý câu nhử ngu đệ, giả sử ngu đệ cảm kích ơn nàng, tất nhiên phải đến tận nơi nàng ở, tỏ lời cảm tạ, đến một lần được, sẽ đến nhiều lần hơn, và vô tình ngu đệ rơi vào lưới rập của nàng :

Đồng thục Trinh lại hỏi :

— Còn như sư đệ đích thân đến yêu cầu nàng tiếp trợ ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Thì nàng sẽ làm cao, nàng sẽ đặt điều kiện, nàng sẽ làm khó dễ đủ điều !

Đồng thục Trinh thở dài :

— Và như vậy thì sư đệ phải bị nàng ức chế ! Phải đó, sư đệ luận đúng ! Nhưng, dù sao, ta cũng phải nhìn nhận nàng độc đáo hơn tất cả thiếu nữ đồng lứa tuổi với nàng.

Rồi nàng tiếp :

— Ngu tỷ đến đây lần này, cốt ý muốn thương lượng với sư đệ một điều...

Dương mộng Hoàn nhìn sửng nàng :

— Điều đó có liên quan đến Lam Tiểu Điệp ?

Đồng thục Trinh trầm ngâm một lúc :

— Cũng có liên quan đến nàng phần nào, nếu không nói trọng hệ. Tuy nhiên chẳng rõ có đúng là nàng đã nhúng tay vụ ấy chăng ?

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Mà vụ gì mới được chứ ? Sư tỷ bí mật quá !

Đồng Thục Trinh liền đề cập đến cái chết thảm của bọn nhân Trịnh gia trang, cùng sự xuất hiện của sứ giả Đa

http://tieulun.hopto.org

Tình Tiên Tử.

Dương mộng Hoàn ngưng trọng thần sắc :

— Nếu ngu đệ suy đoán không lầm, thì tám tên gia nhân đó Trịnh lão trang chủ sai phái mang tin đi các nơi đều bị giết hết. Giả sử có một người đi lọt, thì điều đó kể ra cũng là một cái may lớn, nhưng ngu đệ không dám hy vọng như vậy. Ai giết họ ? Sư tỷ phải biết, ngu đệ đã phá hủy bao nhiêu âm mưu của Đào Ngọc Bội rải rác dọc theo đường và hắn còn mang thương tích nặng, có lẽ hắn không nhúng tay vào vụ nầy đâu ! Ngu đệ nghĩ, phải có một người nào đó, chứ chẳng phải Đào Ngọc Bội, hạ sát bọn gia nhân Trịnh gia trang.

Đồng Thục Trinh trầm ngâm một chút :

— Dù không phải chính tay hắn hạ sát, thì cũng là người trong tổ chức của hắn. Ngu tỷ không mong gì hơn, trong cuộc tập kích Trịnh Gia trang sắp đến đây, nếu vắng mặt Đào ngọc Bội, thì một sư đệ, có thêm ngu tỷ và Trầm sư muội, ngoài ra còn có hơn một trăm năm mươi dũng sĩ trong bản thiết tưởng cũng thừa sức đối phó với chúng !

Dương Mộng Hoàn lắc đầu :

— Chẳng những vũ công của Đào Ngọc Bội rất cao cường mà trí mưu của hắn cũng xảo diệu kém bất cứ ai, bất quá từ trước đến nay, hắn có đôi lần thất bại là vì hắn ỷ tài, nhưng từ nay trở đi, có thể hắn rút kinh nghiệm, đề đặt lại, đó là điều chúng ta cần lưu ý, đừng khinh thường hắn mà mắc lừa hắn. Dù trong cuộc tập kích sắp tới, hắn vắng mặt, song người mà hắn nhờ giúp sức, hẳn phải là tay phi thường, có như vậy hắn mới dám ủy thác một công tác quan trọng. Vả lại, chúng ở trong chỗ tối, chực chờ dịp tốt hạ thủ đoạn, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, chờ chúng, như vậy là chúng ta kém thế một phần nào !

Đồng Thục Trinh hỏi :

— Sư đệ có đoán ra người nào đó, sẵn sàng giúp hắn, là

ai chăng ?

Dương mộng Hoàn lại lắc đầu :

— Ngu đệ chưa có thể đoán chắc được. Bất quá, ngu đệ chỉ nghĩ là người đó hẳn phải phi thường, thừa tài, thừa trí, cao mưu vậy thôi !

Đồng Thục Trinh nhìn thoáng sang Cung Thiên Kiện, lộ vẻ lo ngại :

— Sư đệ còn phải bận bao nhiêu thời gian chữa trị cho Cung lão tiền bối ? Sự việc cấp bách lắm rồi đấy, thiết tưởng sư đệ nên dinh hoàn việc chữa trị nầy lại, lo liệu cuộc đối phó với địch, xong rồi, hãy tiếp tục, có được chăng ?

Dương Mộng Hoàn trầm ngâm một lúc, không đáp .

Đồng thục Trinh cũng suy nghĩ một lúc, gương mặt lộ vẻ khó khăn, nàng tuy hồi thể, song vẫn nhận thức ra, trường hợp nào cũng quan trọng cả, xét cho cùng, Dương mộng Hoàn cũng không thể nhẹ, việc nầy, nặng lo cho việc kia.

Đột nhiên, có tiếng thở dập dồn vẳng đến tai cả hai. Tiếng thở đó, do Cung thiên Kiện phát ra, toàn thân lão rung rung lên, chừng như lão cố gượng cơn thống khổ đang vày vò quá độ, lão không dám rên la, lão chỉ thở gấp mà thôi.

Dương Mộng Hoàn đưa tay ra, sờ lên mình lão, khẽ thở dài.

Đồng thục Trinh thấp giọng hỏi :

— Có gì đáng ngại chăng ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Người xưa nói, sai nhất hào, cách thiên lý, trước kia, ngu đệ chỉ tưởng Cung lão tiền bối bị thương nơi kinh huyệt, nên dùng mọi biện pháp khai thông những kinh huyệt đó, giờ đây, mới nhận thấy là mình đoán sai ! Thanh thử, cầm như ngu đệ vô phương cứu chữa !

Đồng thục Trinh an ủi :

— Con người ta, ai cũng có mạng số cả, chỉ cần sư

http://tieulun.hopto.org

đệ tận tâm chửa trị, còn ra thì, kết quả như thế nào, mình cũng phải đành vậy, chứ biết làm sao hơn ?

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Hiện tại, ngu đệ thấy không còn phương pháp nào trị được thương thế của Cung lão tiền bối. Nếu mình vội vã, thì rất có thể thương thế sẽ biến đổi tai hại hơn. Bất quá, những gì ngu đệ đã làm cho Cung lão tiền bối, chỉ cốt ngăn chận sự thay đổi tai hại đó, còn như chửa lành thì chưa thấy có điểm hy vọng gì...

Chàng dừng lại một chút, trầm buồn giọng, tiếp nối :

— Tuy nhiên, biết đâu những phương pháp ngu đệ làm không đem lại một công hiệu nào ? Thôi thì đành với rủi may, nếu có biến chuyển ra sao, mình vẫn được nhẹ nhàng lương tâm trách nhiệm.

Đồng thục Trinh lại hỏi :

— Trước mặt cha con Trịnh bảo chủ, sư đệ đã tuyên bố là có thể chửa lành thương thế của Cung lão tiền bối, giờ đây nhận thấy bất lực rồi, sư đệ mới nói làm sao với họ ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Thật sự thì cũng khó xử cho ngu đệ. Nhưng giả sử ngu đệ cứu chửa cho Cung tiền bối được lành thương thế, thì sự lợi ích thu hoạch sẽ lớn lao vô cùng ! Cung lão tiền bối trước đây hai mươi năm, là tay kiệt liệt trên giang hồ, thinh danh chấn động bốn phương, trong thời gian qua, vì mang thương thế trầm trọng, thành ra con người vô dụng, nếu bây giờ mình làm sao cho Cung tiền bối khôi phục được võ công thì mình sẽ có một người trợ giúp rất đắc lực ! Bởi có cái hoài bão đó, ngu đệ mới tuyên bố sẽ làm hết sức mình, còn như có kết quả hay không thì đó ý trời, ngu đệ đành chịu thẹn trước cha con họ Trịnh, chứ làm sao hơn ?

Đồng thục Trinh không đồng ý với Dương mộng Hoàn về chỗ chàng khoa trương quá độ tài năng của Cung thiếu Kiện nàng nghĩ như nếu như lão ấy có tài quán thế, làm sao lão bị người ám toán được ?

Nàng đứng lên, thốt :

— Ngu tỷ không thể ở đây quấy nhiễu sư đệ lâu, bất quá...

Dương mộng Hoàn hỏi gấp :

— Sư tỷ có gì cần nói, xin cứ nói, tại sao lại ngập ngừng ?

Đồng Thục Trinh buông gọn :

— Mấy trăm mạng người của Trịnh Gia bảo, trong cái kiếp thương vong, có lẽ phải quan trọng hơn một Cung Thiên Kiện ! Sư đệ có nhận ra điều đó chứ ?

Dương mộng Hoàn, gật đầu :

— Ngu đệ hiểu sư tỷ muốn nói gì !

Đồng Thục Trinh mỉm cười :

— Bây giờ, ngu tỷ đi hội kiến với cha con họ Trịnh, nghiên cứu phương pháp đối phó với địch. Nếu không có gì quan trọng, ngu tỷ khỏi cần trở lại đây bàn luận với sư đệ, đừng chờ đợi ngu tỷ nhé !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Nếu có biến cố nào, xin sư tỷ gấp vào cho ngu đệ biết !

Đồng Thục Trinh cười nhẹ :

— Tự nhiên !

Rồi nàng bước ra ngoài.

Còn lại một mình trong gian phòng, Dương mộng Hoàn cố công nghiên cứu, tìm cách chửa trị cho Cung Thiên Kiện.

Trong thời gian đó, Đồng Thục Trinh có trở lại hai lượt, thấy Dương Mộng Hoàn quá chăm chú chửa trị, nàng lặng lẽ trở lại, không dám gọi chàng.

Bỗng một tiếng nổ vang lên, chấn động cả khu dưới đất.

Dương Mộng Hoàn giật bắn mình, song cố gượng trấn tĩnh, mở cửa phòng bước ra.

http://tieulun.hopto.org

Trọn khu dưới lòng đất, chìm trong bóng tối đèn đuốc khắp nơi đều tắt phụt.

Không cần phải suy nghĩ lâu, Dương mộng Hoàn cũng biết là có đại biến, chàng theo con đường quen thuộc, rời khỏi địa thất.

Cửa ra của địa thất, bằng sắt, bằng dày, lúc đó đã đóng chặc. Nơi đó có hai trang đinh của họ Trịnh, tay cầm cung nỏ, lưng giắt đao bén, đang đứng gát.

Chúng nhận ra Dương mông Hoàn, thấp giọng thốt :

— Dương đại hiệp hãy rẻ sang con đường riêng bên tả kia mà ra !

Dương mộng Hoàn gật đầu, bước sang con đường bên tả, khỏi con đường đó, đến một gian phòng, đựng toàn tạp vật, chất ngổn ngang.

Nơi đó, cũng có bốn tên tráng đinh, cũng cầm cung nỏ, lưng giắt đao túc trực. Chúng lách mình sang một bên, mở cửa, nhường cho chàng đi qua.

Qua khỏi gian phòng đó, chàng đến một tòa khách sảnh, hai bên khách sảnh, là hai tòa viện.

Một tiếng bình vang lên, một ngọn lửa màu lam bốc cao, tia lửa bắn tung toé.

Nhìn ánh lửa đó, Dương Mộng Hoàn giật mình, thầm nghĩ :

— Nếu họn tập kích không đông lắm, thì chúng chẳng cần dùng đến khói lửa làm tin hiệu liên lạc với nhau. Cứ theo tình hình nầy, thì phải có rất nhiều kẻ đến đây !

Không thể chần chờ dẫn do, chàng vọt mình đi liền.

Dọc theo đường, chàng thấy vô số bóng người, lố nhố, lao nhao, nhưng lạ một điều là chẳng ai hỏi han, ngăn trở chàng.

Chàng chạy thẳng đến gian tiền sảnh, đến đó chàng chẳng thấy cha con họ Trịnh. Chàng cho rằng họ đang điều động lực lượng trong bảo, chống địch ở đâu đó.

Lập tức, chàng vận khí, phi thân nhảy vút lên nóc nhà, nhìn quanh một vòng.

Chẳng nơi nào có ánh sáng cả, dù chỉ là một thứ ánh mờ mờ.

Chàng lại nghĩ :

— Công cuộc phòng thủ của Trịnh Gia đảo rất sum nghiêm dù đại địch có kéo toàn lực đến chỗ nầy, cũng vị tất đánh bại họ ngay, ta không cần phải ở lâu tại đây, chi bằng ta nên chạy ra phía trước kia, chận các toán người xâm nhập, phân tán bớt lực lượng địch, giúp cho người trong bảo nhẹ chịu áp lực, thế còn hữu ích hơn.

Nghĩ thế, chàng tung mình vọt đi liền.

Qua khỏi một dãy nhà, chàng đã đến bên ngoài bảo, vượt qua mấy dãy nhà nữa, chuyển sang góc Đông Bắc, thấy có ánh lửa lập lòe, ánh lửa dần dần bốc cao ngọn.

Chàng nhìn kỹ, lửa đó do từ nơi những căn nhà phát hỏa bốc lên, lửa bắt cháy rất mau, thế lửa rất mạnh.

Lạ thay, lửa cháy mạnh như thế, lại chẳng có bóng người chạy nạn lửa cũng như người chữa lửa.

Chàng phi thân lao vút mình về hướng đó.

Thoáng mắt ửa đã thiêu trọn sáu ngôi nhà, lửa còn bắt sang các ngôi nhà khác.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, trông thấy hơn mười đại hán vận y phục chẹt, màu đen, có mang vũ khí, đứng tựa mình nơi chân tường, nhìn lửa cháy.

Chúng là những ai ? Chúng đợi gì, đứng đấy ?

Dĩ nhiên, chúng là người trong cánh địch, điều đó chàng không cần suy luận cũng biết được, song chàng lấy làm lạ là lửa đã cháy rồi, chúng vẫn bất động.

http://tieulun.hopto.org

Chàng thầm nghĩ :

— Trịnh Cố Cương đã chuẩn bị rất chu đáo, cho các người già cả và trẻ nhỏ, phụ nữ tản cư rồi, còn bọn tráng đinh đều tập trung lại những nơi hiểm yếu, tập trung như thế thì sức kháng dịch có mãnh liệt hơn, song ít ra cũng phải phòng vệ cách nào, sao lại để cho chúng ngang nhiên đốt phá như thế này ?

Đứng nhìn lửa cháy, Dương mộng Hoàn chưa có chủ ý gì cả.

Vừa lúc đó, có hai bóng người lướt tới.

Chàng nhận ra, hai bóng người đó, gồm một già một trẻ, không ai khác hơn là Trịnh cố Cương và Trịnh khai Văn.

Lão bảo chủ vận y phục màu đen, lưng giắt Khai Sơn Đao.

Còn Trịnh khai Văn thì mang trường kiếm, bên hông có chiếc túi nhỏ, đựng ám khí, nhưng chẳng rõ là loại ám khí gì.

Dương mộng Hoàn cấp tốc nhún chân nhảy vào bóng tối.

Vừa đến nơi, Trịnh khai Văn đảo mắt nhìn ra bốn phía bắt gặp bọn đại hán áo đen đứng tựa bên tường, vội đưa tay vào chiếc túi bên hông, lấy ám khí.

Dương mộng Hoàn bất động, âm thầm theo dõi mọi động tác của song phương.

Trịnh Khai Văn từ trên mái nhà, nhảy xuống đất, tìm một chỗ tối tăm đứng nấp, hai tay đã có sẵn ám khí.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

Trịnh thiếu bảo chủ chưa biết có ta ở đây, nên chưa chịu ra tay, vậy ta nên dùng pháp truyền âm nhập mật bảo ý phát động ám khí là vừa, trong trường hợp này cần phải tốc chiến tốc thắng, tranh thủ thời gian, thanh toán mấy tên áo đen này cho xong.

Bỗng, có tiếng chuyển động ầm ầm vang lên, lửa cháy quá mạnh, làm sụp đổ mấy mái nhà và mấy bức tường nữa.

Lạ lùng hơn, chẳng những tường và nhà bị cháy, sụp đổ, mà đến những bức tường, những ngôi nhà ở xa xa, lửa chưa bén đến, vẫn sụp đổ như thường.

Thì ra, bọn tráng đinh trong bảo, biết phe mình ít người, không thể cứu diệt hoả hoạn, nên dành để cho lửa cháy, và còn phá hủy thêm những ngôi nhà khác, ngăn chận lửa lan tràn.

Dương Mộng Hoàn lại nhìn sang bọn áo đen, thấy chúng vẫn bất động. Chàng tự hỏi, có lẽ chúng bị điểm huyệt chăng ?

Chưng như Trịnh Khai Văn cũng phát giác ra điều đó, y khẽ đưa tay tung một mũi ám khí vào ngực một tên áo đen.

Ám khí chạm trúng ngực hắn, nhưng hắn vẫn bất động.

Dương mộng Hoàn sửng sốt thầm nghĩ :

— Đúng là chúng bị điểm huyệt rồi. Không rõ người nào đó, bản lĩnh tuyệt vời cùng một lúc điểm huyệt luôn mười người như thế ! Thủ pháp nhanh đến độ không một tên nào, phản ứng hoặc chạy thoát.

Tung ám khí xong, Trịnh Khai Văn phi thân lướt tới, định tóm lấy một tên đại hán áo đen, nhưng y vừa đưa tay ra, chưa kịp chạm vào người hắn, bỗng từ trên đầu tường bảo, có mấy bóng người, lao vút xuống nhanh như tên xẹt, người nào cũng có giắt kiếm sau lưng, kiếm đã rút ra khỏi vỏ thủ sẵn nơi tay, họ chưa đến nơi, tay đã vung lên, quét kiếm công tới liền.

Cùng lúc đó, có mấy bóng đen khác, cũng từ trên đầu tường, lao vút xuống, chúng không lao về Trịnh Khai Văn, mà mà lại vọt luôn vào trong bảo.

Trịnh khai Văn đã bị mấy người trước chận lại, không còn cách nào ngăn chận bọn sau .

Dương mộng Hoàn biết rõ, trong trường hợp này, tất phải có

http://tieulun.hopto.org

cuộc đổ máu, nếu không thì chẳng làm sao thu đoạt được bọn tập kích, chàng liều lấy một vuông khăn, trong mình rút ra, bịt kín mặt, rồi phi thân vọt theo bọn áo đen lao vút xuống sau cùng.

Trong chớp mắt, chàng theo kịp chúng, vượt lên, chận đầu, không nói năng gì cả, xuất thủ hạ ngay hai tên, còn lại sáu tên, chúng vung vủ khí phân ra bốn phía, vây chàng vào giữa.

X

CHƯƠNG XLVIII

DẠ CHIẾN ÁC LIỆT

Trong thoáng mắt Dương mộng Hoàn xử dụng đúng mười hai chiêu, hạ tất cả sáu đại hán áo đen còn lại.

Chàng ngẩng mặt lên, nhìn xa xa, thấy hơn mười đại hán áo đen khác đang chạy như bay vào bảo. Chàng cau mày, toan trở vào bảo, hầu tùy cơ chiêu liệu, tiếp ứng, nhưng ngoài hơn mười trượng xa, dưới ánh đèn đuốc vừa cháy sáng rực lên, trận chiến bắt đầu khai diễn, ác liệt.

Điều khiển người trong bảo, đối phó với địch, chính là lão chủ Trịnh cố Cương, theo đà tiến thoái, chòm râu dài của lão phất phơ, thanh Khai Sơn Đao chớp sáng lập loè, một mình lão ngăn chận bốn gã đại hán.

Nhìn kỹ một chút, Dương mộng Hoàn nhận thấy Trịnh Cố Cương kém thế rõ rệt, lão thủ nhiều hơn công, và dần dần đối phương đồn bức lão thành có phần nào lúng túng.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ, cuộc chiến hôm nay, vắng bóng Đào ngọc Bội, tất nhiên không có ai điều khiển trận thế, bọn người tập kích sẽ mạnh ai nấy vung vũ khí, không cần phải theo một đấu pháp toàn đội, do đó khó có thể tránh

ược hỗn chiến, người trong Trịnh gia bảo phải trải qua một ường kiếp sát hãi hùng, chỉ như chàng, có muốn can thiệp ải nạn cho cha con họ Trịnh, cũng chẳng thế nào theo từ m mà nương tay, nhẹ sát hại sanh mạng.

Dù sao đi nữa, chàng cũng phải can thiệp, và càng kết úc cuộc đấu sớm càng hay, lập tức chàng dở thuật khinh ng tuyệt đỉnh, lao mình vút đến cục trường, vừa đến nơi y tả tung ra một chưởng, hạ một đại hán cầm đao, rồi nhanh ư chớp vọt thẳng vào trung tâm cục diện, tay tả chưởng, y hữu chĩ, chàng đao bộ quanh một vòng, hạ luôn bốn tên ữa.

Chàng đã giải tỏa vòng vây, cứu thoát Trịnh Cố Cương rong áp lực của bốn tên đại hán, hạ luôn một tên đứng bên goai.

Trịnh Cố Cương giật mình hỏi gấp :

— Dương đại hiệp đấy à ?

Dương mộng Hoàn khoát tay :

— Lão bảo chủ hãy trở vào trong bảo, chủ trì đại cuộc, phải giữ vững tinh thần đồng đội, đừng để cho ai xao xuyến ào loạn lên, mất trật tự, rối hàng ngũ. Để tại hạ lo mặt ngoài ảo !

Mình đã cố gắng hết sức mà không đương cự nổi bốn đại án, thấy Dương mộng Hoàn chỉ xuất thủ một thoáng, lại hạ ột lượt cả bốn tên, Trịnh cố Cương cùng khâm phục tài nghệ ủa chàng lão thầm nghĩ, vũ lâm suy tôn chàng làm minh chủ, ể ra cũng xứng đáng lắm.

Về phần Dương mộng Hoàn, thấy có nhiều bóng đen khác àng lao vút vào sâu trong bảo, chàng khẩn trương ra mặt, hông cần chờ nghe Trịnh cố Cương nói gì, lập tức tung ình bay theo chúng.

Chưa kịp đến gần, ức độ vừa tầm, chàng vung tay phóng hưởng liền.

Một tiếng hự vang lên, đại hán gần chàng hơn hết ngã hào.

http://tieulun.hopto.org

Vừa lúc đó Trịnh Khai Văn cũng đã thanh toán xong mấy tên nghinh chiến với y, rảnh tay rồi, ý vọt mình đến nơi, dùng lục Dương mộng Hoàn truy sát chúng.

Y vung tay lên, thanh kiếm trong tay chớp sáng, một tên đại hán đã rụng đầu, đầu văng một nơi xa, xác ngã nhào tại chỗ.

Đồng thời gian, Dương mộng Hoàn đã dùng chỉ phong hạ luôn ba tên nữa.

Phần khởi tinh thần, Trịnh khai Văn vung luôn hai nhát kiếm, hạ thêm hai gã đại hán nữa.

Còn lại tên cuối cùng, hắn hoảng sợ quá, phóng chân chạy nhào.

Trịnh khai Văn dợm chân toan đuổi theo, Dương mộng Hoàn nắm áo kéo lại, thốt :

— Bỏ hắn đi. Hắn chẳng quan trọng gì đâu, bất quá chỉ vâng lịnh ở đây đốt nhà, dùng kế điệu hổ ly sơn, lừa bọn ta dồn toàn lực tại đây vừa ngừa địch vừa cứu lửa, để cho chúng được tự do hoành hành trong bảo. Chủ lực của chúng quy tụ bên trong kia, chứ chẳng phải tại đây, mình đừng tự phí lực với những tên vô dụng nầy !

Khẻ nhún chân, chàng tung bổng người lên không nghiêng dà, lướt tới, thoáng mắt đã xa ngoài ba trượng.

Trịnh khai Văn vọt theo, nhưng chẳng tài nào theo kịp chàng.

Lửa từ từ hạ, trên không, mây đen kéo phủ vầng trăng, bóng tối phủ dầy, Trịnh khai Văn trở vào trong bảo.

Y nép mình vào một chỗ tối, quan sát tình hình.

Trong toàn khu bảo, nơi nào cũng có ác chiến xảy ra, nơi nào người trong bảo cũng núng thế, Những tráng đinh đó, làm sao đương cự nổi những tay tập kích đêm nay ? Họ bất quá là những thôn dân, được huấn luyện cấp tốc cho việc phòng thủ bảo, họ đâu có quen chiến trận như bọn người tập kích dù sao cũng là những tay từng bôn tẩu giang hồ ?

Và hiện tại, nếu họ duy trì được trận chiến, là nhờ tinh thần quả cảm hơn tài ba của họ.

Tuy nhiên, nếu tình thế kéo dài, chắc chắn họ cầm cái bại trong tay, và một khi họ bại rồi, thì máu sẻ đổ, thây sẻ lợp, họ chết một cách oan uổng quá.

Đối diện giao đấu, họ kém lợi thế rỏ rệt, dù lại nhờ họ có những toán cung nỏ thủ, những toán nầy không ngừng bắn tên ra như mưa, vừa ngăn chận sức tiến của địch, vừa loại chúng dần dần. Bên cạnh địch, có rất nhiều tên bị bọn cung nỏ thủ hạ sát.

Bỗng, có tiếng y phục quét gió rẹt rẹt vang lên, ba bóng người từ trên mái nhà đối diện lao vút đến trước mặt chàng.

Trong ba tên đó, có một tên bị thương chúng xuống đến đất rồi, có lẻ chúng không trông thấy chàng, nên cùng ngồi xuống.

Hai tên kia day lại tên bị thương, nhổ mũi tên trên mình hắn, rồi lấy thuốc kim sang xoa vào, xé vạt áo gít lại.

Trịnh Khai Văn ức độ tình thế, nên y xuất hiện thình, lình tất y hạ hai tên đó dễ dàng, nhưng bẩm tính thiên sanh quang minh chánh đại, không bao giờ chịu đánh lén ai, cho nên y quát lớn :

— Đề phòng dấy /

Có lên tiếng rồi, y xuất thủ cũng được tiếng đường hoàng, y rời chỗ nấp, nhảy tới, tay hữu vung kiếm công tên bên hữu, tay tả xuất chưởng, công tên bên tả.

Nghe tiếng quát, hai đại hán giật mình, song làm sao chúng phản ứng kịp ? Tên bên hữu vừa đứng tên, nhát kiếm của Trịnh Khai Văn đã đến nơi giáng xuống đầu vai tả của hắn.

Tên bên tả, nhanh hơn một chút, lạn người xuống, lăn

http://tieulun.hopto.org

qua một vòng tránh chưởng kình của Trịnh, vụt đứng lên, rút đao khỏi vỏ, phản công liền.

Nhưng Trịnh khai Văn đã tràn mình qua một bên, tránh lưỡi đao của hắn, đồng thời y tung chân đá bay tên bị thương đang nằm dưới đất, tay kiếm vung theo, đại hán đầu tiên bị kiếm chạm, mất trọn một cánh tay tiện tận vai, đang nhăn mặt gượng đau không đề phòng gì cả, bất thình lình mũi kiếm của họ Trịnh lia sang, xuyên thủng ngực hắn, hắn ngã đùn xuống, chết liền.

Hụt đao đầu, đại hán còn lại vung đao lướt tới, xuất chiêu thứ hai liền. Phải nhìn nhận hắn cũng là tay k á, nhưng vũ công có khá mà tinh thần xuống quá thấp trước cảnh chết thảm của đồng bọn, thành thử chiêu thức của hắn không được mạnh lắm.

Trịnh Khai Văn cố vận toàn lực nghinh chiến, mong kết thúc cuộc đấu sớm, còn đại hán cũng cố gắng chi trì.

Đôi bên trao đổi mấy chiêu, Trịnh Khai Văn hét lên một tiếng, dùng kiếm hất vẹt thanh đao của đối phương, thuận tay kia tung ra một chưởng, trúng vào đầu vai của hắn, hắn loạng choạng người, chực ngã.

Không chậm trễ, Trịnh Khai Văn tung theo một ngọn cước, bắn đội hán lộn nhào về phía sau, xa hơn tầm thước.

Ngọn cước trúng đan điền, nhằm yếu huyệt, hắn hộc máu tươi, giẫy đành đạch mấy lượt, rồi tắt thở.

Hạ xong ba tên đại hán, Trịnh Khai Văn nhún chân phi thân lên nóc nhà, chuyền nhanh vào tòa khách sảnh trung ương.

Nhưng y vừa vượt qua hai dãy nhà, từ xa có bốn bóng đen lao vút đến ngược chiều với y. Y cấp tốc nhảy xuống một vuông sân lộ thiên, chân vừa chấm đất, y liền vung kiếm gạt phắt mấy mũi tên từ trong bóng tối bắn ra.

Vừa gạt tên, y vừa kêu to :

— Ngừng bắn ! Người nhà đây !

Trong bóng tối, có giọng nói rất khẽ vọng ra :

— Thiếu bảo chủ đấy à ? Hãy nhanh chân vào tòa khách sảnh trung ương, chừng như lão bảo chủ đang...

Trịnh khai Văn không cần nghe dứt câu, cũng biết ngay là thân phụ đang lâm nguy, lập tức nhún chân nhẩy trở lên nóc nhà, lao mình vun vút phía trung sảnh.

Nơi đó, đang khai diễn một cuộc ác đấu, khốc liệt chưa từng thấy Trịnh gia bảo.

Đồng thục Trịnh đang vũ lộng kiếm đương cự với một lão nhân vận áo xanh.

Lão nhân cầm một chiếc quạt, thoạt trương ra, thoạt khép vào Đồng thục Trịnh tuy đở hết tài nghệ thi triển, nhưng chưa tạo được một điểm ưu thế.

Chung quanh cục trường, có bầy tám đại hán áo đen, tất cả đều hờ vũ khí, đứng nhìn cuộc chiến. Có lẽ chúng nhận ra cuộc đấu ghê gớm qua, không biết phải làm sao cách nào tiếp trợ người nhà, đành đứng bên ngoài, chờ dịp.

Trầm Vân Phượng cũng có mặt. Nàng sử dụng thanh trường kiếm, vận chiếc áo trắng, đang phiêu phiêu phưởng phưởng áng ngữ tại cửa sảnh, tóc tai nàng buông xõa, tay không ngừng vung chân không ngừng đảo, tóc không ngừng bay chứng như nàng đã tiêu hao quá nhiều công lực trong cuộc đấu quá cam go mà chưa thu hoạch được thắng lợi nào.

Năm sáu chiếc thây người, nằm dưới đất, tay mỗi thây còn cầm cung nỏ. Năm sáu chiếc thây đó, dĩ nhiên là của bọn người trong bảo, bọn chuyên dụng cung nỏ.

Trịnh khai Văn nóng lòng thân phụ, bất chấp hiểm nguy

http://tieulun.hopto.org

khoá kiếm hộ vệ phần ngực, vọt mình qua cửa, vào đại sảnh.

Lập tức, ba đại hán bám sát theo ý.

Trầm Vân Phượng nép mình qua một bên, nhường cho Trịnh Khải Văn vọt vào, đoạn cấp tốc dảo bộ chắn tại chỗ củ nghinh đón ba đại hán.

Nhu biến từ tốn như nàng, lúc đó cũng không còn biết làm sao nương tay kiếm được nữa, bởi nhân nhượng chúng là chúng thừa thế hạ thủ đoạn ngay, do đo, nàng bắt buộc phải dùng tận lực, chi trì cuộc chiến.

Giả sử, nếu nà g đừng nương tay ngay từ lúc đầu, thì có lẽ cục diện đâu đến đổi nguy kịch cho Trịnh gia bảo ? Giờ, nàng có quyết tâm, kể cũng hơi muộn phần nào.

Tuy nhiên, nàng cảm thấy đau lòng khi bắt buộc phải dùng biện pháp mạnh. Có lẽ nàng không nên chọn kiếp sống giang hồ là phải, bởi ai có tấm lòng nhân đức thì không sao chịu nổi trước cảnh máu đổ, thịt rơi, mà trên giang hồ, chẳ g ngày nào là không có cảnh đó, không nơi nầy cũng nơi khác.

Thanh trường kiếm quét ngang một vòng, hất đội ba thanh đao trở lại, ba đại hán nghe tê buốt cả tay, lòi n ón buông đao liền. Chúng trố mắt nhìn nàng, không ngờ một thiếu nữ mảnh mai dịu dàng như nàng lại có nội lực hâm hâu như thế, chẳng tên nào dám lướt tới, phần gồm bản lĩnh của nàng, phần mất vủ khí, dĩ nhiên trở thành ay không, dù có gan to bằng núi cũng chẳng dám liều. Chúng giương tròn mắt nhìn nàng.

Trầm Vân Phượng quét một nhát kiếm, đánh bạc vủ khí địch, vẫn đứng ngay tại chỗ, không chịu lướt theo.

Có lẽ cũng vì không chịu khêu giòng máu, mà nàng phải vất vả từ đầu chiến cuộc đến giờ, cốt giữ vững mặt trận hơn là tạo ưu thế.

Nhưng nàn bất động, bọn cung nỏ thủ không bất động.

Một loạt tên ngắn từ trong bóng tối bay vút tới, trúng phải hai tên, hai tên đó ngã nhào xuống tại chỗ, còn tên thứ ba may mắn hơn, không bị hề hấn gì cả, song hắn hoảng hồn, quay đầu chạy bay đ , len vào đêm tối.

Trầm Vân Phượng vẫn hoành kiếm đứng ang ngử tại chỗ

Trịnh Khai Văn vào đến đại sảnh, dảo mắt nhìn quanh, thấy bọn cung nỏ thủ ẩn nấp tại các khung cửa sổ, còn Trịnh cố Cương đang ngồi trên chiếc ghế, gương mặt trầm nghiêm, nhưng trắng nhợt phần nào.

Cánh tay tả của lão bảo chủ đầm ướt máu hồng.

Biết thân phụ bị thương, Trịnh Khai Văn bước nhanh tới, quỳ xuống đất, thấp giọng hỏi :

Thương thế có nặng lắm không gia gia ?

Trịnh cố Cương gằn từng tiếng:

— Đừng lo cho cha, hãy nghĩ đến việc đối phó với địch là hơn. Cha dù già, vẫn còn đủ sức chịu đựng một vài thương tích !

Vừa lúc đó, có tiếng quát tháo vang lên đâu đây, chứng tỏ địch còn kéo tới.

Trịnh cố Cương trầm giọng tiếp :

— Hãy ra ngoài, ngăn chận địch, đừng quá ỷ lại vào sự tiếp trợ của người ta. Sự tồn vong của Trịnh gia bảo, dù sao cũng phải do người trong bảo lo liệu. Huống chi, cha dù có ra sao, thì nắm xương tàn cũng được vùi chôn ngay trong bảo, như vậy kể cũng mãn nguyện lắm rồi.

Biết tánh ý phụ thân, bảo sao là phải làm vậy không được cải lời, Trịnh Khai Văn đứng lên thốt .

— Gia gia dạy phải, con xin vâng.

Y cúi đầu chào lão bảo chủ, đoạn bước ra cửa. Vừa đi, y vừa nghĩ, vết thương của phụ thân trầm trọng lắm, nhưng người không cho y băng bó, thì còn biết làm sao ? Người đã nói như thế, có khác nào trối trăn với ta lần cuối ?

http://tieulun.hopto.org

Y đau khổ vô cùng, bước đến cạnh Trầm Vân Phượng, khẽ thốt :

— Thương thế của phụ thân tôi rất trầm trọng, tôi muốn săn sóc, mà người không ưng thuận, cảm phiền cô nương vào trong ấy,nói khéo thế nào cho người để cô nương băng bó, cô nương là khách, dù sao người cũng nể nang, chịu ý, vì dù người chẳng dằng lòng, xin cô nương tùy tiện điểm huyệt cho người hôn mê, băng bó hộ tôi. Ân cô nương, tôi xin ghi nhớ muôn đời !

Trầm Vân Phượng gật đầu :

— Được ! Trịnh thiếu bảo chủ để tôi lo việc ấy cho. Hiện tại, chỉ còn một lão già áo xanh đang chiến đấu với Đồng sư tỷ, lão tuy có vũ công cao, song Đồng sư tỷ thừa sức ngăn chận lão đợi Dương sư huynh trở lại. Thiếu bảo chủ cứ đứng áng ngữ tại đây, không cần phải tiếp trợ Đồng sư tỷ làm gì !

Rồi nàng quay mình, bước vào đại sảnh.

Trịnh Khai Văn biết rõ, nàng nói thế là để an ủi y, chứ tài nghệ của y có thấm gì bên cạnh họ mà mong tiếp trợ được ai ?

Y đảo mắt nhìn quanh cục trường, nơi nào cũng có trận chiến cả, nhưng chỉ có trận chiến giữa lão nhân áo xanh và Đồng thục Trinh là khốc liệt hơn hết. Có thể từ lâu, họ Trịnh chưa hề chứng kiến một cuộc đấu hết sức hải hùng như thế.

Đột nhiên, có tiếng quát vang lên, từ xa vọng đến cục trường :

— Vương Hàn Tương ! Năm xưa, ta đã lưu mạng sống, cho ngươi một lần, tại đất Kiềm Bắc. thiết tưởng ngày nay ngươi phải ăn năn, ngờ đâu ngươi vẫn chứng nào tật nấy !

Lão già áo xanh giật mình,chiếc quạt trong tay lão lơi đi một chút.

Đồng Thục Trinh nhân cơ hội đó, quét thanh kiếm một

đường, rọc toạt cánh tay áo của lão nhân.

Mũi kiếm đi sâu hơn, kéo tét một đường da nơi cánh tay đó, máu trào ra liền, chảy ròng ròng theo mấy ngón tay.

Nhưng, lão không chịu kém, trầm mình một chút, chiếc quạt sè ra phân nửa, vươn tới, quét ngang.

Một tiếng soạt vang lên, ống quần của Đồng thục Trinh rách một mảng lớn, đầu quạt chạm đến da, sâu vào thịt, máu vọt ra đỏ hồng.

Lão tung luôn hai chiêu nữa, bức thoái Đồng thục Trinh lùi về phía hậu mấy bước, đoạn ngẩng mặt nhìn về hướng vừa phát ra tiếng gọi :

— Chính tại hạ đây ! Các hạ là ai, xin xuất hiện cho lão phu bước bái kiến !

Trịnh khai Văn cũng ngẩng đầu lên nóc nhà.

Thì ra, chính là Dương mộng Hoàn, chàng bao mặt bằng vuông khăn màu xanh, đang đứng trên mái.

Hỏi câu đó rồi Vương hàn Tương không đợi đối phương đáp, bật cười lớn, tiếp nối :

— Tưởng ai ! Ngươi là Dương mộng Hoàn !

Lão quay sang hai đại hán vận y phục quái dị đứng bên cạnh, ra lịnh :

— Bắt hắn cho ta ! Đừng để hắn chạy thoát !

Hai đại hán lập tức phi thân vọt đến.

Dương mộng Hoàn chừng như đã biết là mình sẽ gặp bọn kình địch, nên chuẩn bị sẵn, chàng nghỉ tiện ba t.u vi cường nên đưa cả hai tay ra, tung luôn hai chưởng.

Hai đại hán không phải tay vừa, chưa đến nơi, t.ấy đối phương xuất thủ, cấp tốc vận công tung chưởng trả liền.

Chưởng kình của Dương mộng Hoàn phải kể là mãnh liệt vô tướng, vậy mà hai đại hán vẫn nghinh đón dễ dàng, đủ biết nội lực của chúng cũng hùng hậu lắm.

Cuộc chiến tay ba vừa khai diễn là ác liệt rồi, tuy họ

http://tieulun.hopto.org

không dùng vũ khí, nhưng chưởng kình của họ còn lợi hại hơn thép cứng, chạm phải là chết người ngay. Họ không rời xa nhau, họ như quấn quýt vào nhau, bất quá họ chỉ dịch ra một tý rồi xáp lại liền, thành thử họ quây quần với nhau không còn phân biệt ai ở phương nào kịp nữa. Thân pháp của họ chuyển nhanh hơn trốt lốc.

Đứng bên dưới nhìn lên, Trịnh Khai Văn giật mình nghĩ thầm, không ngờ cuộc tập kích hôm nay lại khốc liệt như thế, trước một lực lượng như lực lượng địch, chắc chắn là Trịnh Gia Bảo không mong gì tránh khỏi cái họa tiêu diệt. May mà có bọn Dương mộng Hoàn đối phó với chúng, nếu không thì cha con y đã tàng mạng từ lâu !

Chừng như khí h động vì cuộc đấu, Đồng thục Trinh không thể đứng lặng nhìn, nàng hét lên một tiếng !

— Trúng nầy !

Thanh kiếm trong tay nàng loé lên, một vệt sáng bạc bay đến vai tả Vương Hàn Tương.

Vương hàn Tương phản ứng nhanh vô tưởng, ngoặc chiếc quạt trong tay, vọt tới liền.

Hai bóng hình vừa xáp vào nhau, vội phân khai.

Đồng Thục Trinh lùi lại, chống kiếm gượng đứng vững, còn Vương hàn Tương chừng như bị nhát kiếm đó đâm trúng vai, thương thế khá nặng, Đồng Thục Trinh lùi lại rồi, lão vẫn đứng nguyên tại chỗ, không lướt theo.

Bọn áo đen đứng bên ngoài, thấy đã đến lúc tham chiến, cùng hét lên, cùng vũ lộng khí giới, tiến tới quanh mình Đồng Thục Trinh.

Trịnh Khai Văn nổi nóng, quát to :

— Loài chuột nhắt, dám buông tinh ngông cuồng !

Y chưa kịp nhít động thân hình, Đồng Thục Trinh đã hét lớn :

Đôi mắt đang nhắm nghiền, đinh thần, vụt mở to ra, nàng vung nhẹ thanh kiếm lên, quét tới như chiếc mống dài.

Hai tiếng rú thảm vang lên, hai tên đi đầu bị kiếm tiện làm đôi, bốn đoạn thân xác ngã nhào, bị áp lực của nhát kiếm bắn ra bốn phía,

Những tên sau cùng xám mặt, đồng khựng lại tại chỗ.

Trịnh Khai Văn lắc đầu, thầm nghĩ :

— Đã bị thương khá nặng, mà nàng vẫn còn lợi hại như thường, quả thật nàng có công phu hàm dưỡng hết sức thâm hậu !

Vừa lúc đó, có tiếng vọng dài, như tiếng hú, như tiếng gọi, cao vút, truyền đến cục trường.

Vương Hàn Tương bỗng dưa cao tay, vẫy vẫy chiếc quạt, dỏng dạc kêu to :

— Triệt thoái !

Chính lão nhún chân vọt đi trước.

Những tên áo đen tại cục trường cấp tốc nhảy theo lão lên trên mái nhà.

Liền theo đó, cung nỏ thủ từ phía hoạt động mạnh, tên ngắn, tên dài, tua tủa bắn tới, có mấy tên đại hán trúng phải tên, ngã nhào trên mái, lăn tròn, rơi xuống đất.

Hai đại hán đang đấu với Dương Mộng Hoàn cũng nhảy ra ngoài vòng chiến, quay mình phóng chân chạy đi.

Bọn Dương mộng Hoàn không ai đuổi theo chúng cả, trong phút chốc, Trịnh gia bảo trở lại tịch tịnh hoàn toàn, không còn một bóng địch.

Từ bên mái nhà nhảy xuống đất, Dương mộng Hoàn vừa tháo vuông khăn bao mặt, vừa hướng sang Trịnh khai Văn, thốt :

— Địch đã đi rồi, ít nhất đêm nay chúng ta cũng được tạm thời yên ổn, bởi chẳng khi nào chúng trở lại liền. Thiếu bảo hãy ra lịnh c o trang dinh thu dọn chiến trường đi ?

Tuy vâng một tiếng, Trịnh khai Văn còn nghi ngại y cho rằng địch chưa phải hoàn toàn chiến bại, bất quá chúng kém

http://tieulun.hopto.org

thế thôi, biết đâu chúng rút đi là chẳng do một mưu kế gì, nếu bây giờ giải tỏa các hệ thống phòng thủ, thu dọn chiến trường chúng trở lại thì sao ?

Rồi y tự hỏi mãi, tại sao bỗng nhiên chúng lại triệt thoái toàn lực lượng tập kích !

Dương mộng Hoàn bước đến gần Đồng Thục Trinh trầm giọng hỏi :

— Sư tỷ thọ thương có nặng lắm không ?

Đồng thục Trinh mỉm cười :

— Tét da, rách thịt bất quá là một vết thương thường, chẳng có gì đáng ngại.

Dừng lại một chút, nàng hỏi :

— Trận chiến chưa kết thúc, tại sao bỗng nhiên địch bỏ đi ?

Dương mộng Hoàn thấp giọng :

— Có người ngầm giúp bọn ta, ngăn chận số cao thủ của địch ở mặt hậu, có lẽ bọn đó bị thương vong rất nhiều, chúng biết chẳng còn hy vọng gì nữa, nên triệt thoái, tránh bị tổn thất thêm !

Đồng thục Trinh lấy làm lạ :

— Ai ngầm giúp bọn ta ?

Dương Mộng Hoàn ngưng trọng thần sắc :

— Hiện tại thì chưa biết được rõ ràng, bây giờ, xin sư tỷ hãy về phòng bồi dưỡng tinh thần cho bình phục đi !

Trầm Vân Phượng từ trong đại sảnh bước ra thốt :

— Địch đã đi rồi !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đi hết rồi ! À, hiền đệ hãy dìu Đồng sư tỷ vào phòng ngơi nghỉ, ngu huynh còn phải đến xem tình trạng của Cung lão tiền bối như thế nào !

Buông dứt câu, chàng bước đi liền.

Đến nơi, chàng nhận ra hơi thở của Cung thiên Kiện đã điều hòa trở lại, biết là thương thế có dịu phần nào, chàng giật mình, không hiểu do đâu, có sự biến đổi khác với chỗ tưởng chàng.

Chàng thấp giọng gọi :

— Lão tiền bối !

Cung Thiên Kiện từ từ mở mắt nhìn chàng, điềm nhiên gật đầu :

— À ! Dương đại hiệp !

Nghe giọng nói của Cung Thiên Kiện, chàng hết sức lấy làm lạ, chừng như có vẻ xa vắng, lạnh lùng, nếu không nói là bất mản.

Tuy nhiên chàng tạm lờ đi hỏi :

— Lão tiền bối cảm thấy thương thế ra sao ?

Cung Thiên Kiện vẫn điềm nhiên :

— Lão phu nghe khoẻ khoắn nhiều, không dám làm phiền đến đại hiệp nữa.

Dươngmộng Hoàn đặng hắng một tiếng :

— Lão tiền bối...

Cung Thiên Kiện gạt ngang !

— Lão phu đang vận công, điều tức, không tiện nói chuyện nhiều !

Rồi lão nhắm mắt lại, cầm như chẳng có mặt Dương Mộng Hoàn tại phòng.

Dương mộng Hoàn hết sức kinh dị, song lão không muốn nói chuyện nữa, thì chàng còn hỏi gì hơn ? Chàng day qua nhìn gã đại hán áo đen dùng làm vật thí nghiệm, bất giác sửng sờ, đại hán đã mất dạng !

Chàng thở dài, từ từ bước ra khỏi phòng.

Khi chàng bước ra khỏi phòng, Cung Thiên Kiện mở mắt ra, toan gọi nhưng rồi nín lặng, khẻ lắc đầu, nhắm mắt lại như cũ.

Lúc đó, gia nhân đã khiên lảo bảo chủ xuống tòa địa thất rồi, đèn đốt sáng choang, chiếu khắp tòa địa thất như ban ngày.

http://tieulun.hopto.org

Chiếc áo trắng của Trầm Vân Phượng loang lổ những bệt máu, nàng trầm trầm gương mặt đứng một bên Trịnh Cô Cương, vừa trông thấy Dương mộng Hoàn nàng chớp mắt lên, thốt gấp :

— Hoàn huynh, hãy bước nhanh lại đây, xem thương thế của lão bảo chủ. Vết thương nặng quá !

Dương mộng Hoàn bước tới, nhìn thoáng qua lão bảo chủ, đoạn thấp giọng đáp :

— Chẳng sao đâu. Chỉ nghỉ một lúc, lão bảo chủ sẽ tỉnh lại như thường.

Trầm vân Phượng thở phào :

— Vậy là ngu muội yên tâm !

Hiện tại, Dương mộng Hoàn đang có trăn ngàn nghi vấn trong tâm tư chàng muốn cấp tốc tìm những chứng minh cho các nghi vấn đó, toan rời địa thất, trở lên bên trên, nhưng Trịnh khai Văn đã tiến đến y có vẻ vội vã, hơi thở dập dồn, vừa gặp Dương mộng Hoàn, y hỏi nhanh :

— Gia phụ thế nào, hở Dương đại hiệp ?

Dương Mộng Hoàn thở dài :

— Không đến đỗi nguy đến tánh mạng, nhưng kinh mạch một bên chân đã đứt đoạn chỉ ngại chiếc chân đó không còn hoạt động như thường được nữa.

Trịnh khai Văn ảm đạm vô cùng :

— Vậy cũng là một đại hạnh trong muôn ngàn bất hạnh !

Y dừng lại chút một, rồi tiếp :

— Vừa rồi, tại hạ có làm một cuộc tuần tra quanh bảo, phát giác ra rất nhiều sự khả nghi !

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Sự gì thế ?

Chàng vốn là con người trung hậu, dù biết rõ những gì Trịnh khai Văn đã phát giác, song khi người ta có hứng, nếu chàng tỏ ra là mình đã biết, người ta sẽ mất hứng ngay, nên chàng vờ hỏi như vậy.

Trịnh khai Văn thốt :

— Tại hạ phát giác ra, tất cả những thi thể bên ngoài bảo đều mang dấu vết vũ khí, hoặc chưởng kình, tuyệt nhiên chẳng có một chiếc xác nào trúng tên cả...

Thốt đến đó, bỗng y nín bặt.

Dương mộng Hoàn vẫn giữ nụ cười :

— Nhiều hay ít ?

Trịnh khai Văn chớp mắt :

— Rất nhiều. Ba phía bảo đều có những xác chết như thế cả. Có phải chính Dương đại hiệp xuất thủ chăng ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Không phải tại hạ đâu. Có lẽ thiếu bảo chủ cũng biết như vậy chứ !

Nghe Dương mộng Hoàn đáp một câu, chứng tỏ chàng đã biết những sự bí mật đang ám ảnh y, y thoáng đỏ bừng sắc mặt, ấp úng :

Không rõ người nào đó, hạ sát chúng ! Đã có hảo ý giúp tại hạ, sao chẳng chịu chường mặt ?

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Chắc thiếu bảo chủ đã nhận qua thương thế của chúng, phải cho rằng chỉ có một người xuất thủ thôi chứ ?

Trịnh Khai Văn gật đầu !

— Đúng vậy.

Dương mộng Hoàn toan tiết lộ với Trịnh Khai Văn, là có người lén vào địa thất, chữa trị cho Cung Thiên Kiện, nhưng chàng thay đổi ý đó ngay, điểm nhẹ một nụ cười :

— Còn Đồng sư tỷ của tại hạ ?

Trịnh khai Văn đáp :

— Đồng cô nương hiện đang ở sảnh đường, điều tức.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Thương thế ra sao ?

Trịnh khai Văn thốt :

— Thương tích da thịt...

http://tieulun.hopto.org

Bỗng, một tiếng két vang lên, cánh cửa mở ra. Cung thiên Kiện xuất hiện gương mặt trang nghiêm.

Trịnh khai Văn mừng rỡ, hỏi gấp :

— Thương thế của Cung Thúc đã đỡ nhiều ?

Cung thiên Kiện gật đầu, nhìn sang Trịnh Cố Cương một thoáng, hỏi lại :

— Tình trạng gia gia ngươi có nặng lắm chăng ?

Trịnh khai Văn đáp :

— Dương đại hiệp bảo, sợ bư hết một chân !

Cung thiên Kiện nhìn sang Dương mộng Hoàn, điềm nhiên thốt :

— Vị tất như thế...

Lão quay nhìn lại Trịnh khai Văn, hỏi:

— Thần trí gia gia ngươi có tỉnh không ?

Qua mấy câu đối đáp, Trịnh khai Văn phát giác ra, âm thinh của Cung thiên Kiện có vẻ khác lạ hơn ngày thường. Nhất là hỏi câu hỏi của lão về thần trí phụ thân y.

Y chưa kịp đáp gì, Trầm Văn Phượng ứng tiếng :

— Thương thế của lão bảo chủ trầm trọng, tôi đã điểm huyệt cho lão bảo chủ hôn mê, đỡ cảm thấy đau đớn phần nào.

Cung thiên Kiện ừ khẽ một tiếng, đoạn day qua Trịnh khai Văn :

— Cho hiền điệt biết, khi nào lịnh tôn tỉnh lại, hiền điệt trình hộ lão phu, lão phu cảm kích ơn tri ngộ trong mấy mươi năm qua, lịnh tôn đối xử hết sức tốt đẹp, lão phu luôn luôn ghi nhớ trong lòng, ngày sau sẽ có dịp đền đáp. Phần hiền điệt hảy thận trọng trong tiền trình, lão phu hiện đây xin tạm biệt.

Trịnh khai Văn như từ cung trăng rơi xuống, há hốc miệng ngây người một lúc, hỏi :

— Cung thúc thúc muốn đi ?

Cung Thiên Kiện gật đầu :

— Phải ! Trong thiên hạ, chẳng có cuộc sum hợp nào trường

cửu cả, không từ biệt cũng phải sanh ly, lão phu không có thì giờ, không thể chờ đợi lịnh tôn tỉnh lại, giáp mặt bái từ !

Trịnh Khai Văn bàng hoàng ngơ ngẩn, giương tròn mắt nhìn Cung Thiên Kiện, chẳng thốt được tiếng nào.

Cung Thiên Kiện thở dài :

— Lão phu có lưu lại đây một vật, vật đó để tại chỗ ngồi của lão phu, khi nào lão phu đi rồi, hiền điệt hảy lấy mà xem.

Lão bước đi ...

Trịnh Khai Văn hấp tấp hỏi :

— Cung thúc thúc đi thật ?

Cung Thiên Kiện quay nhìn lại, điểm một nụ cười :

— Tự nhiên là thật. Hiền điệt bảo trọng nhé !

Trịnh khai Văn còn biến làm sao hơn, liền vòng tay nghiêng mình, cúi đầu :

— Cung thúc thúc muốn đi, tự nhiên tiểu điệt chẳng dám ngăn trở, song thiết tưởng, Cung thúc thúc cũng có thể chờ dợi giây lát, cho gia phụ tỉnh lại rồi, sẻ ra đi cũng không muộn! Nếu để cho Cung thúc thúc đi như thế nầy, gia phụ sẽ quở trách tiểu điệt,...

Cung Thiên Kiện lắc đầu :

— Thời gian khẩn cấp, lão phu cần phải đi ngay, còn lịnh tôn thì, dã chắc gì sẻ tỉnh lại trong giây lát ?

Dương mộng Hoàn đột nhiên cất tiếng :

— Trịnh huynh. Ý Cung lão tiền bối đã quyết, Trịnh huynh còn làm khổ lão tiền bối chi nữa? Đừng buộc người vào cảnh khó xử !

Nhìn Cung Thiên Kiện, rồi nhìn sang Dương mộng Hoàn, Trịnh khai Văn không biết phải nói lời gì cho hợp tình, hợp lý.

Cung Thiên Kiện chớp mắt mấy lượt, nhìn thẳng vào mặt

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn, thần sắc biến đổi kỳ dị, nửa như [illegible] tư.

Dương Mộng Hoàn vòng tay thốt :

— Cung lão tiền bối đã khôi phục vũ công rồi, tại hạ kính mừng cho. Non sông ngày nào chưa đổi dời, thì hậu hội [illegible] hữu kỳ.

Cung Thiên Kiện khẽ thở dài :

— Dương đại hiệp bảo trọng nhé. Hôm nay chia tay, [illegible] ngày nào gặp lại nhau ? Gặp nhau tại đâu ? Gặp với [illegible] nghĩ nào, thân hay thù ? Thật khó mà biết trước được những gì xảy đến trong tương lai !

Lão lại bước đi.

Dương mộng Hoàn thốt vọng theo :

— Chỉ mong người trường thọ có lo gì chẳng gặp lại nhau ! Xin lão tiền bối cảm phiền, tại hạ không thể đưa [illegible] hơn !

Từ xa, Cung Thiên Kiện đáp vọng lại :

— Tự nhiên như vậy rồi !

Lão gọi Trịnh Khai Văn :

— Hiền diệt nhớ trình lại với lịnh tôn, người đi xa nhưng lòng vẫn còn ở lại, con người dù chết, ân nghĩa vẫn bền.

Âm thinh của lão dần dần không còn nghe rõ nữa.

Trịnh Khai Văn quay sang Dương Mộng Hoàn, hỏi :

— Tại sao thế, hở đại hiệp ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Thực sự, thì tại hạ không biết phải nói như thế nào. Rất có thể là người bị uy hiếp !

Trịnh Khai Văn lắc đầu :

— Cung lão tiền bối là con người bất khuất, quyết chẳng khi nào để ai uy hiếp đâu.

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Một lời hứa như thế nào đó, trước kia, giờ đây, có kẻ nhắc lại.

Trịnh khai Văn trầm ngâm một chút :

— Điều đó thì có thể, chứ hiện tại, nhất định Cung lão tiền bối chẳng chịu khuất phục một ai. Lão ấy vốn thủ tín, song suốt hai mươi năm qua, lão ở tại tệ bảo, có bao giờ xuất ngoại đâu, mà bảo rằng do một lời hứa xa xưa ?

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một lúc :

— Vô luận lão bị uy hiếp, hay lão thủ tín, song nhìn qua sự tình, lão hấp tấp ra đi, quyết chẳng phải do ý muốn của lão.

Trịnh khai Văn bàn :

— Sự đổi ý này có lẽ phát sanh từ lúc thương thế chuyển biến.

Dương mộng Hoàn nhìn xuống mặt nền đất, thẳng đến vọng cửa bí mật, hỏi :

— Có tất cả mấy con đường, ăn thông đến tòa địa thất này ?

Trịnh khai Văn đáp :

— Có ba đường. Một con đường chánh, một đường ăn thông đến trung viện, ăn thông đến gian phòng chứa tạp vật. Con đường nữa, chỉ có gia phụ và cung thúc thúc biết mà thôi tại hạ cũng không được biết.

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Trong lúc chúng ta đang nghinh chiến với địch, thì có người do theo con đường bí mật đó, vào tận đây, chữa trị thương thế cho Cung lão tiền bối, với điều kiện buộc lão phải rời Trịnh gia bảo ngay, rất có thể lão đã chấp thuận. Vì chấp thuận, nên lão ra đi hấp tấp như vậy !

Trịnh khai Văn gật đầu :

— Lão có chấp thuận, kể ra cũng không có gì lạ cả, bởi thường ngày, lão ước vọng được khôi phục vũ công.

Dương mộng Hoàn tiếp nối :

— Kẻ nào đó, chữa trị thương thế xong rồi, có bảo Cung lão tiền bối vận khí xem thử có thật là lành

http://tieulun.hopto.org

hẳn chưa, kẻ đó lại còn lưu một điểm thương thế nhỏ hẹp rằng, trong ngày giờ nào đó, Cung lão tiền bối phải có mặt, sẽ chữa nốt cho lão hành hẩu. Nếu lão thất hẹn, thì cái thương thế còn chừa lại, sẽ phát tác lên, vũ công vừa khôi phục sẽ đi hủy diệt như cũ.

Trịnh Khai Văn gật đầu :

- Vì vậy Cung lão tiền bối phải đi gấp.

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Kẻ đó tại còn dặn lão, không được tiết lộ sự việc đó để lão ra đi mà chẳng tỏ bày lý do với chúng ta.

Trịnh Khai Văn đồng ý :

— Đại hiệp luận đúng.

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một lúc :

— Kẻ đó là ai ?

Chàng hỏi vậy mà hỏi, rồi tự đáp :

— Trừ Diệu Thủ Ngư Ân Tiêu Thiên Nghị ra, còn ai có tài chữa trị thương thế công hiệu như thần ? Thiết tưởng, chẳng có bao nhiêu người, chúng ta có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trịnh khai Văn trố mắt :

— Đại hiệp muốn nói đến Đa Tình Tiên Tử ?

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

- Ngoài Lam Tiểu Điệp ra còn có Chu Nhược Lan, còn có Đao ngọc Bội, chúng ta có thể loại bỏ giả thuyết Lam Tiểu Điệp và Đao ngọc Bội ra, để suy luận về trường hợp Chu Nhược Lan thôi.

Chàng mơ màng một chút, rồi tiếp :

— Mà dù cho ai đi nữa, hiện tại chúng ta chẳng cần phải nhọc trí tìm hiểu rồi cũng có tin tức về việc đó.

X

CHƯƠNG XLIX

MỨC ĐỘ VỦ CÔNG

Đàm đạo với nhau một lúc, chợt Trịnh Khai Văn hỏi :

—Còn vị Lưu huynh, đến đây một lượt với Dương huynh, mấy hôm nay bỏ đi đâu, sao chẳng thấy mặt mày chi hết ?

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Thiếu bảo chủ muốn nói đến Huy Viễn ? Tại hạ nhờ hắn thu xếp một vài việc, khẩn cấp, vừa bí mật, thành thử lúc hắn xuất ngoại, tại hạ dặn luôn không báo cho thiếu bảo chủ hay.

Trịnh khai Văn ạ lên một tiếng :

— Ra thế !

Dương mộng Hoàn đề nghị :

— Lão bảo chủ đang nghĩ, mình ở đây chẳng làm gì, vậy mình lên bên trên mặt đất, quan sát qua tình hình xem sao !

Trịnh khai Văn chấp thuật ngay.

Hiện tại, y hoàn toàn tin tưởng nơi Dương Mộng Hoàn, chàng bảo gì, làm gì, y cũng nghe theo, chẳng bẻ hỏi han, không cần suy luận.

Lúc đó, đêm đã tàn, vầng thái dương bắt đầu bắn những tia sáng sớm, chiếu diệu phương Đông, sương đọng trên cành cây ngọn cỏ chớp chớp như ngàn muôn hạt kim cương lấp lánh khoe màu.

Lên đến mặt đất, Dương mộng Hoàn, tiến thẳng ra hậu viện, đến một cội bạch dương, đu cành chuyền lên tận ngọn, lấy một vuông khăn hồng cầm tay, đưa cao, phất qua phất lại một lúc, rồi tuột xuống.

Trịnh Khai Văn biết rõ chàng làm hiệu với người nào đó ở xa xa, và người đó dĩ nhiên là Lưu Huy Viễn chứ chẳng còn ai khác nữa.

Y hỏi :

— Đại hiệp có trông thấy Lưu huynh chăng ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Không thấy, nhưng tại hạ có ước định với hắn, mỗi lần cần liên lạc với nhau, là dùng khăn hồng làm hiệu. Hắn

http://tieulun.hopto.org

có thấy ám hiệu bay không, trong chốt lát nữa đây, mình sẽ biết. Mình chờ một chút xem sao.

Chàng cau mày, gương mặt trầm tư, chẳng muốn nói gì thêm.

Một lúc sau, một bóng người từ bên ngoài bảo, vượt tường vào trong, người đó vận y phục đen, đầu đội nón lông, dáng dấp như nông dân, tác giả. Trịnh khai Văn không nhận ra người đó là ai, toan cất tiếng quát chận. Dương mộng Hoàn khoát tay, đoạn hướng về người vừa xuất hiện hỏi :

— Lưu huynh mang tin hửu ích về đấy à ?

Thì ra, người đó chính là Lưu Huy Viễn, cải trang làm một lão nông dân. Hắn đưa tay dở chiếc nón, vuốt nhẹ lên gương mặt, hiện nguyên hình trạng, nghiêng mình trước Dương mộng Hoàn và Trịnh khai Văn, chào :

— Dương đại hiệp và Trịnh thiếu bảo chủ chờ đợi có lâu không ?

Rồi hắn tường trình công việc :

— Tại hạ bố trí mười hai nơi mai phục trên khắp nẻo đường, theo dõi mọi hành động của chúng..

Dương mộng Hoàn không muốn dài dòng, chận ngang :

— Lưu huynh có thấy Đa Tình Tiên Tử chăng ?

Lưu Huy Viễn gật đầu :

— Có ! Nếu chẳng có Đa Tình Tiên Tử cùng đám thuộc hạ, thì đêm vừa qua Trịnh gia bảo không tránh khỏi một sát kiếp hải hùng.

Trịnh khai Văn lấy làm la, thầm nghĩ chẳng rõ vì nguyên nhân nào Đa Tình Tiên Tử lại có hảo ý đối với gia đình y như thế.

Dương Mộng Hoàn gật gù :

— Vậy là đúng rồi. Cung lão tiền bối đã được nàng ấy cứu !

Trịnh khai Văn trố mắt ,

— Đại hiệp cho rằng nhân lúc chúng ta bận nghênh chiến

với địch, Tiên Tử lẻn vào bảo, chửa trị cho cung lão tiền bối ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Nàng do theo con đường bí mật mà vào, chửa trị cho lão ấy xong rồi, bức bách lão phải rời khỏi bảo ngay.

Trịnh Khai Văn lại càng khó hiểu :

— Tại sao thế ? Giải nạn cho Trịnh gia bảo, chống lại bọn kia, hành động đó kể như thân, còn bức bách Cung lão tiền bối, rời bảo đi nơi khác, là tư cách của kẻ thù, có thể nào nàng vừa tỏ ra thân vừa tỏ ra thù, mâu thuẫn như vậy ?

Dương mộng Hoàn đáp lửng :

— Việc đó, rồi sau này Thiếu bảo chủ sẽ rõ, hiện tại, tại hạ cũng chẳng biết phải giải thích làm sao được !

Thực ra, chàng thừa hiểu vì lẽ gì, Đa Tình Tiên Tử lại hành động như thế, song nói ra làm gì ? Đã chắc gì Trịnh khai Văn chịu tin, mà trái lại còn sợ y cười cho mình lẩn thẩn là khác !

Trịnh khai Văn lại hỏi :

— Còn điểm nầy nữa, đối với Cung lão tiền bối, Đa Tình Tiên Tử xưa nay không có liên quan, giữa nhau chẳng có cấu kết ân oán tình cừu đã chửa thương thế, là thi ân, rồi bức bách lão rời Trịnh Gia bảo, là thù, tại sao nàng làm thế ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Trong vòng năm bảy hôm nữa, Thiếu bảo chủ sẽ hiểu lý do !

Trịnh Khai Văn hết sức khó nghĩ. Đa Tình Tiên Tử có hành động mâu thuẫn riêng về trường hợp của y, mà cũng mâu thuẫn luôn về trường hợp của Cung thiên Kiện không rõ nàng có dụng ý gì ?

Y muốn hỏi Dương mộng Hoàn, nhờ chàng giải thích mấy

http://tieulun.hopto.org

điều thắc mắc đó, song thấy chàng không muốn nói nhiều, dành nín lặng.

Y xoay câu chuyện sang vấn đề khác :

— Không rõ giờ đây gia phụ đã tỉnh lại chưa ?

Dương Mộng Hoàn thốt :

— Mình xuống địa thất xem sao !

Đến nơi, cả hai thấy Trịnh Cố Cương đã tỉnh lại rồi, Trầm Vân Phượng đã giải khai huyệt đạo cho lão từ lâu.

Dương Mộng Hoàn thì thầm bên tai Trịnh khai Văn.

— Lão bảo chủ chưa được khoẻ lắm. Trịnh huynh kh[illegible] đề cập đến việc Cung lão tiền bối bỏ đi nhé !

Trịnh khai Văn gật đầu.

Đồng, Trịnh Cố Cương gọi :

— Văn con, thương thế của Cung thúc thúc con như thế nào ?

Bình sanh chưa hề nói ngoa một lần, bất cứ với ai, chẳng lẽ giờ đây lại nói dối với cha ? Nhưng, không nói dối cũng chẳng được, bởi sự tình có ảnh hưởng lớn đến tinh thần của cha, bắt buộc Trịnh khai Văn không còn cố chấp nữa, y đáp :

Cung thúc thúc đã đỡ nhiều !

Trịnh Cố Cương điểm phớt một nụ cười, rồi nhắm mắt lại.

Vừa lúc đó, một tên trang đinh thập thò bên ngoài cửa, tay cầm một phong thư.

Trịnh khai Văn bước ra, tên trang đinh trao phong thư cho y, y thấy ngoài phong bì đề tên Dương mộng Hoàn.

Y thầm nghĩ, chẳng biết ai gởi thư tới cho Dương mộng Hoàn, tại sao người đó lại biết chàng ở đây ?

Dương mộng Hoàn cũng bước theo ra, thoáng nhìn phong thư, thấy rõ tên họ mình, nhưng cũng vờ hỏi :

— Có việc gì thế, hở Thiếu bảo chủ ?

Trịnh khai Văn không đáp, trao phong thơ cho chàng.

Chàng xé phong bì, thầm đọc :

— Hẹn canh hai đêm nay, gặp nhau tại ngôi nhà tranh bên vệ đường, cách đây độ mười dặm, về hướng Tây Bắc. Không nên tiết lộ sự tình với ai.

Kèm theo thư, có một bức sơ đồ, chỉ dẫn nơi ước hẹn, mặc dù nơi đó cũng chẳng phải bí mật gì.

Bên dưới tờ thư, chẳng có ghi tên họ người gởi.

Dương mộng Hoàn mỉm cười, cất phong thư trong mình, rồi thốt :

— Bây giờ, tại hạ phải đến thăm qua tình trạng của Đồng sư tỷ một chút !

Thấy chàng không nói gì về phong thư, Trịnh Khai Văn cũng chẳng hỏi.

Vào thăm Đồng Thục Trinh xong, nhận ra tình trạng của nàng chẳng nguy hại gì cả, chàng cáo biệt Trịnh Khai Văn rồi về phòng, ngồi trên giường vận khí, điều tức.

Trong ngày đó, Lưu Huy Viễn và Trịnh Khai Văn có đến tìm chàng hai lần song họ thấy chàng còn ngồi thiền tịnh, chưa tỉnh lại, nên họ chẳng dám gọi.

Thời gian trôi qua, ngày hết, đêm về.

Canh một gần tàn, Dương mộng Hoàn lặng lẽ rời khỏi bảo, theo con đường đã chỉ trong phong thư, chàng đến nơi ước hẹn.

Chàng tìm ngôi nhà đó không khó lắm.

Đó là một ngôi nhà tranh, xiêu vẹo, trong nhà chỉ có một chiếc bàn ọp ẹp, trên bàn có một cây đèn, ngọn to, cháy sáng tỏ,

Quanh chiếc bàn, có mấy chiếc ghế, có hai người đang ngồi, hai người đó, là Lam Tiểu Điệp và Đào ngọc Bội.

Họ ngồi lặng, đối diện với nhau, chẳng ai nói với ai một lời nào.

Dương mộng Hoàn sửng sờ, không ngờ lại gặp cả hai tại nơi đây !

Nghe tiếng động bên ngoài, ngồi day mặt vào trong, Lam

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Điệp không hề qnay lại, cất giọng lạnh lùng :

— Xin mời Dương đại hiệp vào !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ, nếu Lam tiểu Điệp và Đào ngọc Bội thực sự hợp tác với nhau, thì đúng là một bất hạnh lớn lao cho vũ lâm vậy !

Chàng từ từ bước vào nhà, đến bên chiếc bàn, kéo một chiếc ghế, ngồi xuống, chẳng chờ ai mời cả.

Chiếc bàn, dài ba thước, ngang độ hai thước. Lam tiểu Điệp và Đào ngọc Bội ngồi hai bên, đối diện nhau, chàng ngồi xuống tại một đầu, chiếm khoảng giữa.

Ngồi xuống rồi, chàng im lặng. Hai người kia cũng im lặng. Không ai nhìn ai, không ai nói với ai một lời nào.

Lâu lắm, Dương Mộng Hoàn mới cất tiếng :

— Trong hai vị, vị nào có nhã ý đạt giấy với tại hạ đến đây ?

Lam tiểu Điệp buông gọn :

— Tôi ! Đại hiệp nghĩ sao, tôi có xứng đáng mời đại hiệp chăng ?

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Xứng đáng lắm chứ ! Phải có vinh hạnh mới được cô nương cho với đến đây chỉ giáo !

Lam tiểu Điệp dặng hắng một tiếng :

— Còn tôi, thật hết sức vinh hạnh mới được đại hiệp đoái hoài chấp thuận đến nơi ước hẹn !

Dương mộng Hoàn cười thầm nghĩ :

— Giọng nói càng ngày càng tỏ ra xa vắng ! Nàng cố ý hay thật tình như vậy ?

Chàng hỏi :

— Xin cô nương cho biết cần dạy bảo tại hạ điều chi !

Lam tiểu Điệp rùn vai :

— Tôi muốn khuyên đại hiệp một điều !

Dương Mộng Hoàn nghiêm sắc mặt :

— Điều chi, hở cô nương ?

Lam Tiểu Điệp trầm giọng :

— Thể tình Châu tỷ tỷ, tôi muốn khuyên đại hiệp, từ giờ phút nầy trở đi, nên thoái bước giang hồ, đừng bao giờ can thiệp vào sự việc của vũ lâm nữa !

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Tại sao lại chỉ một mình tại hạ thoái bước trên giang hồ ?

Lam Tiểu Điệp lạnh lùng :

— Chỉ vì, tôi sợ tự mình không dằn được tánh nóng, lỡ ra gây thiệt hại đến đại hiệp, thành khó xử...

Dương mộng Hoàn giật mình : Thế ra nàng nhất định đối lập với chàng, như vậy trong tương lai sẽ còn khó khăn cho chàng hoàn thành nhiệm vụ cao cả biết bao nhiêu ?

Chàng gằn giọng :

— Cô nương định cùng Đào ngọc Bội hiệp tác với nhau, mưu đồ ngôi bá chủ vũ lâm à ?

Lam Tiểu Điệp bĩu môi :

— Đại hiệp chẳng nên tìm hiểu việc đó làm gì !

Dương mộng Hoàn chớp chớp mắt, định phát tác, nhưng rồi chàng dằn lòng, khẽ điểm phớt một nụ cười, nhìn sang Đào ngọc Bội, hỏi :

— Đào huynh cho biết ý kiến ?

Đào Ngọc Bội thản nhiên :

— Tại hạ chỉ biết vâng theo sự phân phó của Lam cô nương.

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Vậy là kể như hai người bằng lòng hợp tác với nhau !

Đào Ngọc Bội tiếp nối :

— Thiết tưởng Dương huynh cũng nên vâng theo ý muốn

http://tieulun.hopto.org

của Lam cô nương là hơn !

Dương mộng Hoàn lạnh lùng lắc đầu :

— Chắc là không thể rồi, Đào huynh ạ !

Đào ngọc Bội chớp mắt :

— Dương huynh muốn sao ?

Dương mộng Hoàn nghiêm giọng :

— Giả sử không có Đào huynh trong vụ, thì Lam cô nương có làm bá chủ vũ lâm, điều đó cũng chẳng hại gì đến đạo lý. Nhưng, có đào huynh trong vụ, thì sự việc lại khác rồi !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

Tại hạ muốn biết thái độ của Dương huynh !

Dương mộng Hoàn nhìn ra ngoài cửa, rồi ngẩng mặt lên nóc nhà, đáp :

— Đêm lạnh lùng, chốn vắng vẻ, giả sử có ai muốn vùi chôn thanh danh vĩnh viễn, thiết tưởng cũng thấy thích nơi nầy...

Đào ngọc Bội gằn giọng :

— Dương huynh muốn động thủ ?

Dương mộng Hoàn cao giọng :

— Trong ba chúng ta, đêm nay phải có một người yên nghỉ ngàn thu tại đây !

Đào ngọc Bội cười nhạt :

Dương huynh nhận thấy ai phải táng thân tại chốn nầy !

Dương mộng Hoàn thản nhiên :

— Hoặc tại hạ, hoặc Đào huynh, một trong hai chúng ta :

Đào Ngọc Bội bình tĩnh hỏi :

— Dương huynh nhất định hướng về tại hạ, khiêu chiến ?

Dương mộng Hoàn lạnh lùng :

— Nếu vũ lâm không tránh khỏi một trường sát kiếp, nếu chúng ta không tránh khỏi một cuộc quyết chiến sanh tử với nhau, thì tại sao trong đêm nay, chúng ta chẳng làm việc đó ? Càng giải quyết sớm những gì dọng lại giữa nhau, càng hay, Đào huynh ạ !

Đào ngọc Bội nhìn sang Lam Tiểu Điệp, muốn nói gì đó, lại thôi.

Lam tiểu Điệp cười lạnh :

— Dương mộng Hoan ! Ngươi vẫn còn hung hăng mãi sao ? Ngươi tưởng thắng nổi Đao ngọc Bội à ?

Dương Mộng Hoàn lắc đầu, cười nhẹ :

— Tại hạ nào dám tin tưởng như thế đâu ? Tại hạ có hành vi như thế nào, cô nương lại cho là hung hăng ?

Lam Tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Đã không tin là thắng nổi họ Đào, thì đừng khiêu khích đã khiêu khích là vẫn còn hung hăng như ngày nào !

Dương mộng Hoàn bật cười ha hả :

— Đã mang một tâm sự canh cánh đêm ngày, thì cái tâm còn làm sao được an nữa chứ ? Thà giải quyết sớm tâm sự đó, mình sẽ được nhẹ nhàng hơn ?

Lam tiểu Điệp lạnh lùng :

— Tôi tưởng, cái khẩu khí của đại hiệp cũng to đấy, dám gánh vát đại sự vũ lâm, tự cho mình có nhiệm vụ cao cả, trong khi nhiều bậc tiền bối còn giữ địa vị bàng quan !

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Đừng nói việc xa, hãy tính việc gần. Qua cuộc ước hẹn đêm nay chúng ta phải giải quyết những gì ngưng đọng giữa nhau !

Lam tiểu Điệp xì một tiếng :

— Đại hiệp chưa phải là địch thủ của Đào ngọc Bội đâu mà hòng khoát lát. Mà dù cho đại hiệp có thắng được họ Đào đi nữa, thì trên thế gian nầy vẫn còn Lam tiểu Điệp kia mà ! Còn ta, là vĩnh viễn đại hiệp chẳng bao giờ toại nguyện !

Dương mộng Hoàn nghiêm giọng :

— Lam cô nương ước hẹn tại hạ đến đây trong đêm nay, thực sự ý muốn như thế nào ?

Lam tiểu Điệp trầm gương mặt :

— Ta muốn cùng đại hiệp bàn luận về đại cuộc vũ lâm

http://tieulun.hopto.org

nhưng hiện tại thì chẳng còn cần thiết nữa.

Dương mộng Hoàn đột nhiên đứng lên :

— Đã vậy, tại hạ xin cáo từ, khi nào cô nương thấy hứng, xin cứ cho gọi tại hạ.

Lam Tiểu Điệp cười gằn :

— Đâu có phải đến dây rồi, muốn đi dễ dàng như vậy được ?

Nàng cũng đứng lên, bước vòng ra sau lưng Đào Ngọc Bội, đặt tay lên vai hắn, miệng điểm một nụ cười, kề tai nói nhỏ :

— Đào huynh đừng sợ hãn ...

Giọng nàng càng lúc càng nhỏ, Dương Mộng Hoàn không nghe rõ nàng nói gì sao cùng.

Đào Ngọc Bội mỉm cười, gật gật đầu.

Dương Mộng Hoan thầm nghĩ :

— Nếu cả hai liên thủ với nhau, dù ta có triệu thỉnh được Chu Nhược Lan hạ sơn, cũng vị tất sẽ chế ngự nổi họ !

Đào Ngọc Bội đã đứng lên, nhìn sang chàng hỏi :

Thật sự Dương huynh quyết chiến với tạ hạ à ?

Dương Mộng Hoàn mỉm cười :

— Nếu Đào huynh thấy hứng, tại hạ có tiếc gì sanh mạng không hầu tiếp một vài chiêu, gây cái thú cho Đào huynh !

Đào ngọc Bội cũng cười :

— Dương huynh nên nhớ, dù tại hạ không địch lại Dương huynh, thì chẳng lẽ Lam cô nương lại khoanh tay đứng nhìn sao ?

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Như tại hạ đã nói, đại trượng phu chỉ cầu tâm an, ngoài ra, sự sống chết có quan hệ gì ? Sống mà lòng chẳng an sao bằng chết, bởi chết là mọi việc đều dứt ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Dương huynh đã muốn, tại hạ dâu dám chẳng vâng ! Đành phải có một cuộc đấu hết sức đi rồi !

Lam tiểu Điệp rút bàn tay trên vai Đào ngọc Bội về, lui lại một góc nhà, đứng nhìn như kẻ bàng quan.

Dương mộng Hoàn ngưng tụ chân khí, chuẩn bị sẵn sàng.

Trái với mấy lần gặp gỡ nhau trước, thay vì nao núng, lần này hắn ung dung hết sức, chừng như hắn tin tưởng là thế nào cũng đánh bại Dương mộng Hoan.

Hắn từ từ đưa tay tả ngang ngực, phòng vệ mặt trước, bàn tay hữu vươn ra, chực chờ nghinh đón thế công của địch.

Thủ thế xong, hắn điểm một nụ cười, bảo :

— Dương huynh muốn có cuộc đấu đêm nay, vậy hãy xuất thủ trước đi !

Dương mộng Hoàn nhìn thoáng sang Lam tiểu Điệp, đoạn vung chưởng liền.

Bàn tay hữu tuy đưa ra, Đào ngọc Bội không dùng đến để nghinh đỡ thế công của đối phương, hắn thu về, đẩy nhanh bàn tay tả trước ngực tới.

Dương mộng Hoàn nhìn lối xuất thủ của đối phương, hết sức kinh dị. Về chưởng pháp, quyền pháp, kiếm pháp, môn nào Đào Ngọc Bội cũng luyện đến mức tinh vi, có thể gây khó khăn cho chàng, nhưng về nội lực thì hắn còn kém xa, cũng nhờ vậy mà những lần trước, chàng thủ thắng nổi.

Tại sao, hôm nay, hắn không dở cái sở trường, lại dùng sở đoản ? Đem nội lực nghinh chiến với chàng, hắn có mong gì thủ thắng ? Tại sao hắn không sử dụng sở học tinh vi ?

Hai chưởng kình đã chạm nhau, một tiếng binh vang lên cả hai cùng lùi lại.

Dương mộng Hoàn giật mình, phát hiện ra, nội lực của Đào ngọc Bội hiện tại hùng hậu hơn trước nhiều. Thảo nào mà hắn không dùng sở đoản, để đo lường mức tiến của hắn xem sao.

Chàng buột miệng tán :

— Khá lắm ! Đào huynh khôi phục chân lực nhanh chóng thế

http://tieulun.hopto.org

thật đáng mừng cho. Hiện tại, công lực của Đào huynh có phần dồi dào hơn lúc chưa bị thương !

Đào Ngọc Bội mỉm cười, không đáp :

Cả hai lại cùng bước tới, cùng xuất thủ, trao đổi nhau được sáu chiêu.

Đào ngọc Bội cười nhẹ, hỏi :

— Dương huynh có nhận thấy tại hạ tiến bộ hơn xưa chứ ?

Dương mộng Hoàn lạnh lùng :

— Dĩ nhiên là có, nhưng chỉ hữu hạn thôi, chưa vượt bậc phi phàm !

Đào ngọc Bội cười lạnh, tiếp tục vừa công vừa thủ.

Họ đánh nhau hăng quá, chưởng phong rít vù vù, dần dần lan rộng, làm tung bay bụi bám nơi mái nhà, nơi vách, bụi quyện theo gió chưởng xoay vần vũ tạo thành trốt, nơi nào cũng có trốt, trong không gian giới hạn giữa bốn bức vách, trốt xoáy lên, chạm mái nhà tung bụi trốt ngoặc trở xuống, lan ra bốn phía, lại chạm vách, lại tung bụi, rồi trở vào trung tâm, cứ thế đảo lộn vụt vù, trong gian nhà bụi bốc mịt mù, không lối thoát, làm mờ hẳn các bóng.

Lam Tiểu Điệp đứng bên ngoài không thở nổi vẫn ngửi thấy mùi mốc nồng nặc, vội vận công toả một bức tường khí bảo bọc quanh mình, bức tường khí ngăn chặn vững bụi cách xa trên hai thước.

Giao thủ một lúc, chợt Dương Mộng Hoàn giác ngộ, nghĩ Đào Ngọc Bội cơ thể nhân cơ hội này, duyệt lại những chiêu thức hắn đã học trong quyển bí kiếp Quy Nguơn nếu chàng cứ tiếp tục trận đấu trong mức độ bình thường, thì có khác nào chàng vô tình làm một tiêu chuẩn cho hắn luyện võ ? Hiện tại, chàng chưa thắng hắn, mà hắn cũng giữ cho khỏi bại, cần duy trì cuộc đấu để ôn chứng những điều học lỏi mới mẻ, khi nào hắn thuần thục rồi, sẽ quật khởi thế công. Như vậy chàng hẳn những không có lợi, mà còn kéo dài thêm giai chờ bại.

Chàng thay đổi đấu pháp.

Đào ngọc Bội vừa nghinh chiến vừa nghĩ, nếu hôm nay hắn hạ được Dương mộng Hoàn, thì chắc chắn Lam tiểu Điệp sẽ hoàn toàn thuộc về hắn, bởi trên thế gian nầy, trừ Dương mộng Hoàn ra, còn thanh niên nào tài ba, anh tuấn bằng hắn ?

Do đó, hắn thấy cần phải hạ Dương mộng Hoàn cho kỳ được, hạ chàng là hắn sẽ loại được một kình địch ghê gớm, về phương diện tình yêu và sự nghiệp.

Có chàng, hắn sẽ không rạng mặt nổi trên giang hồ.

Có chàng Lam tiểu Điệp sẽ hửng hờ với hắn.

Nghĩ đến đó, hắn chưa kịp thích thú với viễn ảnh huy hoàng bỗng nghe một áp lực hùng mạnh dồn đến ngực hắn.

Từng thảm bại dưới tay Dương mộng Hoàn, hắn đã biết bản lĩnh của chàng lợi hại như thế nào, tuy nhờ bí quyết chữa trị thương thế trong quyển bí kiếp Quy Nguơn, tuy nhờ Lam tiểu Điệp truyền nội lực tiếp trợ, hắn đã qua khỏi cơn nguy, song sự khôi phục công lực đó còn mới mẻ quá, dù sao cũng chưa được vững chắc như lúc bình thường, giờ đây, lại gặp chàng, hắn tưởng dầu hắn thừa sức chi trì, sau một thời gian học tập, bất ngờ vẫn không chống cự nổi trước áp lực đó. Nhưng, hắn không nao núng, bởi ỷ có Lam tiểu Điệp đứng bên cạnh, nếu thấy hắn lâm nguy, thì nàng sẽ can thiệp ngay.

Cho nên, hắn đưa chưởng, hứng thế công của Dương mộng Hoàn, không hề lùi tránh.

Chưởng kình chạm nhau, vang lên một tiếng khá lớn.

Dương mộng Hoàn không bị chấn dội trở lại, song thân hình chàng hơi chao chao, chân ấn sâu nửa tấc.

Đào Ngọc Bội lảo đảo lùi lại, chập choạng hai bước mới đứng vững.

Rồi cả hai vận công, cả hai cùng bước tới, tiếp tục so tài, cứ như thế tương trì qua một lúc nữa.

(XEM TIẾP QUYỂN II)

http://tieulun.hopto.org

nhà xuất bản Xuân-Thu

DẦN dần, Dương Mộng Hoàn thắng thế rõ rệt, nội lực của chàng hùng hậu hơn Đào Ngọc Bội mấy phần.

Qua một lúc không lâu lắm, Đào ngọc Bội cảm thấy không còn đủ sức chi trì, thân hình cứ dảo đảo chực ngã. hắn cố gượng lắm mới còn đứng vững được, mồ hôi vả ra từng hạt to, đượm quanh đầu, khắp trán, mồ hôi rơi từng giọt xuống áo.

Hắn như đường giây cung kéo thẳng, chỉ kéo mạnh tay một chút, là giây đứt lia.

Hắn cũng như ngọn đèn, dĩa dầu đã cạn, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Vừa lúc đó, Lam tiểu Điệp từ từ bước tới sau lưng hắn, đưa một ngón tay điểm vào huyệt đạo hậu tâm.

Hắn nghe công lực vụt tăng cường trên chỗ tưởng, trong thoáng từ thế bại, hắn chuyển sang thế thắng liền, và Dương mộng Hoàn trước áp lực đột khởi mảnh liệt, chỉ còn lùi lại, lùi mãi.

Tuy nhiên, chàng không thể nào bại cấp tốc, chừng như tiềm lực vừa bùng dậy của Đao ngọc Bội chỉ đủ giúp hắn chi trì cuộc chiến, để hắn không bại nơi tay Dương mộng Hoàn thôi, chứ chẳng giúp hắn thực sự dành một thắng lợi cuối cùng.

Có lẽ đó là ý muốn của Lam tiểu Điệp chăng, bởi sự tình diễn ra quá rõ rệt, chính nàng chuyển công lực cho Đào ngọc Bội, nếu không thì hắn đã ngã quỵ từ lâu rồi.

Và, nhờ vậy, Dương mộng Hoàn mới giữ được quân bình cuộc chiến.

Lam Tiểu Điệp buông lơ lửng, như tự nói với mình, mà

http://tieulun.hopto.org

cũng có thể là phân trần với Dương mộng Hoàn

— Tôi không can thiệp giúp hắn gì cả, bất quá tôi làm sống lại phần tiềm lực trong người hắn thôi.

Nhưng Dương mộng Hoàn đã chú hết tâm ý vào cuộc đấu chẳng nghe nàng nói gì cả.

Hai đấu thủ biện đồng tài đồng sức, bên tám lượng, bên nửa cân.

Dần dần, song phương cùng bật tiếng t! ở ồ ồ, song chẳng bên nào nhượng bộ bên nào.

Dương Mộng Hoàn biết rõ, sau trận đấu này, dù hai, dù thắng, chàng cũng không tránh khỏi tổn thương chân nguơn nặng nề, có thể mất mạng như thường, song chàng có cần gì điều đó, cốt sao chàng ha sát được Đào Ngọc Bội để trừ mối họa hoạn cho vũ tâm là đủ, chàng có mất mạng mà hoài bão được thực hiện, có chết cũng vui. Do đó, chàng quyết trí mạng, không lùi.

Còn Đào Ngọc Bội thì nghĩ khác. Hắn cũng biết như chàng, trong cuộc đấu này, hắn khó thủ thắng, bất quá cuối cùng rồi đôi bên cùng bị thương như nhau, rất có thể cùng táng mạng như nhau.

Mà hắn thì không có lý do gì gì liều mạng như vậy. Thắng được lúc này, thì thắng, bằng không được, thì đợi dịp thuận tiện khác, tại sao lại phải hy sinh vô lý, trong khi hắn còn thích sống, hắn còn nuôi mộng bá chủ giang hồ ? Không, hắn không thể cùng chết với Dương mộng Hoàn tại đây.

Muốn vậy, mà hắn vẫn không làm sao bỏ cuộc đấu được rồi bắn bổn chồn, nóng nảy, trong khi đó, Dương Mộng Hoàn cứ tiến tới, xoắn tít lấy hắn.

Lam tiểu Điệp đứng ngoài, thấy cả hai kiệt sức nếu để họ dằn co nhau lâu hơn, cả hai sẽ cùng lâm nguy như nhau, mà nàng lại chưa muốn cho họ cùng chết cả, nên vội vả bước tới, đưa tay vỗ nhẹ vào lưng mỗi người.

Bị nàng điểm huyệt, cả hai cùng buông tay xuống, cùng thở phào

Dương Mộng Hoàn nhìn thoáng sang Lam tiểu Điệp, muốn nói gì đó, lại thôi.

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Đại hiệp có thấy chăng ? Đại hiệp chưa đủ sức thắng nổi Đào Ngọc Bội đâu. Nếu tôi cứ để nguyên cho hai người tri mạng, thì cả hai đều bị tổn thương như nhau cả !

Rồi nàng giải huyệt cho cả hai.

Dương Mộng Hoàn thực ra, lúc đó chẳng còn một điểm khí lực nào để nói lên một tiếng. Chàng liền ngồi phệch ngay tại chỗ, vận công điều tức.

Đào Ngọc Bội cũng chẳng khỏe gì hơn chàng, hắn cũng ngồi xuống, vận công điều tức liền.

Dương Mộng Hoàn theo phương pháp cố hữu, còn hắn nhờ nhặt được quyển Bí Kiếp Quỷ Nguơn, hắn noi theo bí quyết trong quyển đó, hành công, nên khôi phục chân lực mau hơn chàng.

Lúc Đào Ngọc Bội mở mắt ra, thì Dương Mộng Hoàn vẫn còn trầm trầm bất tỉnh.

Hắn nghĩ, giá lúc này, hắn đưa tay ra, điểm nhanh vào tử huyệt của Dương mộng Hoàn, thì chàng thoát chết được. Nhưng, dẫn do một chút, hắn thấy không thể thực hiện mưu đồ đó, bởi Lam tiểu Điệp sẽ chẳng bao giờ tán đồng một thủ đoạn nhỏ nhen như vậy. Nếu hắn loại trừ Dương mộng Hoàn mà chuốc lấy sự khinh miệt, hận thù của Lam tiểu Điệp, thì hắn thu hoạch lợi ích gì ?

Rồi hắn bất động, song vẫn tiếc rẻ dịp may bỏ đỡ.

Lam tiểu Điệp bước tới gần hơn, điểm nhẹ một nụ cười, hỏi :

— Ngươi có thể nhân cơ hội này, giết hắn được lắm chứ ?

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ chẳng hề có ý đó. Phàm những hành động có tánh cách mờ ám, nhất định tại hạ không thể làm !

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Nam nhân các ngươi đều hiển lộ tánh cách anh hùng, chứ như nữ nhân thì mười người như một, nếu có thể lợi dụng những dịp thuận tiện, thỏa mản hận thù, họ chẳng hề dằn do do dự, bỏ qua !

Rồi nàng tiếp nối, với giọng thản nhiên :

— Mà cũng chẳng sao, ngươi không hạ thủ hôm nay, thì ngày sau, còn nhiều dịp tốt khác nữa. Dương mộng Hoàn, không hy vọng gì tiến bộ võ công một cách nhanh chóng, còn ngươi, nắm được quyển Bí Kiếp Quy Ngươn trong tay, chẳng mấy chốc mà trở thành vô địch, đến lúc đó, ngươi muốn giết Dương mộng Hoàn, cũng chẳng khó khăn gì.

Chừng như Đào Ngọc Bội hơi hối tiếc về dịp may hi hữu đó, hắn nhìn sang thấy chàng đã mở mắt ra, chứng tỏ cuộc hành công khôi phục chân ngươn đã xong, chàng chưa đứng lên mà thôi.

Chợt sanh ra một kế, Đào ngọc Bội điểm một nụ cười, vờ hỏi Lam tiểu Điệp :

— Trong Bí Kiếp Quy Ngươn, có đoạn nói về một môn công của Phật môn, chứng như hình thức là hai tay chấp lại...

Và hắn chấp hai tay trước ngực, mấy ngón tay hơi lệch tránh Lam tiểu Điệp, nhưng lại chỉ thẳng Dương mộng Hoàn. hắn ngầm vận khí, bắn theo bàn tay một đạo âm kình bay vút đến trúng ngay Dương mộng Hoàn. Chàng té nhào về phía hậu nhưng cấp tốc dùng lên, lão đảo chạy ra cửa, trong thoáng mất dạng.

Lam tiểu Điệp không ngờ Đào ngọc Bội ác độc đến độ ám toán Dương Mộng Hoàn, nàng có muốn ngăn cản cũng chẳng còn kịp nữa.

Nàng thầm giận hắn, nghĩ nên cho hắn biết tay một lần,

nếu không, thì chẳng khi nào hắn giảm bớt tánh tàn độc ít nhất cũng trước mặt nàng.

Nàng day lại, định phát tác, nhưng thấy Đào Ngọc Bội đang ngồi nhắm mắt lại, như sắp sửa nhập định lần nữa.

Thực sự hắn biết, động tác vừa rồi sẽ làm cho Lam Tiểu Điệp phật ý, rất có thể nàng phát tác, cho nên hắn nhắm mắt, chờ nàng muốn hành phạt hắn cách nào cũng được, hắn thừa hiểu chẳng lẽ trước một sự đã rồi, nàng lại nỡ sát hại hắn sao ?

Giả sử, lúc đó Lam Tiểu Điệp đưa tay ra, giáng xuống một chưởng, dù mười mạng của Đào Ngọc Bội cũng nát như như cám, nói gì một hắn ?

Nhưng dằn do một giây, nàng dằn cơn giận, dịu giọng gọi :

— Đào Ngọc Bội ! Ngươi chưa khôi phục hẳn chân khí à? Đây, ta có hoàn linh dược, ngươi hãy tiếp lấy, uống vào đi, tức khắc sẽ khỏe khoắn trở lại như cũ.

Đào Ngọc Bội mở mắt ra, nhận viên thuốc, nhưng vốn tánh đa nghi, không vội uống, cất vào mình điểm một nụ cười, thốt :

— Thuốc quý, chưa phải trường hợp cấp bách, uống vào thì phí phạm, uổng quá tại hạ dành lại, khi nào cần thiết sẽ dùng.

Lam Tiểu Điệp mỉm cười :

— Ngươi đa nghi quá, dám ngờ đến chỗ hảo tâm của ta. như vậy làm sao ta hợp tác với ngươi được ? Ta thấy ngươi xuất thủ ám toán Dương mộng Hoàn rất nhẹ, biết là ngươi chưa khôi phục công lực hoàn toàn, mới tặng thuốc, ngươi lại nghi ngờ !

Đào Ngọc Bội cười gượng, đáp :

— Chỉ vì tại hạ không có ý sát hại hắn, nên xuất thủ nhẹ nhàng, tự nhiên ít nhất hắn cũng phải tỉnh dưỡng chín mươi hôm, mới trở lại bình thường.

http://tieulun.hopto.org

Lam Tiêu Điệp hừ lạnh :

— Ngươi đã tàn độc, lại còn đa trá, đa nghi, ta không thể hợp tác với ngươi ! Ta đi đây !

Thốt xong, nàng vọt mình qua cửa

Đào Ngọc Bội hấp tấp gọi :

— Lam cô nương ! Khoan đi !

Vô ích, Lam Tiêu Điệp đã khuất dạng trong bóng đêm dày.

Nhưng, chỉ một p út sau, đột nhiên nàng trở lại, bất thình lình xuất thủ phóng ra một đạo chỉ phong, bay vút đến Đào Ngọc Bội.

Hắn giật mình, song vốn tính gan hoạt, hắn hiểu rõ, nếu hắn đứng lên né tránh, chắc chắn Lam Tiêu Điệp sẽ giận, rồi xuất thủ công t ếp, hắn chưa phải là đối thủ của nàng thì hiện tại không nên chọc giận nàng, nàng giận thì hắn mất mạng dễ dàng, do đó hắn chỉ vặn mình một chút, tránh cho ngọn chỉ phong đừng chạm vào yếu nguyệt, còn ra thì có trúng nơi khác cũng chẳng quan hệ.

Lam tiêu Điệp không để ý đến điều đó, cứ tưởng là chỉ phong trúng ngay đích, bật cười lạnh, thốt :

— Đào ngọc Bội, ngươi có lợi gì ám toán Dương mộng Hoàn ? Ta lưu lại nơi mình ngươi một vết thương đó không làm hại tánh mạng ngươi, song nó ngăn chận ngươi tiến bộ võ công nhất định trong vòng ba tháng, ngươi chẳng luyện tập được gì hơn hiện tại !

Đào ngọc Bội cười khô :

— Tại hạ biết, đừng nói là ba tháng, dù hai năm, tại hạ có cố gắng cách nào, cũng không luyện tập đến mức độ thắng nổi cô nương, hà tất cô nương phải ngăn ngừa trước ? Giả sử cô nương có sợ tại hạ khi luyện công thành tựu, rồi, thừa sức đối đầu với cô nương, thì cô nương nên giết ngay tại hạ bây giờ đi !

Lam tiêu Điệp cười mỉa :

— Ta sợ gì ngươi ? Dù ngươi luyện tập bao nhiêu lâu, ta cũng chẳng hề nao núng. Ta giết ngươi làm gì ? Cái ý của ta là làm sao cho ngươi và Dương mộng Hoàn luôn luôn đồng tài đồng sức, bên tám lượng, bên nửa cân, cả hai cứ chi trì nhau suốt đời, trong khi đó ta được tự do hoạt động theo ý muốn của ta, hai ngươi mãi ghìm nhau, còn thì giờ đâu theo dõi ta nữa ?

Đào Ngọc Bội cười nhẹ :

— Có chắc gì cô nương giữ mãi ưu thế mà hòng uy hiếp tại hạ muôn đời ?

Lam Tiêu Hiệp bĩu môi :

— Sự việc trong tương lai sẽ chứng minh lời ta nói ! Tin hay không tin, tùy ngươi !

Rồi nàng lao vút người qua cửa, lần này thì nàng đi luôn, theo hướng Tây Bắc.

Dương Mộng Hoàn cố gượng dau, rời khỏi ngôi nhà tranh, chạy một lúc, vượt mấy dặm đường, đến một khu rừng, nghe trong mình mỏi mệt quá, không còn gắng sức được nữa, dành ngồi xuống bên một cội cây.

Vừa lúc đó, từ trong rừng, hai bóng người lướt ngang qua chỗ chàng ngồi.

Họ chạy cách chàng bảy tám thước, nhưng chàng cũng chẳng phát giác ra được, lúc ấy, tai đã ù mắt đã mờ, chàng không còn nhìn rõ, nghe rõ gì cả.

Đột nhiên người đi đầu quay lại, rút dao bên mình ra khỏi vỏ, trầm giọng hỏi :

— Người ngồi đó, là ai ?

X

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG L

SAI LẦM TAI HẠI

Dương mộng Hoàn thọ thương trầm trọng qua sự ám toán của Đào Ngọc Bội, và lại chân khí của chàng cũng đã tiêu hao rất nhiều trong cuộc giao đấu với hắn, dù có hành công điều tức, khôi phục nội lực, song chưa hoàn toàn lấy lại bình thường, trong tình trạng đó, chàng hứng tiếp một đạo âm kình của họ Đào, nếu chàng không nhờ công phu hàm dưỡng thâm hậu, chắc chắn phải bất tỉnh tại chỗ.

Giờ đây, chàng không còn sức chi trì nữa, sau khi vượt mấy dặm đường, ngồi xuống cội cây, tâm thần tán loạn sắp sữa hôn mê bỗng nghe tiếng quát hỏi, chàng giật mình, từ từ ngẩng mặt lên.

Chàng nhìn sững hai đại hán một lúc, đoạn hỏi gọn :

— Các ngươi là thuộc hạ của Đào Ngọc Bội ?

Tên vừa rút đao ra khỏi vỏ, đáp nhanh :

— Phải ! Các hạ là Dương đại hiệp ?

Dương Mộng Hoàn cố lấy hơi sức, giữ vẽ thản nhiên, bật cười lạnh :

— Chính ta !

Đại hán thứ hai cho tay vào mình, lấy ra một ngọn nhuyễn tiên, cầm sẵn, cất tiếng hỏi :

— Dương đại hiệp bị thương có nặng lắm chăng ?

Dương mộng Hoàn bỉu môi :

— Thực sự, ta bị thương khá nặng, song vẫn còn thừa sức thanh toán các ngươi, nếu ta muốn !

Chàng ngầm vận công, chuẩn bị xuất thủ, nếu hai đại hán đó toan dở đòi điều gì.

Đại hán cầm đao trông thần thái chàng, chẳng thấy vẻ gì chứng tỏ là chàng thọ thương cả, hắn dám ra sợ hãi, hoành ngang thanh đao trước mặt hộ vệ bản thân, rồi từ từ thốt :

— Trong cánh rừng nầy, có ít nhất cũng trên hai mươi người đồng bạn với chúng tôi, mai phục khắp nơi hiểm yếu, nếu Dương hiệp vọng động, chúng tôi e không dắc ý đâu !

Đại hán cầm nhuyễn tiên tiếp :

— Giả như Dương đại hiệp biết mình vô vọng rồi, thì xin mời đại hiệp lên xe do chúng ta đưa trước đến đây chờ đợi, chúng tôi xin hộ tống Dương đại hiệp đến gia cư của Tiêu thần Y, cho người chữa trị đại hiệp !

Dương Mộng Hoàn giật mình :

— Tiêu thần y nào ?

Đại hán cầm đao mỉm cười, đáp :

— Diệu Thủ Ngu Ẩn Tiêu Thiên Nghi, dù ai lâm bịnh trầm trọng như thế nào, gặp người là lành bịnh ngay !

Dương mộng Hoàn kinh hải thật sự, chàng thầm nghĩ :

— Một Vương Hàn Tương đã quy phục Đào ngọc Bội rồi, bây giờ lại thêm một Tiêu Thần Y nữa, cũng khuất mình làm tay sai của hắn...:

Đại hán cầm đao tiếp nối :

— Căn cứ vào tình trạng Dương đại hiệp, tôi đoán đại hiệp không còn sức lực chiến đấu nữa đâu ! Vậy tốt hơn, xin đừng vọng động.

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Thân phận các ngươi ra sao, bên cạnh Đào ngọc Bội ?

Đại hán cầm đao đáp :

— Bọn chúng tôi là vũ sĩ trong đội Chất Pháp.

Dương mộng Hoàn vừa gợi chuyện với chúng, vừa cố gắng vận hành cương khí, khẻ diễm một nụ cười :

— Đội Chất Pháp được bao nhiêu người ? Ai là Đội trưởng ?

Đại hán cầm đao cười nhẹ :

— Dương đại hiệp hỏi cặn kẻ thế, có ý tứ gì ?

http://tieulun.hopto.org

Dương Mộng Hoàn lạnh lùng :

— Chính Đào Ngọc Bội gặp ta, còn phải cười tươi, xưng huynh huynh đệ đệ, các ngươi sao dám vô lễ với ta, hạch sách lý do ?

Đại hán cầm đao mỉm cười :

— Chúng tôi thừa lịnh tra cứu hành tung của Dương đại hiệp, bất ngờ đến đây, gặp đại hiệp trong tình trạng thọ thương nặng như thế nầy, nếu không tìm cách làm tròn nhiệm vụ, thì...

Dù bị thương nặng Dương mộng Hoàn vẫn có thể trong nhất thời vận tụ phân chân khí còn lại, đối phó với bất cứ sự bất ngờ nào, cho nên chàng không đến đỗi nao núng, huống chi bọn người hiện diện, bất quá chỉ là những kẻ tùy sai, tài nghệ chẳng đáng kể ?

Chàng cũng hiểu, chân khí còn lại, vừa đủ chi trì thương thế đến lúc tìm được thuốc chữa trị, nếu bây giờ đem sử dụng đối phó với chúng, thắng chúng dễ dàng đã đành, mà chàng cũng không tránh khỏi nguy hại đến công lực rất cần thiết trong lúc nầy.

Chàng đang do dự, chưa biết phải dùng biện pháp mạnh hay mềm dẻo với chúng.

Hai tên đại hán chỉ đứng cách chàng độ ba thước, nếu chàng xuất thủ, may lắm là chỉ hạ được một tên, không hy vọng gì loại trừ cả hai cùng một lúc, điều cần thiết hiện tại là làm thế nào dụ chúng lại gần hơn, và đứng trong một vị trí thuận tiện cho chàng quăng một viên đá, hạ hai con chim một lượt.

Chàng lửng lờ hỏi :

— Thì sao ?

Đại hán cầm đao thốt :

— Chúng tôi sẽ bị nghiêm phạt. Nhiệm vụ đó, muốn làm tròn, tất phải bắt sống đại hiệp...

Dương mộng Hoan cười nhạt :

— Muốn bắt sống ta, chỉ bằng vào sức lực của hai người thôi à ?

Đại hán cầm đao toan đáp, bỗng từ trong khu rừng, có tiếng vọng ra :

— Tự nhiên là không thể bằng vào sức lực của hai người !

Tiếp theo câu nói, một người mặt tía, vận chiếc áo rộng dài, từ từ bước ra, lưng giắt thanh Cửu Hoàn Đao, nhiên kỷ khá cao.

Dương mộng Hoàn sửng sốt, kêu khẻ :

— Thắng Nhất Thanh !

Đúng như lời chàng, lão nhân chính là Tử Mẫu Thần Đàm Thắng Nhất Thanh một trong năm vị Đàn chủ Ngũ Kỳ Đàn của Thiên Long Bang, lúc Lý Thương Lan còn là tay lãnh đạo,

Thắng Nhất Thanh khẻ nghiêng mình, cười nhẹ :

— Lâu lắm rồi, mới gặp lại Dương đại hiệp ! Chẳng hay lịnh nhạc mạnh giỏi như thế nào ?

Dương Mộng Hoàn thầm kêu khổ, chàng biết rõ, kẻ đối diện có bản lĩnh rất cao, mà chàng thì mang trọng thương như thế nầy, làm sao không cự lại lão nổi ? Chàng từ từ lỏng tay, lẫn mẫn chân khí vận tụ nơi song chưởng, đáp nhẹ :

— Gia Nhạc, nhờ trời, vẫn được bình yên !

Thắng Nhất Thanh thở dài :

— Dĩ vãng ! Tất cả đều thuộc về dĩ vãng ! Dĩ vãng không trở lại với ta, ta cũng không thể quay về dĩ vãng ! Chúng ta nên nói đến việc hiện tại là hơn !

Hiện tại, Dương mộng Hoàn cảm thấy khó chịu trong người vô cùng, thương tích càng phút càng phát tác, chàng nhận ra không còn đủ sức chi trì lâu hơn nữa: và bình thản cố giữ trên gương mặt dần dần biến đổi, đã đến lúc chàng tỏ lộ niềm thống khổ qua rõ rệt.

http://tieulun.hopto.org

Thắng Nhất Thanh không cần quan sát kỹ, cũng nhận ra chàng thọ thương rất nặng, thốt gấp :

— Từ lúc Đào Bang chủ trùng hưng Thiên Long Bang, người có cho với tại hạ và Vương đàn chủ về cộng tác, hơn nữa lại có cả Diệu Thủ Ngư Ẩn Tiêu Thiên Nghi. Giờ đây, Dương đại hiệp bị thương nặng như thế này, tại hạ nghĩ đại hiệp sẽ khôi phục công lực như t ường !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ

— Ta không còn sức lực kháng cự nữa, nếu không vâng theo lời chúng, chúng cũng bắt sống ta, mang đi, tốt hơn hết ta nên chấp thuận cho xong, rồi sau đó sẽ tính !

Chàng đap :

— Thắng lảo tiền bối có lòng lo lắng cho tại hạ như vậy, dù cho thân này có sa vào hang cọp đầm rồng, cũng chẳng sao. Còn như dùng vũ lực bức bách tại hạ phải đi theo, nhất định tại hạ chẳng thể vâng lời, có phải chết cũng chẳng bao giờ chịu sự uy hiếp của ai cả.

T ắng Nhất Thanh gật đầu :

— Tự nhiên là phải lấy lễ đối xử với đại hiệp, chứ làm gì có việc dùng võ lực uy hiếp ?

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Nếu vậy, xin Thắng lão tiền bối bảo chúng mang đến đây một chiếc giường êm ái đi !

Thắng Nhất Thanh đap :

— Dương đại hiệp yên trí điều tức đi, tại hạ sẽ bảo chúng biện liệu như ý muốn.

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Phiền lão tiền bối quá, xin thứ cho tại hạ .

Rồi chàng nhắm mắt, hành công điều tức.

Dương mộng Hoàn thừa hiểu, mình chẳng khác nào lên lưng cọp, nếu gặp xuống thì sẽ bị cọp vồ, cái chết, đành

rằng không phải là điều đáng sợ, song chết sao cho đúng việc, cái chết mới hữu ích, chứ cượng lý với chúng ta phải thiệt thòi, nghĩ ra chẳng phải là việc đáng làm. Tha tạm nhẫn nhục một thời gian, rồi tùy cơ thiết kế.

Chàng nghĩ, cần nhất là làm sao đừng để chúng quỷ kế để chàng có đủ thời gian vận khí điều tức, bất quá trong mấy khắc là chàng có thể khôi phục bình thường rồi lúc đó, chàng có đủ năng lực nghinh chiến với chúng, chàng còn sợ gì nữa ?

Phàm anh hùng, lúc thất thế, phải biết nắng khuất, nắng thân, không ai chê trách chàng là khiếp nhược được.

Không bao lâu, hai đại hán khiêng đến một tấm cửa, trên tấm cửa, chúng đã trải nệm rất êm ái.

Chúng thốt :

— Vì cấp bách quá, không thể biện liệu một chiếc giường đúng như ý muốn của đại hiệp, mong đại hiệp dùng tạm.

Thắng Nhất Thanh, nhìn sang tấm bảng cửa một thoáng, chừng như cũng hài lòng khẻ gật đầu, đoạn hướng về Dương mộng Hoàn :

— Mình khởi hành, đại hiệp ạ !

Dương Mộng Hoàn cố gượng bước lên nằm trên tấm cửa hai đại hán kề vai một đầu, còn đầu kia có hai đại hán khác, chúng chạy đi như bay.

Thắng nhất Thanh theo sau.

Nằm trên tấm cửa, Dương Mộng Hoàn nhắm mắt, hành công điều tức. Chàng không mong gì hơn là khôi phục được công lực trước khi chúng đưa chàng đến căn cứ, đối diện với Đào ngọc Bội.

Dần dần, chàng nhập định, không còn biết ngoại cảnh như t ế nào. Khi chàng tỉnh lại, nhận ra thấy mình nằm trên một chiếc giường bên trong cửa sổ, ánh dương quang nghiêng chiếu vào trong. Cách chiếc giường không xa, Thắng Nhất Thanh đang ngồi trên một chiếc ghế, nhìn chàng.

http://tieulun.hopto.org

Chàng vội vòng tay, tỏ lời cảm tạ :

— Nếu không nhờ Thắng lão tiền bối, thì tại hạ đã chết oan rồi !

Thắng Nhất Thanh cau mày :

Dù sao thì giữa chúng ta, đã có cái cảnh thù địch ngăn cách bắt cuộc chúng ta phải luôn luôn biệt lập hẳn nhau. Dương đại hiệp hãy thận trọng là hơn, đừng xem một vài cử động nhỏ, giúp giật nhau là ơn nghĩa. Giả sử một người nào khác ở vào địa vị của Dương đại hiệp, thì lão phu cũng phải lấy thái độ đó đối xử, không thể làm khác.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Năm xưa, trong số các vị đàn chủ Ngũ Kỳ đàn, chỉ có Thắng tiền bối là người quang minh, thác lạc, tại hạ hoàn toàn tin tưởng nơi Thắng tiền bối, nhất định chẳng bao giờ tiền bối có hành vi mờ ám đối với tại hạ !

Thắng Nhất Thanh thở dài :

— Nay nay, dù danh nghĩa vẫn là Thiên Long Bang, song bang chủ hiện tại chẳng phải là Lý bang chủ năm xưa, tánh cách của hai vị bang chủ cựu và tân không giống nhau, lão phu mong Dương đại hiệp phải luôn luôn đề cao cảnh giác Đề đặt bao giờ cũng có lợi đại hiệp ạ !

Chừng như lão còn nhiều điều muốn nói thêm, song thốt đến đó, bỗng nhiên lão dừng lại.

Lão không muốn nói, Dương mộng Hoàn cũng không tiện hỏi nhiều, chàng đứng lên, ngầm vận khí, đưa quanh thân thể, soát qua các chỗ bị thương. Chân khí vẫn lưu hành như bình thường, song ở một vài chỗ, chàng còn nghe đau đớn. Chàng ức độ mình đã khôi phục được trên sáu phần mười nguyên trong. Chàng vô cùng khoan khoái trước sự thành công đó, và tinh thần phấn động trở lại, chàng điềm nhiên bước ra cửa.

Bốn đại hán mang đao, đứng túc trực bên ngoài, ngăn chặn chàng lại :

Tên đứng phía tả, rút đao cầm tay, lạnh lùng hỏi :

— Dương đại hiệp định đi đâu ?

Dương mộng Hoàn quét ánh mắt sắc lạnh quanh bọn chúng một lượt :

— Các vị thuộc đội Chấp Pháp ?

Đại hán đứng bên tả đáp :

— Phải !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Chắc chắn là chúng chưa biết được ta đã khôi phục công lực, nếu bây giờ ta xuất thủ điểm huyệt chúng, hoặc gây thương tích cho chúng, thì việc trốn đi, sẽ được dễ dàng hơn, song làm vậy có khác nào lưu cái khổ lại đây cho Thắng Nhất Thanh gánh chịu, bởi lão ấy có trách nhậm trong sự việc quản thúc ta.

Chàng hỏi :

— Trong Bang của các vị, Thắng Lão tiền bối có chức vụ gì ?

Đại hán đáp :

— Chấp pháp Hương chủ !

Dương mộng Hoàn buông gọn :

— Tại hạ muốn gặp mặt Thắng Hương chủ. Các vị hãy....

Thốt đến đó, chàng phóng ra một đạo chỉ phong, vút đến bàn tay cầm đao của đại hán.

Vì không đề phòng, đại hán chẳng tránh né kịp, bàn tay bứng ngọn chỉ phong, lòng ngón liền, thanh đao rơi xuống đất.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Dù bốn vị hợp sức lại, chưa chắc gì ngăn trở nổi tại hạ, như vậy còn chận đường làm chi ?

Bốn đại hán biết rõ công lực của chàng đã được khôi phục rồi, tự lượng sức chúng chẳng làm sao nổi chàng, nên không dám phát tác, ba tên đứng lại đó, canh chừng chàng, còn một tên chạy bay đi báo cáo.

Không lâu lắm, Thắng Nhất Thanh đến cùng trưởng, theo

http://tieulun.hopto.org

lão còn có bốn lão nhân khác, vận áo vàng.

Dương mộng Hoàn thoáng đưa mắt nhìn bốn lão nhân đó thấy họ có ánh mắt sáng ngời, biết ngay họ là những cao thủ thượng thặng trong Thiên Long Bang, chàng thầm lo ngại, tự hỏi Đào Ngọc Bội có thủ đoạn nào lại quy tụ được rất nhiều, nhân vật kiệt liệt quanh hắn.

Thắng Nhất Thanh vòng tay, hướng sang chàng, thốt :

Trong một thời gian ngắn. Dương đại hiệp khôi phục được nội lực, lão phu hết sức khâm phục !

Nghe khẩu khí của lão, Dương mộng Hoàn biết ngay lão muốn nói nhiều, song hoàn cảnh không cho phép lão thỏ lộ như ý, chàng vòng tay nghiêng mình trước lão, nhẹ điểm một nụ cười, đáp gọn như song phương chẳng hề quen biết nhau?

— Không dám tiếp nhận lời khen tặng quá đáng !

Bốn lão nhân kia,trong lúc đó,phân nhau mỗi người đứng một góc, như áng theo vị trí của một trận thế, bao bọc bên ngoài, Dương mộng Hoàn nghiễm nhiên trở thành trung tâm điểm, cạnh chàng còn có Thắng Nhất Thanh, theo dõi mọi động tác của chàng.

Thắng Nhất Thanh trầm lạnh giọng, hỏi :

— Dương đại hiệp cho gọi lão phu đến đây, có điều chi chỉ giáo ?

Dương mộng Hoàn muốn biết sau khi chàng đi rồi Thắng Nhất Thanh có bị chúng gây khó khăn gì chăng, song thấy thái độ của lão quá lạnh lùng, xa vắng, chẳng khác nào [illegible] lão là hai con người lạ, xưa nay chưa từng gặp mặt [illegible] lão là những kẻ tử thù, chỉ còn cho thanh [illegible]

Do đó, chàng thay đổi ý định, thốt :

[illegible] tôi khỏi chốn này !

Đang ở trong tình trạng khẩn trương, Thắng nhất [illegible] thở phào một tiếng, Doãn lạnh lùng đáp :

— Dương đại hiệp nên nhớ, hiện hình là trọng phạm của Bang chủ, mọi việc gì cũng phải do Bang chủ chủ trương, lão phu có cảm tình với đại hiệp như thế nào, cũng chẳng [illegible] có quyết định riêng tư...

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Thắng Hương chủ đừng lầm, chẳng bao giờ tại hạ nhắc nhở đến đoạn giao tình xa xưa mà yêu cầu Hương chủ một sự trợ giúp, dù gián tiếp. Bất quá, tại hạ đến minh bạch, đi phải đến minh bạch, đến do Thắng Hương chủ, thì khi đi cũng phải báo qua cho Hương chủ biết vậy thôi !

Thắng nhất Thanh nghiêm giọng :

— Dương đại hiệp bằng vào vũ công để hy vọng tự giải thoát khỏi nơi này ?

Dương Mộng Hoàn gật đầu :

— Đó là phương pháp duy nhất, Thắng Hương chủ ạ bắt buộc tại hạ phải dùng đến.

Thắng nhất Thanh điềm nhiên :

— Nếu đại hiệp nhận thấy mình có thể làm việc đó, xin cứ thử làm xem, lão phu chẳng dám có ý kiến gì.

— Lão đưa mắt nhìn quanh một lượt, bốn lão nhân đồng một lúc đưa tay hữu ngang ngực, chuẩn bị ứng chiến.

Dương mộng Hoàn cũng đưa mắt quan sát từng người, ức độ tay nào có nội lực thâm hậu, tay nào kém.

Thắng nhất Thanh trầm giọng tiếp nối :

— Luận theo ý, Dương đại hiệp là trọng phạm của Bang chủ, bọn lão phu chẳng dám làm gì thương tổn đến đại hiệp trước khi đại hiệp được Bang chủ hỏi đến. Song, vạn nhất đại hiệp vọng động, thì đó là một trường hợp bất khả kháng, bắt buộc bọn lão phu phải có biện pháp mạnh, xin đại hiệp biết cho nhé.

Dương Mộng Hoàn nhếch môi cười lạnh :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ xin mượn câu nói của Thắng Hương chủ để tạ lỗi trước với các vị, bởi kiếm đao và quyền cước là những phương tiện giải quyết một trường hợp, mà những phương tiện đó cũng như mọi phương tiện trên đời này đều vô tình, dù đối với những người rất thân của chúng ta. Vậy có điều cần sơ xuất, tại hạ mong các vị lượng thứ cho.

Tương Nhất Thanh gật đầu :

— Nhiệm vụ của bọn lão phu là lấy cái chết để bảo đảm mọi mạng, lệnh phải được tuân hành, huống chi chính bọn Lão phu tự thừa hành một mạng lệnh ? Dương đại hiệp yên trí cứ sử dụng sở học bình sanh, dù có ra sao, bọn lão phu chẳng hề than oan !

Nghe lão nói thế, Dương mộng Hoàn nghĩ rằng lão không ngăn giúp chàng, trái lại, lão sẽ dùng tất lực ngăn trở chàng thoát đi là khác.

Chàng nghĩ, từ ngày Đào Ngọc Bội chấn chỉnh lại Thiên Long Bang, đã mấy lần cùng hắn giao thủ, luôn luôn chàng nương tay, cố tỏ rõ thái độ nhân từ, mong loán cải hắn và thuộc hạ hắn, hồi tâm hướng thiện, nhưng cái đức không gây ảnh hưởng gì nơi chúng, chàng cần phải lập oai cho chúng sờn mặt chàng, nếu không thì từ nay chúng sẽ xem thiên hạ như cỏ rác, rồi tự tung, tự tác, bất kể đạo lý nghĩa nhân.

Lập oai là phải dùng biện pháp mạnh, là phải giết chóc, điều mà chàng không thích làm, song bắt buộc phải làm thì tự nhiên chàng chẳng thể dừng.

Chàng gật đầu thốt :

— Nếu các vị cho rằng tại hạ chỉ là kẻ tạm mang chút hư danh, chẳng có thực lực gì, xin cứ xuất thủ, thiết tưởng hôm nay chúng ta khỏi tránh một cuộc thực nghiệm rồi đó !

Chàng ung dung đối đáp, thần sắc thản nhiên, không tỏ vẻ gì có chuẩn bị cả.

Lão nhân đứng nơi phía Đông, chừng như là tay đầu não trong bốn lão, nhích tới một bước, đánh ra một chưởng.

Dương mộng Hoàn mỉm cười, đưa tay tả ra, nghinh đón thế công của lão nhân, đồng thời vung tay hữu đánh trả một chưởng.

Từng nghe danh Dương Mộng Hoàn, lão nhân xuất thủ hết sức thận trọng, nhưng song chưởng chạm nhau, lão chẳng nghe thấy chấn động tý nào, lão đâm khinh thường, nghĩ là đối tượng chẳng đáng sợ lắm, lập tức lão thu tay về, gia tăng nội lực, định tung tiếp một chưởng thứ hai.

Bất ngờ, một áp lực mạnh như núi đồ từ bàn tay hữu của Dương mộng Hoàn cuốn tới lão hoảng kinh, không kịp phản ứng, lùi về phía hậu hơn hai bước.

Lão lùi lại, dĩ nhiên Dương mộng Hoàn cũng điều khiển áp lực cuốn theo, bắt buộc lão phải vận dụng toàn sức bình sanh, phát huy tiềm lực chống trả.

Nhưng, Đạo tiềm lực của Dương mộng Hoàn có thể thu về hay phóng ra, tùy ý, đợi lúc lão nhân sắp sửa vận khí chống trả, chàng thu đạo âm kình về.

Tung tiềm lực nghinh đón đạo của đối phương, hai lực đạo phải chạm nhau, tạo thành cái sức chịu đựng, dẫu thủ mới giữ được thăng bằng chỉ khi nào kém phần thâm hậu, e rồi bị bật đội trở về.

Song ở đây Dương mộng Hoàn đột nhiên thu lực đạo, tạo thành khoảng trống, tiềm lực của lão nhân phát xuất không gặp chỗ chịu đựng, cuốn nhanh đi, làm lão nhân hớ theo, chới với.

Khoảng cách giữa song phương không xa lắm, suýt tý nữa lão rơi đúng vào lòng Dương mộng Hoàn.

Giả sử Dương mộng Hoàn nhân cơ hội đó, xuất chưởng, lão nhân cầm chắc cái thảm bại trong tay, nếu không mất mạng cũng bị trọng thương.

Nhưng, chàng bất động.

http://tieulun.hopto.org

Vừa lúc đó, lão nhân đứng nơi hướng Tây, bước tới, tung ra một chưởng.

Thắng nhất Thanh trầm giọng :

— Các ngươi xuất thủ từng người một, thì làm thế nào đương cự nổi Dương đại hiệp ?

Thì ra, lão khuyên khích tất cả cùng liên thủ, như vậy là lão cố ý chế ngự chàng cho bằng được, như vậy là lão chẳng chịu lờ đi cho chàng thoát đi.

Lão vừa dứt tiếng, bốn lão nhân không chậm trễ, cùng lướt tới, cùng tung chưởng, từ bốn phía đánh vào.

Không hề nao núng, Dương mộng Hoàn cười lạnh, vừa đảo bộ vừa cử động đôi tay lên, vung ra trước mặt.

Bùng ! Bùng ! ..

Bốn tiếng vang, chấn động cục trường, bốn lão nhân cùng lùi lại lại mấy bước, Dương mộng Hoàn vẫn điềm nhiên đứng tại trung tâm.

Nhưng, chàng không thể bất động lâu, muốn thoát đi tất phải tranh thủ thời gian, nên chẳn chờ, rất có thể có người đến tiếp viện các lão nhân nầy.

Chưa chưa kịp làm gì cả bốn lão nhân cùng lướt tới, tấn công tiếp. Lần nầy họ dùng sức mạnh hơn lần trước, bởi qua cái chạm vừa rồi, họ đã ước lượng công lực của đối phương vô cùng thâm hậu.

Như lần trước, Dương mộng Hoàn đảo bộ, cử đôi tay đánh ra bốn mặt.

Bốn lão nhân không để cho chưởng kình chạm vào nhau, chàng xuất thủ bên nầy, là bên đó thu tay về, nhường cho bề mặt khác tung lực đạo. Khi chàng xoay qua mặt khác, họ cũng theo đấu pháp đó, công chàng. Họ không bị chấn động, nhưng chàng ai lợi hại, họ xoay quanh chàng như chong chóng, tốc độ [illegible] phải vung tay liên tục, đồng thời cũng phải xoay người theo họ.

Tuy nhiên, bốn lão nhân dù thay đổi đấu pháp, qua lúc lâu, chẳng làm gì được chàng, trái lại lâm lúc lỡ vọt nhanh tới, bắt buộc họ phải thoái hậu, song một khi hậu thì ba người tiến theo, vòng vây vẫn còn giữ chặt mãi.

Qua một lúc nữa, Dương mộng Hoàn nhận ra, muốn phá đấu pháp của bốn lão nhân, tất phải làm sao đánh trúng một người, khiến cho ba người kia mất cái thế liên tục của đội, tự nhiên sự hiệp lực của họ bị hóa giải ngay.

Chàng để ý, vừa phản công vừa tìm chỗ sơ hở của địch, chỉ trong một phút sau, chàng lừa thế vung tay chạm vào ta của một lão nhân, chàng dùng sức quá mạnh, lão nhân cảm thấy cánh tay tê dại, buông thõng xuống liền, tay buông thõng thì chân cũng chậm lại.

Đúng như chỗ chàng dự liệu, ba người kia mất liên tục thành chới với, lúng túng, thủ pháp rời rạc, chẳng còn công hiệu gì cả.

Nhanh như chớp, Dương mộng Hoàn chẳng bỏ lỡ dịp tốt, vươn tay phóng chỉ phong, điểm huyệt tất cả bốn lão nhân, rồi mặc cho họ ngã nhào xuống đất, chàng day qua Thắng Nhất Thanh, vòng tay điềm một nụ cười, thốt :

— Thật đắc tội với Thắng Hương chủ quá !

Thắng Nhất Thanh hét to :

— Đứng lại !

Lão vừa nhảy vọt theo, Dương Mộng Hoàn đã phóng chân chạy đi sau khi buông dứt tiếng cuối, vừa xuất chưởng.

Dương Mộng Hoàn thầm nghĩ, nếu Thắng Nhất Thanh muốn giết chàng, thì lão có biết bao nhiêu dịp, trước khi đưa chàng về đến đây, hà tất lão phải đợi đến phút giây nầy bức bách chàng như thế ?

http://tieulun.hopto.org

Có lẽ, lão làm thế là để cho người trong thiền Long Bang không nghi ngờ gì lão chăng ?

Chàng liền hoành tay đánh trả một chưởng.

Song chưởng chạm nhau, kình đạo song phương không mạnh lắm, thế mà Thắng Nhất Thanh lại bị tung ngược trở lại, ngã nhào, bất động.

Đến lúc đó, Dương mộng Hoàn mới thực sự biết là Thắng Nhất Thanh giả vờ truy kích chàng. Và chàng tự hỏi, trường hợp của lão hợp tác với Đào ngọc Bội, có đúng là do chân tâm hay do một mưu kế gì ?

Chàng hoài nghi lão có một chương trình hoạt động phản ngược lại Đào Ngọc Bội, nhưng hiện tại lão chưa gây được thực lực phản kháng, nên lão chưa ra mặt đó thôi.

Chàng đánh ngã Thắng Nhất Thanh rồi, thoát đi luôn, không gặp một trở ngăn nào, bởi bọn kia thấy chàng dũng mãnh quá, đến bốn lão già và vị Hương chủ của chúng còn bị chàng đánh bại thì chúng có làm gì chàng nổi.

Chàng chạy đi, cố chạy chạy cho thật mau, rời khỏi nơi nầy cho thật xa, nên chẳng cần quan sát xem địa phương nầy là đâu, một p âu cuộc của chúng hay chính là Tổng Đàn.

Qua hơn mười dặm đường, Dương Mộng Hoàn mới chậm bước, tuy nhiên chàng chưa chịu dừng chân lại, chàng tiến thêm mấy dặm đường nữa mới chịu đình bộ.

Bỗng, chàng nghe có tiếng nước chảy ro re, ngẩng mặt nhìn ra, thấy có khe suối, có cầu, có liễu rủ, có cỏ xanh, cảnh trí chẳng khác mấy mai khung trời tại Thủy Nguyệt Sơn Trang.

Động tinh hiếu kỳ chàng đi lần vào khu gia viên đó. Chàng gặp một thiếu nữ vận áo trắng, ngồi bên bờ suối, đang nhìn đôi chim yến rỉa lông cho nhau trên bải cỏ xanh. Thiếu nữ có vẻ mơ màng, tuy nhìn chim nhưng tâm tư chừng như gởi tận đâu đâu.

Không cần suy nghĩ, Dương mộng Hoàn cũng nhận ra ngay thiếu nữ chính là Lam Tiểu Điệp.

Chàng nghĩ, vũ công của nàng cực kỳ cao diệu, có lẽ nàng thả hay chàng xuất hiện cạnh nàng rồi, như vậy không cần chàng phải tránh đi đâu nữa.

Lúc đó, vầng thái dương đã lên khá cao, chiếu sáng lòng suối, nước gợn lăng tăng, phản ánh chớp ngời.

Dương mộng Hoàn không thể bỏ đi, tức nhiên phải chạm mặt nàng, và chàng bước lên cầu.

Chàng đi được mấy bước, bên kia cầu, Lam Tiểu Điệp đã trông thấy chàng, vội đứng lên, đi ngược chiều về phía chàng.

Cầu không rộng lắm, chỉ đủ cho một người vượt qua, chàng và nàng cùng đi ngược lại, tự nhiên phải chạm mặt nhau và họ cùng khựng lại giữa cầu, cùng nhìn nhau, thoạt đầu không ai nói với ai tiếng gì.

Lâu lắm, Dương Mộng Hoàn cất tiếng gọi khẻ :

— Lam cô nương !

Lam tiểu Điệp nhếch môi cười lạnh :

— Ngươi chưa chết ?

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Một điểm nội thương tầm thường, làm gì đến đổi táng mạng, hở cô nương ?

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Đào N ọc Bội thế mà có từ tâm đấy, nếu hắn thêm một vài thành lực nữa thì ngươi đứng hồng khoát lát !

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Chết, sống do mạng, cô nương à ! Mình không thể muốn sống mải mà được, kẻ địch cũng không thể muốn mình chết mà được ! Bình sa h, tại hạ tao ngộ biết bao nhiêu bất hạnh, sống lần nào rồi cũng qua được như thường.

Lam tiểu Điệp lạnh lùng :

http://tieulun.hopto.org

— Nhưng cũng có ngày ngươi không còn cao ngạo như bây giờ được !

Dương mộng Hoàn tặt lưỡi :

— Đã nói là do số mạng, thì trước sao gì chẳng có lúc chết ? Tại hạ bằng vào số mạng, mạng vận đưa đến đâu hay đó, chẳng bao giờ buột miệng than oán ! Vả lại, tự đảm nhận một trọng trách nơi mình, thì có chết đi cũng vui bởi ít nhất mình cũng đóng góp phần nào cho đại cuộc, mình không đến đỗi là con người vô dụng giữa giòng đời !

Lam tiểu Điệp sôi giận :

— Nếu ngươi chẳng sợ chết, ta sẽ cho ngươi muốn chết cũng chẳng được với ta, cho ngươi thấy cái khổ của một kiếp sống đau thương !

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Năm xưa, tại hạ có nhờ cô nương cứu mạng, ơn đó, tại hạ còn gì nhớ đến ngày nay, và sẽ khắc sâu vào tâm khảm đến muôn đời...

Lam Tiểu Điệp chận ngang :

— Hiện tại ta rất hối hận đã cứu ngươi, nếu ta biết ngươi là một con người không ra gì, lúc đó ta chẳng hề cứu ngươi !

Dương Mộng Hoàn cười khổ :

— Thật thế sao hở cô nương ? Dương mộng Hoàn nầy tự xét, chưa hề làm điều gì đắc tội với cô nương, vậy mà cô nương căm hận đến muốn hủy diệt mạng sống của tại hạ !

Lam Tiểu Điệp xì một tiếng :

— Cần gì ngươi có làm điều gì đắc tội ? Giả sử nhân cao hứng mà ta hận ngươi, thiết tưởng cũng được lắm chứ ?

Thấy nàng càng lúc càng bướng đến trắng trợn, cộc lốc Dương mộng Hoàn dù trầm tĩnh đến đâu cũng phải bực tức chàng không màng tiếp chuyện với nàng nữa, quay mình trở lại, từ từ bước xuống cầu.

Lam tiểu Điệp hét lên một tiếng, nhún chân vọt qua ngang đầu chàng, đáp xuống trước mặt.

Dương Mộng Hoàn cười lạnh :

— Cô nương muốn hành thiện, hay muốn hành ác ? Cô nương muốn trợ giúp ai ? Điều đó, thú thật với cô nương, Dương Mộng Hoàn nầy chẳng hề lưu tâm đến. Tuy nhiên, cái việc chận đường như thế nầy, nghĩ ra hơi thái quá. Chẳng như cô nương khinh người vô cùng !

Lam tiểu Điệp biết Dương Mộng Hoàn bất mãn, vội cười nhẹ :

— Một nữ nhân như ta, làm gì có cái gan to dám khinh thường bậc đại hiệp có thinh danh chấn động bốn phương ? Ngươi nói oan cho ta đấy !

Dương Mộng Hoàn ngầm vận công, giới bị sẵn sàng, đoạn thốt :

— Tại hạ thừa biết, mình chưa phải là địch thủ của cô nương, nhưng, nếu cô nương cứ nhất định bức bách tại hạ vào cái thế cùng, chắc chắn tại hạ phải có thái độ vô lễ đối với cô nương...

Chàng lại nhớ đến ơn cứu mạng ngày nào, cơn giận nguôi đi, lại quay mình bước tới.

Lam tiểu Điệp như lần trước, nhún chân nhảy vút qua đầu chàng, đáp xuống trước mặt, lạnh lùng hỏi :

— Rồi ngươi sẽ làm sao ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Nếu cô nương nhận thấy, cần phải giết tại hạ để được an tâm trong chuỗi ngày còn lại, thì hiện tại xin cô nương cứ hạ thủ !

Lam tiểu Điệp phẫn nộ :

— Ngươi tưởng ta chẳng dám hạ sát ngươi à ? Ta giết ngươi cho Trầm Văn Phương và Lý dao Hồng biết cái kiếp sống một quả phụ cay đắng hay ngọt dịu như thế nào !

Nàng từ từ đưa cao bàn tay lên.

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn còn đưa mắt nhìn áng mây xa, thần thái bình tĩnh lạ thường, gương mặt chẳng tỏ vẻ khiếp sợ.

Vừa lúc, một giọng nói diệu dàng trầu ấm vang lên :

— Dương ca ca !

Lam Tiểu Điệp giật mình, quay đầu nhìn lại, trông thấy Trầm Vân Phượng tất tả chạy đến.

Nàng từ từ hạ tay xuống.

Trong thoáng mắt, Trầm Vân Phượng đã đến nơi, nàng tiếp nói :

—Dương ca ca đi đâu, làm cho mọi người tìm kiếm khắp nơi, không ngờ lại đang ở đây cùng em gái nhà họ Lam ! Nếu phải biết vậy, có ai đi tìm làm gì ?

Lam Tiểu Điệp rùn vai :

— Trầm cô nương ! Cô nương nói thế là có ý tứ gì ?

Nhìn thoáng qua Lam Tiểu Điệp, thấy mặt nàng còn hầm hầm sắc giận, Trầm Vân Phượng sửng sờ, một lúc lâu, nàng cất tiếng :

— Vì Lam muội có võ công cao, có Lam muội bên cạnh Dương ca ca, tôi còn lo ngại vì nữa ?

Nàng thở phào mấy tiếng, rồi tiếp :

— Dương ca ca ở bên cạnh hai người đó, tiểu muội vững tâm biết bao nhiêu !

Lam Tiểu Điệp hừ lạnh :

— Hai người ? Ai nữa ?

Trầm Vân Phượng điềm nhiên :

— Chu tỷ tỷ Nhược Lan, và Lam muội chứ còn ai nữa ?

Lam Tiểu Điệp thở dài :

— Chu tỷ tỷ là cành vàng lá ngọc, có khí độ hơn người thường, nếu xum họp với Chu tỷ tỷ một nơi, thì chẳng có gì đáng ngại, chứ với tôi thì khác !

Trầm Vân phượng trố mắt :

— Khác làm sao ?

Lam Tiểu Điệp buông gọn :

— Tôi nóng như lửa ! Bất cứ kẻ nào, hễ chọc giận tôi, tôi có thể giết ngay !

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Lam muội nói đùa đấy à ?

Lam Tiểu Điệp gằn giọng :

— Tôi chẳng bao giờ biết nói đùa. Tôi có thể giết bất cứ ai, dù kẻ thân nhất, nếu kẻ đó chọc tức tôi !

Trầm vân Phượng biết rõ nàng không đùa, nên giật mình, quay nhìn Dương mộng Hoàn, bắt thình lình hướng trở lại Lam Tiểu Điệp, nghiêng mình, thốt :

— Như vậy là Dương ca ca đắc tội với hiền muội rồi, xin thay chàng nhận tội với hiền muội !

Lam tiểu Điệp dù sao cũng có điểm lương tâm, thấy Trầm vân Phượng hạ mình thủ lễ nàng xúc động tâm tình, suýt đổ rơi hai hàng lệ, nàng không nói gì cả, nhẹ nàng quay mình bước đi.

Trầm vân Phượng bước gấp theo, tiếp nối :

— Dương ca ca là người rất tốt về mọi mặt, chỉ phải cái tánh mạng cang cường, bất khuất, tha chịu khổ chứ chẳng hề mở miệng vòng xin...

Lam tiểu Điệp đi đến đầu cầu, bước tới một cội dương liễu, đột nhiên quay mình lại, tựa mình vào thân cây.

Trầm vân Phượng cũng dừng chân, rồi tiếp :

— Dương ca ca tuy không mở miệng van cầu một ân huệ gì, song chỗ dụng tâm lại rất quang minh thác lạc, quyết chẳng khi nào...

Lam tiểu Điệp lạnh lùng chận lại :

— Đừng nói nữa !

Nàng vẫy tay :

— Hai người đi đi !

http://tieulun.hopto.org

Trầm Vân Phượng giật mình, nhìn Lam tiểu Điệp một lúc, rồi yuay mình bước đến bên cạnh Dương mộng Hoàn dắc nhau đi.

Nhìn theo bóng họ, Lam tiểu Điệp xót xa trong lòng quá, cả hai đi đã khuất dạng rồi, nàng vẫn còn đứng tần ngần tại chỗ.

Dương mộng Hoàn và Trầm Vân Phượng đi được vài dặm đường, chàng cất tiếng :

— Vân Phượng hiền muội ! Ngu huynh có điều nầy, xin tỏ cho hiền muội biết, mong hiền muội luôn luôn ghi nhớ.

Trầm Vân Phượng hấp tấp hỏi :

— Đi ư gì thế, Dương ca ca ?

Dương mộng Hoàn nghiêm giọng :

— Từ nay nếu một mình hiền muội gặp Lam tiểu Điệp ở đâu, tuyệt đối không nên tiếp chuyện với nàng!

Trầm Vân Phượng lấy làm lạ :

— Tại sao thế, hở Dương ca ca ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Chỉ vì... chỉ vì...

Chàng chợt nhớ ra, nếu nói theo đúng ý của chàng, thì chi cho khỏi làm đau lòng Trầm Vân Phượng? Chàng liền đổi giọng :

— Vì Lam tiểu Điệp không thích kết tình bằng hữu với chúng ta !

Trầm Vân Phượng thở dài :

— Kỳ quai thật ! Xưa nay nàng thường tỏ ra rất tốt với Dương ca mà !

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Con người biến đổi tánh tình theo năm tháng lớn lên, lúc nhỏ nàng rất quý ngu huynh, nhưng hiện tại nàng không còn quý nữa, và ngày mai ngày kia, rất có thể nàng xem ngu huynh như kẻ thù !

Trầm Vân Phượng nửa tin, nửa ngờ, chừng như hiểu, chừng như chẳng hiểu, nơ nàng hỏi :

— Nếu nàng thật sự có ý đó, hẳn phải có nguyên nhân !

Vì biết tánh tình của Trầm Vân Phượng rất hiền hòa, nàng có thể tin bất cứ ai, do đó, Dương mộng Hoàn phải khuyên nàng đề phòng, biết đâu Lam tiểu Điệp chẳng dành cho nàng một thủ đoạn tàn khốc trong những ngày sắp tới ?

Nếu có đông người, thì không khi nào Lam tiểu Điệp dám hạ thủ trừ khi Trầm Vân Phượng gặp nàng riêng tư, lúc đó nàng mới dám đổi thái độ để hèn.

Trầm Vân Phượng trầm ngâm một chút :

— Dương ca ca, giả sử Lam Tiểu Điệp sẵn sàng giúp Đào Ngọc Bội, chống đối lại chúng ta, thì hậu quả sẽ như thế nào ?

Dương mộng Hoàn không cần suy nghĩ, đáp liền :

— Trong vòng ba tháng trở lại, nàng sẽ tận diệt tất cả cao thủ vũ lâm !

Trầm vân Phượng lại hỏi :

— Còn như nàng đứng ngoài cuộc ?

Dương mộng Hoàn nghiêm giọng :

— Nếu nàng không can thiệp, nếu tất cả môn phái biết đồng tâm hiệp lực, thì có lo gì một Đào Ngọc Bội, dù hắn có tài giỏi đến đâu, nhất định hắn không thể thực hiện nổi cái mộng bá chủ giang hồ !

Trầm vân Phượng lại hỏi :

— Giả sử Lam Tiểu Điệp giúp chúng ta ?

Dương Mộng Hoàn điểm một nụ cười :

Thì chúng ta cầm chắc cái lệ tất thắng !

Trầm vân Phượng dịu giọng thốt :

— Lam tiểu Điệp có cái ảnh hưởng quan trọng đến tiền đồ vũ lâm như vậy, tại sao Dương ca ca không yêu cầu nàng hợp tác với chúng ta ?

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

http://tieulun.hopto.org

— Ngu huynh thỉnh nàng, vì tất nàng chấp thuận ?

Trầm vân Phượng cười nhẹ :

— Nếu vậy, Dương ca ca nên kết hôn với nàng, chẳng lẽ vo từ khước lời thỉnh cầu của chồng ?

Dương mộng Hoàn giật mình :

— Hiền muội nói sao ?

Trầm vân Phượng điểm một nụ cười :

— Dương ca ca kết hôn với nàng đi, nàng sẽ tận tâm giúp ca ca.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Ai mớm cho hiền muội ý kiến đó ?

— Không ai mớm hết, chính tiểu muội nghĩ ra. Tiểu muội đã lớn rồi, tiểu muội vẫn có ý kiến chứ ? Tiểu muội nào còn bé bỏng gì, lại nghe ai xui khôn giục dại ?

Dương mộng Hoàn hơi giận :

— Tại sao hiền muội có ý kiến kỳ quái thế ? Lam tiểu Điệp là con người da trá, dạ nghi, nàng không thuộc lớp người của chúng ta đâu, đừng đặt tin tưởng nơi nàng mà lầm lớn !

Trầm vân Phượng tiếp nối :

— Không việc gì, Dương ca ca phải lo, có người đánh tiếng mai mối cho ca ca.

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Ai ? Ai làm mai mối ? Ai dánh tiếng cầu hôn nàng cho ngu huynh ?

Trầm vân Phượng cười tươi :

— Tiểu Muội !

Dương mộng Hoàn lắc đầu, nghiêm mặt :

— Hiền muội càng ngày càng lộng rồi !

Trầm vân Phượng cũng làm nghiêm :

— Tiểu muội nói thật đấy. Không ai làm được cái việc đó mà thành tựu, trừ tiểu muội !

Dương mộng Hoàn sửng sờ. Một lúc lâu, chàng hỏi :

— Hiền muội có thể giải thích rành hơn chứ ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Tiểu muội sẽ cho nàng biết, tiểu muội và Lý tỷ tỷ rất hiền, chẳng bao giờ biết ghen, chẳng bao giờ dành làm lớn làm nhỏ, tiểu muội sẽ khoe rằng mẹ chồng rất hiền, nếu nàng bằng lòng kết hôn với Dương ca ca, tiểu muội và Lý tỷ tỷ sẵn sàng nhường cho nàng mấy phần, không hề tranh chấp quyền lợi gì cả.

Dương mộng Hoàn vẫn lắc đầu :

— Không được ! Không được !

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Sao lại không ? Tuy tiểu muội chưa thương lượng với Lý tỷ tỷ, song, chắc chắn là Lý tỷ tỷ sẽ chấp thuận.

Dương mộng Hoàn giương tròn mắt nhìn nàng :

— Có đúng là chủ ý của hiền muội như thế chăng ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Tiểu muội, đã nói, hiện tại tiểu muội trưởng thành rồi tự nhiên cũng phải biết nhận xét, biết thế nào lợi, thế nào hại chứ ? Ca ca đừng tưởng có ai xui giục tiểu muội làm cái việc đó !

X

CHƯƠNG LI

KHỔ TÂM ĐẠI SƯ

Thấy Trầm vân Phượng cương quyết muốn cho chàng kết hôn với Lam Tiểu Điệp, Dương mộng Hoàn thở dài, hỏi :

— Hiền muội có cho ai biết ý kiến đó chưa ?

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Chưa ! Người thứ nhất được nghe ý kiến đó, chính là Dương ca ca đó.

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Nếu chưa ai biết, thì càng hay ! Giữa chúng ta là đôi
ý chồng, có ăn nói sơ thất như thế nào, cũng chẳng sao. Giả
r, hiền muội đã nói cho kẻ khác biết rồi, sự tình sẽ thấu
ến tai Lam Tiểu Điệp, nàng sẽ đến tìm ta, bắt tội, nàng còn
inh sự với hiền muội nữa, đến lúc đó, hiền muội phải giảng
làm sao với nàng ?

Trầm Vân Phượng giựt mình :

— Chẳng lẽ nàng không thích Dương ca ca ? Nếu thích,
ì nàng khoan khoái chứ, có đâu bắt tội người ta ?

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Tâm tánh của nàng, buồn vui bất định, không ai hiểu
ỏ thực sự nàng muốn gì, mà dù nàng có thích ngu huynh đi
ữa, nàng vờ không thích để làm ra lớn chuyện thì sao ? Thật
ngu huynh chẳng hiểu hiền muội muốn gì ! Ai lại đi cưới một
người luôn luôn chống đối với mình như hai kẻ tử thù !

Nàng sẽ cười cho hiền muội quá lần thần !

Trầm Vân Phượng lắc đầu :

— Nhưng tiểu muội muốn như vậy ? Tiểu muội nào có
lừa dâu ?

Dương Mộng Hoàn nghiêm sắc mặt :

— Thì ngu huynh bảo rằng hiền muội không nên hành
động hồ đồ !

Trầm Vân Phượng thở dài :

— Tiểu muội biết, Dương ca không tham nữ sắc, nhưng
ở đây, không phải nữ sắc là vấn đề trọng yếu, trái lại cuộc
hôn nhân nầy, nếu thành tựu, sẽ bảo đảm an toàn cho toàn
thể thiên hạ vũ lâm, vấn đề trọng yếu là kiếp vận vũ lâm,
vì kiếp vận đó mà Dương ca phải chấp nhận cuộc hôn nhân,
cưới báo phải vì tham luyến sắc đẹp quyến rũ của nàng dâu ?
Cứu vãng được kiếp vận vũ lâm, hào kiệt anh hùng trên giang
hồ ca tụng công đức của Dương ca, chứ có ai chê trách gì mà
Dương ca ngại ? Không, Dương ca đừng ngại, việc nầy sẽ
không gây tổn thương cho thinh danh Dương ca !

Dương mộng Hoàn chính sắc :

— Hiền muội đừng nói đến chuyện hồ đồ đó nữa !

Chàng buông tay Trầm vân Phượng, quay mình bước đi.

Trầm vân Phượng bước theo, thấp giọng phân trần :

— Dương ca ! Bình sanh, tiểu muội chẳng hề dám cưỡng ép Dương ca phải chiu theo ý của tiểu muội mong Dương ca nghe lời tiểu muội đi !

Giọng nàng vừa hiền dịu vừa tha thiết khẩn cầu thái độ của nàng kiên quyết, nàng cố thuyết phục Dương mộng Hoàn phải xiêu lòng, thành thử Dương mộng Hoàn không nỡ xử nghiêm lạnh mãi với nàng, chàng dừng chân lại, thở ra mấy tiếng :

— Hiền muội có thể cưỡng ép ngu huynh làm bất cứ việc trừ cái việc phải cầu hôn Lam Tiểu Điệp !

Trầm vân phượng sửng sờ, không ngờ chàng cứng rắn quá độ như vậy. Nàng giương tròn đôi mắt, nhìn chàng với vẻ van lơn :

— Dương ca ! Không phải vì Dương ca, không phải vì tiểu muội, mà tiểu muội yêu cầu Dương ca bằng lòng kết hôn với Lam tiểu Điệp ! Chính vì kiếp vận vũ lâm đó, như tiểu muội đã phân giải vừa rồi.

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Hiền muội muốn ngu huynh phải chiu theo ý đó ?

Giả sử ngu huynh bằng lòng biết đâu thực sự Lam tiểu Điệp không thích ngu huynh ? Nàng muốn ngu huynh phải chạy theo nàng, quỳ dưới gối, vạn xin tình yêu của nàng như nhiều thanh niên đã làm, cho nên nàng vờ tha thiết với ngu huynh, cốt quyến rũ ngu huynh thôi, chứ thực sự nàng có ưa ngu huynh dâu ? Do đó, ngu huynh cảm thấy cầu hôn nàng là tự mình đưa đầu vào cái tròng đùa nghịch quái ác của nàng mình sẽ trở thành trò cười của thiên hạ !

Trầm vân Phượng kinh hải :

http://tieulun.hopto.org

— Thật vậy sao ?

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Có bao giờ ngu huynh lừa dối hiền muội ?

Trầm vân Phượng thất vọng :

— Rất tiếc không có một Hoàng tỷ tỷ lúc nầy, nếu có thì hay biết bao !

Dương mộng Hoàn tiếp nối :

— Tuy Lam tiểu Điệp có phần nào lão ngu huynh, song bất quá niềm hận phát sanh trong nhất thời, khi Lang dịu tâm tư rồi, nàng sẽ không còn hận nữa.

Trầm vân Phượng hỏi :

— Và khi nàng không còn hận nữa, nàng sẽ tiếp trợ chúng ta ?

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Điều đó thì ngu huynh cũng chưa biết như thế nào mà dám quả quyết, tuy nhiên, ngu huynh tưởng rằng nàng sẽ khoanh tay mà nhìn sự tình diễn tiến, nhất định không can thiệp, giúp bên nào, chống bên nào.

Trầm vân Phượng lại hỏi :

— Giả sử chúng ta để sống Đào Ngọc Bội, sau nầy hắn sẽ quật khởi như hiện tại thì sao ?

Dương mộng Hoàn điềm nhiên đáp :

— Nếu có trường hợp đó, sẽ có thiếu chi người thừa sức hạ sát hắn ?

Trầm vân Phượng thở dài :

— Dương ca ca nói sao, tiểu muội tin lam vậy, nhưng vừa rồi...

Dương mộng Hoàn hỏi nhanh !

— Vừa rồi làm sao ?

Trầm vân Phượng lại thở dài :

— Những lời Dương ca nói vừa rồi, bất quá để an ủi tiểu muội vừa rồi, chứ vị tất Dương ca nắm được cái lẽ tất thắng ?

Dương Mộng Hoàn không tưởng là Trầm Vân Phượng có sự nhận xét rất sáng suốt như thế, câu nói của nàng buông ra hết sức bất ngờ, làm chàng không biết phải đáp lại làm sao cho nàng tin tưởng. Chàng đành lặng thinh.

Trầm Vân Phượng lại thở dài, tiếp nối :

— Dương ca đã biểu là Lam tiểu Điệp hận Dương ca, nhân cái hận đó nàng có thể trợ giúp Đào ngọc Bội, nhưng Dương ca không dám thừa nhận trước mặt tiểu muội Dương ca lại nặng tánh khí anh hùng, không chịu khuất mình chấp nhận một tiểu tiết, giúp đại cuộc thành tựu. Dương ca muốn tự mình, đơn thân độc lực, ứng phó với địch...

Nàng dịu giọng hơn, tiếp nối với vẻ lo lắng :

— Dương ca thọ thương trầm trọng, lại cố làm ra dáng cường kiện để trấn an tiểu muội, tiểu muội hậu mình vũ công kém, không giúp ích gì cho Dương ca được gì !

Dương mộng Hoàn khoát tay :

— Hiền muội đừng nói nữa !...

Chàng ngẩng mặt lên không thở dài mấy lượt, rồi tiếp :

— Đúng vậy. Bao nhiêu hiểm nguy đang chực chờ chúng ta trong tương lai, Đào ngọc Bội luôn luôn giăng bẫy lừa chúng ta, ngày nào hắn chưa giết được Dương mộng Hoàn, là ngày đó hắn chưa dám dở trò gì đối với hào kiệt võ lâm, và dĩ nhiên ngày nào Dương mộng Hoàn còn sống, là ngày đó hắn ăn không ngon, ngủ không yên vậy !

Trầm Vân Phượng thốt :

— Nhưng nếu một mình hắn, thì hắn chẳng bao giờ thắng nổi Dương ca !

Dương Mộng Hoàn trầm giọng :

— Tuy chúng ta chưa nắm vững cái lẽ tất thắng, song cũng chẳng có gì quyết định là chúng ta phải bại. Mà dù thắng

http://tieulun.hopto.org

dù bại, chúng ta cứ thi hành sứ mạng cao cả của mình. Ta bại sau ta còn có nhiều người khác thay ta tiếp tục sứ mạng cao cả đó, và chắc chắn một ngày nào đó, kẻ ác phải đền tội, bởi chánh nghĩa luôn luôn phải thắng !

Trầm vân Phượng nhấn mạnh :

— Nhưng hiện tại, có một người nắm cái lẽ tất thắng, người đó là Lam tiểu Điệp, nàng nghiêng về bên nào, là bên ấy thắng ! Dương ca biết vậy mà vẫn thản nhiên chờ đợi một cái thắng mơ hồ trong khi viễn ảnh cái bại đã hiện ra ?

Dương mộng Hoàn xẵu giọng :

— Thế hiền muốn cho ngu huynh phải hành động như Đào Ngọc Bội à ? Cứ đạt mục đích, còn ra thì bất chấp thủ đoạn, kể cả những thủ đoạn hèn hạ nhất ?

Chàng quay mình bước nhanh.

Trầm vân Phượng thấy chàng phẫn nộ thực sự, không dám nói gì thêm, bước theo chàng.

Họ lặng lẽ đi, kẻ trước người sau, độ sáu dặm đường, đến chỗ ngã ba. Họ lầm lũi bước, người nào cũng nhìn xuống đường, chẳng ai ngó ra phía trước mặt.

Bỗng, có tiếng gọi :

— Dương đại hiệp !

Dương mộng Hoàn giật mình, ngẩng mặt lên, thấy hai người đang đứng bên vệ đường, hướng mắt về phía chàng.

Hai người đó, là hai tăng nhân, một già một trẻ, vận áo màu tro, già tác trên tám mươi, trẻ chỉ mới mười ba mười bốn tuổi. Trẻ có mang một cái mõ cá màu đỏ khá lớn.

Dương mộng Hoàn sửng sốt, dừng chân lại, vòng tay hỏi :

— Lão sư phụ gọi tại hạ ?

Lão tăng mỉm cười :

— Thí chủ có phải là Dương đại hiệp, trụ cư tại Thủy Nguyệt Sơn Trang chăng ?

Dương mộng Hoàn khiêm tốn đáp :

— Chẳng dám nhận hai tiếng đại hiệp của lão sư phụ. Tại hạ chính là Dương mộng Hoàn !

Lão tăng day lại tiểu sa di, cười nhẹ :

— Thế ra thầy trò vượt nghìn dặm cũng chẳng đến nỗi uổng công !

Dương Mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Theo khẩu khí của lão sư này, chừng như lão đã tìm ta qua bao nhiêu ngày rồi ! Lão tìm ta có việc gì ?

Lão tăng nhìn chàng, điểm một nụ cười :

— Hai thầy trò bần tăng tìm Dương đại hiệp khắp nơi, bất ngờ lại gặp tại đây, kể ra lòng thành thì thương thiên chiếu giám. Nếu chậm năm ba ngày nữa, sợ chẳng còn kịp !

Dương Mộng Hoàn hết sức lấy làm lạ, hỏi :

— Lão sư phụ tìm tại hạ, có điều chi chỉ giáo ?

Lão tăng gật đầu :

— Chỉ giáo thì không, nhưng có việc cần, phải nhờ đến đại hiệp.

Dương Mộng Hoàn thốt :

— Tại hạ xin lão sư phục cho nghe !

Lão tăng mỉm cười :

— Dĩ nhiên là phải nói chứ, nếu không thì bần tăng tìm đại hiệp làm gì ? Nhưng, ở đây bất tiện, xin mời đại hiệp đến ngôi nhà tranh phía trước kia, mình sẽ đàm đạo với nhau. Ngôi nhà bỏ hoang từ lâu.

Dương mộng Hoàn cúi đầu :

—Xin vâng lời lão sư phụ.

Rồi chàng hỏi :

— Tại hạ xin vô phép, yêu cầu lão sư phụ cho biết pháp hiệu là chi !

Lão tăng chắp tay, nghiêm sắc mặt :

— Bần tăng pháp hiệu Khổ Tâm !

http://tieulun.hopto.org

Dương Mộ Chân giả, mình nghĩ pháp hiện gì kỳ quái thế ?

Chàng phải giữ trọn lễ độ, tạ một câu :

— Thật là Khổ Tâm Đại Sư ! Tại hạ nhận tội thất lễ !

Lão tăng cười sang sảng :

— Dương đại hiệp có nghe nói đến bần tăng ?

Dương mộng Hoàn vì giữ lễ độ, phải khách sáo, nói ra rồi, chàng nhận thấy mình lỡ lời, vội chữa :

— Thực ra bình sanh tại hạ chưa hề nghe nói đến lão sư phụ lần nào !

Khổ tâm đại sư gật đầu :

— Dương đại hiệp thành thật như thế, đáng khen lắm !

Bốn người cùng tiến về phía ngôi nhà tranh.

Khi đến nơi, Khổ tâm đại sư ngồi xếp bằng trên ngay trên nền nhà, lão lại bảo tên tiểu sa di đứng lại bên ngoài cửa.

Dương mộng Hoàn thấy thế, vội hỏi :

— Vợ tại hạ đây, có thể ở lại trong nhà chăng ?

Lão tăng gật đầu :

— Được ! Phu nhân cứ ở lại, chẳng có gì quan ngại đâu ?

Dương mộng Hoàn cùng Trầm Vân Phượng ngồi xuống đối diện với Khổ tâm đại sư.

Giữ nguyên tư thế ngồi, Khổ tâm đại sư chồi hai tay xuống đất, vọt mình tới gần Dương mộng Hoàn hơn, bảo :

— Đại hiệp hãy đưa tay ra cho bần tăng xem.

Dương mộng Hoàn chẳng hiểu ý lão muốn gì, song cũng đưa tay ra.

Đại sư chụp hai bàn tay chàng, áp lòng bàn tay của lão vào lòng bàn tay của chàng, đoạn thốt :

— Trước hết, bần tăng chữa trị nội thương của đại hiệp rồi sau đó mình sẽ đàm đạo.

Dương mộng Hoàn toan từ chối, định rụt tay về, nhưng liền lúc đó, chân khí của nhà sư từ lòng bàn tay cuồn cuộn truyền sang, chàng không còn cách nào khác hơn là phải tiếp nhận.

Chàng vốn là người có công lực dồi dào, nay nhờ công lực của nhà sư tiếp trợ, chân khí vận hành không bao lâu, các huyệt đạo bị bế tắt vì thương thế được khai thông, tinh thần trở nên sảng khoái vô cùng.

Chàng thốt giọng cảm khích !

— Đa tạ lão sư phụ cứu trợ tại hạ !

Lão tăng không lưu ý đến lời cảm tạ của chàng, lão khẽ thở dài, than :

— Bần tăng sắp viên tịch rồi, nếu chậm trễ gặp Dương đại hiệp thì phải mang hận nghìn đời, dù hồn về Tây thiên vẫn còn hối mãi !

Nhà sư từ từ rút tay về.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Lão sư phụ nói thế là nghĩa làm sao ? Tại hạ xem thần sắc của lão sư Phụ vẫn còn hồng nhuận, có gì đáng bi quan lắm đâu ?

Khổ tâm đại sư cười khổ :

— Bần tăng luyện được Đại Di La thần công, dù sắp đến phút quy Tây, thần sắc chẳng hề biến đổi.

Dương mộng Hoàn a lên một tiếng :

— Thế à ?

Muôn ngàn nghi vấn phát sanh trong tâm tư, song chàng thấy không tiện hỏi.

Cả hai trầm lặng một lúc, Khổ Tâm đại sư cất giọng :

— Dương đại hiệp niên khinh, lại có khí độ ung dung, tánh tình hòa nhã, khiêm tốn, thật đáng kính vậy ! Thảo nào mà đồng đạo vũ lâm chẳng trọng vọng !

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

— Lão sư phụ quá khen !

Rồi chàng thầm nghĩ :

— Quái cho nhà sư này lắm, ta với lão chưa hề quen biết tại sao mới gặp ta lần đầu, lão cứ tặng bốc ta mãi ? Lão có ý tứ gì ?

Khổ tâm đại sư tiếp :

— Bần tăng cố tìm một người có khí độ đáng kính, để ủy thác hậu sự được như vậy mới an lòng về chầu đất Phật !

Dương mộng Hoàn lại nghĩ :

Còn những sư huynh đệ của lão đâu ? Lão chẳng có 1 đệ tử chân truyền y bát sao, lại phải bôn ba ngàn dặm, tìm ta ? Tại sao lão muốn ủy thác hậu sự cho ta ?

Tuy nhiên, chàng không nói thẳng ra ý nghĩ đó, tỏ vẻ khiêm nhường :

— Lão sư phụ có thể nhờ một bạn đồng môn, lo liệu cho những gì lão sư phụ không thanh thỏa kịp, chứ tại hạ thì lục lục thường tài, e không thực hiện nổi tâm nguyện của lão sư phụ !

Khổ Tâm đại sư lắc đầu :

— Hậu sự của bần tăng, ngoài đại hiệp ra, nhất định chẳng có ai đảm nhận nổi !

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Như vậy, tất việc đó phải hệ trọng lắm rồi, tại hạ xét thấy mình bất lực sợ không làm tròn ủy thác của lão sư phụ

Khổ Tâm đại sư cười khổ :

— Nếu đại hiệp từ chối thì còn đâu xứng đáng cho bần tăng ký thác nỗi niềm ?

Dương mộng Hoàn thấy nghĩ quá, sợ chàng [illegible] sự [illegible] giúp hay từ chối, chỉ hỏi :

— Lão sư phụ định phó thác tại hạ việc gì ?

Khổ Tâm đại sư đáp :

— Trừng trị một tên đệ tử ngoan cố !

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ :

— Người đệ tử đó hiện giờ [illegible] ?

Khổ Tâm đại sư cảm khái :

— Hắn là Vương bàn Tương [illegible]

Dương mộng Hoàn giật mình :

— Vương bàn Tương ?

Đại sư nhìn sững chàng :

— Đại hiệp biết hắn ?

Dương Mộng Hoàn gật đầu :

— Tại hạ có gặp y một vài lần.

— Đại sư trầm giọng :

— Vậy càng hay. Sau này, gặp hắn ở đâu là đại hiệp nên giết ngay hắn ở đấy giết hộ bần tăng.

Dương Mộng Hoàn mơ màng :

— Vương bàn Tương bình sanh...

Đại sư lấy một quyển sổ trong tay áo, trao cho Dương mộng Hoàn, thốt :

— Những tội ác của nghiệt đồ, bần tăng đều ghi chép trong quyển sổ này, khi nào rỗi rảnh, đại hiệp giở ra xem thì biết rõ hành vi của hắn. Hiện tại, bần tăng xin truyền cho đại hiệp mấy chiêu vũ công, để ngày sau đại hiệp xử dụng, hạ sát hắn cho hắn chết vì vũ công của chính môn phái đã đào tạo hắn nên người, hắn sẽ thấm thía với lời thề ngày nhập môn, hắn sẽ thấy rõ sự thưởng phạt của cao thiên, không còn ân hận gì được nữa.

Rồi không đợi Dương Mộng Hoàn có đáp ứng để nghị đó hay chăng, đại sư liền đọc lên chú quyết, tay thì phác họa những chiêu thức cho Dương mộng Hoàn thu thập vào ký ức.

Đúng ra, Dương Mộng Hoàn động tính hiếu kỳ hơn là tham lam môn công của lão tăng, vả lại chàng khó mà từ chối được, bởi lão tăng đã bắt đầu chỉ điểm cho chàng rồi, nên dù muốn dù không chàng cũng phải tiếp thọ những chiêu thức đó.

http://tieulun.hopto.org

Đại sư đọc đến đâu, chàng lẩm nhẩm theo đến đó, đại sư múa tay làm sao, chàng múa theo làm vậy.

Không bao lâu, chàng đã học được bảy chiêu tuyệt học của nhà sư.

Khổ Tâm dừng tay lại, hỏi :

— Đại hiệp đã nhớ kỹ chưa ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Nhớ rõ lắm.

Rồi chàng tiếp nối với giọng cảm động :

—Tại hạ cùng lão sư phụ, chưa hề biết nhau,bỗng dưng lại thọ ân như thế này.

Đại sư khoát tay :

— Trong tương lai, Dương đại hiệp sẽ giúp bần tăng, hoàn thành tâm nguyện, thì hiện tại, bần tăng có làm được gì hữu ích cho đại hiệp, kể ra cũng là hợp lẽ công bằng, đại hiệp chẳng nên thắc mắc.

Đại sư dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Bần tăng còn một việc nữa, nhờ đại hiệp lo liệu hộ...

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ, mình đã thọ ân truyền dạy võ công của người, thì làm sao từ khước được việc người nhờ mình ? Chàng gật đầu :

— Xin lão sư phụ cứ phân phó.

Bỗng Khổ Tâm đại sư chồm tới, chụp hai cánh tay chàng, giữ cứng. Dĩ nhiên, lão chụp dùng huyệt đạo, bởi lão muốn chế ngự chàng.

Lão hành động quá nhanh, Dương Mộng Hoàn không thể nào phản ứng kịp, chàng chẳng rõ lão có ý tứ gì, song nghĩ lại, chắc lão chẳng làm hại gì chàng, bởi nếu muốn làm gì hại chàng, thì lúc chữa trị vết thương lão có cơ hội làm rồi, đợi gì đến bây giờ, do đó chàng không phải sợ hãi, chàng điềm nhiên điềm một nụ cười, hỏi :

— Lão sư phụ định làm gì tại hạ ?

Đại sư cũng điềm nhiên đáp :

— Bần tăng muốn thương lượng một việc với đại hiệp, vì sợ đại hiệp từ chối, bất đắc dĩ phải dùng thủ đoạn đó, chứ chẳng có ý đâu.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Lão sư phụ có điều gì dạy bảo, xin cứ nói thẳng ra, tại hạ sẵn sàng vâng theo, há tất phải tỏ ra bức bách như vậy ? Miễn sao, việc ủy thác của lão sư phụ không ngoài khả năng của tại hạ thì thôi.

Khổ Tâm đại sư gật đầu :

— Bần tăng xin đa tạ thạnh ý của đại hiệp. Sống đến từng tuổi này, lại sắp đến giờ vĩnhbiệt trần tục, bần tăng còn gì phải tha thiết ân oán ? Tuy nhiên lòng mang nặng một ưu tư...

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Lão sư phụ có gì thắc mắc việc mai sau chăng ?

Đại sư thở dài :

— Bần tăng chẳng có gì thắc mắc về sau cả, bất quá, bần tăng còn một tên đệ tử này, tuổi nó còn nhỏ, nếu bần tăng bỏ rơi nó giữa chừng, thì nó phải bơ vơ nhưng may mắn là nó được cái chất phác, thà quyết chẳng bao giờ nó chen chân vào vòng danh lợi mà chuốc lấy thị phi, để phải lụy vì cạnh tranh nguy hiểm. Huống chi, bần tăng cũng có chỉ điểm cho nó một vài chiêu thức võ công phòng thân...

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Vậy lão sư phụ còn ngại điều gì ?

Nhà sư lại thở dài :

— Nương thân nơi cửa thiền, bần tăng chỉ muốn xa lánh cuộc đời ô trược cho thân tu, tâm, trong mấy mươi năm, ngày nào bần tăng thư thới tâm hồn, vui kinh sớm kệ chiều, lòng lặng lẽ ân oán. Nhưng, một hôm, bần tăng thức ngộ ra những [illegible] lỗi lầm, [illegible] tội tu hành như thế ích kỷ mình, chỉ lo cho cuộc sống mang đầy tội lỗi, bởi mình xa rời giáo lý nhà Phật...

http://tieulun.hoptc.org

Lão dừng lại một chút, mơ màng nhìn ra cửa, rồi tiếp :

— Đức Phật phổ độ chúng sanh, bần tăng nương mình trong nhà thiền lại chỉ cầu an tự kỷ, mặc cho đồng loại đắm chìm giữa biển trầm luân, mặc cho người đời rên siết trong đau khổ, như vậy mình chẳng đáng là một con người, đã không đáng làm người, thì còn mơ vọng sự siêu thoát làm sao chứ ? Trong mấy mươi năm qua, mình ngu muội, giờ thức ngộ rồi, thì sắp sửa nhắm mắt lìa đời...

Lão lại dừng, nhìn chằm chập vào mặt Dương mộng Hoàn đoạn tiếp nối.

— Học được tuyệt học để làm gì, khi bần tăng chỉ khư khư lo sự an toàn cho riêng mình ? Và khi nhắm mắt xuôi tay, mang theo mình sở học đó sang bên kia thế giới, có phải suốt đời mình là con người quá vô dụng chăng ? Ít ra, mình cũng phải lưu lại đời sở học đó, người tiếp nhận sở học của mình sẽ thay mình cứu thế, độ nhân, như vậy mình chuộc được cái tội vị kỷ, du gián tiếp. Và, bần tăng đã chọn Dương đại hiệp làm người thừa kế sở học của bần tăng, cũng như tâm nguyện của bần tăng.

Lão kết luận :

— Bần tăng xin chuyển tất cả công lực đã tu dưỡng từ lâu sang cho đại hiệp.

Dương Mộng Hoàn trố mắt :

— Công của một người, cao hay thấp là do người có tu vi, khổ luyện, làm sao di chuyển được từ người nầy sang người khác ?

Khổ Tâm đại sư mỉm cười :

— Phật môn có thuật Truyền Tâm, Tà đạo có pháp Hoa [illegible] thuật đó.

[illegible]

— Theo tại hạ hiểu, thì, khi mình truyền tất cả nội lực sang cho người khác, là mình chẳng còn sống sót được nữa..

Đại sư gật đầu :

— Đúng vậy !

Dương Mộng Hoàn trố mắt :

— Đã biết thế, sao lão sư phụ còn dám làm?

— Vì bần tăng biết mình sắp viên tịch, không cũng chết như thường.

Dương Mộng Hoàn lắc đầu :

— Tại hạ không chịu tiếp nhận đâu! Bởi làm như vậy là tàn nhẫn, tại hạ sẽ hối hận suốt đời.

Đại sư gật đầu :

— Bởi biết như vậy nên bần tăng mới dùng thủ đoạn bức bách đại hiệp.

Dương mộng Hoàn vẫn lắc đầu :

— Tại hạ nhất định từ chối !

Đại sư cười khổ:

— Hiện tại, đại hiệp có muốn gì đi nữa, cũng không được toại, bởi đại hiệp mất cả tự chủ rồi ! Vả lại, di chuyển nội lực cho đại hiệp, là bần tăng muốn chuộc tội mình, nào phải mong gây tình với đại hiệp đâu ?

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Nếu tại hạ dùng nội lực, đẩy chân khí của lão sư phụ ra ngoài thì sao ?

Khổ Tâm thở dài :

— Đại hiệp thứ cho bần tăng vậy, vì muốn chuộc tội mình, bần tăng bắt buộc phải bức bách đại hiệp !

Bất thình lình, lão dùng cành chổ đánh thốc lên, trúng vào huyệt đạo của chàng. Chàng hôn mê liền theo đó.

Không rõ hôn mê độ bao nhiêu thời gian, bỗng chàng nghe tiếng khóc bên tai, làm chàng bừng tỉnh lại, mở mắt ra, trông thấy tiểu sa di và Trầm Vân Phượng đang quỳ bên cạnh

http://tieulun.hopto.org

đại sư, cả hai khóc nức nở.

Chàng vụt đứng lên, hấp tấp hỏi :

— Lão sư phụ đã ..

Tiểu sa di gật đầu :

— Viên tịch rồi !

Dương mộng Hoàn lập tức ngồi xuống, sờ khắp mình đại sư, cầm tay nghe mạch lắc đầu.

Tiểu sa di lau vội ngấn lệ, thốt :

— Lúc lâm chung, sư phụ có bảo tôi hãy theo Dương đại hiệp...

Dương mộng Hoàn chận lại :

— Tại hạ hết lòng chiếu, tiểu sư huynh đừng lo ngại !

Biết là làm một việc vô ích, Dương mộng Hoàn điểm mấy huyệt đạo của nhà sư, cái xác đã lạnh rồi, vĩnh viễn tim ngừng đập, chẳng loay hoay một lúc rồi xếp tay chân nhà sư lại cho ngay ngắn.

Trầm vân Phượng thốt .

— Lão sư phụ có dặn, Dương ca hãy tìm một nơi yên tĩnh, vận công điều tức, tiếp thọ nội lực của lão sư phụ chuyển sang, đừng khu đuổi ra ngoài, phụ cái bảo hoài của người.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ, chắc nhà sư này có một đoạn khổ tâm, bình sanh không giải quyết nổi, nên mới lấy đạo hiệu Khổ Tâm, chứ đã là kẻ tu hành ai lại lấy một cái hiệu có vướng nặng mùi trần tục ?

Chàng hỏi tiểu sa di :

— Pháp hiệu của lão sư có thật sự là Khổ Tâm chăng ?

Tiểu sa di lắc đầu :

— Sư phụ tôi mới đổi pháp Khổ Tâm từ hai năm nay thôi, trước kia, người có một pháp hiệu khác.

Dương mộng Hoàn ạ lên một tiếng :

— Không ngoan chỗ dự liệu của ta !

Chàng quỳ xuống, lạy Khổ Tâm đại sư mấy lạy, khấn

nguyện xong, đoạn đứng lên, mượn thanh kiếm của Trầm vân Phượng, tìm chỗ đào huyệt.

Trầm vân Phượng hỏi :

— Dương ca định mai táng lão sư ?

Chàng cười khổ :

— Chứ đào huyệt để làm gì ?

Trầm vân Phượng trố mắt :

— Lão sư là bậc đạo cao đức trọng, mình mai táng sơ sài như thế nầy, sao cho phải ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Còn làm sao hơn ? Vì hoàn cảnh bắt buộc, ngu huynh phải quyền biến, nghĩ cũng chẳng phải cho lắm, song sau nầy mình còn trở lại, chẳng dó sẽ liệu cải táng, chắc đại sư hồn thiêng cũng lượng xét cho !

Đào huyệt xong, Dương mộng Hoàn đặt xác Khổ Tâm Đại sư xuống, rồi chàng, Trầm vân Phượng và tiểu sư cùng nhau lạy mấy lạy, tiện đưa đại sư về Tây Vức, đoạn lấp huyệt nhưng không đắp nấm mộ cũng chẳng dựng bia.

Trầm vân Phượng hỏi :

— Không dựng bia, sau nầy mình còn biết nơi nào mà tìm ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Hiền muội khỏi phải lo ngại, ngu huynh thuộc nơi đây như lòng bàn tay, chẳng bao giờ lạc đâu.

Nàng nhắc :

— Bây giờ, Dương ca nên tìm nơi nào thanh vắng, vận công điều tức đi.

Dương mộng Hoàn đáp :

— Nơi [illegible]

Trầm [illegible]

có tầm quan trọng [illegible]

mình đóng tròn vai hộ pháp.

http://tieulun.hopto.org

Rời mộ đại sư, cả ba trở lại ngôi nhà tranh.

Chàng vào nhà, ngồi ngay trên nền, bắt đầu vận dụng chân khí của mình, tiếp xúc với chân khí của đại sư chuyển sang còn ứ tụ một nơi, vận chuyển khắp cơ thể.

Khi hai chân khí tiếp xúc nhau, Dương mộng Hoàn nghe chấn động toàn thân, đôi vai rung mạnh, thoáng mắt mồ hôi đổ ra ướt đầm cả đầu, mặt, thân thể.

Trầm vân Phượng đứng một bên, sẵn sàng tiếp trợ nếu có bất trắc xảy ra.

X

CHƯƠNG LII

CHIẾC KIỆU THẦN BÍ

Càng lúc, Dương Mộng Hoàn càng đổ mồ hôi, thân thể chàng càng rung chuyển mạnh.

Bỗng chàng mở mắt ra, nhìn Trầm vân Phượng, bảo :

— Hiền muội đừng lo sợ gì cả, để mặc ngu huynh nhé!

Chàng vừa nhắm mắt lại, thân hình đảo mạnh như cột trụ bị nước xoáy, nhưng chàng cố gượng, giữ không ngã.

Trầm vân Phượng thấy chàng khổ sở quá, xúc động tâm tình, bật khóc.

Nhưng, đảo đảo một lúc, chàng ngồi vững lại như củ, mồ hôi cũng bớt đổ ra, dần dần dứt hẳn.

Trầm Vân Phượng thở phào.

Bỗng, Dương Mộng Hoàn vung hai cánh tay tới, mình ngả vật xuống, nằm xòng xoài trên nền, thân thể chàng rung trở lại như cũ, càng phút càng rung mạnh, chẳng khác nào một người bị trúng phong thình lình.

Theo đà rung của chàng, khoảng đất dưới lưng chàng nát ra, bằn tung tóe

Bình sanh chưa hề thấy hiện tượng một người hành công

diễn ra quái dị như vậy, Trầm Vân Phượng hết sức hãi hùng, thứ người, trố mắt nhìn chàng. Nàng muốn nhào tới ôm chàng giữ cho đừng rung, nhưng nhớ lời chàng dặn vừa rồi, nàng bỏ đi ý định đó, chỉ đứng nhìn, theo dõi từng biến chuyển.

Rung như thế một lúc lâu, chàng an tịnh trở lại như thường.

Trầm vân Phượng thở phào như trước, day sang tiểu sa di, hỏi :

— Môn công do lão sư phụ truyền cho Dương ca, ngươi có biết là tên gì chăng ?

Tiểu sa di ngơ ngác, lắc đầu.

Nàng hỏi tiếp :

— Lúc lão sư điều tức, có khi nào hiện tượng như thế diễn ra chăng ?

Tiểu sa di lại lắc đầu :

— Không. Sư phụ tôi điều tức, có lúc kéo dài thời gian mấy hôm liền, chẳng uống, nhưng rung rẩy như Dương đại hiệp thì không !

Trầm Vân Phượng gải đầu, gải cổ, lẩm nhẩm :

— Quái lạ thật ! Bây giờ ta biết làm thế nào tiếp trợ Dương ca ? Chỉ còn có cách là phải đến Quát Thương Sơn mà thôi....

Rồi nàng nghĩ :

— Từ đây đến Quát Thương Sơn, đường xa vạn dặm, vừa đi vừa về phải mất ít nhất hơn tháng trường, trong thời gian đó, Dương ca có chịu nổi sự vây vò chăng ? Vả lại, vắng ta rồi, ai sẽ bảo vệ Dương ca ?

Tiểu sa di đứng cạnh nàng, muốn nói một vài câu, nhưng chẳng biết phải nói gì, hắn đành im lặng, đưa tay gãi mải chiếc đầu trọc, chớp nhắn mặt, cau mày.

Trầm Vân Phượng nhìn hắn một chút, hỏi :

— Ngươi pháp hiệu chi ? Nói cho ta biết để tiện việc xưng hô

http://tieulun.hopto.org

Tiểu sư đi đáp :

— Tôi nào biết pháp hiệu như thế nào ? Chỉ nghe sư phụ mỗi lần cần đến tôi, thì gọi Lục Bửu. Phu nhân cứ gọi tôi là Lục Bửu.

Nàng bảo :

— Bây giờ, ngươi ra phía trước cửa, xem có ai đến đây chăng, nếu có ngươi hãy ngăn cản lại nhé.

Lục Bửu gật đầu, bước ra ngoài. Không bao lâu, Trầm vân Phượng nghe hắn quát to :

— Đứng lại đó ! Phu nhân chẳng cho ai tự tiện vào nhà này !

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Hắn ngốc quá, tao sao lại hãi ta ra làm chi ?

Nàng nhìn ra cửa, bất giác giật mình. Bên ngoài, một đại hán vận y phục đen, chẳng nói năng gì hết, vung đơn đao giáng xuống đầu Lục Bửu.

Giả sử lúc đó, Trầm Vân Phượng có muốn chạy ra, giải cứu cho Lục Bửu, nàng cũng không làm sao đến nơi kịp.

Nhưng, nàng không phải sợ hãi lâu, Lục Bửu vẫy cánh tay tả lên, hóa giải thế đao của đại hán rất dễ dàng, đồng thời hắn tung một cước.

Không rõ ngọn cước của hắn trúng đại hán ở chỗ nào, đại hán hự lên một tiếng, người và đao bị bắn vọt xa hơn tám trượng, đao rơi một nơi, người nằm một chỗ.

Trầm Vân Phượng thầm khen :

— Tiểu hòa thượng xem ra ngốc nghếch lạ, nhưng bản lĩnh cũng khá đấy !

Loại được kẻ lạ rồi, Lục Bửu chẳng biết làm sao kế tiếp, đành cất tiếng gọi :

— Dương phu nhân...

Trầm Vân Phượng mỉm cười, thốt :

Ta đã mục kích rồi, ngươi có vũ công khá lắm, đến ta chưa chắc gì với một chiêu lại hạ nổi hắn !

Vừa lúc đó đại hán đứng lên, đưa tay phủi bụi bám đầy y phục, rồi phóng chân, chạy đi.

Lục Bửu kêu lên :

— Hắn chạy rồi !

Trầm Vân Phượng điềm nhiên :

— Mặc hắn chạy đi đâu thì chạy !

Nhưng, nàng vụt nhảy vọt ra ngoài, hấp tấp thốt :

— Không được ! Phải bắt hắn lại !

Lục Bửu lắc đầu :

— Chịu thôi, tôi chạy không nhanh, sư phụ nói tôi ngốc lắm, không học được thuật khinh công.

Trầm vân Phượng muốn đuổi theo đại hán, nhưng không thể bỏ Dương mộng Hoàn tại chỗ một mình, đành tặc lưỡi, thốt :

— Vậy thì chúng ta phải đi gấp !

Lục Bửu trố mắt :

— Tại sao lại phải đi gấp ?

Trầm vân Phượng bước vào nhà, bế Dương Mộng Hoàn lên, đáp :

— Vì đại hán đó sẽ gọi đồng bọn đến đây !

Rồi nàng phóng chân chạy đi.

Trong lúc bối rối, nàng quên mất lời dặn dò của Dương mộng Hoàn. Bế Dương mộng Hoàn vào lòng, nàng cảm thấy thân hình chàng cứng đơ, lòng bàn tay chàng lạnh như giá băng, có điều tâm tạng còn nhích động, hơi thở rất mỏng.

Nàng nhận ra, càng ly khai nơi nầy sớm, càng có lợi, nhìn bốn phía, thấy phía nào cũng là đồng bằng, chỉ có hướng đông núi đụng thấp cao rừng bao xanh mượt.

Tìm một chốn ẩn tàn tạm thời, không dám tiến bằng rừng núi, Trầm vân Phượng chẳng cần dấu do, nhắm hướng Đông,

http://tieulun.hopto.org

bế Dương mộng Hoàn chạy nhanh Lục Bửu lặng lẽ chạy sau.

Tuy hắn nói là không học được thuật khinh công, song cước lực của hắn quen chân trên những con đường dài qua nhiều năm tháng, hắn theo sát bên Trầm Vân Phượng, chẳng khó khăn chút nào.

Chạy được hơn mươi dặm đường, Trầm Vân Phượng mới chậm chân lại, nàng thốt :

— Bây giờ thì chúng ta không cần vội vả nữa, có thể dừng lại đây, nghỉ một lúc.

Nàng đặt Dương mộng Hoàn xuống đất, nhận thấy tình trạng của chàng vẫn y như trước, không tăng không giảm, chẳng có triệu chứng nào báo hiệu một biến chuyển quan trọng.

Ngồi nghỉ được một lúc, Trầm Vân Phượng nhìn xa xa trên con đường cái, bất giác giật mình.

Một đoàn người vận y phục đen, đang tiến nhanh về phía nàng, bụi đường bốc lên mịt mù.

Trong lúc chạy đi, Trầm Vân Phượng lưu ý đến con đường nàng vượt qua, con đường đó phủ đầy cát, còn in dấu chân rành rành, bận áo đen rất dễ nhận, chúng không phải khó khăn lắm theo đúng phương hướng nàng chạy.

Trầm vân Phượng cau mày, vội bế Dương mộng Hoàn lên nhằm hướng Đông chạy đi.

Khác hơn lần trước, chạy để tránh xa nơi nguy hiểm, thoát ly xa rồi nàng được vững tâm, vả lại vì ngờ vực mà chạy, nên dù sao thì nàng cũng không cần dùng cước lực cho lắm, lần nầy đã có người đuổi theo phía sau thực sự rồi, tự nhiên nàng phải vận dụng toàn tốc lực cố chạy cahy chết, và lần nầy Lục Bửu không còn cách gì theo kịp nàng nữa, Hắn ốc gắng, lẻo đẻo theo sau, vất vả trông thấy.

Trầm vân Phượng thương hại hắn, không nỡ bỏ rơi hắn dọc đường, do đó thỉnh thỏảng nàng phải dừng lại đợi hắn, thành thử nàng chạy tới nhanh, song rốt cuộc rồi cũng như chạy chậm.

Dẫy núi trước mặt càng lúc càng trông thấy gần, bọn người đuổi theo phía hậu cũng càng lúc càng gần, khoảng cách giữa song phương bất quá chỉ còn độ ba trượng.

Núi giăng trước mặt, người đuổi sát bên lưng, Trầm vân Phượng biết chẳng làm sao chạy thoát, cứ theo tình hình nầy, chỉ cóncó cách là cùng chúng liều một trận quyết chiến, nếu quả thật chúng định sanh sự với nàng.

Càng cấp tốc rẻ sang phía hữu, vừa chạy vừa nhìn vào vách núi, tìm một cái động, to nhỏ không cần thiết, cốt sao có chỗ an trí Dương Mộng Hoàn chung quanh chàng có vách động bao bọc, chở che, còn nàng thì áng ngữ nơi miệng động giao thủ với chúng, như vậy nàng khỏi phải bận hộ vệ chàng trong lúc chiến đấu.

Lục Bửu thấy Trầm vân Phượng an trí Dương Mộng Hoàn xong, quay mình bước ra khỏi động, đứng áng ngữ nơi phía trước, tay lăm lăm thanh kiếm, mắt hướng về bọn áo đen đang tiến nhanh tới, hắn cũng bước ra theo đứng cạnh nàng, nắm chặc hai tay lại, sẵn sàng ứng chiến.

Khi đến vừa tầm, bọn áo đen cùng đứng lại, cùng rút đao cầm tay, rồi từ từ bước tới, còn độ bảy tám bước, cùng dừng lại.

Trầm vân Phượng bình tĩnh thủ thế, chờ.

Nàng nhận tinh, có tất cả chính tên, tên đứng giữa thân hình cao lớn, cằm đầy râu ngắn, tua tủa như giẩy kẽm, tay cầm một Khai sơn đao xống dày, chừng như hắn là tay đầu não trong bọn.

Hắn đưa thẳng thanh đao tới, lạnh lùng hỏi :

— Cô nương là Trầm Vân Phượng !

Trầm Vân Phượng điềm nhiên thốt :

— Ta là vợ Dương mộng Hoàn, hãy gọi ta là Dương phu nhân !

http://tieulun.hopto.org

Đại hán đó giật mình :

— Cô nương là Dương phu nhân, vậy người thọ thương là Dương mộng Hoàn ?

Trầm Vân Phượng hừ một tiếng :

— Ai bảo trượng phu ta thọ thương ?

Đại hán cười nhẹ :

— Trên giang hồ còn ai không nghe tên biết tiếng Dương mộng Hoàn ? Một kẻ có tài như hắn, nếu chẳng bị thương sao lại để cho vợ bế đi như bế trẻ nít ?

Trầm Vân Phượng tắt lý, song chẳng lẽ nín thinh, liền hỏi lại :

— Các hạ là ai ?

Đại hán vung vung thanh đao, điểm một nụ cười, đáp :

— Quách Đại Xuyên ! Khách giang hồ thương tưởng, tặng cái ngoại hiệu Vô Địch Thần Đao !

Trầm Vân Phượng bĩu môi :

— Thế à ? Sao ta chẳng nghe ai nhắc đến tên và hiệu đó lần nào cả ?

Đại hán thoáng biến sắc. Không rõ nghĩ sao, hắn đổi giọng đầy lễ độ :

— Tại hạ là một kẻ vô danh, bất quá được vài bằng hữu tâng bốc mà tặng cái ngoại hiệu như vậy, thực ra chẳng xứng đáng gì tự nhiên Dương phu nhân không nghe ai nói đến là phải !...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

— Tại hạ hận mình từ bao lâu nay chưa có dịp tiếp kiến Dương đại hiệp bây giờ gặp tại hạ đây, muốn lãnh giáo một vài điều bổ ích...

Lãnh giáo một vài điều bổ ích, có nghĩa là muốn so tài. Trầm Vân Phượng còn lạ gì cái sáo của bọn đối lập ? Nàng cười lạnh thốt :

— Các hạ chưa phải là đối thủ của trượng phu ta đâu !

Quách Đại Xuyên vung thanh Khai sơn đao một vòng, hai đại hán áo đen đứng bên tả lướt tới, định tiến vào động.

Lục Bửu như cái máy, tay quyền đánh ra, chân cước phóng tới.

Đại hán thứ nhất chỉ tưởng là Lục Bửu tung quyền, không ngờ có một ngọn cước tiếp theo hắn khoa đao chân tay quyền, đao vừa loáng chớp lên, ngọn cước của Lục Bửu đã chạm gối hắn, hắn bị chấn dội mấy bước, đứng không vững, ngã nhào.

Đại hán thứ hai tiến lên, vung đao chém tới.

Lục Bửu mới khoát tay, phong trụ thế đao, đồng thời tung luôn một ngọn cước, trúng ngay đối phương.

Như đồng bạn, đại hán bị chấn dội lùi mấy bước, đảo đảo người rồi ngã nhào.

Quách Đại Xuyên cau mày, vẫy tay lướt nữa.

Theo cái vẫy tay của y, hai đại hán khác lướt tới liền. Chúng không đối diện xuất thủ, lại chia nhau mỗi tên một, bên cùng vung đao chém vào.

Có lẽ bình sanh chưa hề gặp phải trường hợp một đối hai, Lục Bửu do dự, chưa biết phải phản công bên nào trước, hay cùng phản công một lượt. Vì do dự, hắn đứng thừ ra, bất động.

Bắt buộc, Trầm Vân Phượng phải can thiệp, nàng vung kiếm đón chận đại hán bên tả.

Thấy thế, Lục Bửu theo chiêu thức cũ hướng sang bên hữu, tay quyền chân cước tung liền. Hắn lại thành công như hai lần trước.

Quách Đại Xuyên sôi giận, hét to :

— Tiền bối thương khả ố thật !

Y khoát tay, quát một vòng [illegible] còn lại lướt tới vây [illegible] vọng đến cục trường.

http://tieulun.hopto.org

Âm thinh đó mỗi lúc một gần, và không bao lâu, bốn thiếu nữ có nhan sắc vô cùng xinh đẹp nối đuôi cá tiến tới nàng nào cũng có giắt trường kiếm sau lưng, chuôi kiếm lộ khỏi bờ vai.

Bốn thiếu nữ xuýt xoát tuổi nhau, trạc độ mười sáu mười bảy, họ vừa đi vừa cười, nói, họ chỉ biết đùa cợt với nhau, bất chấp ngoại cảnh, tưởng chừng họ không trông thấy Trầm Văn Phượng cũng như các gã đạt hán với Quách đại Xuyên.

Trầm Văn Phượng cau mày, cúi thấp đầu, rỉ bên tai Lục Bửu :

— Phải phòng bị cẩn thận, bởi chúng ta chưa rõ bọn thiếu nữ đó là thân hay thù !

Lục Bửu gật đầu, thấy Trầm Văn Phượng lùi lại hai bước hắn cũng lùi theo.

Miệng động không rộng lắm, lại chẳng có lối thoát phía hậu, nếu lọt vào đó, thì cũng như vào tử địa, chiến thắng địch bên ngoài, chẳng nói làm gì, nếu chiến bại, chịu chết, chẳng mong gì chạy đi đâu được.

Suy nghĩ một chút, Trầm văn Phượng lại bảo Lục Bửu.

— Ngươi hãy vào trong động nghỉ dưỡng sức đi, nếu thấy ta bại thì xông ra tiếp trợ chứ cả hai cùng giao thủ với chúng khi bại cả hai chứ một cả, chẳng giúp ích nhau được gì.

Nàng đã quyết tâm tâm rồi, nhất định phải thắng, bằng có bại thì chết ngay, chẳng chịu để cho đối phương chế ngự bằng.

Nàng quyết lấy sinh mạng bảo vệ Dương Mộng Hoàn, từ ro nang co chết, thì ai muốn làm gì Dương mộng Hoàn thì làm nếu còn sống nhất định nàng chẳng để ai chạm đến chân lông chân tóc.

Bốn thiếu nữ đã đến trước mặt nàng, họ đổi hàng dọc thành hàng ngang, họ đứng tại khoản giữa ngăn cách bọn đại hán áo đen và Trầm văn Phượng.

Chẳng những Trầm văn Phượng thắc mắc về họ mà Quách Đại Xuyên cũng hết sức kinh ngạc, chẳng rõ họ là thân hay thù, y cũng đề phòng như Trầm Văn Phượng.

Bốn nàng đứng chân rồi cũng rút trường kiếm cầm tay, cùng quay mặt sang bọn đại hán áo đen.

Thiếu nữ đứng gần bọn đại hán áo đen, vận y phục màu xanh đậm, lạnh lùng hỏi :

— Tên nào cầm đầu trong bọn ?

Quách Đại Xuyên hoành ngang thanh Khai sơn đạo, thốt :

— Cô nương có điều chi muốn nói, xin nói với tại hạ đây.

Thiếu nữ mỉm cười :

— Nếu ngươi là kẻ thức thời vụ, hiện tại nên rút lui là vừa !

Đã ngán thủ cước của Lục Bửu, chưa chắc gì cả bọn có thể quật ngã tiêu hòa thượng, giờ đây cánh đối lập lại có tiếp viện, Quách đại Xuyên dù ngu xuẩn đến đâu cũng thấy phần thắng nghiêng hẳn về phía Trầm văn Phượng rồi, tuy nhiên, y không vội rút lui, bình tĩnh hỏi :

— Cô nương có thể cho biết lai lịch chăng ?

Thiếu nữ không đáp câu hỏi, chỉ hỏi lại :

— Ngươi là thuộc hạ của Đào ngọc Bội ?

Quách đại Xuyên thoáng giật mình :

— Cô nương vừa nói đến tên của Bổn Bang chủ !

Thiếu nữ sôi giận :

— Vậy là ta chẳng lầm chút nào ! Cút ! Cút ngay khuất mắt ta !

Nàng quét thanh trường kiếp nữa vòng, như sắp sửa ra tay nếu đối phương chẳng tuân lịnh.

Quách đại Xuyên đưa thanh đao chỉ thẳng về phía Trầm văn Phượng, thốt :

— Bọn tại hạ vâng linh đến đây, bắt vợ chồng nàng ấy, nếu trở về tay không thì...

http://tieulun.hopto.org

[illegible] bảo :

— [illegible] ch của ngọc tỷ, bọn bây mau [illegible] cho hắn biết tay đi !

Ba thiếu nữ kia đồng loạt cất tiếng :

— Tỷ tỷ dạy thế, bọn tiểu muội thi hành ngay !

Thiếu nữ áo xanh gật đầu :

— Phải đó ! Cứ giết thử đoạn đi !

Cô bèn nàng xuất thủ trước. Thanh trường kiếm trong tay nàng chớp lên, loài đóa hoa bạc bay sáng đối tượng.

Ba nàng kia chẳng chậm trễ, cũng vung kiếm, tiếp công liền.

Trong cái thế chẳng dặng dừng, Quách Đại Xuyên hét lên một tiếng, vung đao theo thế Hoành Già Kim Lương phòn công ngay. Y tin tưởng vào sức mạnh, y lại cho rằng thanh đao vừa nặng, vừa to, thừa sức chém bốn thanh kiếm mỏng manh do bốn thiếu nữ mảnh mai sử dụng, nhất định là vũ khí song phương chạm nhau rồi, thì bốn thanh kiếm phải tuột tay vứt tận ngoài xa.

Nhưng, kiếm pháp của bốn nàng quả ảo diệu vô tưởng, giả dụ họ không để kiếm chạm vào đao, thành thử nhát chém của họ Quách chỉ chém vào khoảng không, mà bốn thanh kiếm lại xoắn tít quanh mình y, lừ lừ, thực thực.

Hụt chiêu mãi, Quách đại Xuyên sôi giận, vũ lộng thanh đao khai sơn đao rít gió vù vù, nhưng thủ pháp của y dù nhanh đến đâu cũng chẳng làm sao chạm đến kiếm của bốn nàng, đừng nói là chạm vào người họ.

Một đại hán đứng bên ngoài không thể khoanh tay nhìn cuộc chiến cũng cử đao xông vào, tiếp trợ Quách đại Xuyên.

Bỗng, một tiếng rú thảm vang lên, một đại hán trúng kiếm, ngã nhào.

Quách đại Xuyên càng nóng nẫy, càng phấn nộ, hét lớn mồm, vung luôn đao, đảo luôn chân, thoạt hướng sang tả thoạt hoành sang hữu, thoạt lùi lại, thoạt vọt tới, phần y thì chưa đến nỗi gì, nhưng một lúc sau, lại có tiếng rú lên, một đại hán nữa trúng kiếm, ngã gục.

Trong khoảnh khắc kế tiếp, mấy gã đại hán áo đen của Quách Đại Xuyên đều bị bốn nàng đánh ngã, có tên bị tiện cánh tay, có tên bị kiếm quét tét lưng, thọc lủng ngực.

Còn lại một mình giữa màn lưới kiếm ảnh, Quách Đại Xuyên đỏi rối ra mặt, mồ hôi đổ ra như tắm, y thấy rõ nguy cơ trước mắt, nếu còn ham chiến chắc chắn sanh mạng khó bảo toàn.

Chạy ! Y nghĩ chỉ còn có cách xung phá màn lưới kiếm ảnh thoát chứ chẳng còn hy vọng gì xoay chiều cục diện nổi !

Hét lên một tiếng, y vung đao theo chiêu Vân Vụ Kim Quang, tạo một bức màn đao ảnh, hộ vệ phía trước ngực, đoạn nhún chân vọt tới.

Khí thế của y mãnh liệt quá, thiếu nữ đối diện với y không dám nghinh đón, nhảy tạt qua một bên. Y vọt qua khoảng trống, chạy luôn.

Nhưng, chạy được hai mươi trượng đường, y bỗng thấy bụi bốc mịt mù trước mặt, trong vầng bụi cuốn, có bóng người con ngựa đang sải nhanh đến nơi.

Biết ngay đoàn người tiếp viện đã tới, y phấn khởi tinh thần, quày mình trở lại liền.

Trong thoáng mắt, y đã đến cục trường, vung đao chém loạn vào bọn thiếu nữ.

Bọn thiếu nữ lúc đó đã trông thấy đoàn người ngựa tiến lên như bay, biết là đại hán áo đen nhận ra đồng bọn tiếp viện nên trở lại, tất cả đều vủ lộng trường kiếm, vây hãm y như cũ.

Nhưng, đoàn người ngựa đã đến nơi, còn cách cục trường

http://tieulun.hopto.org

độ hai trượng, liền dừng lại.

Họ là những thiếu niên trên dưới hai mươi tuổi, vận y phục xanh, sử dụng trường kiếm.

Đến nơi rồi, họ liền rẻ ra làm hai phần đứng hai bên, nhường khoảng trống chính giữa cho hai lực sĩ lưng tr n khiêng chiếc kiệu đặt xuống. Kiệu có màn đen che kín bốn bên, nên chẳng rõ ngồi trong kiệu là ai và có mấy người.

Kiệu được đặt xuống đất rồi, từ trong kiệu có giọng nói lanh lảnh vọng ra :

— Dừng tay lại.

Song phương cùng dừng tay, riêng Quách đại Xuyên lui lại hai bước,

Bốn thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng tựu nhau lại một chỗ, như biết rõ mình đó gặp tay đại kình địch, phải hợp nhau lại, phòng chiêu cố lẫn nhau. Không rõ họ vô tình hay có ý, cũng đứng gần Trầm văn Phượng trước miệng động.

Trầm văn Phượng biết sức lo ngại, nhận ra địch càng lúc càng kéo đến nhiều, xem chừng bọn này lợi hại hơn Quách đại Xuyên, nàng tự hỏi sau bọn này còn có đoàn tiếp viện khác nữa chăng.

Nàng thở dài, thốt với bốn thiếu nữ :

Các vị cô nương vì tiếp trợ tôi mà phải giao đấu với chúng, thật tôi vô cùng cảm khích !

Nam, vận [illegible] xanh đang quay lại, nhìn thoáng qua Trầm văn Phượng, hỏi :

— Nàng là [illegible]

Trầm văn Phượng mỉm cười :

— Cô nương hỏi tôi ?

Thiếu nữ tiếp lời :

[illegible]

Trầm văn Phượng [illegible]

— [illegible] tôi ?

Thiếu nữ [illegible]

— Không, nhưng cần gì có biết hay không biết, miễn rằng là Dương Mộng Hoàn là được.

Trầm Văn Phượng trố mắt, chẳng hiểu thiếu nữ muốn nói gì, thiếu nữ không đợi nàng hỏi, tiếp luôn :

— Bọn ta vâng lịnh đến đây, bảo vệ các người nếu chúng là Dương Mộng Hoàn là được rồi, ta chỉ sợ lầm thôi !

Trầm văn Phượng hỏi :

— Vị nào phân phó cho cô nương làm cái việc đó?

Thiếu nữ không đáp.

Trầm Văn Phượng lại hỏi :

— Chẳng hay danh tánh các cô nương là chi ?

Thiếu nữ trầm ngâm một chút ,

— Tôi là Lục Xuân, còn ba nàng kia là những chị em trong nhóm hoa Xuân...

Trầm Văn Phượng ạ lên một tiếng :

— Các vị cô nương Thập Nhị Hoa Nga của Lam tỷ tỷ ?

Lục Xuân đáp :

— Ba vị muội muội kia thuộc nhóm Thập Nhị Hoa Nga còn tôi thì không.

Trầm Văn Phượng lẩm nhẩm :

Lam tỷ tỷ phân phó các cô nương đến đây bảo vệ vợ chồng tôi !... Làm sao Lam tỷ tỷ biết được chúng tôi thọ nạn mà bảo các vị đến tiếp đây trợ?

Thiếu nữ cao ngạo :

— Trên thế-gian nầy, có việc gì mà cô nương của tôi lại chẳng biết :

Từ trong kiệu, một câu nói vọng ra, giọng lanh lãnh :

— Đừng khoát lát, liều đầu !

Lục Xuân hướng về chiếc kiệu :

Ngươi là ai ?

Người trong kiệu thốt vọng ra :

— Cô nương có phải là Lam Tiểu Điệp, ngoại hiệu là Đa tình tiên Tử chăng ? Ngươi chưa đủ tư cách hỏi lai lịch ta đâu !

http://tieulun.hopto.org

Lục Xuân xẳng giọng :

— Ngươi khoát lát quá !

Trâm vân Phượng thở dài :

— Người trong kiệu là ai ? Phải chi mình giở được [illegible] xem cho biết !

Lục Bảo từ đâu đến giờ bằng nói tiếng nào, vụt thốt :

— Để tôi bước tới vén màn lên cho phu nhân nhìn !

Hắn thốt xong bước đi liền. Trâm vân Phượng định ngăn trở hắn, song chẳng còn kịp nữa.

Hắn bước được mấy bước, bỗng thấy bức màn lay động một đạo kình lực vô hình từ trong kiệu cuốn tới, đẩy bật hắn đội trở lại, hắn lảo đảo người mấy lượt mới đứng vững.

Trâm vân Phượng hấp tấp hỏi :

— Ngươi có sao không ?

Lục Bảo lắc đầu :

— Chẳng sao cả.

Người trong xe nghiêm giọng thốt vọng ra :

— Tiểu hòa thượng vô lễ, ta chỉ cảnh cáo hắn thôi, chẳng hề làm cho hắn bị thương đâu, ngươi yên trí.

Lục Xuân nhìn sang ba thiếu nữ kia bàn :

— Bây giờ, chị em ta bước tới xem cho biết người trong kiệu là ai !

Ba thiếu nữ kia đồng ý, đoạn cùng nhau bước tới mấy bước. Một nàng trong bọn vượt lên, tiến dần đến bên chiếc kiệu.

Trái với cái dự liệu của họ, người trong xe im lìm, bức màn cũng chẳng lay động.

Thiếu nữ lấy làm lạ, đoán chừng phải có sự lạ, nhưng cứ tiến tới, khi vừa tầm, nàng đưa kiếm vẹt bức màn, đồng thời gọi :

— Ngươi hãy bước ra ngoài, cho chúng ta xem ngươi là ai mà dám ăn nói khoác lác với chúng ta !

Mũi kiếm vừa chạm bức màn, bất thình lình một đường giây nhỏ, màu đỏ, từ trong kiệu bay vút ra cuốn lấy thiếu nữ lôi tuột vào trong.

Bức màn bị thiếu nữ chạm phải, rung rinh một chút rồi ngưng lại. Người trong kiệu chẳng thốt một tiếng nào.

Thiếu nữ bị lôi vào kiệu, chẳng khác nào viên sỏi rơi xuống nước thoáng mắt mất luôn tăm dạng.

Sự kiện diễn tiến trên chỗ ướng Lục Xuân cũng như mấy nàng kia, tất cả đều kinh hải, thừ người, trố mắt nhìn đăm đăm vào chiếc kiệu.

Qua phút giây sửng sốt, một thiếu nữ khác thốt :

— Lục tỷ tỷ để tôi bước tới xem !

Không đợi Lục Xuân có đồng ý hay chăng, nàng đó buông dứt tiếng cuối liền bước tới.

Cũng như lần trước, thiếu nữ vừa đưa mũi kiếm vẹt bức màng, bên trong kiệu, đường giây đỏ bay ra, quấn quanh người nàng lôi nàng vào, im lìm trở lại như vô chủ.

Lục Bửu lấy làm lạ, đề nghị :

— Một người bước tới, không làm gì được, chúng ta cùng bước tới thử xem !

Hắn nghĩ, có đông người, bắt quá đường giây chỉ quấn một, còn bao nhiêu vẫn vẹt màn nhìn được như thường. Hắn quá chắt phát, thật thà, tưởng đâu người trong kiệu chỉ đối phó với một người mà thôi, nếu cùng nhau kéo đến, thì chắc chắn được việc.

Nhưng Trâm vân Phượng không lưu ý đến hắn, nàng rút trường kiếm cầm tay, day qua Lục Xuân, trầm giọng thốt :

— Các vị cô nương vì Dương ca tôi, đến đây tiếp trợ, chẳng may hai người bị kẻ trong kiệu dùng thủ đoạn mờ ám chế ngự, bổn phận tôi phải liều thân này giải nạn cho hai người đó...

Lục Xuân trố mắt :

— Phu nhân định bước tới xem mặt kẻ trong kiệu ?

http://tieulun.hopto.org

Trần vân Phượng vừa gật đầu vừa bước đi.

Nàng đi chưa được mấy bước, bỗng có tiếng gọi phía sau lưng :

— Không nên mạo hiểm !

Nhận ra âm thanh do ai phát ra rồi, Trầm vân Phượng giật mình, không quay đầu lại, rú lên thất thanh :

— Dương ca ! Dương ca đã tỉnh lại ?

Nàng vừa rú lên, vừa quay mình lại, trông thấy Dương Mộng Hoàn đứng tại cửa động, hai tay vịn vách núi, đôi chân chàng rung rung thấy rõ.

Chàng lần tay theo vách bước chập choạng ra ngoài, vừa đi vừa gọi :

— Hãy trở lại tất cả !

Bọn Lục Xuân và Trầm vân Phượng trở lại cạnh chàng. Chàng đưa tay hữu ra, bảo Trầm vân Phượng:

— Trao thanh kiếm cho ngu huynh.

Trầm vân Phượng vừa trao kiếm vừa hỏi :

— Dương ca định làm gì thế ?

Dương mộng Hoàn tiếp lấy thanh kiếm đáp :

— Cứu hai vị cô nương ra khỏi kiệu !

Trầm vân Phượng kêu lên :

— Trời ! Dương ca trong tình trạng đó...

Dương mộng Hoàn khoát tay :

— Đừng lo ngại gì cả, chẳng sao đâu !

Chàng dùng kiếm chống đất làm gậy, bước từ bước một đi lần về phía chiếc kiệu. Đi được mấy bước, chàng quay đầu lại dặn :

— Vô luận sự tình diễn tiến như thế nào, tuyệt đối không ai được xuất thủ tiếp trợ tại hạ nhé !

Trầm vân Phượng lo lắng :

— Người trong kiệu lợi hại lắm đó. Dương ca hãy cẩn thận.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Ngu huynh hiểu !

Rồi chàng từ từ đi tới, bước đi dĩ nhiên không vững.

Lục Xuân hỏi Trầm Vân Phượng :

— Cô nương ta bảo, Dương mộng Hoàn có võ công rất cao, đúng như vậy chăng ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Đúng vậy ! Chính Đào ngọc Bội cũng chưa phải là đối thủ của Dương ca.

Lục Xuân lẩm nhẩm :

— Với tình trạng đó, Dương ca của nàng làm sao đối địch được với người trong kiệu ?

Trầm vân Phượng còn biết đáp làm sao ?

Lục Xuân tiếp nối :

— Tôi nghĩ, phu nhân nên trở lại đi là hơn !

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Không bao giờ Dương ca tôi chịu nghe cho. Vả lại, đôi chân có rung rung cũng chẳng ngại gì đến võ công cho lắm !

Lục Xuân cười nhẹ :

— Nếu Dương ca của phu nhân bị lôi vào kiệu, thì phu nhân sẽ thành quả phụ đấy !

Trầm vân Phượng cũng mỉm cười :

Chẳng bao giờ có việc đó !

Lục Xuân trầm giọng :

— Tại sao ?

Trầm vân Phượng điềm nhiên :

— Dương ca có bị hại, tôi sẽ chết theo liền, làm gì thành quả phụ được ?

Lục Xuân ạ lên một tiếng :

— Khá lắm !

X

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG VIII

DIỄN BÁO THẾ LỰ

Dương mộng Hoàn khẽ ngoắc đi về phía chiếc kiệu, con cách độ năm sáu thước, chàng dừng chân lại, cao giọng gọi :

— Tại hạ là Dương Mộng Hoàn, xin mời bằng hữu nào đó trong kiệu, ra mặt cho tại hạ bái kiến !

Một giọng cười lạnh từ trong kiệu vọng ra, tiếp theo là câu hỏi cũng lạnh lùng không kém :

— Ngươi có đủ tư cách đòi hỏi ta phải xuất hiện a ? Dương mộng Hoàn ! Dưới con mắt ta, ngươi chỉ là một kẻ mang chút hư danh, không hơn không kém !

Dương mộng Hoàn ngầm vận chuyển chân khí, cảm thấy chân khí lưu hành khắp châu thân như thường, thầm nghĩ nếu cần đông thủ, chàng vẫn có thể miễn cưỡng nghinh chiến do đó chàng vững tâm, bật cười lớn :

— Các hạ dường như lầm lạc đó ! Cho dù là Đào Ngọc Bội, gặp tại hạ rồi, cũng chẳng dám buông lăng tinh khí ngông cuồng, Đào ngọc Bội còn phải xưng tại hạ là Dương huynh, chẳng hề dám thô lỗ !

Người trong kiệu cười lạnh :

— Nhưng trước mắt ta, ngươi chỉ là một kẻ vô danh, ta có quyền khinh miệt kẻ bất tài.

Dương mộng Hoàn cười nhạt :

— Nghĩa là các hạ cho mình có tài ! Cũng được đi, tại hạ muốn biết các hạ bằng cứ vào đâu, khinh thị hành vi của tại hạ ?

Người trong kiệu cao giọng :

— Ngươi cưỡng ép su muội làm vợ, ngươi vung đao chém đứt luyến ái của người, mấy sự kiện đó cũng đủ cho ta kết án ngươi !

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Tại hạ muốn nghe thêm !

Người trong kiệu cười lạnh :

— Ngươi cho là chưa đủ ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Hai sự kiện đó chưa đủ yếu tố đặt thành vấn đề thị phi, bởi công luận trên giang hồ chẳng quá hẹp hòi như các hạ tưởng, vả lại đó cũng chẳng phải là một đầu đề tranh luận giữa tại hạ và bằng hữu, trong trường hợp nầy...

Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Tại hạ rất phục bằng hữu, ngồi yên, trong xe vẫn có thủ đoạn bắt người, tại hạ muốn lãnh giáo tài cao các hạ !

Người trong kiệu đáp gọn :

— Nói là phục, ta xem ngươi muốn khiêu khích ta. Nếu ngươi không phục, cứ giở sở trường ra, tức khắc sự việc sẽ chứng minh ngươi là một kẻ bất tài.

Dương mộng Hoàn gom tụ chân lực, dồn vào thân kiếm, bước tới hai bước nữa.

Chàng từ từ cử cao thanh kiếm, bất thình lình vươn tay tới, dùng mủi kiếm hất vẹt bức màn kiệu.

Một tràng cười lạnh từ trong kiệu vọng ra, theo tiếng cười một đạo ám kình vút tới.

Dĩ nhiên, dạo ám kình tuy chẳng gây tiếng động, vẫn có áp lực dẫy tới bật một hòn núi.

Dương mộng Hoàn chẳng chậm trễ, xuống tấn Thiên Cân Trụy liền, bỗng thời gia tăng nội lực lên thanh kiếm.

Kiếm đưa vào, ám kình dồn ra, không dẫy nổi kiếm, kiếm vẫn giữ nguyên tư thế, chẳng hề rung chuyển nhẹ.

Thấy mình đủ sức chi trì đạo ám kình, Dương mộng Hoàn cắn răng, cố gom toàn lực bước tới mấy tấc nữa, mủi kiếm gần hơn trước.

Mủi kiếm đó nhiễu động, bức màn vẹt qua một bên, là

http://tieulun.hopto.org

chàng nhận ra ngay mặt mày người trong kiệu.

Vừa lúc đó, một góc màn lay động, từ trong kiệu, một đạo hồng quang bay ra.

Đạo hồng quang và thanh kiếm chạm vào nhau, không gây một tiếng vang Dương mộng Hoàn nhìn kỹ, nhận ra đạo hồng quang chính là một dương giây đỏ, người xử cụng dường giây có thủ pháp cực kỳ linh diệu, dường giây thoạt nhuyễn dễ quấn quanh, thoạt thẳng cứng để đâm tới, hoặc quét ngang biến ảo khôn lường.

Đối với một vũ khí như vậy, Dương mộng Hoàn cảm thấy bối rối phần nào, bởi chàng chẳng thể ức đó đường giây sẽ xoay hướng về đâu, chàng bắt buộc phải tạo bức tường kiếm ảnh, hộ vệ cả bốn mặt.

Song phương tương trì như thế được một lúc.

Người xử dụng đường giây, lúc đầu tưởng dâu qua một vài chiêu, sẽ có thể quấn quanh người Dương Mộng Hoàn, kéo chàng vào kiệu như hai thiếu nữ, do đó chẳng cần gây chuyển động mạnh bức màn. Nhưng càng đánh lâu, càng nhận ra đối phương phản công mạnh, bắt buộc người đó phải vũ lộng đường giây trong một tầm rộng hơn, bức màn chuyển động mạnh hơn, góc màn bật khoảng trống to hơn.

Giả sử lúc đó, có người nép sát đất, trong một chỗ thuận tiện, hẳn nhìn thấy người trong kiệu, ít nhất cũng thấy được một phần thân thể, chẳng hạn, đôi chân, đôi tay, bộ ngực.

Nhưng người trong cuộc như Dương mộng Hoàn, làm g nép mình xem trộm được ? Chàng đang chú tâm điều khiển thanh kiếm, phải khó khăn lắm mới giữ được quân bình.

Chàng hết sức kinh [illegible] thầm hỏi :

— Nhân vật nào ở [illegible] mà tài nghệ cao tuyệt như thế ? Ở trong kiệu chỉ [illegible] dụng đường giây rất dễ dàng và lợi hại, nếu [illegible] giải, chắc hẳn thủ pháp của y phải lợi hại gấp mấy [illegible] vật này có bản lĩnh trên Đào ngọc Bội mấy bậc vậy !

Trầm Vân Phượng thoạt dâu, lo sợ cho Dương mộng Hoàn trong khi chàng xuất thủ, chân chàng không có loạng choạng nữa, thân pháp lại chuyển động như bình thường, nàng hết sức mừng rỡ.

Nàng day qua Lục Xuân, điểm một nụ cười :

— Tôi biết, Dương ca tôi bản lĩnh rất cao, tôi và cô nương còn lâu lắm mới sánh kịp !

Lục Xuân lạnh lùng :

— Hừ ! Đại hiệp có vũ công như thế nào, cũng không thể thắng nổi cô nương tôi

Trầm vân Phương trầm ngâm một chút :

— Đúng vậy, tôi nhận Lam tỷ tỷ trên Dương ca tôi một bậc !

Lục Xuân lại hừ một tiếng :

— Làm gì chỉ có một bậc, Tôi chỉ sợ mấy bật kia !

Trầm Vân Phượng cười nhẹ :

— Được rồi, bao nhiêu bậc cũng được, nhưng điều đó không phải là vấn đề khẩn thiết !

Nàng chợt nhận ra, mình đã trưởng thành rồi, như vậy không lẽ tranh luận với Lục xuân như hai trẻ nít ?

Dương mộng Hoàn và người trong kiệu lúc đó giao thủ chừng như hăng say hơn trước nhiều.

Bỗng, chàng cảm thấy thanh kiếm mất linh hoạt một chút, giật mình nhìn lại, nhận ra dường giây quấn quanh kiếm, chàng chưa biết phải hóa giải như thế nào, từ trong kiệu bay ra ba điểm sáng bạc, tất cả điều nhắm vào phần da dưới của chàng.

Ám khí vút đi, có khí thế rất mạnh, rất nhanh, ám khí vút ra đúng lúc thanh kiếm của Dương mộng Hoàn bị kẹt trong đường giây, nếu chàng muốn đón bắt ba ám khí đó, tất phải buông kiếm. Mà buông kiếm là cầm như bại rồi, nếu không buông kiếm, thì ba ám khí sẽ chạm đúng cái đích ngay.

Dương mộng Hoàn cố vận dụng chân lực, ngoặc thanh kiếm xuống một chút, định dùng lưỡi kiếm chặc dứt đường giây.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng [illegible] chẳng gây không dứt
mà vì người [illegible] thanh kiếm gây
lìa làm hai đoạn.

Kiếm gây, đoạn gây [illegible] phần còn lại chẳng bị ràng buộc nữa. Dương [illegible] Hoàn vội vàng dảo bộ dịch thân mình sang một bên, tránh ba ám khí.

Người trong kiệu bật cười lớn :

— Đón bắt đoạn kiếm gây đây !

Phóng trả đoạn kiếm gây, người trong kiệu chẳng cần dùng tay, đoạn kiếm còn bị đường giây quấn, người đó dùng một thu pháp kỳ diệu, lại gạt đầu giây lượt nữa, đoạn kiếm bị quăng trả sang chàng.

Nói là quăng trả, thực ra người trong kiệu dùng đoạn kiếm đó, thay ám khí, phóng vào người chàng.

Ngỡ không thể bắt gọn kịp. Dương mộng Hoàn vung ngọn kiếm còn lại, gạt đoạn gây bắn đi nơi khác.

Một tiếng keng vang lên, hai đoạn kiếm chạm nhau đoạn gây bị bắn dội trở lại, lao thẳng đến chiếc kiệu.

Đoạn kiếm xuyên thủng bức màn, bay luôn vào trong kiệu.

Lạ lùng thay, người trong kiệu chẳng gây một tiếng động, chứng tỏ có phản ứng nào, đến đoạn kiếm bay vào cũng chẳng nghe động tịnh gì cả, như rơi vào khoảng không.

Đường giây cũng đã được rút êm vào trong kiệu.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Vũ công của người này cao cường lắm, may ra chỉ có Lam tiều Điệp và Châu Nhược Lan mới khả dĩ đối địch lại nổi. Đoạn kiếm gây do ta quăng trả vào kiệu nhất định

chẳng làm gì y được rồi, nhưng chẳng rõ tại sao y im lìm ? Hay là y sắp sửa thi hành một quỷ kế nào khác ?

Bọn kiếm thủ hắc y đứng sau kiệu, cũng như hai đại hán trần lưng đứng nguyên tại chỗ, bất động. Sự bất động của chúng chứng tỏ chủ nhân chúng chẳng bị nguy hại gì, bởi nếu chủ nhân chúng bị thương vì đoạn kiếm gây đó, hẳn chúng đã lướt tới bao vây, công kích chàng rồi !

Không gian tịch tịnh một lúc.

Đột nhiên, Lục Xuân gọi to :

— Bắt kiếm đây !

Nàng vung tay, phóng thanh kiếm của nàng, sang cho chàng.

Dương mộng Hoàn lập tức chuyển đoạn kiếm gây từ tay hữu sang tay tả, tay hữu đưa lên, chụp chuôi thanh kiếm của Lục Xuân, đoạn gật đầu tỏ vẻ cảm tạ.

Lục Xuân lẩm nhẩm :

— Tôi hiểu ! Tôi hiểu !

Trầm vân Phượng lấy làm lạ, hỏi :

— Cô nương hiểu gì ? Hiểu người trong kiệu là ai ?

Lục Xuân thản nhiên đáp :

— Tôi hiểu tại sao cô nương tôi đối xử với các vị...

Bỗng nàng dừng lại đó, không chịu tiếp nối nữa.

Trầm vân Phượng nhìn vào cục diện, chờ xem diễn tiến như thế nào, nên không chú ý lắm đến những gì Lục Xuân thốt, thành thử khi nàng bỏ lửng câu nói, Trầm vân Phượng cũng chẳng tỏ vẻ gì lấy làm lạ cả.

Tiếp nhận thanh trường kiếm do Lục Xuân quăng sang, Dương Mộng Hoàn đâm thẳng vào kiệu liền.

Thế kiếm đi rất chậm, song rất trầm trọng, chứng tỏ chàng dồn tất cả công lực vào thanh kiếm.

Một dạo hồng quang chớp lên, từ trong kiệu chiếu

http://tieulun.hopto.org

xét ra ngoài như cái mống đỏ. Dương mộng Hoàn kinh hãi, nhảy tạt qua một bên, nhìn lại thấy thanh trường kiếm đã bị một vũ khí vô giá chặt đứt một đoạn.

Dương mộng Hoàn giật mình, lùi lại thêm mấy bước nữa thầm nghĩ nhân vật trong kiệu dùng vũ khí gì chém sắt như chém bùn ! Y đã có võ công cao tuyệt, lại có vũ khí vô giá chàng còn mong gì thủ thắng ?

Chàng nghiêm giọng hỏi :

— Có tài cao, có báu vật, nhất định các hạ chẳng phải là tay tầm thường trong võ lâm, chẳng hay các hạ có thể cho tại hạ được trông thấy chân diện mạo ?

Người trong kiệu cười lạnh :

— Dương mộng Hoàn ! Ngươi muốn biết mặt ta à ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đã khâm phục tài, tất phải có ý muốn biết người có tài đó chứ !

Người trong kiệu thản nhiên :

— Được ! Ta ghi nhận ý muốn đó của ngươi ! Khi nào ta quyết định tiếp kiến ngươi ta sẽ báo cho ngươi biết.

Trận chiến tạm dừng, Dương mộng Hoàn nhân cơ hội đó, nghĩ cách đối phó.

Chàng cho rằng, vũ khí của người đó, dù sắc bén đến đâu nếu gặp một vật vừa lớn, vừa nặng, cũng khó có thể đứt dễ dàng, nhanh chóng như chém vào kiếm, bởi thân kiếm rất mỏng, rất nhỏ, kháng lực chẳng được bao nhiêu.

Bỗng, Lục Xuân kêu lên :

— May quá ! Có cứu tinh tới rồi...

Từ phía Chánh Đông, bốn thiếu nữ vận áo trắng lao vút thân hình đến cực nhanh, nhanh hơn gió. Nàng nào cũng có mang kiếm nơi lưng.

Vừa đáp xuống [illegible] nàng đi đầu tiến đến trước mặt Lục Xuân, thấp giọng hỏi :

— Người của tỷ tỷ đâu ?

Lục Xuân lắc đầu :

— Đừng hỏi ! Ngươi cứ nhìn chiếc kiệu kia, tất cả đều bị người trong kiệu cướp hết rồi

Thiếu nữ áo trắng đó trố mắt :

— Có sự việc như vậy à ?

Lục Xuân trầm giọng :

— Chính ta mục kích, lại không thật à ?

Thiếu nữ lại chỉ Dương mộng Hoàn, hỏi :

— Còn người đó là ai ?

Lục Xuân gằng giọng :

— Ngươi không nhận ra là Dương mộng Hoàn sao ?

Trầm vân Phượng cười thầm, nghĩ :

Thì ngươi cũng vừa biết đây, làm gì lại lên mặt với đồng bạn ?

Thiếu nữ áo trắng a khẽ một tiếng :

— Thế à ?...

Nàng dừng lại, suy tư một chút, rồi tiếp :

— Kỳ quái ! Hắn dùng một đoạn kiếm !

Trầm vân Phượng tưởng cần phải nói một câu :

— Không rõ người trong kiệu dùng vũ khí gì, chặt đứt một đoạn thanh kiếm của Dương ca.

Thiếu nữ áo trắng lại a lên một tiếng :

— Vậy ta phải tiếp hắn một tay !

Trầm vân Phượng cấp tốc ngăn lại :

— Không được đâu ! Cô nương không địch nổi người trong kiệu đâu !

Thiếu nữ áo trắng lạnh lùng :

— Ta cứ thử xem sao ?

Nàng quay mình tiến bước về phía chiếc kiệu liền.

Cuộc chiến tuy tạm ngưng, song phương vẫn ngầm chuẩn bị, sắp sửa tái đấu, và chắc chắn lần sau này, cuộc đấu phải ác liệt vô cùng.

Đột nhiên, Dương mộng Hoàn trông thấy thiếu nữ áo trắng

http://tieulun.hoptc.org

bước tới, chém hết hai [illegible] càng, nhưng không còn kịp nữa

Thiếu nữ áo trắng [illegible] đến trước kiệu, vung kiếm tấn công liền.

Mũi kiếm chưa chạm đến bức màn the kiệu, từ trong kiệu một đạo thanh quang bay ra, một tiếng keng vang lên, trường kiếm của thiếu nữ bị tiện làm đôi, đồng thời một đạo hồng quang tiếp theo, cũng từ trong kiệu vượt bức màn cuốn tới, uyển chuyển như một con hồng xà, vươn mình toan quấn quanh lưng thiếu nữ.

Dương mộng Hoàn hét một tiếng lớn, lướt mình tiến lên vươn tay chụp đường giây đỏ.

Rất tiếc, chàng chậm chân một chút, tay chàng chưa tới, thiếu nữ áo trắng đã bị dương giây quấn phải, người trong kiệu lôi nàng vào trong mất rồi.

Chừng như đã thức ngộ điều gì, Dương mộng Hoàn đột nhiên nhảy lùi về phía hậu.

Ba thiếu nữ áo trắng kia, thấy người lãnh đội bị bắt, đồng khẩu trương ra, mặt, tất cả hoành tay ra sau lưng, rút trường kiếm khỏi vỏ, cùng nhào tới.

Dương mộng Hoàn vội chắn cả ba lại :

— Ba cô nương trở lại ngay !

Ba thiếu nữ dừng chân chừng chẳng chịu lùi lại.

Dương mộng Hoàn thấp giọng thốt :

— Tại hạ nhìn nhận ba cô nương có võ công rất cao, song kém kinh nghiệm rõ rệt, vì kém kinh nghiệm chiến đấu nên chưa có thể đối thủ với người trong kiệu. Ba cô nương hãy nhìn cái gương của đồng bạn, tức khắc hiểu tại hạ nói đúng.

Lục Xuân bước tới, tiếp nối.

—Ba vị hiền muội hãy lui lại ngay, Dương đại hiệp đã nói vậy, chắc chắn không sai chút nào, võ công của chúng ta, còn kém người rất xa...

Nàng thở dài mấy tiếng, rồi tiếp :

— Hai người trong toán của ngụ tỷ cũng bị bắt vào trong kiệu !

Ba thiếu nữ áo trắng dù có đồng bạn bị kẹt trong kiệu, song chẳng ưu tư gì cho lắm, chừng như chúng đinh ninh là người trong kiệu chẳng dám làm hại.

Nàng đứng giữa thốt :

— Bạch Hạ tỷ tỷ đã bị bắt như vậy, bọn tôi lẽ nào chẳng, tìm cách giải cứu, giả sử một người không địch nổi đối phương, thì cả ba chúng tôi cùng hiệp sức lại, có lẽ cũng thủ thắng được chứ !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Cô nương hãy nhìn xem đối phương có bao nhiêu người, nếu cả ba vị cùng xuất thủ, thì chúng cũng chẳng chịu đứng yên một chỗ đâu. Cứ so nhân số cũng thấy rõ các cô nương nắm phần bại trước rồi !

Ba thiếu nữ áo trắng ngẩng mặt nhìn ra, thấy bọn vũ sĩ và kiệu phu, tỳ nữ của chủ nhân chiếc kiệu khá đông người ba nàng do dự.

Lục Xuân tiếp nối :

— Ba muội muội nên nghe lời khuyên của Dương đại hiệp, người trong kiệu đã hiểu chúng ta là thuộc hạ của Lam cô nương, chắc chẳng dám làm gì đến Bạch Hạ tỷ tỷ đâu!

Ba thiếu nữ áo trắng chẳng biết làm sao, đành phải gật đầu, lùi lại sau,

Dương Mộng Hoàn gọi khẽ :

— Cô cô nương nào cho tại hạ mượn thanh kiếm đi !

Cả ba cùng đưa kiếm cho chàng.

Chàng nhận cả ba thanh kiếm, đoạn thốt :

— Võ công của người kiệu cao không thể lường được, tại hạ chẳng biết phải làm cách nào cứu ba người còn bị kẹt trong kiệu, nếu các cô nương có ai liên lạc được với Lam cô nương, thì hay biết bao.

Chàng quay mình hướng về chiếc kiệu, từ từ bước [illegible] còn cách độ bốn năm thước, dừng chân lại.

http://tieulun.hopto.org

Có ba thanh trường kiếm, mỗi tay cầm một thanh, chàng cắm thanh còn thừa lại xuống đất, ngay tại chỗ đứng, rồi nhìn thẳng vào chiếc kiệu.

Bên trong kiệu, vẫn im lặng, thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ lướt qua, lay động bức màn, gió thoảng qua rồi, màn lại rủ im như cũ.

Bọn vũ sĩ đứng sau kiệu, cũng nghiêm lặng như thường, tưởng chừng chúng là những thân gỗ tạo thành, vô tri giác.

DươngMộng Hoàn dặng hắng mấy tiếng, chỉ thẳng mũi kiếm ngay chiếc kiệu, cao giọng hỏi :

— Các hạ định đến chừng nào mới lộ mặt mày cho tại hạ chiêm ngưỡng ?

Chàng gọi mấy lượt, người trong kiệu vẫn im lìm.

Chàng nghĩ :

— Chiếc kiệu không đúng lắm, lại chứa ít nhất cũng bốn người, nếu ta vọng động tiến công, e làm thương tổn đến ba nàng kia, bây giờ chỉ còn có cách là làm sao cho chủ nhân chiếc kiệu chịu bước ra ngoài, như tiện hơn !

Chàng gọi, rồi đợi, rồi gọi, lại đợi lâu lắm rồi, người trong kiệu vẫn bất động, bất giác chàng sôi giận, hét to :

— Các hạ không dám chường mặt à ? Như vậy sao xứng đáng là một bậc hào hùng ?

Đột nhiên, chàng bước tới một bước, dùng thanh kiếm tay tả vẹt bức màn.

Dù tầm mắt bị màn che khuất, người trong kiệu vẫn nhìn rõ bên ngoài, Dương mộng Hoàn vừa đưa kiếm tới, bên trong một đạo hào quang lay ra.

Nhưng, Dương mộng Hoàn đã có chuẩn bị rồi, đạo hào quang vừa chớp chàng, dùng tay hữu lên

Thanh kiếm tay hữu lay chớp lên, chàng không dám liều

lĩnh đâm ngay vào trong kiệu, sợ chạm phải người khác, bất quá, chàng hộ trì thanh kiếm tay tả thôi. Hơn nữa, chàng đưa ra một chiêu vờ, cốt dụ địch.

Ý tưởng của chàng làm sao, người trong kiệu như thừa hiểu rõ, nên đạo hào quang do y điều khiển, thay vì chiếu thẳng tay tả của chàng, thì lại chuyển hướng sang tay hữu.

Dương mộng Hoàn khen thầm thu pháp biến ảo của đối phương, rồi cũng biến thế ứng phó vừa nhanh, vừa hữu hiệu.

Trao đổi nhau mấy chiêu thức trong thoáng mắt, song phương chưa để chạm vũ khí, có lẽ người trong kiệu chưa muốn chặt đứt kiếm vội, mà Dương mộng Hoàn cũng dè dặt hơn,

Song phương bất quá giữ cái thế đương trì, bên trong chưa làm gì nổi bên ngoài, mà bên ngoài cũng chẳng làm sao tiến tới được nửa bước.

Rồi đôi bên thu kiếm, ngưng cuộc đấu một chút.

Người trong kiệu trầm lạnh giọng thốt ra :

— Thực ra, lời truyền thuyết trên giang hồ cho rằng ngươi là kẻ được cái hư danh, thiệt tưởng hơi ngoa vậy...

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Các hạ quá khen, xin cứ xem tại hạ là một kẻ chẳng có thực tài gì là hơn ! Dù sao, tại hạ cũng phải nhìn nhận là kiếm pháp của các hạ thần xuất quỷ một, bình sanh tại hạ chưa gặp tay nào lợi hại như thế !

Chàng dừng lại một giây, rồi tiếp :

Một người có tài cao như các hạ, vì lý do gì lại chẳng dám chường mặt ? Các hạ muốn làm ra vẻ thần bí chăng ?

Người trong kiệu trầm ngâm một chút :

— Ta hỏi ngươi, thực sự ngươi muốn phân định với ta về kiếm pháp chăng ?

Dương Mộng Hoàn gật đầu :

— Phàm là con người học võ, có ai không cầu tiến ? Cho nên, gặp bật tài cao, tại hạ dĩ nhiên phải lãnh giáo.

http://tieulun.hopto.org

một vài chiêu để mở rộng tầm mắt chứ ?

Rồi chàng tiếp với giọng trầm hơn :

— Trong vũ lâm ngày nay, có vũ công cao cở các hạ, thiết tưởng chẳng có bao nhiêu người. Tại hạ nghĩ mãi, chẳng rõ các hạ là ai ?...

Người trong kiệu cười nhẹ :

— Những nhân vật mà người cho rằng kiệt hiệt nhất trên giang hồ, là những ai dâu ?

Dương mộng Hoàn đáp nhanh :

Lam hải Bình lão tiền bối ! Các hạ có nghe nói đến vị tiền bối ấy chứ ?

Người trong kiệu thản nhiên :

— Lão ấy khả dĩ được tạm gọi là một nhân vật khá ! Ngoài lão ấy ra, còn ai nữa ?

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Đa Tình Tiên Tử Lam Tiểu Điệp, tài nghệ không kém các hạ đâu !

Người trong kiệu cười lạnh :

— Ngươi nói đúng. Lam Tiểu Điệp học được Quy Ngưon Bí Kiếp, tài nghệ vượt bậc rỏ ràng. Ngoài cha con nàng ấy, còn ai nữa :

Dương mộng Hoàn lại tiếp :

— Châu nhược Lan, trong Thiên Cơ Phủ, các hạ có biết vị cô nương đó chăng ?

Người trong kiệu vẫn lạnh lùng :

— Nàng ấy cũng là một tay khá. Ngươi kể tiếp cho ta nghe !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Tại hạ chỉ biết được mấy nhân vật ấy thôi !

Người trong kiệu thốt :

— Còn một người nữa !

Dương mộng Hoàn thâm nghĩ :

— Y muốn nói đến Đào Ngọc Bội ?

Chàng vờ hỏi :

— Ai thế, hở các hạ ?

Người trong kiệu cười nhẹ :

— Đại hiệp Dương mộng Hoàn !

Dương Mộng Hoàn mỉm cười :

— Các hạ lại mỉa mai rồi !

Người trong kiệu điềm nhiên :

— Giả sử ta thắng được Dương Mộng Hoàn, thì ta thành danh ngay !

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Đại khái, các hạ có lý !

Người trong kiệu tiếp nói :

— Nhưng, ta không hảo danh, ta chẳng muốn tạo thanh thế trên đời, ta chẳng muốn ai nhắc đến ta. Ta lập chí trí thân vật ngoại !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Do đó, các hạ không muốn lộ hình lộ dạng, dùng màn đen che kiệu mỗi khi xuất ngoại ?

Người trong kiệu lại tiếp :

— Ngươi ở ngoài, ta ở trong kiệu, dù sao cuộc đấu cũng có phần nào bất tiện, song phương không thể biểu lộ trọn vẹn tài năng, như ngươi muốn phân định cao thấp với ta, đêm nay, đúng canh hai, ngươi cứ đến đỉnh núi phía sau kia, ta sẽ chờ ngươi tại đó, cùng so kiếm với ngươi. Hiện tại thì, giữa thanh thiên bạch nhật, ngươi miễn cho ta cái việc chường mặt cùng người giao thủ !

Dương Mộng Hoàn quay nhìn phía sau, rồi đáp :

— Được ! Canh hai đêm nay, tại hạ sẽ có mặt tại nơi ước hẹn.

Người trong kiệu lạnh lùng :

— Ta giao ước với ngươi, tại cục trường, chỉ có ta và ngươi thôi nhé. Như vậy, ngươi không nên cho ai đi theo !

Dương Mộng Hoàn gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ xin y theo điều kiện.

Người trong kiệu tiếp hỏi :

— Ngươi muốn ta thả hết ba nàng kia chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Dĩ nhiên rồi ! Các hạ biết lai lịch họ chứ ?

Người trong kiệu đáp :

— Thị tỳ của Lam tiểu Điệp !

Dương mộng Hoàn giật mình, nghĩ y quá nhiều về sự việc giang hồ, vậy mà y bảo là chẳng muốn ai nhắc đến tên.

Chàng vuốt một câu :

— Các hạ có tài cao như vậy, làm hại thị tỳ của người khác, chẳng hóa ra mất thân phận mình !

Người trong kiệu điềm nhiên :

— Đêm nay, nếu ngươi thắng ta, nhất định là ta giao hoàn ba tỳ nữ cho ngươi, nếu bại, chẳng những chúng chẳng được phóng thích, mà luôn ngươi cũng bị ta quản thúc luôn. Như vậy, đừng mong vịn vào đâu mà cầu tình cho kẻ khác !

Dừng lại một chút, nàng cao giọng ra lịnh :

— Chúng ta đi thôi !

Hai đại hán lưng trần bước tới, kề vai khiêng kiệu, phóng chân chạy đi liền.

Bọn vũ sĩ theo sát bên.

Trong thoáng mắt, họ khuất dạng trên nẻo đường xa.

Còn lại tại cục trường, bọn Dương mộng Hoàn, Trầm vân Phượng và Lục Xuân chẳng làm sao hơn là đợi đến ngày mai...

Ngày tàn, đêm đến, vừa canh một, Dương mộng Hoàn đã có mặt tại chỗ hẹn đợi. Chàng mang hai thanh trường kiếm, chọn một nơi thoải mái, ngồi xuống, xếp bằng tròn, vận khí điều tức.

Tuy chàng nhắm mắt, nhưng giác quan của chàng linh mẫn phi thường, tiếng động khẻ nào ngoài xa năm ba trượng, chàng cũng nghe lọt

CHƯƠNG LIV

VIỆC LẠ SANH RA

Thời khắc trôi qua, một lúc sau, Dương mộng Hoàn nghe tiếng động, biết là có người đến, chàng thầm nghĩ :

— Người trong kiệu hay ai khác ?

Chàng không phải thắc mắc lâu, một giọng cười lanh lảnh đâu đây vọng :

— Để ngươi chờ đợi, thật ta lỗi quá !

Dương Mộng Hoàn ngẩng mặt nhìn về phía vừa phát ra câu nói, thấy một người vận y phục đen, chiếc áo dài phủ kín đôi chân, ống quần phủ kín hai bàn chân, tay dấu trong áo, mặt bao một lượt sa đen, người đó từ từ tiến đến chàng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, người đó hiện ra như bóng ma, trông không khỏi rợn người, Dương mộng Hoàn lại nghĩ :

— Vận y phục chư vậy, có khác gì ngồi trong kiệu kín đáo đâu ? Bảo ta còn làm sao nhìn được mặt mày ngươi ?

Chàng điểm một nụ cười, thốt :

— Cũng chẳng muộn lắm đâu ! Chưa hết canh hai mà !

Người áo đen tiếp :

— Thực ra, cuộc tỷ thí giữa chúng ta, bất quá chỉ độ nửa khắc thời gian là xong !

Giọng nói của y bình thản như thường, dù có phần nào lạnh nhạt, chừng như con người y chẳng bao giờ có chút tình cảm nồng nhiệt.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Tại hạ tự lượng sức mình, trong nửa khắc thời gian, quyết chẳng thể nào thủ thắng trước các hạ nổi !

Người áo đen lạnh lùng :

— Nhưng ta, khoảng thời gian đó thừa cho ta đánh bại ngươi !

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng [illegible] mỉa :

— Thiết tưởng [illegible] lắc với !

Người áo đen cười [illegible] một chút, giọng cười dù nhỏ, vẫn lạnh như thường :

— Việc gì rồi cũng đến lúc kết cuộc của nó, ngươi cứ chờ xem ! Binh sanh ta không chịu nói ngoa !

Dương mộng Hoàn ngầm vận tụ chân khí, chuẩn bị ứng chiến, đoạn từ từ thốt :

— Các hạ dùng đoản kiếm mà thanh kiếm của các hạ sắc bén vô tưởng, chém sắt như bùn, vậy các hạ nên thủ sẵn đi !

Phất ống tay áo, bàn tay lộ ra, trong bàn tay đó, một thanh đoản kiếm ngời lên, màu xanh dờn, người áo đen bình tĩnh đứng chờ.

Dương mộng Hoàn nhìn quanh một lượt, hỏi :

— Còn ba vị cô nương kia ?

Người áo đen điềm nhiên :

— Chúng vẫn bình yên, ngươi khỏi phải lo ngại. Chỉ cần ngươi đánh văng kiếm của ta, là chúng sẽ đến đây ngay với ngươi !

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Còn một điều nầy nữa, tại hạ cần phải nói, trước khi song phương xuất thủ.

Người áo đen gật đầu :

— Cứ nói ! Điều cần nhất là ngươi thắng được ta. Thắng ta rồi, ngươi muốn buộc ta với điều kiện nào, ta cũng sẵn sàng vâng theo, miễn điều kiện đó không trên sức của ta thôi !

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Dù thắng, dù bại, tại hạ chẳng dám yêu cầu các hạ một việc gì khác, các hạ cứ yên trí. Tại hạ chỉ yêu cầu một việc rất nhỏ mọn, không đòi hỏi một tâm lực nào của các hạ cả.

Người áo đen gật đầu :

— Việc gì ?

Dương mộng Hoàn chợt nghiêm giọng :

— Được trông thấy mặt mày của các hạ thôi !

Người áo đen trầm ngâm một chút :

— Cũng có thể được !

Chàng tưởng cần phải giải thích lý do đòi xem mặt người đó, nhẹ điểm một nụ cười :

— Xin các hạ hiểu cho rằng, bất quá, vì tính hiếu kỳ, tại hạ mới có ý xem chân diện mạo của các hạ, thực ra, thấy hay không thấy, sự kiện đó chẳng quan hệ gì !

Người áo đen bật cười lạnh :

— Mọi vấn đề đều cầm như phụ thuộc, ta có thể chấp nhận tất cả, nếu ngươi thắng nổi ta.

Y đổi thanh đoản kiếm trong tay, dưới ánh trăng, thép kiếm chớp ngời, trông ghê lạnh vô cùng.

Y tiếp :

— Ngươi từng tự phụ là học thức uyên thâm, vậy ngươi có biết lai lịch thanh kiếm nầy chăng ?

Dương mộng Hoàn trố mắt nhìn thanh kiếm một lúc, đoạn cười nhạt :

— Giả sử các hạ tin tưởng được cá nhân tại hạ, trao thanh kiếm cho tại hạ xem kỹ, thì may ra tại hạ đoán được lai lịch của nó !

Người áo đen lạnh lùng :

— Ta tin làm sao được ?

Đột nhiên, y vung tay, phóng ra một nhất kiếm.

Dương mộng Hoàn không tưởng nổi là đối phương xuất thủ hết sức bất ngờ, vì không đề phòng nên chẳng kịp phản ứng, chàng lùi nhanh lại sau, xa hơn mấy thước.

Người áo đen lướt theo, buông giọng lạnh, tiếp nối :

— Đêm nay, ngươi mang theo hai thanh kiếm, ta tưởng cũng chưa đủ dùng !

Y xuất thủ luôn, trong chớp nhoáng, tung ra dùng tám chiêu.

http://tieulun.hopto.org

Cuộc chiến bắt đầu thực sự. Dương Mộng Hoàn dù có đến hai thanh kiếm, vẫn chẳng dám để chạm vào đoản kiếm của địch, phàm giao đấu mà chẳng dám chạm vũ khí địch, là thất lợi một phần lớn. Do đó, sự phản công kém hữu hiệu, chàng chỉ né, tránh, thụt lùi, càng né tránh, thụt lùi, đối phương càng bức tới.

Thực ra, lắm lúc chàng cũng chụp được ưu thế, xuất toàn lực vung thanh kiếm bức qua, nếu người áo đen chận một thanh, có chém đứt thanh đó vẫn chẳng tránh khỏi thanh kia, y phải thoát hậu để tránh.

Họ quần nhau một lúc, trao đổi nhau hơn mấy mươi chiêu rồi.

Bỗng, người áo đen hét lên một tiếng, thay đổi kiếm pháp ngay. Chừng như y nhấc bổng thân hình khỏi mặt đất, kiếm ảnh chớp nơi nào, y bảo lộn nơi đó, kiếm ảnh mờ mờ, nhân ảnh cũng mờ mờ, quyện vào nhau thành một khối mờ mờ, xoay vù vù như chong chóng.

Trước kiếm pháp kỳ diệu đó, Dương mộng Hoàn lúng túng rỏ rệt, chàng quay về thế thủ hoàn toàn, chẳng còn tìm được một sơ hở nào của địch để công tới.

Chỉ một phút giây sau, vì tay tả xử dụng kiếm không nhanh bằng tay hữu, thanh kiếm trong tay tả bị đối phương chặt đứt.

Người áo đen bật cười lạnh, dừng tay liền rồi hỏi :

— Ngươi có muốn đổi kiếm chăng ? Thiết tưởng ngươi cần có đủ đôi, mới chi trì nổi với ta !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Không cần thiết, một thanh nguyên vẹn, và một đoạn gảy, cũng thừa cho tại hạ lắm rồi !

Người áo đen lại hỏi :

— Nếu ta chặt đứt luôn thanh kiếm kia ?

Dương Mộng Hoàn điềm nhiên :

— Thì tại hạ còn hai tay !

Người áo đen trầm giọng :

— Ngươi tưởng ta chẳng dám giết ngươi ?

Dương Mộng Hoàn cười nhạt :

— Trước khi đi đến kết cuộc, các hạ khoan nói tiếng sau cùng !

Người áo đen cao giọng :

— Được rồi! Ngươi đừng oán hận ta đấy !

Cầm đoạn kiếm gảy nơi tay tả, bất quá là một vật thừa, hiện tại chỉ còn thanh kiếm nơi tay hữu, Dương mộng Hoàn phải hết sức cẩn thận ,mỗi một chiêu thức đưa ra, tất phải được cân nhắc kỷ càng.

Qua mấy chiêu đầu, chừng như có giữ thanh kiếm gảy cũng vô ích, chàng quẳng nó xuống đất, đoạn tay hữu vung kiếm, tay tả vung chưởng, giữ vững cục diện, chẳng chịu lùi một bước.

Đột nhiên, người áo đen quét tới một nhát kiếm, nhắm tay tả của chàng. Chàng thu tay tả về, phóng luôn mủi kiếm nơi tay hữu thẳng vào mặt đối phương.

Lúc đó, người áo đen dốc toàn lực quét kiếm sang, bỏ trống phía trước mặt, Dương mộng Hoàn dĩ nhiên lợi dụng sơ hở đó, công vào, xem chừng có cơ trúng đích lắm.

Giả sử, người áo đen muốn tránh nhát kiếm của chàng, hẳn phải lùi lại. Nhưng không, người áo đen chẳng xem nhát kiếm đó ra gì.

Mủi kiếm chạm trúng đích, chỉ nghe cạch một tiếng, như chạm vào đá, người áo đen thản nhiên, như chẳng hay biết gì mủi kiếm đã đâm trúng mặt.

Dương mộng Hoàn giật mình, thức ngộ ra người áo đen dù có lượt sa đen bao mặt bên ngoài, vẫn đeo nạ như thường, và chiếc nạ lại bằng một loại kim khí rắn chắc.

http://tieulun.hopto.org

Trong khi chàng dinh ninh mủi kiếm đâm trúng mặt đối phương, thì người áo đen thừa thời xoay đổi chiêu kiếm.

Một tiếng soảng vang lên, thanh trường kiếm đâm trúng mặt đối phương Dương Mộng Hoàn chưa kịp thu về, bị thanh đoản kiếm quét ngang, chặt đứt làm hai đoạn.

Người áo đen cười lạnh :

— Kiếm pháp đã xong, giờ ta xin lãnh giáo chưởng pháp!

Dương mộng Hoàn quẳng đoạn kiếm còn lại, vừa vận công vào hai tay vừa thốt !

— Các hạ cứ xuất chiêu !

Người áo đen cười lạnh :

— Nếu dùng kiếm thắng ngươi, ngươi sẽ không phục, ta sẽ dùng tay không hạ ngươi !

Dương mộng Hoàn rùn vai :

— Các hạ hãy đợi khi nào cầm chắc cái thắng trong tay rồi, sẻ tự đắc cũng không muộn !

Người áo đen hừ lạnh :

— Đúng là ngươi chưa chui vào quan tài, vẫn chưa chịu mình đã chết rồi. Rồi ta sẽ cho ngươi chui vào quan tài, chỉ sợ ngươi hối tiếc thì kể như đã kẹt rồi !

Y tung chưởng liền.

Dương Mộng Hoàn nghinh đón ngay.

Cuộc ác đấu lại diễn ra, họ dùng tay không, nhưng chiêu thức tuyệt độc, trúng phải là phi mất mạng cũng tàn phế suốt đời.

Thoạt đầu Dương mộng Hoàn có ý khinh thường đối thủ song dần dần chàng nhận ra chiêu thức của người áo đen kỳ ảo vô cùng, chừng như y biết được chàng sẻ xuất thủ như thế nào, y đón nghinh đúng lúc, rồi nhân chỗ đúng lúc đó, y phản công rất hữu hiệu, làm chàng lắm phen phải lúng túng suýt bị đánh trúng.

Chàng nhận ra, nếu cuộc chiến cứ kéo dài trong tình trạng nầy, chàng cầm chắc cái bại trong tay.

Chàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi đối phương là ai mà lại có vũ công cao tuyệt như vậy.

Chàng không dám khinh địch nữa, hết sức chuyên chú điều khiển cuộc đấu.

Vừa lúc đó, bỗng có tiếng quát :

— Dừng tay lại !

Âm thinh chứng tỏ người nào đó, là một mỹ nhân, tiếng quát bất quá lớn hơn tiếng đối thoại thông thường, âm thinh lại dịu dàng, nhưng đập mạnh vào tai cả hai tại cục trường, như tiếng sét bất ngờ.

Bất giác, Dương mộng Hoàn và người áo đen cùng dừng tay lại.

Trong khi cả hai ngơ ngác, một thiếu nữ vận áo trắng, phong tư cực kỳ diễm lệ xuất hiện, nhưng nàng không đến tại cục trường, chỉ đứng xa xa, nơi mô đá trên triền núi gần đó.

Nhìn thoáng qua, Dương mộng Hoàn đã nhận ra thiếu nữ, chàng vội kêu lên :

— Lam cô nương !

Đến lúc đó, Lam Tiểu Điệp mới từ từ bước xuống mô đá, tiến về cục trường, nàng giương tròn mắt nhìn người áo đen, trầm lạnh giọng hỏi :

— Ngươi là ai ?

Người đó lạnh lùng hỏi lại :

— Ngươi là Lam Tiểu Điệp ?

Lam Tiểu Điệp gật đầu :

— Chính ta !

Người áo đen thong thả rút thanh đoản kiếm cầm tay :

— Ngươi muốn cùng Dương mộng Hoàn liên thủ giao đấu với ta ? Hay chỉ muốn độc đấu với ta ?

Lam Tiểu Điệp toan hỏi y về trường hợp ba tỷ nữ còn kẹt trong tay y, lại bị y khêu khích trước, trong lúc bất ngờ, nàng hơi sửng sốt mộ chút.

http://tieulun.hopto.org

Người áo đen không nghe nàng đáp, bật cười lạnh, tiếp nối :

— Lam Tiểu Điệp ngưng trọng thần sắc, bước đến gần đối phương hơn.

Đột nhiên, y xuất thủ, đâm tới một nhát kiếm.

Nhát kiếm đó, vừa nhanh, vừa mạnh nhắm đúng ngực của Lam Tiểu Điệp.

Lam tiểu Điệp chẳng hoang mang, nghiêng mình qua một bên, tránh mũi kiếm, chẳng nói một tiếng nào.

Người áo đen lại công tiếp, kiếm quang chớp chớp, như có muôn vạn đóa hoa bạc rơi xuống quanh mình Lam tiểu Điệp.

Lam tiểu Điệp vẫn ung dung sử dụng một thân pháp, cực kỳ ảo diệu, vọt mình ra khỏi vùng kiếm quang của địch.

Người áo đen giật mình, không tưởng là Lam tiểu Điệp có thân pháp hết sức linh hoạt như thế, thừ người ra một lúc đoạn buột miệng tán :

— Thân pháp tuyệt diệu !

Lam tiểu Điệp lại né tránh mấy chiêu kiếm nữa, rồi lạnh lùng bảo :

— Đủ rồi hãy dừng tay là vừa !

Xuất thủ như vậy, vẫn không áp đảo tinh thần địch, người áo đen dừng tay ngay.

Lam tiểu Điệp đưa tay vén gọn mái tóc phủ xõa theo cơn gió, cất giọng lạnh lùng :

— Nếu thích đánh nhau, ta sẽ làm cho ngươi mãn nguyện, không [illegible] đánh nhau mấy cái !

Người áo đen trầm giọng :

— Ngươi muốn gì, cứ nói !

Lam tiểu Điệp lỏi lên :

— Ngươi đã bắt ba tỳ nữ của ta ?

Người áo đen rùn vai :

— Bắt ba thiếu nữ, thì có, còn như chúng là tỳ nữ của ai ta làm gì biết được.

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Chúng là tỳ nữ của ta, Hiện tại ngươi an trí chúng tại đâu ?

— Người áo đen lắc đầu :

— Chưa tiện nói...

Y day qua Dương mộng Hoàn, nhìn chàng một thoáng, rồi trở lại đối diện với Lam tiểu Điệp, tiếp nối :

— Ta với hắn có giao ước trước khi đấu, nếu hắn thắng, ta sẽ phóng thích ba nàng đó, bằng ngược lại đừng hòng.

Lam tiểu Điệp nghiêm giọng :

— Nghĩa là sao ?

Người áo đen lạnh lùng :

— Ba liều đầu có vẻ lanh lợi quá, ta muốn giữ chúng để sai vặt !

Lam tiểu Điệp buông gọn :

— Cuộc tỷ thí của ngươi không công bình.

Người áo đen bĩu môi :

— Bất công ở điểm nào ?

Lam tiểu Điệp gằn giọng :

— Ba liều đầu là tỳ nữ của ta hắn có quyền gì tự quyết định điều kiện đó với ngươi ?

Người áo đen lại nhìn thoáng qua Dương mộng Hoàn, cười lạnh :

— Ngươi đã không có quyền định đoạt, tại sao ngươi chấp nhận ước đấu với ta, tại đây, đêm nay ?

Dương mộng Hoàn còn biết nói làm sao cho trôi ?

Người áo đen cười lạnh :

— Tại sao ngươi im lặng ? Hừ ! không có một điểm anh

http://tieulun.hopto.org

khái nào cả !

Lam tiểu Điệp nhìn Dương mộng Hoàn trong tình trạng quẫn bách, bật cười nhẹ :

— Nói vậy? với ngươi, chứ thực ra, hắn vẫn có quyền quyết định như thường !

Người áo đen trừng mắt :

— Ngươi nhìn nhận hắn có quyền ?

Lam tiểu Điểu vẫn cười :

— Phải !

Người áo đen hừ một tiếng :

— Nhưng hắn đã bại trong tay ta ! Hắn bại thì ta có quyền giữ ba liều đầu để sai khiến.

Lam tiểu Điệp lạnh lùng :

— Trường hợp ba liều đầu chẳng quan trọng gì, ngươi quên một việc lớn lao hơn !

Người áo đen trầm giọng :

— Việc gì lớn lao ?

Lam tiểu Điệp cao ngạo :

— Việc gì lớn lao ?

Lam Tiểu Điệp điềm nhiên :

— Ngươi cùng Dương mộng Hoàn đánh cuộc về tự do ba liều đầu, còn ta với ngươi đánh cuộc về sanh mạng của chúng.

Người áo đen trố mắt :

— Nghĩa là sao ?

Lam tiểu cao ngạo :

— Nghĩa là vĩnh viễn ngươi chẳng hề sai sử được chúng sanh mạng của chúng vẫn tùy thuộc nơi ta. Chẳng những ngươi chẳng sai khiến được chúng,mà chính ngươi cũng không ly khai được nơi đây, ngay từ đêm nay !

Người áo đen bĩu môi :

—Lam Tiểu Điệp ! Ta khuyên ngươi nên đừng lời khiêm tốn một chút ! Tự đắc sớm thì lắm lúc thành trơ trẽn, bẽ bàng, chứ chẳng ích gì !

Lam tiểu Điệp thản nhiên :

— Ta chỉ nói sự thật thôi !

Người áo đen bật cười khanh khách :

— Ai khác thì sợ ngươi có lảnh hội pho Quy Ngươn Bí Kiếp, chứ ta vẫn xem như chẳng có gì !

Lam tiểu Điệp giật mình, thầm nghĩ :

— Tại sao hắn lại biết vũ công của ta xuất xứ từ pho Bí Kiếp Quy Ngươn ?

Rồi nàng suy ra, trong thiên hạ, thiếu chi người biết được việc đó, nhiều người được biết thì hắn biết cũng chẳng đáng lấy làm lạ lắm, vả lại nghĩ cho cùng, cũng chẳng phải là một điều cố kỵ gì, nàng cười nhẹ, thốt :

— Theo ta tưởng, ngươi cứ thử nếm qua một vài chiêu thức của ta, sau đó sẽ tuyên bố là sợ hay chẳng sợ, kể cũng không muộn màng !

Phất cánh tay áo, nàng lướt tới.

Người áo đen đã chuẩn bị sẵn, thấy nàng nhích động thân pháp, y vun kiếm chém vào tay áo của nàng liền.

Lam tiểu Điệp co tay lại, giật ống áo về, nhưng ống áo tay tả vừa được giật về, ống tay áo bên hữu lại bay tới. Rồi ống tay áo kia cũng bay vút qua.

Người áo đen bắt buộc phải lùi lại ba bước.

Dương mộng Hoan thán phục Lam tiểu Điệp võ công, thầm nghĩ :

— Có ai ngờ, một vị tiểu cô nương, năm năm trước còn là kẻ trói gà không nổi năm năm sau lại trở thành tay võ công trong vũ lâm !

Người áo đen lùi lại rồi, vung kiếm phản công trở lại.

Tay không đối địch với kiếm, Lam Tiểu Điệp dù thừa tài cũng bất tiện, phải lùi lại hai bước.

Bây giờ, đứng bên ngoài,Dương Mộng Hoàn bình tĩnh nhìn cuộc chiến nhận ra kiếm pháp của người áo đen quả thật linh diệu huyền ảo vô tưởng. Kiếm pháp đó, không sử dụng như

http://tieulun.hopto.org

những cao thủ trên giang hồ, có thể bảo là hoàn toàn trái ngược ! bởi, thay vì đánh bên tả, người áo đen lại công bên hữu thay vì đánh dưới, y lại đánh trên, thành đối phương phải lúng túng trước nghịch pháp đó, sự phản ứng mất nhanh nhẹn, kém hữu hiệu nhiều, và do đó sẽ bị đánh bại dễ dàng.

Lam tiểu Điệp không tưởng là mình gặp phải tay kiếm quái dị nhất trên đời, nên nàng có phần nào bối rối dù có tài nghệ tuyệt đỉnh.

Thành ra, nàng không còn cách nào khắc định nhanh chóng như đã tưởng, trái lại, địch khắc chế lại nàng qua từng chiêu một.

Chỗ họ giao đấu là một tảng đá bằng, khá rộng. Lam tiểu Điệp cứ lùi mãi gần đến mép tảng đá, nếu còn lùi nữa, chắc chắn nàng sẽ rơi xuống, mà bên dưới lại là triền núi, từ tảng đá xuống chỗ chấm chân bên dưới, cách rất xa.

Chính đến lúc đó, chừng như Lam tiểu Điệp đã nghĩ ra phương pháp khắc địch, nàng quật khởi thế công, hai ống tay áo bay tới vù vù.

Đường kiếm của người áo đen bị phong tỏa thấy rõ. Dần dần y bị bức dồn trở lại, và hiện tại thì y bị dồn sát mép bên kia, rất có thể sẩy chân một chút là rơi xuống triền liền.

Bỗng Lam tiểu Điệp dừng tay, thốt :

— Mặt ngươi mang nạ thép, nhưng thân thể ngươi không mang y phục thép, nếu ta bức đồn ngươi rơi xuống triền, thì ngươi chết ngay, có phải vậy chăng ?

Người áo đen cũng thu đoản kiếm, lạnh lùng buông gọn :

— Ta nhận bại hôm nay, nhưng...

Lam tiểu Điệp cười mấy tiếng :

— Ngươi đã bại nhưng chưa chịu phục à ?

Người áo đen gật đầu :

— Tự nhiên rồi ! Nếu ngươi bằng lòng, ta hẹn ba tháng sau, sẽ tái đấu với ngươi ! Đến lúc đó, ta lại một lần nữa, ta mới chịu phục.

Lam Tiểu Điệp cười nhẹ :

— Ta có thể chờ ngươi nửa năm, khi nào ngươi thấy mình đủ sức phục hận, cứ tìm ta. Chẳng việc gì mà phải vội. Thiết tưởng thời gian ba tháng rất ngắn, ngươi làm gì luyện tập vượt bậc hơn hôm nay kịp ?

Người áo đen cười lạnh :

— Võ công của ngươi do Bí Kiếp Quy Nguơn mà ra phải chăng ?

Lam Tiểu Điệp thản nhiên :

— Thiên hạ võ lâm đều biết như vậy, ngươi còn hỏi gặn làm chi chừ ?

Người áo đen hỏi :

— Giả sử ta cũng dùng một môn công Quy Nguơn, nhưng lại không có ghi chú trên quyển Bí Kiếp của ngươi đó, đối địch với ngươi, ngươi nghĩ sao ?

Lam Tiểu Điệp mỉm cười :

— Thì vừa rồi, ngươi đã sử dụng một môn công không có ghi trên quyển Bí Kiếp, ta vẫn thắng ngươi như thường, ngươi còn hỏi làm gì nữa ?

Người áo đen trầm giọng :

— Ta chẳng cần tranh biện với ngươi. Nếu ngươi sợ trong ba tháng nữa, ta sẽ đánh bại ngươi, thì ngay bây giờ, ngươi hạ thủ đoạn đi, bằng không, ngươi phải hối hận đấy !

Lam Tiểu Điệp cười nhẹ :

— Ta chẳng sợ gì hết. Ba tháng sau, chúng ta sẽ gặp nhau tại đây. Bất quá...

Người áo đen gằn giọng :

— Bất quá làm sao ?

Lam Tiểu Điệp chớp mắt :

— Ta muốn xem mặt thật ngươi như thế nào, và ta muốn ba tỳ nữ của ta được phóng thích.

Người áo đen suy nghĩ một chút :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu ta gỡ chiếc nạ ra...

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Thì ngươi có thể rời đi. chẳng ai ngăn cản !

Người áo đen giật vuông sa đen, rồi vừa gỡ chiếc nạ, vừa gọi :

Lam tiểu Điệp ! Hãy nhìn ta cho kỹ !

Thì ra, bên trong chiếc nạ bằng thép cứng, còn có một chiếc nạ nữa, chiếc nạ da người !

Lam Tiểu Điệp toan nói gì, người áo đen chận lại :

Lam tiểu Điệp ! Ngươi đã hứa với ta, ta mong ngươi không thay đổi thái độ !

Lam Tiểu Điệp nghĩ thầm :

— Hắn nói đúng, ta chỉ yêu cầu hắn gỡ chiếc nạ thép, chứ đâu có buộc hắn gỡ chiếc nạ da người bên trong ?

Nàng vẫy tay :

— Được rồi ! Cho ta thua trí ngươi một lần đi ! Ngươi cứ đi !

Người áo đen quay mình, ung dung xuống núi, trong thoáng mắt, y khuất dạng trong màn đêm.

Lam Tiểu Điệp trực nhớ đến ba nàng tỳ nữ, bỗ một tiếng, rồi gọi to :

— Ba tỳ nữ của ta đâu :

Từ đâu đó, người áo đen đáp vọng lại :

— Ngươi yên trí ! Ta xuống đến chân núi rồi sẽ phóng thích chúng.

Giờ đây, trên đỉnh núi, chỉ còn Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp. Họ đứng lặng, nhìn nhau một lúc. Dương mộng Hoàn thở dài, cất tiếng :

— Tại hạ lại nhờ cô nương cứu nạn một lần nữa !

Lam tiểu Điệp cười lạnh :

— Khỏi cần khách sáo !

Dương mộng Hoàn lại trầm ngâm một chút :

— Cô nương bảo trọng ! Tại hạ xin cáo từ.

Chàng vòng tay hướng sang nàng, vái chào.

Chừng như Lam tiểu Điệp có phần nào xúc động, nàng ấp úng :

— Võ công của người áo đen quả thật cao diệu, trên quyển Bí kiếp Quy Ngươn không ghi chép, từ nay, ngươi có gặp hắn tất phải dè dặt cho lắm mới được !

Dương mộng Hoàn lại vòng tay lượt nữa :

— Đa tạ cô nương chiếu cố !

Lam tiểu Điệp tiếp nối với giọng u buồn :

— Chúng ta càng ngày càng thêm xa nhau, lạ nhỉ

Nàng quay nhanh thân mình, cất bước nặng nề, rời cực trường.

Dương mộng Hoàn cũng quay mình, xuống núi, chàng cố bước thật nhanh, sợ Lam tiểu Điệp kiếm chuyện lưu chàng tại đó

Nghe tiếng chân chàng bước đi, Lam tiểu Điệp quay đầu lại, thấy chàng đã đi xa rồi. Nàng đứng tần ngần tại chỗ lâu lắm, nàng nghiến răng, tự lẩm nhẩm :

— Ngươi vẫn cứng mở miệng van cầu ta một tiếng !

Dương mộng Hoàn đi thẳng đến chỗ Trầm vân Phượng đợi chàng, Lục Xuân vẫn còn đó, cả hai đang đàm đạo.

Lục Xuân chủ trương lên núi tìm chàng, nhưng Trầm vân Phượng quá tin tưởng nơi chàng, nên bảo Lục Xuân ở lại đó chờ.

Dương mộng Hoàn hướng sang Lục Xuân, thốt :

— Lam cô nương có đến...

Lục Xuân hấp tấp hỏi :

— Cô nương tôi có động thủ với người áo đen chăng ?

Dương mộng Hoan gật đầu :

— Lam cô nương đã đánh bại người áo đen, y hứa sẽ phóng thích ba cô nương kia xin các vị hãy tìm quanh đây xem, còn tại hạ, xin cáo biệt !

Thốt xong, chàng vẫy Trầm Vân Phượng và Lục Bửu, dẫn nhau đi.

http://tieulun.hopto.org

Vừa đi, Trầm vân Phượng vừa hỏi :

Dương ca ! Tại sao gấp đi thế ?

Dương mộng Hoàn nhanh chân bước đến :

– Đi càng gấp càng hay, dừng để nàng thay đổi ý kiến !

Trầm vân Phượng lấy làm lạ :

— Nàng nào ?

Dương mộng Hoàn buông gọn :

— Lam Tiểu Điệp !

Trầm Vân Phượng trố mắt :

— Ý kiến Lam tỷ như thế nào mà Dương ca sợ thay đổi ?

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Hiện tại, nàng để cho ngu huynh đi thong thả, nhưng rất có thể nàng sẽ cùng người áo đen liên thủ với nhau, ngăn chận chúng ta!

Trầm vân Phượng ạ lên một tiếng :

— Như thế có nghĩa là người áo đen tiếp trợ Đào Ngọc Bội, và Lam tỷ tỷ cũng tiếp trợ Đào ngọc Bội, họ sẽ là đồng minh với nhau ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Rất có thể sự việc sẽ diễn biến như vậy ! Nhưng bên trong có rất nhiều điều phức tạp lắm, trong nhất thời, ngu huynh không thể giải thích được !

Trầm Vân Phượng hấn hộc :

— Nếu họ giúp Đào ngọc Bội, thì chúng ta tìm người khác, giúp chúng ta !

Dương mộng thở dài :

— Tìm ai bây giờ ? Trong vũ lâm ngày nay, còn ai là đối thủ của họ ?

Trầm vân Phượng trầm giọng :

— Tại sao chúng ta không nghĩ đến Châu cô nương ? Chúng ta có thể thỉnh họ Châu giúp chúng ta chứ ?

Dương mộng Hoàn chưa kịp nói gì, nàng thốt :

— Châu Ngọc Lan hiện tại đang ở nơi Thiên Cơ phủ, bên cạnh lại có Bành Tú Vi. Ngọc Tiêu Tiên Tử và mấy người khác nữa, bao lâu nay tất cả đều có công tập luyện, chắc chắn là họ tiến bộ nhiều.

Dương Mộng Hoàn cười khổ :

— Bành Tú Vi và Ngọc Tiêu Tiên Tử, đành rằng có võ công khá cao, song họ chưa phải là đối thủ của Lam Tiểu Điệp và Đào Ngọc Bội !

Trầm vân Phượng tập luận :

— Châu tỷ tỷ và Lam cô nương rất quý mến nhau, nếu mình nhờ Châu tỷ tỷ thuyết phục Lam cô nương, thì Đào Ngọc Bội sẽ thân cô thế cô, một mình Dương ca hạ hắn rất dễ dàng.

Dương mộng Hoàn đinh trả lời, bỗng đâu đây tiếng địch vang lên, du dương, trầm bổng.

Vốn am tường âm luật tiêu, địch, Dương mộng Hoàn lắng nghe một lúc, vụt bảo :

— Đi gấp ! Phải đi gấp mới được !

Chàng chạy trước, Trầm vân Phượng và Lục Bửu chạy sau.

Chạy được mấy dặm đường, Dương mộng Hoàn chậm chân lại.

Đến lúc đó, Trầm vân Phượng mới hỏi :

— Tại sao lại phải chạy như thế ?

Dương mộng Hoàn hỏi lại :

— Vừa rồi, hiền muội có nghe tiếng địch chứ ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Có nhưng có gì lạ chăng ?

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Hiền muội có biết người thổi địch là ai chăng ?

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Không ! Ai thế ?

Dương mộng Hoàn cười khổ :

http://tieulun.hopto.org

— Lam Tiểu Điệp !

Trầm vân Phượng lấy làm lạ !

— Lam cô nương thích địch, cứ thổi, có gì Dương ca phải lo ngại ?

Dương mộng Hoàn giải thích :

— Nàng mượn tiếng địch để giải tỏa oán khí đang tràn ngập tâm tư nàng, nàng còn tiến về phía chúng ta, nàng đang phẫn hận cực độ, nếu gặp chúng ta, chắc chắn là nàng sẽ làm khó dễ ngay !

Trầm vân Phượng a lên một tiếng :

— Thế nên Dương ca chạy đi, để tránh nàng !

Vừa lúc đó, tiếng địch lại vọng đến.

Trầm Vân Phượng lo lắng :

— Nàng theo chúng ta đó, Dương ca !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đúng vậy ! Chúng ta chuyển hướng nhanh lên !

Lục bửu cứ chạy theo cả hai, chẳng nói năng gì cả. Hắn vâng lời sư phụ, nhất định theo họ, trung thành với họ, họ làm gì, hắn làm vậy, không cải mà cũng chẳng hỏi.

Cả ba chạy quanh một khu rừng, bỗng gặp hai đại hán chạy ngược chiều.

Trầm Vận Phương nhận ra họ, thấp giọng bảo :

— Dương ca ! Trịnh thiếu bảo chủ và Lưu huy Viễn đến đó !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đúng là họ !

Trịnh khai Văn và Lưu huy Viễn đã đến nơi, họ Trịnh vòng tay, thốt :

— Dương đại hiệp làm anh em tại hạ tìm kiếm khắp nơi !

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Vì gặp mấy tay cường địch, đánh mãi mới thoát khỏi vòng vây của chúng, thành ra về trễ, để cho hai vị nhọc công tìm kiếm, thật lỗi quá !

Trịnh khai Văn mỉm cười :

— Đại hiệp có lỗi gì đâu ! Hiện tại, có mấy vị cao thủ trên giang hồ và mấy vị chưởng môn đang ở tại tệ bảo, xin Dương đại hiệp...

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Chỉ sợ các vị ấy thất vọng !

Trịnh khai Văn tỏ vẻ cương quyết :

— Làm gì đến nỗi thất vọng? Tại hạ đã rời tệ bảo hơn một ngày một đêm rồi trong thời gian đó, phải có rất nhiều người kéo đến tệ bảo, không kể số người đã đến trước ! Với một nhân số như vậy, lực lượng của mình cũng đáng kể lắm chứ !

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một lúc :

— Nhưng, rất có thể Đào Ngọc Bội đã hay tin tức đó rồi ! Mà thôi, chúng ta hãy trở về quý bảo, sau đó sẽ bàn luận lại !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Nếu tất cả cùng liên thủ, may ra còn gây khó dễ phần nào cho Đào ngọc Bội, chứ ai ai cũng ỷ tài, lấy sức một người mà đối phó với hắn thì cầm như mất mạng, không hơn không kém !

Tuy nhiên, chàng chẳng nói ý nghĩ đó ra cho Trịnh khai Văn nghe, sợ y chán nản.

Tất cả cùng quay trở lại Trịnh gia bảo.

Vì nóng nảy, Dương mộng Hoàn chạy rất nhanh, làm mấy người kia cố gắng lắm mới theo kịp.

Khi hoàng hôn xuống, họ về đến bảo.

Trịnh Khai Văn bảo Dương mộng Hoàn :

— Đại hiệp tắm rửa, rồi nghỉ ngơi một lúc, chẳng vội gì tiếp xúc với các vị đó ngay.

Dương mộng Hoàn vào phòng, rửa mặt mày, [redacted]

http://tieulun.hopto.org

lúc Trịnh Khai Văn bước vào, mỉm cười thốt :

— Gia phụ và quần hào đang mong gặp đại hiệp tại khách sảnh !

Dương Mộng Hoàn gật đầu :

Tại hạ sẽ ra đến nơi ! Xin Trịnh huynh tìm chỗ an trí Lục Bửu, hắn chắt phát quá, chẳng cần tham dự cuộc họp !

Trịnh Khai Văn đáp nhanh :

— Tại hạ đã lo liệu việc đó xong. Đại hiệp yên trí.

Vừa lúc đó, Trầm Văn Phượng và Đồng thục Trinh bước vào.

Dương mộng Hoàn vòng tay chào Đồng thục Trinh, nàng đáp lễ, đoạn thốt :

— Thinh danh của sư đệ hiện nay rất lớn, khó tránh được sự đố kỵ của khách giang hồ. Tự nhiên phải có thị phi và từ đây sợ chẳng còn ngày nào được an ổn !

Dương mộng Hoàn cười khổ !

— Chỉ mong đại cuộc vũ lâm sớm được chu toàn, ngu đệ sẽ tìm nơi quy ẩn, dứt đoạn mọi niềm ân oán, vui thú điền viên...

Đồng thục Trinh lắc đầu :

— Chỉ sợ không được dễ dàng như sư đệ tưởng !

Nàng dừng lại một chút, đoạn tiếp nối với giọng trầm buồn :

— Mấy lúc gần đây, ngu tỷ tập quen tánh tịnh nhàn, không thích đến chỗ đông người, cuộc họp hôm nay, ngu tỷ không muốn dự !

Trịnh Khai Văn kêu lên :

— Cô nương...

Dương mộng Hoàn thay nàng, đáp :

— Sư tỷ tại hạ thích thanh tịnh, Thiếu bảo chủ nếu [illegible] người tư tiện, còn chúng ta thì, hãy đến đó ngay, kẻo bao nhiêu người chờ đợi !

Đồng thục Trinh ở lại, Dương mộng Hoàn, và Trầm Văn Phượng theo Trịnh Khai Văn ra ngoài khách sảnh.

Trịnh lão bảo chủ trông thấy chàng, vội bước tới, nghênh đón :

— Dương đại hiệp về đúng lúc, thật may quá !

Dương Mộng Hoàn vòng tay vái quanh một lượt, đoạn nghiêm giọng thốt :

Dương Mộng Hoàn đảo mắt đếm phỏng, thấy có đến mấy mươi người, đủ cả nam nữ, có cả tăng, cả đạo.

—Dương tôi vì có việc riêng, bạn thanh toán thành về trễ, để cho các vị chờ đợi, thật lỗi quá !

Quần hùng nhao nhao mỗi người một tiếng, đại để chào mừng chàng.

Từ nơi một góc sảnh, có giọng nói lạnh lùng vang lên :

— Dương mộng Hoàn ! Ngươi đã quên lão rồi chăng ?

Quần hùng đều sửng sốt trong ai ai cũng gọi chàng là đại hiệp, sao lại có kẻ gọi đích danh chàng ? Mọi người đều nhìn về hướng đó.

Trầm Văn Phượng cũng nhìn theo quần hùng, bất giác nàng biến sắc, suýt kêu to lên.

Nhưng, Dương mộng Hoàn bình tĩnh lạ, chàng khẻ điểm một nụ cười, đáp :

— Nếu tại hạ nhớ không sai, thì lão thiền sư là Cổ Phật Linh Không tại Đại Giác Tự ?

Lão tăng gầy dét bật cười ha hả :

— Không ngờ Dương đại hiệp cũng còn nhớ đến bần tăng !

Theo lịnh lão bảo chủ, tiệc rượu được dọn liền. Chẳng khác bất cứ trong cuộc tiệc lớn lao nào, tân khách thoạt đầu đều tán tụng lẫn nhau.

Dương mộng Hoàn thốt xã giao, cười xã giao, với nỗi người một câu, một tiếng, nhưng chàng lưu ý quan sát từng người một.

http://tieulun.hopto.org

Chàng nhận ra, trong số tân khách, có bốn người trẻ lặng, ít nói ít cười, chừng như tâm tư có chiều lo nghĩ nặng.

Tiệc rượu dù kéo dài đến bao lâu, cũng phải có lúc dứt. Dương mộng Hoàn và Trầm vân Phượng nắm tay nhau, vào phòng, chàng thấp giọng hỏi nàng :

— Hiền muội có thấy Cổ Phật Linh không chứ ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Có ! Cái lão hòa thượng đó đáng ghét thật !

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Nhưng vủ công của lão rất cao !

Chàng trầm ngâm một chút, rồi tiếp :

— Nếu bao lâu nay, lão không tinh tiến, thì hiền muội thừa sức đối phó với lão!

Trầm Vân Phương gằn giọng :

— Giả sử lão sanh tâm vọng động, thì đêm nay tiểu muội sẽ hạ sát lão, nhất định không nương tay !

Dương mộng Hoàn bảo :

— Hãy cho Đồng sư tỷ biết là lão ấy đang có mặt tại đây, cho sư tỷ đề phòng

Chàng về phòng riêng, thay áo, lên giường nằm, thầm nghĩ :

— Tại sao Linh Không bỗng nhiên lại đến đây ? Hay là lão đã gia nhập tổ chức của Đào ngọc Bội ? Tai đại sảnh, người thì đông, song chẳng có một nhân vật nào trong chín đại môn phái ! Thế nghĩa là gì ? Còn bốn gã khả nghi kia bọ là những ai ?

Nghĩ ngợi mên man một lúc, chàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, vội vận công điều tức, lắng đọng tạp niệm giữ tâm thanh tịnh.

Trong khi chàng nhận định, từ nơi gầm giường, chui ra một người, tay cầm thanh chủy thủ, nhắm ngực chàng, đâm tới

Nhưng, dù đang nhập định, Dương mộng Hoàn phát giác kịp thời bị đâm trộm, cấp tốc ngả ngửa người ra, mũi giày cho mũi chủy thủ trượt vào khoảng không, thuận thế chàng tung một cước, nhắm cánh tay kẻ đó.

Kẻ đó thừa hiểu mình không phải là đối thủ của Dương mộng Hoàn, đâm hụt rồi, liền thoát nhanh ra cửa.

Dương mộng Hoàn đá hụt, lập tức nhảy xuống giường, vọt mình theo.

Kẻ đó vội hoành tay, đâm ngược lại một mũi chủy thủ, bắt buộc Dương mộng Hoàn phải lùi lại hai bước.

Bức thoái chàng xong, kẻ đó phóng chân chạy luôn, nhưng chàng vừa chấm chân xuống nền,lại nhún gót lấy đà vọt theo, đồng thời đánh ra một chưởng.

Kẻ đó vừa đến cửa, chưa kịp lách mình qua, cánh cửa bị đạo ám kình của Dương mộng Hoàn đẩy mạnh, đóng sầm lại, bít hẳn lối thoát.

Dương mộng Hoàn đã lướt đến cạnh y, chàng thấp giọng thốt:

— Mình chẳng quen biết nhau, tức chẳng có ân oán gì với nhau, tại sao bằng hữu lại toan hạ độc thủ ? Chắc phải có nguyên nhân gì chứ. Tại hạ hy vọng bằng hữu nói cho nghe !

Người đó biết không thể thoát đi được, vội vung chủy thủ đâm chàng đúng bốn nhát.

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Bằng hữu ngoan cố quá, chẳng thức thời chút nào cả ! Đã vậy, xin đừng phiền tại hạ thất lễ nhe !

Chàng xuất chưởng dồn người đó dần dần vào một góc.

Bỗng, như liều mạng, người đó vọt nhảy vọt tới, nhập vào người chàng. Nhảy như thế, dĩ nhiên y đưa mũi chủy thủ tới, nếu Dương mộng Hoàn vươn tay ra, chủy thủ sẽ chạm tay, nếu chàng không vươn tay, thì chủy thủ sẽ đâm thẳng ngực chàng.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng, Dương mộng Hoàn đâu đến đỗi kém, bị y hạ với thế công thông thường do ? Chàng chỉ khoát một vòng tay, phong trụ chủy thủ liền, bàn tay kia vươn ra, chụp đúng cổ tay y, đoạn bóp mạnh một tý chàng cười lạnh hỏi :

— Bằng hữu tên họ là chi ?

Canh tay nhói lên, người đó buông rơi thanh chủy thủ, không đáp.

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Các hạ là ai ?Có cừu oán gì với tại hạ ? Tại sao lại nấp dưới gầm giường toan hành thích ?

Người đó nhắm mắt lại, đứng lặng, không đáp.

Dương mộng Hoàn đưa tay kia giật chiếc khăn vấn quanh đầu y, chiếc khăn vấn tản đôi mày,

Khăn rơi xuống, tóc theo khăn xõa ra, thòng dài, đen mượt.

Một thiếu nữ !

X

CHƯƠNG LV

PHÁ NGƯƠN THẦN CÔNG

Một thiếu nữ đám vào tận phòng chàng, ẩn nấp, chờ đợi toan hành thích, là một sự kiện trên chỗ tưởng của chàng, do đó chàng hết sức kinh hải, cấp tốc buông tay ra, thốt :

— Tại hạ chỉ tưởng là một trang hán nào đó, không ngờ lại là một vị cô nương, nên mới có sự va chạm như vậy ! Mong cô nương lượng thứ cho !

Chàng dè dặt cả với một thiếu nữ, dù thiếu nữ đó tuổi chưa đến tròn trăng, chẳng qua chàng là con người đầy lễ độ, gần như cố chấp cái lễ độ trong những lúc chẳng cần thiết lắm.

Hiện tại, dù kẻ hành thích chàng là một thiếu nữ, thiết tưởng chàng có cần gì phải thủ lễ giữ tròn cái nam

nữ thọ thọ bất thân khi nàng muốn giết chàng ? [illegible] chẳng phát giác kịp thời, thì đã mất mạng rồi ?

Thiếu nữ khẽ thở dài :

— Ngươi đúng là là một bậc quân tử !

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

Nếu cô nương cho rằng tại hạ l bậc quân tử, xin cô nương hãy xử sự minh bạch hơn, cô nương có thể chứng tỏ sự minh bạch đó bằng cách thẳng thắn cho tại hạ biết lý do cuộc hành thích nầy !

Thiếu nữ nhìn chàng một lúc, bỗng đổi giọng :

— Dương tướng công nhất định muốn hiểu ?

Dương Mộng Hoàn gật dầu :

— Thiết tưởng dù ai ở vào trường hợp tại hạ cũng muốn biết như thế !

Thiếu nữ lột tuột vuông khăn quấn đầu, trầm giọng bảo :

— Dương tướng công hãy nhìn tôi, xem có nhận ra là ai chăng !

Dương mộng Hoàn chăm chú nhìn nàng một chút rồi đáp :

— Chừng như tại hạ có gặp cô nương nhưng chẳng nhớ

Thiếu nữ điềm nhiên :

— Điều đó chẳng có gì đáng trách, bởi tướng công có thân phận rất cao, làm gì còn nhớ nổi một kiếu đầu vô danh !

Dương Mộng Hoàn lại nhìn kỹ lượt nữa :

Thực tình tại hạ chẳng nhớ nổi, xin cô nương cho biết đi !

Đột nhiên, thiếu nữ uởng ngực, thốt :

— Tướng công vong nghĩa, phụ hạnh, chỉ chạy theo nụ cười trước mắt, mà quên đi những gì âu yếm ngày xưa..,

Dương mộng Hoàn chụp vội vật đánh lửa, bật lửa lên, đốt ngọn đèn trên bàn, nhìn thiếu nữ loạt nữa, đoạn hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Có phải là Ngân Bình cô nương đây chăng ?

Thiếu nữ nửa mặt tiếu :

— Tướng công còn nhớ đến Ngân Bình à ?

Dương mộng Hoàn [illegible]

— Cô nương rời Thủy Nguyệt sơn trang, phỏng có [illegible] sáu năm rồi ?

Ngân Bình đáp :

— Từ khi Ngọc Quyên cô nương chết, tôi không còn [illegible] lại Thủy nguyệt Sơn Trang nữa, bởi ở lại đó ngày [illegible], thấy cảnh sanh tình, tưởng nhớ người quá cố. may thay [illegible] đó gia huynh đến trang thay viếng tôi, ôi ngờ ý muốn [illegible] đi, phụ nhân chấp thuận liền, lại còn tặng một số tư [illegible] làm vốn sinh nhai. Rất tiếc gia huynh không có chí lập nghiệp đem số tư trang đó hoang phí sạch sành sanh, lại còn [illegible] tôi bán cho nhà họ Trịnh làm nữ tỳ, thành thử tôi mới có cơ hội gặp lại tướng công !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Vũ công của cô nương do ai truyền dạy ? Có phải là người trong họ Trịnh truyền cho chăng ?

Ngân Bình gật đầu :

— Lão bảo chủ nói tướng công tới có cốt cách thanh kỳ rất thích hợp với nghiệp võ, nên bảo tôi luyện tập, thỉnh thoảng thiếu bảo chủ cũng chỉ [illegible] cho một vài sơ xuất, nhờ đó tôi cũng biết mùa may phần [illegible]

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Vậy cũng là điều may cho cô nương. Thôi cô nương [illegible] tấy về phòng, an nghỉ đi !

Ngân Bình lại thở dài :

— Tôi nhận thấy, tướng công quả thân mật với Trần vân Phượng, dường như quen lắm người xưa, dĩ nhiên tôi phải [illegible] uất thay cho Ngọc Quyên cô nương, nên nảy sanh cái ý [illegible] thích tướng công.

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Tại hạ không phiền trách hành động của cô nương dầu chẳng qua vì cô nương thương mến chủ cũ, mà cũng vì cô nương quá chú trọng đến tại hạ.

Ngân Bình nghiêng mình, cung kính chào :

— Tướng công nghỉ đi, đêm đã khuya rồi, tôi xin cáo biệt, mong tướng công bỏ quá sự mạo phạm của tôi vừa rồi !

Nàng quay mình, bước ra khỏi phòng.

Dương mộng Hoàn thổi tắt ngọn đèn, lên giường nằm, tâm tư xáo trộn với ngàn muôn ý nghĩ, một lúc lâu, vừa nhắm mắt định đồ giấc, bỗng nghe tiếng cười lanh lảnh vọng đến.

Chàng giật mình, vụt ngồi dậy.

Một giọng nói cũng lanh lảnh như tràng cười, bên ngoài vọng qua cửa sổ, vào phòng :

— Đúng là một kẻ ngu xuẩn !

Chàng cấp tốc nhảy xuống giường, bước vội đến cửa sổ, mở tung ra, rồi theo thế Xảo Yến Xuyên Liêm, vừa dẫy tới một chưởng vừa tung mình vọt ra ngoài.

Một bóng người đang nhảy lên nóc nhà, chạy đi rất nhanh.

Dương mộng Hoàn để khí, phi thân đuổi theo.

Người chạy trước, có thân pháp rất nhanh. Dương mộng Hoàn phải vận dụng toàn lực tung mình như sao xẹt bám theo như bóng với hình.

Trong khoảnh khắc, người chạy và người đuổi đã ra đến cánh đồng hoang.

Người chạy trước, vận y phục đen, đột nhiên dừng chân lại, trầm lạnh giọng, hỏi :

— Dương [illegible] Hoàn ! Tại sao ngươi cứ khư [illegible] theo ta thế ?

Nghe giọng [illegible]

http://tieulun.hopto.org

mộng Hoàn chẳng nhớ được là ai, chàng kinh ngạc, tuy nhiên chàng vẫn nghiêm sắc mặt, hỏi lại :

— Các hạ là ai ?

Người áo đen từ từ quay lại.

Dương Mộng Hoàn bất giác sửng sốt, suýt kêu lên kinh hải ! Thì ra, chính là người trong kiệu, người có chiếc nạ bằng thép, vận y phục đen, đả giao thủ nơi đỉnh núi trong đêm vừa qua !

Chàng thừ người một lúc đoạn thốt :

— Các hạ !

Người áo đen vẫn lạnh lùng :

— Ta rồi sao ? ngươi sợ phải không ?

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Sợ, thì chắc là không rồi ! Có điều tại hạ kỳ quái...

Người áo đen hừ một tiếng !

— Có gì kỳ quái ?

Dương mộng Hoàn nghiêm giọng :

— Vũ công của các hạ, trên hẳn Đào ngọc Bội mấy bậc, tại sao lại chịu khuất mình làm tay sai cho hắn ?

Người áo đen rún vai :

— Ai bảo là ta cam làm nô lệ cho Đào Ngọc Bội ?

Dương mộng Hoàn cười mỉa :

— Không làm nô lệ cho Đào ngọc Bội, sao lại cấu kết oán thù với Dương Mộng Hoàn này ? Bất cứ nơi nào tại hạ có mặt, cũng đều gặp các hạ dón đầu cả !

Người áo đen cười lạnh :

— Ngươi cùng Đào ngọc Bội, chẳng như cả hai hiện nay đại diện cho hai thế lực trong võ lâm, nếu như ta có dã tâm, ta sẽ thiết kế trước hết tiêu diệt một trong hai người rồi ta hạ sát nốt kẻ còn lại, quyền bá chủ giang hồ tự nhiên phải về tay ta ! Song, cho ngươi biết, ta chưa có cái tâm đó đâu, khi nào ta thấy hứng, ta sẽ làm !

Dương mộng Hoàn bĩu môi :

— Các hạ đừng quên, trên giang hồ ngày nay, ngoài Dương mộng Hoàn và Đào ngọc Bội, còn có Lam Tiểu Điệp.

Chưa chắc gì các hạ có cái tâm đó mà rồi được mãn nguyện đâu !

Người áo đen mỉm cười :

— Việc chưa đến, ngươi khoan vội ức đoán. Mà thôi, chúng ta bỏ qua việc đó đi...

Dừng lại một chút, y đưa tay gở chiếc nạ thép, cười nhẹ, tiếp :

Dương mộng Hoàn ! Có lẽ ngươi còn nuôi ý muốn nhìn rõ mặt thật của ta ?

Dương mộng Hoàn giương tròn đôi mắt nhìn kỹ, chỉ thấy một làn da tái hồng, không phải màu da thật sự của một gương mặt, chàng hỏi :

— Gương mặt thật của các hạ như thế đó sao ?

Người áo đen mỉm cười :

— Tự nhiên là không phải rồi !

Y đưa tay gở nốt chiếc nạ thứ hai :

Dương mộng Hoàn chú nhìn một lúc, chỉ thấy người đó có đôi mày liễu, mắt phụng, má hồng, bất giác giật mình, kêu khẽ :

— Các hạ là...

Người áo đen cười lớn :

— Là một vị cô nương ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

Nếu cô nương không chịu tiết lộ thân phận, tại hạ không làm sao biết được lai lịch !

Nàng áo đen cất giọng dịu dàng :

— Ngươi xem ta với Trầm vân Phượng ai đẹp hơn ai ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

[illegible] nào được với cô [illegible]!

[illegible] áo đen cười lớn [illegible]

— Ngươi không nhìn [illegible] sao vội đưa ra nhận xét được ? [illegible] rằng chẳng đúng đâu.

Dương mộng Hoàn [illegible] sang chuyện khác :

Cô nương [illegible], Đào ngọc Bội có biết điều đó [illegible]

[illegible] đen [illegible]

[illegible] [illegible] gì [illegible]

Dương mộng Hoàn [illegible]

— Nếu vậy, chỉ [illegible] mình tại hạ biết được mà thôi [illegible] là hân hạnh chư [illegible]

Nàng áo đen cao giọng :

Đúng vậy !

Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng, tiếp :

— Đào ngọc Bội [illegible] nhả, khôi ngô, song vẫn còn [illegible] Dương mộng Hoàn một phần...

Dương Mộng Hoàn [illegible] sắc :

— Tại hạ đường đường là một nam tử, không thích để người ta phê bình từ đầu đến chân, như đồ tể xem con [illegible] trước khi nhất định xuống dao !

Nàng áo đen cười lớn :

— Câu nói đó chứng tỏ [illegible] khí phách anh hùng, và như [illegible] vậy là hơn Đào Ngọc [illegible] một phần nửa ! Thảo nào các nữ gặp ngươi mà chẳng mê mệt ? Nói thật với ngươi, đó, chẳng phải ta không thể giết nổi ngươi, ta không giết [illegible] là gì ta lưu tình đó thôi !

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Lời nói của cô nương khó có chứng minh, tại hạ còn [illegible] ngờ lắm !

Nàng áo đen mỉm cười :

— Ngươi muốn ta chứng minh ngay bây giờ ?

Dương mộng Hoàn đáp gọn :

— Nếu cô nương không sợ một kết quả trái ngược !

Nàng áo đen gật đầu :

— Đấu, dĩ nhiên chúng ta không tránh được điều đó rồi, nhưng đấu suông thì có gì thú vị đâu ? Ít nhất cũng phải có cái lợi gì chứ ?

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Kẻ bại, chết trong tay kẻ thắng, như vậy cũng đủ lắm rồi, các hạ còn muốn gì nữa ?

Nàng áo đen hừ một tiếng :

— Ngươi là bậc quân tử, sao lại cứ mở miệng là nói đến việc giết chóc ? Như vậy chẳng hóa ra ngươi thô lỗ tầm sao ?

Dương mộng Hoàn có ý thẹn, trầm ngâm một chút đoạn hỏi:

— Các hạ muốn đánh cuộc như thế nào ?

Nàng áo đen thản nhiên !

— Ta có mười tám vệ sĩ, toàn vận áo đen như ta, tài nghệ của chúng dù chẳng bằng ngươi, song so với hàng cao thủ thứ hai Trung Nguyên, thì chúng còn hơn một bậc, nếu ta bại, ta sẽ tùy thuộc ngươi sai khiến luôn cả mười tám vệ sĩ của ta cũng thế.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Cô nương đánh cuộc cao giá quá, tại hạ biết đưa ra điều kiện gì cho cân xứng ?

Nàng áo đen cười nhẹ :

— Thì ngươi cứ đưa ra xem !

Dương mộng Hoàn thốt !

— Tại hạ chỉ có một thân, nếu cần đánh cuộc, cũng chỉ có một thân nầy làm vật cuộc, giả sử tại hạ bại, cô nương sẽ được quyền xử dụng mạng sống cũng như mạng chết của tại hạ.

Nàng áo đen cười khanh khách :

— Tuy một mạng đánh đổi mười chín mạng, cũng vẫn đủ lắm rồi, Bởi, ta chỉ cần một người thôi !

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn hừ một tiếng :

— Nói như thế, có nghĩa là cô nương thắng ?

Nàng áo đen gật đầu :

— Đó là cái chắc !

Dương mộng Hoàn nhích môi chưa kịp đáp, nàng áo đen tiếp :

— Ngươi tự phụ mình là quân tử, chắc không chịu xuất thủ trước, vậy ta mạn phép nhé !

Nàng tung ra một chưởng ngay.

Dương mộng Hoàn tránh chưởng thế đó, phản công lại với năm chiêu.

Tự nhiên, chiêu thức song phương phải tuyệt nhanh, tuyệt ảo diệu.

Nàng áo đen vừa hóa giải năm chiêu của chàng, vừa bật cười khanh khách :

— Đánh như thế này, thì biết đến bao giờ mới kết thúc trận đấu ? Muốn phân định hơn kém trong thời gian ngắn, chúng ta phải so nội lực với nhau mới được.

Rồi nàng không hóa giải không né tránh nữa, mà lại nghinh đón chiêu thức của chàng.

Hai chưởng kình chạm nhau, Dương mộng Hoàn cảm thấy công lực của đối phương vô cùng hùng hậu, cuộn cuộn dồn tới, bắt buộc chàng phải vận dụng toàn chân khí đương cự.

Cả hai cùng dùng hữu chưởng, đôi chưởng đưa cao, trong cái thế tương đương, cả hai càng phút càng gia tăng lực đạo, quyết tranh thủ phần thắng.

Nàng áo đen thở dài dồn, mà Dương mộng Hoàn cũng xuất mồ hôi hạt.

Qua một lúc tương [illegible] phương [illegible] hiểu là mình khó dùng [illegible] lực áp đảo đối thủ, công lực tu vi ho đồng mức [illegible] nhau, hễ [illegible] lương bên nửa cân.

Đột nhiên, chừng như có một nhiệm mầu giúp giật, nàng áo đen hét lên một tiếng, lực đạo của nàng tăng gia gấp mấy phần, bức luôn Dương mộng Hoàn lùi lại một tấc.

Nàng gằn giọng :

— Dương mộng Hoàn ! Ngươi chịu nhận bại chưa ?

Dương Mộng Hoàn ướt đẫm mồ hôi, mặt như hứng mưa, từng giòng, từng giòng chảy dài xuống áo, lạnh lùng thốt :

— Trong trường hợp đêm nay, chẳng có việc thắng bại, mà chỉ có việc chết sống thôi, trong hai chúng ta, phải có một chết, một sống, cô nương đừng nói gì hơn !

Chàng tăng gia lực đạo, đẩy nàng áo đen lùi lại một tấc.

Trong thâm tâm, chàng tự hỏi nàng luyện môn công gì lại có được một nội lực hùng hậu như thế. May mà chàng tiếp thọ được nội lực của Khổ Tâm Đại sư, chỉ trong mấy hôm mà chàng tiến bộ khả quan, ngang với công phu tu vi hằng năm ba năm trời của bất cứ danh thủ nào.

Bỗng nàng áo đen gọi :

— Dương mộng Hoàn ! Giả sử nếu ta muốn giết ngươi, thì chẳng có gì dễ dàng hơn trong lúc này !

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Nếu cô nương nắm chắc một biện pháp hữu hiệu, thực hiện được ý muốn đó, thì càng hay cho cô nương, tại hạ muốn biết biện pháp đó như thế nào.

Nàng áo đen điềm nhiên :

— Ngươi không làm sao khỏi chết dưới tay ta được, cũng như người cởi cọp rồi, phải để cho cọp mang đi đâu thì mang xuống lưng cọp là bị cọp vồ !

Dương mộng Hoàn cao giọng :

Theo tại hạ nhận thấy, thì cô nương đã đến lúc sức cùng lực kiệt rồi, không còn mong gì xoay chiều cuộc diện theo ý muốn nổi !

http://tieulun.hopto.org

Nàng áo đen cười :

— Ngươi không tin ... [illegible] ngươi ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Chắc là không đâu, cô nương ạ ! Tại hạ muốn cô nương chứng minh lời nói đó xem !

Nàng áo đen trầm giọng :

— Người có biết không, trên thế gian, có một môn công chuyên hấp hóa nội lực của đối thủ ?

Dương mộng Hoan mỉm cười :

Tại hạ may mắn có nghe, môn công đó, thuần âm, tuyệt độc, chứng như một môn học của tà phái, tại hạ không tin là cô nương lãnh hội môn công đó.

Nàng áo đen thản nhiên :

— Lầm ! Ta đã lãnh hội môn công đó từ lâu, có điều ta chẳng thích sử dụng thôi.

Dương mộng Hoàn rùn vai :

— Cô nương có dạ từ bi đến thế à ?

Nàng áo đen gật đầu :

— Đúng vậy. Hiện tại, người không còn thu hoặc phát nội tùy tâm nữa nếu ta thi triển môn Phá Ngươn Thần Công, thì trong khoảnh khắc ngươi sẽ chết vì chân khí bị hấp hóa mất !

Dương mộng Hoàn lạnh lùng :

Dù có chết, tại hạ cũng chẳng oán hận cô nương, vậy cô tuyệt học gì, cô nương cứ xử dụng.

Nàng áo đen lắc đầu :

— Nhưng ta lại không muốn giết ngươi !

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Đối chiến với nhau, không bên này chết, thì cũng bên kia trong cuộc chiến không ai nói đến hai tiếng từ bi cả !

Nàng áo đen hừ một tiếng :

— Đừng tưởng ngươi nói thế mà khích nộ ta nổi ! Con người ai ai cũng chỉ có mỗi một mạng sống thôi, ta giết

ngươi là gián tiếp đặt Trầm Vân Phượng và Lý Dao Hồng vào cảnh quả phụ, ta không nỡ !

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Chừng như cô nương biết tại hạ quá rõ !

Nàng áo đen gật đầu :

— Đúng vậy ! Ta nghe nói, ngươi lạm dụng hư danh, khinh đời, ngạo thế, cưỡng bách sư muội kết hôn, bị phái Côn Lôn trục xuất.

Dương Mộng Hoàn cau mày, trầm giọng :

— Đào Ngọc Bội đã nói với cô nương như thế ?

Nàng áo đen lắc đầu :

— Hắn chẳng nói gì với ta cả, nhưng ta cũng vẫn biết được như thường. Ngươi dùng ny lực, cướp đoạt tình yêu, ngươi lại dụng mê dược dụ, hoặc Lý Dao Hồng khiến nàng phải tuyệt thân với ngươi, ngươi chia rẽ tình thân thiết của Đào Ngọc Bội cố công nuôi dưỡng từ thời ấu trĩ, bảo sao hắn chẳng oán hận ngươi đến tận xương tủy ?

Dương mộng Hoàn sôi giận cực độ, chàng phun ra một bún máu, nhấn mạnh :

— Ai đã nói với cô nương những điều đó ?

Chàng sôi giận, là bị phân tâm, công lực phải giảm đôi phần, nhân đó, bị đối phương bức dồn chàng lùi lại nửa bước.

Nhưng, chàng lấy lại bình tĩnh ngay, lắng đọng mọi tạp niệm, vận tụ chân khí, tạo quân bình, giữ vững vị trí như cũ

Vừa lúc, có tiếng y phục quét gió, trong chớp mắt Đồng thục Trinh từ xa chạy đến.

Hoành tay ra sau lưng, rút thanh trường kiếm, Đồng Thục Trinh gọi :

— Sư đệ không phải hoang mang, ngu tỷ đến tiếp trợ đây

Trông thấy Đồng Thục Trinh, nàng áo đen từ từ nhắm mắt lại.

Đúng như Dương Mộng Hoàn đã bảo, nàng sức cùng, lực kiệt chưa chắc gì nàng chi trì nổi với Dương mộng Hoàn một

http://tieulun.hopto.org

lúc nữa, giờ đây có cả Đồng thục Trinh, mà Đồng thục Trinh lại còn nguyên vẹn chân khí, nàng làm sao chống cự nổi ?

Nàng nhắm mắt lại, để mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm.

Dương mộng Hoàn vội cất tiếng :

— Sư tỷ không nên hấp tấp :

Đồng Thục Trinh toan cử kiếm đánh tới, nghe chàng gọi liền buông thõng tay xuống, hỏi !

— Nữ nhân đó có vũ công rất cao, lại đối lập với chúng ta, để nàng sống sót thành lưu mối họa hoạn sau này cho chúng ta, tại sao sư đệ ngăn chặn, chẳng cho ngu tỷ xuống tay ?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Giết nàng trong tình trạng đó, nàng có chết cũng chẳng phục chúng ta !

Đồng Thục Trinh hừ lạnh :

— Sư đệ cứ mải giữ thái độ quân tử, có lúc sẽ sa vào tay địch đấy ! Hiện tại, chúng có vây cánh khắp nơi, mà tay nào cũng lợi hại cả, mình phải tỉa dần, gặp tên nào, trừ diệt tên ấy, như vậy mới có cơ thủ thắng !

Nàng áo đen cười mỉa :

— Nếu ta muốn giết hắn, thì khi ngươi đến đây, chỉ còn thấy cái xác của hắn nằm trong vũng máu rồi, làm gì ngươi cứu hắn kịp mà giở giọng cao ngạo ?

Đồng thục Trinh chớp mắt :

— Sự thực như thế nào, có đúng như lời nàng nói chăng hở sư đệ ?

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ, nếu đối đáp mơ hồ, có lẽ sư tỷ chàng sẽ không dung tha cho nàng, dù hiện tại chưa biết rõ nàng thuộc hắn thành phần nào trong vũ lâm, song nàng có vũ công rất cao, nếu giết [illegible] thì đáng tiếc lắm, vả lại có muốn giết nàng đi nữa, [illegible] của nàng, có như vậy [illegible] được.

Chàng đành phải nói thật :

— Phải ! Nếu nàng quả có ý muốn giết ngu đệ, thì ngu đệ đã mất mạng từ lâu !

Đồng Thục Trinh nhướng cao đôi mày, buột miệng thở dài :

— Như vậy lại càng nên giết nàng, vì nàng thắng nổi sư đệ thì từ nay nếu nàng còn sống, chẳng khác có một thòng lọng tròng vào cổ sư đệ thắt mối bất cứ lúc nào ! Tuy nhiên, sư đệ là con người cương trực, thẳng thắn, nếu ngu tỷ hạ thủ chắc sư đệ phải ân hận suốt đời !

Nàng áo đen thở dài, đột nhiên thu nội lực.

Nội lực của nàng đã thu sức tương trì mất nội lực của Dương mộng Hoàn ào ào cuốn tới như sóng biển tràn bờ !

Nàng áo đen bị tung bổng lên cao, đảo lộn mấy vòng, rơi xuống ngoài xa hơn trượng.

Dương mộng Hoàn cũng chới với một chút, vừa đứng vững chân là chàng vọt đến cạnh nàng áo đen liền.

Nàng nhắm liền đôi mắt, máu hồng từ từ rỉ ra từ miệng, từ mũi. Nàng thọ thương rất nặng.

Dương mộng Hoàn lắc đầu, thở ra :

— Nếu nàng đừng mạo hiểm thu hồi công lực, chắc chắn song phương cũng phải đi đến chỗ bị diệt như nhau ! Chẳng những nàng khổ, mà ta cũng bị thương ! Hiện tại nàng mạo hiểm để cứu một người, chẳng muốn hai người cùng thọ hại !

Chàng gọi Đồng Thục Trinh :

— Nhờ sư tỷ bước đến đây, quan sát tình trạng của nàng như thế nào một chút.

Đồng Thục Trinh tra kiếm vào vỏ, bước tới, đưa tay sờ nơi ngực nàng áo đen, nghe tim nhảy.

Một lúc lâu, Đồng thục Trinh thu tay về, thốt :

— Thương thế nặng thật, song hơi thở vẫn còn !

Dương mộng Hoàn tặt lưỡi :

http://tieulun.hopto.org

— Thế này thì phải phiền sư tỷ mang nàng về Trịnh gia bảo...

Đồng thục Trinh trầm giọng :

— Sư đệ nhất định cứu nàng ?

Dương mộng Hoan gật đầu :

— Nếu nàng không thu hồi nội lực, chưa chắc gì ngu đệ khỏi thọ thương như nàng !

Đồng Thục Trinh lạnh lùng :

— Tại nàng sợ ngu tỷ ha sát, chứ nào phải có hảo ý với sư đệ ?

Dương mộng Hoan nhấn mạnh :

— Vô luận như thế nào, nàng vẫn không bại nơi tay ngu đệ, như vậy chúng ta phải cứu nàng.

Đồng Thục Trinh thốt :

— Nếu muốn cứu nàng, sư đệ không nên mang nàng về Trịnh gia bảo.

Dương Mộng Hoan trố mắt :

— Tại sao ?

Đồng Thục Trinh đáp :

— Dù muốn, dù không, hiện nay sư đệ cũng có thanh danh trọng vọng trên giang hồ, do đó có nhiều người đố kỵ, họ không hại sư đệ trước mặt, họ cũng nói xấu sau lưng, họ làm mọi cách để làm hoen ố danh dự của sư đệ, không có lý do họ cũng tạo lý do, thì nay sư đệ mang nàng nầy về đó, sau cho khỏi họ nhân cơ hội bịa thành câu chuyện không tốt cho sư đệ ?

Dương Mộng Hoàn trầm ngâm một lúc, thở dài, gật đầu :

— Sư tỷ nói đúng !

Đồng Thục Trinh hỏi :

— Rồi bây giờ, sư đệ tính sao ?

Dương mộng Hoan đáp :

— Mình làm cách nào, cho nàng tỉnh lại, nàng có thể vận công điều tức, tự nàng chữa trị thương thế, sau đó, nàng lo cho nàng, mình trở về bảo !

Đồng Thục Trinh vẫn còn lo xa :

— Sau nầy, nếu nàng theo phe đối lập, chống lại sư đệ, thì đúng là tự sư đệ chuốc lấy phiền luỵ cho mình !

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Còn như giết nàng trong lúc nầy, là mình khích nộ mấy mươi vệ sĩ của nàng liều mạng với mình !

Đồng Thục Trinh ngẫm nghĩ một chút :

— Được rồi ! Cách đây không xa, có một ngôi miếu thổ địa hoang vắng, chúng ta đưa nàng đến đó.

Nàng cúi xuống, bế xốc thiếu nữ áo đen, bước đi liền, Dương Mộng Hoàn theo sau.

Đi được năm sáu dặm đường, họ đến nơi.

Ngôi miếu không lớn lắm, vắng nhan khói lâu năm, cảnh trạng điêu tàn, hoang lạnh, trên bục thờ, bụi bám dày hơn tấc, thần tượng thì sức mẻ nhiều chỗ, trông chẳng còn hình thức gì nữa.

Vào đến miếu, đặt thiếu nữ nằm xuống, Đồng Thục Trinh lại hỏi :

— Sư đệ định chữa trị như thế nào ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Sư tỷ phải tiếp tay mới được. Bây giờ, đỡ nàng ngồi lên, xếp bằng tròn đi.

Đồng Thục Trinh lại hỏi

— Sư đệ định dùng nội lực, đả thông kinh mạch của nàng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu, rồi ngồi xuống, xếp bằng tròn lại, khởi sự vận công, điều tức.

Đồng Thục Trinh cũng đỡ thiếu nữ ngồi lên, kéo chân xếp tròn lại. Thiếu nữ lúc đó dật dờ, nửa tỉnh nửa mê, không còn tự chủ được, để mặc cho Đồng Thục Trinh làm sao thì làm.

Lấy lại bình tĩnh xong, Dương mộng Hoàn đưa tay lên

http://tieulun.hopto.org

đặt lên lưng thiếu nữ, chuyển công lực sang nàng.

Không bao lâu, thiếu nữ mấp máy môi, rồi từ từ ra mấy bún máu, sau cùng tỉnh lại.

Nàng mở mắt ra, nhìn Đồng thục Trinh, muốn nói gì đó, song chừng như không đủ lực để thốt thành lời, lại nhắm mắt như cũ.

Qua một lúc nữa, thiếu nữ từ từ mở mắt ra, thốt :

— Làm nhọc đến cô nương quá !

Đồng Thục Trinh khẽ đỡ nàng, buông hai tay xuống, hỏi :

— Ngươi thấy khoẻ lại chưa ?

Thiếu nữ áo đen gật đầu :

— Tôi nghe trong mình thư thái nhiều.

Dương mộng Hoàn ngồi phía sau, cũng buông tay luôn, rồi dựng lên, đưa tay áo lau mồ hôi mặt, thốt :

— Cô nương hãy bảo trọng, bọn tại hạ xin cáo từ.

Thiếu nữ áo đen hấp tấp gọi :

— Đại hiệp khoan đi !

Dương mộng Hoàn đã ra đến cửa miếu, nghe gọi liền dừng chân lại :

Cô nương còn điều chi chỉ giáo tại hạ ?

Thiếu nữ hỏi :

— Đại hiệp có tin là tôi lãnh hội Phá Ngươn Thần Công chăng ?

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Nàng còn toan quất cường nữa sao, lại nhắc đến môn công đó làm chi ?

Chàng cười nhạt :

— Nói thật, nói ngay !

Thiếu nữ áo đen vội giải :

— Hoặc tin hoặc không tin, làm gì có thái độ nửa với như thế chứ ?

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Thoạt đầu, tại hạ tin, nhưng đến lúc lâm nguy, cô nương lại chẳng sử dụng, thành ra không tin.

Thiếu nữ phần nộ hơn, không còn giữ lễ độ nữa :

— Nghĩa là ngươi nhất định không tin ?

Dương mộng Hoàn không đáp.

Đồng thục Trinh đáp thay chàng .

— Sư đệ của ta thấy ngươi còn trọng thương, không muốn nói thẳng, sợ chạm tự ái của ngươi, rồi ngươi xúc động, thành có hại cho ngươi, nên chẳng chịu nói thật, chứ ta biết, trước cũng như sau, chẳng bao giờ tin là ngươi có lãnh hội môn công đó !

Thiếu nữ biến sắc :

— Nếu ngươi không tin, chúng ta thử đấu lại xem sao !

Nàng đứng lên liền.

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Cô nương còn yếu lắm, còn giao đấu làm sao được ? Thôi thì, tại hạ xin tin đó, mà tin rồi, có sao chăng ?

Thiếu nữ lắc đầu :

— Ta không chịu ngươi bảo là tin suông như vậy đâu. Phải giao đấu lại mới được !

Nàng trầm giọng tiếp nối :

— Hoặc giả, ta phải làm một việc gì, để chứng minh !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Chứng minh việc gì ?

Thiếu nữ buông gọn :

— Việc ta có biết môn công đó.

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Thì tại hạ đã bảo là tin rồi, cần gì phải chứng minh ?

Thiếu nữ hừ một tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Miệng ngươi tin, mà [illegible] ngươi không tin, bắt buộc ta phải chứng minh !

Đồng Thục Trinh chen vào :

— Tình trạng của ngươi như vậy, chẳng bao giờ sư đệ ta chịu động thủ đâu. Nếu ngươi muốn đấu, ta sẽ thay thế sư đệ cho ngươi được vừa lòng !

Thiếu nữ gật đầu :

— Được ! Ngươi hay hắn cũng được, miễn có một người thì thôi.

Đồng Thục Trinh nhìn Dương mộng Hoàn, điểm một nụ cười, thốt :

— Sư đệ thấy đó, nếu chúng ta kiên trì không đấu, thì nàng chẳng yên tâm, bây giờ, để ngươi tỷ thay sư đệ, động thủ với nàng, xem nàng chứng minh như thế nào.

Dương mộng Hoàn cười nhạt :

— Tuy nhiên, sư tỷ phải cẩn thận nhé, nàng chưa bình phục công lực đấy !

Đồng nhục Trinh gật đầu :

— Được rồi, ngu tỷ sẽ ngưng tay !

Thiếu nữ đã ngồi xuống, Đồng Thục Trinh cũng ngồi xuống, vì họ tỷ thí nội lực, nên không cần phải đứng, phải cử động, cả hai cùng ngồi xếp bằng tròn như nhau.

Đồng Thục Trinh vừa đưa tay hữu ra, vừa thốt :

— Công lực của ngươi chưa bình phục, lại đòi tỷ thí nội lực, là một sự hết sức liều lĩnh, ngươi hãy nghĩ kỹ lại đi.

Thiếu nữ lạnh lùng :

— Ngươi cứ giở tận lực bình sanh đi, ta chẳng cần ngươi lưu tình !

Dương mộng Hoàn thầm hỏi, với tình trạng đó, làm sao nàng áp đảo nổi sư tỷ của chàng ? Dù thực sự, nội lực của nàng hùng hậu hơn, nàng đang thọ thương, thì sự hùng hậu đó chẳng đáng kể nữa.

Bỗng, chàng thấy, Đồng Thục Trinh đã mất nụ cười lúc đầu, và dần dần thần sắc ngưng trọng.

Trái lại, thiếu nữ bình tĩnh như thường, chẳng tỏ vẻ gì là không đủ sức chi trì.

Sau đó không lâu, chàng lại nghe tiếng thở dồn dập, chừng như tiếng thở do Đồng thục Trinh phát ra.

Chàng hấp tấp tìm mồi đốt lửa, nhưng lửa chưa đốt kịp, Đồng thục Trinh đã ngã xuống.

Dương Mộng Hoàn kinh hải, ngầm vận tụ chân khí, dồn vào tay hữu, chuẩn bị tung chưởng, đồng thời chàng quát to :

— Cô nương làm cho sư tỷ ta thọ thương ?

Thiếu nữ áo đen từ từ đứng lên :

— Sư tỷ ngươi không tin, ta phải chứng minh, như vậy là ta sai quấy sao ?

Dương mộng Hoàn hừ lạnh :

— Sư tỷ ta có thể giết, nhưng lại tha cho, còn cứu chữa nữa, bây giờ cô nương làm như vậy để đáp ơn, phải không ?

Thiếu nữ xì một tiếng :

— Ta làm gì mà ngươi lại sanh sự chứ ? Bất quá, nàng hôn mê một lúc rồi tỉnh lại, chứ có chết chóc gì mà ngươi sợ ?

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Có chắc vậy không ?

Thiếu nữ bĩu môi :

— Ta dối ngươi làm gì ?

Dương mộng Hoàn cúi xuống, nhặt thanh trường kiếm của Đồng thục Trinh, thủ sẵn trong tay, gằn từng tiếng :

— Nếu sư tỷ ta có bề gì, ta quyết một còn một mất với cô nương !

Thiếu nữ cười nhẹ :

— Ngươi cứ yên trí, trong khoảnh khắc, nàng sẽ tỉnh lại.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Trong thời gian chờ sư tỷ ta tỉnh lại, cô nương phải ở lại đây, xem sự tình ra sao, rồi cũng chẳng muộn.

Thiếu nữ lùi lại một góc miếu, ngồi xuống.

Dương Mộng Hoàn ngồi xuống cạnh Đồng thục Trinh mấy lượt toan đưa tay chuyển nội lực, tiếp trợ, nhưng đều bị thiếu nữ quát chận cả.

X

CHƯƠNG LVI

ĐỘC LONG PHU NHÂN

Đúng như lời thiếu nữ áo đen đã nói, một lúc sau, Đồng thục Trinh lại, từ từ ngồi lên.

Dương Mộng Hoàn hấp tấp hỏi :

Sư tỷ làm sao thế ?

Đồng thục Trinh nhếch nụ cười thảm :

Nàng không ngoa với sư đệ đâu ! Nàng thừa sức giết sư đệ, nhưng vì tình, nên không hạ thủ dù có dịp hạ thủ

Dương mộng Hoàn thở dài :

— May mà chúng ta đã cứu nàng, bù lại !

Thiếu nữ áo đen đứng lên, lạnh lùng hỏi :

— Ta đi được chưa ?

Dương mộng Hoàn đứng lên, nép mình qua một bên, tránh lối

— Cô nương tự tiện.

Nàng bước lần đến cửa, ra ngoài, bỗng dừng chân, quay đầu nhìn lại, vẫn với giọng lạnh lùng :

— Dương mộng Hoàn ! Cuộc so tài giữa ta và ngươi đêm nay, chưa phân định hẳn hơn kém, có một trận đấu thứ hai nữa chăng ?

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Nếu cô nương thấy hứng khi nào, tại hạ xin thừa tiếp khi đó !

Thiếu nữ áo đen gật đầu :

— Canh hai đêm mai, ta chờ ngươi tại đây...

Nàng đảo mắt sang Đồng thục Trinh một thoáng rồi tiếp :

— Tốt hơn hết là đừng mang người theo, trợ lực.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Cô nương yên trí !

Nàng quay mình, đi luôn.

Đồng thục Trinh từ từ đứng lên, thở dài :

— Vô độc, bất trượng phu ! sư đệ a, nếu cứ giữ lòng nhân của phụ nữ mãi, sẽ có ngày sư đệ khổ vì lòng nhân đó ! Chính lòng nhân đó là nguồn gốc của bao nhiêu họa hoạn sau này !

Dương mộng Hoàn đáp :

— Nếu chính danh của ngu đệ không tốt đẹp, thì có thể là nàng đã thi triển môn Phá Ngươn Thần Công hạ sát ngu đệ rồi do đó ngu đệ lại càng không nên trở thành một trượng phu qua những thủ đoạn tàn độc.

Đồng Thục Trinh trầm ngâm một lúc, lại thở dài :

— Sư đệ cũng có lý !...

Bỗng, nàng bật cười khanh khách, tiếp nối :

— Nàng không chịu áp dụng pháp hấp hóa nội lực đối với sư đệ, lại mượn ta làm vật chứng minh, điều đó gián tiếp chỉ rõ cái ý của nàng là chẳng muốn sát hại sư đệ, và điều đó làm cho ngu tỷ thức ngộ rằng, vì lòng trung hậu, sư đệ thoát nạn nhiều phen, chính sư đệ cũng chẳng hay biết ?

Dương mộng Hoàn mơ màng :

— Trọn đời, ngu đệ không mong cầu gì cái tâm được an, giữ tâm an để làm việc nhân việc nghĩa, còn thành hay bại, là do trời, miễn sao ngu đệ không phản ngược lòng trung hậu là đủ !

Đồng Thục Trinh thở ra mấy lượt, rồi bảo :

— Mình về thôi !

http://tieulun.hopto.org

— Ngu đệ đã sử tỷ [illegible]

Đồng thục Trinh khoát tay :

— Khỏi cần ! Có lẽ [illegible] sư đệ, nàng ấy có phần [illegible] nương tay với ngu tỷ, cho nên tình trạng của ngu tỷ chẳng đáng ngại, tự mình đi đứng vẫn được như thường.

Rồi họ rời miếu, trở về Trịnh gia bảo. Khi gần đến bảo, Đồng Thục Trinh bỗng dừng chân lại, hỏi :

— Sư đệ nghĩ sao về sự ước đấu đêm mai ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Thì cứ chuẩn bị như đối với bất cứ cuộc ước đấu nào, và đúng giờ hẹn, tự nhiên phải có mặt tại chỗ.

Đồng thục Trinh lại hỏi :

— Có nên cho Trầm sư muội hay chăng ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Ngu đệ tưởng không nên. Cho nàng hay, nàng sẽ lo lắng vô ích !

Đồng thục Trinh trầm giọng :

— Nếu đi một mình, nhất định là sư đệ chẳng nắm được cái cơ thủ thắng. Bởi theo ngu tỷ nhận xét, sư đệ chưa phải là đối thủ của nàng !

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Giả như ngu đệ không tỷ thí nội lực với nàng, thì nàng làm gì có cơ hội thi triển Phá Nguơn Thần Công ?

Đồng Thục Trinh thở dài :

— Sư đệ ngồi xuống bên vệ đường đây, ngu tỷ có mấy lời muốn nói...

Nàng ngồi xuống trước. Dương mộng Hoàn ngồi theo rồi hỏi :

— Việc gì thế, hở sư tỷ ?

Đồng thục Trinh hỏi lại :

— Chấp nhận cuộc ước đấu đó, sư đệ có dụng ý gì ?

Dương mộng Hoàn không do dự :

— Nàng bị Đào ngọc Bội dụ hoặc, nên mãi theo ngu đệ, gây phiền nhiễu mãi, nếu nàng biết rõ sự tình, rất có thể nàng sẽ trợ giúp chúng ta, huống chi, sau lưng nàng có mấy mươi vủ sĩ, tất cả đều có bản lĩnh tuyệt vời.

Đồng thục Trinh mỉm cười :

— Ngu tỷ tin rằng sư đệ thừa tài thuyết phục nàng ly khai Đào ngọc Bội, lẳng lò ng tiếp trợ chúng ta !

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Tuy nhiên ngu đệ không dám hy vọng nhiều !

Đồng thục Trinh buông một câu, như cảnh cáo chàng :

— Giang hồ đa trá, còn biết tin ai, chẳng tin ai !

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Ngu đệ chỉ có một tấm lòng thành, chỉ biết làm theo lòng thành, còn kết cuộc ra sao, tùy theo số mạng !

Đồng thục Trinh trầm ngâm một chút :

— Muốn mặc cho thiên mạng, trước hết ta phải tận nhân lực. Ngu tỷ có kế này...

Dương mộng Hoàn không sốt sắng lắm :

— Sư tỷ có kế gì ?

Đồng thục Trinh mỉm cười :

— Mỹ nam kế !

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Sư tỷ lại đùa rồi đấy !

Đồng thục Trinh trầm giọng :

— Không đâu ! Ngu tỷ muốn nghiêm chỉnh bàn luận với sư đệ đây !

Nàng vừa đưa tay vén gọn mái tóc rơi xòa, vừa tiếp :

— Tài trí và vũ công của sư đệ, hơn ngu tỷ mười phần, nhưng về phương diện nữ nhân, sư đệ rất mù mờ...

Nàng nhìn thẳng vào mắt Dương mộng Hoàn :

— Nội cái việc sắp chết đến nơi, mà nàng không nở thi triển môn Phá Nguơn Thần Công chuyển bại thành thắng, thì đủ thấy tình nàng như thế nào !

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn giật mình, trầm lặng một chút :

— Sư tỷ nhận xét đúng !

Đồng thục Trinh tiếp :

— Nếu muốn thuyết phục nàng, không gì hữu hiệu hơn là bắt đầu từ điểm đó.

Rồi nàng đứng lên bước đi.

Dương mộng Hoàn lẳng lặng theo sau, tâm tư xáo trộn với ngàn muôn ý nghĩ.

Về đến phòng, lên giường rồi, chàng vẫn còn miên man nghĩ ngợi.

Chàng cũng phớt qua những nhân vật hiện đang quy tụ dưới mây nhà họ Trịnh, tất cả đều có lai lịch bất minh, chàng phải lưu tâm đến họ và người mà chàng cần phải lưu tâm nhiều hơn hết là Linh Không hòa thượng từ Đại Giác Tự đến đây.

Năm xưa, Linh Không và hai người sư huynh đệ từng bị Hải Thiên Nhất Tẩu Lý Thương Lan sanh cầm, giam tại Tổng Đàn Thiên Long Bang thuộc vùng Kiếm Bắc, sau đó, chín môn phái lớn tổng hiệp lực lượng phá tan Thiên Long Bang ba người thừa cơ trốn thoát, rồi bây giờ một người xuất hiện nơi đây, không rõ lão hòa thượng có mặt tại Trịnh gia bảo với dụng ý gì ! Điều đó chẳng phải là không quan trọng.

Chàng lại nghĩ đến cuộc hẹn ước đêm mai với thiếu nữ áo đen, vô luận làm sao, chàng cũng phải giải quyết trường hợp giữa chàng và thiếu nữ đó đêm mai, chẳng thể kéo dài nữa được, thà biết rõ nàng là thần bí thù đề có một thái độ dứt khoát.

Xong việc thiếu nữ áo đen rồi, chàng mới liệu cách đối phó với hòa thượng Linh Không.

Hiện tại chàng thấy chỉ còn có cách là bảo Đồng thục Trinh và Trầm vân Phương ngầm theo dõi hòa thượng.

Có chủ trương rồi, tâm tư với nhẹ ưu tư, Dương mộng Hoàn nhắm mắt là ngủ được.

Sáng ra, Dương mộng Hoàn vẫn đóng kín cửa phòng, không chịu ra ngoài, chàng lại gọi Đồng thục Trinh và Trầm vân Phương đến, cùng nhau bàn bạc, sau cùng chàng tiếp tục vận khí tiếp nhận công lực của Khổ Tâm đại sư, phân tán khắp thân thể hầu thực dụng.

Ngày qua mau, rồi đêm đến, Dương Mộng Hoàn âm thầm rời Trịnh Gia Bảo, đến chỗ ước hẹn.

Đêm nay, mây, nhiều, trăng mờ, chung quanh miếu, vắng lặng lạnh lùng.

Chàng nhìn trời, nhìn trăng, lòng man mác sầu mơ... Chốc chốc, chàng buông tiếng thở dài.

Bỗng, có giọng nói vang lên phía sau lưng chàng :

— Có việc gì làm cho bậc anh hùng phải bi quan cực độ thế ?

Chàng quay đầu nhìn lại, thấy một thiếu nữ vận y phục trắng, thiếu nữ đẹp vô cùng.

Nàng ? Nếu là nàng, tại sao nàng thay đổi lối trang phục ?

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Cô nương có chờ lâu chăng ?

Thiếu nữ mỉm cười :

— Lâu lắm !

Nàng đảo ánh mắt long lanh, hỏi :

Tôi trang phục như thế này, đại hiệp có nhận là đẹp hơn Trầm Vân Phương mấy lần chăng ?

Với lớp y phục trắng, thiếu nữ mất hẳn cái vẻ thần bí, và hiện tại nàng không khác một thiếu nữ diễm kiều, nhu hiền nào cả.

Chàng điềm nhiên đáp :

— Cô nương đẹp hơn vợ tại hạ nhiều ! Nhiều lắm !

Đột nhiên thiếu nữ thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Dương mộng Hoan ! Ngươi lầm !

Dương mộng Hoan lấy làm lạ !

— Tại hạ lầm việc gì ?

Thiếu nữ cười nhẹ :

— Ta ăn mặc như thế này, ngươi lại gọi ta là cô nương à ?

Nàng chỉ xưng hô hai tiếng đại hiệp, rồi đổi giọng liền, chừng như mãi mãi có thái độ khiêu khích.

Dương mộng Hoan trố mắt :

— Thế ra cô nương đã....

Thiếu nữ gật đầu :

— Phải, ta có chồng rồi ! Bất quá, trong đêm động phòng chồng ta bỗng nhiên mắc bạo bịnh, chết ngay.

Dương mộng Hoan tặc lưỡi :

— Tao ngộ của phu nhân như vậy. kể ra đúng là hồng nhan bạc mạng...

Rồi chàng hỏi !

— Trượng phu của phu nhân tên họ chi ?

Thiếu nữ đáp :

— Họ *Xa*. Nói đến tên, ít người hiểu phu quân ta, nhưng nói đến ngoại hiệu ai ai cũng biết !

Dương mộng Hoan trầm giọng :

— Phu nhân có thể cho biết ngoại hiệu của người chăng?

— Thiếu nữ điềm nhiên :

— Độc Long Đảo Chủ !

Dương mộng Hoan cười nhẹ :

— Bình sanh, tại hạ chưa hề nghe ai nói đến danh hiệu đó !

Thiếu nữ vẫn điềm nhiên :

— Phu quân ta, trong lúc hoạt động tại Trung Nguyên, chẳng rỏ dùng danh hiệu gì, có lẽ vì thế mà ngươi chẳng nghe nói đến người chăng ? Hiện tại, ngươi muốn xưng hô với ta, cứ gọi ta là Độc Long phu nhân.

Dương mộng Hoàn quan sát thần thái của đối phương nhận ra nàng chẳng có chút gì bi thảm khi nhắc đến người chồng bạc số, bất giác nghĩ thầm :

— Nàng thản nhiên quá, ta làm sao tin được là nàng đã có chồng, và chồng nàng đã chết ? Mà dù nàng nói đi nữa, ta cũng có thể đoán là tình nghĩa vợ chồng của nàng rất nhạt, vì rất nhạt nên nàng chẳng chút tiếc thương !...

Độc Long phu nhân hỏi :

— Tại sao ngươi chẳng nói gì hết ? Hay là câu chuyện của ta khó nghe chăng ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Tại hạ đâu dám vô lễ như thế ?

Chàng tiếp hỏi :

— Phu nhân từ Độc Long Đảo đến đây ?

Độc Long phu nhân gật đầu :

— Đúng vậy ! Tiên phu ta chết đi, để lại rất nhiều thuộc hạ, rất nhiều tài sản, ta lại chẳng có con trai con gái, bắt buộc ta phải liệu lý mọi việc.

Dương mộng Hoàn cười thầm, nghĩ :

Thì tài sản của người, tôi tớ của người, người phải xem sóc mà hưởng thụ chứ, còn nói gì nữa ?

Chàng hỏi :

— Như vậy, chắc công việc của phu nhân nặng nề lắm. Chẳng hay vào Trung Nguyên lần nầy, phu nhân có mục đích chi ?

Độc Long phu nhân mỉm cười :

— Do lời thỉnh cầu mà đến, chứ chẳng vì mục đích riêng tư !

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Có phải là Đào Ngọc Bội thỉnh cầu phu nhân chăng ?

Độc Long phu nhân lắc đầu :

— Không. Vào Trung Nguyên rồi, ta mới gặp hắn.

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ:

— Nếu không phải là Đào Ngọc Bội, thì nhân vật nào với thỉnh phu nhân ?

Độc Long phu nhân đáp :

— Vương Hàn Tương Tiên phu ta lúc sinh tiền, có quen với lão, chính lão đã đến Độc Long Đảo, định thỉnh tiên phu ta, nhưng tiên phu ta chết trước khi lão đến thành thử lão thỉnh ta.

Dương mộng Hoàn hừ một tiếng :

— Rồi phu nhân hứa giúp, chẳng cần xét suy gì cả ?

Độc Long phu nhân mỉm cười :

— Ta về Độc Long sảo đã quá lâu, chưa trở lại Trung Nguyên, dù sao thì niềm cố hương vẫn khích động. Tại Hơn nữa, ta muốn nhìn tận mắt cái thế tương trì giữa người và Đào ngọc Bội. Còn một kẻ khác, là ta muốn gặp lại người sư muội xa cách đã lâu rồi !

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Người sư muội của phu nhân ở tại Trung Nguyên ?

Độc Long phu nhân gật đầu :

— Sư muội ta rất có danh vọng trong vũ lâm, nhưng mấy lúc sau này biệt tung biệt tích.

Dương mộng Hoàn ngưng trọng thần sắc :

— Ai thế hở phu nhân ?

Độc Long phu nhân đáp :

— Ngọc Tiêu Tiên Tử !

Dương mộng Hoan trố mắt :

— Ngọc tiêu Tiên Tử ?

Độc Long phu nhân nhìn chàng :

— Ngươi biết Ngọc tiên Tử ?

Dương mộng Hoàn không đáp, hỏi lại :

— Đào ngọc Bội chẳng nói gì với phu nhân sao ?

Độc Long phu nhân lắc đầu :

— Dĩ nhiên là không, bởi ta chẳng có đề cập việc này với hắn.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Năm năm trước đây, tại hạ từng lỷ thí võ công với Ngọc Tiêu Tiên Tử, và được Tiên Tử tiếp trợ, chống địch...

Phu nhân hỏi gấp :

— Hiện tại, sư muội ta ở đâu ?

Dương Mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Ta xem Độc Long phu nhân và Ngọc Tiêu Tiên Tử có đồng tánh cách với nhau, cả hai đều có dã tánh, song Ngọc Tiêu Tiên Tử nhờ Chu nhược Lan hóa cải, nên chịu về Thiên Cơ phu tập luyện, còn nàng này thì chưa trừ diệt được dã tánh, nếu ta chỉ cho nàng đến đó, trong lúc Chu nhược Lan bế môn nghiên cứu kỳ công, rất có thể nàng tung hoành phá tán, gây tai hại cho Chu nhược Lan...

Chàng từ từ đáp :

— Từ lúc đó đến nay, tại hạ chẳng biết Tiên Tử ẩn tích nơi nào...

Chàng không hề nói ngoa, nên vừa đặt điều bịa chuyện, là đỏ mặt ngay.

Độc Long phu nhân lấy làm lạ :

— Tại sao ngươi đỏ mặt ?

Dương mộng Hoàn chữa lại :

— Thực ra, tại hạ có biết hiện Ngọc Tiêu Tiên Tử ở đâu !

Độc Long phu nhân hừ một tiếng :

— Đã biết, tại sao ngươi định dấu tay ? Hiện giờ, sư muội ta ở đâu ?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Muốn tiết lộ địa phương, phải có sự đồng ý của chủ nhân địa phương. Chưa có sự đồng ý đó, tại hạ không thể nói.

http://tieulun.hopto.org

— Sự [illegible] hơn ta nhiều, có lý nào lại [illegible] nhớ kẻ khác ?

Dương mộng Hoàn [illegible]

— Người đó [illegible] cao, khí độ và trí khôn hơn đời, Ngọc Tiêu Tiên Tử cam [illegible] độ, nên cam tâm khuất phục.

Độc Long phu nhân cười nhẹ :

— Lạ thật ! Lạ thật !

Nàng bỗng cau mày, [illegible]

— Người đó, nam hay nữ ?

Dương mộng Hoàn thốt

— Nữ !

Độc Long phu nhân lắc đầu :

— Ta không tin !

Dương Mộng Hoàn : không dám nói gì nhiều hơn, sợ bại lộ sự tình, dù chàng muốn làm cho đối phương tin, chàng nín lặng.

Độc Long phu nhân tiếp :

— Đến Trung Nguyên, ta có nghe đồn, ngươi và sư muội ta có một đoạn giao tình phức tạp, thật sự có đúng như vậy chăng ?

Dương Mộng Hoàn sôi giận, cao giọng :

— Ai đồn thế ?

Độc Long phu nhân cười mỉa :

— Có là có, không là không, không lẽ ta không hỏi được ?

Dương mộng Hoàn lắng dịu tâm tư, thở dài :

— Lại cũng Đào ngọc Bội bịa chuyện vu vơ nữa chắc !

Độc Long phu nhân lắc đầu :

Ta đã hỏi với ngươi, ta chẳng hề đề cập đến sư muội ta với Đào ngọc Bội, hắn có dụng ý riêng biệt với ta, nên không khi nào hắn nói đến một nữ nhân.

Dương mộng Hoàn thở một tiếng :

— Không là Đào ngọc Bội, thì là ai ?

Độc Long phu nhân cũng thở một tiếng :

— Ngươi hỏi làm chi cặn kẽ thế ? Ta nói ra, rồi ngươi sẽ làm gì chứ ?

Nàng tiếp :

— Ta biết ngươi là một quân tử chánh phái, song điều đó không bảo bảm là ngươi chẳng có tánh cách phong lưu, điều đó không đảm bảo ngươi là kẻ chẳng đa tình !

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Phu nhân không nên tin những lời vu vơ, đồn đải với tánh cách phá hoại danh dự kẻ khác.

Độc Long phu nhân mỉm cười :

— Thực ra, cũng chẳng có gì đáng làm lạ, anh hùng sánh với mỹ nhân, kim cổ thường hữu !

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Tại hạ không tán đồng ý kiến của phu nhân rồi !

Chàng dừng lại một chút :

— Nam có khí phách, nữ có tiết tháo, người ta đâu có thể bỏ tiết tháo, mong làm điều cẩu thả, bất chấp liêm sĩ được sao ?

Đột nhiên, Độc Long phu nhân, bật cười khanh khách, vừa cười vừa bước tới, gần chàng hơn.

Dương mộng Hoàn nhận ra, dáng dấp của nàng chẳng khác mấy mai Ngọc Tiêu Tiên Tử ngày trước đã đến với chàng bất giác kinh hải, lùi lại mấy bước, đồng thời nghiêm giọng bảo :

— Phu nhân có điều chi dạy bảo, xin cứ nói, đừng lại đó mà nói !

Độc Long phu nhân cứ cười, cứ bước tới.

Dương mộng Hoàn ngầm vận công, giới bị, lạnh lùng thốt !

— Phu nhân hãy tự trọng, nếu không, tại hạ xin cáo từ !

Độc Long phu nhân vẫn còn cười, nhưng dừng chân lại :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi cáo từ? Ngươi tưởng ta chẳng biết ngươi tạm ngụ ở đâu?

Dương mộng Hoàn chính sắc:

— Tại hạ biết phu nhân có vũ công cao, muốn gây khó khăn cho tại hạ lúc nào lại chẳng được? Tại hạ muốn được kính trọng phu nhân mãi mãi!

Tự ái bị va chạm, Độc Long phu nhân ngưng bặt tiếng cười:

— Dương mộng Hoàn! Ngươi biết hiện cảnh của ngươi ra sao chăng?

Dương mộng Hoàn gật đầu:

— Tạ hạ hiểu!

Phu nhân hừ lạnh:

— Hiểu, nhưng chẳng nhiều đâu? Ba hôm nữa, Trịnh Gia Bảo sẽ biến thành bình địa, gà chó không còn, đừng nói là người!

Dương mộng Hoàn giật mình nhưng giữ vẻ tự nhiên:

— Lại một thủ đoạn của Đào Ngọc Bội, tại hạ biết hắn luôn luôn bám sát tại hạ, có gì lạ đâu?

Phu nhân lạnh lùng:

— Lần này, chẳng giống như các lần trước. Kế hoạch chu đáo, có nhiều cao thủ tiếp tay hắn. Ngươi biết không, sẽ có bốn đạo quân, từ bốn mặt công vào, mà ta đảm trách một đạo!

Dương mộng Hoàn lại giật mình lượt nữa, hỏi:

— Còn ba đạo kia, do những nhân vật nào điều khiển?

Phu nhân đáp:

— Đào Ngọc Bội chỉ huy một đạo!

Dương Mộng Hoàn buột miệng thốt:

— Và Vương Hàn Tương và Thắng Nhất Thanh, mỗi người cầm đầu một đạo?

Độc Long phu nhân lắc đầu:

— Vương Hàn Tương và Thắng Nhất Thanh phụ trách phần liên lạc giữa bốn đạo quân.

Dương Mộng Hoàn trầm ngâm một chút, lại hỏi:

— Thế thì hai đạo quân kia, do ai chỉ huy?

Độc Long phu nhân tiếp:

— Đào Ngọc Bội chẳng cho ta biết, song chừng như có Âm Tầu Lão nhân nào đó, ta không lưu ý lắm, nên chẳng nhớ rõ.

Dương mộng Hoàn mơ màng:

— Âm Tầu Lão Nhân? Tại hạ chưa từng nghe nói đến nhân vật đó!

Độc Long phu nhân suy nghĩ một chút, đoạn trầm giọng thốt:

— Bản lĩnh của ngươi, ta đã hiểu như thế nào rồi, đem cái sức một người, chống lại lực lượng liên minh của Đào ngọc Bội, là làm một việc quá liều lĩnh, nếu không nói là ngu xuẩn cho nên, ta ước hẹn ngươi đến đây, mách ngươi cái tin đó, và muốn khuyên ngươi một điều...

Dương mộng Hoàn ngưng trọng thần sắc:

— Phu nhân khuyên điều chi?

Độc Long phu nhân từ từ đáp:

— Có hai lối thoát: một lối, là hiện tại, còn đến ba đêm ba ngày, trong thời gian đó, ngươi hãy cấp tốc gọi người tiếp trợ. Lối thứ hai, là nên tản cư mọi người trong bảo đi nơi khác, tránh cái họa diệt vong. Sở dĩ ta trọng thỉnh danh phục tư cách ngươi, nên mách trước cho ngươi hiểu để sớm lo liệu chứ còn mấy trăm mạng người tại Trịnh Gia Bảo, chẳng có liên quan gì đến ta dù họ sống, dù họ chết, ta cũng chẳng màng.

Dương mộng Hoàn phải nhìn nhận nàng nói đúng. Một mình chàng, bất quá chỉ cầm cự nổi đạo quân do Đào ngọc

http://tieulun.hopto.org

Bởi chỉ huy, còn ha[illegible]? Gọi người viện trợ ? Gọi ai kịp trong thời hạn [illegible] ấy đêm ngày ? Chỉ còn có cách là tản cư mọi người, [illegible] an toàn !

Độc Long phu nhân lại tiếp :

— Ngươi nhớ kỹ, [illegible] quân do ta điều khiển, ứng ngữ phía Tây, vạn nhất nếu ngươi còn lưu lại trong bảo, lúc khai chiến có thoát chạy thì nên thoát ra phía Tây, đừng đi các phía khác gặp bọn khác mà thêm khổ !

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một lúc, đoạn vòng tay cảm tạ :

— Thịnh ý của phu nhân, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời, thì giờ cấp bách, tại hạ xin cáo biệt phu nhân trở về bảo thương nghị lại với bảo chủ !

Chàng vái chào, rồi phóng mình đi liền.

Độc Long phu nhân nhìn theo chàng một lúc, cũng phi thân vút đi. Nàng đi không bao lâu, từ trong miếu bay vọt ra một bóng người vận y phục chẹt, màu đen, người đó nhìn quanh một lượt, đoạn chạy về hướng Bắc.

Về đến bảo, Dương mộng Hoàn gặp ngay Trịnh khai Văn.

Chàng không đợi Trịnh khai Văn hỏi gì, hấp tấp bảo y mời Trịnh lão bảo chủ đến mật phòng, trong tòa địa thất, bàn việc cơ mật.

Rồi chàng cùng Trầm Vân Phượng và Đồng thục Trinh xuống đến nơi.

Chàng lược thuật sự tình do Độc Long phu nhân báo cho biết, cho mọi người nghe.

Trịnh cố Cương xanh mặt :

— Trời. Có việc như vậy à ?

Chàng gật đầu, hỏi :

— Lão bảo chủ nghĩ sao ?

Trịnh cố Cương hoang mang vô cùng, thốt :

— Mọi sự, xin nhờ Dương đại hiệp giúp ý kiến.

Chàng đáp :

— Địch có khí thế quá mạnh, chúng ta không thể kháng cự nổi đâu !

Trịnh cố Cương giương tròn đôi mắt :

— Theo ý của Đại hiệp, chúng ta nhất định chiến bại ? Thiết tưởng bao nhiêu danh thủ hiện diện tại sảnh đường kia, cũng là một lực lượng đáng kể...

Dương mộng Hoàn lắc đầu, day qua Trịnh khai Văn :

— Nói thật với Trịnh huynh, dù sao thì Trịnh huynh cũng có sơ xuất đáng tiếc trong việc nghênh tiếp tân khách, tại hạ thấy Trịnh huynh chẳng lọc lừa, ai đến thì cứ tiếp, tiếp một cách quá bừa bãi, do đó, chúng ta làm sao dám ỷ trượng vào những người đó ? Trong số, phần đông là những tay mà mình chưa biết rõ lai lịch như thế nào...

Trịnh khai Văn ấp úng :

— Họ đã bảo là mộ danh đại hiệp mà đến, tại hạ làm sao từ khước cho được ?

Dương Mộng Hoàn cười khô :

— Ma thôi, sự việc đã rồi, có hối tiếc cũng chẳng làm sao cứu vãng được nữa hãy nghĩ đến cách đối phó với Đào ngọc Bội !

Chàng trầm giọng tiếp :

— Cuộc tập kích sắp đến do Đào Ngọc Bội phát động tại Trịnh gia Bảo, bên ngoài là nhắm vào Bảo, nhưng bên trong là nhắm vào tại hạ, vì tại hạ mà Trịnh gia Bảo phải mang họa lây...

Đồng thục Trinh tiếp nối :

— Hơn nữa, Đào ngọc Bội muốn nhân cơ hội này, làm một cái gì để thị oai trên giang hồ. Tảo thanh được Trịnh Gia Bảo, là hắn gây chấn động toàn thể vũ lâm !

X

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG LVII

TIN HỒNG TỪ THẠCH PHỦ

Dương mộng Hoàn nhếch môi cười nhẹ, gật đầu :

— Đúng như sư tỷ nghĩ ! Do đó, chúng ta không thể để bao nhiêu mạng người hiến dâng xương máu cho Đào Ngọc Bội làm nấc thang thỉnh thẽ hầu hống hách trên giang hồ....

Chàng đảo mắt sang Trịnh Cố Cương, tiếp nối :

— Theo ý kiến tại hạ, lão bảo chủ nên ngay từ bây giờ, truyền lịnh cho tất cả nam phụ lão ấu trong bảo, lập tức rời đi, tránh đại kiếp một thời gian, đợi khi nào chúng ta bố trí công cuộc phòng dịch vững vàng, sẽ trở về sinh sống như cũ.

Trịnh Cố Cương hỏi :

— Còn Dương đại hiệp ?

Dương mộng Hoàn cương quyết :

— Dù muốn dù không, tại hạ cũng phải nhìn nhận là nguyên nhân đại kiếp của Trịnh gia bảo do tại hạ mà có, lẽ tất nhiên, tại hạ phải ở lại đây, cùng bọn chúng một mất một còn.

Trịnh Cố Cương khẳng khái :

— Được rồi, lão phu sẽ ra lịnh cho toàn bảo tản cư, nhưng nếu có kẻ nào tình nguyện ở lại với chúng ta...

Dương mộng Hoàn thở dài, lắc đầu :

— Phải bắt buộc mọi người đi tản, không một ai được ở lại, ở lại bao nhiêu người là chết bấy nhiêu người, chẳng những vô ích mà còn tạo sự kiêu căng dắc chí cho địch là. Huống chi, họ là những kẻ vô cô, không đáng phải chết thảm như thế !

Trịnh Cố Cương cười cao ngạo :

— Lão phu sanh trưởng trên phần đất nầy, thì lúc chết cũng phải chết trên phần đất nầy, vùi xương trong lòng đất nầy, chết như vậy là được thỏa thích tấm rồi, còn phải đi đâu làm chi ?

Hào khí bốc bừng lên ánh mắt, lão tiếp :

— Lão phu già, thành người vô dụng, đại hiệp dương xuân, phải lưu cái thân hữu ví bảo trì đại nghĩa vũ lâm, đã biết rằng không chống cự nổi bọn địch thì ở lại làm gì cho thiệt mạng ? Ngay từ bây giờ, đại hiệp có thể cùng mọi người rời đảo, để một lão phu ở lại, xem chúng sẽ dở những trò gì.

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Tại hạ không thể rời đi được, lão bảo chủ ạ. Đến đây mà không gặp tại hạ nhất định Đào Ngọc Bội sẽ chẳng bao giờ để yên cho người trong bảo, dù là bao nhiêu thời gian sau. Tại hạ không thể bỏ đi, bởi bỏ đi là khích nộ bắn, hắn sẽ tàn phá khắp địa phương nầy, tìm cho được tại hạ. Như vậy còn gì cơ nghiệp của lão bảo chủ ?

Chàng đứng lên, tiếp nối :

— Hiện tại, không còn phải lúc chúng ta nghiên cứu kế hoạch đối phó với địch mà chính là lúc phải quyết định một thái độ liên quan đến sự tồn vong của toàn bảo. Lão bảo chủ hãy gấp rút ra lịnh cho cư dân trong bảo tản cư, còn như phần chống địch, thì tại hạ sẽ nghĩ sau.

Trịnh cố Cương gật đầu :

— Dương đại hiệp đã cương quyết như vậy, lão phu xin vâng lời.

Nhìn thoáng qua Trầm Vân Phượng và Đồng thục Trinh, Dương mộng Hoàn thốt.

— Sư tỷ và hiền muội hãy giám thị Linh Không hòa thượng, theo dõi từng động tịnh của lão, đợi tôi đến nơi, mình sẽ động thủ, trước hết bắt sống lão, loại trừ được một phần tử nội tuyến.

Chàng đứng lên, rời địa thất, trở về phòng.

http://tieulun.hopto.org

Chàng [illegible] trông thấy một người vận [illegible] phục đen, đầu trùm sa đen, [illegible] ngồi xếp bằng tròn trên [illegible] chàng.

Chàng trở về đây, bước [illegible] hân gấp, lạ chẳng cần phải [illegible] đặt, nên gót nện khá [illegible], dĩ nhiên người bí mật đó phải có nghe, thế mà y vẫn ngồi như bất động.

Thoáng giật mình, Dương mộng Hoàn lấy lại bình tĩnh, thầm nghĩ :

— Hệ thống phòng bị tại Trịnh gia bảo vô cùng sơ sót, ai muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, muốn đến nơi nào cũng được ! Cha con họ Trịnh quả là những tay non trên giang hồ !

Chàng lùi lại một bước, cất tiếng hỏi :

— Các hạ là ai ?

Dĩ nhiên người ngồi đó, phải nghe tiếng chàng hỏi, nhưng y vẫn bất động, không nhúc nhích mà cũng chẳng đáp.

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Các hạ to gan quá !

Tay hữu đưa ra, chàng tung tới một chưởng.

Ngồi bất động trên giường, người đó chờ cho bàn tay của Dương mộng Hoàn đến gần ngực, mới vươn tay hữu lên, dùng ngón điểm xuống cổ tay chàng.

Dương mộng Hoàn thu tay về, lùi lại hai bước, vì chàng phát giác nội lực của người đó rất hùng hậu, biết mình đã phải tay kình địch.

Người đó đưa tay giật chiếc khăn trùm đầu, từ từ thốt :

— Đừng sợ, ta chẳng phải là Độc Long phu nhân đâu !

Dương mộng Hoàn sửng sốt kêu lên :

— Lam cô nương !

Người đó vừa nhảy xuống giường, vừa cười :

— Phải ! Lam Tiểu Điệp đây !

Dương mộng Hoàn vội bảo :

— Lam cô nương hãy ngồi nán một chút, tại hạ tìm mồi lửa đốt đèn lên !

Lam Tiểu Điệp cười nhẹ :

— Khỏi cần ! Dám ước hẹn với Độc Long phu nhân nơi miếu, đàm đạo với nhau, không sợ người ta ám toán, giờ đây đối diện với Lam Tiểu Điệp, lại sợ chết à ?

Dương mộng Hoàn giật mình :

— Cô nương đã biết hết ?

Lam tiểu Điệp hừ lạnh :

— Vũ công của Độc Long phu nhân kể cũng chẳng lợi hại gì, ta theo sát bên nàng, vậy mà nàng chẳng hay biết gì cả !

Dương mộng Hoàn hấp tấp hỏi :

— Và cô nương cũng nghe nàng báo cáo với tại hạ, việc Đào Ngọc Bội định tập kích Trịnh Gia Bảo trong một ngày gần đây ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Dĩ nhiên là có nghe ! Nhưng, ta còn biết rõ, trước khi nàng nói với ngươi !

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Dù hiện tại, có rất nhiều cao thủ vũ lâm đến đây, song theo tại hạ nhận xét, thực lực của Trịnh Gia Bảo chưa có thể đối phó với cuộc tập kích của Đào ngọc Bội.

Lam tiểu Điệp thốt :

— Mình ngồi xuống đi, ngồi rồi đàm đạo tiếp.

Nàng ngồi trước, đoạn hỏi :

— Ngươi đã chuẩn bị chu đáo chưa ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Cho đi tản tất cả cư dân vô cô trong bảo, còn tại hạ thì quyết ở lại đây, nghinh chiến Đào Ngọc Bội.

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Châu chấu chống xe, cái lòng dập tắt lửa, châu chấu sẽ bị xe nghiền, cái lòng sẽ bị lửa đốt, ngươi muốn đưa mình

http://tieulun.hopto.org

vào con đường tự diệt mới lấy quyết định như vậy.

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Tuy biết trước là mình thất bại, như dù sao cũng phải tử chiến một lần, hết sức mình mới biết rõ số trời, hết sức mình mới tròn nhiệm vụ, cái nhiệm vụ bảo vệ chánh nghĩa vủ lâm. Tại hạ tưởng, nếu có chết, tại hạ cũng giết được Đào ngọc Bội rồi mới chết ! Giết được hắn, là trừ hoạn họa cho vủ lâm, có chết, tại hạ vẫn vui cười nơi âm cảnh !

Lam Tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Lấy cái dũng của kẻ thất phu đối phó với trường hợp, là dể ều ngu xuẩn.

Đột nhiên, có tiếng chân người vang lên bên ngoài, tiếng chân từ xa dần dần đến gần, rồi có tiếng người gọi :

— Dương ca...

Người đó, chính là Trầm vân Phượng, nàng thủ một thanh trường kiếm nơi tay, gương mặt có vẻ khẩn trương.

Dương mộng Hoàn vội lên tiếng :

— Mau vào đây, sư muội, có Lam cô nương trong phòng đây !

Chàng đánh lửa, đốt ngọn đèn nơi giữa bàn.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, Trầm vân Phượng hiện ra vừa nhìn Lam Tiểu Điệp, nàng giật mình, kêu lên :

— Lam cô nương đến đúng lúc quá ! Chúng tôi đang bị đe dọa, không biết phải làm sao đối phó với kẻ thủ, có cô nương rồi, chúng tôi chẳng còn lo ngại gì nữa !

Qua giây phút kinh ngạc, nàng hân hoan rỏ rệt, niềm hân hoan của nàng chân thành quá, tỏ rỏ nàng là con người thuần khiết, nhân hậu, nàng không mảy may nghi ngờ Lam tiểu Điệp.

Chừng như Lam tiểu Điệp có phần nào hối hận, cố gượng điểm nụ cười tươi, thốt :

— Vì sự tình khẩn cấp, tôi đến đây quá vội vàng, thành không kịp cho tỷ tỷ hay trước...

Trầm vân Phượng cười thẳng thắn :

— Cô nương cứ đàm đạo với Dương ca đi, có tôi cũng vậy không có cũng vậy, cần gì phải thông báo ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Tỷ tỷ rất phải !

Day qua Dương mộng Hoàn, nàng tiếp :

—Nếu ngươi nhất định ở lại bảo, quyết tử chiến với Đào Ngọc Bội, thì ngay từ bây giờ, hãy chuẩn bị đi !

Dương Mộng Hoàn cười khổ :

— Thực lực đôi bên cách biệt như trời với vực, còn biết chuẩn bị làm sao cho hữu hiệu ? Âu là chỉ dành phó mặc định mệnh...

Lam tiểu Điệp trầm ngâm một chút, rồi buông gọn :

— Ta giúp ngươi !

Dương Mộng Hoàn chớp mắt :

— Cô nương nói thật ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Ta từng giúp ngươi từ bao lâu rồi, nhiều lần lắm chứ nào phải chỉ hứa suông đâu ? Bất quá, ta không ra mặt thôi !

Nàng cười nhẹ, tiếp nối :

— Có lúc ta cố làm ra đối lập, cốt tạo một trò đùa, cốt có một kỷ niệm thích thú, chứ chẳng phải ta ác ý !

Bỗng Trầm vân Phượng ạ lên một tiếng :

— Tôi còn quên một việc !

Dương mộng Hoàn vội hỏi :

— Việc gì ?

Trầm vân Phượng thốt :

— Linh Không hòa thượng đã trốn rồi. Hiện tại Đồng sư tỷ đang đuổi theo lão, tiểu muội đến đây, định báo tin đó với Dương ca song gặp Lam cô nương, mãng quá nên quên mất.

http://tieulun.hoptot.org

Dương mộng [illegible] nương, ngại bị [illegible] đuổi theo lão ấy.

Lam Tiểu Điệp khoát tay :

— Khỏi cần. Tự nhiên rồi lão sẽ trở lại.

Dương mộng Hoàn lo ngại :

— Linh Không hòa thượng có võ công rất cao, sợ Đồng sư tỷ địch không lại lão, làm sao bắt lão trở về được?

Lam Tiểu Điệp mỉm cười :

— Ngươi yên trí, về kiếm thuật, Đồng Thục Trinh trên ngươi một bậc, huống chi, Linh Không hòa thượng chẳng hề xuất thủ với nàng đâu !

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ :

— Cô nương hiểu như vậy à ?

— Đúng ! Đào Ngọc Bội có thỉnh cầu ta trấn đông phương Bắc, ta từ chối khéo, vì thỉnh cầu ta, nên hắn cho ta biết rõ kế hoạch của hắn, ta còn biết rành hơn Độc Long phu nhân, Dĩ nhiên, ta biết là Linh Không hòa thượng sẽ trở về, cũng như lão chẳng hề động thủ với Đồng Thục Trinh,

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Thì ra là thế !

Lam Tiểu Điệp tiếp :

— Di tản cư dân trong bảo, tránh cho họ cái họa liên can, là điều hợp lý lắm, nhưng ngươi quyết định ở lại là sai lầm ! Muốn ở lại, không thể ngươi đơn thân độc lực ở lại, phải cùng quần hùng bàn luận kế hoạch, sao cho tất cả đều có một chiến pháp đồng nhất, tránh sự hỗn tạp gây thuận lợi cho Đào Ngọc Bội. Canh ba đêm mai, ta sẽ trở lại đây, nghiên cứu sách lược với ngươi.

Nàng đứng lên, bước tới nắm tay Trầm vân Phượng mỉm cười, trấn an họ Trầm :

— Tỷ tỷ yên trí, đã có tiểu muội, thì chẳng còn việc gì phải lo nữa. Hiện tại tiểu muội xin cáo từ !

Nàng từ từ bước ra cửa.

Trầm Vân Phượng thở dài, thốt vọng theo :

— Lam cô nương có võ công rất cao, nếu được cùng chúng tôi ở chung một nhà, giúp giật Dương ca, thì còn gì quý bằng ? Nhất định tôi và Lý tỷ tỷ hết sức cảm kích.

Lam tiểu Điệp quay đầu nhìn lại, nhếch môi, chừng như để vẻ thành nụ cười nhưng nụ cười chẳng thành hình nàng thốt :

— Đêm mai chúng ta sẽ gặp nhau.

Nàng đi luôn.

Nhìn theo bóng nàng đến khi khuất hẳn, Dương mộng Hoàn thấp giọng bảo Trầm Vân Phượng :

— Chúng ta chạy theo Đồng sư tỷ, xem sự tình ra sao !

Vừa lúc đó, có tiếng của Đồng Thục Trinh vọng đến :

— Khỏi cần đi tìm ta !

Tiếng y phục phất gió vang lên, Đồng Thục Trinh đã đến nơi.

Trầm Vân Phượng hấp tấp hỏi :

Linh Không Hòa thượng ở đâu ?

Đồng thục Trinh đáp :

— Không rõ lão sư hồ mang đó có ý tứ gì, bỏ đi một lúc rồi trở lại bảo.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Lão hòa thượng đó bị Đào ngọc Bội cưỡng bức theo về cánh hắn, lão đến đây để cho chúng ta chú ý đến lão, phân tán một phần lực lượng, đối phó với lão, thành kẻm phần đối phó với cánh quân của Đào ngọc Bội. Ngoài ra chúng ta còn phải nghĩ đến một số người hiện diện, bị lão lôi cuốn, chống lại bọn ta. Cái chủ trương của Đào ngọc Bội là phân tán lực lượng của chúng ta, gây niềm nghi kỵ giữa chúng

http://tieulun.hopto.org

ta và quần hùng, khiến tất cả đều tự thủ thế hơn là dốc toàn lực chống địch, được như vậy hắn mới mong nắm cái lẽ tất thắng.

Đồng Thục Trinh trầm giọng :

— Nếu thế, mình hạ sát lão cho rồi, để làm chi lại phải lo toan ?

Dương mộng Hoàn suy nghĩ một chút :

— Mình có thể lợi dụng lão...

Đồng thục Trinh chợt hiểu, gật đầu :

— Ý ông định dùng lão làm trung gian truyền tin ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Đúng đấy ! Điều cần yếu, là mình phải tạo cái cảnh hỗn tạp, cho lão chẳng biết thế nào là hư, thế nào là thật, lão chẳng biết được chân tình, Đào Ngọc Bội dĩ nhiên cũng chẳng hiểu gì cả, qua lời báo cáo mơ hồ của lão. Do đó, họ Đào sẽ không thể trù liệu một kế hoạch hoàn toàn !

Đồng thục Trinh lại gật đầu :

— Nghĩa là ngay từ bây giờ, mình khởi phô trương lực lượng, phô trương trên hắn thực tế.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Lực lượng một, mình phô mười, gây hoang mang cho địch.

Đồng thục Trinh tán thành ý kiến đó, bước ra phòng.

Dương mộng Hoàn day qua Trầm vân Phượng :

— Hiền muội hãy nghỉ ngơi một lúc đi, dưỡng công lực phòng đối phó với địch, trong cuộc chiến sắp đến, ngu huynh chỉ còn biết trông nhờ vào sự tiếp trợ của sư muội và Đồng sư tỷ thôi !

Trầm vân Phượng thốt :

— Còn Lục Bửu Liên hòa thượng nữa chứ, vũ công của hắn cũng khá lắm chứ !

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Dù kể tính cả hắn, [illegible] chỉ có ba mươi người ! Đem ba mươi người chống đối với bốn đạo quần hùng bầu cử Đào Ngọc Bội là một sự mỉa mai chua chát!

Trầm vân Phượng thở dài :

— Nếu Lam tỷ tỷ không kẹt lọa quang luyện, thì chúng ta có thêm một sự tiếp trợ vô cùng hữu hiệu !

Đêm đó, chẳng có gì lạ xảy ra, rồi trọn ngày sau, thời gian trôi qua bình lặng.

Đến đầu canh hai, cư dân trong bảo vâng lời Trịnh lão bảo chủ âm thầm đưa gia quyến di tản ra ngoài.

Dương mộng Hoàn đứng cạnh cửa bảo, nhìn những toán người lặng lẽ kéo đi, không ai gây một tiếng động nhỏ nào, chàng phải khen thầm Bảo chủ khéo huấn luyện toàn thể, trong cảnh nguy nan, vẫn giữ được trật tự, kỷ luật như thường, dù có tiếc luyến nơi ăn chốn ở, vẫn chẳng hề than oán.

Chàng thở dài, thầm nghĩ :

— Dù là một cuộc tản cư tạm thời, đã chắc gì lòng họ chẳng buồn đau ? Chung quy, ta không tránh khỏi một phần trách nhiệm ! Bao nhiêu gia đình xao xuyến, bao nhiêu sự nghiệp tiêu tan, giả sử ta có năng lực, thì tất cả đâu phải chịu khổ sầu như thế này ?

Vừa lúc đó, Trịnh Cổ Cương bước đến. Tuy đã cao niên kỷ, trước cảnh nhà tan, nghiệp nát, lão bảo chủ giữ được bình tĩnh, đủ biết lão là một con người thừa nghị lực, cái nghị lực đó đáng kính vô cùng.

Dương mộng Hoàn vòng tay chào lão :

— Tại hạ...

Trịnh Cổ Cương không để chàng dứt câu, vội thốt :

— Bọn thanh niên trong bảo tình nguyện ở lại, phỏng độ tám mươi người, còn gia đình của lão cũng được một trăm ba mươi tên, như vậy, mình có hơn hai trăm tên, với nhân số đó, mình có thể bố trí một cuộc phòng thủ thỏa đáng.

Dương mộng Hoàn thầm kêu khổ, nghĩ :

— Mình muốn tất cả đều ly khai khỏi bảo, nhưng lão tại muốn giữ một số người, giữ để làm gì chứ ? Đem đàn cừu

http://tieulun.hopto.org

non chống với bọn hỏ làm, thật đáng thương hại cho [illegible] nhiều người phải chết oan !

Chàng buông lơ lửng :

— Tất cả điều tình nguyện ?

Trịnh Cố Cương gật đầu :

— Chúng nhất quyết ở lại, lão phu không còn cách gì hơn là phải chấp thuận.

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Vậy tùy lão bảo chủ phân công tác cho họ.

Trịnh cố Cương gật đầu :

— Trong bảo, có hơn mấy mươi cơ quan bắn liên châu tiễn, ngoài ra còn có hơn mười ống đồng bắn mai hoa châm có tẩm độc, chất độc đó do Cung Thiên Kiện chế luyện. Lão phu sẽ ủy thác phần sử dụng các cơ quan đó cho chúng.

Dương Mộng Hoàn thốt :

— Đào ngọc Bội quyết càn quét toàn bảo, thì chúng ta phải có thủ đoạn tàn độc đối phó với hắn, không thể làm khác hơn!

Trịnh cố Cương tiếp :

— Hiện tại, Văn nhi đang thiết tiệc quần hùng tại khách sảnh, nó sẽ tuyên cáo tình hình cho tất cả được rõ, rồi tùy họ, ai muốn đi thì đi, ai muốn ở thì ở.

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Như vậy là hợp lý lắm.

Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Lão bảo chủ ở đây, chiếu cố dám người tản cư, tại hạ xin p' ép về phòng, giải quyết một vài việc !

Trịnh cố Cương gật đầu :

— Được. Dương đại hiệp cứ tự tiện !

Về đến phòng, Dương mộng Hoàn thấy Trầm vân Phượng đang chờ chàng nàng thốt nhanh :

— Đã đến canh hai rồi, chắc Lam cô nương cũng sắp tới đây...

Nàng lấy mồi đánh lửa, đốt ngọn đèn nơi giữa bàn tiếp :

— Mình ngồi xuống đây, chờ một lúc xem.

Đêm nay, Dương mộng Hoàn vận y phục chẹt, màu lam sậm, còn Trầm vân Phượng vận y trắng cả hai đối diện với nhau, im lặng chờ.

Thời khắc trôi qua, cây đèn sáp đã cháy quá nữa rồi, Lam tiểu Điệp vẫn chưa đến.

Trầm vân Phượng thở dài :

— Đã đến canh ba rồi, sao Lam cô nương chưa tới ? Nàng quên chăng, hay gặp trở ngại vào phút cuối ?

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Nếu nàng quên thì còn nói gì ? Ngu huynh chỉ sợ nàng cố ý không đến !

Trầm vân Phượng lấy làm lạ :

— Tại sao nàng phải cố ý ? Nàng đã hứa với chúng ta, có lẽ nào thất tín ?

Dương mộng Hoàn hừ nhẹ :

— Rất có thể nàng bị Đào ngọc Bội cho vào tròng !

Trầm vân Phượng trố mắt,

— Vậy chúng ta phải tìm nàng.

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Tìm nàng ? Tìm nơi đâu ?

Trầm vân Phượng biết mình lỡ lời, thở dài :

— Mình chẳng biết nàng cư trú tại đâu, tìm thế nào được ! Tiểu muội quên mất điều đó !

Dương mộng Hoàn mơ màng nhìn ngọn đèn lụn dần, lụn dần. Chàng thầm nghĩ, rất có thể Lam tiểu Điệp bị Đào ngọc Bội thuyết yhục, nên thay đổi chú ý, vì thay đổi chú ý nên nàng lỡ đi cuộc ước hẹn đêm nay :

Bỗng có tiếng y phục phất gió từ xa vọng đến.

Dương mộng Hoàn giật mình, nghĩ là Lam Tiểu Điệp đã

http://tieulun.hopto.org

đến, vội đưa mắt nhìn ra cửa.

Một thiếu nữ vận y phục đen, dài phết đất, tay cầm chiếc tiêu ngọc, vừa bước vào, vừa cười, thốt :

— Trai tài gái sắc đối bóng đèn, chẳng buồn sờ mó đến đĩa quả thơm ngon chắc đang đợi khách phải không ?

Trầm Vân Phượng ạ một tiếng, vụt đứng lên :

— Ngọc Tiêu tỷ tỷ !

Thiếu nữ mới đến, chính là Ngọc Tiêu Tiên Tử, từng theo Chu Nhược Lan ẩn cư tại Thiên Cơ Phủ, luyện võ công.

Dương mộng Hoàn cũng đứng lên, vòng tay chào :

— Lâu lắm rồi, mới có hân hạnh gặp lại Ngọc Tiêu cô nương !

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười :

— Ba năm ! Không gặp nhau đúng ba năm rồi ! Bao lần nay, Dương huynh bình an chứ ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Đào Ngọc Bội tái hiện trên giang hồ, gieo tai, rắc họa khắp nơi, hiện tại vũ lâm đang trải qua một cơn sóng gió hãi hùng ! Sánh với năm năm về trước, tình hình hết sức nghiêm trọng !

Ngọc Tiêu Tiên Tử đáp :

— Tôi vâng lịnh Chu cô nương đến đây, chính vì việc đó !

Nàng đưa mắt nhìn dĩa trái cây, rồi nhìn Trầm Vân Phượng, mỉm cười, tiếp :

— Trái cây thơm ngon còn nguyên đó đến thế mà tân lan mà khách lại chưa đến ! Kẻ nào đó sa[illegible] thử tín ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Khách chẳng đến tại thôi, xin mời Ngọc Tiêu [illegible] ngồi xuống, dùng một chén trà, rồi chúng ta đàm đ[illegible]

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhẹ :

— [illegible] cũng là khách, nhưng là khách không mời mà tới, biết [illegible] rồi xuống đây có tiện chăng ?

Trầm Vân Phượng đột nhiên thốt :

— Có [illegible] nàng không đến đâu !

Ngọc [illegible] êu Tiên Tử chú ý :

— Ai thế ?

Trầm vân Phương không dấu :

— Lam Tiểu Điệp. Đêm qua, nàng đến đây, hẹn với Dương ca, canh hai đêm nay trở lại, cùng nghiên cứu biện pháp chống địch, không ngờ nàng lại thất ước !

Đang vui tươi đó, Ngọc tiêu Tiên Tử vụt nghiêm sắc mặt, từ từ buông từng tiếng :

— Tôi vâng lịnh đến đây, mục đích là để giải toả niềm lo lắng của hai vị, chẳng hay hai vị nghĩ như thế nào ?

Dương mộng Hoàn trầm giọng !

— Nguy hiểm lắm !

Ngọc Tiêu Tiên Tử giục :

— Dương huynh thử nói cho tôi nghe xem !

Dương mộng Hoàn thở dài, tóm lược tình hình thuật cho nàng nghe.

Ngọc tiêu Tiên Tử trầm ngâm một chút !

— Đáng lẽ tôi phải trở về Phủ gấp, báo trình sự việc cho Chu cô nương tường, song cứ như lời của Dương huynh, thì tình hình khẩn cấp quá, mà Dương huynh và Trầm cô nương lại thế cô, dĩ nhiên quả bất địch chúng, vậy tôi phải ở lại đây may ra tiếp trợ hai vị phần nào...

Trầm vân Phượng thốt :

— Chu tỷ ỷ đang trông chờ, nếu không về đó, cho người hay, sợ người chẳng an lòng chăng ?

Ngọc tiêu Tiên Tử cười mỉm :

— Chẳng sao cả. Trước khi đến đây, tôi được Lan cô nương phân phó, nếu nhận thấy cần ở lại, thì cứ tùy

http://tieulun.hopto.org

tiện. Bây giờ, chỉ xin Dương huynh viết cho một bức thơ, hồi đáp Lan cô nương là xong :

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Tại hạ chẳng tiếp được thơ đến, thì làm sao hồi đáp ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhẹ :

— Thơ trong mình tôi đây !

Nàng đặt chiếc tiêu ngọc xuống mặt bàn, đưa tay vào mình lấy ra một phong thơ, trao cho Dương mộng Hoàn.

Bóc Phong bì, chàng đọc :

— Trước đây, khi Vân Phượng đến phủ, tôi bận luyện công, thành ra không cùng nhau đàm đạo, khi luyện công xong, Vân Phượng đã ra về. Gần đây, nghe giang hồ truyền thuyết, Lam tiểu Điệp buông lung phóng đảng, lấy hiệu Đa Tình Tiên Tử, du hí phong trần Đào Ngọc Bội lại tái hiện trên giang hồ, chấn chỉnh lại Thiên Long Bang, toan làm mưa gió gieo họa khắp nơi, dù muốn dù không, Mộng Hoàn cũng chẳng tránh khỏi phiền lụy. Do đó, tôi nhờ Ngọc tiêu Tiên Tử đến tận nơi, hỏi rõ sự tình, Mộng Hoàn hãy phúc đáp cho tôi được biết tận tường.

Dưới thơ, có tên Chu Nhược Lan.

Dương mộng Hoàn xếp bức thơ lại, hỏi :

— Tại hạ viết thơ phúc đáp, mà cô nương thì lưu lại đây có ai đâu mang về ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười :

— Dương huynh cứ viết, còn việc gì khác, đã có tôi !

Dương mộng Hoàn lấy giấy bút, viết xong bức thơ, niêm phong lại, trao cho Ngọc Tiêu Tiên Tử, thốt :

— Xin phiền cô nương chuyển hộ !

Ngọc Tiêu Tiên Tử tiếp thơ, đoạn cười nhẹ :

— Đêm còn dài, chưa gấp gì cho thơ đi, sáng ra cũng còn kịp.

Dương mộng Hoàn nhìn nàng một chút, hỏi :

— Cô nương làm cách nào cho thơ đi ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử không đáp thẳng vào câu hỏi của chàng.

— Hai ngày nữa, Đào Ngọc Bội sẽ huy động bốn đạo quân tổng công kích Trịnh Gia Bảo, Dương huynh có biết hắn đã kêu gọi sự tiếp của những nhân vật nào chăng ?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Theo tại hạ biết, hắn đã nhờ Độc Long phu nhân...

Ngọc Tiêu Tiên Tử kêu lên thất thanh :

Độc Long phu nhân ? Thật vậy à ?

Dương mộng Hoàn chợt tỉnh ngộ, Độc Long phu nhân là sư tỷ của Ngọc Tiêu Tiên Tử, phu nhân đã hỏi về nàng mấy lượt, chàng cứ dấu quanh, giờ gặp nàng, đáng lý chàng phải nói ra điều đó trước, bây giờ lại tiết lộ sự phu nhân tiếp trợ Đào ngọc Bội, thật chàng đã làm một việc quá sơ xuất.

Chàng dặng hắng mấy tiếng, hỏi :

— Nàng ấy là sư tỷ của cô nương ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu :

— Đúng vậy. Tại sao Dương huynh biết ?

Dương mộng Hoàn phải nói sự thật :

— Tại hạ đã gặp Độc Long phu nhân hai lần...

Ngọc Tiêu Tiên Tử trố mắt :

— Chính chị ấy tiết lộ lai lịch của tôi với Dương huynh ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Phải !

Ngọc Tiêu Tiên Tử tiếp :

— Nghe nói Độc Long đảo chủ đã chết từ lâu, chị ấy dù xưng là phu nhân song bất quá chỉ là một hư danh...

Dương mộng Hoàn lại gật đầu :

— Phải !

Ngọc Tiêu Tiên Tử lộ vẻ kinh dị :

— Kỳ quái thật ! Chị ấy ở tại hoang đảo hơn mười năm,

http://tieulun.hopto.org

không hề trở lại Trung Nguyên, vậy mà Đào Ngọc Bội lại có thể vời được chị ấy đến đây, tiếp trợ hắn ! Bao nhiêu năm qua rồi, tôi không gặp chị ấy, bây giờ nghe chị ấy vào Trung thổ, tôi phải đi tìm mới được !

Nàng không đợi nghe Dương mộng Hoàn và Trầm vân Phượng nói gì, vội chụp lấy chiếc tiêu ngọc, bước ra cửa, thoáng mắt đã mất dạng.

Dương mộng Hoàn nhìn theo bóng nàng: rồi day qua thốt với Trầm vân Phượng :

— Trong mấy năm qua, nàng ẩn cư nơi Thiên Thạch Phủ, tập luyện vũ công, tài nghệ của nàng tiến bộ nhanh chóng thật.

Trầm vân Phượng buột miệng thở dài :

— Giả sử chúng ta cũng đến Thiên Cơ Thạch Phủ tập luyện như nàng, thì đâu đến đỗi phải khổ lụy như hiện tại ?

Dương mộng Hoàn bước ra ngoài, nhìn lên nền trời, tặc lưỡi :

— Sang canh tư rồi, chắc Lan cô nương chẳng đến đâu !

Trầm vân Phượng thốt :

— Lam cô nương chẳng phải là con người không biết thủ tín, nếu đêm nay không đến như đã ước hẹn, hẳn có nguyên nhân quan trọng.

Nàng thu dọn dĩa trái cây, tiếp :

— Mấy hôm nay, Dương ca lao nhọc thái quá, hãy nghỉ ngơi một lúc cho tinh thần bình tịnh trở lại.

Dương mộng Hoàn mơ màng một lúc :

— Trong cuộc chiến sắp khai diễn với Đào Ngọc Bội, ngu huynh chưa nắm được cái lẽ tất thắng, hắn có rất đông người tiếp trợ, còn chúng ta, quanh đi quẩn lại chỉ có ba bốn người...

Trầm vân Phượng trấn an chàng :

— Chúng ta có Lam Tiểu Điệp, Ngọc Tiêu Tiên Tử, thiết tưởng Đào Ngọc Bội lợi hại đến đâu, cũng chưa chắc đắc chí như hắn tưởng !

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Lam tiểu Điệp đã thất ước đêm nay, chúng ta đâu còn dám hy vọng nơi nàng. Biết đâu nàng chẳng thay đổi chí ý ? Biết đâu nàng chẳng bị Đào ngọc Bội ám toán ?...

Chàng thở dài mấy tiếng rồi tiếp nối :

— Dù có Ngọc Tiêu Tiên Tử, liệu một mình nàng có thể xoay chiều cục diện được chăng ?

Trầm vân Phượng bước tới gần, nắm lấy tay chàng, dịu giọng hỏi :

— Dương ca tiểu muội có việc này muốn hỏi, dù hỏi quấy Dương ca cũng chẳng nên giận nhé ?

Dương mộng Hoàn nhìn sửng nàng :

— Sư muội cứ hỏi !

Trầm vân Phượng nghiêm giọng :

— Có đúng là Lam Tiểu Điệp mến Dương ca chăng ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Nàng là con người có tâm tính bất thường, nào ai biết được tình cảm thực sự của nàng như thế nào ?

Trầm Vân Phượng mỉm cười :

— Nhưng tiểu muội biết ! nàng rất mến Dương ca, có điều nàng không nói rõ, vì mến, nên nàng thường ám trợ, vì tức ở chỗ Dương ca chẳng chịu xét cho nàng, nên lắm lúc nàng lay khó khăn cho hả !

Dương mộng Hoàn hừ một tiếng :

— Ai nói với sư muội thế ?

Trầm vân Phượng đáp :

— Đợi gì có ai nói ? Tiểu muội không thể tự mình nhận thấy à ? Dương ca đừng tưởng tiểu muội còn khờ dại như thuở nào !

Dương mộng Hoàn lại hừ một tiếng :

— Sư muội không khéo lại làm nàng đấy ! Trên thế gian này, chẳng ai hiểu thấu lòng dạ của nàng đâu, huống hồ sư muội là con người thuần hậu chất phát ?

Trầm Vân Phượng trầm ngâm một lúc lâu, lại thở dài :

http://tieulun.hopto.org

Dương ca có biết tại sao tiểu muội và Lý tỷ tỷ lúc thành thân với Dương ca, lại chẳng chịu nhận ngôi chánh thất không ?

Dương Mộng Hoàn lắc đầu :

— Nào ai biết được cái thâm kín của hai người ?

Trầm Văn Phượng nghiêm sắc mặt :

— Chị em chúng tôi dành ngôi chánh thất, cố ý nhường cho Chu Nhược Lan đó !

Dương mộng Hoan giật mình :

— Sư muội đừng nói thế, thêm tổn đức cho ngu huynh. Chu cô nương là chim phượng dưới trần gian, tiên nga trên thượng giới, Dương mộng Hoàn này chỉ là một tục tử phàm phu, đâu giám mơ màng chuyện cung trăng bẻ quế ?

Trầm Văn Phượng thốt :

— Chim phượng cũng phải cầu hoàng, tiên nga cũng có con tim tình tứ, có gì quá phận cho Dương ca đâu lại phải khiêm tốn ? Dương ca không chấp nhận mối tình của Lam cô nương, lại từ khước luôn sự cảm mến của Chu cô nương chẳng hóa ra cố chấp lắm sao ? Phải chi, trong hai người, Dương ca nhận một thì cục diện ngày nay chẳng đến đỗi bi quan như thế nầy ! Nói thật, dù Dương ca có đến mươi người vợ, tiểu muội và Lý tỷ tỷ chẳng những không ghen hờn, mà còn vui vẻ nữa là khác !

Dương Mộng Hoàn cười khổ :

— Trên thế gian này, không ai lạ lùng như sư muội, bảo chồng lấy thêm vợ, dửng dưng chia ân xẻ ái cho người khác !

Trầm văn Phượng thản nhiên :

— Tiểu muội và Lý tỷ tỷ chẳng hề ích kỷ, miễn sao chúng tôi vẫn được Dương ca yêu mến thành thật là đủ rồi, vả lại có đông người, gia đình càng vui vẻ hơn...

Dương mộng Hoàn chấm dứt câu chuyện viển vông :

— Đêm đã khuya lắm rồi, sư muội hãy nghĩ đi, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ gặp khó khăn nguy hiểm, cần phải có đủ sức khỏe mới đối phó nổi tình hình !

Chàng dìu Trầm Văn Phượng vào phòng, rồi tự mình trở về phòng riêng.

Suốt đêm, luôn cả ngày sau, chẳng có việc gì lạ xảy ra.

Rồi ngày tàn, rồi đêm lại đến, đêm thứ ba, đúng là đêm bọn Đào ngọc Bội tập kích Trịnh Gia Bảo, như Độc Long phu nhân đã mách riêng với Dương mộng Hoàn.

Trịnh Gia Bảo vắng lặng như cảnh chết. Tất cả tráng đinh và gia nhân cùng quy tụ trong phủ, không một bong người nào ẩn hiện khuông viên rộng lớn của toàn bão.

Tại khoảng sân rộng, mặt tiền, trên có vầng trăng sáng, dưới có tám ngọn duốc cháy rực, ngọn lửa bập bùng. Dương mộng Hoàn một mình đứng lặng, sẵn sàng chờ địch tiến công.

Chàng chờ không lâu lắm, bỗng có mấy tiếng hú vọng, ngân dài, xé không gian, phá tan im lặng của đêm trường.

Tiếng hú dứt, từ bốn phía, hiện ra vô số bóng người, những bóng đó tiến nhanh về khoảng sân rộng.

Khi nhận ra tại khoảng sân, chỉ có mỗi một mình Dương mộng Hoàn đứng nghiêm, như thiên thần, tất cả đều giật mình dừng chân lại.

Có lẽ chúng tin chắc là đến đây rồi, sẽ đương đầu ngay với người trong bão, và cuộc ác chiến sẽ khai diễn liền, nhưng sự kiện độc có mỗi một mình Dương mộng Hoàn nghinh địch là điều trên chỗ tưởng của chúng, chúng ngờ có mưu kế gì, nên dè dặt, dừng chân lại, quan sát tình hình,

Dương mộng Hoàn đảo mắt nhìn quanh, cố nhận diện bọn người mới đến, không thấy Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân. Chàng lo ngại thầm nghĩ :

— Hai nàng đã bị Đào ngọc Bội phát hiện âm mưu trợ giúp ta mà thủ tiêu họ rồi chăng ?

X

http://tieulun.hoptos.org

CHƯƠNG LVIII

ANH HÙNG TƯƠNG HỘI

Nhận thấy vắng mặt Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân Dương mộng Hoàn thở dài, thầm nghĩ :

— Ta chỉ trông nhờ có hai tay đó, mà cả hai vắng mặt khiến ta thêm thất vọng ! Giờ thì chỉ còn quyết một trận tử chiến với Đào Ngọc Bội mà thôi !

Chàng dặng hắng một tiếng, cao giọng hỏi :

— Đào ngọc Bội đâu, đã huy động toàn quân đến đây, chẳng ra mặt hội kiến với ta, còn chừng nào nữa ?.

Một giọng nói, rất nhỏ, rất dịu dàng, vọng đến tai chàng :

— Dương huynh kém nhẫn lực đến thế sao ?

Một người vận chiếc áo dài phết đất, tay cầm kim hoàn, từ từ bước tới. Người là một thiếu niên, chẳng xa lạ gì đối với Dương mộng Hoàn. Chàng vòng tay, thốt :

— Đào huynh vì một mình tại hạ mà điều động một nhân số như thế, thật vinh hạnh cho tại hạ vô cùng !

Thiếu niên đó, đúng Đào ngọc Bội, hắn cười lạnh một tiếng dap :

— Hai cánh quân do Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân chỉ huy, là lực lượng sở cậy Dương huynh, hai cánh quân đó, hiện đã được tiểu đệ thay đổi chủ tướng rồi, hiện tại, liệu hiện diện trong Trịnh gia bảo kia sẽ chẳng giúp ích gì cho Dương huynh đâu !

Dương mộng Hoàn cười lớn :

— Đào huynh ! Điện động bốn đạo quân vây hãm Trịnh Gia Bảo đêm nay, thực ra thì cái chí của Đào huynh chỉ

chăm vào mỗi một tại hạ,...

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Dương huynh là cái dầu con rắng, muốn ăn thịt rắng, tiểu đệ phải chặt dầu, đó là lẽ dương nhiên !

Dương mộng Hoàn cao giọng :

— Tuy nhiên, dau rắng cắn người, chứ mình rắng có ngon thịt dâu mà Đào huynh sợi ? Giận cá, chém thớt, giận dầu chém mình, Đào huynh nỡ thị oai trên sanh mạng của mấy trăm người vô có trong bảo chăng ? Tại hạ thú nhận là sức mình không chống lại nổi một lực lượng liên kết hiện do Đào huynh điều khiển, nếp muốn đưa ra một ý kiến, chẳng hay Đào huynh có chấp nhận chăng ?

Đào ngọc Bội gật dầu :

— Dương huynh cứ nói !

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Trước sự chứng kiến của quần hùng tập trung quanh Đào huynh, tại hạ cùng Đào huynh quyết dấu với nhau, nếu Đào huynh giết được tại hạ, thì cầm như nhổ được một cây đinh trong mắt, ngược lại, nếu tại hạ thắng Đào huynh thì xin Đào Huynh triệt thoái toàn quân, tha cho những kẻ vô có trong bảo, khỏi phải táng mạng oan uổng !

Đào ngọc Bội cười nhẹ, tránh né vấn đề chanh yếu :

— Dương huynh tự tin thắng nổi tại hạ ?

Hắn từ từ bước tới, gần Dương mộng Hoàn hơn.

Dương mộng Hoàn lạnh lùng :

— Không ai có thể biết trước cái cơ thắng bại, nhưng để giải quyết tình hình, tại hạ phải phải có một thái độ, mong Đào huynh cho biết ý định như thế nào !

Chàng cất cao giọng, nhấn mạnh từng tiếng, cốt cho toàn thể những người tại cục trường đều nghe lọt.

Tất cả đều nghe lọt, tức nhiên vấn đề danh dự cá nhân được nêu ra, không chấp nhận điều kiện đó, là Đào Ngọc

http://tieulunthoptc.org

Bái khấp sơ hết [illegible] vào những tay viện trợ, cứ lấy chẳng có thể [illegible]. Vậy như vậy, hắn đến còn xứng đáng là Bang chủ Thiên Long Bang ?

Bất buộc, hắn phải cười lạnh, thốt :

— Dương huynh đã [illegible] thì cũng tại hạ, dĩ nhiên tại hạ phải vâng lời, chúng ta chỉ bằng vào võ công mà định phân hơn kém. Tại hạ nghĩ rằng cuộc tranh chấp hôm nay, khó tránh diễn ra, do đó, chúng ta chẳng cần đặt điều kiện làm gì !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

Thế là hắn không chấp nhận đề nghị của ta rồi. Như vậy là ta chỉ còn có cách dốc toàn lực bình sanh, hạ sát hắn, hạ được hắn rồi, bọn viện trợ cho hắn, có hạ sát lại ta, ta cũng chẳng thán oán gì, bởi ta trừ được mối đại họa cho đời.

Chàng rút kiếm cầm nơi tay, lạnh lùng thốt :

— Tại hạ sẵn sàng, Đào huynh là khách từ xa đến, hãy xuất chiêu trước đi !

Đào Ngọc Bội tự nhủ, vô luận làm sao, đêm nay phải trừ diệt cho được Dương mộng Hoàn.

Song phương đã có chủ trương rồi, giờ đối diện nhau, cả hai cùng cố gắng thực hiện chủ trương đó.

Đào Ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Cung kính chẳng bằng phụng mạng ! Dương huynh thứ lỗi cho nhé !

Hắn đưa tay lên, qua một chiêu thức hòa hoãn, đâm Kim Hoàn Kiếm ngay ngực Dương mộng Hoàn.

Nhát kiếm xuất phát chậm vô cùng, tưởng chừng một kẻ không biết võ công cũng tránh được dễ dàng.

Nhưng, Dương mộng Hoàn thừa hiểu, trong cái chậm, có cái nhanh, và nhát kiếm tầm thường đó sẽ biến ra nhiều chiêu thức kỳ ảo, nếu chàng nghinh đón thì chắc chắn đối phương sẽ nhân cơ hội đó, thực sự xuất phát chiêu độc liền.

Tuy chàng chưa hề đọc qua pho Quy ngưu Bí Kiếp, nhưng trong những lúc đàm đạo với Lam tiểu Điệp đã giảng giải những điểm bí yếu của pho sách võ giá đó, hiện tại nhìn lối xuất kiếm của Đào ngọc Bội, chàng nhận ra hắn dùng một thủ pháp mà Lam Tiểu Điệp đã giảng giải qua cho chàng nghe rồi.

Mũi thanh kiếm Kim Hoàn chỉ cách ngực Dương mộng Hoàn độ nửa thước, đột nhiên, Đào ngọc Bội nhát nhanh tay tới.

Mũi kiếm đi nhanh, khoảng cách độ nửa thước, có xa gì, bất quá chỉ trong thời gian một cái chớp mắt là kiếm đến đích liền.

Nhưng, đã đề phòng từ trước, tay Đào ngọc Bội vừa nhích động, Dương mộng Hoàn cũng rút chân, lui về phía hắn hai thước.

Mũi kiếm đâm tới, tay cầm kiếm vươn thẳng Đào ngọc Bội dù muốn biến chiêu, cũng chẳng làm được, hắn cười lạnh :

— Khá lắm ! Vũ công của Dương huynh có phần tiến bộ đấy !

Hắn thốt xong, rụt nhanh tay về, rồi loang kiếm công tới lần nầy thì hắn công thật sự, trong thoáng mắt, hắn đã xuất phát dùng mười hai chiêu.

Dương mộng Hoàn cử ngay kiếm nghinh đón.

Hai thanh kiếm chạm nhau soàng soạng, đôi phương công đủ mười hai nhát, Dương mộng Hoàn cũng trả đủ mười hai nhát, hóa giải kiếm pháp địch dễ dàng.

Để đáp lại lời nói của Đào ngọc Bội, chàng mỉm cười, thốt :

— Vũ công của Đào huynh càng ngày càng uyên thâm, tiểu đệ hết sức khâm phục.

Miệng thì huynh huynh đệ đệ, kiếm thì chém vào rồi [illegible] họ đánh ra toàn những chiêu độc, cuộc tử chiến đã [illegible]

http://tieulun.hopto.org

đầu ngay từ chiêu thứ nhất, họ không nhận nhượng nhau một chút nào.

Nấp bên trong Trịnh phủ, Trầm vân Phượng chừng như không còn kiên nhẫn bàng quang nữa nổi,nàng từ từ bước ra đứng tại cửa, chú mắt nhìn.

Gió đêm vờn qua, mơn man làn tóc mai nàng lất phất, tà áo bay nhẹ buông tiếng kêu phần phật, nàng nhìn cuộc chiến, cơ hồ nín thở.

Hiện diện tại cục trường, có hơn mấy mươi người, song ai ai cũng im lặng, ai ai cũng chăm chú nhìn hai đối thủ,

Bỗng Đào ngọc Bội bật cười lạnh một tiếng, bằng một thủ khấp cực kỳ ảo diệu, tuy đối diện giao đấu, hắn đảo bộ vòng qua sau lưng Dương mộng Hoàn, quét nhanh một nhát kiếm từ dưới lên trên, rọc chiếc áo chàng toạt một đường dài, máu phún ra, dù đang đêm, những người đứng bên ngoài vẫn trông thấy mảng đỏ ngời,

Tiếp theo đó, hắn hoành tay phóng luôn một mũi kiếm, trúng vào đùi bên tả của chàng. Hắn sử dụng chiêu Họa Khởi Tàng Tường, vô cùng linh ảo.

Hai chiêu đó, Đào ngọc Bội đã do theo cách thức ghi chép trong pho Quy Nguơn Bí Kiếp mà tập luyện, dù hắn chưa thành thuộc lắm songDương mộng Hoàn có phần nào bỡ ngỡ trước lối công kích mới mẽ của địch, phải chậm phản ứng hơn, nên lãnh hai vết thương.

Đào ngọc Bội lạ bật cười khanh khách, lùi lại hai bước, Loảnh ngọn kiếm trước mặt hỏi :

— Dương huynh có sao chăng ? Dương huynh còn muốn giao thủ nữa chăng ?

Dương mộng Hoàn nghe đau đớn vô cùng, cũng may hai nhát kiếm đó không chạm đến gân xương, nên thương thế không đến đỗi nào gây nguy hại cho tánh mạng.

Chàng cắn răng, chịu đau, cố gượng nở một nụ cười thốt :

— Một vài vết thương nhẹ, chẳng đáng kể gì, tuy nhiên, tiểu đệ nhìn nhận là Đào huynh đã tiến bộ hết sức khả quan !

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Đào huynh quá khen ! Chính sự nhẫn nại của Dương huynh mới làm cho tiểu đệ khâm phục !

Dương mộng Hoàn hớp một hơi dài không khí, dồn nhập vào đan điền, điềm nhiên tiếp :

— Tiểu đệ mong, trong cuộc ác chiến hôm nay, sẽ có cuộc phân định rõ rệt ít nhất trong hai chúng ta, phải có một, từ nay chẳng thể quấy nhiễu kẻ kia nữa.

Đào ngọc Bội bỉu môi :

— Trong thời gian sau nầy, tiểu đệ từng khổ tâm tìm cách đối phó với những biện pháp Dương huynh dành cho tiểu đệ...

Dương mộng Hoàn chận lại :

— Và Đào huynh cuối cùng đã nghĩ ra cách đối phó rồi ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Phải đấy ! Tiểu đệ nhìn nhận pho Quy Nguơn Bí kiếp đúng là một báu vật trong vũ học, cứ mỗi lần đọc qua, là con người cảm thấy mình tiến bộ một bậc, càng đọc càng thấy tiến bộ, đọc mãi, chẳng chán chút nào, và cái học được khá thác vô tận cùng.,,

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Ta bị hai vết thương, máu ra khá nhiều, mà Đào ngọc Bội lại chẳng nhân cơ hội nầy, gây áp lực, dồn ta vào cái bại hoàn toàn, thật cũng lạ ! Chắc chắn hắn có quỷ kế gì đấy chứ chẳng không ! Dù sao thì ta cũng chẳng cần biết, hắn dừng tay thì ta thừa thời gian, điều tức, hắn động thủ thì ta nghinh chiến, ta chỉ hiểu là hôm nay, chỉ có một đường: tìm cái sống trong cái chết, nếu chẳng tìm được thì âu cũng là số mạng !

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội tiếp nối câu nói bỏ dở :

— Đúng vậy, tiểu đệ phải nhìn nhận phò Quy Nhơn Bị Kiếp là một bảo vật tối hiếm có khó tìm ! Tuy nhiên, Dương huynh có thể có một lối thoát, và lối thoát đó, tiểu đệ đã nghĩ thay cho Dương huynh rồi ! Nếu Dương huynh chấp nhận, thì chẳng còn lo sợ gì võ học phái xuất từ quyển Quy Ngươn tạo tử vong cho Dương huynh nữa !

Dương Mộng Hoàn thản nhiên :

— Đào huynh cứ nói !

Đào ngọc Bội lại tiếp :

— Dương huynh thấy đó, vì cái chổ giao tình của chúng ta, tiểu đệ không không thể nhân cơ lội hạ thủ đoạn cuối cùng đối với Dương huynh...

Dương mộng Hoàn thừa hiểu, trước mặt hào kiệt bốn phương hiện quy tụ quanh hắn, hắn muốn biểu lộ một tư cách anh hùng, hắn càng lộ vẻ anh hùng thì chàng càng trở nên tiện, giá trị của chàng càng xuống thấp, thì giá trị của hắn càng lên cao.

Hắn chẳng có ý gì tốt cả, đối với chàng, do đó tuy có chăm chú nghe hắn nói, chàng vẫn ngầm vận công, giới bị sẵn sàng ứng phó mọi thủ đoạn của hắn.

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách, tiếp :

— Dương huynh có tánh hiếu sắc, thường ngày quanh quẩn bên cạnh phấn son, tiểu đệ đã an bày cho Dương huynh một nơi hết sức ưng ý, nơi đó có những trang sắc nước hương trời, hầu hạ Dương huynh...

Dương mộng Hoàn lạnh lùng thốt :

— Đào huynh cố tình bôi lọ tiểu đệ, nhưng công đạo bao giờ cũng bênh vực lẻ phải, tuy Đào huynh muốn nói sao thì nói...

Đào Ngọc Bội mỉm cười :

— Công phu tu dưỡng của Dương huynh, từ bao lâu nay, tiểu đệ hết sức khâm phục...

Bỗng, hắn quay đầu về phía hậu, cao giọng hỏi :

— Lung xa đã đến chưa ?

Dẫn quân đi tập kích Trịnh gia bảo, Đào Ngọc Bội còn cho xe có lồng sắt theo làm gì ?

Có tiếng đáp :

— Trình Bang chủ, lung xa đã đến trước cổng Trịnh gia bảo rồi !

Đào Ngọc Bội trầm nghiêm giọng :

— Đưa lung xa gấp đến đây, ta muốn cho vị đại hiệp họ Dương, có thinh danh vang vội khắp sông hồ, vào trong cỗ xe đó mà an hưởng những ngày nhàn hạ !

Dương mộng Hoàn đột nhiên cười lớn :

— Đào huynh ! Từ ngày chúng ta giao tình đến nay, luôn luôn Đào huynh nuôi dưỡng cái tâm đen tối với tiểu đệ, rất tiếc chẳng lần nào Đào huynh được toại nguyện ! Lần nầy cũng thế, Đào huynh ạ !

Đào Ngọc Bội lạnh lùng :

— Nhưng ít nhất, đêm nay, Dương huynh phải thương tâm trước cái cảnh sắp hiện ra !

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Chỉ sợ vị tất !

Rồi bất thình lình, chàng cử kiếm đâm tới.

Đào Ngọc Bội ung dung xuất chiêu Cự Hồ Môn Ngoại, hóa giải chiêu kiếm của đối phương, rồi trả lại hai chiêu thần tốc.

Song phương lại tái đấu, dĩ nhiên phải ác liệt hơn lần trước.

Đào Ngọc Bội càng đánh, càng tin tưởng vào thế thắng của mình, bởi ít nhất đối phương cũng [illegible] hắn thì chưa hề hấn gì.

Dù sao, hắn cũng không khỏi gờm Dương mộng Hoàn,

http://tieulun.hopto.org

từ trước đến nay, bất cứ trong lần giao thủ nào, hắn cũng chuốc lấy thảm bại, dù hiện tại hắn đã gây thương tích cho Dương Mộng Hoàn, hắn vẫn chưa hết sợ bản lĩnh của chàng. Hắn tự tin là vì nắm được ưu thế, nhưng liệu cái ưu thế đó, hắn có giữ lâu được chăng ?

Tuy nhiên, gồm là một việc, hiếu thắng là một việc khác, hắn hùng hùng hổ hổ vung kiếm tấn công tới tấp.

Dương mộng Hoàn hết sức cẩn thận đề phòng, có thể bảo chàng công ít thủ nhiều, chỉ khi nào thấy rõ sơ hở của địch mới dám tấn công, còn thì chỉ tự vệ thôi. Làm như vậy, chàng được cái lợi ngăn ngừa cái hại bất ngờ, đồng thời không làm hao tán chân lực.

Đào Ngọc Bội cố khích nộ chàng :

— Chừng như Dương huynh có phần nào khẩn trương.

Dương mộng Hoàn bình tĩnh chi trì cục diện, không hề lưu ý đến lời nói của Đào ngọc Bội, chàng không thể để cho địch tìm cách phân tâm.

Trong thời gian gần đây, Đào ngọc Bội cố công nghiên cứu quyển Quy Ngươn bí Kiếp quyết vượt tiến để trả hận sau những lần thảm bại trong tay Dương mộng Hoàn.

Còn Dương mộng Hoàn không được cái may mắn nắm quyển bí kiếp vũ công vô giá trong tay, song chàng thường nghe Lam tiều Điệp dẫn giải qua những đoạn trọng yếu, dù sao thì chàng cũng lãnh hội được ít nhiều, gia dĩ chàng lại có nội lực thâm hậu, nội lực đó trên hẳn Đào ngọc Bội ít nhất cũng một bậc, bì qua, so lại, chàng chẳng kém đối phương bao nhiêu dù đối phương thừa phương tiện nghiên cứu kỳ thơ diệu pháp.

Rồi chàng còn thận trọng, dè dặt từng ly từng tí, như vậy Đào ngọc Bội còn [illegible] sao nổi ?

Mà, dã không bằng vào võ học của Bí Kiếp Quy Ngươn, tạo thắng thế, thì cuộc đấu càng kéo dài, càng tạo nhiều bất lợi cho Đào ngọc Bội.

Lúc đó, Đồng Thục Trinh, Trịnh cố Cương, Lưu Huy Viễn và Trịnh khai Văn cũng đã tề tựu nơi bậc thềm trước bảo, tất

cả cùng đứng lặng, nhìn vào cuộc đấu.

Riêng Trầm vân Phượng trông thấy Dương mộng Hoàn đã bị thương, không khỏi vừa lo ngại, vừa thương xót, nàng toan xông vào trợ chiến, song đã biết rõ tánh khí của chồng, nên chẳng dám vọng động, chỉ đứng bên ngoài, nắm chặc dốc kiếm, đôi mắt nhìn trừng trừng song phương, sẵn sàng tham gia cuộc đấu bất cứ phút giây nào.

Tại trận trường, song phương đã trao đổi hơn ba mươi chiêu rồi.

Dù có tiếp nhận công lực của Khổ Tâm Đại sư, Dương mộng Hoàn cũng chưa có thể xử dụng công lực đó như ý muốn, hởi ít nhất cũng phải cần một thời gian tối thiểu cho chàng dẫn nhập công lực đó vào đan điền, rồi cho vận chuyển thuần thục khắp thân thể, biến nó thành tự lực, nhiên hậu nó mới hữu dụng.

Từ lúc tiếp thọ công lực đó, Dương mộng Hoàn chưa hề dám mang ra xử dụng. Hiện tại, giao thủ dằng dai với Đào Ngọc Bội, công lực của chàng bị tiêu hao rất nhiều, không kể hai vết thương làm máu chảy quan trọng, ảnh hưởng năng đến sức khỏe không ít, dù chưa dám thực nghiệm công lực của Khổ Tâm Đại sư, bắt buộc chàng cũng phải dùng đến.

Chàng có ngờ đâu, càng đánh, chàng cảm thấy mình càng mạnh mẽ, đôi mắt càng sáng hơn, thủ pháp linh hoạt dị thường, thủ pháp nhanh thì thanh kiếm phải nhanh, kiếm loang vùn vụt, cực kỳ ảo diệu.

Rồi chàng từ thế thủ, chuyển sang thế công, mỗi phút giây qua, chiêu thức xuất phát càng lợi hại.

Đào Ngọc Bội phải cố gắng lắm mới không bị chàng bức thoái còn như tiến tới thì hắn hết hy vọng rồi.

Tiếng thép chạm vào nhau càng lúc càng vang dồn dập, gấp rút, chứng tỏ song phương vủ lộng kiếm nhanh trên chỗ tưởng tượng.

Đào Ngọc Bội lo ngại ra mặt. Đột nhiên, hắn công tới một nhát.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng, Dương mộng Hoàn đã lưu ý từ trước, khẽ vung tay, hất thanh kiếm lên, đánh bật kiếm của Đào ngọc Bội trở về, đồng thời chàng vung tay tả, tiếp theo một chưởng.

Không thể tránh kịp, Đào ngọc Bội hứng trọn chưởng kình đó, ngã nhào.

Những người đứng ngoài không thể tưởng nổi là Dương mộng Hoàn có thần pháp nhanh đến thế, mà chính chàng cũng không tưởng là mình xuất thủ đắc ý như vậy.

Đào ngọc Bội chống tay xuống đất, bật vùng dậy, buông gọn :

— Chưởng pháp của Dương huynh lợi hại đấy !

Dương Mộng Hoàn cười lạnh :

— Đào huynh quá khen !

Đào ngọc Bội xốc thanh kiếm cho gọn tay cầm, tiếp :

— Chưởng pháp và kiếm pháp của Dương huynh, xem ra không đồng xuất xứ, chẳng hay Dương huynh học ở đâu thế ?

Dương mộng Hoàn thản nhiên :

— Tiểu đệ đã nói với Đào huynh, ngoài Quỷ Ngưu Bí Kiếp ra, còn có rất nhiều môn công kỳ diệu nào phải chỉ có pho sách đó là ghi tải những tinh hoa võ học đâu ?

Đào ngọc Bội bĩu môi :

— Hỏi, là để có hỏi vậy thôi, chứ chưởng pháp của Dương huynh, đã lợi hại đến cực, đối với tiểu đệ, chẳng có giá trị gì ! Bằng cớ là tiểu đệ chỉ bị thương tổn, tuy đã hứng trọn một chưởng của Dương huynh.

Dương mộng Hoàn hừ một tiếng :

— Đào huynh có thể thí nghiệm lại một lần nữa xem !

Đào ngọc Bội không đáp, vũ lộng thanh Kim Hoàn kiếm xuất chiêu tới tấp, bức thoái Dương mộng Hoàn.

Dương mộng Hoàn thấy dùng không chiếm được ưu thế, vội giở chưởng pháp, vận dụng phần công lực của Khổ Tam đại sư, điều khiển những chưởng kình.

Đào ngọc Bội đã chuẩn bị sẵn, thấy chàng vung tay tả, lập tức nhảy lùi lại, nhưng cũng vẫn chậm một giây, chưởng kình cuốn tới, đẩy hắn chập choạng mấy lượt mới dừng vững.

Bỗng, vừa lúc đó, có tiếng thốt vang vang lên

— Tù xa đã vào đến nơi !

Tiếng bánh xe lăn lọc cọc, một cỗ tù xa rù lù xuất hiện, thùng xe cao độ chín thước, chung quanh có song sắt, to bằng cánh tay trẻ nít, trên đầu song sắt, mũi nhọn chớp ngời.

Trong xe, có hai người ngồi xếp bằng tròn. Hai người đó không ai khác hơn lo Lam tiều Điệp và Độc Long phu nhân.

Dương mộng Hoàn kêu lên kinh ngạc :

— Lam Tiều Điệp và...

Chàng chưa dứt câu, Đào ngọc Bội bật cười ha hả :

— Phải ! Lam tiều Điệp và Độc Long phu nhân ! Chắc Dương huynh không tưởng là có sự việc như thế này ?

Dương mộng Hoàn hừ nhẹ :

— Dĩ nhiên Đào huynh không thể dùng vũ công, uy hiếp cả hai ?

Đào ngọc Bội cười lớn :

— Vũ công hay mưu kế, cái đích vẫn như nhau, cần gì phương tiện ? Kết quả vẫn thế kia mà !

Rồi hắn ngẩng cao mặt, tiếp :

— Hai người đó, là chỗ sở cậy của Dương huynh trong đêm nay, hiện tại thì họ bị chế ngự rồi, Dương huynh nghĩ sao ? Phải biết những mũi nhọn trên đầu tù xa đều có tẩm chất độc ! Mà chất độc do tiều đệ xử dụng, tất phải phi thường bất cứ cao thủ vũ lâm nào chạm phải đều tàng mạng !

Dương mộng Hoàn cười mỉa :

— Vì vậy, cả hai danh chịu ngồi bất động trong tù xa !

http://tieulun.hopto.org

Đào Ngọc Bội gật đầu :

— Đúng thế ! Lam tiểu Điệp thừa hiểu, vũ công cao cường, nhưng phải chịu bất lực, cam phận chịu chết ngư !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ, Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân có tánh quật cường, chẳng bao giờ chịu khuất phục dưới sự sai khiến của Đào ngọc Bội, tự nhiên hắn phải tìm cách trừ diệt, để dứt hậu hoạn, cái cảnh trước mắt, nếu không diễn tiến đêm nay, thì ngày mai, ngày kia cũng sẽ diễn ra, chẳng bao giờ Đào ngọc Bội lại để cho hai nàng được yên.

Đào ngọc Bội cười khanh khách :

— Dương huynh nhìn xem, Lam tiểu Điệp đẹp vô cùng, có phần vượt hẳn hai người vợ của Dương huynh, còn Độc Long phu nhân dù chẳng sánh bằng Lam Tiểu Điệp, song cũng là trang tuyệt thế giai nhân, tiểu đệ lao tâm khổ trí đưa họ vào tròng, cốt để cống hiến Dương huynh, phải nhìn nhận là tiểu đệ hết sức ưu ái nhân huynh vậy !

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Lam tiểu Điệp có Thập nhị Hoa Nga, còn Độc Long phu nhân có rất nhiều thuộc hạ cao cường, Đào huynh làm thế nầy, không sợ một cuộc báo thù tàn khốc à ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Hắn mất dầu, không bỏ được, chim vặt lông, chẳng bay được, hiện tại hai nàng đang kẹt trong tay tiểu đệ, bọn kia dám làm gì sao ? Huống chi, hạng chuột, phải sợ bể đồ ?

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Hai nàng tàn tánh cường trực, nóng nảy, rất có thể họ uất khí mà tự tử, Đào huynh sẽ đưa vào đâu mà tự đặc ? Họ tự tử rồi, thuộc hạ của họ chẳng còn ngồi kỳ, chúng đó một cuộc báo thù phục hận chắc chắn không khỏi xảy ra !

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Tiểu đệ không tin là hai nàng dám tự tử, bởi mạng người rất quý, hai nàng hẳn phải còn yêu đời lắm lắm !

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Vốn là chỗ quen thân với nhau, Dương huynh nên bước tới, an ủi họ mấy tiếng đi, khuyên họ đừng ngu dại tự tử, thiệt thân vô ích !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ, họ Đào đừng giết họ, thì trước sau gì họ cũng có cách thoát thân, điều đó có thể Đào ngọc Bội cũng biết rõ như chàng, song hắn chưa hạ thủ hẳn phải có một dụng ý gì đó.

Đào Ngọc Bội thấy Dương mộng Hoàn từ từ bước tới từ xa, liền nhìn về phía Trầm vân Phượng, cao giọng thốt :

— Dương huynh là trang thanh niên đa tình, Trầm cô nương đừng phiền hận chi nhé.

Bản ý của hắn là muốn chọc ghen Trầm vân Phượng, cho nàng sanh sự lên, làm Dương mộng Hoàn phải bẽ mặt với quần hùng và hai nàng trong tù xa.

Nhưng, Trầm vân Phượng thở dài, thốt :

— Ngươi bắt nhốt Lam cô nương, nếu ngày sau có bị nàng sát hại, cũng là đáng tội, chẳng ai thương xót cả !

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Nếu đã sợ họ Lam, thì Đào ngọc Bội nầy làm gì lại dám va chạm đến ?

Dương mộng Hoàn đã đến gần tù xa, chàng thấp giọng gọi :

— Lam cô nương !

Lam tiểu Điệp từ từ mở mắt ra, nhìn chàng, điểm nụ cười khổ rồi từ từ nhắm mắt lại.

Hiện tại, nàng có vẻ thê thảm quá, chẳng còn cao ngạo như ngày nào, có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời, nàng mới nhếch nụ cười khổ.

Dương mộng Hoàn nhìn chấn song sắt, thầm nghĩ, với công lực của Lam tiểu Điệp, vị tất những chấn song đó ngăn chận được nàng thoát ra ?

http://tieulun.hopto.org

Rồi chàng nhìn lên những mũi nhọn bên trên, lại ngửi, dù các mũi nhọn có tẩm thuốc tuyệt độc, vị tất đã là một trở ngại cho nàng ? Huống chi, có cả Độc Long phu nhân cùng chung trong cảnh, nếu cả hai hiệp sức lại thì phỏng chiếc tù xa kia có còn kiên cố được chăng ?

Thế tại sao hai nàng không chịu thoát ra ?

Đào ngọc Bội đứng xa xa, gọi với tới :

— Dương huynh có muốn vào tù xa, hầu bạn với hai nàng chăng ?

Dương mộng Hoàn lạnh lùng :

— Đào huynh đừng quá tự phụ! Chấn song dù to, mũi nhọn dù có tẩm độc, thiết tưởng khó giam hãm Lam cô nương và Độc Long phu nhân !

Đào ngọc Bội bật cười ha hả :

— Thế ra, ai ở trong tù xa đó ? Dương huynh không tin sao ?

Dương mộng Hoàn rùn vai :

— Khó mà tin lắm !

Đào ngọc Bội lại cười vang :

— Vậy ra Dương huynh cho rằng, những người ngồi trong đó, đều giả ?

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Chân hay giả, không thành vấn đề. Giả sử trong lồng sắt kia, cứ đúng là hai con người không giả, thì hẳn Đào huynh đã cho họ uống phải loại mê dược gì !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

Dương huynh nghĩ đúng đó, nếu cả hai không bị hạ mê dược, thì vị tất họ cam tâm ngồi trong đó ?

Trầm vân Phượng trầm giọng :

— Ngươi làm thế, nếu Chu cô nương hay được...

Đào ngọc Bội chận lại :

— Cô nương muốn nói Chu nhược Lan ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Nếu họ Chu hay được việc này, chỉ cho khỏi người phần hận, và ngươi khó được yên thân !

Đào Ngọc Bội cao ngạo :

— Lồng sắt còn thừa chỗ, nếu Chu nhược Lan có muốn vào, cứ đến, tại hạ sẽ cho vào, chắc chắn chật hẹp gì cho lắm.

Trầm vân Phượng hừ một tiếng :

— Ngươi chưa phải là đối thủ của Chu cô nương, đừng giở giọng khoát lát !

Đào Ngọc Bội cười mỉa :

— Quá khứ, là thế, hiện tại, đã khác rồi. Cô nương có thấy gương Dương mộng Hoàn chứ ? Lấy theo gương đó, cô nương suy diễn ra trường hợp Chu Ngược Lan, tất hiểu cái gì phải đến !

Trầm vân Phượng xì một tiếng :

— Ngươi bảo ta xem gương gì ? Hiện tại, cũng như quá khứ, ngươi vẫn chưa là địch thủ của Dương mộng Hoàn !

Đào Ngọc Bội trầm ngâm một chút :

— Cô nương nhận thấy, Dương mộng Hoàn với Lam Tiểu Điệp, ai có võ công cao hơn ai ?

Trầm vân Phượng đáp nhanh :

— Tự nhiên, Lam cô nương cao hơn Dương ca của ta !

Đào Ngọc Bội cười mỉa :

— Nhưng, Lam Tiểu Điệp đã ngồi trong lồng sắt kia, thì Dương mộng Hoàn làm sao tránh khỏi thủ đoạn của ta nổi ?

Rồi hắn ngẩng mặt lên không, bật cười một tràng dài cười một lúc lại tiếp :

— Chẳng những ta muốn bắt Chu Nhược Lan, mà luôn cả ngươi, cả Lý Dao Hồng, ta bắt tất cả bọn các ngươi, nhốt chung một chỗ, ta cho tù xa tải các ngươi trên khắp sông hồ, người thiên hạ sẽ nhìn tận mặt. Ngươi biết chăng ?

Hắn không cần xưng hô Trầm vân Phượng bằng cô nương nữa.

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn lạnh lùng thốt :

—Đào ngọc Bội, cái chí hướng của ngươi to lớn quá, nhưng tài sức của ngươi lại rất thông thường. Ta khuyên đừng nuôi mộng !

Đào ngọc Bội hừ một tiếng :

— Chẳng khó khăn gì trong việc thực hiện chí hướng của ta cả. Đêm nay, ta hạ sát ngươi, bắt sống trầm vân Phượng, còn hai mạng nữa, về Lý Dao Hồng Thi sự việc rất giản đơn, bắt nàng dễ hơn trở một bàn tay, phần Chu Nhược Lan thì dành rằng nàng ấy có vủ công khá, song chưa bì được Lam tiểu Điệp, như vậy, chẳng phải là điều đáng cho ta phải quan tâm.

Dương mộng Hoàn toan đáp, bỗng có tiếng thốt lên oang oang, vang đến cục trường :

— Đào ngọc Bội, đừng quá tự p ụ, cho ngươi biết, hiện tại anh hùng bốn phương đã nhóm tụ tại Trịnh gia Bảo.

Âm thinh rất quen thuộc đối với Dương Mộng Hoàn, trong lúc bất ngờ chàn không nhớ ra là người nào vừa thốt lên câu đó, chàng không cần phải mơi ký ức người đó đã đến nơi.

Thì ra, chính là một vị đạo trưởng, có năm chòm râu dài rất đẹp.

Đạo Trưởng, là Huyền Đô Quán Chủ Nhất Dương Tử đứng đầu Tam Tử của phái Côn Lôn, vị ân sư truyền nghệ cho Dương M ng Hoàn.

Dương mộng Hoàn bước tới nghinh đón, chàng quỳ ngay dưới đất, vòng tay, cúi đầu :

— Đệ tử xin bái kiến ân sư !

Nhất Dương Tử kí oát tay :

— Ngươi chẳng phải là đệ tử phái Côn Lôn, không nên quá thủ lễ !

Dương Mộng Hoàn cung kính thốt :

— Mới n;ày nào thọ giáo, ngàn năm vẫn là môn đồ, hà huống ân sư đã huấn luyện đệ tử hơn mười năm dài ? Ngày

trước, bị trục xuất khỏi sư môn, là do đệ tử phạm tội, chưởng môn phải thi hành quy cũ !

Nhất dương Tử thở dài :

— Ngươi không oán hận phái Côn Lôn ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Đệ tử nào dám thế ?

Nhất dương Tử vẫy tay :

— Ngươi đứng lên đi !

Dương mộng Hoàn đứng lên, tiếp nối :

— Ân sư bất tất phải nhúng tay vào việc nầy, một mình đệ tử cũng thừa sức đối phó với hắn !

Nhất dương Tử vén vạt áo qua một bên, lấy một thanh cổ kiếm dài trao cho Dương mộng Hoàn :

— Đây là một thanh trường kiếm quý, chế luyện nghìn năm trước, chém sắt như chém bùn, ngươi nhận lấy mà xữ dụng.

Dương mộng Hoàn khiêm tốn :

—Đệ tử có tài đức gì dám nhận của quý ?

Nhất dương Tử giục :

— Cầm đi ! Thanh kiếm nầy sẽ giúp ngươi tận diệt quần ma đêm nay !

Thì chung, Nhất Dương chẳng hề thừa nhận tiếng ân sư của Dương mộng Hoàn. Tuy nhiên lão đạo trưởng vẫn tỏ vẻ quý mến và tin tưởng chàng vô cùng.

Không thể từ khước, Dương Mộng Hoàn đành đưa hai tay tiếp nhận thanh trường kiếm, đoạn cãm tạ :

— Ân sư quá thương, đệ tử hết sức cảm kích !

Đúng là một kiếm quý, dù trong đêm tối, ánh thép chớp sáng ngời.

Dương mộng Hoàn bỏ thanh kiếm cũ, thủ thanh kiếm mới trở lại cục trường, trầm lạnh giọng hỏi Đào ngọc Bội :

— Ngươi có muốn thử thanh kiếm mới của ta chăng ?

Đào ngọc Bội rùn vai :

http://tieulun.hopto.org

— Nhất Dương Tử cao tăng người thanh kiếm đó [illegible] quá, đạo trưởng muốn tạ người trao tận tay ta thôi !

Dương mộng Hoan cười nửa :

— Người cao ngạo quá, muốn đoạt thanh kiếm trên tay ta, chẳng khác nào người muốn lên trời !

Chàng vung tay, một đạo hào quan bắng tới.

Đào Ngọc Bội bất giác rùn mình, lùi lại hai bước, rồi vũ lộng Kim Hoan Kiếm lượt trở lại, nghinh chiến liền.

Dương mộng Hoàn không lùi nữa, ngang nhiên cử kiếm chặt vào kiếm địch.

Biết là thanh kiếm báu, Đào Ngọc Bội chẳng dám để cho kiếm hắn chạm phải, nếu không tránh được, thì hắn lùi ra xa khỏi tầm.

Hai bên lại khai diễn trường ác chiến đợt ba.

Có thanh kiếm báu rồi, Dương mộng Hoàn phấn khởi hùng oai, luôn luôn sấn tới quanh mình đối phương, nhờ thế mà chàng chế ngự được phần nào kiếm pháp của đối phương xuất xứ từ Bí Kiếp Quy Nguơn.

Đang lúc song phương hăng say giao đấu, bất phân thắng bại, bỗng một tiếng hú từ xa vọng đến, làm chấn động cục trường.

Đào Ngọc Bội thu kiếm, lùi lại năm bước.

Dương mộng Hoàn nghe âm thinh, nhận ra rất quen thuộc, bất giác quay mặt nhìn về hướng phát xuất ra tiếng hú.

Chàng thấy một lão nhân, râu dài đến gối, vận áo bào màu xanh, tay cầm chiếc trượng đầu rồng, đầu chít khăn vuông, mặt có bốn vết xẹo, chân mang giày cỏ.

Dương mộng Hoàn còn lạ gì lão nhân ?

Thì ra, chính là nhạc phụ chàng, họ Lý, tên Thương Lan, ngoại hiệu Hải Thiên Nhất Bạc, xưa kia từng lãnh đạo Thiên Long Bang.

Hộ vệ quanh mình họ Lý, có bốn đại hán, lúc xuất hiện rồi, họ Lý ung dung tiến đến cục trường, còn bốn đại hán dừng lại tại chỗ.

Đến trước mặt Nhất dương Tử, Lý thương Lan vòng tay thốt :

— Bao lâu nay đạo huynh được bình yên chứ !

Nhất Dương Tử cười nhẹ :

— Như thường thôi !

Dương mộng Hoan bước tới, quỳ xuống :

— Tiểu tế kính bái kiến nhạc phụ !

Lý thương Lan khoát tay :

— Ngươi đứng lên đi, bước qua một bên đây, ta có chuyện muốn nói với Đào ngọc Bội.

Lão nương chiếc Long Đầu Trượng, từ từ bước tới Đao ngọc Bội.

Dương mộng Hoàn lo ngại :

— Nhạc phụ cẩn thận !

Lý Thương Lan day lại, trấn an chàng :

— Chẳng sao đâu !

Khi còn cách Đào ngọc Bội độ bốn bước, lão đứng lại.

Lý thương Lan quắc mắc sáng ngời nhìn hắn, lạnh lùng hỏi :

— Ngươi còn nhận ra lão phu à ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Lão anh hùng có thinh danh chấn động khắp núi sông, tại hạ nhận ra là sự rất thường.

Lý thương Lan đã nuôi dưỡng Đào ngọc Bội từ lúc hắn còn nhỏ, hắn luôn luôn ở bên lão, hắn được lão truyền cho võ công, ngoài nghĩa sư đồ, trong chẳng khác nào tình phụ tử, vậy mà hiện tại, Đào ngọc Bội không dùng danh từ sư phụ xưng hô đừng nói chi là nhạc phụ, điều đó khiến Lý Thương Lan hết sức phẫn hận, lão phẫn hận đến rung người râu dài bạc trắng rung lên như có gió vờn qua.

http://tieulun.hopto.org

Thấy rõ Lý Thương Lan rung giận, Đào ngọc Bội vẫn thản nhiên, chẳng hề nao núng.

Dương mộng Hoàn hết sức bất bình, toan buông lời trách mắng, song Nhất Dương Tử ngăn chàng.

Lý Thương Lan thở một hơi dài, hỏi :

— Ngươi gọi ta là Lý Lão anh hùng ?

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Lão anh hùng đã giải tán Thiên Long Bang, không chịu báo thù cho tại hạ, như vậy, tình nghĩa sư đồ là tự lão anh hùng đoạn tuyệt, chứ nào phải tại hạ đâu ? Thì hôm nay, tại hạ chẳng còn danh từ nào khác để xưng hô, nếu không muốn vô lễ !

— Có lẽ ngươi đã cho rằng mình đủ vi đủ cánh, rồi không còn xem lão phu ra gì !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Sóng rộng sóng sau đùa sóng trước, trường đời lão nhược nhượng thanh xuân, thời đại nào, có anh hùng nấy, thế hệ nào, có nhân tài nấy, lão anh hùng chẳng hiểu thế sao ? Hiện tại, lão anh hùng đã quá già rồi, còn dấn thân vào trường tranh cạnh của giang hồ làm gì ?

Lý Thương Lan nện đầu trượng xuống đất, kêu cồm cốp :

— Câm ngay !

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Nhượng lão, tôn kiền, là tánh của tại hạ, hôm nay lão anh hùng đến đây, chắc có điều gì dạy bảo, xin cứ nói, Đào ngọc Bội này nghiêm chỉnh mà nghe !

Lý Thương Lan gằn từng tiếng :

— Dù tình nghĩa sư đồ đã tuyệt, lão phu vẫn muốn gặp ngươi, để hỏi một việc.

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Về việc gì ?

Lý Thương Lan trầm giọng :

— Ai sáng lập ra Thiên Long Bang ?

Đào ngọc Bội ung dung :

— Lý lão anh hùng !

Lý Thương Lan cười gằn :

— Được lắm. Đã biết thế, sao ngươi còn lạm dụng danh từ Bang hội do lão phu sáng lập ? Ngươi làm thế, có dụng ý gì ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Lão anh hùng đã lập ra, rồi lại giải tán, tại hạ trùng hưng, chẳng lẽ lão anh hùng đòi hưởng thụ chủ quyền một cái gì đã chết, đã vứt bỏ đi, rồi may mắn được người khác làm sống lại, trở thành vô giá ?

Lý Thương Lan trầm giọng :

— Ngươi có quyền tụ tập đồng chí, thuộc hạ, tạo bang, hội, nhưng không được dùng hai tiếng Thiên Long của lão phu mà đặt tên bang hội của ngươi !

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Thiên Long Bang có phải là một danh từ riêng biệt như cái tên Lý Thương Lan của lão anh hùng đâu, sao lại cấm người khác dùng ?

Lý Thương Lan sôi giận, nhưng cố dằn lòng, thốt :

— Thiên hạ giang hồ không biết dụng ý của ngươi qua danh từ Thiên Long Bang do ngươi lạm xưng, nhưng lão phu thì biết rõ lắm.

Đào Ngọc Bội rùn vai :

— Dùng ba tiếng đó, bất quá do sự ngẫu nhiên mà thôi, làm gì có dụng ý ?

Lý Thương Lan tiếp :

— Tuy lão phu tuyên bố giải tán bang hội, nhưng các phân đàn vẫn còn rải rác trên toàn quốc, do đó, khi quy tụ được một nhóm người, ngươi chỉ cần tuyên bố là trùng hưng Thiên Long Bang, tức khắc những phân đàn đó

http://tieulun.hopto.org

sẽ theo về với ngươi ngay, và chẳng mấy chốc mà ngươi có thành thế lớn !

Đào ngọc Bội cười lớn một chút :

— Giả sử sự thật đúng như vậy, thì đã sao ?

Lý thương Lan lạnh lùng :

Muốn cho ngươi thấy sự lạm dụng đó có hậu quả như thế nào, hôm nay lão phu tìm ngươi, và lão phu muốn chứng tỏ cô gia phải được tôn trọng.

Đào ngọc Bội cười to hơn một chút :

— Tại sao lão anh hùng không nói thẳng là vì thương con gái nên muốn tiếp trợ rể, còn viện lý lẽ vu vơ chi cho rườm rà ?

Lý thương Lan gằn giọng :

— Dù lão phu có ý đó đi nữa, Đào ngọc Bội ngươi sẽ làm gì lão phu à

Đào ngọc Bội nghiêm giọng :

— Tại hạ thành thật khuyên lão anh hùng nên rời xa nơi này ngay, và từ nay bãy ẩn dật, an hưởng ngày tàn, bởi đao kiếm là vật vô tình mà ngươi xử dụng lắm lúc không khéo tay thành sơ xuất !

Lý thương Lan bật cười hả hả :

— Khoác lác thay cho Đào ngọc Bội ! Như vậy, chắc chắn là lão phu phải lãnh giáo ngươi rồi !

Lão vung cao chiếc Long Đầu Trượng, tiếp :

— Lão phu muốn biết Bí Kiếp Quy Nguơn huyền diệu như thế nào, ngươi có thể biểu diễn cho lão phu thưởng thức chăng ?

Thật thà thì Đào ngọc Bội dù tàn tệ đến đâu, cũng chẳng nỡ giao đấu với người từng huấn dưỡng hắn thành tài, hắn lộ vẻ khó khăn ra mặt.

Hắn từ từ cất cao Kim Hoàn Kiếm, hỏi :

— Lý lão anh hùng quyết so tài cao thấp với tại hạ ?

Lý thương Lan gật đầu :

— Ngươi cứ tận dụng sở năng thu thập từ Bí Kiếp Quy Nguơn, đừng nói gì lời thôi cả

Đào Ngọc Bội thở dài :

— Lão anh hùng muốn, tại hạ đành phải vâng lời !

Lý thương Lan quét chiếc trượng tới. Chiêu thức hết sức giản đơn, nhưng bên trong có tiềm lực vô cùng hùng hậu.

Đào ngọc Bội cử kiếm nghinh đón liền.

Xuất chiêu, là ngăn chận trượng, nhưng khi kiếm đến gần đối phương, Đào ngọc Bội bỏ trượng, ngoặc kiếm đâm thẳng vào ngực lão họ Lý.

Lý thương Lan không tưởng là hắn biến thế công như vậy không kịp thu trượng hóa giải, bắt buộc phải lùi lại ba thước.

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Lão anh hùng có biết không, đó là chiêu Kiếm Trung Hóa Thân trong Quy Nguơn Bí Kiếp !

Lý thương Lan cười mỉa :

— Nhưng có làm gì được lão phu đâu ? Ngươi còn những chiêu gì khác, cứ đưa ra !

X

CHƯƠNG LIX

VIỆC NGHĨA TRƯỚC HẾT

Đào ngọc Bội nhìn Lý thương Lan, lạnh lùng thốt :

— Nếu không nghĩ đến cái tình ngày trước, thì tại hạ đã mạnh tay một chút, Lý lão tiền bối khó tránh nguy hại bản thân ! Nhát kiếm của tại hạ chẳng bao giờ sai đích !

Lý thương Lan sôi giận, nhưng cố giữ vẻ mặt trầm nghiêm đáp :

— Cái tình thầy trò, ngươi vừa nhắc đó, đã đoạn tuyệt giữa chúng ta rồi, đoạn tuyệt từ lâu, ngươi chẳng cần phải tựa vào đây mà nương tay nếu thực sự ngươi có tài thắng nổi ta. Nên ghi nhớ điều này, từ hôm nay trở đi, [illegible] có cơ hội giết ngươi, quyết chẳng khi nào ta bỏ lỡ cơ hội [illegible] :

Đào Ngọc Bội cười mỉa :

http://tieulun.hopto.org

— Muộn rồi, lão tiền bối ạ, họa chăng, trong kiếp sau, tiền bối mới toại nguyện, chứ kiếp này thì vĩnh viễn tiền bối chẳng gặp cơ hội đâu !

Lý Thương Lan càng sôi giận hơn gương mặt trầm nghiêm biến sắc xanh dờn, tuy nhiên, nhờ công phu tâm dưỡng thâm hậu, lão giữ bình tĩnh như thường :

— Khi ta thu nhận người làm môn đồ, có người khuyến cáo ta, hãy bỏ ý định đó, bởi người có tướng phản, sau này sẽ lấy ân làm cừu, lúc ấy ta không tin, ngờ đâu, lời đoán của người đó lại chứng nghiệm ?

Dù thâm độc hơn rắn rết, Đào ngọc Bội vẫn còn một điểm nhỏ lương tâm, ít nhất hắn cũng nhớ đến ân tác thành của Lý lão anh hùng, và hắn cũng cảm thấy thẹn trước sự trách mắng của họ Lý, nếu họ Lý cứ hài tội hắn mãi, thì có lẽ hắn phải chui vào lòng đất mà trốn.

Nhưng, làm sao cho đối phương câm nín ?

Một ý tưởng thoáng hiện trong tâm tư, hắn lạnh lùng tiếp :

— Việc cũ, đã thành quá khứ, không ai lấy hóa kiếp làm cứu cánh cho tương lai, bởi trên thế gian này chưa có kẻ nào hoán cải được những chuyện đã rồi, thì tiền bối còn nhắc lại làm gì ? Ơn, dành rằng tại hạ có mang mền, nhưng biết đâu trong khoảng thời gian đó, tiền bối chẳng làm điều gì gây oán hận cho tại hạ, khiến tại hạ nghĩ rằng, chính tiền bối muốn đoạn tình ? Thì, gặp nhau đây, nếu nhận ra còn dọng lại giữa nhau những gì chưa thanh toán, cứ thanh toán theo ý muốn, chẳng cần phải giải duyệt lại đoạn đường qua. Tiền bối chuẩn bị, tiếp nhát kiếm của tại hạ đây !

Hắn vung tay, đảo mủi kiếm tạo thành một vầng hoa bạc, vầng hoa đó bay tới Lý Thương Lan liền.

Lý Thương Lan quét ngọn Trượng dầu rồng, nghinh [illegible] kiếm.

Đào Ngọc Bội thừa hiểu Lý Thương Lan có thần lực trời sanh nếu để Kim Hoàn Kiếm chạm phải Long Đầu Trượng, thì hoặc gãy làm đôi, hoặc xuột tay bay mất, hắn lập tức co tay, tha kiếm về, tránh ngọn trượng.

Lý Thương Lan nương thế, công tiếp, Trượng pháp của lão biến ảo vô cùng, đã trượng rất mạnh, rít gió vù vù.

Dù quy ẩn trong nhiều năm qua, Lý Thương Lan vẫn không phế bỏ võ công, lão tập luyện hằng ngày như thuở nào, nhờ do hiểu giờ thu pháp của lão giữ nguyên linh diệu, lão sử dụng trượng lợi hại như thường.

Đào Ngọc Bội dù có tinh tiến đến đâu, cũng bị lão áp đảo, hắn khó tạo một ưu thế cấp tốc, để kết thúc chộc dấu lòm, như mong muốn.

Đứng bên ngoài, Dương mộng Hoàn theo dõi trận chiến, nghĩ thầm :

— Xem ra, nhạc phụ ta còn thương xót hắn, chẳng nỡ xuống tay độc ! Giả sử người nhân cơ hội này, hạ thủ đoạn, thì liệu Đào Ngọc Bội có học được Quy Nguơn Bí Kiếp, cũng khó thoát chết ! Cân Nguơn Chỉ Pháp của nhạc phụ hầu như vô địch trên giang hồ, từ bao lâu rồi không một cao thủ nào hóa giải nổi !

Bỗng, Đào Ngọc Bội lết lên một tiếng lớn, đảo nhanh cánh tay, Kim Hoàn Kiếm chớp lên, ánh kiếm xuyên vào vùng trượng ảnh.

Lý Thương Lan quát to :

— Chưa buông kiếm, còn đợi chừng nào, hỡ tên phản đồ ?

Đào Ngọc Bội cười lạnh :

— Chưa buông được đâu, lão tiền bối !

Kim Hoàn Kiếm dịch thế một chút, nhường cho ngọn trượng quét ngang.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó, thanh kiếm của Đào Ngọc Bội bị hất ra ngoài vòng công kích, theo cái đích đó, hắn xoay mình, đưa lưng trống đối diện với Lý thương Lan.

Nếu Lý thương Lan dùng tay tả, phóng một đao Cản Ngươn chỉ, thì chắc chắn Đào Ngọc Bội phải ngã ngay.

Nhưng, Lý lão anh hùng hơi do dự một chút, thành ra ngọn chỉ chưa phát xuất.

Phút giây do dự đó tạo ưu thế cho Đào Ngọc Bội, hắn đảo kiếm xốc ngược từ dưới lên, rọc toát ống quần của Lý thương Lan.

Lý thương Lan sôi niận, đến lúc này lão mới chịu vận công lực, dồn vào ngon tay toan phóng Cản Ngươn Chỉ, nhưng Đào ngọc Bội đã thoái hậu rồi. Hắn điểm một nụ cười, không hàm ơn mà lại có vẻ mai mỉa :

— Đa tạ lão tiền bối nương tay !

Hắn định cười Lý thương Lan chậm tay khôn hạ kịp thủ đoạn, chứ thực sự, hắn có tạ ơn gì ? Hắn vẫn dinh ninh Lý thương Lan chẳng làm gì nổi hắn kia mà !

Lý thương Lan dừng trượng, thở dài :

— Hỏng rồi ! Hỏng rồi !

Đào Ngọc Bội hỏi :

— Lão tiền bối hối tiếc gì thế ?

Lý Thương Lan lạnh lùng :

— Ta yếu lòng một chút, thành ngươi còn mạng sống ! Ngươi sống là nêu gương phản bội cho người đời !

Đào ngọc Bội bỉu môi :

— Nếu tại hạ chẳng nghĩ tình nghĩa ngày xưa, thì vị tất lão tiền bối chỉ rách toạt ống quần mà thôi ?

Dĩ nhiên, có bao giờ Lý thương Lan nhận bại, nếu lão hạ thủ sớm hơn, thì Đào ngọc Bội còn gì có được cơ hội làm rách toạt ống quần lão ?

Mà dù lão có sơ xuất để cho Đào ngọc Bội quét mủi kiếm chạm vào y phục, đã chắc vì lão nhận bại.

Lão cười nhạt, thốt :

— Cuộc chiến hôm nay, chẳng phải để so tài cao thấp, mà chính là để loại trừ nhau, trong hai người, phải có một chết một sống, ta tạm thời nhượng bộ cho ngươi thanh toán những gì còn dọng lại với giang hồ, hẹn một dịp sau, ta sẽ hỏi tội ngươi.

Đào Ngọc Bội cười lạnh :

— Lý lão anh hùng thấy mệt, cứ nghỉ, khi nào nhận ra đủ sức, cứ gọi tại hạ !

Dương mộng Hoàn xốc thanh kiếm cho vững tay cầm, bước tới cục trường, cao giọng thốt :

— Đào Ngọc Bội ! Cục diện hôm nay, là của chúng ta, phải có một còn, một mất, ngươi nên thở như vậy, nhất định là hai chúng ta không cùng sống mà rời khỏi nơi này !

Đào Ngọc Bội bật cười hả hả :

— Thì ra, ngươi nhất quyết tri mạng với Đào ta !

Dương mộng Hoàn gằn giọng :

— Hầu nhiên tồi, Đào ngọc Bội a ! Bội, ngươi sống, là một tai họa cho giang hồ, còn ta sống, ngươi sẽ ăn chẳng ngon, ngủ chẳng kỹ !

Đào ngọc Bội thoáng biến sắc :

— Nhưng, ta không thấy hứng giao đấu cùng ngươi, biết sao bây giờ ?

Hắn loang kiếm lên một vòng.

Từ sau lưng hắn, một lão nhân vận y phục kỳ quái xuất hiện.

— Dương mộng Hoàn nhìn lão nhân, một con người có chiếc đầu to lớn phi thường, mặt dài như mặt ngựa, xương sọ nhô lên, tròn lẳn, bóng người, hơi cao hơn đầu mấy sợi râu nửa vàng nửa trắng, áo cũng như quần, ghép hai mảnh vải đen và đỏ may thành, tay cầm Cửu đầu trượng.

Lão nhân từ từ bước tới.

Dương mộng Hoàn cố nhớ kỹ lại, xem có gặp lão lần nào chăng, nhưng chàng không thể nhớ ra nổi, có lẽ từ ngày

http://tieulun.hopto.org

dấu thân trên kiếp sống giang hồ chàng chưa hề gặp lão.

Lão bước tới, còn Đào Ngọc Hội lui lại, nhường trận địa cho lão.

Dương mộng Hoàn hoành ngang thanh kiếm, nghiêm sắc mặt, hỏi :

— Các hạ là ai ?

Quái nhân bật cười hắc hắc :

— Người trong vũ lâm Trung Nguyên, biết lão phu chẳng có bao nhiêu, song tất cả đều nghe danh lão phu !

Dương mộng Hoàn a lên một tiếng :

— Các hạ xưng hô như thế nào ?

Quái nhân cao giọng :

— Bách Độc Ông !

Dương mộng Hoàn lẩm nhẩm :

— Bách Độc Ông !...

Bách Độc Ông tiếp nối :

— Trăm độc trong thiên hạ, nắm trọn nơi bàn tay của lão phu !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Xưng là Bách Độc, tự nhiên lão ta thiện dụng độc, nếu gian đấu cùng lão, tất phải hạ lão nhanh chóng, nếu không thì sẽ nguy hại với lão !

Chàng toan cất kiếm xuất chiêu, bỗng có tiếng tiêu dìu dặt từ xa vọng đến.

Chàng giật mình, quay mình nhìn về hướng phát ra tiếng tiêu, thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa thổi tiêu vừa tiến tới cục trường.

Bách Độc Ông hoành ngang Cưu Đầu Trượng, lạnh lùng hỏi :

— Ngươi có phải là Dương mộng Hoàn chăng ?

Dương mộng Hoàn chẳng dám để tâm phân tán vì sự xuất hiện của Ngọc Tiêu Tiên Tử, ngầm vận công, chực chờ xuất thủ, đáp :

— Phải ! Tại hạ chính là Dương mộng Hoàn.

Bách Độc Ông cười nhẹ :

— Được lắm ! Đêm nay giết được ngươi, lão phu kể như xong nhiệm vụ, và có thể rời Trung Nguyên, về nơi cư ẩn.

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Các hạ tự tin đến thế à ?

Bách Độc ông thản nhiên :

— Để cho được minh bạch, trước khi xuất thủ hạ sát ngươi, ta có mấy lời muốn nói.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Các hạ cứ nói !

Bách Độc Ông thốt :

— Bất cứ kẻ giao đấu với lão phu có vủ công như thế nào lão phu cũng dụng độc như thường.

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Đánh tiếng trước như vậy, kể ra các hạ cũng có khí phách anh hùng !

Chàng càng lưu ý hơn trước, cần nhất là làm sao lão ta không rảnh tay, thì chẳng còn lo sợ lão dụng độc nữa.

Trong lúc đó, tiếng tiêu càng phút càng nghe gần, rồi Ngọc Tiêu Tiên Tử đến nơi, chận trước mặt chàng.

Dương mộng Hoàn lại nghĩ :

— Với thanh báu kiếm của ân sư, ta còn có hy vọng thủ thắng nhanh chóng, chứ Ngọc Tiêu Tiên Tử, ngoài chiếc tiêu ra, có vủ khí gì quý báu đâu, chỉ sợ nàng thành công đối với Bách Độc ông !

XEM TIẾP QUYỂN IV

http://tieulun.hopto.org

CHÀNG toan gọi nàng tránh qua một bên, nhưng tiếng tiêu đột nhiên ngưng bặt, rồi nàng cũ cao chiếc tiêu lên, lanh lùng hỏi :

— Ngươi là Bách độc Ông ?

Bách độc Ông gật đầu :

— Phải !

Ngọc Tiêu Tiên Tử tiếp :

— Nghe nói, vũ công của ngươi chẳng ra gì, bất quá ngươi sở cậy mấy món độc mà tạm đứng trong hàng ngũ vũ lâm, có đúng thế chăng ?

Bách độc Ông sôi giận :

— Thuật dụng độc của lão phu, có thể bảo là vô địch trên giang hồ, thiết tưởng nội cái thuật đó, cũng đủ tạo thinh danh cho lão phu, cần gì phải tinh luyện vũ công ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử xì một tiếng :

— Ngươi nói thế, chẳng biết thẹn sao ? Vũ công tạo cái danh hùng, còn dụng độc, bất quá chỉ chuốc lấy tiếng nhơ, cái tiếng của hạng người gian trá, đê hèn, ta nghĩ ngươi cũng thừa hiểu như vậy chứ ?

Bách độc Ông lại càng sôi giận :

— Ngươi cứ xuất thủ, đừng nói lôi thôi ! Tại chiến trường ta có thể dùng mọi thủ đoạn hạ sát địch, không ai ngăn trở ta dụng độc, ta bất chấp thiên hạ cho ta là anh hùng hay đê hèn !

Câu nói buông dứt, chiếc trượng đầu chim cưu bay sang đối phương.

Ngọc Tiêu Tiên Tử quét ngược chiếc tiêu lên, hất vẹt ngọn trượng đoạn quát :

http://tieulun.hopto.org

— Khoan động thủ !

Bách Độc Ông thu trượng về :

— Ngươi đã thức ngộ là chưa phải đối thủ của ta !

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhẹ :

— Làm gì có việc đó ? Nhưng, ta muốn nói rõ ý muốn của ta cho ngươi biết, trong cuộc tiếp xúc hôm nay, ta chỉ chấp nhận một điều, hoặc ngươi dùng vũ công, hoặc ngươi dùng độc, trong hai lối đó, ngươi chọn một, có như vậy ta mới khâm phục ngươi có khí độ anh hùng.

Bách Độc Ông bật cười ha hả :

— Nếu ta dụng độc, ngươi cũng dụng độc ? Ngươi chuyên dụng độc à ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử lắc đầu :

— Những bậc anh hùng, quang minh, chánh đại, có ai học làm chi cái thực dụng độc ? Tuy nhiên, đề phòng những lúc gặp hạng người như ngươi, ít nhất ta cũng hiểu một phương pháp giải độc !

Bách Độc Ông càng cười lớn :

— Ta dám xưng là Bách Độc Ông, tức nhiên ta phải biết xử dụng trên trăm loại độc, đối phó với trăm loại độc của ta, là ngươi tự tìm khổ đấy !

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhẹ,

— Vô hại ! Ta chấp ngươi dùng trăm độc, ngàn độc, nhất định ngươi chẳng làm gì nổi ta !

Vẻ cương quyết của Ngọc Tiêu Tiên Tử làm cho Bách Độc Ông chùn lòng, trố mắt hỏi :

— Ngươi không sợ ta dụng độc ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử thản nhiên :

— Trước mặt đông đủ quần hùng, chả lẽ ta nói dùa với ngươi à ? Ta muốn cuộc giao đấu giữa chúng ta được minh bạch, nên bắt buộc phải hỏi ngươi, bây giờ ngươi nêu ý kiến là vừa !

Bách Độc Ông hỏi lại :

— Ngươi muốn ta giao thiệp với ngươi như thế nào ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử gằn giọng :

— Ngươi tự khoe là biết dùng trăm loại độc, chắc ngươi cho rằng ta phải bị hại vì thuật dụng độc của ngươi ?

Bách Độc Ông gật đầu :

— Điều đó là cái chắc !

Ngọc Tiêu Tiên Tử tiếp :

— Ta trúng độc, ta chết, dành với số mạng của ta, nhưng nếu ta không sợ loại độc của ngươi, nếu ta vô sự thì ngươi tính sao ?

Bách Độc Ông chưa đáp vội câu đó, chỉ mỉm cười, thốt.

— Làm gì ngươi khỏi bị hại vì chất độc của ta ? Ngươi phải biết, trong mình ta có, ít nhất cũng trăm loại, dùng loại nầy không công hiệu, ta dùng loại khác, ngươi có thuốc thần nào giải trừ được hàng trăm loại độc một lần chứ ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử trầm giọng :

— Vạn nhất, ngươi không hại ta nổi, thì sao ? Ngươi hãy cho ta biết đi !

Bách Độc Ông nhìn nàng, dò xét, Lão tự hỏi, nàng sở cậy gì, dám thách thức lão như thế ? Dù sao, lão cũng có phần nào gờm gờm, lâu lắm, lão mới thốt :

— Nếu ta không làm hại ngươi nổi, lập tức rút lui, và vĩnh viễn ta không trở lại, góp mặt với võ lâm Trung Nguyên nữa !

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhẹ :

— Đâu có dễ dàng như vậy chứ ? Phải biết điều kiện đưa ra, ngang giá với sanh mạng của ta mà ! Ngươi phải thêm phần quan trọng một chút đi !

Bách Độc Ông sôi giận !

— Vậy ngươi muốn ta phải hứa như thế nào ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhấn mạnh :

— Theo ý ta thì, nếu may mắn ta không bị hạ vì

http://tieulun.hopto.org

loại độc của ngươi, ngươi phải tôn ta làm sư phó, và kể từ đêm nay, ngươi phải chịu mọi sự sai khiến của ta!

Bách Độc Ông hừ một tiếng :

— Ta tuổi tác thế này, lại gọi ngươi là sư phó ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhẹ :

— Thì, ngươi tự tin là hại nổi ta, đã hại được ta, lại có khi nào gọi ta là sư phó mà sợ ?

Bách Độc Ông trầm giọng :

— Tự tin là một lẽ, còn hứa như thế là lẽ khác !

Ngọc Tiêu Tiên Tử bĩu môi :

— Thế là ngươi không dám nhận cuộc ?

Bách Độc Ông bị nàng khiêu khích mãi, bất giác phẫn chí, nhận liều :

— Được ! Ta bằng lòng như vậy ! Song, ngươi có chết, cũng đừng oán hận ta đấy !

Ngọc Tiêu Tiên Tử hân hoan ra mặt :

— Lời nói ra, có giá trị ngàn vàng, không phải khinh thường mà nói được. Ta chẳng bao giờ hối hận đến phải oán ngươi !

Bách Độc Ông mỉm cười :

— Bình sanh, ta không nói ngoa, thế là chúng ta thỏa hiệp với nhau như vậy rồi !

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu :

— Ngươi cứ xuất thủ đi !

Dương mộng Hoàn kinh hải, kêu lên :

— Ngọc Tiêu cô nương ! Chẳng phải trò đùa đâu ! Hãy đề phòng cái lão già man trá đó ! Cứ đứng bất động như vậy, chờ lão hạ thủ đoạn, thì cô nương khó tránh thất bại đấy !

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười ha hả :

— Tránh đi, tránh gì xa đi ! Để mặc ta, ngươi cứ tránh xa, dù phòng độc dược của lão quái vật chạm phải ! Nếu bọn ta thu phục được nào, thì cần như đánh bại Đào Ngọc Bội nữa phần tôi !

Dương mộng Hoàn trông thấy nàng điềm nhiên quá, tự nghĩ chắc nàng đã nắm một phương tiện gì đó, chế ngự lão quái vật kia, nên không nói gì thêm nữa, lui lại sau mấy bước trong một khoảng cách vừa phải.

Bách Độc Ông lắc lắc chiếc trượng, thốt :

— Trong chiếc trượng này, có phấn độc, phấn đỏ, chạm vào da, da sẽ phồng lên, thịt sưng, trong sáu khắc thời gian, toàn thân thể sưng phù, người trúng phải độc phấn chết. Ngươi hãy thận trọng nhé !

Ngọc Tiêu Tiên Tử đứng lặng tại chỗ, trong khi Bách Độc Ông vung trượng, quét tới. Phấn độc từ lòng trượng, bắn ra rơi phủ trên mình nàng.

Dương mộng Hoàn lo ngại hết sức.

Từ bao lâu nay, chàng có nghe nói là nàng có thuốc giải độc đâu ? Rồi hôm nay, lỡ dùng nàng dám thử Bách độc Ông, thật là một sự kiện trên chỗ tưởng của chàng !

Nhưng Ngọc Tiêu tiên Tử vẫn thản nhiên đứng yên tại chỗ, phấn độc rơi xuống mình nàng, chẳng khác nào bụi đường theo gió bốc lên, phủ trên người khách lộ hành.

Dương mộng Hoàn hết sức kỳ quái, thầm nghĩ :

— Nàng học ở đâu cái thuật giải độc chớ ?

Bên kia, Bách độc Ông trầm giọng dừng chờ công hiệu của phấn độc, lão định ninh trong phút chốc đấy, Ngọc Tiêu Tiên Tử sẽ van cầu lão dung tha tánh mạng.

Nhưng, thời khắc trôi qua rồi lại cứ phút lão bắn phấn độc sang nàng, Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn vô sự,

Dĩ nhiên, Bách Độc ông phải kinh hải, lão buộc miệng kêu lên :

— Kỳ quái thật !

http://tieulun.hopto.org

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười lạnh :

— Có gì kỳ quái ? Cho ngươi biết, thân thể ta thuộc loại bách độc bất xâm !

Bách độc Ông lắc đầu :

— Ta không tin !

Đưa chiếc trượng từ tay hữu sang tay tả, lão vung tay hữu lên, lần nầy thì một vầng phấn hồng bay ra, mờ mờ như khói.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn đứng lặng tại chỗ, mặc cho vầng phấn hồng rơi khắp trên mình.

Bách độc Ông thốt :

— Đây là loại phấn độc Mê Thần, nếu hít phải, lập tức mê loạn thần trí.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhẹ :

— Chỉ sợ vị tất !

Bách độc Ông tiếp nối :

— Hiện tại, ngươi đã trúng độc rồi đó, ta đếm đến năm, chất độc sẽ phát tác liền.

Rồi lão đếm.

Một, hai, ba, bốn, năm.....

Lão đếm đến mười, Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn trơ trơ, làm Bách độc Ông thẹn quá, gương mặt dài như mặt ngựa, đỏ ửng lên, thẹn quá thành hận lão hét to một tiếng, đồi tay trượng vung tay tả, phất ống áo nghe một tiếng rẹt, từ trong tay áo bay ra một đợt khói vàng, đợt khói bắn vào mình đối phương.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn bất động.

Liên tiếp trong mấy phút, Bách độc Ông tung ra độ hai mươi loại độc. Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn chẳng việc gì.

Dù xưng là Bách độc Ông, dù có thể sử dụng trăm [illegible] ngàn độc, song [illegible] lão nàng tiếc mình [illegible] số độc [illegible] danh [illegible] lão chọn một vài loại kịch độc [illegible] thần thái, và hiện tại lão đã sử dụng hai mươi tám

loại rồi, đối phương cũng trơ trơ như gỗ, giả sử lão [illegible] sử dụng tất số một trăm, vị tất sẽ làm gì nàng được ?

Tại cục trường, quần hùng chưa từng chứng kiến một cuộc so tài kỳ quái như thế, ai ai cũng ngưng thần, chú mắt, theo dõi cuộc diễn tiến giữa song phương.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhếch môi cười lạnh, hỏi :

— Ngươi còn bao nhiêu loại độc ?

Bách Độc Ông lắm nhắm :

— Kỳ quái ! Kỳ quái thật ! Có lý nào những loại kịch độc của ta lại mất cả công hiệu ?

Lão vươn tay tả ra, thốt :

— Ngươi có dám tiếp độc chưởng của ta chăng ?

Hỏi như thế, nhưng bàn tay của lão đã vươn tới đối phương rồi, lòng bàn tay đen như bôi mực.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười :

— Tiếp chứ sao không ! Nếu ta từ chối, ngươi có khi nào cam tâm nhận bại ?

Bách Độc Ông bước tới hai bước, vỗ bàn tay xuống vai nàng.

Lão không dùng chưởng lực, bất quá chỉ cần chạm nhẹ vào vai nàng, qua cái chạm đó, độc dược sẽ bị ấn xuống vai, thấm vào da thịt nàng.

Bất ngờ, bàn tay vỗ xuống, như chạm vào sắt, xương tay chấn động, nếu lão vỗ mạnh hơn một chút, chắc bàn tay gãy lìa.

Lão vội lùi lại mấy bước.

Chẳng những Bách Độc Ông khâm phục thật sự, mà tất cả những người đứng quanh đó, cũng hết sức lấy làm lạ.

Chờ cho Bách Độc Ông dừng vững, Ngọc Tiêu Tiên Tử mới bật cười ha hả đập tay vào áo cho lớp phấn đủ màu rơi xuống đất đoạn nhìn lão, buông gọn :

— Ngươi thua cuộc rồi đó !

Bách Độc Ông thở dài :

— Ta bất tài, danh thua cuộc. Ta phục ngươi thật sự !

Ngọc Tiêu Tinh Tử gật đầu :

— Đáng ngợi lắm ! dù sao, ta cũng khen ngươi có khi phách

http://tieulun.hopto.org

biết nhận chỗ kém của mình !

Thua cuộc dĩ nhiên rồi, nhưng ít nhất lão cũng phải hiểu tại sao lão thua, nàng có biện pháp gì, hoa giải dễ dàng tất cả loại độc của lão ?

Lão nhẩm ngẫm mấy tiếng : quái thật, kỳ thật. lão ngây người, lão lắc đầu, trông thiều não vô cùng !

Ngọc Tiêu Tiên Tử sợ lão sanh biến, vội gọi :

— Bách Độc Ông ! Lời giao ước của chúng ta trước khi vào cuộc, ngươi nhớ chứ ?

Bách Độc Ông đáp :

— Tự nhiên là ta nhớ !

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhẹ :

— Bây giờ, ngươi tính sao đây ?

Bách Độc Ông lộ vẻ khó khăn :

— Việc đó... việc đó...

Đúng ra, lão muốn nhận Ngọc Tiêu Tiên Tử là sư phó, cho đúng với lời giao ước, song mở miệng mãi mà chẳng thốt thành lời.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hừ một tiếng :

— Ngươi định bội ước phải không?

Bách Độc Ông trừng mắt :

— Ai bảo rằng ta bội ước ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử gằn giọng :

— Nếu ngươi còn nhớ lời giao ước, thì ngươi phải gọi ta là gì ?

Bách Độc Ông nghiến răng :

— Gọi ngươi là sư phó, nghe theo ngươi sai khiến !

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật gù :

— Khá đó ! Nhưng, ngươi chưa xưng hô ta, ngươi chưa nghe lời ta !

Bách Độc Ông hừ một tiếng :

— Hừa, là phải gọi, là phải tuân lịnh, đừng nói dông dài !

Ngọc Tiêu Tiêu Tử lại gật đầu :

— Được ! Ta chưa bức ngươi gọi liền bằng sư phó, ngươi hãy nghe lịnh ta đây !

Bách độc Ông trầm giọng :

— Cứ ra lịnh !

Ngọc Tiêu Tiên Tử chỉnh sắc mặt :

— Ngay từ bây giờ, ngươi hãy trở mặt, xem Đào ngọc Bội như cừu thù !

Bách độc Ông gằn từng tiếng :

— Lão phu vì lời giao ước với y mà đến, đến đây rồi,chẳng giúp y thì thôi, có lý đâu xem y như cừu địch ?

Đã tuân lịnh, đã gọi nàng là sư phụ dĩ nhiên Bách độc Ông phải đổi lối xưng hô, dù lão chưa công nhiên gọi nàng là sư phó, lão chẳng còn dám tự xưng tiếng ta, gọi nàng tiếng ngươi nữa.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cau mày :

— Lúc đầu tiên ta đưa ra, ngươi đã cải rồi, vậy là ngươi không thủ tín !

Bách độc Ông thở dài, buông gọn :

— Thôi được, lão phu tuân theo !

Ngọc Tiêu Tiên Tử tiếp nối :

— Gọi những người cùng đến đây với ngươi, quy tụ một nơi, nghe ta điều động !

Bách độc Ông cười khổ :

— Lão phu đơn thân độc lực đến đây !

Ngọc Tiêu Tiên Tử điềm nhiên :

— Vậy cũng được !

Bách độc Ông thốt :

— Lão phu còn mấy vật tùy thân, hiện tại để một nơi, hãy cho lão phu đi thu nhặt mấy vật đó, sáng ra, lão phu sẽ lên đường...

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu :

— Ngươi cứ đi, nhưng trở lại đây gấp, rồi muốn đi đâu tùy cho ta biết !

http://tieulun.hopto.org

Bách Độc Ông thở dài :

— Còn đi đâu nữa ? Từ nay, thân này đã mất tự chủ rồi, linh khiến thế nào làm thế ấy.

Ngọc Tiêu Tiên Tử chớp mắt :

— Cứ đi lo liệu công việc của ngươi đi !

Bách Độc Ông chuyển mình rời cục trường.

Dương mộng Hoàn bước tới một bước, vòng tay mầng nàng một câu :

— Mầng cô nương thành công !

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấp giọng :

— Đại hiệp có tin sự thật là thế chăng ?

Dương Mộng Hoàn giật mình :

— Trước mắt mọi người, chẳng ai nghi ngờ gì cả, dĩ nhiên tại hạ phải tin...

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhẹ :

— Vậy mà vẫn giả như thường ! Giả sử, những loại độc trên người của lão, đều là giả, thì làm sao lão hại ta được ?

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Vậy là cô nương tráo vật giả, thủ tiêu vật thật ? Trời ! Cô nương có thủ đoạn cao cường quá !

Ngọc Tiêu Tiên Tử trầm giọng :

— Địch đông, ta ít, nếu dùng sức, rất khó thắng chúng, tự nhiên phải dùng mưu đại hiệp hẳn thừa hiểu điều đó !

Dương mộng Hoàn lại tán lượt nữa :

— Tại hạ khâm phục cô nương vô cùng ! Xin cô nương thay áo đi !

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu, quay mình bước vào Trịnh phủ.

Trâm Vân Phượng nghênh đón, đưa vào trong, thay áo.

Quần hùng [illegible] cuộc so tài giữa Ngọc Tiêu Tiên Tử và Bách [illegible] cô Bách Độc Ông thua cuộc, nhưng [illegible] hiểu được đôi bên giao ước

những gì với nhau, bởi họ đứng xa xa, ngoài tầm tai, họ lấy làm lạ thấy Bách độc Ông bỏng nhiên rời cục trường.

Bách độc Ông bỏ đi, tình thế phải xoay chuyển, mà tất cả đều nhìn nhận là bất lợi. Họ cũng muốn ngăn trở lão nhưng ai ai cũng ngán lối dụng độc, nên chẳng dám nói năng gì.

Đứng phía sau tù xa, Đào ngọc Bội thấy rõ những diễn tiến tại cục trường, hắn cũng kinh dị không ít.

Hắn đã đặt rất nhiều hy vọng nơi Bách độc Ông, giờ lão bỏ đi rồi, cái nhuệ khí của toàn thể phải nhụt đi phần lớn.

Một bên xuống tinh thần, là bên kia phấn khởi lên, đòn cân tâm lý đã chênh nghịch chiều, thì đại cuộc phải dao động bất lợi.

Nhất dương Tử khẻ gọi Lý thương Lan :

— Bạch độc Ông thất bại, chúng ta mất đi một tay đối đầu lợi hại. Đào ngọc Bội mất đi một viện thủ dắc lực. Điều mà bần đạo hết sức thắc mắc, là Ngọc Tiêu Tiên Tử, làm thế nào hóa giải các loại độc của lão ấy rất dễ dàng như thế? Chẳng lẽ nàng có thân hình bằng đồng, bằng sắt ?

Lý thương Lan mơ màng :

— Hẳn nhiên bên trong phải có uẩn khúc gì...

Vừa lúc đó, Trịnh Cố Cương bước tới, vòng tay thi lễ...

— Từ bao lâu nay, nghe thinh danh của Lý Lão anh hùng như sấm rền tai, mãi đến bây giờ mới có dịp bái kiến, thật là một điều đại hạnh cho lão phu !

Lý thương Lan vội đáp lễ :

— Trịnh lão bảo chủ lại khách sáo rồi đó !

Rồi lão điềm nhẹ một nụ cười :

— Lão phu hết sức thâm cảm ơn trọng của lão bảo chủ, tất lòng chiếu cố tiểu tế...

Trịnh Cố Cương bật cười sang sảng :

— Dương đại hiệp đến Trịnh phủ, là làm một việc hạ

http://tieulun.hopto.org

mình, kết giao với kẻ dưới, chúng tôi vinh hạnh không hết còn gọi là ơn trọng gì?

Lý Thương Lan đưa tay chỉ Nhất Dương Tử:

— Đây là một trong Côn Lôn Tam Tử, ân sư của tiểu tẽ!

Trịnh Cô Cương hướng sang Nhất Dương Tử, cung kính thốt:

— Rất hân hạnh được bái kiến cao nhân!

Nhất Dương Tử mỉm cười!

— Trịnh lão bảo chủ quá đề cao bần đạo!

Lý Thương Lan cùng Nhất Dương Tử nhìn ra mặt trận, thấy Dương mộng Hoàn cầm kiếm tiến đến từ xa. Nhất Dương Tử khẽ thốt:

— Lý lão anh hùng hãy gọi gấp hắn dừng lại! Người bên cánh của Đào ngọc Bội rất đông, ẩn nấp mọi nơi, đề phòng họ Đào dùng kế dụ địch đây!

Lý Thương Lan cau mày:

— Mình nên bước tới, phòng ứng tiếp hắn, đạo huynh nghĩ sao?

Nhất Dương Tử gật đầu:

— Phải! Chính bần đạo cũng có ý đó.

Lý Thương Lan quay lại nhìn bọn hộ vệ, bốn người, chính là bọn Tứ Xú Xuyên Trung, dặn:

— Các ngươi ở lại đây, vâng theo lịnh sai khiến của Trịnh lão bảo chủ! Khỏi cần phải theo ta làm gì!

Xuyên Trung Tứ Xú vâng một tiếng, phân ra đứng hai bên cửa Trịnh phủ.

Nhất Dương Tử toan cất bước, bỗng một giọng nói vang rền vọng đến:

— Xin lão tiền bối mang theo vũ khí!

Nhất Dương Tử quay nhìn lại, thấy một đại hán, vận y phục chẹt, hai tay dâng hai thanh trường kiếm.

Lúc đó, Nhất Dương Tử mới nhớ ra là mình tay không, thanh bảo kiếm mang theo, đã trao cho Dương mộng Hoàn rồi.

Nhất Dương Tử tiếp nhận song kiếm, toan cất tiếng cám ơn, Trịnh cô Cương vội thốt:

— Con trai của lão phu đấy! Lão tiền bối bất tất phải khách sáo!

Trịnh Khai Văn tiếp lời cha:

— Vẫn bối là Trịnh khai Văn!

Nhất Dương Tử mỉm cười:

— Đa tạ thiếu bảo chủ.

Đoạn, lão quay mình, tiến về phía tù xa.

Dương mộng Hoan được thanh bảo kiếm của Nhất Dương Tử, đã có ý định dùng kiếm đó, chặt đứt song sắt lồng xe, cứu Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân, nghĩ là làm, chàng liền bước tới.

Chàng thừa hiểu, sau tù xa, cạnh tù xa, Đào ngọc Bội có mai phục cao thủ, nhưng chàng cho rằng, nếu chàng thành công, hai nàng được tự do rồi, thì Đào ngọc Bội phải bị chết ngay. Do đó, thấy nguy, chàng cũng phải làm, biết đâu chẳng đạt được ý nguyện?

Còn cách tù xa độ năm sáu thước, Dương mộng Hoàn chậm chân lại đề tụ chân khí, ngưng thần, giới bị đề phòng làm toán.

Lúc đó, Lý thương Lan và Nhất dương Tử chỉ còn cách chàng độ bảy tám thước, cả hai thấy chàng chậm bước, cũng chậm chậm chân lại, đảo mắt nhìn ra hai bên tù xa, cố tìm xem có địch mai phục chăng.

Dù đi chậm bao nhiêu, cũng đến gần tù xa, Dương mộng Hoàn cũng chẳng thấy động tịnh gì cả.

Chàng cử kiếm lên, toan chặt vào chấn song.

Bỗng, bên trong tù xa, Lam Tiểu Điệp đang ngồi xếp bằng trên, gọi gấp:

— Lui ra mau!

Dương mộng Hoàn giật mình, cấp tốc lui lại, xa độ sáu bảy thước.

http://tieulun.hopto.org

May cho chàng, vừa thoái hậu, một trậu mưa ngân châm và hai quả cầu lửa bay vút đến, xuyên ngang chỗ chàng vừa rời khỏi.

Quả cầu lửa, màu lam, bay vút ra xa, hết đà, rơi xuống chạm đất, nổ tung, cháy lên, màu lửa biến xanh dờn.

Dương mộng Hoàn kinh hãi, thầm nghĩ, nếu chậm chân một chút, chắc chắn đã bị lửa độc đốt mình, nếu không thì bị ngân châm bắn trúng, và ngân châm đó dĩ nhiên phải có tẩm độc.

Chàng đứng nguyên tại chỗ, chẳng dam nhích tới nửa bước.

Lý Thương Lan và Nhất Dương Tử cũng dừng chân lại.

Dương mộng Hoàn quay nhìn hai người, thốt:

— Ân sư và nhạc phụ lo lắng cho tôi quá! Thật tôi hết sức cảm kích!

Lý Thương Lan cười nhẹ:

— Lúc nầy đâu phải lúc ngươi tỏ lời cảm kích dông dài vô ích? Hãy chú tâm đối phó với địch là hơn!

Dương mộng Hoàn tiếp nối:

— Nhạc phụ dạy rất phải!

Chàng hoành ngang thanh kiếm, bảo vệ phần trước ngực, tìm cách khích nộ Đào ngọc Bội cho hắn chịu chường mặt, tiếp tục chiến đấu với chàng.

Bỗng, một âm thinh rất nhỏ vọng đến tai chàng. Chàng nhận ra, đúng là âm thinh của Lam tiểu Điệp. Nàng thốt:

— Đào ngọc Bội đã điểm huyệt ta, lại còn hạ độc khắp mình ta, ta phải giả vờ là mình bị chất độc kích thích đông tới vì hắn piểm huyệt mà tiêu tan hết vũ công. Thực ra ta đã vận khí, xung khai tất cả các huyệt đạo rồi, hiện tại, ta đang tìm cách giải trừ chất độc trên mình, bất quá, chỉ trong vòng ba bốn mũa, là ta thoát khỏi hắn. Lúc đó, ta được tự do hành động...

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp

— Ngươi chẳng cần lo lắng cho ta hơn, rất có thể vì quá lo lắng cho ta, ngươi bị chúng ám toán đấy. Hiện tại, ngươi nên tỏ hết sức lạnh nhạt đối với ta, nếu cần, cũng có thể tỏ ra thâm thù, cho Đào ngọc Bội đừng nghi ngờ gì cả. Trong thời gian quá, ta đối xử với ngươi có chỗ không phải song ta hứa kể từ nay trở đi, ta sẽ xem mình như một tiểu muội, còn ngươi là một vị ca ca, giàu nhân giàu nghĩa!

Dương mộng Hoàn suy nghĩ, cho là nàng nói phải, đúng pháp truyền âm nhập mật, cho nàng biết là chàng vâng lời.

Lam Tiểu Điệp lại tiếp:

— Dương huynh nên rời xa tiểu muội đi, hiện tại, cố giữ làm sao cho đừng bại nơi tay Đào ngọc Bội là đủ, chẳng cần phải thắng hắn. Đợi khi tiểu muội thoát hiểm rồi, mình sẽ có cách đối phó với hắn.

Nàng gọi chàng là Dương huynh, lại xưng hô tiểu muội, như vậy là chỉ tình lắm rồi. Chàng thầm nghĩ:

— Bách Độc Ông thua cuộc, giữ lời hứa với Ngọc Tiêu Tiên Tử, đã ly khai Đào ngọc Bội, điều đó có ảnh hưởng rất sâu xa cho hắn, rất có thể hoàn cảnh sẽ chuyển nguy thành an cho ta. Tuy nhiên, ta cũng phải đề phòng Bách Độc Ông biết đâu lão ấy cam tâm thất phục? Và lại, dù lão có bỏ đi, chẳng lẽ Đào Ngọc Bội vì mất lão mà triệt thoái thuộc hạ, bỏ dở cuộc tập kích nầy?

Bỗng, có tiếng cười khanh khách vang lên, tiếp theo đó là một câu nói dầy ngạo nghễ:

— Người tiếp viện của Dương huynh mới lúc một đến đông hơn, có lẽ tại hạ phải hạ thủ đoạn trước!

Từ trong bóng tối, Đào Ngọc Bội ung dung bước ra, Hắn đến cạnh tử xa, thọc mũi kiếm ngay lưng Lam tiểu Điệp, nhìn chàng, hỏi:

— Dương huynh muốn nàng chết hay sống?

Dương mộng Hoàn không tưởng là Đào Ngọc Bội có thể dùng đến những thủ đoạn hết sức đê hèn như thế, chàng kêu

http://tieulun.hopto.org

mày, điểu nụ cười lạnh :

— Đào huynh chưa đến đổi bại trận kia mà, sao vội giở thủ đoạn kém đẹp như vậy ?

Đào ngọc Bội hổn hển :

— Tại hạ bất buộc phải dùng thủ đoạn đó, là vì muốn bảo tồn tình hữu nghị của Dương huynh và Trịnh gia bảo mà thôi. Bởi, nếu xảy ra cuộc chiến khoáng đại, thì tự nhiên tại hạ phải sát hại Trịnh gia bảo, mà thực sự ra, Trịnh gia bảo nào có làm gì đáng tội với tại hạ, khiến phải nhận chịu số phận đó ? Chẳng qua vì Dương huynh mà tại hạ đến đây, rồi vì Dương huynh mà tại hạ phải khai trường huyết chiến. Giả sử, Dương huynh là kẻ dửng dưng, vô tình, chịu chui vào lồng sắt, thì tại hạ sẽ rút quyền về căn cứ ngay, hứa chắc, chẳng bao giờ xảy thiệt hại cho Trịnh gia bảo !

Dương mộng Hoàn chưa kịp hỏi gì, Đào ngọc Bội lại tiếp :

Bằng Dương huynh từ chối vào lồng, trước hết, tại hạ giết chết Lam tiểu Điệp, kế đến, là số phận của Độc Long phu nhân, sau cùng đến Trịnh gia bảo !

Lý Thương Lan cười lạnh, thốt :

— Đào ngọc Bội ! Có mặt ta tại đây, thiết tưởng ngươi không được toại ý đâu ! Đừng quá khoác lác !

Đào ngọc Bội dù đứng về cánh nghịch, cũng chẳng nỡ dùng lời gay gắt nặng nề đáp lại Lý Thương Lan, bởi hắn còn nghĩ đến ân giáo dưỡng ngày nào của vị ân sư, hắn lờ đi câu nói của họ Lý, hướng sang Dương mộng Hoàn :

— Dương huynh quyết định đi, tại hạ không thể chờ lâu !

Dương mộng Hoàn quay lại nhìn Lý Thương Lan và Nhất Dương Tử, rồi cất bước tiến dần đến tù xa.

Lý Thương Lan toan ngăn cản, nhưng chẳng rõ nghĩ sao, lại thôi. Lão day qua Nhất Dương Tử :

— Đạo huynh thấy đó, tiểu tẽ trung hậu vô cùng, biết rằng bước vào nguy cảnh, vẫn chẳng từ !

Nhất dương Tử hỏi :

Lý huynh có phương cách gì chăng ?

Lý Thương Lan thở dài :

— Nếu đã có phương cách, lão phu ngăn trở hắn rồi !

Nhất dương Tử trầm giọng :

— Tình cơ bần đạo nghĩ, thì dù Dương mộng Hoàn không đáp ứng, Đào ngọc Bội cũng không thể giết Lam tiểu Điệp !

Lý thương Lan suy nghĩ một chút :

— Không thể quyết đoán được, bởi Đào ngọc Bội là con người trào trở vô lường, nếu bị bức bách vì tình thế hắn dám hạ thủ đoạn độc hèn như thường.

Cả hai đối thoại với nhau, nhưng bốn mắt theo dõi Dương mộng Hoàn.

Dương mộng Hoàn cứ bước, càng đến gần tù xa.

Bỗng, Đào ngọc Bội hét to :

Dương mộng Hoàn buông kiếm xuống ngay !

Dương mộng Hoàn dừng chân, nhưng chẳng buông kiếm. Chàng quắc đôi mắt sáng ngời, nhìn trừng trừng Đào ngọc Bội nhếch nụ cười lạnh :

— Đào ngọc Bội ! Ngươi suất lãnh cao thủ, đang đêm tập kích Trịnh gia bảo, chỉ vì ta ! Hiện tại, ta ở trước mặt ngươi đây, ngươi sẽ làm gì ta ? Ngươi có dám cùng ta tử chiến chăng ?

Đào ngọc Bội cao giọng :

— Dương mộng Hoàn ! Ngươi thừa hiểu là bình sanh ta không tranh chấp về ý khí, nếu ta có phương sách nào bức bách được ngươi, ta áp dụng liền, chẳng cần phải dùng đến vũ lực.

Dương mộng Hoàn cười một tiếng :

— Ngươi dựa vào đâu làm áp lực đối với ta ? Sanh

http://tieulun.hopto.org

mạng của hai nàng đó ? Họ chết hay họ sống, phỏng có quan hệ gì đến ta ?

Đào Ngọc Bội bật cười ha hả :

— Bên ngoài thì xem ung dung vô sự lắm, chứ bên trong thì bấn loạn như tơ vò ! Dương mộng Hoàn ạ, ta biết rõ quá !

Dương mộng Hoàn xì một tiếng :

— Chưa hẳn như thế đâu !

Đào ngọc Bội cười lớn hơn :

— Dù cái chết của hai nàng không làm cho ngươi nao núng, song ít nhất ngươi cũng phải hiểu là họ có ý ám trợ ngươi, ta giết cả hai, là loại trừ hai đối thủ, ta nên làm chứ !

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Thuận ta là sống, nghịch ta là chết ! Ta giết xong hai nàng, sau đó sẽ tử chiến với ngươi.

Thanh Kim Hoàn Kiếm nhích động.

Bên trong tù xa, Lam tiểu Điệp ngã chúi tới trước.

Hiển nhiên, nhát kiếm đó, Đào Ngọc Bội dâm tới thực sự lỡ có chạm mình Lam tiểu Điệp, nàng mới ngã chúi tới.

Dương mộng Hoàn hấp tấp kêu lên :

— Dừng tay !

Đào Ngọc Bội rùn vai :

— Đã không hề quan gì, ngươi còn bảo ta dừng tay làm chi ?

Dương mộng Hoàn lạnh lùng hỏi :

— Làm thế nào, chịu lại nàng khỏi chết ?

Đào ngọc Bội hăng giọng :

— Ngươi chui vào lồng sắt là xong !

Hắn đưa tay, sờ cơ quan mở đóng từ xa.

Dương Mộng Hoàn lại hỏi :

— Nếu ta đáp cam kết là mang ta đi rồi, ngươi sẽ buông tha Tiểu gia bảo ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Nếu ngươi thỉnh cầu ta !

Hắn ấn nút cơ quan. Một hàng song sắc trong lồng buông xuống, ngăn chận Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân, đồng thời, một hàng song sắc khác bên ngoài, lại từ từ lên, chưa lồng.

Dương mộng Hoan quay nhìn ân sư và nhạc phụ, đột nhiên buông kiếm, bước nhanh vào lồng.

Lý Thương Lan toan quát chận, nhưng Nhất Dương Tử ngăn lại.

Bên trong, Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân nhắm nghiền đôi mắt, nhưng rồi lại mở ra, nhìn Dương mộng Hoàn. Ánh mắt của cả hai hòa diệu vô cùng.

Tiếp theo đó, có tiếng thở dài thườn thượt.

Rồi tiếng bánh xe nghiến sỏi trên con đường...

X

CHƯƠNG XI

VỢ CHỒNG TÌNH NẶNG

Nhìn theo từ xa lần lần xa, Lý Thương Lan thoạt đầu còn sửng sốt, không tưởng là Dương mộng Hoàn liều lĩnh như vậy, sau cùng, lão bình tĩnh hết lớn :

— Dừng lại đó !

Đào ngọc Bội từ từ quay mình lại, nhìn Lý lão anh hùng, khẽ nhếch một nụ cười :

— Lão anh hùng có điều chi chỉ giáo ?

Lý Thương Lan trầm giọng :

— Ta muốn ngươi để tù xa lại !

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Tại hạ đã thỏa ước với Dương mộng Hoàn rồi, không thể làm khác hơn, xin lão anh hùng thứ lỗi cho vậy !

Lý Thương Lan nhấn mạnh :

http://tieulun.hopto.org

— Ta không tranh biện với ngươi ! Ta muốn biết, ngươi có thắng lòng để tu xa lại đó hay không ?

Đào ngọc Bội ngưng trọng thần sắc, đôi mắt giương tròn, ánh mắt nghiêm lạnh bắn tinh quang sang Lý thương Lan, lâu lắm, không nói gì.

Hắn thầm nghĩ :

— Ta có thể đối xử với lão như đã đối xử với mọi người chăng ? Dù sao thì lão cũng có công giáo dưỡng ta nên người cái ân đo không thể nào ta quên được.

Trong một thoáng, hắn muốn ra lịnh cho tù xa dừng lại, nhưng rồi hắn lại nghĩ :

— Đây là dịp quyết định việc thành bại của ta trong kế hoạch tạo dựng ba nghiệp giang hồ, nếu vì tình riêng mà phóng thích Dương mộng Hoàn, tôi vĩnh viễn ta chẳng còn hy vọng chế ngự hắn được. Không, ta không thể nghe theo lời lão. dù, ta có mang tiếng bội nghĩa vong ân cũng đành.

Hắn cười nhẹ, buông cộc lốc :

— Không !

Nhất Dương Tử vụt bước tới hai bước, nhặt thanh bảo kiếm do Dương mộng Hoàn buông rơi trên mặt đất, gọi Lý Thương Lan :

— Lý huynh ! Con người đó đã tán tận thiên lương rồi đừng tranh luận với hắn, vô ích !

Đào Ngọc Bội sôi giận, quắc mắc nhìn Nhất dương Tử :

— Ta thề sau khi giải quyết việc nầy xong rồi, sẽ đến Côn Lôn, tru diệt bọn Tam Tử các ngươi, toàn phái các ngươi, chẳng chừa một mạng !

Nhất dương Tử cười lạnh :

— Chỉ sợ gã Đào Ngọc Bội đê hèn kia không làm nổi việc đó !

Đào ngọc Bội gằn từng tiếng :

— Ngươi chờ xem ! Ta hạn trong vòng sáu tháng nữa sẽ tận diệt toàn phái Côn Lôn của ngươi !

Lý thương Lan thốt :

— Những môn công ghi chép trên Bí Kiếp Quy nguơn, ta có lãnh hội qua rồi, nghĩ cũng chẳng có gì siêu việt, đêm nay nếu ngươi không lưu tù xa lại đây ta nhất định cùng ngươi tử chiến.

Đào ngọc Bội xóc lại thanh kiếm Kim Hoàn cho vững tay cầm, từ từ bước tới gần Lý thương Lan hơn :

— Lý lão anh hùng, người nhất định bức tại hạ phải làm cái việc mà tại hạ cố tránh làm ?

Lý thương Lan gật đầu :

— Ta đã nói, nếu ngươi không lưu tù xa lại, trong hai ta phải có một sống một chết !

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Lòng thương con rể như lão tiền bối, nghĩ cũng đáng ngợi lắm ! Chính tại hạ là người ngoại cuộc, còn cảm động thay, hà huống họ Dương ! Chẳng rõ hắn tu mấy kiếp, hôm nay lại hưởng phúc hạnh vô cùng ! Rất tiếc, hắn phong lưu thành tánh, đối với Lý cô nương, hắn không mảy mai chân tình, chạy quanh theo nữ sắc, điều đó thì Lý lão tiền bối biết hơn ai hết, và hiện tại thì, như lão tiền bối đã thấy đó, hắn vì Lam tiểu Điệp, vì Độc Long phu nhân, cam tâm bỏ kiếm chui gọn vào tù xa, chịu chung cảnh ngộ, bất chấp còn một vợ bên ngoài, có lẽ đang khổ sở vì hắn !

Nhất dương Tử thầm nghĩ :

— Đào ngọc Bội quả là con người có miệng lưỡi sắc bén vô tưởng ! Nếu Lý thương Lan vì lời nói khích của hắn mà sanh sự, thì đúng là phiền phức lắm đó !

Lão đạo trưởng chen vào :

— Lý huynh hãy lùi lại đi, nhường cho bần đạo xuất trận đầu !

Đạo trưởng loang trường kiếm một vòng, bước tới đứng án trước mặt Lý thương Lan, rồi hoành ngang thanh kiếm trước ngực, lạnh lùng thốt :

— Chúng ta biết nhau quá nhiều, chẳng cần gì phải nói

http://tieulun.hopto.org

những tiếng thừa, cứ xuất thủ là hơn !

Đào ngọc Bội giương tròn mắt nhìn sửng Nhất dương Tử lâu lắm, mới cất tiếng :

— Hãy chú ý ta xuất thủ đây !

Nhất dương Tử gật đầu :

— Bần đạo đã sẵn sàng, ngươi cứ tiến tới !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Được rồi !

Hắn uốn cong người như vành cung, bất thình lình vọt tới, mũi kiếm Kim Hoàn nhắm đúng ngực Nhất dương Tử lao vào.

Nhất dương Tử điềm nhiên hất thanh kiếm lên, định chặt vào kiếm địch.

Đào ngọc Bội đã biết thanh kiếm đó là một báu vật, chém sắt như chém bùn, tự nhiên không dám để kiếm hắn chạm nhằm, rút cánh chỏ về, tạt kiếm qua một bên, đồng thời đưa tay tả phóng ra một đao chỉ phong, nhằm cổ tay Nhất dương Tử.

Vốn biết võ học của phe Quy Ngưu Bí Kiếp có nhiều môn kỳ diệu, biến hóa vô cùng, nếu không cẩn thận, sẽ bị họ Đào đánh bại dễ dàng, lão lập tức thi triển kiếm pháp Phân Quang, một tuyệt học của phái Côn Lôn, cùng một lúc lão cũng phóng trọn mười hai chiêu kiếm Truy Hồn, vừa phòng vệ bản thân rất chặt chẽ, vừa công địch rất hiệu quả.

Trong phút chốc, song phương đã trao đổi nhau hơn ba mươi chiêu.

Nhờ có thanh kiếm báu, Nhất dương Tử bức [illegible] ngọc [illegible] mất tiếp, nếu [illegible] không sợ thanh kiếm [illegible] đó, thì có lẽ hắn đã áp đảo Nhất dương, từ ngày tu [illegible] tiêu dao.

Trận thế giữa song phương bất phân thắng bại.

Lý thương Lan nhảy vào cuộc chiến, chàng [illegible] Nhất dương Tử thừa sức [illegible] vệ, ít nhất cũng một thời [illegible] dài, lão nhìn qua [illegible] xa, thấy bọn thuộc hạ của Đào N[illegible] Bội từ từ đẩy đi, càng [illegible] càng xa, lão khẩn cấp ra mặt [illegible] tới :

— Đào huynh cẩn thận nhé, cố ngăn chặn hắn, [illegible] phải đuổi theo tù xa, cứu Dương Mộng Hoàn !

Đào ngọc Bội đột nhiên công tới hai nhát kiếm, bức người Nhất dương Tử, đoạn hoành thân đảo bộ chạy trước mặt Lý thương Lan, đồng thời hắn lạnh lùng quát :

— Đứng lại !

Xử dụng chiêu Lực Tảo Nhủ Nhạc, Lý thương Lan đảo ngọn trượng rít gió một tiếng vù, nghênh đón Đào ngọc Bội vừa cử kiếm công tới.

Khí thế của lão mãnh liệt quá, Đào ngọc Bội phải né tránh hắn gần từng tiếng :

— Tại hạ muốn khuyên lão anh hùng một câu, xin lão anh hùng hãy chú ý.

Lý thương Lan hừ lạnh :

— Nói mau !

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Không nên đến gần tù xa !

Lý thương Lan cao giọng :

— Ta muốn ngươi cải biến chủ ý !

Đào Ngọc Bội điềm nhiên :

— Tại hạ đã thỏa ước với Dương mộng Hoàn như thế, nếu bây giờ cải biến chủ ý, thì Trịnh gia bảo sẽ biến thành bình địa. Giữ sử thỏa ước đó, tại hạ triệt thoái toàn lực lượng, để cho Trịnh gia bảo được toàn vẹn, thiết tưởng đó cũng là một ý tốt rồi, đừng bức bách tại hạ phải hủy bỏ những gì đã hứa với họ Dương.

Lý thương Lan cười lạnh :

— Ngươi tưởng ta hèn kém đến độ nghe ngươi dọa thế mà khiếp sợ à ?

Đào ngọc Bội rùn vai :

— Lão tiền bối không tin, cứ đuổi theo tù xa, có điều nếu gặp nguy hiểm gì xin đừng oán trách tại hạ !

Lý thương Lan cương quyết :

http://tieulun.hopto.org

— Được, ta thấy cái tài của ngươi như thế nào, ngay trong đêm nay !

Lão vung Long Đầu Trượng, đánh ra hai chiêu, bức Đào ngọc Bội lùi lại năm sáu thước.

Bên kia, Nhất dương Tử cử cao kiếm lên :

— Tiếp tục đi, chúng ta chưa phân thắng bại !

Đào ngọc Bội sôi giận :

— Ngươi muốn chết, ta cho chết !

Vung Kim Hoàn kiếm, hắn xuất phát ba chiêu liền.

Ba chiêu đó, hết sức ác liệt, làm cho Nhất dương Tử phải vận dụng toàn năng mới hóa giải nổi.

Lập tức, đạo trưởng trả lại ba chiêu liên hoàn trong Thập Nhị Kiếm Pháp Truy Hồn, đó là ba chiêu Khởi Phượng Đằng Giao, Sóc Phong Cuồng Khiếu và Vụ Liễm Vân Thu.

Kiếm ảnh chớp lên, như ngân sao rơi rụng, như vạn đóa hoa bạc tung bay, lợi hại phi thường.

Thực ra, Đào Ngọc Bội thừa phương pháp hóa khai ba chiêu kiếm liên hoàn đó, song ngại đạo trưởng xử dụng báu kiếm, nếu hóa khai tất phải cho hai thanh kiếm chạm vào nhau, và thanh kiếm của hắn phải bị chém gẫy, do đó hắn hồi bộ tránh lằm kiếm địch.

Nhất dương Tử thừa thế, lướt tới, phóng luôn chiêu Thạch Phá Thiên Kinh.

Đào Ngọc Bội dù có kiếm pháp tinh kỳ, vẫn không làm sao tung hoành được trước thanh kiếm báu của Nhất dương Tử, thành thử lắm lúc hắn lúng túng, nếu là tay nào khác, đã phải thảm bại từ lâu.

Giao chiến mà cứ tránh né chạm kiếm mãi, thì làm sao thủ thắng ?

Nhất dương Tử chiếm ưu thế, giở ngay chiêu kiếm đắc ý nhất trong đời ngang dọc của lão, công cùng một lúc hai nơi trọng yếu trên người Đào Ngọc Bội, một tại ngực, một tại rốn. Một kiếm vẻ thành hai hoa bạc, mỗi hoa loa đến một chỗ. Xử dụng chiêu đó, phải có thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn.

Nhưng, trong hai đóa hoa bạc, phải có một thực một hư, và dĩ nhiên trong hai nơi trọng yếu đó, chỉ có một, bị nhắm làm đích. Tuy vậy, làm sao nhận định được hoa nào hư, hoa nào thực, điểm nào là đích chánh ?

Đào ngọc Bội không đủ thời giờ phân tách, mà dù có đủ thời giờ cũng chẳng dám nghinh đón, lập tức hắn vận tụ chân khí, tung mình lên không, thoái hậu xa hơn năm sáu thước.

Nhất dương Tử toan vọt theo, thừa thắng hạ hắn, nhưng Đào ngọc Bội đã vung tay tả, phóng trả ba chưởng.

Chưởng lực của hắn cũng khá lợi hại, âm kình bay ra, cuốn tới ào ào, như sóng biển tràn bờ.

Nhất dương Tử không đề phòng, có phần nào lúng túng, vung tay phóng ra một chưởng, đón chưởng thứ nhất của Đào ngọc Bội, đến chưởng thứ hai của hắn, đạo trưởng chẳng làm sao nghinh đón kịp, mà cũng chẳng tránh né kịp, vội nhích thân mình qua một chút, nghiên vai hứng âm kình, chưởng thứ ba của Đào ngọc Bội liền theo đó, đã tới nơi, chạm đúng ngực đạo trưởng.

Chưởng lực lợi hại thật, nhưng chẳng được mạnh lắm, dù vậy cũng đẩy bật Nhất dương Tử lùi lại hơn năm bước.

Đánh ra chiêu đó, bất quá chỉ là một chưởng, song Đào ngọc Bội áp dụng phương pháp triệt khí phân lực ghi trên Bí Kiếp Quy Ngươn, ngắt chưởng lực làm ba giai đoạn, như loại chưởng liên hoàn, tuy nhiên lợi hại hơn liên hoàn chưởng.

Đánh Nhất dương Tử trọng thương rồi, Đào ngọc Bội nhảy vút lên không, uốn cầu vồng đáp xuống chân đầu Lý Thương Lan, cao giọng hỏi :

— Lý Lão tiền bối có thể nghe tại hạ nói một câu chăng ?

Lý Thương Lan vừa cử cao Long Đầu trượng, vừa thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Giả sử không còn cách nào khác hơn là phải đánh nhau, thì hôm nay ta và ngươi sẽ có một còn một mất!

Đào Ngọc Bội cười lạnh :

— Ngày nay, tình thế trên giang hồ, đã thành cục diện tranh chấp giữa tại hạ và Dương mộng Hoàn, sự việc đó chẳng dính dáng gì đến bàng tiền bối như Lý lão anh hùng, bởi sông rộng sóng sao đùa sóng trước, chẳng khi nào sóng trước lại quật trở lại sóng sau, thế hệ của lão anh hùng đã qua rồi, hãy để cho thế hệ sao tung hoành trong thiên hạ. Tại sao lão anh hùng khổ tâm chen lấn vào trường thị phi? Phải biết, thoái một bước, danh còn, vị còn, mà tới một bước, rất có thể thân bại, danh hệt, đáng tiếc cho bao nhiêu năm tạo dựng một thinh danh... Lão anh hùng nên nghe theo tại hạ, lập tức rời Trịnh gia bảo, về ẩn dật núi thẳm rừng sâu, có như vậy mới bảo tồn được cái gì đáng quý!

Lý Thương Lan sôi giận, quát to :

— Tiểu tử khoác lác, đáng bị thật! Dám buông lời giáo huấn ta!

Tay lão vung lên, Long Đầu Trượng bay tới liền.

Đào Ngọc Bội nhảy tạt qua một bên, né tránh, đoạn nghiêm giọng :

— Tại hạ nghĩ tình ngày trước, nhường lão anh hùng một trượng đó!

Lý Thương Lan hét như sấm :

— Phản đồ! Ngươi phải chết nơi tay ta!

Chiếc trượng lại rít gió, bay tới.

Lần này, Đào ngọc Bội không né tránh nữa, ngang nhiên cử kiếm phản công.

Song phương lại khai diễn trường ác chiến.

Ngồi trông từ xa, xếp bằng tròn, Dương mộng Hoàn suy nghĩ, tìm phương giải thoát, cho mình, cho luôn cả Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân.

Giữa hai nàng và chàng, có một hàng song sắt chắn ngang bên kia Lam tiểu Điệp mở mắt ra, nhìn chàng, khẽ thốt :

— Dương huynh lại tự làm khổ cho mình rồi đó!

Vào ngồi trong tù xa, để tìm phương pháp giải thoát, đúng là chàng làm một việc quá mâu thuẫn. Ai bảo chàng vào đấy?

Mâu thuẫn đó, chỉ có chàng biết mà thôi, bởi chàng phải vào tù, để cho Đào ngọc Bội triệt thoái thuộc hạ, cứu nguy cho Trịnh gia bảo, rồi sau đó, chàng tìm cách thoát thân, không vào tù thì có bao giờ Đào ngọc Bội chịu buông tha Trịnh gia bảo?

Nghe Lam tiểu Điệp nói thế, chàng cười nhạt, đáp :

— Nếu không tự làm khổ, thì tại hạ làm sao bảo vệ nổi mấy trăm mạng người?

Lam Tiểu Điệp tiếp :

— Không! Chưa chắc gì Đào ngọc Bội cần quét nổi Trịnh gia bảo như hắn đã rêu rao. Dương huynh vào đây, chẳng ngoài cái ý muốn cứu tiểu muội. Trong quá khứ, tiểu muội đã vô lễ với Dương huynh rất nhiều lần, Dương huynh chẳng hận tiểu muội sao?

Dương mộng Hoàn tránh né vấn đề đó?

— Đào ngọc Bội đến đây, chỉ vì muốn chế ngự tại hạ, nếu hắn không toại ý, hắn sẽ tàn hại người lành, tại hạ đâu nỡ để người lành chịu họa lây?

Độc Long phu nhân chen vào :

— Ngươi tưởng, vào ngồi trong tù xa rồi, Đào ngọc Bội sẽ cam tâm bỏ ý định tàn phá Trịnh gia bảo?

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Tự nhiên là chẳng cam tâm rồi!

Độc Long phu nhân hừ một tiếng :

— Biết vậy sao ngươi còn chui mình vào đây?

Dương mộng Hoàn thở dài, toan đáp, bỗng nhiên tiếng Lý thương Lan hét lớn :

http://tieulun.hopto.org

— Tránh ra !

Bàn tay của lão vươn ra, một ngọn chỉ phong Cản Nguơn bay vút tới.

Đã biết Cản Nguơn Chỉ lợi hại như thế nào Đào ngọc Bội cấp tốc tránh qua một bên.

Lý Thương Lan lại phóng tiếp một chỉ phong.

Nơi đôi mày của Đào ngọc Bội, sát khí bốc lên, hắn biết rõ, họ Lý nhất định cứu Dương mộng Hoàn cho kỳ được, những chiêu thức lão đưa ra, toàn là chiêu độc lại vận dụng toàn công phu nội lực, hắn lại nhảy tạt qua một bên tránh luôn.

Hắn tránh ra xa, Lý Thương Lan tiến gần từ xa, đồng thời lão quát to:

— Dương mộng Hoàn ! Ngươi chẳng phải lo ngại...

Bỗng, một ánh lửa nhảng lên, ánh lửa đó kéo dài ra, màu lam, bắn tới.

Lý Thương Lan vung trượng, quét ngọn lửa, lửa tan biến ra thành từng tia nhỏ, bám vào y phục, râu tóc của lão, bắt cháy lên.

Nhất dương Tử gọi lớn :

— Lửa độc đấy. Lý huynh ! Hãy ngã xuống, lăn mình, dập tắt ngay !

Lý Thương Lan không còn làm cách nào khác hơn, đành nhào xuống đất, lăn nhanh mấy vòng, lửa trên mình tắt liền,

Đào ngọc Bội từ xa vọng đến :

— Giả sử tại hạ không ra lịnh bảo chúng ngưng bắn lửa, thì tiền bối phải thọ lại rồi. Vì chút tình ngày xưa, tại hạ bắt buộc nương tay cho tiền bối đó!

Nhất dương Tử bước tới hỏi:

— Lý huynh có bị thương nặng chăng ?

Lý Thương Lan vừa đứng lên, vừa đáp :

— Chẳng có gì quan trọng, điều đáng ngại, là tình cảnh của Dương mộng Hoàn.

Nhất dương Tử trông thấy chòm râu dài, bạc phếu của lão cháy độ nữa phần, y phục thì loang lạ, trông quái dị vô tưởng, nơi vai tả, lỗ cháy khá lớn, bày da, chừng như đã phỏng lửa, đạo trưởng cau mày, thốt:

— Ngọn lữa đó, tuyệt độc, cần phải cắt bỏ chỗ da thịt bị cháy, ngừa thâm nhập vào nội thân. Còn Dương mộng Hoàn thì, hiện tại dù hắn bị giam cầm, song chẳng đến đỗi nguy tánh mạng, chúng ta sẽ lo phương cứu giải cho hắn sau, giờ đây, chẳng nên hấp tấp!

Lý Thương Lan nhìn xuống vai tả, gọi đạo trưởng:

— Đạo huynh cho lão phu mượn thanh kiếm đi!

Nhất dương Tử bước tới, trao kiếm cho họ Lý, dặn :

— Cẩn thận nhé, Lý huynh ! Kiếm sắc lắm đấy!

Lý Thương Lan đưa lưỡi kiếm hớt qua chỗ bị cháy nơi đầu vai tả máu tươi vọt ra như xối, song lão vẫn điềm nhiên, bật cười ha hã :

— Đạo huynh xem đã được chưa ?

Nhất dương Tử nhận ra, chỗ bị kiếm hớt, bày lớp thịt đỏ, biết là đã khỏi phần bị chất độc ngấm, gật đầu :

— Được rồi !

Đạo trưởng thu nhận thanh kiếm, đút vội vào vỏ, tiếp :

— Để bần đạo dịt chỗ thương tích cho Lý huynh !

Lý Thương Lan mỉm cười :

— Một vết thương nhỏ mọn như vậy, lão phu nào dám làm nhọc đến đạo huynh ?

Rồi lão đưa tay vào mình, lấy ra một chiếc bình ngọc, lấy hai viên thuốc màu hồng, uống một viên, còn một viên lão bỏ vào miệng nhai cho nhỏ, đắp lên chỗ vừa cắt.

Lão ngẩng đầu lên, trông thấy từ xa đã cách ngoài mười trượng.

http://tieulun.hopto.org

Nhất dương Tử thấp giọng bảo :

— Lý huynh hãy trở vào phủ nghĩ một lúc, chúng ta sẽ bàn định phương cách cứu Dương mộng Hoàn sau :

Lý Thương Lan thở dài :

— Đành vậy chứ còn biết làm sao hơn !

Cả hai trở về bảo. Trịnh cố Cương đã sai gia nhân sửa soạn chỗ nghỉ cho họ trước rồi.

Nhất dương Tử nhận thấy sự tình có nhiều điểm không được minh bạch lắm, song xét lại phận mình, không đủ tư cách hỏi han gì, do đó đành câm lặng, tự nhủ nên dè dặt đề phòng là hơn!

Tuy bị một chưởng của Đào Ngọc Bội nơi ngực, thương thế chẳng trầm trọng lắm, đạo trưởng chỉ cần điều tức một lúc, là khôi phục nguyên lực thường.

Đêm đó, chẳng còn biến cố nào xảy ra nữa, mọi người đều ngủ thẳng giấc.

Trịnh cố Cương đã sai phái người trong bảo, thu dọn thi hài những kẻ bạc mạng, mai táng xong xuôi liền trong đêm, nên sáng ra, mọi việc đâu vào đấy, và lão bảo chủ cũng đã cho dọn mấy thức ăn sáng cho tân khách dùng, như thường lệ, chẳng khác nào trong đêm vừa rồi, tại bảo, được bình tịnh vô sự.

Trịnh cố Cương cho Nhất dương Tử và Lý thương Lan biết là trong đêm, bên ngoài bảo, cánh của Đào ngọc Bội chạm trán với hào kiệt vũ lâm song phương đều tổn thương.

Nhất dương Tử thở dài :

Hành động tàn bạo của Đào ngọc Bội càng ngày càng bộc lộ, hẳn là mối họa cho vũ lâm sau nầy...

Trịnh cố nương thốt :

Hiện tại, tệ bảo đã trở thành cục trường tranh chấp giữa hưởng đạo chánh tà trong vũ lâm, mà lão phu thì bất tài, không chi trì nổi tình thế dám mong Lý lão anh hùng tạm chủ trương

mọi việc, hoạch định mưu lược ứng phó với những diễn tiến tương lai, tiếp đón thiên hạ anh hùng phân phối công tác.

Lý thương Lan đáp nhanh :

— Lão phu nào dám đảm nhận một trọng trách như vậy ? Xin lão bảo chủ cứ tiếp tục vai trò chủ sử, bọn lão phu sẽ luôn luôn ở bên cạnh, giúp giật khi cần !

Trịnh cố Cương cố nhượng quyền điều khiển cho Lý thương Lan, Lý thương Lan vẫn một mực từ chối.

Nhất dương Tử thấy thế thốt :

— Trịnh lão bảo chủ không nên khách khí, khách dù mạnh, dù tài đến đâu cũng chẳng lấn áp chủ. Mọi việc phải do lão bảo chủ sắp xếp, bọn bần đạo sẵn sàng tùy thuộc, để lo cho đại cuộc được thành.

Lý thương Lan tiếp :

— Việc trọng yếu trước tiên, là lão bảo chủ hãy sai phái người đò la tin tức, xem Đào Ngọc Bội đưa tù xa đến đâu.

Trịnh cố Cương gật đầu :

— Lão phu đã nghĩ đến điều đó rồi, và đã sai mười lăm tên thuộc hạ theo dõi hắn.

Ba hôm qua.

Ba hôm qua rất mau, tại Trịnh gia bảo, không ai biết được tin tức gì của Dương mộng Hoàn. Lý thương Lan và Nhất dương Tử hết sức lo ngại, còn Trầm vân Phượng thì lúc nào mặt cũng hoen ngấn lệ.

Đến ngày thứ tư, vào giờ ngọ, Nhất dương Tử Trịnh cố Cương và Lý thương Lan đang ngồi tại sảnh đường, bỗng có có một tên gia nhân tay cầm một phong thư, hấp tấp đi vào, trình lên bảo chủ.

Trịnh cố Cương tiếp lấy, đọc mấy chữ bên ngoài phong bì :

« Nhất dương Tử đạo trưởng khai khẩn »

Lão bảo chủ bèn trao thư cho đạo trưởng.

Nhất dương Tử tiếp lấy, bốc phong bì lấy ra một

http://tieulun.hopto.org

mãnh giấy xếp tư, đọc. Đọc xong, đạo trưởng biến sắc, giương tròn mắt, há hốc mồm.

Lý thương Lan hấp tấp hỏi :

— Thư nói gì thế đạo huynh ?

Nhất dương Tử trao mãnh giấy cho Lý thương Lan, thốt :

— Lý huynh đọc đi !

Lý thương Lan đọc liền :

— Cho Nhất dương Tử đạo trưởng biết, từ ngày vào tù xa, dù đối diện với mỹ nhân, Dương mộng Hoàn mãi nghiền ngẫm cảnh anh hùng mạt lộ, không tỏ vẻ gì hận hoan cả. Tại hạ đã chọn, đúng đêm rằm tháng bảy tới đây, vào, lúc canh ba, lúc Quỷ Môn Quang nơi âm cảnh mở cửa rước oan hồn thập phương, sẽ hỏa thiêu hắn trên Bách trượng Phong. Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân cũng đồng chung số phận như hắn. Sau khi Dương mộng Hoàn chết rồi, giang hồ cần như quy phục dưới tay tại hạ. Đạo trưởng hãy chuẩn bị sẵn sàng, đợi một ngày nào đó, tại hạ sẽ đưa tin sang, thỉnh đạo trưởng quang lâm tệ son dự lễ mừng tại hạ lên ngôi bá chủ vũ lâm !

Dưới thư, có ghi tên Đào Ngọc Bội.

Lý thương Lan cau mày, gằn giọng :

— Súc sanh ngông cuồng thái quá !

Trịnh Cố Cương hỏi :

— Phong thư đề cập đến Dương đại hiệp ?

Lý thương Lan gật đầu, trao thư cho lão bảo chủ xem :

Xem xong, họ Trịnh cũng biến sắc mặt, lão lắc đầu, thở dài :

— Nếu Dương đại hiệp bị hại, thì đúng là vũ lâm Trung Nguyên đã đến hồi mạt vận !

Nhất Dương Tử cũng thở dài, tiếp nối :

— Gửi phong thư này, Đào ngọc Bội có dụng ý gây hỗn loạn tâm tư cho bọn ta đó !

Lý thương Lan gật đầu :

— Đúng vậy ! Hắn muốn gieo niềm lo nghĩ mãi mãi cho chúng ta !

Nhất Dương Tử trầm giọng :

— Từ đây đến rằm tháng bảy, chúng ta còn ba tháng dài, thời gian đó đủ cho chúng ta tìm cách đối phó.

Trịnh Cố Cương mơ màng :

— Chẳng hay Đào ngọc Bội có gửi thư như thế đi khắp sông hồ ?...

Nhất Dương Tử trầm ngâm một chút :

— Đào ngọc Bội định nhân cuộc hỏa thiêu ba người ấy, tung mồ mẻ lưới bắt hết quần hùng vũ lâm, để thực hiện thâm mưu đoạt bá nghiệp, t ất nhiên phải có thông tri chín đại môn phái!

Trịnh cố Cương bàn :

— Trong thời gian chờ đợi, chúng ta liên lạc với chín đại môn phái, cùng các cao thủ vũ lâm, thiết kế giải cứu Dương đại hiệp, rồi thừa cơ hội, tru diệt luôn Đào ngọc Bội...

Nhất Dương Tử thốt :

— Đào ngọc Bội có hành tung bí mật, còn ai biết hắn thực sự nương thân tại địa phương nào mà hòng tìm hắn ?

Lý Thương Lan chen vào :

— Chúng ta cứ đến thẳng Bách Trượng Phong, xem qua hình thế, liệu cách bố trí, chờ đúng ngày đúng giờ, hắn đến là xuất thủ, can gì phải biết căn cứ hắn ở đâu ?

Nhất Dương Tử mỉm cười :

— Rất có thể Bách Trượng Phong hiện giờ là sào huyệt của Đào ngọc Bội, chúng ta có đến đó, cũng chẳng ích lợi gì...

Lý thương Lan trầm giọng :

— Lão phu cũng nghĩ như đạo huynh, song ngồi yên mà đợi đến rằm tháng bảy, lão phu cảm thấy nóng nảo làm sao !

Vừa lúc đó, Trầm Vân Phượng bước vào y phục xốc xếch, gương mặt tiều tụ . Nàng nhìn mọi người, rồi hướng sang Nhất dương Tử, hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Đại sư bá vừa nhận được tin tức của Dương ca ca tôi ?

Nhất dương Tử gật đầu :

— Phải ! Hiện tại bần vẫn còn kẹt trong tay Đào Ngọc Bội, và bần đạo đang nghĩ cách giải cứu hắn.

Trầm vân Phượng đưa mắt nhìn mảnh giấy trong tay Nhất dương Tử :

— Tôi nghe thể đọc phong thư đó chăng, hở đại sư bá ?

Nhất dương Tử do dự một chút, đoạn trao mảnh giấy cho nàng.

Trầm Vân Phượng đọc xong, diễm nụ cười nhạt, rồi trao trả mảnh giấy lại Nhất dương Tử.

Đã quá đau thương ba hôn hôm rồi, chừng như Trầm Vân Phượng kiệt sức, không còn khóc nổi dù biết được tin Dương mộn Hoàn sắp bị Đào ngọc Bội hỏa thiêu trong mấy tháng nữa,

Lý thương Lan thốt :

— Lão phu cùng sư bá ngươi, đang bàn mưu định kế, giải cứu cho Dương mộng Hoàn. Nhất định là thế nào bọn ta cũng thành công, ngươi cứ yên trí, đừng quá bi lụy mà tổn nguơn thân.

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Tôi biết, lão anh hùng ạ. Người lành, trời phù hộ, gặp hung cũng hóa ra kiết,.

Nhất dương Tử tiếp :

— Phải ! Ngươi hãy yên tâm !

Trầm vân Phượng lộ buồn ra mặt :

— Vạn [illegible] không

[illegible]

Nhất dương Tử, Lý thương Lan và Trịnh cố [illegible] mỗi người một câu an ủi nàng.

Nàng tỏ lời cảm tạ mọi người chiếu cố, đoạn cúi đầu chào tất cả, rời đại sảnh, trở vào hậu đường.

Lý thương Lan đưa tay nâng chòm râu bị cháy còn nửa phần, hướng sang Nhất dương Tử :

— Đạo huynh ! Lão phu năm nay đã được bảy mươi bốn tuổi, mùi đời đã trải, dù có phải chết tại Bách Trượng Phong nghĩ cũng chẳng còn gì ân hận. Lão phu nhất định cứu nạn cho Dương mộng Hoàn, bất chấp mọi hiểm nguy !

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Đạo huynh hãy lưu lại đây, chờ đại hội thiên hạ anh hùng, còn lão phu thì xin tạm biệt !

Nhất dương Tử hỏi :

— Lý huynh định đi đâu ?

Lý thương Lan buông gọn :

— Bách trượng Phong.

Nhất dương Tử đứng lên :

— Không được. Lý huynh ạ ! Nhỏ không nhẫn, thì lớn hỏng bét ! Thời gian còn dài, chúng ta hẫy bàn định kỹ, rồi thi hành...

Lý thương Lan cương quyết :

— Vô luận thế nào, lão phu sẽ khởi hành vào sáng hôm sau. Còn sự việc thì trong mấy hôm qua, chúng ta đã bàn đi bàn lại nhiều lần rồi, có bàn thêm cũng chỉ thế thôi !

Trầm Văn Phượng về đến phòng, để nguyên y phục như thế, nằm xuống giường. Đến lúc đó nàng mới bật khóc.

Nàng khóc mãi, khóc đến ngày tàn, đêm xuống lúc nào chẳng hay.

Đến canh hai, nàng bước xuống giường, đốt đèn lên, rồi ngồi nơi ghế nhìn đèn, xuất thần.

Có tiếng cánh cửa vang lên khẻ, cửa mở ra, Ngọc Tiêu Tiên Tử bước vào, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Trầm vân Phượng, cầm tay nàng thấp giọng thốt :

— Cô nương khóc một ngày tròn rồi, niềm sầu khổ phải vơi đi phần nào, hãy bình tĩnh lại, nghe tôi nói đây.

http://tieulun.hopto.org

Nàng dịu giọng, tiếp:

— Người lành, trời giúp, cô nương không nên quá bi thảm, thế nào rồi Dương đại hiệp cũng thoát khỏi tay Đào ngọc Bội.

Trầm vân Phượng từ từ ngẩng mặt lên, nhìn đối tượng một lúc lâu, hỏi:

— Cái lão Bách Độc Ông có trở lại chăng, hở Ngọc Tiêu tỷ tỷ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử đáp:

— Không trở lại. Lão ấy đã sai hẹn ba hôm rồi!

Trầm vân Phượng hừ lạnh:

— Phàm là người của Đào ngọc Bội thì ai ai cũng thất tín cả, không thể tin tưởng nơi họ nổi!

Ngọc Tiêu Tiên Tử thốt:

— Bách Độc Ông tuy chuyên dùng độc, song là người có lương tâm, nếu lão chưa đến dúng hẹn, chắc có gặp sự ngăn trở gì đó. Hoặc giả, Đào ngọc Bội đã ám toán lão...

Trầm vân Phượng thở dài:

— Nếu thế thì tâm nguyện của tôi không thực hành được

Ngọc Tiêu Tiên Tử vội hỏi:

— Tâm nguyện của cô nương như thế nào, tôi có thể giúp giật gì chăng?

Trầm vân Phượng giải thích:

— Nhờ Bách Độc Ông truyền cho cái thuật dụng độc, để tìm cách đến gần Đào ngọc Bội, hạ độc, sát hại hắn.

Ngọc Tiêu Tiên Tử lắc đầu:

— Hắn là con người man trá, đa nghi, cô nương làm thế nào gần hắn được?

Trầm vân Phượng điềm nhiên:

— Đối với bất kỳ ai, Đào ngọc Bội nghi ngờ, chứ đối với tôi, hắn vẫn tin như thường. Rất tiếc là vũ công của tôi không được cao lắm, nếu tôi có bản lĩnh như Lam tỷ tỷ, tôi đã có cách giết hắn từ lâu!

Nàng nhếch nụ cười thầm, đứng lên, với tay lấy thanh kiếm treo nơi tường tiếp:

— Tôi muốn đi tìm Đào ngọc Bội, tỷ tỷ...

Ngọc Tiêu Tiên Tử gấp giọng:

— Đừng, cô nương! Cô nương hãy nghe tôi!

Trầm vân Phượng lắc đầu:

— Không nên ngăn cản tôi! Không nên khuyên giải tôi làm gì! Tôi đã nghĩ kỹ rồi, vô luận thế nào, tôi cũng đi cứu Dương ca ca tôi! Cứu không được, tôi sẽ quyên sinh!

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghiêm giọng:

— Trầm cô nương nên nghe tôi nói! Dù là vũ công, dù là mưu trí, trên phương diện nào, cô nương vẫn còn kém xa Đào ngọc Bội, nếu làm liều là tự mình lao đầu vào cảnh khổ chẳng ích lợi gì cả. Tôi đã dùng chim bồ câu, mang tin về cho Châu cô nương, chúng ta theo chỉ thị đó, thi hành!

Trầm vân Phượng chớp mắt:

— Nếu Châu tỷ tỷ chịu hạ sơn, thì Dương ca ca sẽ thoát nạn!

Ngọc Tiêu Tiên Tử dịu giọng:

— Vậy cô nương hãy yên tâm chờ tin Châu cô nương. Đừng liều lĩnh rồi sẽ hối tiếc!

Trầm vân Phượng trầm ngâm một chút:

— Đành vậy, nhưng tôi không chờ đợi Châu tỷ tỷ đâu, tôi đã trưởng thành từ bao lâu rồi, tôi chẳng biết dùng tâm cơ, thủ đoạn đối với bất kỳ ai, lần nầy bắt buộc tôi phải dùng! Dùng để đối phó với Đào ngọc Bội!

Ngọc Tiêu Tiên Tử toan khuyên tiếp, Trầm vân Phượng chỉnh sắc mặt thốt:

— Nếu tỷ tỷ còn nghĩ tình ngày nào, xin đừng ngăn trở tôi! Ngày mai, vào giờ ngọ, tỷ tỷ hãy báo cho mọi người biết là tôi đã lên đường rồi, tôi đi tìm Đào ngọc Bội.

http://tieulun.hopto.org

Không đợi Ngọc Tiêu Tiên Tử nói gì, nàng từ từ bước ra cửa, nhún chân nhảy vọt lên mái nhà, trong thoáng mắt, biến mất dạng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhìn theo hướng nàng đi, chốc chốc thở dài, tự lẩm nhẩm :

— Trong con người hiền dịu đó, có ẩn tàng cái chí quật cường vô biên !

X

CHƯƠNG LXI

TIẾNG HẠC TRONG SƯƠNG

Ngọc Tiêu Tiên Tử đang than thở một mình, bỗng có giọng nói ấm dịu đâu đây, vang lên, vọng đến tai nàng :

— Phàm có điều gì phẫn hận, liên quan đến người chí thân, chí ái, thì con người biến đổi tâm tính phi thường, Trầm sư muội không ra ngoài công lệ đó !

Ngọc Tiêu Tiên Tử quay đầu nhìn lại, thấy Đồng thục Trinh mặc đạo phục, hông đeo kiếm, đứng nơi thềm nhà.

Nàng hỏi :

— Cô nương đã chứng kiến cảnh vừa qua ?

Đồng thục Trinh gật đầu :

— Phải ! Bây giờ, Ngọc Tiêu tỷ tỷ có chủ trương gì chăng ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử lại hỏi :

— Cô nương muốn nói về sự an nguy của Trầm cô nương ?

Đồng thục Trinh lại gật đầu :

— Chính thế ! Gần đây, Trầm sư muội đã thực ngộ rất nhiều sự việc trên đời, nhưng cái tâm của thiện lương đến chất phát, do đó suy bụng nàng ra bụng thiên hạ, tưởng đâu ai ai cũng như nàng. Cái khổ nhất cho chúng ta là nàng lấy cái tâm thiện lương, đo lường Đào ngọc Bội, tự nhiên nàng sẽ lầm lắm ! Giả sử nàng đơn thân độc lực, bôn tẩu giang hồ, thì từ lâu nàng đã thọ hại trong tay bọn giả [illegible]

Ngọc Tiêu Tiên Tử thốt :

— Đáng lý ra tôi phải đi theo Trầm cô nương, để [illegible] nàng nhưng tôi cần ở lại đây, cho tụ Chân cô nương.

Đồng thục Trinh suy nghĩ một chút :

— Tôi cũng có thể theo nàng, nhưng khổ nỗi, lại đây còn vài việc trọng yếu cần phải giải quyết, thành ra tôi cũng như tỷ tỷ, chưa rời Trịnh gia bảo được !

Ngọc Tiêu Tiên Tử hỏi :

— Việc gì thế, hở cô nương ? Tôi có thể thay thế cô nương chăng ?

Đồng thục Trinh đáp :

— Linh Không hòa thượng từ Đại Giác Tự đến đây, có ý đồm hành bọn chúng tôi Dương sư đệ giao cho tôi trọng trách theo dõi lão, mấy hôm nay, lão cứ ở trong phòng, điều tức, chẳng rõ lão có làm gì, bị thương tích hay chăng, hoặc giả lão giả vờ, cứ đến đêm là lão rút vào phòng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu :

— Tôi có thể thay cô nương, theo dõi hòa thượng đó, còn cô nương thì lấy theo Trầm cô nương, bảo vệ nàng, phòng bất trắc. Cô nương nên đi ngay đi, rất có thể Đào Ngọc Bội còn mai phục thuộc hạ quanh vùng nầy, chúng gặp Trầm cô nương, sẽ không buông tha đâu !

Đồng Thục Trinh thốt :

Vậy tỷ tỷ hãy lưu ý đến hòa thượng nhé, tiểu muội xin đi liền !

Nàng chào Ngọc Tiêu Tiên Tử, trở về phòng, thay đổi y phục, rồi đi ngay.

Sáng sớm hôm sau, Ngọc Tiêu Tiên Tử rảo bước quanh chỗ ngụ của Linh Không hòa thượng một vòng, rồi trở vào đại sảnh. Nàng gặp Lý thương Lan vung Xuyên Trung Tứ Xú đang đứng lại thềm, lão anh hùng tay cầm chiếc Long đầu trượng

http://tieulun.hopto.org

chừng như chuẩn bị đi đâu đó.

Nàng vòng tay chào. Lý Thương Lan chào lại, đoạn thốt :

— Lão phu rời bảo hôm nay !

Cùng lúc đó, Nhất dương Tử và Trịnh cố Cương bước ra. Cả hai đã biết họ Lý cương quyết ra đi, nên không khuyên dứt dành chúc nhau, kẻ đi thành công, người ở an toàn.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thầm nghĩ :

— Năm trước đây, Lý thương Lan còn nắm quyền lãnh đạo Thiên Long Bang, cùng chín đại môn phái và Dương mộng Hoàn xem nhau như nước với lửa, song phương thề chẳng đội chung trời, nhưng năm năm sau, tình thế lại biến đổi, lão ấy cùng chín đại môn phái và Dương mộng Hoàn, liên thủ nhau, chống lại tên môn đồ phản bội ! Có lẽ hôm nay lão mới hối hận vì đã thu dưỡng tên giảo quyệt đó, và uổng phí tâm lực sáng tạo Thiên Long Bang, để trở thành lực lượng cho Đào ngọc Bội lợi dụng !

Lý Thương Lan đi rồi, Nhất dương Tử day qua Ngọc Tiêu Tiên Tử, thốt :

— Mời cô nương vào đại sảnh, bần đạo có việc muốn thảo luận với cô nương.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười :

— Đạo trưởng có gì cần cho biết, xin cứ nói !

Nhất dương Tử gật đầu :

— Vào sảnh rồi bần đạo sẽ nói cho cô nương nghe.

Cả ba tiến lên thềm, vào trong.

Sau khi an tọa, Nhất Dương Tử hỏi :

— Đã có tin gì của Châu cô nương chưa ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử lắc đầu :

— It nhất cũng trong năm ba hôm nữa.

Nhất dương Tử tiếp :

— Cứ như tình thế giang hồ hiện nay, sự có mặt của Châu cô nương rất cần thiết !

Ngọc Tiêu Tiên Tử đáp :

— Châu cô nương cũng có nghĩ nhiều về kiếp vận võ lâm

lúc tôi vâng lịnh người xuống núi, vì quá khẩn cấp, nên chẳng đề cập đến nhiều tiết mục, thành thử tôi cũng chẳng được rõ ý định thực sự của người ra sao !

Nhất Dương Tử lại hỏi :

— Châu cô nương chú ý rất nhiều đến đại cuộc à ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu :

— Hiện tại, người không được rảnh rang lắm, bởi bận luyện tập mấy môn công kỳ diệu, có lẽ khi luyện thành, người xuống núi góp mặt với quần hùng.

Nhất Dương Tử thở phào :

— Vậy là hay quá !

Ngọc Tiêu Tiên Tử giải thích thêm :

— Nếu là những môn công thông thường, thì chẳng nói làm chi, bởi cách thức luyện tập chẳng khó khăn lắm. Song, những môn do Châu cô nương đang luyện đòi hỏi những cách thức cực kỳ nguy hiểm, nếu sơ ý một chút, người sẽ bỏ mạng liền, hoặc giả sẽ ra thân tàn phế. Thiết tưởng, trên giang hồ ít có ai can đảm luyện những môn công đó !

Nhất Dương Tử không nói gì, Ngọc Tiêu Tiên Tử tiếp nối :

— Hiện tại, tôi nôn nóng chờ chỉ thị của cô nương.

Câu chuyện đến đó, họ không còn gì đáng nói với nhau, họ cáo biệt nhau, ai về phòng nấy.

Mấy hôm sau, tại bảo, chẳng có việc gì lạ xảy ra.

Đến ngày thứ ba, khi trời vừa sáng, Nhất Dương Tử rời phòng, đến hoa viên Trịnh phủ.

Nơi đó, đã có mặt Ngọc Tiêu Tiên Tử trước rồi, nàng đang dùng giấy trắng sắp xếp trận đồ, có hình thức rất quái dị.

Nhất Dương Tử lặng lẽ nhìn nàng làm, không hỏi han gì cả.

Một lúc lâu, Ngọc Tiêu Tiên Tử quay nhìn lại, rồng

http://tieulun.hopto.org

thấy, lão đạo mỉm cười, chào :

— Đạo trưởng thức sớm quá !

Nhất Dương Tử cũng mỉm cười :

— Bần đạo trông tin Châu cô nương, thiết tưởng cũng nóng nảy như cô nương vậy !

Ngọc Tiêu Tiên Tử trầm giọng :

— Nếu đúng ngọ hôm nay, không có chỉ thị Châu cô nương đến, thì hẳn có biến cố quan trọng !

Nàng ngẩng mặt lên không, như chờ đợi một cái gì.

Vầng thái dương đã lên cao, mây trắng giăng một phương trời, khung cảnh thanh tịnh quá. Nhất dương Tử cũng nhìn mây trôi, mông lung nghĩ ngợi.

Cả hai lo nghĩ, xuất thần.

Vầng thái dương càng lúc càng lên cao, nhả nóng xuống không gian bắt đầu oi bức, khó chịu, nhưng phương trời xa thẳm chưa thấy hiển hiện một bóng hình gì.

Bóng hình đó, phải là một con chim bồ câu.

Ngọc Tiêu Tiên Tử lo lắng ra mặt, lầm nhầm :

— Dù cho Châu cô nương có bận hành công, thì còn Tùng Linh, còn Bành tỷ tỷ, họ cũng có thể đưa tin cho tôi chứ ?

Bỗng, Nhất dương Tử kêu khẽ :

— Cô nương nhìn kia, dưới dám mây trắng đó, có một điểm đen đen...

Ngọc Tiêu Tiên Tử hấp tấp hỏi :

— Đâu ? Đâu ?

Nhất dương Tử vừa đưa tay chỉ, vừa thốt :

— Điểm đen đó, chúng như bay tới đây, càng phút càng thấy lớn dần...

Trong khoảnh khắc, điểm đen đã đến gần, con mắt độ họ trăm trượng.

Thì ra, đó là một con chim hạc, lông trắng, vì xuất hiện xa quá, Nhất Dương Tử trông thấy mờ mờ, nên bảo là điểm đen.

Ngọc Tiêu Tiên Tử lấy làm lạ, lẩm nhẩm :

— Sau lại thế ? Châu cô nương sai Linh Hạc đến đây, hẳn sự tình phải quan trọng lắm !

Chim hạc đến nơi, xếp cánh, đáp xuống, cạnh trận đồ.

Linh hạc, có cái tên Huyền Ngọc, trong mấy năm qua, Nhất Dương Tử chẳng hề trông thấy, giờ đây nhìn nó, thấy nó oai hùng hơn ngày nào mấy phần.

Linh hạc ngẩng cổ lên, kêu mấy tiếng, nhìn Nhất dương Tử, như nhận ra người quen, rồi sau đó, nó từ từ bước về phía Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Đến trước mặt nàng, nó nhếch cánh bên tả lên.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đưa tay vỗ nhẹ lên đầu nó, thốt :

— Huyền Ngọc ! Ngươi cực khổ quá !

Rồi nàng lấy ống trúc nhỏ, nơi cánh của linh hạc, mở nút ra, rút một tờ giấy.

Nàng trải tờ giấy, đọc :

— Tạm lánh cái hung, bảo tồn thực lực.

Bên dưới có đề tên Châu nhược Lan.

Ngọc Tiêu Tiên Tử trầm ngâm một chút, đoạn cất tiếng :

— Gió mưa bất trắc, trong mấy hôm nay, sự tình biến đổi khôn lường, Châu cô nương chẳng thể giải thích rõ ràng, chỉ dạy bảo tôi có mấy lời gọn như thế thôi. Như vậy, tôi phải trở về Thạch Phủ, báo cáo mọi sự tường tận mới được !

Nhất dương Tử hỏi :

— Cô nương đi rồi, nếu Bách độc Ông đến, thì sao ?

Ngọc tiêu tiên Tử đáp :

— Lão ấy sai hạn quá lâu, nếu tôi đoán không lầm thì có

http://tieulun.hopto.org

thể lão bị Đào ngọc Bội hãm hại, việc của lão là nhỏ, điều quan trọng cần lưu ý là trường hợp của Dương mộng Hoàn, tôi phải lo giải quyết điều đó trước hết, vì vậy tôi cần phải về Thạch phủ, gặp Châu cô nương, đạo trưởng ở lại đây, nếu có người tiếp trợ đến, xin đừng tháo thứ, hãy kiên nhẫn chờ Châu cô nương quyết định. Tôi xin đi liền!

Nàng bước tới, lên lưng linh hạc.

Linh hạc không chần chờ, cất cánh bay đi ngay, trong thoáng mắt, đã khuất dạng trên nền trời xa tí tẩm.

Nhất dương Tử nhìn theo bóng hạc, buộc miệng thở dài, rồi từ từ trở vào.

Sau khi rời Trịnh gia bảo, Trầm văn Phượng nhắm hướng Bách trượng Phong, đi tới.

Tâm tư của nàng hiện tại chỉ chuyên chú vào sự an nguy của Dương mộng Hoàn, vừa lo lắng cho chàng, vừa suy nghĩ cách giải cứu chàng thoát khỏi tay Đào Ngọc Bội.

Đi mãi, không ý thức thời gian, khi nhớ ra thì hoàng hôn đã xuống bóng tối sắp phủ trùm cảnh vật.

Lúc đó, nàng đến cạnh một khu rừng trúc, ngọn trúc theo gió chiều oặc òa oặc oại, thân cây chạm vào nhau, bật thành tiếng kêu kẻo kẹt, buồn thảm vô cùng.

Bỗng, từ trong khu rừng trúc, Đào ngọc Bội bước ra, chắn lối đi của nàng.

Hắn vừa gây tiếng động từ xa, Trầm Vân Phượng đã nghe rồi, trong mấy năm sau nầy, võ công của nàng tinh tiến khả quan, có thể nàng lóng nghe lọt những tiếng động trong một khoảng cách khá rộng.

Lập tức nàng rút trường kiếm ra khỏi vỏ, ngẩng đầu lên.

Đào ngọc Bội đã hiện thân rõ rệt, cười ha hả hỏi:

— A! Trầm cô nương đi tìm Dương ca ca của cô nương phải không?

Trầm vân Phượng nhận ra hắn rồi, tra kiếm vào vỏ thôi:

— Thì ra là ngươi! Ta cứ tưởng ai?

Đào ngọc Bội vẫn cười ròn:

— Cô nương tra kiếm vào vỏ, có nghĩa là hòa đàm hơn là khai chiến?

Trầm vân Phượng điềm nhiên:

— Ta đánh chẳng thắng ngươi, đánh làm gì? Thà nói chuyện cho hơn!

Đào ngọc Bội gật gù:

— Thiên hạ nói, Trầm vân Phượng chất phác, thành thực, nhưng theo tại hạ nghĩ, cô nương là người thông minh bậc nhất trong đời!

Trầm vân Phượng lạnh lùng:

— Ngươi quá khen!...

Đưa tay chỉ đám cỏ xanh trước mặt, nàng tiếp:

— Chúng ta lại đó, ngồi, đàm đạo với nhau đi!

Nàng đi trước, Đào ngọc Bội theo sau. Cả hai cùng ngồi xuống nền cỏ xanh.

Đào ngọc Bội hỏi:

— Chúng ta nói về chuyện gì đây?

Trầm vân Phượng thản nhiên:

— Thì chuyện của Dương ca ca ta, chứ còn chuyện gì nữa?

Đào ngọc Bội mỉm cười:

— Nói chuyện phong hoa, tuyết nguyệt, vũ lâm, giang hồ, tại hạ sẵn sàng hầu tiếp cô nương, nhưng riêng về việc của Dương mộng Hoàn, tại hạ chẳng muốn nhắc đến, cô nương ơi!...

Trầm vân Phượng thản nhiên:

— Tuy nói về chuyện Dương ca ca ta, song vẫn có liên quan đến phong hoa tuyết nguyệt!

Đào ngọc Bội chớp chớp mắt:

— Sao lại kỳ thế?

Trầm vân Phượng hừ một tiếng:

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi từng nổi tiếng thông minh, lại chẳng nghĩ ra, được à ?

Đào ngọc Bội cang chớp mắt, bỗng chăm chú nhìn nàng

— Cô nương nói gì ? Tại hạ cùng cô nương, hay Dương mộng Hoàn cùng Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân ?

Trầm Vân Phượng cười nhẹ :

— Ta cùng ngươi tại đây, thì mình nói về chúng ta, chứ nói đến những kẻ vắng mặt là nói làm sao ?

Đào ngọc Bội gật dầu :

— Nếu vậy tại hạ xin nghe, cao hứng mà nghe !

Trầm vân Phượng cười một tiếng :

— Ta hỏi ngươi, hy vọng ngươi thành thực đáp lời ta !

Đào ngọc Bội thốt :

— Cô nương cứ hỏi.

Trầm Vân Phượng vào đề ngay :

— Ngươi., thật sự ngươi có thích ta không ?

Đào ngọc Bội gật đầu nhanh :

— Thật chứ ! Thật lắm, cô nương ạ ! Nếu cô nương không tin, tại hạ xin thề nặng !

Trầm vân Phượng khoát tay :

— Khỏi cần thề ! Khỏi ! Ta tin rồi !

Đào ngọc Bội cười khổ :

— Tin rồi chúng ta làm sao đây ? Cô nương đã vợ Dương mộng Hoàn kia mà !

Trầm vân Phượng nghiêm giọng :

— Có một việc, nếu ta nói ra, chắc trong thiên hạ, chẳng một ai tin được !

Đào ngọc Bội cũng nghiêm giọng :

— Thiên hạ khác, tại hạ khác. Xưa nay, tại hạ không hề hành động hay có tư tưởng giống ai cả. Cô nương cứ nói ... việc đó như thế nào, tại hạ có thể tin được hay chăng.

Trầm Vân Phượng chính sắc :

— Ta cùng Dương mộng Hoàn, tuy tiếng là vợ chồng, song trong mấy năm qua, vẫn còn trinh trắng !

Nàng gật gù :

— Đúng vậy, hiện tại, ta vẫn là một xử nữ, hoàn toàn trinh trắng !

Đào ngọc Bội giương tròn mắt, nhìn vào mặt nàng, lâu lắm, hắn mới điểm nụ cười :

— Phải !

Trầm vân Phượng hỏi :

— Ngươi tin được chăng ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Được chứ ! Hơn nữa, tin ở nhãn quang, tại hạ cho rằng cô nương nói sự thật ! Có điều...

Trầm vân Phượng chú ý :

— Có điều như thế nào ?

Đào ngọc Bội tiếp :

— Tại hạ chưa rõ nguyên nhân ! Đã thành vợ chồng qua nhiều năm tháng, thế mà vẫn giữ trọn trinh nguyên đó là một việc kỳ...

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Ngoại cuộc cho là kỳ, trong cuộc cho là thường. Nguyên nhân chỉ vì một người !

Đào ngọc Bội gật dầu :

— Đúng rồi ! Cô nương và Lý dao Hồng, tranh dành tình yêu với nhau, do đo có chút hận, vì hận nên không chịu làm như Lý dao Hồng, không ham chung giường với Dương mộng Hoàn ! Thà độc quyền chứ chẳng chịu phân quyền !

Trầm Vân Phượng lắc dầu :

— Sai ! Sai lầm to ! Ta cùng họ Lý, thân nhau hơn cốt nhục, làm gì có chuyện tranh giành tình yêu, đòi độc quyền yêu ?

Đào Ngọc Bội mỉm một câu :

http://tieulun.hopto.org

— Chẳng lẽ lại vì Đào ngọc Bội nầy mà cô nương [illegible] thân ngả vóc ngọc nguyên vẹn như ngày nào?

Trầm Vân Phượng lại lắc đầu :

— Cũng không phải nốt !

Đào ngọc Bội trầm ngâm một chút :

— Thế tại vì ai ? Tại hạ chịu thôi, không thể đoán được rồi. Cô nương cứ nói toạt ra đi, vì ai thế, hở cô nương ?

Trầm vân Phượng buông gọn :

— Vì Châu Nhược Lan !

Đào ngọc Bội trố mắt :

— Châu Nhược Lan ? Nàng ấy với vợ chồng cô nương có liên quan gì ? Không lẽ hai vợ chồng còn phải chờ lịnh của Châu Nhược Lan mới dám chung chăng chung gối ?

Trầm vân Phượng cười nhẹ :

— Đâu có việc tầm thường như thế ? Ta cùng Lý tỷ tỷ hết lòng cung kính Châu Nhược Lan, trong việc xây dựng gia đình của chúng ta, cả hai trải qua biết bao nhiêu gian khổ ? Cứ mỗi lần gặp khó khăn nguy hiểm, là mỗi lần Châu Nhược Lan ra tay giải cứu...

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Bất quá, Châu Nhược Lan thi ân là vì nàng có tình ý riêng tư, cứu cô nương và Lý cô nương, là gián tiếp giúp Dương mộng Hoàn, chứ nào phải duy nhất vì hai người đâu ?

Trầm vân Phượng trố mắt :

— Ngươi nói sao ? Châu cô nương cũng thích Dương ca ca ta à ?

Đào ngọc Bội so vai :

— Có việc gì trên thế gian nầy, qua được đôi nhãn quang của Đào ngọc Bội ? Châu nhược Lan thầm yêu Dương mộng Hoàn, tại hạ chỉ nhìn qua thần sắc của nàng là hiểu ngay !

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Ta chẳng thấy gì khả nghi cả ! Mà chính ta cũng chẳng biết là Châu cô nương, ngầm giúp đỡ ta ! Chính Lý tỷ tỷ tỏ cho ta biết việc đó !

Dừng lại một chút, nàng tiếp nối :

— Lý tỷ tỷ thương lượng với ta, cả hai thỏa thuận nhường ngôi chánh thất cho Châu cô nương, chúng ta cam tâm ở ngôi thứ thất !

Đào ngọc Bội bĩu môi :

— Dương mộng Hoàn tốt phúc quá !

Trầm vân Phượng tiếp :

— Dương mộng Hoàn không tán thành ý kiến của chị em ta, nhưng cũng chẳng nở phản đối ra mặt, dành nghe theo lời, do đó giữa vợ chồng chưa hề có sự chung chăn chung gối.

Đào ngọc Bội khoát tay :

— Bỏ những việc đó đi, hãy nói gì về chúng ta, giữa chúng ta thôi !

Trầm vân Phượng ngưng đọng thu ba chiếu thẳng vào mặt hắn, thở dài :

— Tại sao bất cứ ở đâu, bất cứ trong trường hợp nào ngươi cũng âm Dương ca ca ta luôn ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Rất dễ hiểu ! Một ngày hắn còn sống, là một ngày ta không được an, trong thiên hạ vũ lâm hiện tại, hắn là kẻ tử đối đầu của ta, hắn là trở lực lớn cho mưu đồ bá nghiệp của ta, dĩ nhiên ta phải tìm mọi các loại trừ hắn.

Đã đến lúc hắn không xưng tại hạ nữa, tuy nhiên hắn chưa gọi Trầm Vân Phượng bằng ngươi.

Trầm vân Phượng gằn giọng :

— Không được ! Ngươi phải buông tha Dương ca ca ta, có như vậy ta mới chịu nói chuyện với ngươi !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Phải có một sự đánh đổi chứ ? Ta muốn xem cô nương

http://tieulun.hopto.org

sẽ đánh đổi như thế nào.

Trầm vân Phượng hỏi :

— Ngươi muốn đánh đổi làm sao ?

Đào ngọc Bội buông gọn :

— Người đổi người ! Cô nương thay thế cho Dương mộng Hoàn !

Trầm vân Phượng cười khổ :

— Ta biết như vậy rồi, nếu không, thì ta có thảo luận với ngươi làm gì ?

Đào ngọc Bội đứng lên, bật cười khanh khách :

— Cô nương hãy suy nghĩ kỹ, đừng vội quyết định rồi sau này phải hối !

Trầm vân Phượng đáp :

— Ta suy nghĩ kỹ lắm rồi, có say nghĩ kỹ mới đi tìm ngươi, thương lượng.

Đào ngọc Bội cười nham hiểm :

— Ta từng chịu tiếng là kẻ chơi hoa chỉ để phủ phàng hoa, ta không hề biết thương hương tiếc ngọc...

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Ta biết, ngươi là kẻ bại hoại nhất đời, nhưng đã thảo luận với ngươi, tức nhiên ta không sợ gì cả, kể luôn luôn cái tánh bại hoại của ngươi !

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Vậy là cô nương đã chuẩn bị chu đáo rồi mới đến đây ?

Trầm vân Phượng lại gật đầu :

— Dĩ nhiên !

Đào ngọc Bội gật gù :

— Được lắm ! Ta luôn luôn hoài nghi tất cả mọi người, riêng đối với Trầm vân Phượng, ta dành một ngoại lệ !

Trầm vân Phượng bĩu môi :

— Tại sao ngươi đứng biệt nhau đối với tụ ?

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Vì cô nương thành thật, chất phát, bình sanh không hề nói một tiếng ngoa, dù muốn nói ngoa, cũng chẳng làm sao giống thật được !

Trầm Vân Phượng thầm nghĩ :

Hắn là con người giảo quyệt, muốn lừa hắn, không phải là việc dễ làm đâu, ta phải có biện pháp hết sức chu đáo mới được !..

Nàng thốt :

— Ngươi cũng biết là ta rất oán hận ngươi, vì lẽ ngươi cứ tìm cách hãm hại Dương ca ca ta mãi !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Đương nhiên là ta biết rõ điều đó ! Ta tin cô nương nói thật !

Trầm vân Phượng tiếp :

— Hôm nay, ta đi tìm ngươi, chẳng phải để cầu tình với ngươi.

Đào ngọc Bội lạnh lùng ;

— Chứ để làm gì, hở cô nương ?

Trầm vân Phượng nghiêm giọng :

— Đặt một vài điều kiện !

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Cô nương cứ nói !

Trầm vân Phượng trầm giọng :

— Ta đã muốn ngươi phóng thích Dương Mộng Hoàn.

Đào ngọc Bội bật cười vang :

— Ta đã nói phóng thích họ Dương là việc rất dễ dàng, song ít nhất cô nương cũng phải sẵn sàng thay thế hắn !

Trầm vân Phượng gằn giọng :

— Thay thế như thế nào ?

Đào ngọc Bội buông gọn :

— Cô nương hoàn toàn thuộc về ta, Dương mộng Hoàn sẽ được trả tự do !

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phượng hứ một tiếng :

— Ta đã biết trước như thế rồi.

Đào ngọc Bội hỏi :

— Biết, mà cô nương có đáp ứng chăng ?

Trầm vân Phượng thở dài :

— Nếu không nghĩ là ta phải đáp ứng, thì ta còn đến đây làm gì ?

Đào ngọc Bội đưa tay ra, nắm cánh tay hữu của nàng :

— Hãy nghĩ kỹ hơn đi, cô nương ! Đừng hứa hẹn gì trong lúc xúc động, những ý niệm bồng bột sẽ gây hối hận chung thân đấy !

Trầm vân Phượng trầm giọng :

— Ta biết lắm ! Tuy nhiên, ngươi phải phóng thích Dương mộng Hoàn trước, rồi sau đó, ta sẽ về với ngươi.

Đào ngọc Bội suy nghĩ một chút :

— Phóng thích Dương mộng Hoàn, chẳng có gì khó khăn cả, song sau đó cô nương biến đổi tâm tình, thì ta làm sao ?

Trầm Vân Phượng dã nhích xa một chút, thoát khỏi bàn tay của hắn chính sắc t' ốt :

— Dù sao, ta cũng là vợ Dương mộng Hoàn, nếu hiện tại ta thuộc ngay về ngươi t' i ta phạm tội thông gian, chi bằng để khi ta gặp chàng rồi, ta sẽ bảo làm tờ đề vợ, giao giấy đó cho ta cầm, ta về với ngươi mới ổn thỏa. Việc vợ chồng là việc trăm năm, nào phải một ngày một bữa chi mà ngươi hấp tấp ?

Đào ngọc Bội hỏi :

— Giả sử hắn không chịu làm tờ đề vợ ?

Trầm vân Phượng tỏ vẻ cương quyết :

— Dương mộng Hoàn chẳng phải là Đào ngọc Bội, dĩ nhiên phải có tư tưởng khác hơn Đào ngọc Bội chứ ! Ta có cách nói, chàng sẽ nghe ta !

Đào ngọc Bội trầm ngâm một lát :

Ta hy vọng hắn nghe [illegible] !

Trầm vân Phượng tiếp :

— Nắm tờ đề trong tay rồi, ngươi sẽ phóng thích chàng, lúc đó dù ta có biến đổi ý định, cũng chẳng được nào !

Đào ngọc Bội chớp chớp mắt mấy lượt :

— Cũng được ! Ta bằng lòng như vậy !

Trầm Vân Phượng cười nhẹ :

— Vậy càng hay ! Kể như thỏa thận rồi đấy nhé !

Đào ngọc Bội mơ màng :

— Nếu mấy năm trước dây, cô nương có cảm tình với ta thì... rất có thể... trong thời gian qua, ta chẳng làm những điều khiến cho anh hùng trong thiên hạ thán oán và ngày nay ta chẳng trở nên con người như thế nầy !

Trầm vân Phượng dịu giọng :

— Nếu ngươi có ý hướng thiện, hiện tại cũng chưa muộn gì !

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Không, cô nương ạ ! Trái lại, đã chậm mất rồi ! Ngày nay, ta ở trong cái thế cỡi cọp, chẳng còn xuống lưng cọp được nữa !

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Tuy nhiên, nếu Trầm vân Phượng trở thành vợ của Đào Ngọc Bội, thì rất có nhiều hy vọng Đào Ngọc Bội biến cải tâm tình, cải ác, hướng thiện !

Trầm vân Phượng trầm giọng :

— Thế ra, bây giờ ngươi mới thức ngộ là mình hành động phi nhân bất nghĩa ?

Đào ngọc Bội suy nghĩ một lúc lâu :

— Thực sự, thì hai tiếng thiện ác khó phân biệt lắm ! Dương mộng Hoàn được vũ lâm khâm phục, tôn làm minh chủ thì Đào ngọc Bội cũng được thiên hạ giang hồ kính sợ cứu cánh vẫn là tạo thế đứng hùng mạnh ! Luận anh hùng mà phân tách từng thủ đoạn, thì sao đúng được hoài bão con người ? Bằng vào thủ đoạn mà phân định ác, thiện, nghĩ ra chưa phải là một dư luận vững chải !

Trầm vân Phượng nghĩ thầm :

http://tieulun.hopto.org

Ngươi sánh thế nào được với Dương ca ca ta ? Một thiện một ác một chánh một à, khác biệt như trời vực, đừng tưởng tất cả bá chủ đều là minh chủ ! Bá chủ phải dùng uy lực, minh chủ do tâm phục mà thành !

Nghĩ thế, nàng không tiện nói ra, sợ khích nộ Đào ngọc Bội, rồi hắn biến đổi ý định, thành sự việc của nàng hỏng hết.

Đào ngọc Bội lại đưa ra, nắm lấy tay nàng dắt đi.

Trầm vân Phượng thoáng nhìn sang Đào ngọc Bội, nghĩ :

Ngươi dùng tay hữu nắm tay ta, sau này ta sẽ chặt đứt bàn tay đó !

Nàng không rụt tay lại, chẳng những thế, còn tỏ ra hoan hỉ, thốt :

— Mình đi gặp Dương mộng Hoàn phải không ?

Đào ngọc Bội gật đầu, rồi mơ màng :

— Còn một điều nầy nữa, ta chưa được khoái trá lắm...

Trầm vân Phượng hỏi :

— Điều gì ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Thiên hạ đều cho rằng Dương Mộng Hoàn khôi ngô, nhưng sánh với ta chưa chắc hắn hơn ta điểm nào. Còn mưu trí vũ công, vị tất hắn cũng hơn ta ? Thế tại sao Trầm vân Phượng, Châu nhược Lan, Lam tiểu Điệp và Lý dao Hồng tất cả đều có cảm tình với hắn chứ ? Trái lại, đối với ta ai ai cũng căm thù oán hận ? Riêng Lý dao Hồng thì quá lắm, nàng cũng sống bên cạnh nhau từ lúc nhỏ, phải có tình thân đậm đà, thắm thiết mới phải chứ ?

— Ngươi không hiểu tại sao à ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Thật sự, ta không hiểu nổi ! Và ta luôn luôn bất phục !

Trầm vân Phượng buông gọn :

— Chỉ vì Dương ca ca ta là người trung hậu...

Bỗng, một giọng nữ nhân vang lên :

— Đào ngọc Bội hung ác, tàn độc, tội nghiệt chất chồng, đáng chết nát thây !

Đào ngọc Bội buông tay Trầm vân Phượng, đảo mắt nhìn quanh.

Trong bóng đêm, hắn thấy Đồng thục Trinh hoành trường kiếm, chận trước mặt hắn. Hắn sôi giận, hét :

— Ngươi tự tìm cái chết phải chăng ?

Đồng thục Trinh cao giọng :

— Trầm sư muội không nên nghe hắn, ngu tỷ đã lầm hắn một lần, hiện tại căm hận hắn vô cùng, ngu tỷ nhất định phải giết hắn cho kỳ được mới hả !

Đào ngọc Bội sợ nàng bài tội lỗi của hắn ra, thì ê chề quá, vội vung tay quét Kim Hoàn Kiếm tới liền.

Đồng thục Trinh loan kiếm nghinh đón ngay.

Song phương khai diễn ác chiến, quyết lấy mạng nhau.

Đồng thục Trinh còn rất nhiều chuyện muốn nói, nói cho Trầm vân Phượng nghe, trước mặt Đào ngọc Bội, song hắn cứ xoắn tít quanh người nàng, xuất toàn chiêu độc, thành nàng không dám phân tâm, mãi chú ý từ nhát kiếm của hắn để tìm cách hóa giải và phản công.

Trầm vân Phượng lùi lại một bên, nhìn vào cục diện xuất thần.

Trong cơn bất ngờ, nàng không biết phải hành động như thế nào cho hợp lý.

Nàng thừa hiểu, Đồng thục Trinh chưa phải là đối thủ của Đào ngọc Bội, thế nào cũng bị bại nơi tay hắn, nhưng nàng làm sao tiếp trợ ? Đã không đủ sức tiếp trợ, thì có thể nào đứng đó mà nhìn, chờ Đồng thục Trinh thảm bại sao ?

Vả lại, nàng đang thực hiện một âm mưu, nếu nhảy vào vòng chiến, tiếp trợ Đồng thục Trinh, thì cái mưu kia sẽ bại lộ, thành uổng phí tâm cơ trù hoạch...

http://tieulun.hopto.org

Còn đang phân vân, chưa quyết định được thái độ, bỗng nàng nghe Đào ngọc Bội hét to :

— Trúng này !

Mũi kiếm Kim Hoàn bay veo đến đùi tả của Đồng thục Trinh.

Máu đỏ vọt ra, thấm mảng quần, chảy ròng ròng xuống chân nàng.

Nhưng, Đồng thục Trinh đang lúc căm hờn cực độ, bị một nhát kiếm đó, chừng như không hay biết gì cả vẫn hăng tiết vung kiếm loang loáng, công tới tấp.

Đào ngọc Bội sôi giận, quát lớn :

— Nếu ngươi không biết tiến thoái, thì chớ trách ta xuống tay độc đấy !

Nói là làm, hắn vung kiếm nhanh tay hơn trước dường kiếm biến ảo vô cùng, hắn lại dùng toàn độc chiêu, khiến Đồng thục Trinh phải khiếp hải không ít.

Nàng đảo lộn trường kiếm nhanh hơn, đồng thời rít lên :

— Ta nhất định liều mạng với ngươi đây ! Hãy cố giữ mình !

Nàng cao giọng gọi Trầm vân Phượng :

— Trầm sư muội đừng quan tâm đến ngu tỷ, ngu tỷ đã chán sống rồi, có chết cũng chẳng ân hận gì, ngu tỷ quyết một mất một còn với hắn. Sư muội hãy đi đi ! Đi nhanh đi !

Song phương lại giao đấu ác liệt với nhau một lúc nữa Đồng Thục Trinh hứng thêm mấy nhát kiếm, y phục của nàng rách bét, máu đỏ người, hơi thở gấp hơn, tuy vậy nàng không ngừng tay.

Đào ngọc Bội thấy nàng như cuồng tâm loạn trí mất rồi, không khỏi giật mình, thầm nghĩ :

— Bị thương càng nhiều, nàng càng hung dữ, thế nầy thì nếu chẳng giết nàng, chắc nàng chẳng chịu dừng tay ! Ta

chẳng còn cách nào khác hơn là...

Bỗng, hắn chậm tay lại một chút. Chậm tay, là có đề sơ hở, Đồng Thục Trinh thừa sơ hở đó, vút qua một nhát kiếm.

Nhát kiếm đó, may mắn trúng cánh tay hữu của Đào ngọc Bội, gây một vết thương dài độ bốn tấc, tay áo rách toạt, máu hồng xối ra, chảy ra thành suối nhỏ.

Hắn phẫn nộ, quát :

— Tiện tỳ dáng hận thật ! Ta sẽ giết ngươi !

Cái tâm độc của hắn sôi động lên, sát khí bốc bừng nơi mặt, một ý niệm lóe lên tâm tư, lập tức hắn thực hiện ý niệm đó ngay.

Hắn không tấn công mạnh như trước nữa, chỉ thủ thôi.

Qua cơn bồng bột, nhuệ khí tiêu tan, phần máu ra nhiều, Đồng Thục Trinh nhận ra thủ pháp của nàng bắt đầu rời rạc, cánh tay mỏi nhừ.

Trầm vân Phượng lo sợ ra mặt, nếu nàng không can thiệp ngay, chắc chắn là Đồng thục Trinh phải bị nguy hại ?

Nàng hét lớn :

— Dừng tay ! Dừng tay tất cả !

Nàng nhảy tới.

Đào ngọc Bội vội lùi lại hai bước, nở một nụ cười :

— Gì thế, hở cô nương ? Cô nương định giải cứu nàng ?

Trầm vân Phượng lạnh lùng :

— Trông Đồng tỷ tỷ bị thương như vậy, ta xúc động tình đồng môn, tự nhiên ta không thể khoanh tay nhìn !...

Đồng Thục Trinh thốt chận :

— Sư muội hãy để mặc ta ! Cứ đi đi ! Thoát khỏi nơi nầy đi !

Trầm vân Phượng hướng sang Đào ngọc Bội :

— Ngươi buông tha cho Đồng sư tỷ chứ ?

Đào ngọc Bội trầm giọng :

http://tieulun.hopto.org

— Để nàng ấy sống sót, là lưu mối họa cho ta. Nhưng, nếu cô nương muốn xin tha nàng, ta tha ngay !

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Vũ công của Đồng tỷ kém ngươi xa lắm, đừng sợ người oán hận làm gì hại ngươi !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Được rồi ! Ta tha cho nàng !

Hắn quay mình bước đi.

Trầm vân Phượng gọi lại :

— Khoan đi !

Đào ngọc Bội quay đầu nhìn nàng :

— Việc gì nữa ?

Trầm vân Phượng thốt :

— Đồng tỷ bị thương như thế, máu ra quá nhiều, ta lại chẳng có thuốc Kim sang, làm sao cứu được ?

Đào ngọc Bội đưa tay vào mình, lấy ra một chiếc hộp bằng ngọc, trao cho Trầm vân Phượng, thốt :

— Trong hộp, có ba viên thuốc, có công hiệu cầm máu sanh da, hãy cho nàng uống hai viên cũng đủ.

Rồi hắn bỏ đi.

Trầm vân Phượng mở nắp hộp ra, thấy quả có ba viên thuốc, vì khẩn cấp quá, nàng không đắn đo là thuốc trị thương tích hay thuốc độc, lấy một viên, bỏ vào miệng Đồng thục Trinh.

Lúc đó, Đồng Thục Trinh đã ngã xuống đất, nằm mê mang. Viên thuốc được nhét vào miệng nàng một lúc lâu, nàng tỉnh lại.

Sợ nàng hấp tấp hỏi, hoặc giả nàng sôi giận lên, khiến tình trạng trầm trọng trở lại, Trầm vân Phượng vội nắm tay nàng [illegible]

[illegible]

Song, [illegible] cất tiếng :

— Sư muội định làm gì chứ ? Đào ngọc Bội là con người có lòng lang dạ sói, hắn độc ác hơn rắn rết, sư muội đừng để làm mưu hắn !

Trầm Vân Phương thở dài :

— Hắn đã giam cầm Lam tiểu Điệp và Dương ca ca, hiện tại, có thể bảo là trong thiên hạ, không có ai khả dĩ đối thủ với hắn.

Bỗng nàng để rơi hai hàng lệ, từ từ tiếp qua thần thức :

— Chết, chỉ chết một Trầm vân Phượng, nào có quan trọng gì ? Huống chi, đem một mạng sống tầm thường, cứu hai mạng sống quan trọng, thiết tưởng cái chết đó đáng lắm ! Đồng tỷ tỷ hãy trân trọng nhé, tiểu muội xin đi đây !

Nàng nghiến răng, quay mình bước theo Đào ngọc Bội.

Đồng Thục Trinh nhìn theo bóng nàng, mờ dần, mờ dần. Hai hàng lệ thảm của kẻ ở tuổng tràn, đưa tiễn người đi.

X

CHƯƠNG LXII

MỘT LẦN ĐỂ VỢ

Khóc biệt Đồng thục Trinh, Trầm vân Phượng theo Đào ngọc Bội vào một thôn nhỏ, thấy xa xa, một bọn độ mươi phụ nhân, tất cả đều già yếu, bệnh hoạn, trông chừng sắp chết đến nơi.

Mươi phụ nhân đó, đều bị nhốt trong một chuồng trâu, bên ngoài chuồng trâu, có hai đại hán canh giữ.

Trầm vân Phượng cau mày :

— Những phụ nhân đó tại sao lại bị nhốt trong chuồng trâu như thế ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Chính ta bắt nhốt bọn đó !

Hắn tiếp :

— Có thể là chồng của chúng, có thể là con của chúng, nếu không theo dõi dọ thám hành tung của ta, thì cũng mai phục

http://tieulun.hopto.org

toán, theo mạng lịnh của một người nào đó, ta bắt buộc phải nhốt chúng một nơi, làm con tin.

Trầm vân Phượng hừ lạnh :

— Thảo nào mà hành tung ngươi chẳng được giữ bí mật tuyệt đối !

Đào ngọc Bội lại cười nhẹ :

— Dương mộng Hoàn chuyên hành hiệp, còn ta chuyên thị oai, thử xem kẻ nào trong hai chúng ta, đạt đỉnh vinh quang trước !

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Dương mộng Hoàn chẳng hề nuôi mộng làm bá chủ giang hồ !

Đào ngọc Bội cao ngạo :

— Dù hắn có cái mộng đó đi nữa, hắn cũng chẳng phải là đối thủ của Đào ngọc Bội ! Thành ra, nuôi mộng là vô ích !

Trầm vân Phượng thở dài :

— Nghĩ ra, cũng thấy thương hại cho chàng lắm ! Thân mình thì bị giam cầm, vợ nhà thì sắp ly khai !

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Trên thế gian này, nào phải chỉ một mình hắn gặp cảnh bi thảm ? Nào phải chỉ có cảnh của hắn là bi thảm ? Còn chán vạn người, chán vạn cảnh, cô nương ạ !

Trầm vân Phượng lại thở dài :

— Thiện ác quả phân minh, tốt xấu quả rõ ràng, thế mà luật báo ứng còn nhập nhờ, khiến con người hoài nghi lẽ chí công của trời đất !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Bởi cho là thiện ác phân minh, tốt xấu rõ ràng, nên tưởng có luật báo ứng rồi oán hờn trời đất bất công, chứ thực ra thì chẳng có gì phân minh, rõ ràng cả. Thiện ác như nhau, tốt xấu như nhau, có khác chăng là thủ đoạn !

Trầm vân Phượng lãng sang đề khác :

— Chừng nào chúng ta mới gặp Dương mộng Hoàn ?

Đào ngọc Bội nhìn nàng :

— Cô nương nóng gặp hắn, chắc có dụng tâm gì ?

Trầm vân Phượng thốt:

— Ta muốn gặp chàng sớm, để dứt khoát trường hợp nầy. Lấy tờ đề, chàng được tự do, ta về với ngươi.

Đào Ngọc Bội cười lạnh :

— Gặp Dương mộng Hoàn rồi, cô nương có đủ can đảm bảo hắn viết tờ đề vợ chăng ?

Trầm vân Phượng gắn giọng :

— Ngươi hỏi hết sức kỳ quái ! Làm gì lại chẳng có can đảm ? Có khi nào ta nói ngoa dâu? Hễ nói là làm, không làm thì chẳng bao giờ nói !

Đào Ngọc Bội mỉm cười :

— Đào Ngọc Bội nầy phải đứng gần một bên, lóng nghe !

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Nếu ngươi thích nghe.

Đào ngọc Bội giục :

— Vậy chúng ta đi ngay, gặp hắn sớm !...

Hắn dừng lại, suy nghĩ một chút, rồi tiếp :

— Giả sử gặp hắn rồi, cô nương biến đổi thái độ, thì đừng trách sao ta tàn nhẫn với hắn !

Trầm vân Phượng điềm nhiên :

— Bất quá, có một điều nầy, ta muốn tỏ cho ngươi biết trước.

Đào ngọc Bội chú ý :

— Cô nương cứ nói.

Trầm vân Phượng trầm giọng :

— Nếu ngày sau, ngươi lên ngôi bá chủ võ lâm rồi có phải là đệ nhất phu nhân trong võ lâm chăng ?

Đào Ngọc Bội gật đầu :

— Đương nhiên là như vậy !

Trầm vân Phượng tiếp :

— Sau khi Dương mộng Hoàn viết tờ đề vợ, ta cũng chẳng

http://tieulun.hopto.org

thể tùy tiện theo bên ngươi như hiện tại !

Đào Ngọc Bội hỏi :

— Thế cô nương muốn sao ?

Trầm vân Phượng nghiêm sắc mặt :

— Hôn nhân, phải có mai nhân, phải có sáu lễ, phải đường đường chánh chánh, có như vậy mới hiển vinh cho người vợ. Ngươi phải cưới ta dàng hoàn !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Việc đó, sau nầy hãy hàn dến, bây giờ thì ta hãy đi gấp, sớm gặp Dương mộng Hoàn.

Cả hai đi một đoạn đường nữa, vào sâu trong thôn, đến một tòa nhà, Đào Ngọc Bội nâng nắp hầm bằng đá trong nhà thốt :

— Bên dưới đấy !

Hắn hú một tiếng, nhảy xuống miệng hầm. Hắn vừa khuất mình, lại kêu lên :

— Đốt đèn đi !

Ánh sang bừng lên, chiếu rỏ như ban ngày.

Trầm vân Phượng xuống theo hắn, thấy Dương mộng Hoàn đang ngồi thu lình trong một cái lồng sắt, rộng vừa đủ một người đay trở, bên cạnh lồng, có một đại hán cầm đao đứng cạnh. Tay kia, đại hán cũng có cầm một mồi lửa như cây đuốc

Dương mộng Hoàn nhắm nghiền đôi mắt như lão sư nhập định, dù có ánh sáng hưng lên, dù có tiếng động, chàng vẫn khô[illegible] mở mắt.

Trầm vân Phượng đề đè bước tới, khẻ gọi :

— Dương [illegible] ! Hãy [illegible] mắt xem ai đến đây ?

Dương mộng Hoàn từ từ mở mắt, nhìn [illegible] tức hỏi :

— Hồn nương đến đây làm [illegible] ?

Trầm vân Phượng thở dài

— Đến để thăm Dương [illegible] có chữ đến làm gì nữa ?

Dương mộng Hoàn day qua Đào ngọc Bội, hỏi :

— Nương lừa nàng đến đây ?

Đào ngọc Bội bật cười ha hả :

— Tự nàng tìm đến, ta chẳng liên quan gì đến [illegible] nàng !

Dương mộng Hoàn cao giọng :

— Đào ngọc Bội ! Nếu ta thoát hiểm lần nầy [illegible] nay chẳng hề lưu tình mấy mai đối với ngươi !

Đào ngọc Bội hừ một tiếng :

— Ngươi còn nuôi hy vọng thoát hiểm nữa sao ?

Dương mộng Hoàn gằn từng tiếng :

— Dù ta chết thành quỷ, ta chẳng dung tha ngươi !

Đào Ngọc Bội lắc môi :

— Đối với những con người sống, ta còn kiêng sợ đôi phần, chứ cái ngữ quỷ thì, thủ thật với ngươi, ta xem rất thường !

Trầm Vân Phượng liếc mắt sand Đào ngọc Bội một thoáng, trách :

— Sao ngươi tranh biện làm gì ?

Đào ngọc Bội trầm ngâm một chút :

— Phải đó ! Ta sắp lấy vợ người, thì cũng nên chiều chuộng người một chút !

Hắn bước tới cạnh chiếc lồng, vòng tay thốt :

— Dương huynh ! Dương huynh ! Tiểu đệ có việc yêu cầu Dương huynh !

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Việc gì ?

Đào ngọc Bội tiếp :

— Dương huynh sắp lìa nhân thế, lưu lại một người vợ đẹp, bỏ nàng cô quạnh, lạnh lùng, như vậy chẳng hóa ra tàn nhẫn lắm sao ? Theo ý tiểu đệ, thì ngay từ bây giờ, Dương huynh hãy nghĩ đến cái kế vạn toàn cho quý Phu nhân đi !

Dương mộng Hoàng cười lạnh một tiếng, nhắm mắt lại, không đáp.

Đào ngọc Bội lại tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu đệ có thảo sẵn tờ thôi vợ đây, Dương huynh chỉ cần viết, cứ ký tên vào, như vậy là sinh phúc cho người vợ trẻ, đẹp !

Dương Mộng Hoàn vẫn nhắm mắt, lặng thinh. Đào ngọc Bội thì thao thao bất tuyệt, nói mãi, song Dương mộng Hoàn vẫn im lặng như câm, điếc.

Đào Ngọc Bội hướng sang Trầm vân Phượng, thốt :

— Hắn chẳng chịu nói năng gì hết, ta chẳng còn biện pháp gì nữa rồi !

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Để ta nói cho !

Dặng hắng một tiếng, nàng gọi :

— Dương ca ca ! Hãy nhẫn nại đi, nghe tiểu muội nói đây !

Dương mộng Hoàn sửng sờ, hỏi :

— Hiền muội muốn nói gì !

Trầm vân Phượng đưa tay rút tờ giấy trong tay Đào ngọc Bội, hỏi :

— Dương ca ca có nhìn qua tờ giấy nầy chăng ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Chưa !

Trầm vân Phượng tiếp :

— Vậy Dương ca ca xem đi !

Dương mộng Hoàn mở mắt ra, đưa tay tiếp mảnh giấy đọc qua một lượt, rồi buông gọn :

— Tờ thôi vợ !

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Đúng vậy. Nếu Dương ca ca ký vào tờ đó, tiểu muội sẽ không còn là Dương phu nhân nữa !

Dương mộng Hoàn lạnh lùng :

— Ngu huynh biết, Đào ngọc Bội bức bách hiền muội !

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Không phải đâu ! Chính tiểu muội muốn như thế !

Dương Mộng Hoàn mở to đôi mắt, nhìn sửng nàng một lúc, đoạn thở dài, cuối cùng buông gọn :

— Đưa đây !

Trầm vân Phượng trao mảnh giấy cho chàng, rồi thốt :

— Dương ca ca đừng oán hận tiểu muội, vì bất đắc dĩ, tiểu muội mới làm thế, sau nầy, Dương ca ca sẽ hiểu.

Nàng không dứt câu được nữa, lệ thảm tuông tràn, lệ ngăn chận yết hầu, làm nàng tức tưởi, nghẹn ngào.

Dương mộng Hoàn cười khẩy :

— Không ! Ngu huynh chẳng hề oán hận hiền muội !

Trầm vân Phượng cắn mạnh xuống môi, cố dằn cơn thổn thức, hỏi :

— Dương ca ca nhận thấy có điểm nào không phải, trong tờ hưu thơ chăng ? Dương ca ca hãy đọc lại kỹ đi !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Không cần lắm. Dù văn từ có vẻ vời như thế nào, cũng chẳng quan hệ đối với ngu huynh, điều cần yếu, là ngu huynh biết Đào ngọc Bội bức bách hiền muội. Hãy lấy bút mang lại đây, ngu huynh ký vào cho.

Đào Ngọc Bội gọi thuộc hạ, mang bút mực đến, chính Trầm vân Phượng trao tận tay cho chàng.

Dương mộng Hoàn không đợi ai giục, ký liền, xong lại trao cho Trầm vân Phượng cười lạnh thốt :

— Cô nương ! Kể từ hôm nay, tại hạ xin hoàn tự do lại cho cô nương ! Cầu chúc cô nương gặp nhiều may mắn trên đường đời !

Trầm vân Phượng hừ một tiếng :

— Anh hùng trong thiên hạ đều biết tiểu muội là vợ của Dương mộng Hoàn, chỉ sợ người đời cứ gọi mãi tiểu muội là Dương phu nhân !

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Cô nương đừng quan tâm, rồi thiên hạ cũng sẽ hay biết vụ nầy, hay biết rồi, không ai còn gọi cô nương là Dương

http://tieulun.hopto.org

phu nhân nữa đâu !

Đào ngọc Bội đưa tay lấy tờ hưu thơ từ tay Trầm văn Phượng, nhìn chàng, cất tiếng :

— Dương huynh có biết tại sao Trầm Vân Phượng xin Dương huynh ký tờ hưu thơ chăng ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Không !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Sự việc có liên quan đến tiểu đệ đó, Dương huynh ! Trầm cô nương thông minh tuyệt thế, đoán biết thế nào Dương huynh cũng chẳng còn sống được bao nhiêu ngày nữa, cho nên nàng ly khai Dương huynh, để cùng tiểu đệ chung sống trăm năm.

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Trầm vân Phượng là con người chất phác thành thật ta mong người khéo chiều chuộng nàng sau nầy, cho nàng hưởng mọi điềm phúc trên đời, được vậy, ta có chết đi, hồn ta an vui nơi chín suối !

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Dương huynh đúng là người đa tình bậc nhất trong thiên hạ ! Chết rồi mà vẫn còn thiết tha lo nghĩ cho vợ đẹp !

Dương mộng Hoàn lạnh lùng :

— Ngươi quá khen ta !

Đào ngọc Bội gấp tờ hưu thơ nhỏ lại, cất vào mình, điểm nhẹ nụ cười, tiếp :

— Dương huynh là kẻ đối đầu lợi hại của tiểu đệ, mà cũng là bậc dương thế anh hùng, gặp tai nạn, đáng lý phải chết nhanh, chớ để tủi nhục, nhưng nghĩ ra nếu tiểu đệ giết ngon giết ngọt như vậy, thì đáng tiết biết bao nhiêu.

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Ngươi cứ dùng bất cứ thủ đoạn nào thích ý, sát hại ta, ta chẳng hề nao núng khỏi phải kể lể dài dòng !

Đào ngọc Bội tiếp :

— Giả sử, Dương huynh bằng lòng hợp tác với tiểu đệ, thì đúng là cái cảnh họa trung ngộ phúc của Dương huynh ! Mà tiểu đệ cũng được đại hạnh bất ngờ !

Dương mộng Hoàn lạnh lùng :

— Ta mong ngươi để yên ta, đừng nói gì nữa cả ! Hãy ghi nhớ lời yêu cầu của ta là đối xử tốt đẹp với Trầm cô nương !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Điều đó, hẳn nhiên là phải như vậy rồi. Dương huynh bất tất phải bận tâm lo nghĩ ! Điều đáng lưu ý là trường hợp của Dương huynh, con người ta, ai ai cũng chỉ chết một lần,, ai ai cũng chỉ có mỗi mạng sống...

Hắn tặt lưỡi, tiếp nối :

— Thiết tưởng, Dương huynh không nên quá cố chấp !

Dương mộng Hoàn từ từ nhắm mắt lại :

— Ta mỏi mệt lắm rồi, mong ngươi để cho ta yên !

Có lẽ đây là lần đầu tiên, Trầm vân Phượng cảm thấy mình kiên cường vô tưởng, đứng lặng người bên cạnh, nghe song phương đối đáp, lòng không xao xuyến chút nào.

Đào ngọc Bội cười lớn một tiếng :

— Dương huynh đừng quên hiện tại còn kẹt trong tay tiểu đệ, nếu thấy hứng, tiểu đệ có thể xuống một đao, Dương huynh sẽ về bên kia thế giới ngay ! Tuy nhiên, tiểu đệ vẫn để Dương huynh sống sót như thường.

Dương mộng Hoàn bất động, im lặng.

Sự kiên cường của Trầm vân Phượng chừng như vượt quá giới hạn, nàng không còn giữ bình tĩnh được nữa, nếu còn đứng đó, có lẽ nàng phải ngã xuống, hôn mê, nàng vội bảo Đào ngọc Bội :

— Chúng ta đi thôi !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Phải !

Hắn vòng tay ngang bông Trầm vân Phượng, dìu nàng đi,

http://tieulun.hopto.org

Hắn bảo :

— Đi lên, phải nhảy, ta giúp cô nương một chút nhé !

Rồi hắn để khí, nhất bổng Trầm vân Phượng, cả hai ra khỏi hầm. Hắn ra khỏi rồi, thì đèn dưới hầm cũng tắt liền.

Đào ngọc Bội nắm tay Trầm vân Phượng, từ từ bước tới, vừa đi vừa thấp giọng thốt :

— Dương Mộng Hoàn đã ký tờ hưu thơ, chắc cô nương không còn lo ngại gì nữa

Trầm vân Phượng thở dài :

— Nhưng thiên hạ vũ lâm chưa hay việc nầy...

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Chẳng khó khăn gì cả ! Ta sẽ triệu tập một số người trong vũ lâm, tuyên bố việc nầy, họ sẽ truyền tin đi khắp nơi, chỉ trong thời gian ngắn, khắp sông hồ điều hay biết !

Trầm vân Phượng sửng sờ :

— Không được ! Hiện tại, chàng còn bị kẹt trong hầm kia nếu người tuyên bố sớm, thiên hạ giang hồ sẽ cho là ta bạc bạnh, phụ tình...

Đào ngọc Bội cười rộn :

— Có gì đáng ngại đâu, ai cười, ai chỉ trích mặt ai, rồi sau nầy, tự họ hiểu rõ sự tình, họ sẽ tạ lỗi với chúng ta. Còn như cái việc cô nương muốn có mai nhân, muốn đầy đủ lễ, ta sẽ chuẩn bị đúng theo nghi thức !

Họ đã vào trung tòa nhà đó.

Nhà, không nguy nga, sang trọng lắm, một ngôi nhà cổ thôi, nhưng cách bày trí hết sức trang nhã, trên bàn có đèn to, chảy sáng, thức ăn đã được bon đầy mặt bàn, có mấy bình rượu ngon điểm xuyết, trông như một tiệc nhỏ.

Đào ngọc Bội mời Trầm vân Phượng ngồi vào bàn, đoạn thốt :

— Cô nương đã nhọc nhằn vất vả hơn ngày đêm rồi, có lẽ đang đói rộn lên, xin cứ tự tiện cho nhé !

Bình sanh, Trầm vân Phượng chưa lần nào bị dồn dập như bây giờ, vì thế, nàng chưa đủ kinh nghiệm để ứng phó với mọi diễn tiến. Hiện tại, với số vốn tri thức nghèo nàn, nàng mang ra xử dụng, mong tạo một thuận lợi, nàng hiểu thế nào là vận dụng tâm cơ, và sự vận dụng tâm cơ không phải là sự dễ, một sự gây thích thú. Nàng thầm nghĩ, nếu suốt đời phải vận dụng tâm cơ như thế nầy, thì còn gì là thú sống ?

Do đó, nàng ghê sợ Đào ngọc Bội, và hết sức khâm phục Dương mộng Hoàn. Đào ngọc Bội vận dụng tâm cơ, còn vì lợi cho hắn, chứ Dương mộng Hoàn vận dụng tâm cơ, có lợi gì cho chàng ?...

Chữ ký của Dương Mộng Hoàn trên tờ hưu thơ, có khác nào những nhát kiếm, vạch nhỉ nhằn trên quả tim nàng ?

Nhưng đã có chủ trương, nàng cố trấn định tâm thần, nếu để lộ sơ hở, Đào ngọc Bội sẽ nghi ngờ...

Phải cố gắng lắm, nàng mới nâng được chén rượu lên, miệng điểm một nụ cười, cười tình với Đào ngọc Bội :

— Ta kính ngươi một chén !

Đào ngọc Bội khoát khoát tay :

— Khoan uống ! Khoan !

Hắn vỗ tay ba lượt. Hai tên đồng tử áo xanh xuất hiện, lấy dĩa trên bàn, gắp món ăn, mỗi dĩa một dĩa, ăn trước sau cùng uống một hớp rượu, rồi nghiêng mình, chào, lui ra ngoài.

Trầm vân Phượng lấy làm lạ, hỏi :

— Cái gì kỳ thế ?

Đào ngọc Bội vừa cầm chén, vừa thốt :

— Tin người, là một việc, phòng người, lại là một việc khác, không thể không cẩn thận được !

Trầm vân Phượng vở lẽ ạ lên một tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Thì ra, ngươi sợ chúng hạ độc trong thức ăn thức uống !

Đào Ngọc Bội gật đầu, mỉm cười :

— Đúng vậy !

Trầm vân Phượng gắp một món ăn, bỏ vào miệng, nuốt xong, lại hỏi :

— Mỗi bửa ăn, ngươi đều làm thế ?

Đào ngọc Bội gật đầu !

— Đúng vậy !

Trầm văn Phượng cau mày :

— Sau ngươi đa nghi thế ?

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Trên đời nầy ta khó tìm được một người có thể tin cậy được !

Trầm Vân Phượng trố mắt :

— Luôn cả thân nhân ? Ngươi đều nghi ngờ hết ? Nghi cả cha, cả mẹ, cả người vợ tương lai ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Ta mồ côi cha lẫn mẹ từ nhỏ, nhờ người nuôi dưỡng nói sao cũng cái lẽ cô khổ linh đinh, không nơi nương tựa, không người che chở, từ ngày đó, ta đã hoài nghi nhân loại, cho đến nay, ta lại càng không thể tin tưởng nơi bất kỳ ai !

Trầm vân Phượng gặn hỏi :

— Tuy nhiên, ít nhất người nuôi dưỡng ngươi cũng thương yêu ngươi, cũng chở che, bảo hộ ngươi chứ ? Nếu không thì làm sao ngươi trưởng thành với đầy đủ phương tiện tự vệ ?

Đào ngọc Bội cười khổ :

— Sanh ta, là cha mẹ, nhưng cha mẹ bỏ ta, về sau nơi lòng cắt lạnh ! Nuôi ta, giáo huấn ta, là ân sư, nhưng ân sư lại bỏ ta....

Hắn quay nhìn Trầm vân Phượng, ánh mắt của hắn bừng lên một ngọn lửa ngùn ngụt, hắn cao giọng tiếp :

— Nếu sau nầy, có một người, ta có thể tin tưởng được, người đó là vợ của ta, nhưng, ta tin vợ ta, mà vợ ta có thật lòng xử tốt với ta chăng ?

Trầm vân Phượng hỏi :

— Ngươi đã để ý đến ai chưa ?

Đào ngọc Bội nhấn mạnh :

— Cô nương !

Rồi hắn gằn giọng, tiếp :

— Dương mộng Hoàn đã ký tờ hưu thơ rồi, cô nương có nghĩ đến việc thành hôn với ta chăng ?

Trầm vân Phượng cười thầm :

— Tự nhiên. Nếu ta không nghĩ như vậy, thì còn đến đây tìm ngươi làm gì ? Ta còn tìm gặp Dương mộng Hoàn, yêu cầu chàng ký hưu thơ làm gì ? Bất quá, ta ngại một điều, là dù sao thì Đồng sư tỷ cũng là người đầu tiên của ngươi !

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Chúng ta chánh thức thành hôn, trường hợp đó khác xa với trường hợp của Đồng thục Trinh !

Trầm vân Phượng thầm mắng Đào ngọc Bội là phường vong tình phụ nghĩa chuyên phá trinh tiết con người, nàng tự nguyện phải làm sao hạ sát được hắn để báo thù cho những người bị hắn bỏ rơi !

Tuy nhiên, ngoài mặt, nàng vẫn giữ vẻ tươi cười, thốt :

— Ta không mong gì hơn, sau ngày thành hôn, ngươi đối xử với ta chẳng đến đỗi tệ bạc !

Đào ngọc Bội hấp tấp trấn an nàng :

— Cô nương yên trí ! Ta sẽ dành cho cô nương tất cả mỹ tình !

Bửa ăn chừng như đã xong, Trầm vân Phượng đứng lên :

— Ta lao khổ trọn ngày dài, hiện tại nghe mỏi mệt quá. Ngươi có chỗ nào an tịnh cho ta ngơi nghỉ chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Tự nhiên là phải có chứ !

Hắn với tay lấy một cây đèn sáp, đứng lên :

— Cô nương theo ta !

Hắn cầm đèn bước ra cửa. Trầm vân Phượng đi theo sau

Hắn đưa nàng đến một gian nhà yên tịnh, có màn che, trướng rủ, có đèn đốt sáng choang, tuy chẳng có vẻ gì tráng lệ, nhưng trông trang nhã vô cùng.

Trầm vân Phượng đảo mắt nhìn quanh gian nhà, mỉm cười thốt :

— Tại một thôn xóm nghèo nàn như thế nầy, có một gian nhà khá trang nhã, kể ra cũng là một sự kiện phi thường vậy

Đào ngọc Bội lắng lơ :

— Đây là một gian tân phòng, dùng làm động phòng rất hợp

Trầm vân Phượng vờ ngây thơ :

— Thế đôi tân nhân là ai ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Tân nhân đã bị ta trục xuất, nhường chỗ lại cho ta.

Trầm vân Phượng cau mày :

—Người ta có việc vui, sao ngươi phá hoại việc vui của họ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Dĩ nhiên, ta cũng phải có dụng ý gì, mới làm như vậy chứ !

Bỗng hắn giương tròn mắt, nhìn sửng nàng :

— Trầm cô nương ! Có phải thực sự cô nương thích ta chăng ?

Trầm vân Phượng cười lạnh :

— Không thực thì giả à ?

Đào ngọc Bội gằn từng tiếng :

— Nếu thế, gian phòng nầy là nơi động phòng của chúng ta, đêm nay đó !

Trầm vân Phượng thoáng biến sắc :

— Nếu ngươi khinh ta như thế đó, ta sẽ chết trước mặt ngươi, cho ngươi xem !

Đào ngọc Bội cúi thấp đầu, không đáp.

Trầm vân Phượng thở dài, dịu giọng tiếp :

— Sao ngươi hấp tấp thế ? Sớm hay muộn, ta vẫn là người của ngươi, nếu ngươi muốn gấp, thì hãy lo liệu đủ nghi, đủ lễ, sau đó chúng ta thanh thân... Đào ngọc Bội thở dài :

— Được ! Cô nương bảo trọng !

Rồi hắn trở ra ngoài, đi luôn.

Trầm vân Phượng để nguyên y phục, lên giường nằm, nhưng nàng làm sao dám chợp mắt?

Tuy nhiên, suốt đêm, Đào ngọc Bội chẳng hề trở lại,

Mãi đến lúc trời sáng rỏ, nàng mới ngủ được. Ngủ không rỏ được bao lâu, nàng thức dậy, trông thấy Đào ngọc Bội ngồi trên chiếc ghế giữa gian nhà, nhắm mắt dưỡng thần. Nàng nhìn ra ngoài, ức độ lúc đó vào giờ ngọ.

Trầm vân Phượng nhảy xuống giường, việc đầu tiên là soát lại toàn thân xem y phục có bị nhầu nát, rách toạt chăng, nghĩ đến cảnh vừa qua, nàng giật mình, cảm thấy mình hết sức liều lĩnh !

Đào Ngọc Bội mở mắt ra, nhìn nàng, nhẹ nở một nụ cười, thốt :

— Đáng lẽ thì phải khởi hành từ sáng sớm, nhưng cô nương còn ngủ, nên ta phải chờ.

Trầm vân Phượng hỏi :

— Tại sao ngươi không đánh thức ta ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Ta thấy cô nương ngủ ngon giấc quá, không nỡ gọi dậy...

Hắn dừng lại một chút :

— Bây giờ thì cô nương hãy đi rửa mặt đi, rồi chúng ta lên đường.

Trầm Vân Phượng y lời.

http://tieulun.hopto.org

Dùng điểm tâm xong, cả hai lên đường.

Cùng theo họ, có một đoàn người, trang phục theo thôn dân, khiêng ba chiếc lồng sắt, có phủ vải đen kín bít bên ngoài.

Trầm vân Phượng thầm nghĩ :

— Chúng trang phục như thế này, còn ai biết được hành tung ?

Trầm vân Phượng nhìn sang Đào ngọc Bội, vờ hỏi :

— Có phải họ khiêng ba chiếc lồng sắt đó chăng ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Phải ! Dương mộng Hoàn, Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân đều ở trong đó.

Dọc đường, thỉnh thoảng có người đến thì thầm báo cáo, những kẻ đó từ bốn phía đến, họ là những tên liên lạc của Đào ngọc Bội, có nhiệm vụ dọ thám tình hình, họ thuộc hệ thống phòng vệ bên ngoài của hắn.

Trầm vân Phượng và Đào ngọc Bội đi cạnh nhau, suốt đường dài, chẳng ai nói với ai tiếng nào. Chiều lại, họ đến một khu rừng, có cây to lớn.

Đào ngọc Bội thốt :

— Nếu khởi hành sớm, ta dừng lại đây dùng bữa vào lúc trưa, nhưng vì mình dễ đến trưa mới lên đường, thành ra mãi đến chiều mới đến đây, vậy không còn cách gì khác hơn là dừng tại chốn này, ăn xong rồi ngủ...

Hắn đưa tay vỗ nhẹ vào lưng Trầm vân Phượng, tiếp nối :

— Ta có việc, tạm rời xa cô nương trong khoảnh khắc, cô nương cứ ở đây chờ ta.

Trầm vân Phượng nghe Đào ngọc Bội nói, quay mình bước đi liền.

Trầm vân Phượng bước đến gần mấy chiếc lồng, đi vòng quanh mấy lượt, định hé vải che, nhìn vào trong, nhưng sợ [illegible] nên đành thôi, đi quanh quẩn một lúc

Tuy nhiên, nàng vẫn chú ý mãi đến ba chiếc lồng.

Không bao lâu, có một gã tiểu tử mang thức ăn [illegible] từ xa, hé vải che lên, đưa vào lồng.

Nàng thầm nghĩ :

— Nếu ta là tiểu tử đó, thì ít nhất ta cũng được lúng thấy mặt Dương ca ca, ngày hai lượt t..,

Tiểu Tử đó, đến cạnh lồng sắt, làm gì tùy ý, bọn canh phòng bên ngoài rất đông, chẳng một ai nhìn xem hắn làm gì chừng như những việc đó rất quen mắt, và đã có lịnh thi hành như vậy rồi.

Trầm vân Phượng, thầm nghĩ :

— Nếu ta cứ tự tiện hé màn che, nhìn vào lồng, dĩ nhiên là bọn hộ vệ này phải nghi ngờ, song chắc chắn chúng phải nể Đào Ngọc Bội mà chẳng dám vô lễ với ta đâu !

Nghĩ như vậy, nàng lại đứng lên, tiến về phía mấy chiếc lồng.

Khi nàng còn cách độ năm sáu thước, mấy tên hộ vệ bắt đầu chú ý đến nàng, tất cả đều hướng mắt nhìn nàng.

Nàng lại nghĩ :

— Sợ gì chúng ? Quyết chẳng dám vô lễ với ta ! Cứ can đảm lên !

Nàng nghiêm giọng, hỏi chúng :

— Các ngươi làm gì nhìn ta chăm chú thế ?

Bốn hộ vệ đồng nghiêng mình một lượt :

— Bang chủ có lịnh, cấm bất kỳ ai đến gần lồng sắt !

Trầm vân Phượng bĩu môi ;

— Cấm bất kỳ ai, chứ ta được ngoại lệ. Đào ngọc Bội còn phải kính nể ta, các ngươi là chi, dám ngăn trở ta ?

Bốn tên hộ vệ vòng tay :

— Chúng tôi nào dám ngăn cản, song lịnh Bang chủ đã ra, nếu để vi phạm, chúng tôi sẽ bị nghiêm phạt !

Trầm Vân Phượng xì một tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Thế sao các ngươi để cho cho cái tên nhỏ thó kia đến gần ? Hắn đến được, ta lại chẳng đến được à ?

Đại hán hộ vệ đứng bên tả, chừng như là đầu đàn thốt :

—Hắn là người được Bang chủ chỉ định cung cấp thức ăn thức uống cho kẻ trong lồng sắt, tự nhiên hắn được đến gần.

Trầm vân Phượng cương quyết :

— Ta phải nhìn qua một chút mới được, ta không tin là các ngươi dám ngăn trở ta.

Nàng bước tới liền.

Bốn tên hộ vệ ngăn chận nàng, nhưng chúng đứng quanh mấy chiếc lồng, song nàng cứ tiến đến, đưa tay vẹt màn che, nhìn vào trong.

Lam Tiểu Diệp ngồi xếp bằng tròn, oai phong ngày nào [illegible] mặt.

Nhìn nàng, Trầm vân Phượng thở dài, khẽ gọi :

— Lam cô nương !...

Lam tiểu Điệp mở mắt ra, thấy Trầm Vân Phượng, điểm nhẹ một nụ cười :

Trầm tỷ tỷ ! Lam sao tỷ tỷ...

Nàng chưa thấy bọn hộ vệ đến gần, đứng sau lưng Trầm vân Phượng dành bỏ từng câu nói.

Trầm vân Phượng biết rõ nàng e ngại sự có mặt của bọn hộ vệ nên không nói gì thêm, nàng không nói thì Trầm vân Phượng phải nói, nói bằng quơ cho chúng không nghi ngờ :

— Lam cô nương được mạnh giỏi chứ ?

Lam Tiểu Điệp nghĩ thầm :

— Bây giờ, nang đã trưởng thành rồi, ăn nói có vẻ linh lợi, nàng hỏi ta có được mạnh giỏi hay không, tức nhiên nàng muốn hỏi đến vụ công của ta, có khôi phục được như cũ chưa !

Nàng cười nhẹ, đáp :

— Thân thể thì chẳng có thương tổn gì cả, mấy hôm nay nhờ được nghỉ ngơi nên không còn mệt nhọc lắm !

Trầm vân Phượng quay nhìn bọn hộ vệ một thoáng, rồi thốt :

— Cô nương bảo trọng nhé !

Rồi nàng bước đến chiếc lồng kế bên.

Lần nầy, bốn tên hộ vệ muốn ngăn trở, nhưng chúng do dự, sau cùng lại để mặt nàng làm gì thì làm, có điều chúng đưa mắt ra hiệu cho nhau, đề phòng bất trắc.

Trong chiếc lồng đó, Dương mộng Hoàn đang ngồi xếp bằng tròn, vận công điều tức.

Nàng hé bức màn lên, khẽ gọi :

— Dương ca ca !

Dương mộng Hoàn mở mắt ra, cười nhẹ :

— Hiện tại, cô nương không nên gọi tại hạ như thế !

Trầm vân Phượng sững sốt :

— Tiểu muội gọi như thế từ ngày chúng ta quen biết nhau bây giờ cải sửa lại làm sao cải sửa được ?

Nang dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Tiểu muội vừa thấy Lam Tiểu Điệp !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Nàng ra sao ?

Trầm vân Phượng đáp :

— Mạnh khoẻ như thường.

Dương mộng Hoàn buông gọn :

— Cô nương hãy tự bảo trọng, hơi đâu lo cho người khác

Trầm vân Phượng cười khổ :

— Dương ca ca nói thế mà nghe được à ! Bất cứ Dương ca ca đến nơi nào, tiểu muội cũng đến nơi đó !

Dương mộng Hoàn nhìn nàng chăm chú, sau cùng lập lại :

— Cô nương hãy tự bảo trọng !

Trầm vân Phượng toan đáp, một giọng nói lanh lảnh vang lên :

http://tieulun.hopto.org

— Điều đó, bất tất Dương huynh phải lo ngại, đã có tiểu đệ chiêu cố đến nàng.

Thì ra, Đào ngọc Bội đã trở lại, hắn đứng ngoài xa, cách bảy tám thước, giương tròn mắt nhìn về phía lồng sắt.

Dương mộng Hoàn thản nhiên :

— Ta không mong gì hơn ngươi nói được là làm được, y như lời nói !

Trầm vân Phượng buông màn rủ xuống, bước đến cạnh Đào ngọc Bội, nắm tay tả của hắn :

— Mình đi thôi !

Nàng thừa hiểu, mình còn kém vũ công, chưa phải là đối thủ của Đào ngọc Bội, muốn làm gì, phải làm bằng mưu, trí.

Nhưng, Đào ngọc Bội vốn tính đa nghi, nàng cần phải đề đặt hơn, nếu không, hắn sẽ thức phá tâm cơ nàng, thành ra bao nhiêu công trình cầm như bỏ hết !

Muốn cho hắn đừng nghi ngờ nàng: ít nhất nàng phải đợi một thời gian dài, trong thời gian đó, nàng phải hy sinh, hoặc một cái nắm tay, một nụ cười, một ánh mắt...

Nàng nép mình sát Đào ngọc Bội, dịu giọng thốt :

— Ngươi đi lâu quá !

Đào ngọc Bội đưa cánh tay vòng quanh lưng nàng, siết mạnh một chút :

— Lý thương Lan dẫn bọn Xuyên Trung Tứ Xú, theo dõi ta, đã bị ta lừa, chuyển hướng lạc nẻo rồi...

Trầm vân Phượng bóp nhẹ bàn tay hắn :

— Ngươi thông minh quá !

Đào ngọc Bội tiếp :

— Họ Lý là con người mưu trí có thừa, bất quá bị lừa trong một lúc, lão sẽ thức ngộ, và có thể theo dõi ta như thường !

Trầm vân Phượng hỏi :

— Ngươi sợ lão ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ, kéo nàng ngồi xuống, dốt một ngọn đèn, rồi thốt :

— Chắc cô nương đã đói. Mình vừa ăn vừa nói chuyện !

Đột nhiên, có tiếng động từ xa vang lại.

Đào ngọc Bội thoáng biến sắc :

— Có người đến ! Cô nương cứ ngồi đây, đừng nhúc nhích nhé !

Hắn thổi tắt ngọn đèn, rút Kim Long Kiếm cầm tay chạy đi

Trầm vân Phượng nhìn quanh, thấy khu rừng yên tịnh lạ thường, tỉ mỉ nghĩ, nếu có được thanh kiếm báu của đại sư bá, nàng sẽ phá lồng sắt, cứu ba người đó.

Nàng lại nghĩ :

— Giả sử, Lam tiểu Điệp và Độc Long phu nhân có bị hắn chế ngự, thì còn Dương ca ca, nhất định hắn chẳng làm gì được ! Dương ca ca ngăn chận hắn, ta cứu cứu hai nàng kia

Nàng lấy làm lạ tại sao Lam tiểu Điệp và Dương mộng Hoàn lại cam tâm ngồi tù, chiếc lồng sắt đó có phải kiên cố lắm đâu, với vũ công của họ, họ có thể phá hủy mà thoát ra dễ dàng. Phá được, tại sao họ không phá ?

Họ cam tâm ngồi tù, tức nhiên họ có chủ trương, thì nàng còn giải cứu họ làm gì, cho hỏng chủ trương của họ ?

Tiếng động vừa vang lên đó, giờ đây im bặt.

Dù Đào ngọc Bội đã dặn nàng ngồi yên, nàng không thể ngồi yên, từ từ đứng lên, bước lần ra ven rừng.

Bỗng, nàng nghĩ, nếu lúc nầy, đại sư bá đến, nhất định nàng mượn thanh kiếm báu, phá lồng sắt Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp có trách cứ, nàng sẵn sàng nghe họ trách cứ.

Bước vòng ra xa xa, tránh bọn hộ vệ, cách xa rồi, nàng bước thanh hơn.

Rừng không lớn lắm, nàng đi một lúc, ra đến bên ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Nàng vừa đến một bãi cỏ bỗng từ nơi bãi đó, một bóng người nhảy vọt lên kì cục, nhào đến nàng, đồng thời vung đao chém xuống.

Trầm vân Phượng không rút kiếm kịp thời ngăn chặn đường đao, cấp tốc xoay mình tới trước, nhường cho nhát đao chém xuống khoảng không, đoạn xoay nhanh mình lại.

Người đó chưng như chẳng ngờ nàng, dừng tay, đứng lại.

Vừa lúc đó, một bóng người khác, xuất hiện sau lưng gã cầm đao, bóng đó vỗ tay vào lưng đại hán.

Trầm vân Phượng đã trông thấy người đó rồi, bất giác kêu khẽ lên một tiếng !

Tiếng kêu của nàng vừa dứt âm thinh, đại hán cầm đao ngã nhào xuống đất.

Bóng đó gọi khẽ :

— Trầm cô nương bước lại đây !

Trầm vân Phượng hỏi :

— Ngọc Tiêu tỷ tỷ phải không ?

Bong đó đáp :

— Phải !

Trầm vân Phượng bước tới, nhận ra Ngọc Tiêu Tiên Tử vận y phục đen, đầu bọc khăn đen.

Ngọc Tiêu Tiên Tử co chân tống thân xác đại hán nào bụi cỏ gần đó, đoạn hỏi :

— Cô nương đã gặp Dương đại hiệp ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Hai chúng còn ở trong rừng kia !

Ngọc Tiêu Tiên Tử tỉ tê giọng :

— Khu rừng này có hình thế rất phức tạp, hiện có rất nhiều cao thủ võ lâm lưởng đạo, đến đây...

Trầm vân Phượng không lưu ý đến việc đó, nàng chỉ chăm chú vào mỗi một việc giải cứu Dương Mộng Hoàn thôi, nàng thở dài :

— Chấn song lồng sắt to lắm, nếu chẳng có thanh kiếm của đại sư bá, thì không làm sao phá nổi !

Ngọc Tiêu Tiên Tử an ủi nàng :

— Tôi đã báo tin cho Châu cô nương biết Dương đại hiệp bị nạn, thế nào Châu cô nương cũng có diệu kế, giải cứu Dương đại hiệp, cô nương không nên vọng động, lỡ ra Đào Ngọc Bội biết được, hắn sẽ đề phòng cẩn mật hơn...

Rồi nàng hỏi :

— Cô nương đã gặp Đào ngọc Bội chứ ?

Trầm vân Phượng thở dài :

— Gặp hắn rồi. Tôi cũng yêu cầu Dương ca ca ký vào hưu thơ...

Ngọc Tiêu Tiên Tử giật mình :

— Hưu thơ ? Cô nương có ý tứ gì ?

Trầm vân Phượng cười khổ :

— Cho Đào ngọc Bội tin tôi !

Ngọc Tiêu Tiên Tử nắm tay Trầm Vân Phượng, đưa nàng vào bụi rậm gần đó, thấp giọng thốt :

— Có người đến nơi đó ! Nếu không cần thiết, cô nương đừng bao giờ xuất hiện nhé !

Hai bong người thoáng hiện bên ngoài, hai hòa thượng, mặc cà sa, cả hai đi xăm xăm vào rừng.

Trầm vân Phượng hỏi khẽ :

— Hai hòa thượng này từ đâu tới ? Thân hay thù với Đào ngọc Bội ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử đáp :

— Cao tăng trên Thiếu Lâm Tự đó ! Tự nhiên là thù của Đào ngọc Bội !

Bỗng, có tiếng Đào ngọc Bội hét to :

— Hạ sát ! Hạ sát tất cả cho ta !

X

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG LXIII

HẠ MÌNH CHỜ DỊP

Ngọc Tiêu Tiên Tử và Trầm vân Phượng vẹt cỏ, nhìn ra ngoài, thấy Đào ngọc Bội từ hướng Tây chạy đến, thoáng mắt đã mất dạng trong những hàng cây rậm.

Trầm vân Phượng rỉ bên tai Ngọc Tiêu Tiên Tử:

— Tôi muốn đi ngay. Ngọc Tiêu tỷ tỷ ạ!

Ngọc Tiêu Tiên Tử vội nắm tay nàng:

— Cô nương định đi đâu?

Trầm vân Phượng đáp:

— Ra đón Đào ngọc Bội, hay cùng lắm là trở về chỗ cũ, nếu không thì, hắn thấy mất tôi, sẽ sanh nghi!

Ngọc Tiêu Tiên Tử trầm giọng:

— Đào ngọc Bội man trá, giảo hoạt, trên giang hồ còn ai không biết? Cô nương có hy vọng gì qua mặt được hắn mà hòng thực hiện mưu mô? Vạn nhất cô nương sơ thất, thì Dương đại hiệp sẽ phải ôm hận suốt đời!

Trầm vân Phượng cương quyết:

— Chỉ mong cứu được Dương ca ca tôi thôi, còn ra, thân tôi có lâm vào cảnh nào, cũng chẳng quan trọng! Đạo vợ chồng với nhau, chồng mắc nạn thì vợ lo giải cứu, há vì an nguy mà lơ đi được sao?...

Ngọc Tiêu Tiên Tử vội đưa tay che miệng nàng, thì thầm bên tai:

— Có người đi đến;

Vừa lúc đó, Vương Hàn Sương dẫn bọn đại hán, chạy tuông vào rừng.

Trầm vân Phượng từ từ rút tay khỏi bàn tay của Ngọc Tiêu Tiên Tử, thốt:

— Tôi phải đi, tỷ tỷ ạ!

Ngọc Tiêu Tiên Tử trầm ngâm một chút;

— Có thể hiện tại, Châu cô nương đã tiếp nhận báo cáo của tôi rồi, và người sẽ cỏi hạc xuống núi gấp. Cô nương hãy kiên nhẫn chờ, vội gì vấn thân vào vòng nguy để rồi chung quy chẳng hy vọng thu hoạch kết quả nào?

Trầm vân Phượng thở dài:

— Vạn nhất Châu cô nương bận hành công, không thể đến kịp thời, thì tôi sẽ phải chờ đợi đến bao lâu? Và trong thời gian chờ đợi, Dương ca ca phải đương đầu với bao nhiêu điều bất ngờ?

Vì sự việc vô cùng quan trọng, Ngọc Tiêu Tiên Tử tuy khuyên giải Trầm vân Phượng như thế, chứ thực ra nàng cũng chẳng dám chủ trương như thế nào cho rõ rệt, bất quá, nàng ngại Đào Ngọc Bội là con người bại hoại, nên khuyến cáo Trầm vân Phượng phải dè dặt vậy thôi.

Nàng còn biết nói làm sao trước sự cương quyết của Trầm vân Phượng? Suy nghĩ một chút, nàng thốt:

— Cô nương có chủ trương như thế nào? Cho tôi biết xem, chúng ta nghiên cứu với nhau.

Trầm Vân Phượng lắc đầu:

— Chủ trương thì không có, chúng ta nên chia nhau, mỗi người lo một việc, tùy cơ ứng biến. Nếu Châu cô nương đến kịp thời, cảm phiền tỷ tỷ liệu cách thông báo cho tôi hay, tôi sẽ tìm đến gặp Châu cô nương!

Ngọc Tiêu Tiên Tử thở dài:

— Sự tình hết sức quan trọng, tôi chẳng dám có chủ ý gì cả, Trầm cô nương muốn đi, xin cứ đi, song phải hết sức cẩn thận.

Trầm vân Phượng gật đầu:

— Đa tạ tỷ tỷ.

Toan bước đi, nàng vụt nhớ đến một việc, vội hỏi:

— Tỷ tỷ có thể làm hộ tôi việc nầy chăng?

Ngọc Tiêu Tiên Tử hỏi lại:

— Việc gì?

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phượng thốt nhanh :

— Đã chế ngự được Bách Độc Ông, chắc có thuật [illegible] độc, tôi muốn tỷ tỷ truyền cho tôi cái thuật đó...

Ngọc Tiêu Tiên Tử giật mình, chưng lấy ngay bình tĩnh, mỉm cười đáp :

— Làm gì có việc chế ngự nổi Bách Độc Ông ? Bất quá, tôi chỉ dùng một mẹo nhỏ, lừa bảo gia ấy trong lúc nguy cấp. Giả sử [illegible] có nương có mặt, cũng không đề phòng nổi hắn dùng mấy mươi loại kịch độc vậy !

Trầm vân Phượng trố mắt :

— Vậy là giả ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu !

— Tự nhiên là giả rồi. Nhưng, cô nương nên hiểu như vậy thôi, giảng giải ra, dài dòng lắm.

Trầm vân Phượng có vẻ thất vọng, dần dà một chút, rồi thốt :

— Thôi, tôi đi đây, tỷ tỷ ! Tỷ tỷ hãy trân trọng nhé !

Nàng từ từ bước, còn Ngọc Tiêu Tiên Tử chui sâu vào bụi rậm.

Trầm vân Phượng đi không bao lâu, gặp Đào ngọc Bội đang hỗn chiến với hai hòa thượng, một cầm trượng, một xử dụng giới đao.

Đào ngọc Bội với thanh Kim Hoàn Kiếm, đang thắng thế rõ ràng.

Hai hòa thượng, tác độ sâu mươi hơn, có võ công rất cao tuy chưa làm gì nổi đối phương, song nhờ hai đánh một, cũng chẳng đến nỗi bại.

Trầm vân Phượng đảo mắt nhìn quanh, chẳng thấy một tên thuộc hạ nào của Đào ngọc Bội cả, lấy làm lạ, thầm nghĩ :

— Hắn mai phục rất đông thuộc hạ trong khu rừng này, tại sao chẳng thấy ai trợ chiến với hắn ?

Đào ngọc Bội vừa trông thấy nàng, vội thay đổi đấu pháp liền, đường kiếm loang loáng, lợi hại hơn trước mấy phần.

Trong thoáng mắt, một tiếng hự vang lên, hòa thượng cầm giới đao bị hắn điểm tay vào yếu huyệt, ngã nhào.

Còn lại một tăng, dĩ nhiên tinh thần xuống thấp, thủ pháp rối loạn, chống đỡ mấy chiêu nữa, bị Đào ngọc Bội dùng kiếm hất vẹt thiền trượng đồng thời hắn đưa tay kia vỗ xuống vai lão.

Hòa thượng nghe nhói cánh tay, chiếc thiền trượng rơi xuống đất. Đồng thời, lão ngã chúi tới.

Cái vỗ tay của Đào ngọc Bội làm gãy xương vai của hòa thượng, lão ngã tới, như hiến mình cho Đào ngọc Bội, hắn tung một ngọn cước vào hạ bộ lão, lão bị bắn đi khá xa nhào luôn.

Trầm vân Phượng mục kích cảnh đó, thầm nghĩ, võ công của Đào ngọc Bội đã tiến bộ ghê gớm lắm rồi.

Đào ngọc Bội day lại, nhìn nàng, gương mặt trầm nghiêm, chẳng thốt một lời nào.

Trầm vân Phượng thầm lo :

Hay là hắn đã nghi ngờ ta rồi ? Ta phải hết sức cẩn thận mới được, nếu không thì hỏng bét !

Nàng bước tới gần hắn, tán :

— Không ngờ trong mấy tháng ngắn, võ công của ngươi tiến bộ hết sức quan trọng. Hiện tại, rất có thể Dương mộng Hoàn không địch lại ngươi !

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Ta bảo cô nương ở nguyên tại chỗ, tại sao lại bỏ đi ?

Trầm vân Phượng thở dài :

— Ta đã hứa về làm vợ ngươi, ngươi lại có việc tranh chấp với cừu nhơn, lẽ nào ta ngồi một chỗ, mặc cho ngươi dấn thân vào nguy hiểm ?

http://tieulun.hopto.org

Nàng vờ hờn dỗi, quay mình bước đi mấy bước, rồi dừng lại, trầm giọng tiếp :

— Tại sao lại lạnh nhạt với ta ? Ta có làm gì sai quấy chưa ? Dương mộng Hoàn chưa hề đối xử với ta như thế đó !

Đào ngọc Bội bỏ mặc hai nhà sư nằm đó, bước gấp theo nàng :

— Lòng ta đang rối rắm, ta nghi ngờ, ta lo lắng, thành mất bình tĩnh. Tự hỏi ta phải hỏi cho ra lẻ chứ ? Hỏi như vậy mà cô nương cũng phẫn hận được à ?

Trầm vân Phượng hừ một tiếng.

— Dương Mộng Hoàn đối với cô nương, tình sâu hơn biển nghĩa nặng hơn non, tại sao cô nương quên được hắn mà tìm ta ?

Trầm Vân Phượng thầm nghĩ :

— Biết lắm ! Thế nào hắn cũng hỏi như vậy ! May mà ta đã ngờ trước !

Nàng đáp :

— Đúng vậy, cũng vì tình nghĩa đó, ta muốn báo đáp Dương mộng Hoàn.

Đào ngọc Bội vụt cười ha hả :

— Dù cô nương có hiến thân làm vợ ta, ta cũng chẳng phỏng thích Dương mộng Hoàn !

Trầm vân Phượng điềm nhiên :

— Ta biết ! Dương mộng Hoàn là cây đinh trong mắt ngươi, đốt xương trong miệng thịt ngươi ăn, có khi nào ngươi chịu nới tay cho chàng ?

Đào ngọc Bội cười nhạt :

— Phải ! Còn cô nương, những người đó bảo cô nương tìm ta, dụng nữ sắc dụ dỗ ta, gần gũi lên ta cho dịp may, hạ thủ đoạt, giải cứu Dương mộng Hoàn !

Trầm vân Phượng lắc đầu :

Không ai bày mưu cho ta cả !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Nếu không ai, thì có cô nương nghĩ ra mưu đó !

Trầm vân Phượng đưa một dòn tâm lý :

— Đúng ! Chính do ý muốn của ta, chứ chẳng phải mưu kế gì. Ta nghĩ, bọn của ta không hy vọng gì dùng vũ công giải cứu nổi Dương mộng Hoàn, chỉ còn có ta, ta phải dịch thân tìm gặp ngươi...

Đào ngọc Bội bỉu môi :

— Để mỹ sắc câu nhử ta, cứu Dương mộng Hoàn ?

Trầm Văn Phượng thở dài :

— Đã không tin được ta, sao ngay từ phút đầu, ngươi chẳng nói cho ta biết ? Phải chi ta biết sớm hơn...

Đào ngọc Bội hỏi :

— Sớm là lúc nào ?

Trầm vân Phượng thốt :

— Trước khi Dương mộng Hoàn ký hưu thơ !

Ngọc Bội hỏi lại bật cười ha hả :

— Trầm cô nương ạ, nếu Đào ngọc Bội này nhẹ dạ dễ tin người, thì làm gì có được danh vị trên giang hồ như ngày nay ?

Trầm vân Phượng thầm nghĩ :

Hỏng ! Hỏng ! Chu quy, hắn vẫn nghi ngờ ta !

Nàng gằn giọng :

— Nếu ngươi nhất định không tin ta, thì mình chẳng còn gì phải nói với nhau nữa !

Nàng bước đi.

Đào Ngọc Bội tra kiếm vào vỏ, vọt mình tới, nắm cánh tay trần nàng vặc vặc :

— Ngươi định đi đâu ?

Hắn không còn gọi nàng là cô nương nữa.

Trầm vân Phượng thở dài :

— Còn biết đi đâu ?

Đào ngọc Bội hừ một tiếng :

Không biết đâu ! Nói nghe dễ quá !

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phượng lại thở dài :

— Ở lại đây, nói gì ngươi cũng chẳng tin, còn ở làm gì?

Đào ngọc Bội gằn từng tiếng :

— Ngươi biết không, nếu ta hóp mạnh một chút, ngươi sẽ lọi tay liền !

Trầm Vân Phượng gật đầu !

— Biết chứ ! Nhưng một cánh tay gầy, có ngăn ta gì ?

Đào ngọc Bội lại dọa :

— Ta sẽ rút gân tay, gân chân, cho ngươi không cử động được.

Trầm Văn phượng rùn vai :

— Thì ắt quá, tay quặc, chân què cũng chẳng có gì quan trọng!

Đào Ngọc Bội hừ một tiếng :

Ngươi không sợ ?

Trầm Văn Phượng lạnh lùng :

— Cho đến nay, ta chịu biết bao nhiêu tận khổ, ta không còn thiết tha gì đến sự sống nữa, ta chỉ mong, ngươi đừng lừa dối ta thôi !

Trong ánh mắt của Đào Ngọc Bội, có ẩn hiện sự hung tàn hằn lạnh lùng thốt :

— Trừ trường hợp ngươi bằng lòng lấy ta, không còn thì đừng mong ta mảy mai tin ngươi !

Trầm Vân Phượng lắc đầu :

— Không được dễ dàng như ngươi tưởng ! Dương Mộng Hoàn đối xử với ta rất tốt ta chưa mảy mai đền đáp tình sâu nghĩa nặng của chàng ! Trừ trường hợp ngươi phóng thích chàng, còn không đừng mong chúng ta thành chồng vợ !

Đào ngọc Bội hơi núng :

— Ta phóng thích Dương mộng Hoàn rồi, ngươi tức khắc thành thân với ta !

Trầm Văn Phượng thở dài :

— Ngươi còn hỏi ! Ngươi phóng thích chàng, là ta đã báo đáp tình nghĩa của chàng, lòng ta không còn thắc mắc nữa, ta yên tâm làm vợ ngươi, đó là lẽ dĩ nhiên rồi !

Đào ngọc Bội buông cánh tay nàng, bật cười ha hả:

— Ngươi đã nói như thế, hãy nhớ như thế nhé !

Trầm vân Phượng cười khổ :

— Bình sanh ta chưa hề biết nói ngoa !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Hay lắm ! Ngay từ bây giờ, chúng ta đi, phóng thích Dương mộng Hoàn, ngươi sẽ thấy tận mắt hắn thoát khỏi lồng sắt !

Trầm vân Phượng cười mỉa :

— Rồi sau đó, ngươi bắt chàng, nhốt lại như cũ !

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Ngươi sẽ thấy hắn rời khỏi rừng !

Trầm vân Phượng lại mỉa :

— Bỏi bên ngoài rừng, ngươi có mai phục thuộc hạ, chận bắt chàng lại ?

Đào ngọc Bội nhìn sửng nàng :

— Vậy ngươi muốn sao ?

Trầm vân Phượng cười nhẹ :

— Ta còn muốn sao, hơn là thấy chàng vô sự mà đi, an nhiên mà đi, không có sự hiểm nguy nào deo đuổi, đón chờ chàng !

Đào ngọc Bội hỏi :

— Hiểm nguy như thế nào ?

Trầm vân Phượng gằn giọng :

— Ngươi đừng vờ vĩnh ! Ta muốn chàng ra khỏi phạm vi bố phòng của ngươi !

Đào ngọc Bội gật đầu :

Được rồi, chúng ta sẽ đưa hắn năm dặm đường, chúng ta đứng đó, đợi cho hắn đi khuất dạng.

Trầm vân Phượng lần nầy mới chịu gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Vậy càng hay ! Nếu ngươi thành thật như vậy, sau khi Dương mộng Hoàn đi rồi, chúng ta sẽ thành thân với nhau.

Đào ngọc Bội hỏi :

— Còn nghi lễ ?

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Lấy đất làm hương, đảo cáo hoàng thiên hậu thổ ngay giữa thanh thiên, có cây ngàn, gió nội. Như thế cũng đủ lắm rồi !

Đào ngọc Bội suy nghĩ một lúc, đoạn thở dài :

— Ngươi muốn sao cũng được !

Rồi cả hai tiến về phía lồng sắt.

Trầm vân Phượng ngầm vận tụ chân khí, chuẩn bị sẵn sàng.

Đào ngọc Bội đến gần lồng sắt, chẳng thấy bóng dáng một tên hộ vệ nào, biết là có biến, tay rút Kim Hoàn Kiếm ra khỏi vỏ, chuẩn bị ứng phó bất ngờ, toan đưa tay vẹt bức rèm phủ chiếc lồng sắt nhốt Dương mộng Hoàn, soát lại xem chàng còn trong đấy chăng, bỗng nghe phía hậu có một áp lực gì cuốn đến, một vật thể nhưng chẳng phải khối mà là bột phấn, đó một nắm tay, nắm bột phấn loang ra nhanh chóng biến thành một vầng khói mờ, màu trắng đục, tỏa rộng mấy thước tròn.

Đào ngọc Bội kinh hãi, cấp tốc vọt đi hơn năm sáu thước sang qua một bên, tránh vầng khói đục.

Động tác của hắn rất nhanh, nhưng cũng chậm một giây bột phấn đã theo hơi thở của hắn lọt vào mũi, hắn nghe cay cay, hắn cau mày, thoáng biến sắc mặt.

Hắn vừa xuất chiêu [illegible] Ngọc tiêu tiên Tử đứng cách đó sáu bảy thước, thấy tiêu hoành ngang ngực.

Đào ngọc Bội toan mở miệng hỏi, Ngọc Tiêu Tiên Tử đã cất tiếng trước :

— Đáng lý ra, quanh khu rừng này, các hạ nên mai phục một số thuộc hạ, phòng bất trắc, tại sao tôi vào như chỗ không người ?

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Vào dễ, nhưng khó ra ! Cô nương tưởng có hy vọng rời khỏi khu rừng này à ?

Ngọc tiêu Tiên Tử lắc đầu :

— Tôi không tin các hạ có biện pháp cầm tôi tại đây. Càng không tin hơn nữa các hạ có đủ sức lực động thủ với tôi !

Đào ngọc Bội vụt nhớ đến vị cay cay vừa ngửi phải, bất giác giật mình thầm nghĩ :

— Chẳng lẽ ta đã trúng kịch độc rồi ?

Hắn cười nhẹ !

— Bắt sống cô nương, là việc quá dễ, có thể tại hạ không cần động thủ.

Hắn là còn người da nghi, hắn cho là đã trúng độc rồi, nên chẳng dám vận tụ chân khí.

Phàm những cao thủ biết mình trúng độc rồi, hết sức giữ gìn an tĩnh, không dám vận tụ chân nguơn, bởi càng làm dao động khí huyết, chất độc càng phát tác nhanh.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy hắn trúng kế, mừng thầm, bậc cười khanh khách :

— Trong tình thế này, ngươi còn hy vọng sống sót nữa sao ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Chiếc tiêu cô nương chưa hẳn là một chiếc dùa thần, đừng quá tin tưởng vào nó, cô nương ạ !

Ngọc tiêu Tiên Tử ngẩng cao mặt :

— Ta chắc chắn ngươi chẳng dám động thủ !

Đào ngọc Bội lại cau mày, đưa mắt nhìn sang Trầm vân Phượng, rồi từ từ lùi lại hai bước.

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phượng nhìn vào cục diện, hết sức nghi ngờ, cô tìm hiểu mọi diễn tiến vừa qua.

Nàng thừa hiểu, quanh khu rừng, có rất nhiều thuộc hạ của Đào ngọc Bội, tuổi chúng ở đâu, lại để cho Ngọc Tiêu Tiên Tử, tự do xông xáo ? Còn hắn, có thật là hắn bị trúng độc chăng ?

Tuy nhiên, nàng thấy rõ, qua ánh mắt đó, Đào ngọc Bội có cần cứu nàng, hắn cần cứu thì nàng làm sao đây ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử thốt :

— Đào ngọc Bội ! Hôm nay, ngươi phải chết về tay Ngọc Tiêu Tiên Tử, số phận ngươi phải thế, vì ngươi quá tự tin, nên không suy nghiệm ra đó thôi !

Đào ngọc Bội lanh lùng :

— Cô nương cho là tại hạ tự tin, chứ cô nương còn tự tin bằng mấy tại hạ ! Có lẽ hôm nay cô nương gặp dịp thức ngộ rằng bao lâu nay hằng nuôi mộng ! Bởi chỉ trong mộng, người đời mới mơ thấy hạ được Đào ngọc Bội !

Ngọc Tiêu Tiên Tử thầm nghĩ :

— Cơ hội ngàn năm một thuở, ta không nên bỏ mất, nhân lúc này hắn tưởng đã trúng độc, nếu ta chế phục hắn được, thì ta có thể uy hiếp hắn, bức bách hắn phóng thích Dương mộng Hoàn, bức bách hắn thoái tỵ giang hồ, ta hủy diệt một mối họa cho toàn thể võ lâm...

Nàng bước tới một bước, cử ngọc tiêu chỉ ngay ngực Đào ngọc Bội.

Đào ngọc Bội hoành kiếm một vòng trước ngực, phòng vệ mặt trước, đoạn đảo bộ sang bên.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thừa hiểu võ công của Đào ngọc Bội hiện tại vượt tiến quang trọng, còn lâu lắm nàng mới là đối thủ của hắn, cơ hội duy nhất cho nàng tạo được ưu thế là hắn đang hoài nghi mình trúng độc, vì hoài nghi hắn không dám vọng động, thừa cơ hội đó, nàng xuất phát chiêu độc may ra mới đắc thủ.

Bên kia, Đào ngọc Bội thử vận công, thực nghiệm xem mình có dùng mà trúng độc chăng, đồng thời cũng thực nghiệm xem tình ý của Trầm vân Phượng như thế nào, giả sử hắn lâm nguy, nàng có ra tay giải cứu hay chăng.

Song phương ghìm nhau một lúc, bỗng Ngọc Tiêu Tiên Tử vụt lộng Ngọc Tiêu, điểm thẳng tới Đào ngọc Bội.

Đào ngọc Bội khẽ nhích động đôi vai, đảo bộ, tránh đầu tiêu. Thân pháp của hắn ảo diệu tuyệt luân.

Trầm vân Phượng đứng bên ngoài, chẳng biết bên nào thắng bên nào bại, hay ít nhất bên nào kém thế, nên không thể quyết định can thiệp cho bên nào.

Nhưng, suy qua cách tránh né của Đào ngọc Bội, nàng thừa hiểu là hắn chẳng hề trúng độc, hắn không trúng độc mà hắn vờ núng thế, tức nhiên hắn có chủ trương, nàng phải làm sao cho hắn đừng nghi ngờ nàng, nên lập tức rút trường kiếm, quét ngang một đường, thành chiêu Xuyên Vân Thủ Nguyệt, chiêu đó hướng sang Ngọc Tiêu tiên Tử, đồng thời nàng trầm giọng :

— Tại sao ngươi thừa cái nguy của đối phương mà hạ thủ đoạn ?

Chính lúc đó, Ngọc tiêu Tiên Tử cũng phác giác ra là Đào ngọc Bội đã biết mình không trúng độc, nàng rút tiêu về, nghinh đón trường kiếm của Trầm vân Phượng.

Cùng một lượt, nàng xuất ba ngọn tiêu, bức Trầm vân Phượng phải thu kiếm về, thoái hậu ba bước.

Lập tức, Ngọc Tiêu tiên Tử nhún chân vọt mình lên không, nghiêng đà lao vút vào rừng sâu, mất dạng.

Trầm Vân Phượng bước đến gần Đào ngọc Bội, hỏi :

— Ngươi có bị thương chăng ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Chẳng sao cả, bất quá lầm kế quỷ của liều đầu, lần sau gặp nàng, nhất định ta chẳng buông tha!

Trầm vân Phượng vờ trố mắt :

— Quỷ kế ? Sao ta chẳng phát giác ra gì cả ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Không rõ nàng tìm ở đâu được một bao phấn cay cay, nàng tung ra, làm ta cứ tưởng là phấn độc, thoạt đầu, ta không dám vọng động...

Trầm vân Phượng thở phào :

— Vậy ra, người không trúng độc ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Chừng ta biết được là mình hít phải phấn thường, thì nàng lại vọt đi rồi

Trầm vân Phượng lại thở phào :

— Miễn sao người không đúng trúng độc là được, Ngọc Tiêu Tiên Tử, liệu chẳng trốn khỏi tay người đâu, bất quá chỉ là vấn đề thời gian thôi !

Đào ngọc Bội cho đến bây giờ, vẫn tin là Trầm vân Phượng thành thật chất Phác, chẳng khi nào nàng có mưu mô xảo trá, bèn điểm nhẹ một nụ cười :

— Người nói đúng, chẳng nay thì mai, ta cũng bắt được Ngọc Tiêu Tiên Tử, cần gì phải bận tâm lo nghĩ ?

Trầm vân Phượng đưa tay nắm chéo áo hắn :

— Coi những người mai phục đâu ? Sao chẳng thấy họ xuất hiện ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Bọn chúng lãnh nghiêm lịnh của ta, không được tự chuyên xuất hiện ! Ta chưa gọi chúng, thì người làm sao trông thấy chúng xuất hiện được ?

Trầm vân Phượng tán :

— Trong lúc nguy cấp, người lại chẳng chịu báo động cho chúng tiếp tay, nghĩ trên thế gian nầy, chỉ có một người có can trường dũng phục !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Sánh với Dương ca ca người, thì sao ?

Trầm vân Phượng suy nghĩ một chút :

— Bên nửa lượng, bên nửa cân !

Đào ngọc Bội bật cười ha hả :

— Lời phê phán có nghĩa làm sao ! Hắn cũng là chồng, đúng là hai kẻ so chân, chẳng ai chịu nhường ai, bất cứ trên địa hạt nào ! Giờ, chúng ta đi tìm rượu uống đi !

Trầm vân phượng lấy làm lạ :

— Bỗng nhiên nổi hứng, chắc người có ý tứ gì chứ ?

Đào ngọc Bội vẫn cười vang :

— Chẳng có hứng gì cả, cũng chẳng có ý tứ gì cả ! Bất quá, ta thấy người đáng tin được rồi, ta không phải bận tâm nghi ngờ người nữa !

Trầm vân Phượng lặng thinh, thầm nghĩ :

Ta cười cười, nói nói hắn tại đây, nhưng Dương ca ca ta lại âu sầu ủ rủ trong lồng sắt, có độc, lẽ loi, ta xót xa cho chàng quá !

Bất giác, nàng thở dài.

Đào ngọc Bội choàng tay ôm ngang hông nàng, an ủy :

— Đừng bi thảm quá, cái gì của quá khứ, hãy trả về cho quá khứ, từ nay người có ta, ta trọn lòng tin tưởng người !

Họ đi được vài bước, bỗng có tiếng rú kinh hoàng vang lên lồng lộng.

Đào ngọc Bội thoáng biến sắc mặt, buông Trầm vân Phượng ra, chạy bay về hướng vừa phát xuất tiếng rú.

Trầm Vân Phượng bám sát theo hắn.

Qua khỏi một cụm rừng nhỏ, nàng trông thấy Lý Thương

http://tieulun.hopto.org

Lan xách chiết Long đầu trương từ hướng ngược chiều chạy đến.

Song phương còn cách nhau đó hai trượng.

Đào Ngọc Bội chưa kịp cất tiếng, từ trong bụi rậm gần đó, có hai bóng người xuất hiện, chắn ngang trước mặt Lý Thương Lan.

Đang trớn chạy tới, Lý Thương Lan không ngừng lại, vung tay quét tròn một trượng, ngăn đón hai thanh đơn đao do đối phương chém xả xuống đầu lão.

Tiếng chạm vũ khí vang lên, và thanh đơn đao bị chiêu gậy dầu rồng danh bật vuột khỏi tay hai gã đại hán, cùng lùi lại hơn năm bước.

Đào ngọc Bội thấp giọng thốt :

— Lão già họ Lý dũng mãnh quá! Khí lực của lão hiện tại chẳng kém lúc thanh xuân tự nào!

Hắn vọt mình tới, đồng thời quát to :

— Dừng lại ngay!

Lý Thương Lan không cần ngẩng đầu lên, hừ lạnh một tiếng :

- Đào ngọc Bội đấy phải không? Ta đang tìm kiếm ngươi đấy!

Đào ngọc Bội cười mỉa :

— Để làm gì chứ?

Lý Thương Lan đã dừng chân lại rồi, dừng chân — phải nhìn đối tượng, lão nghiêm sắc mặt đáp :

— Hỏi ngươi một câu!

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Cứ nói!

Lý Thương Lan tiếp :

— Ta giáo huấn ngươi trong mười mấy năm, qua các sự việc cổ kim, chẳng hay ngươi còn nhớ chăng?

Đào ngọc Bội rùn vai :

— Nhớ chứ! Thiết nghĩ, nếu tiền bối chịu tiếp trợ tại hạ một tay, dựng lên nghiệp bá, thì...

Lý Thương Lan hét chận :

— Câm ngay!

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Bất cứ nơi nào, hễ gặp nhau là tiền bối chống đối tại hạ, như vậy còn nhắc đến tình nghĩa xa xưa làm gì?

Lý thương Lan đảo mắt nhìn sang Trầm vân Phượng một thoáng, chừng như lão có phần nào nghi hoặc, lão gọi :

— Trầm cô nương...

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Lý tiền bối có gì cứ, nói...

Lý thương Lan cau mày :

— Sao cô nương lại đến chốn nầy?

Trầm vân Phượng cố nén đau thương, làm ra vẻ thản nhiên đáp :

— Có lẽ vì biến tánh, một người từ bỏ tuổi ấu thơ, bước vào tuổi trưởng thành đều có ít nhiều biến tính!

Lý thương Lan sửng sốt, không tưởng là Trầm vân Phượng sẽ đáp như thế, lão nhìn nàng một chút, đoạn buông gọn :

— Ngươi đã bị Đào ngọc Bội khinh miệt rõ ràng!

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Lão tiền bối nói quá lời!

Lý thương Lan đưa tay vuốt chòm râu dài :

— Đào ngọc Bội...

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Điều chi, lão anh hùng?

Lý thương Lan cao giọng :

— Ta hỏi ngươi một việc, ngươi cứ thực, tỏ cho [illegible]!

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội mỉm cười !

— Lão anh hùng cứ hỏi.

Lý Thương Lan trầm giọng :

— Hiện tại, Dương mộng Hoàn ở đâu ? Hắn có được bình an chăng ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Hắn ở đâu, điều đó xin lão anh hùng cho phép tại hạ không đề cập đến, còn tình trạng của hắn, thì như thường !

Lý Thương Lan nhấc chiếc Long Đầu Trượng lên :

— Chỉ cần hắn vô sự, là đủ rồi !

Rồi theo chiêu Thái Sơn án đỉnh, lão vung gậy tới.

Lão vốn có thần lực, tuy già song sức lực chẳng suy, chiếc gậy vút đi, rít gió vù vù, khí thế hết sức mạnh.

Đào ngọc Bội chẳng dám nghinh đon, lập tức thoái hậu hai bước, đoạn loang kiếm đâm qua.

Chiêu thức của hắn, xem thì tầm thường lắm, nhưng bên trong có ẩn tàng một tiềm lực hùng hậu, đồng thời có thể biến hóa ảo diệu khôn lường.

Lý Thương Lan thình thường phát kiếm, rút trượng về, đánh hất lên trượng chạm kiếm cũng khá mạnh, làm cho lão chồn ay.

Đào ngọc Bội không chậm trễ, xử dụng tiếp chiêu Hàn Quang Thổ Nhuy, lao mũi kiếm thẳng vào ngực Lý thương Lan.

Long Đầu Trượng bị Kim Hoàn Kiếm đánh hất ra ngoài Lý Thương Lan không thể thu vào kịp, mũi kiếm dịch lại bay sang ngực, không còn cách nào hơn là nhảy vọt ra phía sau, xa hơn tám thước.

Đã tạo được ưu thế rồi, có khi nào Đào ngọc Bội để cho đối phương tiến lên, phản công, hắn phoải người tới, Kim Hoàn Kiếm loang loáng chớp lên xoắn quanh mình Lý Lão.

Trong lúc bất ngờ, bị địch gây lúng túng, Lý thương Lan nổi giận, vội vận tụ chân ngươn, dùng Càn Ngươn chỉ pháp ngay.

Đào ngọc Bội đã lưu ý từ trước, Lý thương Lan chưa thi triển chỉ pháp Càn Ngươn, hắn đã tung Thiên Cương Chỉ mong tạo ưu thế.

Thiên Cương Chỉ pháp, là môn kỳ công, có ghi trong pho Quy Ngươn bí kiếp, học môn công nầy, Đào ngọc Bội phải phí mấy năm dài.

Chỉ phong cuồn cuộn cuốn tới, nhắm vào vai hữu của Lý Thương Lan bắn mạnh.

Không xử dụng kịp tuyệt kỹ, Lý Thương Lan thoái hậu.

Đào ngọc Bội bật cười ha hả :

— Thiên hạ đều cho rằng Đào ngọc Bội là con người tàn nhẫn, không kể gì nghĩa cũ, ân xưa, nhưng đối với Lý lão anh hùng, tại hạ chưa hề hạ thủ đoạn. Quanh khu rừng nầy, tại hạ ngầm đặt biết bao nhiêu cơ quan, cơ quan nào cũng lợi hại cả, tại hạ khuyên lão anh hùng nên rời đi khỏi nơi khác gấp, kẻo không còn kịp nữa !

Đào ngọc Bội bước đến gần Trầm vân Phượng, như để che chở nàng.

Bên kia Lý thương Lan ngầm tụ chân khí, toan phóng Càn Ngươn Chỉ, nhưng ngại trúng Trầm vân Phượng, đành thôi.

Đào ngọc Bội biết rõ, hắn không đủ sức nghinh đón chỉ lực của lão anh hùng, nên vờ bước đến gần Trầm vân Phượng, như để hộ vệ nàng trước mọi bất trắc, chứ kỳ thực muốn nàng làm tấn bình phong ngăn chặn thế phản công của đối phương.

Lão nửa tin nửa ngờ là trong khu rừng nầy Đào ngọc Bội có mai phục nhiều thuộc hạ, cũng có nơi hắn rãi độc dược, vô ý đi qua mấy nơi đó, là cầm như mất mạng, song lão nóng lòng giải cứu Dương mộng Hoàn, lão còn kể gì mọi nguy hiểm ?

Lão vội đưa tay ra phía sau, vẫy lên.

Xuyên Trung Tứ Xú lập tức xuất hiện.

Thì ra, Lý thương Lan phòng ngừa Đào Ngọc Bội có

http://tieulun.hopto.org

kèm theo hiển một số cao thủ, nếu đúng vậy thì Xuyên Trung tứ Xú sẽ bảy trận Tử Tượng, kềm chân hắn, còn phần lão thì đối phó với bọn kia.

Nhưng lão chỉ gặp có mỗi một mình Đào ngọc Bội, bên cạnh hắn chỉ có Trầm vân Phượng mà thôi, lão hết sức kinh ngạc, thấy trận Tử Tượng đã thừa rồi, lão gọi bọn Tứ Xú ra mặt.

Lão thốt :

— Đào Ngọc Bội bao tàng, hắn có mai phục rất nhiều cao thủ trong khu rừng nầy, thực sự chẳng biết ra sao, chúng ta nên tin là có, để khỏi phải lâm kế hắn. Các ngươi hãy bám sát bên ta, phòng hiện cố.

Tứ Xú xuyên Trung gật đầu :

— Dù có mai phục đi nữa, chúng tôi chẳng hề khiếp sợ!

Lý Thương Lan mỉm cười :

— Năm năm qua, ta chưa hề khai sát giới, đêm nay thì chắc chắn là phải làm cái việc đó rồi.

Tứ Xú lại gật đầu :

— Cứu người, chống với bọn hung tàn, tự nhiên phải khai trường huyết chiến do là lẽ dĩ nhiên, âu chỉ không phải thắc mắc.

Lý Thương Lan bật cười ha hả :

— Trường hợp bất khả kháng dù sao thì ta cũng chẳng còn cách nào khác hơn !

Từ trong một bụi rậm gần đó, có tiếng động, kế tiếp Ngọc Tiêu Tiên Tử bước ra, tiến đến trước mặt Lý Thương Lan, cất tiếng ngăn trở :

— Lão tiền bối không nên liều lĩnh.

Lý thương Lan nhìn nàng một chút :

— Ngọc Tiêu cô nương đến đúng lúc quá, lão phu có sự hoài nghi, muốn thỉnh giáo cô nương.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hỏi nhanh :

— Về trường hợp Trầm cô nương ?

Lý thương Lan gật đầu :

— Phải ! Tại sao nàng đến đây ? Rồi lại còn hiệp chung với Đào ngọc Bội ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười :

— Nói ra dài dòng lắm, chúng ta tìm chỗ nào tịch tịnh, tôi sẽ lược thuật cho lão tiền bối rõ.

Lý thương Lan lắc đầu :

— Không cần nghe vội. Tiện tế hiện đang bị khốn, lão phu phải lo cứu bản trước.

Ngọc Tiêu Tiên Tử trầm giọng :

— Tôi thành thực mà nói, dù tiền bối có cả Tứ Xú Xuyên Trung, luôn cả tôi hiệp trợ nữa, cũng không cứu nổi Dương đại hiệp đâu !

Lý thương Lan không lưu ý đến câu nói của nàng :

— Cô nương biết hắn bị giam cầm tại đâu chăng ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấp giọng :

— Mình khỏi cần đi cứu Dương đại hiệp gấp, đã có người bảo hộ đại hiệp thay chúng ta. Nếu chúng ta làm già, Đào ngọc Bội sẽ làm liều, như vậy có hại cho Dương đại hiệp.

Lý thương Lan trố mắt :

— Cô nương nói nghe mập mờ quá, lão phu chẳng hiểu gì cả !

Ngọc Tiêu Tiên Tử giục :

— Tiền bối đi theo tôi, tìm một chỗ tịch tịnh, tôi sẽ giải thích cho tiền bối hiểu rõ ràng hơn !

X

CHƯƠNG LXIV

HẠC RÉO NGANG TRỜI

Trong bóng đêm mông lung, Ngọc Tiêu Tiên Tử, Lý thương Lan và Xuyên Trung Tứ Xú tìm đến một đỉnh gò cao,

Ngọc Tiêu Tiên Tử thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Chung quanh đấy, là khoảng trống, thấp, ngồi đây ta có thể đưa mắt quan sát khắp nơi, kẻ nào muốn đến gần ta cũng không qua khỏi sự dòm ngó của ta. Ta ở tại đây, chờ tin Cô âu cô nương rất tiện.

Lý thương Lan luôn luôn nghĩ đến hoàn cảnh của Dương mộng Hoàn, vội hỏi :

- Cô nương bảo rằng, Dương mộng Hoàn hiện có người hộ vệ, vậy ai hộ vệ vậy nữa ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử đáp :

— Đồng thục Trinh và Trầm vân Phượng.

Lý thương Lan kinh dị :

Đồng Thục Trinh có đến đây à ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu :

— Họ là đồng môn sư tỷ sư đệ với nhau, tự nhiên họ chiếu cố nhau. Đồng thục Trinh hiện tại cải dạng làm tên hầu cơm cho Dương mộng Hoàn, hằng ngày hai người tiếp xúc với nhau mấy lượt, lại có cái lợi là quan sát từng món ăn, tránh cho Đại hiệp và Lam cô nương, Độc Long phu nhân bị chúng hạ độc.

Nàng dừng một chút, lại tiếp :

- Còn Trầm vân Phượng thì luôn luôn bám sát bên cạnh Đào ngọc Bội, để phòng hắn ám toán đại hiệp.

Lý thương Lan kêu lên :

- Hong ! Kế tuy hay nhưng Trầm vân Phượng tánh tình thuần hậu, chất phác, ăn nói là đối thủ của Đào ngọc Bội ? Lao phu chỉ sợ kết quả ngược lại, là nàng sẽ bị Đào ngọc Bội lợi dụng thôi !

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười :

— Lão tiền bối yên tâm, Trầm Vân Phượng ngày nay, [illegible] nàng phải thành công, như ý muốn.

Lý thương Lan vẫn còn lo ngại :

— Lão phu không tin là nàng lừa nổi Đào ngọc Bội

Ngọc Tiêu Tiên Tử quả quyết :

— Dù sao, thì cũng chẳng đến đỗi nào đâu, lão tiền bối yên trí đi. Vả lại, trong cơn nguy, chúng ta phải tận dụng trí và sức của mình, còn số mệnh thì phải thế nào, đâu thể ấy !

Lý Thương Lan cảm hờn :

— Lão phu nằm mộng cũng chẳng tưởng được là môn đệ của mình lại trở thành địch thủ của mình !

Ngọc Tiêu Tiên Tử an ủy lão :

- Ruộng dâu biến thành biển cả, biển cả trở lại ruộng dâu trò đời luân chuyển, ta sự thường, lão tiền bối cứ nhìn qua tình thế giang hồ, sẽ thấy bao nhiêu chuyện đổi dời, trên chỗ tưởng tượng của mình xa, xa lắm !

Lý thương Lan thở dài :

— Chỉ trong vòng năm năm, thời gian quy ẩn của lão phu mà bao nhiêu sự việc diễn tiến hải hùng, giờ trở lại giang hồ, lão phu tưởng chừng mình xa lánh vũ lâm hằng mấy mươi năm !

Đột nhiên lão hỏi :

— Cô nương đã gặp tiện tế chưa ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử lắc đầu :

— Tôi vừa đến gần lồng sắt, định nhìn qua, xem Dương đại hiệp, ra sao, song Đào ngọc Bội xuất hiện kịp thời, thành tôi chẳng thực hiện ý định đó được !

Lý thương Lan tỏ vẻ lo lắng :

— Đào ngọc Bội vô cùng căm hận tiện tế, nhưng lão nghĩ hắn chưa dám giết tiện tế đâu ! Điều lão phu lo sợ, là hắn sẽ hủy diệt vũ công của tiện tế, biến họ Dương thành một phế nhân ! Dù sau nầy có cứu được tiện tế, cũng không khỏi ân hận suốt đời !

Ngọc Tiêu Tiên Tử trầm ngâm một chút :

— Tôi chưa gặp Dương đại hiệp, nên chẳng dám có ý

http://tieulun.hopto.org

kiến gì, nhưng đã có Đông thục Trinh và Trầm văn Phước bảo hộ, liệu đại hiệp chẳng đến đổi nào đâu. Lão tiền bối vững tâm lo việc lớn !

Lý thương Lan lại thở dài :

— Hai nàng vừa vất vả, vừa mạo hiểm quá !

Ngọc tiêu tiên Tử trầm giọng :

— Dương đại hiệp là người có thinh danh trọng vọng thiên hạ anh hùng đều ngưỡng mộ, sẽ có cao nhân đến đây giải nạn. Hiện tại, có mấy cao tăng Thiếu lâm đã đến, chắc chắn sẽ còn nhiều người nữa, lục tục đổ về, lão tiền bối kiên nhẫn chờ kết cuộc. Tôi nghĩ, phen nầy bọn Đào ngọc Bội phải khổ với hào kiệt giang hồ đấy !

Lý thương Lan mơ màng :

— Thành thật mà nói, trong thiên hạ ngày nay, chưa chắc có tay nào khả dĩ đối địch lại Đào ngọc Bội.

Lão vuốt nhẹ chòm râu cháy còn phân nửa :

— May ra, Châu cô nương có thể áp đảo hắn...

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Tôi hy vọng như thế. Trừ Châu cô nương ra, chẳng còn ai có thể đương đầu với họ Đào cả !

Lý thương Lan trầm ngâm một chút :

— Giả sử có ai đó, dẫn dụ Đào ngọc Bội đến chiến trường bắt buộc hắn phải ác đấu với lão phu, thì lão phu dám quyết là dù không thắng hắn trọn vẹn, lão phu cũng có thể cùng với hắn, cả hai đều chết !

Lão gật gù tiếp :

— Lão phu chết, mà hắn cũng chết, được như vậy, lão phu nào tiếc gì chuỗi ngày thừa mà chẳng dám cùng chết với hắn, diệt trừ mối họa chung cho võ lâm ?

Ngọc tiêu tiên Tử cười nhẹ :

— Theo tôi suy tính, có lẽ sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ bắt được tin Châu cô nương, xem Châu cô nương chỉ thị như

thế, nào rồi hoạch định kế sách. Hiện tại, lão tiền bối hãy vận công, điều tức, bồi dưỡng chân nguơn, nếu ngày mai, chưa tiếp được tin Châu cô nương, thì lão tiền bối sẽ lãnh đạo tôi và Xuyên Trung Tứ Xú, cùng liều một trận thư hùng với Đào ngọc Bội.

Lý thương Lan gật đầu :

— Cô nương nói phải !

Rồi lão nhắm mắt, dưỡng thần.

Khi lão mở mắt ra, trời sắp sáng.

Ngọc tiêu tiên Tử đứng lặng nơi đỉnh gò cao nhìn nền trời xanh thẳm, chưa hằng một vệt mây sớm.

Bình minh trên đỉnh cao, hoàng hôn nơi bờ biển, là những cảnh đẹp tuyệt vời, song hiện tại, Ngọc tiêu tiên Tử còn lòng nào ngắm cảnh, có lẽ nàng nôn nao nóng nảy hơn Lý thương Lan.

Nàng trông đợi chỉ thị của Châu nhược Lan, như cơn hỏa hoạn trông nước.

Lý thương Lan ngồi ỳ một chỗ không yên, đứng lên, bước đến cạnh Ngọc tiêu tiên Tử, ngẩng mặt nhìn lên trời cao.

Một lúc lâu, bỗng Ngọc tiêu tiên tử đưa tay chỉ về một phương trời :

— Tiền bối xem kia, đã đến rồi !

Một cánh hạc hiện dần, hiện dần... Hạc lao vút mình đến nơi, vòng vòng bên trên đầu họ, rẻ lên mấy tiếng, rồi đáp xuống.

Lý thương Lan tán :

— Bao năm không thấy linh vật, giờ đây nó lớn quá rồi !

Ngọc tiêu tiên Tử thốt :

— Linh hạc Huyền Ngọc càng lớn, càng thông minh, nó tìm được Châu cô nương trân quý. Quanh Thiên cơ thạch phủ hơn mười dặm tròn, có độ một trăm con, hễ trông thấy

http://tieulun.hopto.org

bóng người lạ bên mản đến gần, chúng ré lên, truyền tin nhanh chóng, những con hạc đó đều do Huyền Ngọc dụ dẫn về, làm một đoàn quân cảnh vệ rất hữu hiệu. Cho nên, ai đến thạch phủ rồi, thấy im lìm, tưởng đâu địa phương không có hệ thống bảo thủ, thật là lầm to !

Nàng buông dứt câu, đã bước đến cạnh linh hạc.

Như lần trước, nó giở cánh bên hữu lên, bày ra một ống trúc, dài độ hai tấc, ta hằng ngón tay. Ngọc tiêu tiên Tử với lấy ống trúc, mở nút ra, bên trong có một mãnh giấy cuộn tròn, nàng tháo ra, đọc :

— Trong vòng một tháng, ta sẽ đến Bách trượng Phong, tính theo thời gian, thì trước Đào ngọc Bội, ngươi không cần phải trở về Thạch Phủ, cứ theo dõi hắn, liệu cách bảo hộ Dương mộng Hoàn, nếu không cần thiết, đừng đập cỏ làm kinh động rắng độc, rắng sẽ đề phòng hơn. Ta lưu Huyền Ngọc lại cho ngươi dùng, nếu có điều gì khẩn cấp, cho nó mang tin tức về ta.

Bên dưới, có đề tên Châu nhược Lan.

Xem qua nét chữ, Ngọc Tiêu Tiên Tử nhận thấy Châu nhược Lan thảo mấy hàng hết sức vội vàng, chừng như có điều gì gấp rút lắm vậy.

Ngọc tiêu tiên Tử trầm ngâm lâu lắm, nghĩ không biết có nên trao mãnh giấy cho Lý thương Lan xem hay chăng.

Lý thương Lan hỏi :

— Châu cô nương chỉ thị như thế nào, cô nương có thể cho lão phu biết chăng ?

Ngọc tiêu tiên Tử từ từ trao mãnh giấy cho lão :

— Lão tiền bối cứ xem, sẽ thấy Châu cô nương quan tâm đến trường hợp của Dương đại hiệp như thế nào !

Lý thương Lan tiếp mãnh giấy, đọc xong, điềm nhẹ một nụ cười :

— Nếu Châu cô nương bằng lòng đến Bách Trượng Phong thì tiện tế sẽ được thoát nạn !

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Đó là cái chắc. Từ năm năm qua, tuy không đến bước trên giang hồ, nhưng nhất cử nhất động của Dương đại hiệp đều được Châu cô nương theo dõi.

Lý thương Lan thốt :

— Lão phu nghe nói, cả ba vợ chồng con gái lão phu đều có lòng hoài niệm Châu cô nương.

Ngọc tiêu tiên Tử tiếp :

— Châu cô nương đúng là một bậc cân quắc anh hùng, rộng như biển, phàm ai biết được người, cũng hết lòng kính mộ, suốt đời không quên.

Lý thương Lan thở dài :

— Lão phu bình sanh chưa hề phục ai, song đối với Châu cô nương thì lại khác, lão phục tài, phục luôn khí độ, con người gương mẫu trong vũ lâm !

Nếu Châu cô nương không chịu xuống núi thì lão phu chẳng biết làm cách nào cứu Dương mộng Hoàn, khác hơn là liều với Đào ngọc Bội !

Ngọc tiêu tiên Tử thầm nghĩ :

Lão già cũng gian hoạt đây chứ ! Tâng bốc người ta lên tận mây xanh, chung quy không ngoài cái việc cứu nạn cho gã rể yêu quý của lão ! Khen người rồi, trút cả khó khăn lên đầu người, còn ai trơ trẽn hơn lão không chứ ?

Nghĩ là thế, song bên ngoài, nàng tỏ vẻ thản nhiên, điểm nhẹ một nụ cười ?

— Lão tiền bối nói phải đó. Bình sanh, Châu cô nương không hứa hẹn bâng quơ, đã hứa là phải làm, đã nắm được cát lẽ thành công mới dám hứa. Tiền bối cứ yên trí việc gì rồi cũng sẽ đâu vào đấy cả !

Lý thương Lan tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Tuy nhiên, trăm sự cũng nhờ cô nương, liệu cách giúp giật, mới mong chu toàn. Cô nương thời thường liên lạc với Trầm cô nương và Đồng cô nương để theo dõi tình hình đúng thời gian tính.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười :

— Tự nhiên rồi, lão tiền bối bất tất phải dặn dò !

Lý thương Lan nhìn trời, thở dài :

— Lão phu xin tạm biệt !

Lão dị quá Ngọc tiêu Tiên Tử, chào biệt, đoạn dẫn bọn Xuyên Trung Tứ xú bước gấp.

Đợi cho họ Lý đi khuất mình, Ngọc tiêu tiên Tử thở dài, nhìn linh hạc Huyền Ngọc, sau cùng dẫn nó đi, tìm chỗ tịch tịnh, viết một phong thư hồi đáp Châu Nhược Lan, bỏ vào ống trúc, buộc vào cánh nó, rồi vỗ tay lên lưng nó, bảo :

— Ngươi về thạch phủ nhé !

Huyền Ngọc rú lên một tiếng, vỗ cánh bay lên không.

Ngọc tiêu tiên Tử cải sửa dung mạo, theo kế hoạch đã định sẵn, dọ dẫm hành tung của Đào ngọc Bội.

Trầm vân Phượng thấy Lý thương Lan không dính dáng Đào ngọc Bội, trong lòng lo lắng vô cùng, thầm nghĩ :

— Vũ công của hắn cao tuyệt như vậy, nếu để hắn khổ luyện thêm một thời gian nữa, thì trên đời này còn ai chế ngự hắn nổi ?

Nàng nhếch môi cười nhẹ, thốt !

— Ta thành thật khen ngợi ngươi. Vũ công của ngươi hiện tại cao siêu vô tưởng. Dương mộng Hoàn còn lâu lắm mới là địch thủ của ngươi !

Đào Ngọc Bội mỉm cười :

— Tuy nhiên, muốn trở nên một bậc đại thành, ta cần phải luyện tập nhiều năm tháng nữa !

Bỗng Trầm vân Phượng hỏi :

— Giả sử, đêm nay chúng ta thành thân, ngươi, có bằng lòng phóng thích Dương Mộng Hoàn liền chăng ?

Đào ngọc Bội trầm ngâm một chút :

— Tự nhiên là bằng lòng...

Giọng nói của hắn nhỏ quá, nếu đứng xa một chút, chắc chẳng ai nghe lọt.

Trầm vân Phượng khẽ thở dài :

— Để ta suy nghĩ lại cho kỹ xem !

Đào ngọc Bội không hối thúc, chỉ hỏi :

— Ngươi muốn cởi ngựa chăng ?

Trầm vân Phượng lấy làm lạ :

— Tại sao lại phải cởi ngựa ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Ta bắt được Dương mộng Hoàn, làm kinh động các lộ anh hùng, họ ùn ùn kéo đến, cốt truy nã cho được ta, do đó ta muốn lên đường rời khỏi nơi nầy càng sớm càng hay !

Trầm vân Phượng thầm nghĩ :

Ta chỉ tưởng, có ta cùng Lý dao Hồng và một vài người thân nữa, quan tâm đến Dương ca ca thôi, ngờ đâu hào kiệt bốn phương cũng lưu ý không kém, như vậy Đào ngọc Bội cũng chẳng dặng yên với họ !

Nàng cao hứng vô cùng.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Ngươi nghĩ sao ?

Trầm vân Phượng giật mình, lấy ngay bình tĩnh, đáp :

— Chẳng nghĩ sao cả, có điều ta lo ngại, anh hùng hào kiệt ra mặt chống đối lại ngươi, thì làm cách nào đương cự với họ ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Không đáng ngại. Tự nhiên, ta có biện pháp !

Trầm vân Phượng trầm giọng :

— Đành rằng ngươi không sợ, nhưng họ đông nhân số, nếu

http://tieulun.hopto.org

họ quyết tâm cướp giật lại Dương Mộng Hoàn, thì ngươi cũng phải mệt, vả lại có chắc gì ngươi giữ được chàng ?

Đào ngọc Bội nhìn sững nàng một lúc :

— Nếu họ cướp được Dương mộng Hoàn, thì đúng là ngươi được mãn nguyện rồi !

Trầm vân Phượng lại thở dài :

— Nếu Dương mộng Hoàn được họ cứu thoát nạn, thì chàng mang ơn họ, chứ ta có làm gì trả ơn cho chàng đâu ? Chẳng trả ơn được, ta bất mãn chứ làm gì lại mãn nguyện ? Ta sẽ ân hận suốt đời, nếu ta không làm gì giúp ích cho chàng được trong muôn một !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Ngươi cứ yên trí ! Họ chẳng cứu thoát Dương mộng đâu !

Trầm vân Phượng gằn giọng :

— Chắc vậy ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Ta đã cho đưa hắn đến một nơi bí mật, dù cho quỷ thần cũng chẳng biết được nơi đó !

Trầm vân Phượng giật mình, song cố giữ vẻ thản nhiên :

— Vậy trong những chiếc lồng sắt kia, chẳng phải...

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Toàn là người giả !

Trầm vân Phượng thầm :

— Ngươi đúng là một con người nham hiểm, tàn độc !

Đào ngọc Bội bật cười ha hả tiếp :

— Hắn đã được đưa đi ngay sau khi ký tờ hưu thơ cho ngươi, có lẽ hiện giờ hắn đã đến nơi rồi !

Ngoài mặt, Trầm Vân Phượng phải cố làm ra vẻ bình tĩnh nàng buộc miệng khen :

— Ngươi thông minh thật ! Mỗi việc đều sắp xếp hết sức chu đáo, cẩn mật ! Chắc chắn là ngươi sẽ thành nghiệp bá trên giang hồ !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Nếu ta muốn đi luôn, ta đã đi từ lâu rồi, họ làm gì theo đòi ta nổi ? Vì ta cố ý để lộ hành tung, dụ dẫn họ theo ta, nếu tất cả đều đổ dồn về đây !

Trầm vân Phượng thầm nghĩ :

Thế này thì phải tìm cách gặp Ngọc tiêu tỷ tỷ, nhờ thông báo cho Lý lão tiền bối biết rõ việc đó !

Đào ngọc Bội bật cười khoái trá :

— Đi ! Chúng ta tìm cái gì ăn, rồi lên ngựa là vừa !

Họ vào khu rừng, đến chỗ ẩn nấp, có sẵn thức ăn, canh nơi đó, ba chiếc lồng sắt vẫn còn nguyên tại chỗ, bọn họ vẫn được tăng đôi nhân số.

Dù ăn không ngon, Trầm vân Phượng vẫn phải ăn, nếu không thì Đào ngọc Bội nghi ngờ.

Đúng lúc họ ăn xong, có hai tên thuộc hạ dắt ngựa đến.

Đào Ngọc Bội lên lưng ngựa, giục :

— Ta khởi hành ngay !

Trầm Vân Phượng chẳng còn biết làm sao hơn, đành lên ngựa, cùng Đào ngọc Bội rời khỏi khu rừng, buông cương theo đường cái.

Đào ngọc Bội nhìn sang mỉm cười :

— Đợi khi ta thành bá chủ giang hồ, thiên hạ anh hùng tôn sùng ta như thần, như thánh, chúng ta sẽ sóng ngựa, ngao du...

Thấy hắn cuồng vọng quá, Trầm vân Phượng chán ghét vô cùng, nhưng trong lúc nầy không thể không tâng bốc hắn, bắt buộc phải cười đồng tình với hắn :

— Vũ công tinh tiến như vậy, thì ngươi cầm chắc danh vị bá chủ trong tay, lại còn phải nói !...

http://tieulun.hopto.org

Nàng cười tươi quá, gương mặt nàng rạng rỡ quá chứng tỏ nàng hứng thú vô cùng. Thần sắc đó nói lên sự hòa đồng tâm tưởng quá rõ rệt. Đào ngọc Bội nghĩ thầm :

— Chắc nàng chẳng có mảy mai tâm cơ nào, lừa dối ta ! Nàng là con người thiện lương, thuần phác quá !

Hắn dịu giọng :

— Ta thanh danh rồi, giang hồ trọng vọng ta, dĩ nhiên phải...

Trầm vân Phượng không để hắn dứt câu, bởi nàng biết là hắn sẽ nói gì rồi :

— Ta cũng cao hứng không kém ngươi !

Thực ra Trầm vân Phượng hân hoan lắm, không phải vì cái việc Đào ngọc Bội sắp trở thành bá chủ vũ lâm, mà vì cái tin hào kiệt bốn phương theo dõi hắn, tìm cách giải cứu Dương mộng Hoàn.

Cặp ngựa sát bên ngựa Trầm vân Phượng, Đào ngọc Bội nắm lấy tay nàng, mắt nhìn trong mắt, hắn thốt :

— Ta sẽ đưa ngươi đi khắp sông hồ, xem danh lam thắng cảnh, ta sẽ đưa ngươi đến Đông Hải, nhìn trăng lên theo ngọn thủy triều, nhìn mây nổi lúc bình minh rạng rỡ, ta sẽ đưa ngươi đến tận quan ngoại, xem cát trải tận chân trời, nghe gió lộng từ muôn phương đổ đến..

Bỗng, hắn thấy Trầm vân Phượng nhìn đăm đăm ra phía trước, xuất thần, mường tượng chẳng nghe hắn nói gì. Bất giác, hắn dặng hắng lên một tiếng, hỏi :

Ngươi đang nghĩ ngợi gì thế ? Ngươi có nghe ta nói chi chăng ?

Trầm vân Phượng u buồn :

— Có nghe chứ !

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Nghe, mà ngươi nghĩ gì thế ?

Trầm vân Phượng quay nhìn hắn, thầm nghĩ:

Ta đang nghĩ cách phá hỏng kế điệu hổ ly sơn của ngươi, ta đang nghĩ cách thông tri anh hùng hào kiệt cái âm mưu của ngươi, chứ nghĩ gì ?

Ngoài mặt, nàng thở dài thốt :

— Ta nghĩ, Đào ngọc Bội là kẻ có mới, nới cũ, yêm cựu nghinh tân, khi mà ngươi trở thành bá chủ vũ lâm, ngươi dạo khắp Trung Nguyên, ngươi sẽ lần lượt kể cận bao nhiêu nữ sắc, chừng đó, ta...

Nàng thở dài lớn hơn, nhiều lần hơn.

Đào ngọc Bội lại dặng hắng một tiếng :

— Ngươi yên trí, quả đúng là ta có tánh yêm cựu nghinh tân, song đối với những thiếu nữ khác kia, chứ đối với Trầm vân Phượng thì ta dành trọn chân thành, dù có dàu biển dời dời, ta vẫn quý trọng một người thôi !

Trầm vân Phượng thở ra :

— Ta cũng thế, đối với ngươi, ta chẳng bao giờ thay lòng đổi dạ, xin miễn ngươi phóng thích Dương ca ca ta, cho lương tâm ta được nhẹ nhàng...

Bỗng nàng phát hiện ra, Đào ngọc Bội dừng ngựa lại. Nàng chẳng khỏi giật mình, vội gò cương, hỏi gấp :

— Tại sao...

Đào ngọc Bội quay đầu nhìn lại đoàn xe ngựa theo phía sau, rồi nhìn quanh bốn phía một lượt, đoạn thốt :

— Cái gò này, có hình thế hết sức hiểm ác...

Hắn vừa buông dứt tiếng cuối, một tràng cười lạnh vang lên, từ phía sau những tảng đá cách đó không xa, bốn hòa thượng vận áo màu tro, xuất hiện.

Bốn hòa thượng đồng trạc, độ ngũ tuần, hai người cầm thiền trượng, hai người kia cầm giới đao, vừa xuất hiện là họ vọt đến mặt đường, chặn lối đi.

Đào ngọc Bội quắt mắt, hắn hung quang thẳng tới hòa thượng, thúc gối vào hông ngựa, tiến tới, ấn trước mặt Trầm vân Phượng.

http://tieulun.hopto.org

Hoà thượng cầm thiền trượng, đứng bên hữu, đưa tay kia ngang ngực niệm phật hiệu, đoạn thốt :

— Đào thí chủ dừng chân một chút, bần tăng có điều xin chỉ giáo...

Đào ngọc Bội nhìn sang Trầm vân Phượng, rồi lạnh lùng hỏi :

— Đại sư từ đâu đến ? Có điều chi cần hỏi tại hạ ?

Hoà thượng đáp :

— Bần tăng sung chức Tuần Hộ tại Đạt Ma Viện trong Thiếu Lâm Tự, trên Tung Sơn...

Trầm vân Phượng hết sức bồn chồn, biết rằng hiện tại Thiếu Lâm phái được giang hồ xem như Bắc Đẩu, Thái Sơn, nếu chịu, tham gia chiến địch giải thoát cho Dương mộng Hoàn thì may mắn biết bao ! Nhưng, họ đến đây, là lẫm kế điệu hổ ly sơn của Đào ngọc Bội rồi, bây giờ nàng làm sao thông tri cho họ biết ?

Đào ngọc Bội không đợi nhà sư dứt câu tròn ý, bật cười hắc hắc :

— Tung Sơn Thiếu Lâm Tự ! Chẳng hay đại sư muốn gì ?

Hoà thượng không hề đổi sắc, y nhiên để tay ngang ngực, từ từ thốt :

— Bần tăng vân hành Phương Trượng, đến gặp Đào thí chủ, bởi về trường hợp của Dương mộng Hoàn đại hiệp...

Đào ngọc Bội cười lớn hơn !

— Cả vị đại sư không nên phí tâm gánh vác việc đó, thiên hạ giang hồ đều cho là Đào ngọc Bội có ngôn ngữ gian trá, nhưng hôm nay, xin nói thật với các vị...

Lúc đó, mấy cỗ xe tù đã đến gần, các hoà thượng đều chú mắt nhìn.

Đào ngọc Bội dừng lại một chút, rồi cao ngạo tiếp :

— Muốn hỏi đến Dương mộng Hoàn ? Hắn đã xa nơi đây trên trăm dặm đường ...! Rất tiếc, các vị đến chậm một chút.

Trầm vân Phượng nóng nảy quá, không còn giữ gìn ý tứ vội chen lời :

— Đào Bang chủ dự liệu thế nào các vị cũng truy kích cướp lại Dương đại hiệp, nên cho người đưa đi trước rồi, còn mấy chiếc xe tù kia, chỉ chở những người giả thôi !

Vì không quen đối phó với mọi sự mưu trá trên đời, giờ đây phải vận dụng tâm cơ, nàng thấy khó khăn quá, phải cố gắng lắm mới thốt tròn câu.

Hòa thượng cầm giới đao đứng bên hữu sòi giận, quát to :

— Đúng là một tên gian hoạt vô tưởng ! Nhị sư huynh còn đối thoại với hắn làm gì ?

Lão cử giới đao chém tới.

Tự nhiên Đào ngọc Bội đã gỡ bị sẵn sàng từ lúc hòa thượng xuất hiện, bèn cười lanh một tiếng, nhẹ nhàng như đợt khói, hắn nhảy xuống ngựa, trong lúc nhảy xuống hắn đã dùng tay tả đánh ra một quyền, bắt buộc hòa thượng phải thu đao về, đồng thời tay hữu rút Kim Hoàn Kiếm, lóm sẵn.

Vừa lúc đó, trượng ảnh chớp lên, đao ảnh chớp lên, tất cả hòa thượng cùng xung kích giới xông vào.

Đào ngọc Bội thừa hiểu là mình đơn độc, chống với bốn chẳng phải chuyện đùa giỡn, trên lập sơn chí trường ít nhất cũng phải tốc chiến, tốc thắng, nhất định chẳng lưu tình, dù có sát hại mạng người cũng không cần phải dè dặt.

Tay hữu kiếm, tay tả chưởng, lần vung liên tiếp, chẳng yếu huyệt đối phương làm địch.

Trong thâm tâm, Trầm vân Phượng thấy trong bốn hòa thượng Thiếu Lâm chiêu thức tinh kỳ, lên giải thắng chẳng dám to tộ mồm cũng không thể làm cho Đào ngọc Bội nghi ngờ.

Nàng quát khẽ :

— Thiếu Lâm cao tăng cây đông hiếp có phải chăng ?

Nàng cũng nhảy xuống ngựa, cũng tuốt kiếm, cũng xông

http://tieulun.hopto.org

vào cuộc chiến, đành dấu với hai hòa thượng cầm giới đao.

Còn lại hai nhà sư, Đào ngọc Bội xử dụng kiếm, chuyên với thiền trượng, trượng dài có lợi thế hơn kiếm ngắn, do đó hắn càng muốn hạ sát gấp hai nhà sư.

Hai hòa thượng dùng trượng, một xuất chiêu Trực Khấu thiên Nam, một xuất chiêu Thương Long Hí Thủy, một trên một dưới, cùng xông tới.

Đào ngọc Bội không né tránh, ngang nhiên lướt tới. Kim Hoàn Kiếm hất ngược lên trên, chân trượng, tay tả xuất Thiên Cương Chỉ chân trượng dưới, cùng một lượt, bắn lại đảo chỉ phong điểm vào huyệt Phong Phủ và Châu Vinh của hai đối thủ.

Hóa giải hai chiêu trượng, điểm luôn hai huyệt đạo. Đào ngọc Bội đảo bộ trở lại trận chiến của Trầm vân Phượng, đứng bên ngoài nhìn cuộc đấu.

Trầm vân Phượng lại sợ Đào ngọc Bội sanh nghi, mới vờ xuống ngựa, tiếp chiến, chứ nào nàng muốn xuất thủ ? Mang ơn các hòa thượng không hết, lẽ nào lại xem họ là thù ?

Cho nên, nàng đành cầm chừng thôi.

Phần hai hòa thượng cầm giới đao, là hộ vệ Đạt Ma Viện trong Thiếu lâm tự, vũ công chẳng phải tầm thường, song đối phương là vợ Dương mộng Hoàn thì cả hai còn biết xử trí làm sao ?

Thành thử, họ hoang mang vô cùng.

Hai hòa thượng cầm trượng đã bị Đào ngọc Bội điểm trúng huyệt đạo, ngã nhào xuống đất, còn lại hai người, tự nhiên phải khẩu trượng, cả hai cùng vung đao tới tấp, bức thoái Trầm vân Phượng, rồi cùng nhào tới Đào ngọc Bội.

Cả hai cùng sôi hăn, thi thế mãnh liệt vô tưởng, họ giở toàn tuyệt kỷ của phái Thiếu Lâm tự, quyết áp đảo đối phương cấp tốc.

Đào ngọc Bội hét lên một tiếng, vung Kim Hoàn Kiếm quét một vòng, hất vẹt hai thanh giới đao trở lại, đồng thời trả dùng ba chiêu.

Hai hòa thượng hoảng sợ, vội nhảy tạt ra hai bên.

Đào ngọc Bội tung một ngọn cước, đá bay thanh giới đao của hòa thượng bên tả, thuận thế phóng luôn một chưởng trúng hòa thượng kia, bắn lão bay xa ngoài bảy thước, lão cố gượng lắm mới dừng lên được.

Hòa thượng bị tước đao, hùng hổ xông vào, nhưng Đào ngọc Bội đã lướt tới, anh kiếm chớp lên.

Vừa lúc đó, Trầm vân Phượng bật tiếng thở dài.

Đào ngọc Bội chẳng rõ nghĩ sao, lại thu kiếm về.

Trầm vân Phượng tự lẩm nhẩm :

— Khác xa ! Khác xa !

Đào ngọc Bội lấy làm lạ, hỏi :

— Ngươi nói gì thế ?

Trầm Vân Phượng lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng :

— Võ công người cao cường thật, hèn chi Dương ca ca ta, song còn người của người còn kém !

Đào ngọc Bội loang kiếm một vòng, lạnh lùng nói :

— Kém như thế nào ?

Trầm vân Phượng buông gọn :

— Dương ca ca ta chẳng bao giờ gây thương tích cho bất kỳ ai ! Bởi, gây thương tích cho người là tàn độc, là hung ác...

Đào ngọc Bội bừng lạnh :

— Còn ta ?

Trầm vân Phượng thở dài :

— Người hiếu sát thành tính !

Đào ngọc Bội bật cười ha hả, dứt kiếm bức thoái hòa thượng duy nhất còn đứng được, đoạn bẩn chạy đến bên ngựa, nhảy lên lưng, chạy đến gần nàng, hỏi :

— Ai bảo ta thích giết người ?

http://tieulun.hopto.org

Rồi hắn giục :

— Lên ngựa, chúng ta đi thôi !

Trầm vân Phượng nghe nhẹ nhõm trong người, vội nhảy lên lưng ngựa cả hai cùng tiếp tục hành trình.

Dọc đường, không ai nói với ai tiếng nào.

Lâu lắm, Trầm vân Phượng mới gợi chuyện :

— Thì ra, họ chẳng thắng nổi ngươi !

Bỗng, có tiếng hạc ré trên không trung.

Đào ngọc Bội và Trầm vân Phượng cùng giật mình, nhưng Đào ngọc Bội giữ bình tĩnh, còn Trầm vân Phượng vụt kêu lên :

— Tiên hạc...

Từ không trung, một điểm trắng to dần, to dần, hạ thấp xuống.

Hạc còn cách đầu họ độ năm sáu trượng, đập cánh phành phạch rồi bay trở lên không.

Nhìn bóng hạc, rồi nhìn sang Trầm vân Phượng, Đào ngọc Bội hỏi :

— Ngươi có nhận ra con hạc đó chăng ?

Trầm vân Phượng phải nói thật :

— Chứng như là linh vật của Châu nhược Lan !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Đúng dãy ! Hừ ! Không ngờ nàng lại toan can thiệp vào việc này !

Trầm vân Phượng thầm mừng, nghĩ :

— Nếu cùng là Châu tỷ tỷ hạ sơn, thì Dương ca ca ta sẽ thoát nạn !

Bất giác, nàng lộ vẻ hân hoan ra mặt.

Luôn luôn theo dõi diễn biến tình cảm của Trầm vân Phượng Đào ngọc Bội thấy nàng bỗng nhiên rạng tỏ mặt mày không rõ hắn đã nghĩ như thế nào, vụt cười khanh khách.

Trầm vân Phượng giật mình, hỏi :

— Ngươi cười gì ?

Đào ngọc Bội không đáp, chỉ hỏi lại :

— Ngươi nghe nói Châu nhược Lan sắp đến đây, rồi vui mừng, cho rằng cánh của ngươi sắp thắng đến nơi, còn ta thì nhất định là phải bại ?

Trầm vân Phượng biết rõ hắn đã phát động nghi tâm rồi, trong cơn bất ngờ, nàng chẳng biết lời gì thích đáng để đáp xuôi, đành lặng thinh.

Vó ngựa cất đều, nện đường cong cóc, vang lên rỏ rệt trong tịch tịnh của đường dài.

Cả hai không ai nói với ai tiếng nào, lâu lắm.

Sau cùng Đào ngọc Bội nhẹ dặng hắng một tiếng, thốt gọn :

— Ngươi không đáp câu hỏi của ta !

Trầm vân Phượng trầm giọng :

— Ta đang suy nghĩ, chắc chắn ngươi đang nghi ngờ ta !

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Ngươi cho rằng ta nghi ngờ ngươi về sự gì ?

Trầm vân Phượng thở dài :

— Ngươi cho rằng ta không thành tâm theo ngươi !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Cái gì giả dối lâu ngày, chầy tháng, rồi cũng hóa thành chân thật, hiện tại, ngươi không chân thật với ta, nhưng khi đã thành vợ chồng rồi, dù muốn dù không, ngươi cũng phải thành thật, hoặc giả cho ta sẽ quen với sự giả dối của ngươi, để chấp nhận cái gì ả dối đó như một sự thật !

Trầm vân Phượng nhìn sửng hắn :

— Ngươi không sợ ta đóng vai trò gian tế bên cạnh ngươi ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Khi nào ta sợ như vậy ? Nếu ta đã, ta chẳng thu nhận ngươi bên cạnh.

http://tieulun.hopto.org

Trầm Vân Phượng nghĩ thầm :

— Thì ra hắn đã có ấn tượng về ta từ trước ! Hắn cứ giữ ấn tượng đó, dù ta có làm đủ mọi về, cố thu phục hắn !

Nàng hừ một tiếng :

— Ngươi nghĩ rằng ta đổi Dương mộng Hoàn lấy vào tờ hưu thơ, là để làm một cuộc thương lượng ?

Đào ngọc Bội bĩu môi :

— Khi nào ta lại nghĩ như vậy ? Ta có là trẻ nít đâu?

Trầm vân Phượng hỏi :

— Tại sao ?

Đào ngọc Bội cười mỉa :

— Vì ta thừa hiểu tánh khí của Dương mộng Hoàn, chẳng bao giờ hắn đem vợ con là nỗi nhữ dịch, hắn không thể chấp nhận một nỹ nhân kế !

Trầm vân Phượng nghe nhói ở tim, nhưng bên ngoài vẫn giữ thảo nhiên :

— Ngươi nói đúng ! Nếu ta làm một điều gì vượt ngoài vòng lễ nghĩa, chẳng bao giờ chàng còn màng đến ta nữa !

Đào Ngọc Bội ngẩng mặt lên không, bật chuỗi cười dài, không nói gì tiếp, cứ giục ngựa cất gió đều đều.

Ngựa hắn chạy nhanh quá, có lẽ hắn muốn vượt xa Trầm vân Phượng, để tránh tiếp tục một câu chuyện mà hắn xem như quá thừa. Trầm vân Phượng giục ngựa đuổi theo.

Đến một chỗ rẻ, Đào ngọc Bội dừng ngựa lại, chờ nàng tới, đồng thời dảo mắt nhìn quanh, rồi chăm chú ngó một nơi.

Nơi đó, là một tấm bia, dựng ngay lối rẽ, bia có mấy chữ : Ba con đường chết, tùy ý chọn lựa !

Đào ngọc Bội hừ lạnh một tiếng, giục ngựa đến gần, thò tay xuống chụp tấm bia nhổ lên.

Bia bằng gỗ, diện tích độ hai thước vuông,cán bia dài độ ba thước, dấu chôn còn mới ràng ràng. thoáng nhìn qua cũng biết bia được dựng tại đó không lâu lắm.

Đào Ngọc Bội vận chưởng đánh vào bia, bia vỡ nát ra từng mảnh vụn, rơi lả tả xuống mặt đường.

Trầm Vân Phượng tới nơi, thấy Đào ngọc Bội nhìn xuống mặt đường thần sắc trầm trầm ẩn hiện ít nhiều sát khí nàng không khỏi hồi hợp lo sợ.

Có tiếng xe kẻo kẹt vang lên phía hậu, Vương hàn Sương điều động hơn hai mươi dủng sĩ áo đen, áp giải xe tù đến nơi.

Trầm vân Phượng nhìn ba cỗ xe tù thầm nghĩ trong xe có đúng là Dương mộng Hoàn, Lam Tiểu Điệp và Độc Long p u nhân hay chỉ là những kẽ giả mạo, n ư Đào ngọc Bội đã nói, hay chỉ là những cỗ xe không, dùng làm nghi trang ?

Xe dừng lại cách độ ba trượng.

Vương hàn Sương bước tới, thì thầm bên tai Đào ngọc Bội.

Đào ngọc Bội nghe xong, lộ vẻ kiên quyết, thốt :

— Chúng ta đi theo con đường chính giữa !

Trầm vân Phượng lướt ngựa tới trước mặt Vương hàn Sương.

Vương hàn Sương đưa cái tay, làm hiệu cho bọn dũng sĩ tất cả đều p ân nhau từng toán mỗi toán bao quanh một xe tù, xe từ từ chuyển bánh, theo sau Đào ngọc Bội.

Đoàn xe ngựa đi độ mười dặm đường, trước mặt một hòn núi chắn ngang.

Biết là mình chọn sai đường đi, nhưng Đào ngọc Bội không chịu trở lại, do dự một chút, rồi ra lịnh cứ tiến luôn.

Con đường đến đoạn đó quanh quanh co co dẫn đến một sơn cốc.

Hai bên lối đi, cây lớn, tàng rộng, mọc dày, nhánh giao chuyền như mắc lưới, che khuất ánh dương quang.

Đào ngọc Bội ngầm vận công, giới bị, đồng thời lấy ra ba mũi Tỷ Ngọ Châm, thủ sẵn.

http://tieulun.hopto.org

Hắn ngẩng mặt nhìn lên tàng cây gần đó, thấy một mảnh giấy phất phơ nơi đầu giây, mấy chữ màu hồng đập vào mắt hắn : Bắt sống Đào ngọc Bội !

Không, không chỉ một mảnh giấy, mà có hàng chục mảnh giăng thành hàng dài, hai bên lối đi.

Trầm vân Phượng tự hỏi, lại nhóm người nào dây, khiêu khích Đào ngọc Bội ?

Bỗng, một loạt tiếng tiêu trầm bổng nổi lên.

Đào ngọc Bội cao giọng :

— Ngọc TiêuTiên Tử ! Đưng dấu đầu, lô đuôi, nếu có thừa can đảm, cứ ra mặt đối t oại với ta ! Ngươi chẳng có tài nghệ gì siêu việt mà hòng đe dọa ta n ư thế !

Từ nơi góc núi phía hữu, một âm thinh dịu dàng vang lên :

— Đào ngọc Bội ! Ngươi đã lọt vào tử địa rồi, hãy trói mình, nạp mạng đi, nếu không, chớ trách ta hạ độc thủ !

Đào ngọc Bội dưa nhanh mắt nhìn về hướng đó, lạnh lùng hỏi :

— Ngọc tiêu tiên Tử ! Ngươi chẳng dám xuất hiện à ? Mấy năm qua, ngươi nép mình bên cạnh Châu Nhược Lan, học được những gì, hãy mang ra xử dụng xem nào !

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười lạnh :

— Đào ngọc Bội ! Ta biết ngươi đã khiếp sợ rồi, song vẫn còn nói cứng !

Đào ngọc Bội day qua Trầm vân Phượng, thấp giọng :

— Nếu ngươi sợ, cứ lùi lại sau đi.

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Ta chẳng sợ gì cả, ta sẽ cùng ngươi sánh vai, cự địch !

Đào ngọc Bội chớp chớp mắt :

— Thật vậy à ?

Trầm vân Phượng trừng mắt :

— Tự nhiên ! Ta lừa ngươi sao ?

Đào ngọc Bội gật gù :

— Vậy càng hay !

Hắn cao giọng :

— Ngọc tiêu tiên Tử ! Giả sử ngươi có mai phục đông bọn trong sơn cốc, ngươi hãy bảo chúng ha khí giáp đi !

Từ trên đầu vách núi, một bóng người bay vút xuống, đáp giữa con đường.

Bóng đó, chính là Ngọc tiêu tiên Tử.

Đào Ngọc Bội nhìn quanh, chẳng thấy động tịnh gì cả, bật cười mai mỉa :

— Ngọc tiêu tiên Tử ! Dừng mượn cái hư làm thực, lấy thực che hư, nhất định hôm nay ngươi phải bỏ xác tại sơn cốc nầy !

Ngọc tiên tiên Tử đưa tay vén gọn mái tóc xòa theo gió, cười nhẹ :

— Đào ngọc Bội ! Ta thương sót ngươi đã chọn lầm con đường chết !

Đào ngọc Bội rún vai :

— Ta không tin ngươi có mai phục đông bọn trong sơn cốc ! Bất quá, ngươi bày nghi trang, ta biết ngươi chỉ một mình, dón chận ta nơi đây ;

Ngọc tiêu tiên Tử cười ha hả :

— Ta thừa hiểu ngươi, khi nào chưa thấy quan tài, ngươi vẫn tưởng là cứ trường sanh bất tử ! Ta phải cho ngươi thấy thủ đoạn của ta !

Nàng đưa cao chiếc tiêu khỏi đầu, khoa một vòng.

Trên tàng cây, có bóng người dao động, kế tiếp hơn hai mươi thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, lưng đeo bảo kiếm, nhảy xuống mặt đường.

Đào Ngọc Bội cười lạnh :

— À ! Bọn Hoa Nga của Lam tiểu Điệp !

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Phải ! Ngươi bắt nhốt Lam tiểu Điệp, ít nhất cũng nên

http://tieulun.hopto.org

nhỏ là họ Lam còn có thuộc hạ, ít nhất người nên hiểu là chúng tất trung thành với chủ nhân và chúng phải hận thù người...

Đào ngọc Bội bĩu môi:

— Thù hận để làm gì ? Chúng là một liều đầu vô dụng, làm gì được Đào ngọc Bội mà hòng thù hận ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười:

— Người có thể áp đảo được hai nàng, nhưng người khó chống nổi tất số hiệp lực lại. Chúng đã được Lam tiểu Điệp truyền thụ vũ công, tài nghệ của chúng cũng cao cường lắm.

Đào ngọc Bội xì một tiếng :

— Đành rằng tài nghệ của Lam tiểu Điệp đáng kể thật, nhưng chẳng phải mỗi người được Lam tiểu Điệp truyền dạy đều trở thành một Lam tiểu Điệp ? Chúng đương cự với ta, chẳng khác nào đem một nắm lông dập tắt ngọn lửa !

X

CHƯƠNG LXV

YẾN VỀ TRONG MƯA GIÓ

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nhạt :

— Đào ngọc Bội ! Người tưởng chỉ có ta cùng Thập Nhị Hoa Nga thôi à ? Ngoài ra, chẳng còn ai khác trong sơn cốc này ?

Đào ngọc Bội ngẩng mặt lên không bật cười ha hả :

— Trong vũ lâm ngày nay, chỉ có hai hạng người, một là cừu địch của ta, hai là thuộc hạ của ta, trong sơn cốc, trừ bọn các ngươi, còn thì dù có kẻ nào khác, ta cũng chẳng xem ra gì ! Cho nên ngươi có mai phục bao nhiêu người đi nữa, phỏng Đào ngọc Bội nầy lại ngán sợ hay sao ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử thầm nghĩ :

Hắn cậy tài, nói cứng quá, thực sự thì dù ta có bao nhiêu người tiếp trợ, vị tất sẽ làm gì nổi hắn ? Từ xưa đến nay, có ai dám khinh thường tất cả hào kiệt anh hùng trong thiên hạ như hắn ? Hắn dám cho cao thủ vũ lâm là thuộc hạ của hắn kể nào đối lập với hắn, cũng chỉ đối lập ngầm, chẳng ai dám chường mặt phản kháng ! Dù là một tay bá chủ giang hồ, không thể cao ngạo như hắn được !

Đào ngọc Bội cười một lúc, rồi tiếp :

— Ngọc Tiêu Tiên Tử ! Tự ngươi, thầm công nhận là chưa phải đối thủ của ta, giả sử ta thích đấu với ngươi, chắc chắn là ngươi chẳng dám nhận lời rồi. Vậy chúng ta cần chẳng cần khoác lác với nhau làm gì, ta chỉ cho ngươi biết một việc là trong cuộc chiến hôm nay, chúng ta được quyền xử dụng mọi thủ đoạn, miễn sao thủ thắng được thì thôi !...

Bỗng, hắn từ trên mình ngựa, vọt thẳng lên không, rồi tà tà người, uống vồng cầu, chếch xuống Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đã giới bị ngay từ lúc đáp xuống mặt đường, thấy Đào ngọc Bội lao người xuống, không chậm trễ nàng cử ngọn tiêu đánh vút ra liền, đa tiêu hơi chếch lên, nghinh đón đối phương từ trên xuống.

Phản công như thế, là ngăn chận địch trước khi địch đến gần, chứ không phải có mục tiêu hạ địch, ngăn chận địch là, để bảo vệ trước những chiêu kế tiếp của địch.

Nhưng, thừa kinh nghiệm chiến trường như Đào ngọc Bội làm gì hắn chẳng biết thâm ý của đối phương ?

Tay tả phóng ám kình, ngăn chận khí thế Ngọc Tiêu Tiên Tử, tay hữu phóng Thiên Cương Chỉ.

Nhưng, Ngọc Tiêu Tiên Tử biết rõ mình chưa phải là đối thủ của Đào ngọc Bội vừa đánh ngọn tiêu ra thấy Đào Ngọc Bội phản công vội rút tiêu về, lùi nhanh lại sau.

Nàng vừa rời vị trí, tám đạo hàn quang chớp lên, tám [illegible] trường kiếm quét tới, tất cả đều tập trung vào [illegible] Bội.

http://tieulun.hopto.org

Tám đạo hào quang đó là tám thanh trường kiếm của bọn Hoa Nga, đã hoạch định với Ngọc Tiêu Tiên Tử một kế sách đối phó cùng Đào Ngọc Bội, nên vừa thấy nàng lùi lại là chúng lướt tới liền.

Quét một kiếm sang Ngọc tiêu tiên Tử, không trúng đích. Đào ngọc Bội hú vọng một tiếng dài, vọt người thẳng lên không, cao hơn hai trượng, thành thử tám thanh trương kiếm chỉ giáng xuống khoảng không.

Chúng đã hụt đích rồi, tự nhiên dịch sẽ phản công lại liền Đào ngọc Bội xuống tấn thiên cân trụy cho thân hình trầm gấp xuống, Kim hoàn Kiếm theo tay vung, loang loáng lên.

Một loạt tiếng soảng vang lên, màn lưới kiếm quang của bọn Hoa Nga vở tan, tám nàng cùng lùi lại một bước, cùng hoành kiếm ngang ngực, đứng yên.

Ngọc tiêu tiên Tử lo thầm :

— Hắn đã tiến bộ quan trọng, chỉ sợ ta không thành công hơn nữa, rất có thể bọn Hoa Nga phải thọ hại dưới thanh kiếm của hắn !

Nàng lướt tới, trong thoáng mắt, vút sang họ Đào dùng tâm ngọn tiêu.

Bọn hoa Nga lập tức vủ lòng trường kiếm, bao vây Đào ngọc Bội.

Đào ngọc Bội cười lạnh, loang kiếm tạo thành một bức tường quang, che chở thân hình dù mọi phía, hắn không lộ vẻ gì nao núng cả.

Đứng bên ngoài, Trầm vân Phượng theo dõi cuộc chiến, thấy rõ Đào ngọc Bội thừa sức áp đảo đối phương dù gồm số đông, nàng thầm nghĩ :

— Như thế nầy thì Ngọc Tiêu tỷ tỷ không hy vọng gì thủ thắng rồi ! Đã vậy, nếu ta không xuất thủ tiếp trợ, hắn sẽ nghi ngờ ta, ta cứ rút kiếm vào cuộc vờ tiếp trợ hắn nhưng cứ ngăn trở hắn nêu Ngọc Tiêu tỷ tỷ và bọn Hoa Nga lâm nguy !

Nghĩ là làm, nàng vừa vung kiếm, vừa hét to :

— Ngọc Tiêu tỷ tỷ không được dùng số đông lấn áp người cô thế, tiêu muội chẳng thể đứng nguyên tại chỗ nhìn cảnh bất bình !

Hai tiếng soảng vang lên Trầm vân Phượng đã hất vẹt hai thanh kiếm của bọn Hoa Nga, phá một khoảng trống trong vòng vây quanh mình Đào ngọc Bội, đoạn nàng vọt tới đứng cạnh hắn.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy thế, nghĩ thầm :

Vì một mối tình đối với Dương mộng Hoàn mà Trầm cô nương lại vận dụng đến tâm cơ, xưa nay nàng là con người chất phác thuần hậu, có bao giờ biết dối trá đâu ? Ta phải tìm cách giúp nàng cho được việc, nếu không thì nàng sẽ khổ sở vô cùng !

Nàng chuyển ngọn tiêu sang Trầm vân Phượng, đánh luôn ba chiêu, mỗi chiêu đều nhắm yếu điểm trong người họ Trầm.

Nàng thừa hiểu, dù đất lở, trời long, Trầm vân Phượng chẳng hề thay dạ đổi lòng đối với Dương mộng Hoàn, nhưng hiện tại, nàng phải đóng kịch, để giúp cho Trầm vân Phượng chiếm trọn niềm tin của Đàongọc Bội, có như vậy, Vân Phượng mới thực hiện được tâm nguyện.

Nàng lộ vẻ căm phẫn, hét to :

— Liều dầu ! Dương mộng Hoàn không hề đối xử tệ bạc với ngươi, tại sao ngươi phụ hắn, đi tìm duyên mới ? Vô hạnh đến như ngươi là cùng ! Cút ngay, đừng chường mặt trước những người quen, thêm trơ trẽn cho ngươi quá !

Đào ngọc Bội xoay người lại, đưa kiếm hất vẹt ngọn tiêu đoạn lạnh lùng thốt :

— Dương mộng Hoàn đã ký vào tờ hưu thơ rồi, Trầm cô nương hoàn toàn tự do làm theo ý muốn của nàng, chẳng ai được vịn vào cớ gì mà chỉ trích cả.

http://tieulun.hopto.org

Kim Hoàn Kiếm lại loang lên vun vút, kiếm hắn ra bốn mặt, chạm vũ khí địch soang soảng.

Trầm vân Phượng phụ họa :

— Đúng vậy ! Hiện tại, ta có quyền định đoạt tương lai của ta, ai yêu ta là ta theo về. Ngọc Tiêu Tiên Tử chẳng liên quan gì cả, đừng lớn tiếng dạy đời !

Song phương lại xuất thủ, trao đổi nhau nhiều chiêu thức.

Bỗng, một nàng Hoa Nga kêu lên :

— Địch lợi hại lắm, chúng ta phải lập Bát Tiên Trận, mới mong thủ thắng !

Đào ngọc Bội nghe nói đến trận Bát Tiên, vội gọi Trầm vân Phượng :

— Cô nương hãy dâu lưng lại với tại hạ, mỗi người chiếu liệu nửa phần cục diện, nếu không thì nguy mất !

Trầm Vân Phượng y lời.

Bọn Hoa Nga chẳng chậm trễ thay đổi vị bộ ngay, trong thoáng mắt đã bày xong trận thế.

Trận thấy bày xong rồi, lập tức tám nàng vũ lộng kiếm theo trận pháp, công vào.

Riêng về Đào ngọc Bội, hắn cũng hiểu là Bát Tiên Trận rất lợi hại, song hắn thừa sức đương cự, giả sử chỉ một mình hắn bị bọn Hoa Nga bao vây, thì hắn thoát đi dễ dàng, nhưng khốn nỗi là có Trầm vân Phượng bên cạnh, nàng lúng túng rỏ rệt trong kiếm trận, thành thử hắn vừa tự vệ vừa che chở cho nàng, do đó thế phản công của hắn kém linh hoạt rất quan trọng.

Chính Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng hết sức bối rối, dù kẹt trong trận của người nhà, nàng làm gì giúp bọn Hoa Nga, trái lại còn gây vướng bận cho chúng.

Có nàng trong trận, chưng như kiếm pháp của bọn Hoa Nga mất linh động đúng theo ý muốn, nàng bèn tìm cách

nhảy vọt ra ngoài, nhường hắn cục diện cho chúng.

Đến lúc đó, Bát tiên Trận mới hiển hiện hoàn toàn với mọi biến hóa ảo diệu.

Nhưng, Đào ngọc Bội vẫn ung dung tiến thoái, vừa công địch vừa bảo vệ Trầm vân Phượng, song phương tương trì một lúc lâu, cục diện vẫn còn ở trong mức quân bình.

Ngọc tiêu tiên Tử đứng bên ngoài, nhìn vào trận chiến, thấy bọn Hoa Nga dù đã giở đến tuyệt kỷ, cũng chẳng làm sao tạo áp lực đối với Đào ngọc Bội nổi, không khỏi than thầm, nghĩ :

Hắn lợi hại như vậy, Lam tiểu Điệp lại bị giam cầm, còn Châu cô nương thì chưa đến, còn ai chế ngự nổi hắn ? Ta thấy, tất cả ba người cùng do Bí Kiếp Quy Nguơn luyện thành sở học, hắn đã tiến bộ như vậy, hai người kia liệu cũng suýt soát hắn thôi ! Thế này thì e đại cuộc sẽ do hắn thao túng !...

Bỗng, Trầm vân Phượng rú lên một tiếng.

Ngọc tiêu tiên Tử hoảng hồn, ngẩng mặt nhìn ra, thấy Trầm Vân Phượng bị một nhát kiếm chém trúng nơi vai tả, máu hồng phún ra, dầm ướt cả áo.

Đào ngọc Bội hấp tấp hỏi :

— Có nặng lắm không ?

Hắn đổi vị bộ, vung kiếm nhanh như điện, phản công mạnh mẽ, bức nàng Hoa nga lùi lại.

Trầm vân Phượng đáp :

— Chẳng đến đỗi nào !

Đào ngọc Bội tỏ vẻ lo lắng :

— Chẳng đến đỗi nào, có nghĩa là cũng không nhẹ lắm !

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Máu ra nhiều, chỗ bị thương nhức vô cùng !

Đào ngọc Bội lại hỏi :

— Chỉ chạm thịt thôi, hay có đứt gân ?

Trầm vân Phượng lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Ta làm sao biết được ?

Đào ngọc Bội bảo gấp !

— Vận khí, ngăn máu chảy, không cần vận công đối địch nữa, đã có ta !

Hắn đảo lộn thanh kiếm, linh hoạt hơn trước gấp mấy lần

Ngọc tiêu tiên Tử thở dài, nghỉ bao nhiêu người đây, càng đánh, càng vô ích, đã không hy vọng làm gì nổi Đào ngọc Bội, mà còn có thể bị hại dưới thanh kiếm của hắn.

Nếu chẳng có một sự tiếp trợ nào bất ngờ, thì cầm như cuộc bố trí chận hắn hôm nay trở thành vô dụng !

Như thế, còn kéo dài cuộc chiến làm chi nữa ?

Nàng toan gọi bọn Hoa Nga dừng tay, bỗng có tiếng hú vọng từ xa vang đến.

Bất giác, nàng nhìn về hướng phát xuất ra tiếng hú, thấy Lý thương Lan dẫn bọn Xuyên trung tứ Xú chạy đến.

Nàng thở phào, hy vọng trở lại. Nếu Lý thương Lan bằng lòng trợ giúp, thì cục diện có thể chuyển biến thuận lợi.

Nàng vót mình tới, nghinh đón :

— A ! Lý lão tiền bối !

Lý thương Lan dừng chân lại :

— Ngọc Tiêu cô nương đến đây sớm thế à ?

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Dùng kế mọn, tôi lừa được Đào ngọc Bội vào trong, song hắn hung mãnh quá, thành ra còn dằng dai mãi đến bây giờ...

Lý thương Lan đảo mắt nhìn qua cục diện một lượt :

— Đối với một kẻ gian ngan như hắn, bất tất cô nương phải theo đúng qu, luật giang hồ, mọi thủ đoạn đều có thể áp dụng, miễn sao mình hạ hắn được thì thôi !

Ngọc tiêu tiên Tử thở dài :

Nhưng vũ công của hắn quá cao, không một thủ đoạn tàn khốc nào làm gì hắn nổi !

Lý Thương Lan thâm nghĩ :

— Vũ công của người kém gì hắn, tại sao người [illegible] thủ trợ chiến các nàng kia ?

Lão hỏi :

— Cô nương có giao đấu với hắn chưa ?

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Có chứ ! Hiện tại, mấy nàng kia đang dùng trận thế, vây hãm hắn, nên tôi ở ngoài vòng chiến, nếu tôi chen lấn với họ, thanh vườn bận tiến thoái của họ.

Lý thương Lan a lên một tiếng :

— Thì ra là thế !...

Dừng lại một chút, lão tiếp :

— Giả sử lão phu xuất thủ, cô nương liệu xem có thể thủ thắng chăng ?

Ngọc tiêu tiên Tử trầm ngâm suy nghĩ một giây, đoạn thốt:

— Tuy tôi chẳng dám quả quyết kết quả ra sao, có điều tôi thấy nhiều hy vọng lắm !

Thoạt đầu, nàng mong mỏi Lý thương Lan vào cuộc, nhưng hiện tại thì nàng nghĩ rằng, với công lực của Đào ngọc Bội, hiện nay trên giang hồ khó có tay nào làm khó dễ hắn nổi, rồi nàng hoài nghi, niềm phấn khởi giảm đi nửa phần, do đó nàng đáp lời lão kém quả quyết.

Lý thương Lan cũng hiểu thâm ý của nàng, nhìn nhận nà g có lý, tuy nhiên, bản tính quật cường, có khi nào lão chịu nhượng bộ ? Lão gật đầu :

— Hắn cũng là một tay lợi hại, song lão phu không tin là vũ học của Bí kiếp quy N.ương là vô địch, cô nương hãy chờ xem, lão phu sẽ cùng hắn phân định cao thấp !

Ngọc tiêu tiên Tử thừa hiểu tính khí của lão, nàng không ngăn, mà cũng chẳng khuyến khích, cứ để cho lão hành

http://tieulun.hopto.org

lòng theo ý muốn, bất quá nàng đứng bên ngoài, nhìn cuộc lấu, phòng bất trắc, sẵn sàng xuất thủ giải nguy cho lão, nếu lão bị Đào ngọc Bội bức bách.

Lý thương Lan nhìn sang bọn Tử Xú Xuyên Trung, trầm giọng bảo :

— Nếu thấy ta bị hại dưới lưỡi kiếm của Đào ngọc Bội, các ngươi cứ bỏ đi, đừng lưu luyến gì đến ta, mà ở lại, rất có thể bị hoa lây dấy. Nghĩ các ngươi theo ta trong bao nhiêu năm trời, đồng nguy cộng hiểm, vậy mà ta chưa có gì đền đáp tương xứng lòng trung hậu thành thực của các ngươi... Sau khi ta bị hại rồi, các ngươi nên nghĩ đến tiền trình, đừng dấn thân vào hiểm cảnh, chắc lấy thi phi như ta...

Tử Xú nghiêng mình, cung kính đáp :

— Ân chủ đối đãi chúng tôi, tình nghĩa vô cùng thâm trọng nhất định bọn tôi chẳng hề rời xa ân chủ, dù có chết cũng chưa đền đáp ân trọng, bỏ đi sao đành ?

Lý thương Lan thở dài :

— Vậy các ngươi đứng bên ngoài, lượt trận, bất quá ta muốn thực nghiệm xem vủ học của Quy Nguơn bí kiếp lợi hại như thế nào.

Trong trận thế, Đào ngọc Bội đã thấy Lý thương Lan từ lúc lão còn ở xa, hắn bắt đầu lo ngại, nếu lão tham chiến, thì hắn phải gặp khó khăn nhiều

Không thể khinh thường được, hắn phải tìm cách thoát khỏi ngay áp lực của kiếm trận, hắn hét lên một tiếng to vung nhanh Kim Hoàn Kiếm, phản công mạnh hơn trước.

Trong thoáng mắt, hắn đánh trúng hai nàng Hoa Nga, tạo một khoảng trống nơi vòng vây, rồi do khoảng trống đó, đưa Trầm vân Phượng ra ngoài thế trận.

Lý Thương Lan đã vung Long đầu trượng, lướt tới liền :

— Tên phản đồ, tên phản bạn, đã đến lúc ngươi đền tội ác, hãy khoanh tay chịu trói ngay, may ra còn bảo toàn được mạng sống !

Chưa vội đáp, Đào ngọc Bội dùng Thiên Cương Chỉ đánh ngã thêm hai nàng Hoa Nga nữa, đoạn hướng sang lão, bật cười lạnh :

— Chuỗi ngày của tiền bối còn dài, thiếu gì dịp gặp tại hạ, gấp chi lại bôn ba lặn lội tìm nhau ? Có lẽ lão tiền bối nắm cái cơ tất thắng trong tay à ?

Lý thương Lan toan cử trượng lên, giáng xuống đầu hắn, bỗng Ngọc Tiêu Tiên Tử hét lên :

— Tù xa !

Lý Thương Lan giật mình, quay nhìn lại, thấy Vương hàn Sương áp giải xe tù đến nơi, lão khẩn trương ra mặt, không còn nghĩ đến việc giao đấu với Đào ngọc Bội, chuyển mình chạy bay đến tù xa.

Vương hàn Sương đã trông thấy Lý Thương Lan và Ngọc Tiêu Tiên Tử, y hơi chồn dạ, không dám tiến tới, mà cũng chẳng thể lùi xe lại, y đưa tay ra hiệu cho bọn tùy tùng, rồi tất cả người và xe ngừng lại.

Lý thương Lan chạy thẳng đến nơi, thấy Vương hàn Sương đã dừng chân thủ thế, cũng dừng chân lại.

Song phương cách nhau độ năm sáu thước.

Lý thương Lan tay hữu cầm Long đầu trượng tay tả vuốt râu, quắc đôi mắt sáng ngời chiếu thẳng vào mặt Vương hàn Sương, gằng từng tiếng :

— Tha phương, ngộ cố nhân ! Bao lâu nay, chẳng rõ Vương huynh ẩn tích nơi nào, bất ngờ lại gặp nhau như thế nầy, Vương huynh còn nhớ lão phu chăng ?

Câu nói hàm một ý nghĩa trách cứ nặng nề, dù giọng nói rất nhẹ nhàng, những con người lừa dối bằng hữu nghe [illegible] phải ê mặt lạnh lòng. Vương hàn Sương không tránh [illegible] cảm giác đó.

http://tieulun.hopto.org

Ngày nào họ Vương còn là Huỳnh Kỳ Đàn chủ trong Thiên Long Bang, dưới quyền lãnh đạo của Hải thiên Nhất Tẩu Lý thương Lan, họ Lý đối xử với y chẳng khác đối với người ruột thịt, họ Lý hết sức tín nhậm y, rồi giờ đây, gặp nhau trong cái thế đối lập, đối lập không phải vì họ Lý phụ phàng y, mà là vì y chạy theo danh vọng, tiền tài...

Vẻ hổ thẹn thoáng hiện nơi gương mặt, Vương Hàn Sương nghiêng mình :

— Thuộc hạ tham kiến Bang chủ..,

Lý thương Lan lại vuốt râu, bật cười ha hả :

— Thiên Long Bang đã được giải tán rồi, danh từ thuộc hạ và Bang chủ chẳng còn nghĩa gì nữa ! Hiện tại chúng ta là hai kẻ đối lập, không hơn không kém.

Vương Hàn Sương thấp giọng :

— Thuộc hạ nào dam...

Lý thương Lan bật cười dài :

— Vương huynh ! Hôm nay chúng ta chỉ có hai con đường giả sử Vương huynh còn nghĩ đến những gì giữa nhau ngày trước, hãy mở tù xa, phóng thích tội nhân, còn nếu không chúng ta hãy tử chiến với nhau !

Hai lẽ đó, lẽ nào cũng khó khăn cả, Vương Hàn Sương, còn biết chọn lẽ nào ? Y đứng lặng người tại chỗ, không đáp.

Lý thương Lan nóng nảy, nện đầu trượng xuống đất, trầm giọng quát :

Vương Hàn Sương ! Cẩn thận đấy, lão phu xuất thủ đấy !

Trượng ảnh chớp lên, chiêu thức Trực Khấu Nam Tiên bay ra liền, đầu trượng nhắm đúng ngực Vương Hàn Sương.

Vương Hàn Sương cấp tốc dịch thân mình sang một bên, chân chưa đứng vững, chiêu thức thứ hai của họ Lý đã bay theo.

Trong lúc đó, Ngọc Tiêu Tiên Tử và Tứ Xú Xuyên

Trung đã tuốt kiếm xung kích bọn đại hán hộ vệ xe tù.

Bị bức vào tử địa, dù muốn giữ trọn kính ý Vương Hàn Sương không thể chẳng nghĩ đến sanh mạng của y, y vội rút chiếc Thiết Cốt Phiến xuất chiêu phản công liền.

Lý thương Lan quyết tốc chiến, tốc thắng, khi thế hết sức hùng mãnh, nhưng Vương Hàn Sương vẫn còn kính trọng lão như ngày nào, do đó ý không thể xuất toàn lực quyết đấu, nên chỉ qua mười chỉ êu, lão quất trúng y một trượng nơi đầu vai tả, y quay mình chạy nhanh về hướng tòa núi trước mặt.

Bọn đại hán áo đen bị Ngọc tiêu tiên Tử và Tứ Xuyên Trung quấy một lúc, hao mất hơn nữa số, thấy Vương Hàn Sương bỏ chạy, bọn còn sống sót cũng chạy theo luôn.

Lý Thương Lan vọt mình tới cạnh ba chiếc xe tù, đưa đầu gậy vẹt bức màn che, bất giác ngây người sững sờ.

Trong xe tù, nào có bóng dáng Dương Mộng Hoàn, Lam Điền Điệp và Độc Long phu nhân ? Trong xe, chỉ có ba xác người, cụt đầu !

Ngọc tiêu tiên Tử thở dài :

— Tôi đoán trước, thế nào hắn cũng sắp bày cảnh trá ! Thật không ngoài chỗ dự đoán của tôi !

Lý Thương Lan qua phút giây sững sờ, cũng buộc miệng thở dài :

— Kim thiền thoát xác !

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Đúng vậy, hắn đã cho thuộc hạ đưa Dương mộng Hoàn đi trước rồi !

Lý Thương Lan trầm ngâm một chút :

— Đào ngọc Bội hành sự, có chủ đích hẳn hoi, chẳng hay hắn để ba chiếc xác không đầu trong tù xa, là có dụng ý gì !

http://tieulun.hopto.org

Ngọc Tiêu Tiên Tử biết lão hoài nghi, vội trấn an lão :

— Bất quá, hắn gieo sự kinh khủng nơi chúng ta, chứ chẳng có thâm ý gì !

Lý Thương Lan lắc đầu :

— Không giản dị như vậy đâu ! Lão phu nghĩ, hắn làm như thế là gián tiếp cảnh cáo chúng ta, nếu theo dõi hắn nữa hắn sẽ ha thủ đoạn, và Dương mộng Hoàn sẽ chịu cái cảnh không đầu như chiếc xác kia.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đề nghị :

— Chúng ta cứ hỏi một tên đại hán áo đen kia xem !

Trong số đại hán còn lại tại cục trường, trừ những kẻ đã bỏ mạng rồi, còn mấy tên, mang thương thế hoặc trầm trọng hoặc không thể chạy đi, Ngọc Tiêu Tiên Tử chọn một tên còn nói năng được hỏi :

— Ngươi bị thương có nặng lắm chăng ?

Đại hán đó giương tròn mắt nhìn nàng một chút, rồi nhắm lại, không đáp.

Ngọc Tiêu Tiên Tử lạnh lùng thốt :

— Cứ nói thật, ta hỏi đâu, đáp đấy, ngươi sẽ được phóng thích mà về với gia đình !

Lý thương Lan lấy trong mình ra một viên thuốc, nhét vào miệng đại hán, đoạn cất tiếng :

Lão phu là Lý thương Lan đây, Hải Thiên Nhất Tẩu Lý thương Lan, ngươi từng nghe nói đến danh hiệu đó chứ ? Cứ nói thật đi, ta sẽ cho thuốc chữa trị thương thế của ngươi !

Đại hán mở mắt ra, trầm giọng đáp :

— Các ngươi không cứu nổi ta, tuy nhiên, đã nói được những lời nhân hậu như vậy, các ngươi cũng làm cho tôi cảm kích không ít. Tôi chẳng còn mấy hơi thở nữa, có gì cứ hỏi, hỏi nhanh lên, kẻo chẳng còn kịp !

Lý thương Lan hỏi liền :

— Người trong xe tù, hiện tại ở đâu ?

Đại hán đáp :

— Đã được Bang chủ tôi cho ngựa đưa về Bách Trượng Phong rồi. Nên nhớ là loại ngựa ngày đi ngàn dặm đấy !

Lý thương Lan gật đầu ra vẻ hiểu ý hắn muốn nói gì :

— Họ có bị hành hạ gì chăng ?

Đại hán lắc đầu :

— Không...

Đột nhiên, hắn duỗi hai chân, nhắm hai mắt, rồi hắt hơi cuối cùng.

Lý thương Lan thở dài, day qua Ngọc tiêu tiên Tử :

— Hắn đã uống độc dược từ trước ! Vô phương cứu giải rồi !

Ngọc tiêu tiên Tử thản nhiên :

— Lão tiền bối chẳng cần hỏi chúng nữa, nhất định là Đào ngọc Bội chẳng dám làm hại Dương mộng Hoàn đâu !

Lý thương Lan thốt :

— Đào ngọc có dẻo Trầm Văn Phượng bên cạnh, chắc không thể đi nhanh, chúng ta đuổi theo hắn, bởi đây là cơ hội duy nhất !

Lý thương Lan quả quyết :

— Lão phu tự tin không đến đỗi phải bại !

Rồi lão dẫn bọn Xuyên Trung Tứ Xú đi liền.

Không còn cách nào hơn, Ngọc tiêu tiên Tử đành dẫn bọn Hoa Nga theo sau.

Đi hơn mười dặm đường, bỗng có tiếng hạc rẻ trên không trung. Tất cả đều giật mình, ngẩng mặt nhìn lên, thấy hạc từ từ đáp xuống, ở phía trước, ngay giữa đường.

http://tieulun.hopto.org

Lý thương Lan và nội bọn dừng chân lại, Lý thương Lan day qua Ngọc tiêu tiên Tử, hỏi :

— Ngọc Tiêu cô nương, có phải là con tiên hạc của Châu cô nương đó chăng ?

Ngọc tiêu tiên Tử vừa gật đầu, vừa bước tới gần tiên hạc vỗ tay nhẹ nơi lưng nó :

— Hạc huynh ! Hạc huynh ! Có phải dọc đường hạc huynh gặp chuyện bất thường chăng ?

Tiên hạc đưa mỏ kẹp tà áo của Ngọc tiêu tiên Tử, giật giật.

Ngọc tiêu tiên Tử trầm ngâm một chút :

— Hay là có người muốn gặp bọn ta ? Nếu vậy, phiền hạc huynh đưa đường nhé !

Huyền Ngọc chớp cánh, bay lên không, tiến về phía trước

Ngọc tiêu tiên Tử cấp tốc đi theo, chim trên, người dưới cùng tiến một đường. Bọn Hoa Nga và bọn Lý thương Lan theo sau nắng.

Lý thương Lan nóng ruột về con rể, hỏi gấp :

— Ngọc Tiêu cô nương, cơ lẽ tiên hạc đã phát hiện ra hành tung [illegible] ?

Ngọc tiêu tiên Tử đáp :

— Tạ [illegible] sự thể như thế nào mà dám quả quyết [illegible] chừng, tiên hạc bay chậm thế đó, có lẽ [illegible]

[illegible] ngại :

[illegible] hỗ quá, nếu chúng ta đi theo tiên hạc lỡ [illegible] với Đào ngọc Bội, thì sự việc hỏng bét !

Ngọc tiêu tiên Tử điềm nhiên :

— Huyền Ngọc rất thông linh, nếu chẳng có việc trọng [illegible] không lẽ nào bận đường [illegible] vậy !

Lý thương Lan thở dài, lặng thinh.

Tiên hạc bay vòng vèo, chuyển qua một khúc quanh, đậu ngọn núi, đến một ngọn khác, rất cao, rất hiểm trở, nó đậu nơi chót ngọn núi đó, rẻ lên một tiếng chớp cánh bay [illegible]

Ngọc tiêu tiên Tử thấp giọng :

— Nếu có sự gì quái dị, thì đúng là tại ngọn [illegible] Chúng ta lên đấy xem sao !

Nàng đề tụ chân khí, tiến lên liền.

Lý thương Lan cũng làm y theo nàng, kế tiếp là bọn [illegible] g tử Xú và bọn Hoa Nga.

Không bao lâu, họ lên đến đỉnh núi. Nơi đó, có một bãi cát, không rộng lắm, hiện tại có một nữ nhân hình dung xấu xí, đang ngồi.

Mặt nữ nhân chằng chịt những nét vằn vện, nhưng đôi bàn tay thì tuyệt đẹp, đôi bàn tay đó đang sờ soạng trên mình con tiên hạc đứng kế bên.

Ngọc tiêu tiên Tử bước tới trước mặt nữ nhân đó, nghiêng mình thi lễ.

— Thì ra chính là Bành tỷ tỷ sai tiên hạc gọi tiểu muội !

Nữ nhân xấu xí đứng lên thốt :

— Ngọc Tiêu tỷ tỷ nói quá lời !

Ngọc tiêu tiên Tử day qua Lý thương Lan :

— Lão tiền bối có nhận ra Bành cô nương chăng ?

Lý thương Lan gật đầu :

— Chúng tôi may mắn được gặp nhau mấy lần !

Nữ nhân xấu xí nghiêng mình chào Lý thương Lan, đoạn nở một nụ cười :

— Tam thủ la sát Bành Tú Vi này, xấu xí quá, phàm những ai trong thấy qua một lần, là nhớ mãi, hà huống nhiều lần ?

Lý thương Lan mỉm cười :

— Cô nương vui tính quá !

Bành tú Vi tiếp :

— Tuy nhiên, mấy năm sau này, tôi không còn thắc mắc về sự xấu đẹp nữa, hiện tại có ai đề cập đến việc đó cũng chẳng sao !

http://tieulun.hopto.org

Ngọc tiêu tiên Tử cất tiếng :

— Tỷ tỷ vâng lịnh cô nương đến đây ?

Bành Tu Vi ngẩng mặt nhìn trời :

— Cô nương đã xuống núi !

Ngọc tiêu tiên Tử giật mình :

— Cô nương đang lúc luyện công, đến giai đoạn nghiêm trọng, sao lại rời Thạch phủ đến đây được ?

Bành tu Vi cúi thấp đầu, lặng thinh một lúc lâu, sau cùng thở dài, thốt :

— Cô nương trải qua một sự mạo hiểm quan trọng !

Lý thương Lan cũng kinh hải không kém Ngọc tiêu tiên Tử, nhưng lão giữ trầm tĩnh, không hỏi han gì.

Ngọc tiêu tiên Tử hấp tấp hỏi :

— Hiện giờ, cô nương ở đâu ?

Bành tú Vi lại ngẩng mặt nhìn trời !

— Còn sớm, chúng ta chờ đợi một chút nữa, ngu muội sẽ nói cho tỷ tỷ nghe.

Ngọc tiêu tiên Tử biết rõ, Châu nhược Lan đang vận công diễn tức tại một nơi tịch mịch nào đó, Bành tú Vi chưa chịu nói ra.

Nghe hai nàng nhắc đi nhắc lại một vị cô nương nào đó, Lý thương Lan vụt hỏi :

— Hai vị nói đến Châu cô nương ?

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Đúng vậy ! Châu cô nương đã đến địa phương này rồi!

Lý thương Lan thốt nhanh :

— Lão phu có việc thỉnh cầu Châu cô nương, xin hai vị khi nào gặp cô nương, vui lòng chuyển đạt hộ, ước vọng của lão phu muốn gặp mặt !

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Châu cô nương đã nhắc đến lão tiền bối, tức nhiên không lý do gì từ khước hội kiến lão tiền bối cả.

Bành tú Vi đột nhiên đứng lên, thần sắc trang nghiêm :

— Các vị ở đây chờ một chốc, tôi đi bẩm báo cho cô nương hay !

Rồi nàng chuyển mình, bước liền.

Nhìn theo bóng Tam thủ La Sát Bành tú Vi, Lý thương Lan thấp giọng gọi Ngọc Tiêu Tiên Tử :

— Cô nương ơi, chừng như vị cô nương họ Bành đó, có vẻ bất mãn đối với lão phu !

Ngọc tiêu tiên Tử lắc đầu :

— Không có việc đó đâu ! Lão tiền bối không nên nghĩ thế Bành tỷ tỷ tùy hành cô nương, tất nhiên phải lo lắng đến sự an nguy của cô nương, do đó người hơi trầm lanh một chút chứ chẳng có ý gì riêng tư đối với lão tiền bối cả !

Lý thương Lan nghiêm sắc mặt :

— Ngọc tiêu cô nương, lão phu có việc nầy, muốn hỏi cô nương...

Ngọc tiêu tiên Tử điềm nhiên :

— Xin tiền bối cứ nói !

Lý thương Lan trầm ngâm một chút :

— Châu cô nương đang lúc luyện công, chẳng hay đó là nội hay ngoại công ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu :

— Nói thật với lão tiền bối, phỏng cũng chẳng có gì đáng ngại...

Thừa tế nhị, Lý thương Lan biết Ngọc tiêu Tiên Tử dè dặt, vội đưa tay về phía sau, khoát khoát :

— Các ngươi lui ra xa năm trượng !

Xuyên Trung tứ Xú và bọn Nga Hoa lập tức lùi lại, xa hơn sáu bảy trượng, mới dừng lại.

Ngọc tiêu tiên Tử thấp giọng :

— Môn công càng cao, càng nguy hiểm cho người luyện. Cô nương luyện nội công.

Lý thương Lan gật đầu :

— Nhất là bị ngoại nhân kinh động ! Đã vậy, Châu cô nương còn xuống núi làm gì ?

http://tieulun.hopto.org

Ngọc Tiêu Tiên Tử từ tư thốt :

— Châu cô nương trầm tĩnh, ôn hòa vô cùng, chẳng khi nào cười lớn, nói lớn, chẳng khi nào tỏ vẻ phẫn nộ.....

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Do đó, ai gần cô nương cũng cảm mến đức tánh cao cả của cô nương, riêng tôi thì lòng kính mến càng ngày càng tăng gia, tự hỏi mãi phải làm thế nào để đền đáp ơn tri ngộ của cô nương ! Cũng vì sự kính mến đó, khi cô nương muốn làm một việc gì, chẳng ai dám phản đối, hoặc ngăn trở, vì sợ phật ý người...

Lý thương Lan gật đầu :

— Lão phu biết, phàm những ai có tiếp xúc với Châu cô nương, đều sanh lòng kính phục...

Vừa lúc đó, Bành tú Vi trở lại, nàng hướng sang Ngọc tiêu Tiên Tử thốt :

— Châu cô nương muốn biết qua sự tình của Lam cô nương, vậy Ngọc Tiêu tỷ tỷ hãy chọn một nữ tỳ nào lanh lợi, cùng đi theo chúng ta, đến gặp cô nương ngay !

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu, chọn một nàng Hoa Nga, rồi tất cả đi theo Bành tú Vi, trừ bọn Xuyên Trung Tứ Xú và mấy nàng Hoa Nga còn lại.

Họ đi xuống phía dưới gành đá, nơi có một cái động, hiện tại một nữ nhân vận áo xanh, cực kỳ xinh đẹp, đang ngồi xếp bằng tròn, vận khí điều tức.

Bành tú Vi dừng chân, đảo mắt nhìn mọi người một lượt thấp giọng thốt :

— Các vị đứng đây, chờ một chút !

Ngọc tiêu tiên Tử gọi khẻ Lý thương Lan :

— Lão tiền bối ạ, giả sử Châu cô nương hỏi đến hiện tình của vũ lâm, xin tiền bối đừng tỏ thật là quá nguy ngập nhé !

Lý thương Lan cau mày :

— Tại sao ?

Ngọc tiêu tiên Tử giải thích :

— Hiện tại, nên tránh cho Châu cô nương khỏi phải xúc động vì ngoại cảnh, chúng ta không thể nói dối, nhưng cũng chẳng nên nói đúng sự thật, ít nhất cũng trong lúc này, sợ Châu cô nương quá quan tâm, có hại công phu tu vi của người

Nữ nhân áo xanh ngồi xếp bằng tròn, bỗng nhiên rung rung người, như có luồng điện chạm.

Lý thương Lan giật mình lo thầm :

— Nàng bị chân khí nghịch hành chăng ?

Lão bước tới một bước, định tiếp trợ.

Bành tú Vi vội đưa tay ngăn lại.

Lão nhìn Bành tú Vi, rồi nhìn Ngọc tiêu tiên Tử, thấy cả hai chẳng có vẻ gì kinh sợ cả, lại thầm nghĩ :

— Họ trầm tĩnh đáng khen thật ! Trầm tĩnh được như vậy, chắc họ cũng hiểu sự tình của Châu nhược Lan như thế nào.

Lão chăm chú nhìn nữ nhân, nhận ra, mồ hôi đượm thành hạt trên trán, mồ hôi dầm ướt đầu, chảy xuống má, thành giọt.

Ngọc tiêu tiên Tử hỏi nhỏ :

— Có đúng là cô nương cho gọi chúng tôi chăng ?

Bành tú Vi gật đầu :

— Chính cô nương bảo ngu muội đi mời các vị, lúc đó, chẳng có gì bất thường cả ! Hiện tại thì... chừng như có điều xảy ra ngoài chỗ tưởng của chúng ta !

Ngọc tiêu tiên Tử thốt :

— Dù sao chúng ta không thể vọng động, phải chờ cô nương tỉnh lại hẳn hay !

Họ đợi một lúc, nữ nhân áo xanh từ từ hồi tỉnh.

Rồi nàng mở mắt ra, nhìn khắp mọi người, lại nhắm như cũ.

Lý thương Lan bước tới một bước, toan cất tiếng gọi, lại bị Tam thủ La sát Bành tú Vi ngăn chận nàng thấp giọng bảo

http://tieulun.hopto.org

— Đợi một chút nữa, tiền bối !

Thương mặt nàng xấu xí quá, xấu xí đến kinh tởm, cho nên giọng nói của nàng dù êm dịu đến đâu, nghe ra cũng chả có hấp dẫn tý nào, lại còn chối tay là khác !

Lý thương Lan lùi trở lại nguyên vị, nhân ra, Bành tổ vẫn giữ đúng vai trò hộ pháp, luôn luôn đứng trước mặt nữ nhân áo xanh, nhất định chẳng cho ai đến gần.

Trong tư thế đó, nàng có thể ngăn chặn mọi cuộc tấn công từ bên ngoài, dù bằng người, hay bằng ám khí. Như vậy, nàng bảo đảm an toàn trọn vẹn cho nữ nhân.

Lý thương Lan lùi lại đến vách động, tựa lưng đứng lặng, đợi một lúc nữa.

Nữ nhân áo xanh sau cùng, mở mắt ra, rồi từ từ đứng lên, điểm phớt một nụ cười :

— Lý lão anh hùng !

Thoạt tiên, nàng chào lão trước, cho tròn lễ độ, còn những người kia, bất quá chỉ là người nhà, hoặc còn nhỏ tuổi, chưa đáng hưởng ưu tiên.

Lý thương Lan rời lưng khỏi vách động, vòng tay đáp lễ :

—Châu cô nương trong mấy năm qua,được bình an chứ !

Nữ nhân áo xanh, dĩ nhiên là Châu nhược Lan, hơi nghiêng mình, cười nhẹ :

— Lão anh hùng không nên quá thủ lễ, tôi dù sao cũng thuộc hàng hậu bối, có gì lão anh hùng cứ bảo thẳng cho biết.

Lý thương Lan thầm nghĩ :

— Ngươi đã cho tiên hạc đi mời ta, đáng lẽ phải nói cho ta biết lý do, sao lại hỏi ta ?

Tuy nghĩ vậy, lão cứ theo ý nghĩ của mình mà phô bày tâm nguyện :

— Đào ngọc Bội đã tái nhập giang hồ, Châu cô nương có hay điều đó chứ ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Có nghe. Hắn tung hoành, ngang dọc, bất chấp đạo nghĩa, bất chấp quy luật giang hồ, bất lịnh tế và Lam cô nương...

Lý thương Lan trầm giọng :

— Lão phu chính vì việc đó, lại dấn thân vào trường thị phi...

Châu Nhược Lan lỏi :

— Lão anh hùng từng giao thủ với Đào ngọc Bội ?

Lý thương Lan gật đầu :

— Có.

Châu Nhược Lan hỏi tiếp :

— Võ công của hắn như thế nào ?

Lý thương Lan thở dài :

— Mức tiến bộ của hắn, nói không cùng, điều lạ nhất là trong thời gian ngắn, hắn đã đạt được thành quả hết sức quan trọng ! Tuy nhiên lão phu tự tin là mình có thể giao đấu với hắn, bất quá song phương cùng chết..

Châu Nhược Lan mỉm cười :

— Hiện tại, lão anh hùng biết lịnh tế ở đâu chăng ?

Lý thương Lan đáp :

— Tại Bạch trượng Phong ! Đào ngọc Bội hết sức thù hận lịnh tế, chuẩn bị mời quần hùng trong bốn phương đến đây, chứng kiến cuộc hỏa thiêu lịnh tế...

Châu nhược Lan gật đầu :

— Tôi đã được biết điều đó !

Nàng nhìn sang Ngọc tiêu tiên Tử một thoáng đoạn tiếp :

Lão anh hùng đã có chủ trương gì chưa ?

Lý thương Lan trầm ngâm một chút :

— Lão phu thực sự chẳng hề khiếp sợ Đào ngọc Bội, chỉ e cái khó là sự bức bách hắn tử chiến với mình, hắn luôn luôn tránh né. Thành thử, lão phu hy vọng nơi cô nương có kế sách gì tuyệt diệu :

Châu nhược Lan lại hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Chín đại môn phái trên giang hồ có ý kiến gì, đối với việc này ?

Lý thương Lan thốt nhanh :

— Tất cả đều căm phẫn trước hành động vô nhân đạo của Đào ngọc Bội, mỗi phái đều có sai người theo dõi hắn.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Tôi đã biết rồi.

Nàng nhìn sang tên Hoa Nga, hỏi ?

— Ngươi luôn luôn âm thầm theo dấu Lam tiểu Điệp chứ ?

Tên Hoa Nga nghiêng mình :

— Tiểu tỳ cố gắng lắm mới giữ không mất hút từ xa.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Trong mấy năm sau nầy, Lam tiểu Điệp đã làm những gì ?

Câu hỏi buông bất ngờ quá, tên Hoa Nga thoáng lúng túng một chút :

— Lam cô Nương mải xuôi ngược giang hồ, đi không mục đích, về không định sở !

Châu nhược Lan thở dài :

— Tại sao lại giả dạng là Đa tình tiên Tử, tại sao lại ỷ trượng có võ công cao, gây sóng gió trên giang hồ ?

Tên Hoa Nga nín lặng.

Châu nhược Lan lại tiếp :

— Bách Hoa Tiên cốc, đúng là nơi tiên cảnh, quanh năm suốt tháng, có hoa nở xinh tươi, không khí trong lành, địa phương tịch tịnh, tại sao lại chẳng ở, còn buông tầu giang hồ làm gì ? Đã vậy, lại còn đến đây, gây sự đến độ, các ngươi [illegible] sao chẳng có lời bay khuyên giải chủ nhân ?

Tên Hoa Nga đáp :

— [illegible] tiểu tỳ đâu dám khuyên ngăn...

Châu nhược Lan cười nhẹ, nhìn qua Lý thương Lan, hỏi tiếp :

— Về sự giải cứu lịnh tế, lảo anh hùng có ý kiến như thế nào ?

Lý thương Lan cương quyết :

— Lảo phu định tử chiến với Đào ngọc Bội, bức hắn phải giao hoàn tiện tế.

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Lảo anh hùng nắm được cái lẽ tất thắng ?

Lý thương Lan nhấn mạnh :

— Lảo phu tự tin là mình không thảm bại.

Châu nhược Lan suy nghĩ một chút :

— Hắn đã học trọn vũ thuật trên quyển Bí kiếp quy Ngươn tôi e ngại lảo anh hùng khó thủ thắng, hơn nữa, đã chắc gì hắn chấp nhận một cuộc tử chiến với lảo anh hùng ?

Lý thương Lan hỏi :

— Theo ý cô nương thì sao ?

Châu nhược Lan đáp :

— Vì chưa biết nội tình sự việc tường tận, nên tôi chưa có phương sách nhất định.

Lý thương Lan thốt nhanh :

— Sự tình chẳng khác bao nhiêu đối với những gì Ngọc Tiêu cô nương đã báo cáo cho cô nương biết...

Châu nhược Lan nghiêm giọng :

— Hiện tại hắn dùng Lịnh tế và Lam cô nương, làm con tin nếu chúng ta bức hắn quá, hắn sẽ hạ thủ đoạn, hãm hại hai người đó, lảo anh hùng có thấy như vậy chăng ?

Lý thương Lan ấp úng :

— Việc đó... việc đó...

Châu nhược Lan lại tiếp :

— Giả sử hắn buộc lảo anh hùng phải quy thuận hắn, nếu không thì hắn sẽ hạ sát lịnh tế, lảo anh hùng sẽ có thái độ nào đối với hắn ?

Lý thương Lan thở dài :

http://tieulun.hopto.org

— Sống đến từng tuổi này, lão phu còn luyến tiếc sự đời nữa sao ? Nếu cứu được Dương mộng Hoàn, lão phu dù chết cũng vui !

Châu nhược Lan nũng nịu :

— Hắn không hoàng tha linh tế một cách dễ dàng đâu !

Đột nhiên, nàng bước tới, đến bên mép mô đá, nàng một hứng gió, nhìn ra phương trời xa, xuất thần...

Ngọc Lan Tiên Tử biết rõ, do chính là lúc Châu nhược Lan đang suy tư, tìm phương sách đối phó với trường hợp, sợ Lý thương Lan làm náo động, cắt đứt tư tưởng của Châu nhược Lan, nàng vội thốt khẽ :

— Cô nương đang nghĩ một diệu kế...

Lý thương Lan gật đầu :

— Lão phu không làm kinh động cô nương đâu !

Lâu lắm, Châu nhược Lan mới quay đầu nhìn lại, hỏi :

— Linh ai hiện giờ ở đâu ?

Lý thương Lan đáp :

— Phụng dưỡng cha mẹ chồng, ở tại một địa phương hết sức bí mật !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Như vậy là Đào ngọc Bội chẳng tìm ra ?

Lý thương Lan cũng gật đầu :

— Hắn không tìm nổi đâu !

Châu nhược Lan thở phào :

— Tôi hy vọng được như lời lão anh hùng đã nói !

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Từ trước đến nay, các vị chỉ thấy một phần nhỏ lực lượng của Đào ngọc Bội, riêng về võ công của hắn, hắn cũng chỉ thi triển bình thường, nhưng đến Bách trượng Phong rồi các vị sẽ thấy rõ thực lực của hắn ! Biết được thực lực của hắn tôi mới hoạch định biện pháp đối phó, hữu hiệu. Giờ đây, hắt

quá tùy cơ, tùy việc, hóa giải tình hình, chứ chưa có thể dùng một phương pháp duy nhất.

Lý thương Lan gật đầu :

— Cô nương có lý !

X

CHƯƠNG LXVI

TRƯỚC CƠN GIÔNG TỐ

Châu nhược Lan thốt :

— Cứ theo sự nhận xét của tôi, thì Dương mộng Hoàn và Trầm vân Phượng không yểu thọ, nếu gặp tai nạn hiểm nguy sẽ có người giải cứu. Lão anh hùng nên yên tâm !

Lý Thương Lan mỉm cười :

— Cùng một câu nói, từ miệng người khác phát ra, lão phu chỉ nghi ngờ thêm, nhưng do cô nương thốt, lão phu lại thêm mấy phần tin tưởng.

Châu nhược Lan cũng mỉm cười :

— Lão anh hùng quá khen !

Rồi nàng hỏi :

— Ngoài sự tỏ lộ căm phẫn, các môn phái lớn có chủ kiến gì chăng ?

Lý thương Lan suy nghĩ một chút :

— Chắc thế nào cũng liên minh nhau, lỗi tội họ Đào !

Châu nhược Lan gằn giọng :

— Tôi muốn biết, trên thực tế, họ đã hành động như thế nào chưa ?

Lý thương Lan gật đầu :

— Cho đến nay, đã có mấy tăng nhân từ Thiếu lâm tự đến, và đã bị Đào ngọc Bội sát hại.

Châu nhược Lan nhìn lão :

— Tôi muốn thỉnh cầu lão anh hùng làm một việc...

Lý thương Lan đáp nhanh :

http://tieulun.hopto.org

— Bất cứ việc gì, xin miễn đừng quá sức mình thôi, lão phu sẵng sàng làm, tất lực mà làm !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Nếu là người không có thinh danh trọng vọng như lão anh hùng, nhất định không đảm đương được !

Lý thương Lan giật mình :

— Việc quan trọng lắm chăng, hở cô nương ? Cô nương cứ cho biết đi !

Châu nhược Lan nghiêm sắc mặt :

— Tôi nghĩ, lão anh hùng nên liên lạc các môn các phái tạo thành một lực lượng liên minh, để hợp nhất hành động dưới quyền điều khiển của một người, theo một kế hoạch đã được toàn thể nghiên cứu kỹ càng...

Lý thương Lan gật đầu :

— Lão phu tình nguyện lảnh vai trò giao liên, và thương thuyết cùng các môn phái.

Châu Nhược Lan tiếp :

— Phần tôi, xin đến Bách Trượng Phong trước, âm thầm tra cứu xem thực lực của Đào ngọc Bội như thế nào. Tôi sẽ giữ liên lạc thường xuyên với lão anh hùng.

Bỗng, nàng hú lên một tiếng, linh hạc Huyền Ngọc bay tới liền.

Nàng lên lưng tiên hạc, quay đầu nhìn lại, vẫy tay chào Lý thương La và Ngọc tiêu tiên Tử, nhìn thoáng qua Bành Tú Vi, rồi vỗ tay lên đầu hạc, hạc cất cánh bay về hướng cánh Nam.

Lý thương Lan nhìn Ngọc tiêu tiên Tử và Bành Tú Vi, hỏi :

— Còn hai cô nương ? Sẽ đi về đâu, làm gì ?

Bành Tú Vi đáp :

— Tôi sẽ đến Bách trượng Phong, hầu hạ cô nương...

Ngọc tiêu tiên Tử tiếp nối :

— Tôi vâng lịnh cô nương, tạm cai quản bọn Nga Hoa, không thể để cho chúng bị phân tán vì tình thế.

Lý thương Lan trầm ngâm một chút :

— Đảm nhận vai trò giao liên giữa các môn phái, lão phu làm sao liên lạc với cô nương, mỗi khi cần ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử thốt :

— Hiện tại, tôi cũng chẳng có phương pháp gì, song cô nương đã nghĩ ra điều đó, chắc cũng phải có phương cách liên lạc với lão tiền bối, xin tiền bối cứ an tâm chờ. Miễn sao công việc chống tỉ ách, cứu giải Dương đại hiệp và Lam cô nương càng sớm càng tốt.

Bành Tú Vi vái chào Lý thương Lan, rồi giở thuật khinh công, lao mình vút đi, nhanh hơn tên bắn.

Lý thương Lan cũng vòng tay chào Ngọc tiêu tiên Tử :

— Cô nương trân trọng !

Rồi lão cũng vọt xuống núi liền.

Vừa đi, lão vừa suy nghĩ, có Châu nhược Lan nhún tay vào vụ, thì hy vọng cứu giải Dương mộng Hoan tăng gia nhiều hơn nhiều...

Đào Ngọc Bội dưa Trầm Vân Phượng rời khỏi khu rừng, đi bộ mười dặm đường, mới dám chậm gió ngựa lại.

Trầm vân Phượng gọi :

— Đào ngọc Bội ạ, chừng như toàn thể nhân vật vủ lâm đều chống lại ngươi...

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Ta đã dự liệu điều đó trước rồi, để xem họ sẽ làm gì nổi ta !

Trầm vân Phượng lại hỏi :

— Còn thuộc hạ của ngươi, chúng đi đâu mất hết, chẳng thấy mạng nào nghinh đón ngươi ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Chúng không nghinh đón ta, tức nhiên có kế hoạch của ta ! Còn như quần hùng tập trung lực lượng, theo dõi hai chúng ta, điều đó có lợi cho ta lắm !

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phượng nhấn mạnh :

— Ngươi dù có vũ công cao, song chẳng phải thân thể bằng kim cương, làm sao ngươi chỉ trì tinh thế hết đêm đến ngày, hết ngày đến đêm, liên t c ?

Đào ngọc Bội bật cười ha hả :

— Ngươi yên trí, ta đã có chủ trương !

Sợ hắn nghi ngờ, Trầm vân Phượng không dám hỏi xa hơn.

Cả hai cứ đi, đi mãi, đến một khu rừng trúc, dừng chân trước một ngôi nhà cỏ.

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Đây là nơi chúng ta tạm nghỉ chân !

Trầm Vân Phượng lấy làm kỳ :

— Tại sao ngươi biết nơi đây có một ngôi nhà cỏ ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ, xuống ngựa. Trầm vân Phượng cũng xuống ngựa theo hắn, rồi cả hai bước đến cửa.

Hắn gõ tay vào cửa, nàng nhận ra, cách gõ cửa chừng như theo một ám hiệu, khoang nhặt có phần, cao thấp có độ, và với một số tiếng gõ phân minh.

Cánh cửa bật lên cách một tiếng, mở toang, một lão ẩu tóc bạc chống gậy bước ra, lạnh lùng hỏi :

— Ngươi muốn tìm ai ?

Đào ngọc Bội thốt :

— Bốn biển còn anh em !

Lão ẩu đáp liền :

— Tám phương vẫn là nhà !

Rồi bà hỏi tiếp :

— Đại danh là chi ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Ta là bậc trên Thái Thượng !

Lão ẩu cúi rạp mình sát đất :

— Bang chủ đã đến, thuộc hạ không hay trước, thành thật tiếp nghinh, xin thứ tội !

Trầm vân Phượng nghe thinh âm, nghi là không phải nữ nhân, lấy làm lạ hỏi :

— Giọng nói của ngươi không giống nữ nhân, hay là...

Người đó đưa tay vuốt mớ tóc bạc trên đầu :

— Thuộc hạ tự nhiên chẳng phải là nữ nhân rồi, nhưng bắt buộc phải làm thế để che mắt người đời. Hiện tại, có biết bao nhiêu gian tế quanh quẩn bên mình !

Đào ngọc Bội nắm cánh tay Trầm vân Phượng, kéo nàng vào nhà đoạn bảo tên thuộc hạ :

— Dọn rượu gấp !

Trầm vân Phượng ức độ niên kỷ người đó vào trạc tứ tuần, mặt dài, mày nhỏ, phảng phất có những nét nữ nhân, có lẽ vì thế, hắn mới cải dạng làm lão bà.

Hắn cung kính đáp :

— Bang chủ đợi một chút, sẽ có rượu thịt dọn lên ngay !

Đúng như lời hắn nói, không bao lâu, một bàn rượu đã được dọn tươm tất.

Đào ngọc Bội bắt hắn phải nếm qua, mỗi món một chút rượu cũng phải nếm trước.

Tỏ vẻ hài lòng, Đào ngọc Bội lại hỏi :

— Có tất cả mấy người ?

Người đó đáp :

— Tại đây, có tất cả tám người, bốn đã được lịnh đến Bách trượng Phong, hai vâng mật lịnh thi hành công tác gấp, hiện giờ chỉ còn hai thuộc hạ và một người anh em nữa !

Đào ngọc Bội lại hỏi :

— Hộ Hạng hiện giờ ở đâu ?

Đại hán thốt :

— Mấy hôm nay, có rất nhiều lời truyền thuyết, hắn xuất ngoại tra cứu tình thế.

Đào ngọc Bội nhếch môi cười lạnh :

— Lời truyền thuyết như thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Đại hán giải thích :

— Có mấy tên hòa thượng phái Thiếu Lâm, bén mảng trong vùng, phao đồn về sự xuất hiện của Hải thiên Nhất Tẩu và một số cao thủ võ lâm khác, chừng như chúng có lẳng vảng đến nhà này...

Đào ngọc Bội hừ một tiếng :

— Lại cũng bọn Thiếu lâm ! Luôn luôn chúng đối đầu với ta, trong mọi việc, ở mọi nơi, sau khi kết thúc sự việc tại Bách trượng Phong, ta sẽ đến tận Tung Sơn, tiêu diệt chúng !

Đại hán sáng mắt lên :

— Phải đấy ! Người trong bang hội của chúng ta, bị bọn Thiếu lâm hãm hại rất nhiều, Bang chu phải báo thù cho thuộc hạ mới được !

Vừa lúc đó, có tiếng chân người vang gấp, từ xa xa vọng đến.

Đào ngọc Bội đứng lên, tay đặt nhanh lên đốc kiếm.

Nhưng đại hán đã kêu lên :

— Hạng huynh ! Hạng huynh bị thương ?

Tiếng chân đó, là của họ Hạng, y vận y phục đen, mình đầy máu, từ bên ngoài chạy vào, trông thấy Đào ngọc Bội, vội hỏi :

— Vị này...

Đại hán thốt nhanh :

— Bang chủ đấy !

Đào ngọc Bội đưa tay điểm vào huyệt đạo của gã áo đen, đoạn giục :

— Việc gì thế, cứ nói, nói nhanh lên !

Gã áo đen vừa thở vừa thốt :

— Bang chu hãy đi gấp ! Bọn hòa thượng Thiếu lâm sắp đến đây !

Nhưng chàng mắt tới bên ngoài [illegible] hiệu vọng vào, tiếp theo đó, một giọng nói đầy lễ độ :

— Vị tí chủ ở trong nhà, nếu chẳng xuất hiện, bắt buộc bần tăng phải xâm nhập gia cư !

Đào ngọc Bội cười lạnh, bước ra cửa, đứng nhìn bên ngoài thấy có tất cả bốn tăng nhân mặc áo màu tro, tay cầm thiền trượng, đan thành chữ nhất.

Chừng như họ không tưởng, là sẽ gặp Đào ngọc Bội tại đây, thấy hắn rồi, họ thoáng giật mình, đưa mắt nhìn nhau người đứng bên ta hỏi :

- Cầm Kim Hoàn Kiếm trong tay, có lẽ tí chủ là Đào ngọc Bội, thinh danh chấn động khắp sông hồ ?

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Phải rồi làm sao ?

Vị tăng đó ngẩng mặt lên không, hú dài một tiếng :

— Bần tăng hằng ngưỡng mộ đại danh !

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Hú vọng như thế, để gọi người tiếp trợ phải chăng ?

Bốn tăng nhân chừng như thừa hiểu Đào ngọc Bội lợi hại như thế nào, nên chẳng dám hấp tấp, họ phân nhau, mỗi người đứng một góc, tạo thành cái thế tứ trụ, rồi tất cả đứng nguyên tại chỗ.

Đào ngọc Bội đảo mắt nhìn quanh một lượt đoạn điềm nhiên hỏi :

— Nghe nói Thiếu Lâm phái ỷ trượng vào thế trận La Hán mà thành danh trên giang hồ, có lẽ các vị định lập ra trận pháp đó chăng ?

Bốn tăng nhân có công lực tu vi vô cùng thâm hậu dù bị bẽn chế nhạo, vẫn giữ được bình tĩnh như thường. Tất cả ngưng thần, định khí, đứng lặng.

Nhưng, họ đứng lặng, bất quá để vận tụ chân nguơn đầy đủ, sau cùng hòa thượng đứng bên hữu vúng thiền trượng theo chiêu kiếm Hoành Giá Kim Lương, còn một vị nữa, cũng vung thiền trượng, theo thức Kiếm Phách Hoa Sơn công tới.

http://tieulun.hopto.org

Trong khi đó, Đào ngọc Bội cũng vung Kim Hoàn Kiếm sử dụng chiêu Chỉ Thiên Nam, quét qua.

Song, kiếm đưa ra được nửa đà, hắn vội co tay, thu về rồi đảo bộ, lách mình, vọt ra xa ngoài năm bước, chân vừa chạm đất, thanh trường kiếm lại loáng lên.

Kiếm chớp nhanh, trong thoáng mắt, đã đâm ra bốn nhát, mỗi phía một nhát.

Kiếm quang chớp, làm hoa cả mắt đối phương, bốn hòa thượng chẳng còn phân định đường kiếm như thế nào, chẳng rõ là hư hay thực, đành quét thiền trượng một vòng trước mặt, tạo một bức bình phong, ngăn chặn chiêu công của hắn.

Đúng là một hư chiêu, Đào ngọc Bội dụ dẫn cho tất cả bốn hòa thượng cùng cử thiền trượng lên, thừa cơ hội đó, hắn Loạch kiếm đâm thốc qua vị tăng đứng bên tả.

Trong cơn khẩn cấp, vị tăng đó chẳng thể xuất chiêu hóa giải, đành nhảy lùi về phía hậu xa hơn sáu bước.

Bỗng, một loạt tiếng niệm Phật hiệu vang lên, hơn mười bóng người từ xa ồ ạt chạy đến.

Đào ngọc Bội cau mày, hét lớn :

— Ta không ngờ một phái có thinh danh to lớn như Thiếu Lâm lại dùng đông áp đảo người cô thế !

Một thinh âm rền như chuông gióng vang lên :

— Chư vị sư huynh ! Người đó là một kẻ tàn độc, gây chẳng biết bao nhiêu tội ác, đừng để cho y chạy thoát lần nầy !

Một loạt tiếng vâng rập vang lên, chấn động cả một vùng, tất cả bọn tăng nhân vừa chạy đến, cùng lướt tới, vây Đào Ngọc Bội vào giữa,

Trầm vân Phượng cấp tốc tuốt kiếm khỏi vỏ :

— Các vị ỷ đông người, vây đánh một người, như vậy là bất công, dù có thắng cũng chẳng có vinh dự gì.

Nàng vung kiếm, vào cuộc ngay, trường kiếm chớp lên hai nhát bay sang địch.

Một tăng nhân cao giọng :

— Tại sao phu nhân của Dương đại hiệp lại về phe với Đào ngọc Bội ?

Rồi có tiếng thở dài tiếp theo :

— Dương đại hiệp là bậc anh hùng, bần tăng hết sức kính mộ, không ngờ vợ người lại ra nông nỗi ! Lòng dạ nữ nhân ! Có gì thấu hiểu bằng lòng dạ nữ nhân ?...

Một vị tăng khác thốt :

— Dù là bậc đại trượng phu, cũng chẳng bảo đảm được vợ luôn luôn hiền, dù hiện tại phu nhân có phản bội chồng, thiết tưởng việc làm đó chẳng bõi nhọ được danh dự của Dương đại hiệp !

Một tăng nhân nữa, lại tiếp :

— Từng nghe phu nhân Dương đại hiệp là bậc hiền thục, tiết hạnh, tâm địa thiện lương, nếu hiện tại ra nông nỗi nầy, có lẽ bị Đào ngọc Bội cho uống thuốc mê loạn tâm thần...

Dĩ nhiên Đào ngọc Bội, và Trầm vân Phượng đều nghe lọt mấy câu đó.

Trầm vân Phượng cảm thấy ngàn mũi dùi nhọn đâm thủng quả tim, đau đớn vô cùng,

Nàng thầm nghĩ :

— Ai ai cũng mắng ta, ai ai cũng khinh bỉ ta ! Ta bỏ mặc chồng trong cảnh khổ sầu, tự nhiên thiên hạ sỉ vả ta là phải ! Biết đến chừng nào, ta mới cởi mở được niềm uất hận nầy ?

Thiên hạ càng khinh bỉ nàng bao nhiêu, nàng càng cương quyết trừ diệt Đào ngọc Bội bấy nhiêu, nhưng hiện tại, nàng phải lấy lòng hắn, hắn có tin tưởng, nàng mới có thể hạ thủ đoạn !

http://tieulun.hopto.org

Nàng cử kiếm, đốc toàn lực đánh tới.

Điều đó làm cho Đào ngọc Bội hết sức hài lòng, cho rằng nàng rất thành thật với hắn.

Hắn phấn khởi tinh thần, tung luôn ba nhát kiếm tuyệt độc.

Bọn tăng nhân khiếp hải, cùng lùi lại, chẳng ai dám cử vũ khí nghinh đón.

Đào ngọc Bội đảo bộ đến cạnh Trầm vân Phượng, thất :

— Ta cùng ngươi đứng chung một chỗ, để nghinh chiến với chúng hơn !

Bọn tăng nhân chỉ giữ chặt vòng vây, chẳng ai dám liều lĩnh xông vào. Họ định giữ thế thủ, để mặc cho Đào ngọc Bội xông xáo, khi nào thấy hắn hao toàn khí lực, lúc đó họ mới quật khởi thế công nhất loạt.

Song phương tương trì nhau một lúc.

Trong lúc đó, hai đại hán trong ngôi nhà cỏ đã bị mấy tăng nhân bắt cẫn đi rồi.

Qua một lúc lâu, chừng như Đào ngọc Bội đã ức đoán được thâm ý của địch, thấp giọng gọi Trầm vân Phượng :

— Ta vung kiếm hộ vệ ngươi, ngươi hãy vận công điều tức, lấy lại công lực rồi phá vòng vây chạy đi, không thể ở đấy lâu được ?

Trầm vân Phượng vâng lời.

Qua một lúc lâu nữa, thấy Trầm vân Phượng hồi phục sinh lực dồi dào, Đào ngọc Bội thay đổi đấu pháp ngay, đồng thời báo nàng :

Phá vòng vây ngay !

[illegible] hai tiếng hư vang theo hai [illegible]

xác người [illegible]

Tay ta [illegible] vung Kim Hoàn Kiếm, Đao ngọc Bội lướt tới, bọn tăng nhân Thiếu Lâm phải

không tài nào ngăn chặn nổi, vòng vây bị phá vỡ, Đào ngọc Bội dìu Trầm vân Phượng thoát ra ngoài.

Đoạn cả hai phóng chân chạy đi, bất kể ngựa.

Trầm vân Phượng vờ mệt, chạy không nổi, cố chậm chân lại, bắt buộc hắn cũng chậm chân, cho bọn hòa thượng đuổi theo kịp.

Nàng nghĩ, giết Đào ngọc Bội trong lúc nầy là tiện nhất, bởi hắn chỉ có một mình, nếu các hòa thượng Thiếu lâm theo kịp, giúp sức nàng, thì cầm chắc hắn phải chết.

Nhưng Đào ngọc Bội nắm nàng mạnh quá, lôi nàng đi nhanh quá, nàng không cưỡng lại được, phải chạy theo.

Chạy như thế độ mười dặm đường, hắn mới chậm chân lại.

Trầm vân Phượng thở ồ ồ :

— Mệt quá ! Nếu bọn tăng nhân đuổi theo kịp, ta chẳng còn xuất thủ nổi !

Đào Ngọc Bội lắc đầu :

— Đừng lo ! Mình bỏ chúng khá xa rồi !

Trầm vân Phượng day đầu nhìn lại, quả nhiên chẳng thấy bóng dáng một người nào cả, thầm tiếc rẻ cơ hội duy nhất đã mất !

Tuy nhiên, nàng điểm một nụ cười tán :

— Thuật khinh công của ngươi đã luyện đến mức linh diệu vô cùng, có thể đi ngàn dặm !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Chỉ trong vòng nửa năm thôi, còn lại mấy kinh mạch, ta sẽ đã thông, mấy chiêu chưởng, ta tập xong, chừng đó, ta thừa sức đến Thiếu Lâm tự hỏi tội bọn hòa thượng khả ố nầy.

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— La Hán Trận của họ lợi hại lắm, ta chỉ sợ ngươi đơn thân độc lực, chẳng phá nổi, mà thành tăng mạng!

Đào Ngọc Bội cười lạnh :

http://tieulun.hopto.org

— Ta dại gì để kẹt vào trận đồ ? Ta xuất kỳ bất ý, đột nhập vào Thiếu lâm Tự, gặp ai hạ sát nấy, chúng làm gì trước được mà bày bố trận đồ vây hãm ta ?

Trầm vân Phượng ghê sợ tánh cho độc ác của hắn.

Đào ngọc Bội lại cho rằng nàng vốn tính thiện lương, không thích việc giết người, nghe hắn nói thế, nàng bất mãn nên nín thinh.

Hắn cười nhẹ, thốt :

— Bất quá ta nói đùa đấy thôi, chứ làm gì phải hành động tàn ác, không có tánh cách anh hùng như thế...

Dừng câu nói, rồi dừng chân, hắn tiếp :

— Ta cũng nghe mệt lắm rồi, mình nghỉ một chút đi !

Buông cánh tay Trầm vân Phượng, hắn ngồi xuống, tựa mình vào một thân cây, nhắm mắt, dưỡng thần.

Qua cuộc chiến cam go, rồi lôi Trầm vân Phượng chạy đi một quảng đường dài, Đào ngọc Bội nghe mệt thực sự, hắn tựa mình vào thân cây một lúc bất giác ngủ luôn.

Trầm vân Phượng thầm nghĩ :

Đây là một cơ hội nữa, cho ta giết hắn !

Song, nhớ lại hắn là con người đa trá, gian hoạt nàng nghĩ biết đâu hắn chẳng giả vờ để thử lòng nàng ?

Nàng do dự, thời khắc trôi qua khá lâu, vẫn chưa dám ha thủ.

Nhờ có công tu vi thâm hậu, chỉ ngủ một chút, Đào ngọc Bội lấy lại trọn vẹn chân nguơn tiêu hao, hắn từ từ mở mắt, thấy Trầm vân Phượng nhìn sửng hắn, bất giác bật cười hỏi :

— Ngươi không nghỉ à ?

Trầm vân Phượng thất vọng, khẻ lắc đầu :

— Không.

Nhân cơ, tựu ý, nàng tiếp :

— Ngươi ngủ, ta sợ bọn tăng nhân phái Thiếu Lâm đuổi thấy nên chẳng dám nhắm mắt !

Đào ngọc Bội thở dài :

— Ngươi vất vả quá !

Đưa tay vào mình lấy ra một bức địa đồ, hắn trải lên đất, nhìn vào đấy một lúc, thốt :

— Độ nửa ngày đường nữa thôi, chúng ta sẽ đến nơi !

Trầm vân Phượng hỏi :

— Đến nơi nào ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Ta thừa hiểu cao thủ các đại môn phái theo dõi ta, nên ta đặt nhiều trạm nhỏ nghỉ chân dọc theo đường, nếu ấy ngôi nhà cỏ vừa đi qua đó, là những trạm không quan trọng...

Trầm vân Phượng trố mắt :

— Còn những trạm quan trọng khác ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Hiện tại, chúng ta đang đi về trạm quan trọng đây ! Nơi đó có rất nhiều thuộc hạ, gồm toàn danh thủ, chúng đang chờ lịnh ta !

Trầm vân Phượng tán :

— Ngươi dấn thân trên giang hồ chưa được bao nhiêu năm, lại thành tựu vẽ vang như vậy, nghỉ chẳng có mấy tay sánh bằng !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Ba năm ! Đúng ba năm !

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Cũng chẳng lâu gì, một thời gian ba năm !

Đào ngọc Bội đứng lên :

— Chúng ta vừa đi vừa đàm đạo !

Trầm vân Phượng đi theo hắn, hỏi :

— Ngươi lập ra nhiều trạm nghỉ chân như thế, chẳng sợ hào kiệt giang hồ phát giác sao ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Những trạm nghỉ của ta, chẳng có vẻ gì thuộc về võ lâm cả, thì còn ai nhận ra ? Do đó, chẳng ai chú ý cả.

Trầm vân Phượng ạ khẻ một tiếng, không hỏi nữa.

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội ngũ được một chút, tinh thần phấn chấn trở lại, đi rất nhanh, Trầm Văn Phượng phải cố gắng mới theo kịp.

Độ nữa ngày đường, họ đến một đại trấn.

Đêm đã xuống từ lâu, nhưng địa phương nầy vẫn còn nhiệt náo như ban ngày, khách nhàn du qua lại nhộn nhịp như ngày hội.

Trầm vân Phượng thốt :

— Đêm đã sang canh hai rồi, mà thiên hạ còn rong theo đường phố đông dúc quá.

Đào ngọc Bội cười nhẹ, đưa nàng vào một con đường yên tịnh, nơi đó có một tòa nhà cũng yên tịnh vô cùng, hắn dừng chân lại trước cổng sơn đen, gõ vào cánh cửa bảy tiếng.

Cổng vụt mở toang, hai bên cổng có hai đại hán áo đen túc trực.

Đào ngọc Bội đưa Trầm vân Phượng vào thẳng đại sảnh, nàng toan đảo mắt nhìn quanh, xem cách bày trí và đồ vật như thế nào, bỗng có một người nhỏ vóc, ốm yếu vận áo đen bước ra, thấp giọng rỉ bên tai nàng :

— Trầm sư muội, có kẻ đang nghi ngờ sư muội đó, hãy hết sức đề phòng !

Thốt xong câu đó, người vóc nhỏ, ốm yếu bước quanh qua góc đại sảnh, biến mất dạng.

Trầm vân Phượng nhận ra ngay, người đó chính là Đồng thục Trinh, hết sức mừng rỡ, toan gọi giật Đồng thục Trinh lại nhưng kịp thời thức ngộ, vội lờ đi.

Đào ngọc Bội cất tiếng :

— Vào đây chứ !

Đại sảnh đang chìm trong bóng tối, vụt sáng lên, Trầm vân Phượng thấy Đào ngọc Bội đứng bên trong cửa, đưa tay vẫy nàng.

Nàng trấn tịnh tâm thần, bước vào.

Khi chưa có bóng đèn, Trầm vân Phượng cứ tưởng là trong tòa đại sảnh tối tăm kia, chẳng có một bóng người. Giờ đây, đèn đốt sáng choang, nàng nhận ra, khắp tòa đại sảnh, có chẳng biết bao nhiêu người mà kể.

Sự kiện đó khiến nàng sửng sốt đến ngây người.

Có mặt Vương hàn Sương, có luôn Thắng nhất Thanh, hai lão già râu dài mà nàng không nhận diện được, ngoài ra còn có một số đại hán vận y phục chiến, mang đao. Tất cả đều ở trong tình trạng báo động, người nào cũng đề cao cảnh giác.

Trầm vân Phượng thầm nghĩ :

— Thì ra họ đang nghị sự tại đây, họ không đốt đèn, cuộc hội nghị có vẻ thần bí quá ! May mà ta không gọi Đồng sư tỷ !

Đào ngọc Bội bước tới, đón nàng, nắm cánh tay nàng đưa vào sảnh, đến hai chiếc ghế kê nơi đầu bàn, cùng nhau ngồi xuống.

Trong lúc đó, tất cả đều đứng. Đào ngọc Bội vẫy tay, bảo họ cùng ngồi xuống.

Vương hàn Sương, Thắng nhất Thanh và hai lão già kia cùng nghiêng mình thi lễ, rồi mới ngồi, còn bao nhiêu đại hán đều đứng nguyên như cũ.

Đào ngọc Bội dặng hắng một tiếng, thốt :

— Bách Độc Ông và Độc Long phu nhân phản bội, làm công trình của chúng uổng phí, kế hoạch hỏng bét, may mà ta nghĩ được mẹo nhỏ, chuyển bại thành thắng, cứu vãng tình hình...

Bốn người kia cùng cất tiếng :

— Nhờ Bang chủ liệu việc như thần, nên luôn luôn chế ngự đối phương !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Hiện tại, chừng như chính đại môn phái đều phát huy toàn lực, bám sát theo ta, ta nghĩ, trước khi tập trung tất

http://tieulun.hopto.org

cả cao thủ giang hồ tại Bách trượng Phong, mình nếu làm một cuộc mai phục, tia diệt chúng...

Dừng lại một chút :

— Các vị có ý kiến gì chăng ? Cứ nói ra, rồi mình thảo luận.

Vương hàn Sương từ từ đứng lên :

— Thuộc hạ có việc bẩm báo.

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Cứ nói !

Vương hàn Sương tiếp :

— Hiện tại, thực lực của chúng ta đều tập trung tại Bách trượng Phong...

Lão đưa mắt nhìn thoáng qua Trầm vân Phượng, đột nhiên nín lặng.

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Cứ nói, đừng ngại. Dù trầm có nương lòng còn hướng về Dương mộng Hoàn, chắc cũng chẳng nỡ làm hại hoại công việc của ta !

Trầm vân Phượng cười thầm, cho rằng Đào ngọc Bội vẫn còn xem nàng ngây thơ như ngày nào.

Vương Hàn Sương dặng hắng một tiếng :

— Bang chủ ! Lửa đốm có thể gây hỏa hoạn, thiêu hủy trọn cánh đồng, đủ sao thì dè dặt vẫn hơn !

Đào ngọc Bội khoát tay :

— Thiên hạ đều cho rằng Đào ngọc Bội này, quỷ kế đa đoan, nhưng lần này thì các vị sẽ thấy, ta chẳng cần dùng mưu kế, ta chỉ lấy vũ công quyết định mọi sự tình !

Vương hàn Sương chẳng còn biết nói gì nữa, đành tiếp tục câu chuyện bỏ dở :

— Các đại môn phái đã huy động toàn bảo thủ, nhưng làm như vậy, họ quả sai lầm...

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Ta biết điều đó rồi ! Còn gì khác lạ nữa chăng ?

Vương hàn Sương tiếp :

— Có người trông thấy Tam Thủ La Sát Bành tú Vi, theo đó mình có thể liên tưởng là Châu Nhược Lan cũng ly khai Thạch phủ rồi, rất có thể họ sẽ đến Bách Trượng Phong !

Đào ngọc Bội cau mày :

— Nhưng có ai trông thấy Châu nhược Lan chưa ?

Vương hàn Sương lắc đầu :

— Đến hiện giờ thì chưa. Nhưng, cứ theo sự điều tra của thuộc hạ, thì sự tình càng ngày càng chuyển biến lạ lùng.

Đào ngọc Bội hỏi :

— Lạ lùng như thế nào ?

Vương hàn Sương đáp :

— Các cao thủ của chính đại môn phái theo dõi chúng ta bỗng nhiên dừng chân lại tất cả, rồi nghe đâu, có người liên lạc để cấu kết thành một lực lượng liên minh, do một sự chỉ huy duy nhất !

Đào ngọc Bội trầm ngâm một lúc :

— Có việc như vậy à ?

Thắng Nhất Thanh đứng lên :

— Thuộc hạ đã tra cứu rõ ràng, Bách Độc Ông chưa chết !

X

CHƯƠNG LXVII

GIỠN VỚI TỬ THẦN

Nghe nói Bách Độc Ông còn sống Đào ngọc Bội biến sắc :

Không thể có việc đó !

Thắng nhất Thanh quả quyết :

— Theo hệ thống tình báo của thuộc hạ, thì đúng là lão ấy chưa chết, Tuy nhiên thuộc hạ cũng đã phái người điều tra kỹ, để có một xác nhận rõ ràng. Dù sao Bang chủ nên cẩn thận như lão còn sống, để tránh mọi sơ hở về sau !

http://tieulun.hopto.org

Lão già ngồi bên tả cất tiếng :

— Thuộc hạ dọ thám kỹ, nhóm người dưới quyền điều khiển của Độc Long phu nhân, thoạt đầu thì phân tán, sau đó chúng quy tụ trở lại, hiện tại chúng quyết tâm cứu cho kỳ được chủ nhân của chúng. Do đó có một số người trong bọn chúng đang theo dõi chúng ta.

Đào ngọc Bội gật đầu, chưa vội nói gì.

Lão già bên hữu tiếp lời :

— Theo tin của thuộc hạ bắt được, thì có sự bất lợi quan trọng xảy đến cho chúng ta.

Đào Ngọc Bội thốt :

— Cứ nói.

Lão già dặng hắng một tiếng :

— Ngoài cái việc cho người theo dõi chúng ta, chín đại môn phái có tuyển chọn một số cao thủ, phải đến Bách, Trượng Phong.

Đào ngọc Bội nhắm nghiền đôi mắt, suy tư một lúc đoạn mở ra, nhìn thoáng qua Trầm Vân Phượng :

— Ngươi lui ra, nghỉ ngơi một lúc đi !

Lão già bên tả đứng lên :

— Lão phu xin dẫn đường cho cô nương đến phòng !

Trầm vân Phượng biết rõ, dù có cố van nài ở lại, vị tất Đào ngọc Bội chấp thuận, đành đứng lên, theo sau lão già.

Lão đưa nàng qua khỏi hai dãy nhà, đến một gian phòng tịch tịnh, chờ nàng vào trong, khép cửa lại, lão mới trở về đại sảnh.

Trầm vân Phượng bước đến chiếc giường, nhìn ngọn đèn trên chiếc bàn cạnh đó, lòng man mác sầu tư..,

Đưa tay vén gọn mớ tóc xòa, nàng từ từ lên giường, nằm xuống.

Bây giờ, nàng mới thức ngộ là Đào ngọc Bội không hề tin nhiệm nàng, hắn chỉ cho phép nàng dự thính những điều bàn nghị không quan trọng, đến lúc cần giữ bí mật, thì hắn

chẳng ngần ngại tách xa nàng.

Đang lúc miên man trầm tư mặc tưởng, Trầm Vân Phượng bỗng nghe có tiếng động khẽ đâu đây, nàng lắng tai nghe kỹ, thì ra có người gõ nhẹ nơi cửa.

Nàng thấp giọng hỏi :

— Ai đấy ?

Có tiếng đáp khẽ :

— Ngu tỷ đây, Trầm sư muội mau mở chốt cửa đi !

Nhận ra âm thinh của Đồng thục Trinh, Trầm vân Phượng bấp tấp mở chốt liền. Cánh cửa vừa hé ra, một bóng người vận y phục đen bay vụt vào.

Vào đến phòng, bóng đó đưa tay quạt tắt ngọn đèn.

Dù nhận ra Đồng thục Trinh, song mấy ngày qua, từng gặp nhiều cảnh hiểm nguy, Trầm Vân Phượng không còn dám bỡ hửng nữa, nàng ngầm vận công, giới bị.

Nàng hỏi :

— Người... người là Đồng sư tỷ ?

Người áo đen đáp :

— Chính ngu tỷ !

Rồi cầm tay Trầm Vân Phượng, cùng ngồi xuống giường thì thầm :

— Vương Hàn Sương đem lòng nghi ngờ sư muội từ lúc đầu, lão ấy chực chờ cơ hội hạ thủ đấy, hiện tại, sư muội ở trong hoàn cảnh hết sức nguy hiểm, phải cẩn thận cho lắm mới được.

Trầm vân Phượng cảm động :

— Đa tạ tỷ tỷ có lòng lo lắng cho tiểu muội. Tỷ tỷ có biết hiện giờ Dương ca ca ra sao chăng ?

Đồng thục Trinh thốt :

— Dương sư đệ và Lam cô nương đã được đưa thẳng đến Bách trượng Phong, chỉ có Độc Long phu nhân thì chúng còn giữ tại đây. Đào ngọc Bội đã sắp đặt tất cả mười hai cỗ xe là, phân làm bốn toán, nhưng trong cả bốn toán xe ấy đó, thẳng có Dương sư đệ và Lam cô nương

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phương cảm hờn .

— Đào ngọc Bội gian hoạt thật !

Đồng thục Trinh dặn .

— Sư muội phải đề cao cảnh giác luôn luôn, ngu tỷ không thể ở mãi bên cạnh được. Ngu tỷ đi đây !

Nàng bước đến cửa sổ, lò đầu ra ngoài xem động tịnh, rồi vọt mình ra ngoài.

Trầm vân Phượng khép cửa, kéo chốt lại, rồi để nguyên y phục, lên giường. Nhớ đến tình cảnh hiện tại của Dương mộng Hoàn, nàng thở dài :

Vừa lúc đó, từ bên ngoài, một giọng nói âm trầm vọng vào :

— Trầm cô nương còn thức chứ ?

Trầm vân Phương giật mình, lắng tay nghe ngóng.

Có tiếng gõ tay vào cửa, tiếp theo là câu nói vừa rồi được lập lại :

— Trầm cô nương còn thức chứ ?

Giọng nói rất lạ, Trầm vân Phương chưa hề nghe lần nào nàng thầm nghĩ !

— Nếu ta giả vờ ngủ say, thì bọn chúng sanh nghi ngờ tốt hơn phải lên tiếng.

Nàng hỏi lại :

— Tôi chưa ngủ. Ai hỏi tôi đó ?

Người bên ngoài tiếp nối :

— Trầm cô nương chưa ngủ, cứ ngủ đi, khỏi cần phải, mở cửa.

Trầm vân Phượng tuốt kiếm khỏi vỏ, cầm nơi tay :

— Các hạ là ai chứ ? Nếu không xưng tên, đừng trách ta vô lễ !

Người bên ngoài cười nhẹ :

— Trầm cô nương không nên đa nghi, tại hạ bất quá vâng lịnh đến đây, bảo vệ an toàn cho cô nương nghỉ, xin cứ ngủ đi !

Trầm Vân Phượng không nói gì nữa, trở lại giường nằm, xuống.

Một lúc sau, bỗng nàng chờ dậy, rón rén bước đến bên cửa, nhắm một con mắt, dùng con mắt kia, nhìn qua khe cửa.

Không đợi gì Đồng thục Trinh nhắc nhở, tự nàng cũng biết là mình lâm vào nguy cảnh, phải hết sức đề phòng, nếu không thì thân ô, tiết nhục, mà sanh mạng cũng khó bảo toàn.

Trong ánh sáng mờ mờ từ các vì sao thưa chiếu xuống, nàng nhận ra có hai đại hán vận y phục chẹt, cầm đao đứng hai bên ngoài cửa.

Nàng hiểu ngay, bọn nầy vâng lịnh chủ giám thị nàng.

Nàng nhìn một lúc, rồi trở vào giường, thầm nghĩ :

— Đào ngọc Bội đã khởi sự nghi ngờ ta rồi đó ! Hiện tại, ta chỉ còn phương pháp duy nhất là vờ chẳng hiểu mình đang ở trong cảnh hiểm nguy, để cho hắn lơi phần nào lưu ý đến ta, có như vậy ta mới thừa cơ hội, thực hiện kế hoạch..

Nàng dút kiếm vào vỏ, nằm xuống, bình tâm suy nghĩ, tìm cách đối phó với Đào ngọc Bội.

Thời khắc trôi qua, chẳng rõ bao nhiêu lâu, khi nàng sắp sửa chợp mắt, bỗng có tiếng động khẽ vọng vào phòng.

Nàng chú mắt nhìn ra phía cửa, vọng cửa khép kín vụt mở ra một cánh.

Một người lách nhanh mình bước vào, vừa lọt bên trong, liền hoành tay đóng cánh cửa lại.

Trầm vân Phượng đã quen với bóng tối, nhận ra ngay người bó chính là Đào ngọc Bội.

Ngàn muôn ý niệm cấp tốc nảy sanh trong tâm tư nàng, nàng thầm nghĩ :

— Nếu bây giờ ta vụt ngồi lên, thì hắn sẽ nghi ngờ là ta luôn luôn có phòng bị, ta phòng bị thì hắn càng nghi ngờ, như vậy sau nầy khó cho ta hạ thủ.

http://tieulun.hopto.org

Rồi nàng nhắm mắt lại, vờ ngủ say.

Đào ngọc Bội bước đến cạnh giường, đưa tay vén màn lên lòn tay kia vào trong màn, vỗ nhẹ lên ngực nàng, vừa cười vừa gọi :

— Trầm cô nương, thức dậy ! Thức dậy, cô nương !

Trầm vân Phượng cứ tưởng là hắn chẳng làm kinh động đến nàng, ngờ đâu hắn lại gọi nàng thức dậy, nàng vờ giật mình kêu lên :

— Ai ? Ai ?

Đào ngọc Bội vừa đánh mồi lửa đốt đèn, vừa đáp :

— Tôi, cô nương đừng sợ !

Trầm vân Phượng bật ngồi dậy, nhưng Đào ngọc Bội lại ấn nàng nằm xuống như cũ, bảo :

— Khỏi chờ dậy, tôi có một việc, cần phải nói ngay, nên chẳng màng đêm khuya đến đây tìm cô nương.

Trầm vân Phượng hỏi nhanh :

— Việc gì khẩn cấp thế ?

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Những người đó có ý nghi ngờ cô nương chịu quanh quẩn bên cạnh tôi là để tìm cách ám hại tôi.

Trầm vân Phượng cố trấn tĩnh tâm thần :

— Còn ngươi ? Ngươi có tin được ta chăng ?

Đào ngọc Bội cười bí hiểm :

— Nửa tin nửa ngờ !

Trầm vân Phượng gằn từng tiếng :

— Hoặc tin, hoặc ngờ, chứ làm sao nửa tin nửa ngờ.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Tôi tin cô nương lắm lắm, song các người đó lại nghi ngờ mãnh liệt, thành ra tôi cũng bị ảnh hưởng, nghi ngờ luôn [illegible] rồi !

Trầm vân Phượng suy nghĩ một lúc :

— Nếu ngươi không tin ta trong vẹn, thì ta còn ở đây lâu làm sao được ?

Đào ngọc Bội đưa tay giữ nàng, sợ rằng sau câu nói đó, nàng bước xuống giường, bỏ đi luôn, điềm nhẹ một nụ cười :

— Trầm vân Phượng, dù rằng ngươi không cố ý hãm hại ta, song chắc chắn là ngươi có toan tính giải cứu Dương mộng Hoàn !

Trầm vân Phượng điềm nhiên :

— Ta báo đáp cái ân thâm của chàng từng yêu mến và bảo vệ ta trong bao nhiêu lâu, ta cũng đã tỏ cái ý đó cho ngươi biết rồi mà, sao ngươi còn hỏi ta nữa ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Hắn đã từ bỏ ngươi rồi, ngươi còn lo lắng cho hắn làm chi ?

Trầm vân Phượng đáp :

— Việc đó không do bản ý của chàng, chính chúng ta bức chàng !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Chúng ta....

Trầm vân Phượng tiếp :

— Phải ! Ta và ngươi ! Hai chúng ta !

Đào ngọc Bội cười mỉa :

— Việc vợ chồng các ngươi, có liên quan gì đến ta ?

Trầm vân Phượng không nao núng .

— Như không vì ngươi, chẳng bao giờ chàng từ bỏ ta, mà ta cũng chẳng bao giờ chịu để cho chàng từ bỏ.

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Vậy ra, ngươi rất có tình thâm đối với Đào ngọc Bội này !

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Ta biết ngươi không phải là con người tốt, song con tim của ta lại hướng về ngươi mất rồi !

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Vô luận là ngươi nói đùa, nói thật, nghe rồi ta phải xúc động ngay !

Trầm vân Phượng trầm gương mặt :

— Nếu ngươi không tin, thì thôi vậy, chúng ta đừng nói đến việc đó nữa.

Đào ngọc Bội thở ra :

— Tin thì ta vẫn tin, bất quá..,

Trầm Văn phượng lạnh lùng :

— Bất quá làm sao ?

Đào ngọc Bội suy tư một chút :

— Bất quá ta không mấy an tâm !

Trầm Văn Phượng hỏi :

— Chứ phải làm sao cho ngươi an tâm !

Đào ngọc Bội làm ra vẻ khó khăn, trầm ngâm một lúc nữa đoạn thốt :

— Giả sử, ngươi và ta thành vợ thành chồng, cho danh chánh ngôn thuận, tự nhiên các người đó sẽ chẳng còn dị nghị mà nghi ngờ nữa !

Trầm Văn Phượng giật mình :

— Ngươi chưa đáp ứng những điều kiện của ta kia mà ? Đợi khi nào bá nghiệp của ngươi thành tựu, giang hồ quy thuận, chúng đó chúng ta sẽ thành vợ thành chồng, thiết tưởng như vậy mới vẻ vang cho ta chứ ! Sớm muộn gì ta cũng thuộc về ngươi, tại sao ngươi nóng nảy thế ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Phải, sớm muộn gì ta cũng phải cưới ngươi, thì tại sao chúng ta không làm gấp cái việc đó, để chi cho phí thời gian ?

Bàn tay hữu của hắn ấn mạnh xuống, điểm vào hai huyệt đạo của Trầm vân Phượng, bàn tay tả kéo chiếc chăn đắp trên người nàng qua một bên, rồi không chậm trễ, hai tay hắn xé toạt y phục nàng.

Bị điểm huyệt, Trầm vân Phượng không còn phản kháng gì được nữa, nàng đành đỏ lệ bi thương, vừa khóc vừa than :

— Đào ngọc Bội, nếu ngươi cưỡng bức ta, ta sẽ oán hận ngươi suốt đời.

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Trên thế gian này, số người hận ta, kể có hàng ngàn, hàng vạn, thì thêm một người nữa, nghĩ cũng chẳng hại gì cho ta lắm !

Vừa thốt, Đào ngọc Bội vừa cởi y phục của nàng, dần dần làn da trắng của nàng hiện lộ ra trước mắt hắn.

Đang lúc hết sức nguy cấp đó, bỗng một tiếng gió rít lên rồi từ bên ngoài, một đạo hào quang xuyên cửa sổ bay vào, đạo hàn quang đó vút đến ót Đào ngọc Bội.

Đào ngọc Bội cũng lợi hại thật, nghe tiếng gió, hắn lụp nhanh : đầu, đạo hàn quang bay xớt qua, cắm phập vào vách.

Thì ra, đó là một thanh chủy thủ.

Sự tình diễn tiến đột ngột quá, lửa dục của Đào ngọc Bội vụt tắc, hắn trầm lặng nhìn mũi chủy thủ, vừa nhìn vừa ngầm vận tụ chân khí, bỗng thình lình hoành tay đánh ngược về phía hậu một chưởng hết sức mạnh.

Khinh đao theo tay hắn vút ra, quạt tắt ngọn đèn, đồng thời tay kia nắm một chiếc ghế, hắn tung qua cửa sổ.

Bùng !

Chiếc ghế bay đi, bật tung cánh cửa, Đào ngọc Bội chẳng chậm trễ, phi thân vọt theo liền.

Ra đến bên ngoài, hắn đảo nhanh mắt quan sát bốn phía, quanh hắn, im lặng hoàn toàn, chẳng có một bóng hình nào thấp thoáng.

Hắn giở thuật đề khí, nhún chân tung mình lên nóc nhà, nhìn xuống bên thấy có bóng người lao nhao khắp bốn phía quanh nhà, bốn đại hán vận y phục chẹt chạy đến như bay.

Dồn ý của Đào ngọc Bội là tự mình âm thầm theo dõi kẻ địch vừa phóng chủy thủ định ám sát hắn, nhưng giờ

http://tieulun.hopto.org

đây, bọn kia đã gây náo động rồi, giả sử địch còn lẩn quất đây, chưa muốn đi, trông thấy đông người, hẳn phải chạy rồi.

Hắn bực dọc vẫy tay nhìn bọn đại hán và những kẻ quanh bên dưới, xẵng giọng thét :

— Các ngươi đem đây tam phân ?

Bọn đại hán đó, đã lĩnh lệnh của Đào ngọc Bội, khi được đến gần cái ổ của Trần văn Phương, trong vòng tay trượng, song hắn tung cuốc ghẻ, gây tiếng động quá lớn, hắn chúng giật mình, tự nhiên chúng sẽ có biến, phải kéo nhau đến đây, chứ chẳng phải cố ý vi lệnh.

Giờ đây nghe hắn quở, cả bọn đều kinh hãi, cúi gằm đầu xuống, ấp úng :

— Chúng... tôi... đáng chết !...

Đào ngọc Bội lắng dịu cơn phẫn nộ, lạnh lùng hỏi :

— Các ngươi có thấy chi đáng nghi ngờ chăng ?

Bốn đại hán đồng thanh đáp :

— Chẳng thấy gì cả !

Đào ngọc Bội khoát tay :

— Các ngươi đi đi !

Bốn đại hán cùng vâng một tiếng, cúi đầu chào, đoạn nhảy xuống đất, kéo đoàn hộ vệ đi xa nơi đó liền.

Đào ngọc Bội đợi chúng đi khuất dạng, nhảy xuống đất nhìn quanh một lúc rồi bước đến bên cửa sổ, nhìn mấy chỗ bị phá, toan vào nhà, đốt đèn lên cho sáng để xem dấu dao nơi chấn song cho kỹ hơn, đột nhiên có tiếng chân người vang lên nơi phía hậu, vội vận tụ chân khí, giới bị sẵn sàng rồi quay mình lại, lạnh lùng hỏi :

— Ai ?

Người đó trầm giọng đáp :

— Thuộc hạ Vương Hàn Sương !

Đào ngọc Bội buông bọn :

— Lại đây !

Vương hàn Sương bước tới :

— Bang chủ có điều chi chỉ giáo ?

Đào ngọc Bội thấp giọng :

— Có thể tin anh em họ Vu chăng ?

Vương hàn Sương gật đầu :

— Tin được lắm ! Hai anh em họ từng lập nhiều công lao cho Thiên long Bang.

Đào ngọc Bội cũng gật đầu :

— Vậy là được !

Vương hàn Sương dặng hắng một tiếng :

— Bang chủ cho phép thuộc hạ hỏi một câu, có phải vừa rồi Bang chủ bị âm toán hụt ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Phải ! Thích khách có thủ pháp quá tầm thường !

Vương hàn Sương tiếp :

— Bang chủ nhanh nhẹn thế, chắc thích khách không thoát thân kịp ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Hắn chạy mất rồi ! Cũng vì vậy mà ta nghi cho anh em họ Vu...

Vương hàn Sương trầm ngâm một chút :

— Tốt hơn mình nên hỏi anh em họ !

Lời ý của Vương hàn Sương, là muốn ngăn trở Đào ngọc Bội, nếu để hắn tra hỏi anh em họ Vu, thì chỉ cho khỏi hai anh em chạm tự ái, sanh hận, hễ hận là họ dám ly khai lắm. Song nghĩ kỹ, lão xét ra, Đào ngọc Bội âm trầm, đa nghi, nếu lão ngăn trở thì rất có thể hắn nghi ngờ luôn lão, cho nên lão cố chú ý.

Đào ngọc Bội cũng trầm ngâm một lúc, rồi cũng thay đổi chú ý, thấp giọng thốt :

— Thôi khỏi. Vương huynh hãy ngầm theo dõi họ là hơn. Nếu phát hiện ra anh em họ manh tâm phản bội, Vương huynh lập tức cho bổn bang chủ hay hơn.

Vương hàn Sương cúi đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Tuân lịnh Bang chủ.

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Sự việc xảy ra đêm nay, Vương huynh bất tất phải cho anh em họ biết !

Vương Hàn Sương thốt :

— Đêm nay họ không đến, thì sáng mai họ sẽ đến tạ tội với Bang chủ.

Đào ngọc Bội đáp :

— Người có họ, gặp ta rồi, sẽ cho họ hay sau !

Vương Hàn Sương hỏi :

— Thuộc hạ có nên ở lại đây canh phòng chăng ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Không cần thiết !

Hắn vào phòng bật mồi lửa lên, nhìn Trầm vân Phượng còn lõa lồ trên giường.

Thực sự, hắn nghi ngờ Trầm vân Phượng, luôn luôn dè dặt đối với nàng, song khi nàng hiện tại, hắn không còn hoài nghi nữa, không rõ nghĩ sao, hắn đưa tay giải khai huyệt đạo cho nàng, rồi thốt :

— Ta làm khổ ngươi quá !

Trầm vân Phượng từ từ ngồi lên, kéo những y phục rách đắp với lên mình, thở dài mấy tiếng, rồi than :

— Khổ, đành là khổ rồi, nhưng, ngươi đổi ý ! Ay sao vậy ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Dùng cường lực, ta thỏa mãn đã đành, song ngươi không vui, như vậy có thú vị gì cho ta ?

Trầm vân Phượng căm thầm ?

Loài chó má ! Ngươi đã mó tay vào mình ta, sẽ có một ngày ta xé xác ngươi thành vạn mảnh !

Nhưng, nàng vẫn phải cười, hỏi :

— Vì ta không khoái lạc, nên ngươi chẳng muốn ?

Đào ngọc Bội gật đầu, cười nhẹ :

— Tự nhiên ! Lạc thú, phải trường song phương, chứ một mình ta thì có gì đáng gọi là tư vị ?

Hắn đưa tay ấn Trầm vân Phượng nằm xuống, bảo :

— Ngủ đi ! Sáng mai, ta sẽ bảo chúng mang y phục mới đến cho !

Hắn thổi tắt ngọn đèn, bước ra ngoài, hoành tay đóng cửa rồi đi thẳng.

Lắng nghe hắn đi xa rồi, Trầm Văn Phượng bước xuống giường, đến bên cửa, nghe ngóng một lúc nữa, đoạn trở vào hướng xuống gầm giường, gọi :

— Ra được rồi, Đồng sư tỷ !

Một bóng người, y phục đen, chui ra thấp giọng hỏi :

— Hắn đi xa rồi ?

Bóng đó, chính là Đồng thục Trinh.

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Đi xa rồi ! Không ngờ hắn lại đổi ý !

Đồng thục Trinh thốt :

— Hắn làm thế là thất sách, song có lẽ tình thế đã chuyển biến bất lợi cho hắn phần nào, nên hắn liều lĩnh như vậy ! Đáng lý tối hắn còn đợi lâu ?

Trầm vân Phượng thở dài :

— Sống chung cha với hắn, thật chẳng khác nào sống trong hang cọp, ngày ngày nơm nớp lo sợ...

Đồng thục Trinh khuyên giải :

— Trước khi sư muội đến đây, ngu tỷ đã cảnh cáo như vậy rồi, sư muội chẳng chịu nghe, giờ có nghĩ làm sao đi nữa cũng chẳng còn lùi lại được, cầm như đã lên lưng cọp rồi, chỉ khi nào cọp chết mới xuống lưng được. Sư muội phải nhẫn nại là hơn !

Trầm vân Phượng mơ màng :

— Đành vậy, chứ còn làm sao hơn ? Xin ân tỷ giúp giật, cho tiểu muội giết được Đào ngọc Bội, cứu nạn Dương ca

http://tieulun.hopto.org

ca, dù tiểu muội có chết, vẫn vui lòng !

Đồng thục Trinh an ủi :

— Con đường dài đã vượt qua sáu bảy phần rồi, còn chẳng bao lâu nữa sẽ đến đích, sư muội đừng chán nản. Hiện tại, hắn tiến bộ hơn xưa rất nhiều, hắn linh của hắn cao tuyệt, không dễ gì mỗi lúc sư muội mỗi có thể giết hắn nổi ! Phải từ từ chờ dịp.

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Nhưng sư tỷ cũng cố gắng ở gần tiểu muội, cho tiểu muội can đảm hơn...

Đồng thục Trinh mỉm cười :

— Sư muội yên trí. Ngu tỷ sẽ ở bên cạnh sư muội, tuy tiện giúp đỡ, tuy nhiên sư muội cũng phải cẩn thận cho lắm nhé ! Thôi, ngu tỷ đi đây !

Bước đi vài bước, bỗng Đồng thục Trinh quay lại, dặn thêm :

— Còn việc nầy...

Trầm vân Phượng hỏi :

— Việc gì nữa, sư tỷ ?

Đồng Thục Trinh thốt :

— Phải áp dụng kế ly gián, tạo nghi kỵ giữa Đào ngọc Bội và thuộc hạ của hắn. Chúng lo giữ lấy nhau, mình thừa cơ hạ thủ đoạn !

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Tiểu muội sẽ cố gắng !

Đồng thục Trinh bước đến cửa sổ, len lén thò đầu ra ngoài, nhìn qua một lượt, đoạn tung nhanh mình lao vút đi.

Từ phút giây đó đến sáng, chẳng có việc gì xảy ra nữa.

Đúng như lời Đào ngọc Bội, sáng sớm hôm sau, hai nữ tỳ mang y phục mới đến cho Trầm vân Phượng.

Nàng vừa toan thay đổi, bỗng có tiếng [illegible]

gõ một câu hỏi :

— Trầm cô nương, tại hạ có thể vào chăng ?

Trầm vân Phượng vừa hai gọn mớ tóc phủ vắt hờ vai, vừa đáp :

— Cứ vào !

Cánh cửa mở, Vương hàn Sương bước vào.

Trầm vân Phượng nhớ lời dặn dò của Đồng Thục Trinh trong đêm qua, vội đứng lên, nhoẻn miệng cười duyên :

— A ! Vương phó bang chủ ! Xin mời phó bang chủ ngồi !

Vương hàn Sương hấp tấp khoát tay :

— Ấy chết ! Đừng gọi thế, cô nương ! Trong bang, chỉ có một bang chủ thôi, làm gì có phó bang chủ mà cô nương gán cho tại hạ ?

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Bang chủ đối với các hạ, hết sức thân thiết, nếu không là phó bang chủ, thì là gì ?

Vương hàn Sương nghiêm giọng :

— Tại hạ chỉ là một vị Tổng hộ pháp, không hơn không kém !

Trầm vân Phượng hỏi :

— Thế nào là Tổng hộ pháp.

Vương hàn Sương giải thích :

— Trong bang có nhiều hộ pháp, bang chủ ủy nhiệm cho tại hạ cai quản tất cả, do đó có cái chức Tổng hộ pháp.

Trầm vân Phượng gật đầu :

— À ra thế !...

Rồi nàng tiếp :

— Chứng như trước kia, Đào ngọc Bội tôn xưng các hạ là thúc bá, trọng như một bậc tiền bối ?

Vương hàn Sương thoáng có vẻ thẹn :

— Đó là việc trong quá khứ !

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phương thở dài :

— Sông rộng sóng sau đùa sóng trước, trường đời trẻ tuổi lấn cao niên !

Vương Hàn Sương bỗng sực đứng lên ngay !

— Tại hạ đến đây thỉnh cô nương lên đường !

Trầm vân Phương mỉm cười :

— Chúng ta sẽ đi, vội gì ?

Vương Hàn Sương lạnh lùng :

— Lệnh mình do bang chủ định đoạt, tại hạ chẳng biết được, cô nương hãy hỏi nơi bang chủ.

Trầm vân Phương điềm nhiên, cầm bình trà định rót vào chén trước mặt Vương Hàn Sương.

Lão cấp tốc nhắt ra xa hơn một chút :

— Xin cô nương thay đổi y phục, sửa soạn hành trang, tại hạ ra ngoài chờ đợi !

Rồi lão chẳng dám nhìn nàng, quay mình bước đi liền.

Trầm vân Phượng nhìn theo dáng lão, điểm phớt nụ cười đợi lão ra ngoài rồi, khép cửa lại, thay đổi quần áo, thu gọn hành lý, đeo kiếm, bước ra, đối trước Vương Hàn Sương thốt :

— Mình đi được rồi, Tổng hộ pháp !

Vương Hàn Sương khẽ nghiêng mình :

— Xin chờ bang chủ ra lệnh.

Vừa lúc đó, Đào ngọc Bội mang Kim Hoàn Kiếm bước đến theo sau có Thắng chất Tam và hai đại hán nữa.

Gương mặt của Đào ngọc Bội thoạt trông vẻ ưu sầu, hiển nhiên hẳn đang có nhiều lo ngại. Có lẽ đúng như lời Đồng thục Trinh đã nói, tình hình chuyển biến đột ngột, dồn hắn vào cảnh khó khăn...

Vương Hàn Sương bước tới, cung kính thốt :

— Các việc đã chuẩn bị xong xuôi, thỉnh bang chủ khởi hành.

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Vậy mình nên lên đường ngay !

Hắn nhìn sang hai đại hán, tiếp :

— Hai vị cực khổ quá ! Bỏng dưng bỏ cả cơ nghiệp, theo bổn bang chủ, điều đó làm cho bổn bang chủ cảm khoái vô cùng !

Đại hán đứng bên tả, có hàm râu dài, nghiêng mình thốt :

— Vu Phi, Vu Phương nầy được theo hầu bang chủ, là một vinh hạnh lớn lao, sá gì một cơ nghiệp nhỏ mọn ? Sá gì một chút công lao ? Dù có phải nát thân vì bang chủ, anh em thuộc hạ cũng chẳng từ !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Hay lắm ! Rồi cũng có ngày đồng hưởng vinh quang ! Thôi, chúng ta đi !

Vu Phương bước tới :

— Thuộc hạ xin đi đầu !

Họ đi rất nhanh, dọc đường không hề dừng lại nghỉ.

Trầm vân Phượng lưu ý, nhận thấy người nào cũng gương mặt trầm trọng.

Vượt được mấy mươi dặm đường, họ đến một vùng cỏ lau, lau mọc rậm như rừng, rừng lau trải dài gần như vô tận.

Đào ngọc Bội đột nhiên dừng chân, buột miệng kêu lên :

— Rừng lau nầy lớn quá !

Vu Phương đáp :

— Ước độ vài ngàn mẫu vuông !

Đào ngọc Bội cười :

— Địa thế nơi đây thuận lợi quá ! Nếu ta có thể dẫn dụ hào kiệt anh hùng bốn phương đến chốn nầy, mình cho một mồi lửa, đốt rừng lau, là chẳng còn một mạng sống sót !

Không do dự, hắn tiến tới, đi sâu vào rừng.

Qua hơn trăm trượng đường, bỗng cả bọn nghe tiếng từ và nổi lên inh ỏi, rồi có tiếng la hét vang rền.

Rừng lau dày, dù họ có nhanh lực tinh vi, cũng chẳng

http://tieulun.hopto.org

làm sao nhìn xa hơn trượng nổi,

Đào ngọc Bội lại dừng chân thấp giọng báo :

— Tản mản ra, bố trí sẵn sàng, phòng ám khí của chúng

Hắn đảo mắt nhìn ra bốn phía, nhưng chẳng trông thấy một bóng người nào.

Trầm vân Phượng tuốt kiếm khỏi vỏ, thốt :

— Chắc chắn là có địch mai phục !

Đào ngọc bội khoát tay,

— Đừng vọng động đấy nhé ! Chúng ta cứ yên lặng chờ xem chúng đó trò gì !

Tiếng tù và, tiếng hát la vang lên một lúc, rồi ngưng hẳn.

Đào ngọc Bội dặng hắn một tiếng, hỏi :

— Các ngươi nghĩ sao ?

Bọn Vương hàn Sương nghiêng mình :

— Bang chủ cho biết cao kiến !

Đào ngọc Bội thốt :

— Tất cả đều là ngụy trang. Chúng áp dụng kế nghi binh. Bởi, nếu quả thật có mai phục, thì địch cần gì thổi tù và, la hét lên, làm như vậy là bại lộ hình tích rồi !

Vương hàn Sương gật đầu :

— Bang chủ có lý !

Đào ngọc Bội lại ngưng thần lắng nghe động tịnh một lúc nữa, song chẳng phát hiện ra gì khác.

Rồi họ đi tới. Đi được trăm bước, bỗng họ giật mình, hàng loạt tên bắn rào rào, từ bốn phía dồn vào họ.

Không chậm trễ, họ rút vũ khí loang lên, tạo bình phong ngăn chặn, tên rơi lợt đợt quanh mình họ.

Tên vừa ngưng bắn, Đào ngọc Bội thốt :

— Trong rừng lau dày, địch dùng tên được, tức nhiên chúng chẳng ở xa bất quá trong vòng hai trượng khoảng cách là cùng...

Hắn nhìn qua Vương hàn Sương và Thắng nhất Tam, bảo :

— Hai vị phân hướng kiểm soát quanh đây, xem [illegible] cố gắng bắt sống một vài tên nhé !

Vương Hàn Sương và Thắng Nhất Tam vâng một tiếng, rồi kẻ phía tả, người phía hữu, phân chạy vút đi liền.

Trên con đường hơi cao một chút, chung quanh là bãi thấp, có nước xâm xấp, có nước là có lau, trong [illegible] như vậy, dù ai có thuật khinh công cao đến mức [illegible] chẳng thể thi triển trong rừng lau được.

Vương Hàn Sương và Thắng nhất Tam vào sâu độ [illegible] thước, nghe có tiếng lào xào phía trước, nhưng tiếng đó chứng tỏ có người đang [illegible] lao mà đi, biết vậy song cả hai chẳng làm sao phi thân đuổi theo, họ dành trở lại, báo cáo [illegible] cho Đào ngọc Bội.

Nhìn thấy chân họ vấy bùn đến tận gối, Đào ngọc Bội lắc đầu, dẫu bận cũng dành chịu chứ chẳng biết phải làm gì hơn.

Hắn mỉm cười thốt :

— Mình cẩn thận là đủ, mặc chúng làm gì thì làm, cứ đi tới !

Vương Hàn Sương bước theo sát bên hắn, thì thầm :

— Tại địa điểm này, mình không thể thi triển vũ công rồi !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Ta biết ! Bây giờ thì mình lo thủ, đừng nghĩ đến việc công !

Vương Hàn Sương tiếp :

— Chúng có đủ lợi thế ám toán mình, hoặc bằng tên, hoặc bằng châm, đi tới rất nguy hiểm. Chi bằng, mình lùi lại, chọn con đường quanh, tuy dài hơn song được an toàn hơn !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Mình đã vào khá sâu trong rừng lau rồi, giả sử có mai phục, thì chúng đã xuất hiện từ lâu !

Vương Hàn Sương muốn nói gì đó, lại thôi.

http://tieulun.hopto.org

Họ đi được hơn mười trượng đường nữa, bỗng thấy có một tấm mộc bài, chắn ngang trước mặt.

Mộc bài có mấy chữ : Dừng chân tại đây !

Đào ngọc Bội co chân đá bay tấm mộc bài, rơi xuống đám cỏ lau xa xa, đoạn cao giọng quát :

— Vị bằng hữu nào đó, nếu muốn hội diện với Đào ngọc Bội, xin cứ ra đây, làm gì ẩn ẩn nấp nấp, mất cả thể thống anh hùng ?

Từ trong bụi lau, có tiếng đáp vọng ra :

— Đào ngọc Bội, tội ác của ngươi chồng chất như núi, đã đến lúc ngươi phải chết !

Đào ngọc Bội ức độ phương hướng và khoảng cách của người vừa đáp, ngầm vận tụ chân khí.

Giọng nói đó, tiếp tục :

— Ngươi nên biết, Lam tiểu Điệp và Dương mộng Hoàn đã được giải thoát rồi.

Đào ngọc Bội hừ một tiếng :

— Có thật như vậy không ?

Bất thình lình, hắn tung mình vọt lên không, nốn cầu chúi xuống chỗ phát ra câu nói, đồng thời hắn vung thanh Kim Hoàn Kiếm quanh mình, quét một vòng.

Lau khô gẫy kêu rốp rốp, thân lau bay vút lên, bắn ra bốn phía, còn hắn thì đáp xuống một bãi bùn, bùn bắn tung toé, vấy cả y phục hắn.

Nhưng, làm gì có bóng người, mà hắn nhọc công tìm kiếm?

Hắn phi thân trở lên đường, lẳng dịu cơn tức uất, cao giọng khích :

— Kẻ ấy đã kiếp sợ bỏ chạy đi rồi !

Hắn giủ giũ y phục cho mấy bệt bùn rơi xuống, đoạn nhìn quanh đồng bọn, thốt :

— Chúng ta không thể tử chiến với chúng được, địa thế thì bùn lầy, lau mọc rậm rạp, chúng lại ẩn ẩn hiện hiện bất thường. Chi bằng bịt tai giả điếc, qua khỏi rừng lau này rồi hẳn hay.

Vương hàn Sương đồng ý :

— Bang chủ nói phải lắm ! Thuộc hạ xin đi trước, kha lộ !

Bỗng, từ trong đám lau, một giọng nói oang oang vọng ra :

— Đào ngọc Bội ! Hãy ngẩng mặt lên xem, cái gì ở trước ngươi đó ?

Phía trước, có con đường ngang, trên đường, hơn mười tên nử tỳ, tay cầm kiếm, ủng hộ thiếu nử cỡi ngựa, đi nhanh qua.

Thiếu nử trên ngựa rất giống Lam tiểu Điệp.

Đào ngọc Bội sửng sờ, ngây người một lúc, rồi thấp giọng hỏi Vương hàn Sương :

— Vương huynh, có thấy thiếu nử cỡi ngựa đó chăng ?

Vương hàn Sương gật đầu :

— Có thấy !

Đào ngọc Bội hỏi tiếp :

— Nàng ấy có phải là Lam tiểu Điệp chăng ?

Vương hàn Sương đáp :

— Thuộc hạ xem rất giống, song dã chắc gì chính là Lam tiểu Điệp ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Bổn bang chủ cũng nghĩ như Vương huynh ! Nếu quả Lam tiểu Điệp đã được tự do rồi, thì nàng có khi nào để yên cho chúng ta ? Dù chúng ta có ở tận phương trời nào, nàng cũng tìm đến :

Vương hàn Sương gật đầu :

— Bang chủ luận rất phải. Hiện tại, chúng ta cứ đi tới, đừng để ý làm gì đến những trò quỷ của chúng.

Từ trong đám lau, giọng nói đó oang oang giọng ra :

http://tieulun.hopto.org

— Vương hàn Sương ! Ngươi là một nhân vật có tên tuổi trong vũ lâm mấy năm trước đây. Đào ngọc Bội còn tôn ngươi là tiền bối, không ngờ bỗng nhiên ngươi lại cam tâm làm tôi tớ cho hắn, hầu hạ bên cạnh hắn bất kể ngày đêm, trong nhà ngoài đường, động mở miệng ra tôn hắn trên đầu trên cổ, mười tiếng cũng bang chủ, hai tiếng của bang chủ, cung cung kính kính, hầm hầm thưa thưa, lại còn xưng là thuộc hạ ! Thế ngươi dày da mặt lắm sao mà chẳng biết nhục ?

Đào ngọc Bội cau mày, thầm nghĩ :

— Kẻ nào đó, biết rõ tình hình của ta quá !

Hắn day qua Thắng nhất Thanh, hỏi :

— Thắng huynh thử hỏi, hắn là ai ?

Thắng nhất Thanh gật đầu, đoạn cao giọng hỏi :

— Các hạ đã dám bỏ tới một cuộc mai phục tại đây, hẳn không phải là hạng vô danh, tại sao không chịu xuất hiện, cứ ẩn ẩn nấp nấp như vậy, chẳng sợ mất cái khí phách bậc trượng phu sao ?

Giọng nói đó lại vang lên :

— Thắng nhất Thanh ! Ngươi còn mở miệng nói chuyện được với người đời sao ? Xưa kia, cho dẫu ra gì ngươi cũng là một vị đàn chủ trong năm Kỳ Đàn của Thiên Long Bang, và lại ngươi là con người chánh trực hơn tất cả, trong vũ lâm còn ai không kính phục ngươi, tại sao ngươi học cái thói xu nịnh của Vương hàn Sương, cam tâm làm tay sai cho Đào ngọc Bội ?

Thắng nhất Thanh cố giữ vẻ bình tĩnh, hỏi tiếp :

— Các hạ là ai ? Tại sao chẳng dám chường mặt ?

Đào ngọc Bội lẩm nhẩm :

— Quái lạ ! Hắn đã thấy rõ chúng ta, tại sao chúng ta chẳng thấy hắn ?

Vu Phương thấp giọng thốt :

— Chúng ẩn nấp, còn mình ở chỗ trống, tự nhiên chúng thấy mình, mà mình khó khó thấy chúng...

Từ trong lau, giọng nói đó lại vang lên :

— Họ Vu kia, anh em ngươi, quật khởi trên giang hồ, tuy chưa được bao nhiêu năm, song vũ lâm đồng đạo cũng biết tiếng, và ngưỡng mộ thinh danh, sự nghiệp tương lai không lo vun bồi, lại phế bỏ tất cả, theo về Đào ngọc Bội, cam phận thấp hèn, làm tay sai cho hắn, thiết tưởng trên đời này còn ai ngu xuẩn như anh em ngươi chăng ? Ngươi đừng quên, chim chết rồi, thì cung tên dẹp, thỏ chết rồi, thì chó săn không còn được săn sóc kỹ nữa !

Cũng như Vương hàn Sương, cũng như Thắng Nhất Tam, anh em họ Vu thẹn mà chết người, song trước mặt Đào ngọc Bội, họ chẳng dám tỏ lộ một cảm nghĩ gì.

Đào ngọc Bội nhìn thoáng qua cả ba, thầm nghĩ :

— Kẻ nào đó, định dùng kế ly gián đây ! Ác độc thật !

Hắn vung Kim Hoàn Kiếm một vòng, cao giọng quát :

— Các hạ không xuất hiện, bổn bang chủ sẽ phóng một ngọn lửa, thiêu rụi khu rừng lau này, thử xem các hạ sẽ chạy về đâu !

Người trong lau bật cười lớn :

— Phóng hỏa ? Được, ngươi cứ làm theo ý muốn, thử xem tai hại sẽ đến cho ai trước !

Đào ngọc Bội hừ một tiếng :

— Các hạ có can đảm, cứ chường mặt đi, cùng Đào ngọc Bội này đối thoại !

Người vẫn cười cao ngạo :

— Ta ra mặt sớm, là ngươi chết sớm ngươi nên nhớ là đừng nuôi mộng sống sót được mà thoát khỏi nơi này

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Trên thế gian này, chẳng có một mãnh lực nào cầm chân nổi Đào ngọc Bội một chỗ, Ta muốn đi, ta đi, ta muốn ở, ta ở, chẳng ai làm gì nổi ta !

http://tieulun.hopto.org

Người đó cười mỉa :

— Thì ngươi cứ đi ! Đi rồi sẽ thấy !

Như lần trước, bất thình lình Đào ngọc Bội tung mình lên, khoa kiếm bay về hướng phát ra những câu đối thoại.

Cũng như lần trước, hắn chỉ hoài công, nào có bóng dáng người nào ? Tuy nhiên, tai hắn nghe những tiếng lào xào, đầu cỏ lau lay động, chúng như có ai đó, ở phía trước mặt, đang vẹt lối bước đi.

Hắn biết, cố đuổi theo cũng vô ích, vị tất sẽ làm gì được đối phương, mà lại rất có thể rơi vào cạm bẫy của chúng.

Rồi hắn trở lên đường.

Vương Hàn Sương thốt :

— Chúng cố ý khiêu nộ Bang chủ, xin đừng lưu ý là hơn !

Thắng Nhất Thanh tiếp :

— Vương Tổng hộ pháp nói phải đấy ! Chúng ta cứ đi, mặc chúng làm gì nơi gì, bất quá chỉ là những trò khiêu khích nhỏ, chúng chẳng dám chường mặt giao chiến với mình đâu !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Hai vị có lý ! Vậy mình cứ tiến tới.

Vương Hàn Sương đưa chiếc quạt ra trước mặt, thốt :

— Thuộc hạ xin khai lộ.

Lão trịnh trọng bước, dẫn đầu.

X

CHƯƠNG LXVIII

QUẦN HÙNG TỤ HỘI

Dương hàn Sương dẫn đầu, qua hai khúc quanh, thấy những ống trúc, những thẻ trúc lợp mặt đường, nơi một bên lề, có tấm mộc bài, mặt bài có mấy chữ :

« Phàm người quân tử, chẳng hề làm điều gì ám muội, nên cảnh cáo trước cho các vị rõ, những ống trúc, những thẻ trúc nầy đều có tẩm độc, các vị đừng hy vọng qua khỏi rừng lau ! »

Thắng nhất Thanh mỉm cười :

— Tới ra nơi đây vừa có mai phục, vừa có âm toán !

Đào Ngọc Bội nhận thấy ống trúc, thẻ trúc được rải khắp mặt đường chiếm một khoảng dài, độ chừng muốn vượt qua khoảng đó, phải vòng quanh rồi giở thuật khinh thân nhảy vọt, may ra mới qua lọt.

Hắn hừ một tiếng :

— Thì ra, chẳng những chúng dùng kế nghi binh xử dụng âm khí, mà chúng lại còn có ý quyết tranh thư hùng với ta nữa !

Thắng nhất Thanh vụt rút thanh Cửu Hoàn Đao khỏi vỏ dõng dạc thốt :

— Thuộc hạ xin vì Bang chủ, đi trước mở đường !

Buông xong câu nói, lão bước nhanh qua mấy ống trúc thẻ trúc.

Luồn tay, lão quét mũi đao phớt trên mặt đường, hất tung bay những ống trúc, thẻ trúc đó.

Theo con đường do Thắng nhất Thanh quét dọn, Đào ngọc Bội bước tới.

Không mấy phút, họ vượt qua khỏi khúc quanh đó.

Vừa khỏi khúc quanh, họ giật mình, đâu đây có tiếng quát vọng đến tai họ :

— Dừng tay !

Ngẩng mặt nhìn lên, Thắng nhất Thanh thấy Lý thương Lan hoành ngang long đầu trượng, chặn trước mặt.

(XEM TIẾP QUYỂN III)

http://tieulun.hopto.org

nhà xuất bản Xuân-Thu

Cơ Sở Ấn Loát & Phát Hành Đủ Loại Sách, Tiểu Thuyết và Từ Điển Thông Dụng Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa-Kỳ và Hải Ngoại. Từ Năm 1978

P.O. Box 720065 Houston, Texas 77272 USA

THẮNG nhất Thanh [illegible]

Đào Ngọc Bội tiến lên, cười một nụ nồng :

— Lại cũng cái lão thất phu nầy !

Hắn rút Kim Hoan Kiếm cầm sẵn, lạnh lùng tiếp :

Lý thương Lan ! Ngươi đúng là một oan hồn không tiêu tan, cứ theo bên ta mãi ! Chính tại ngươi đi tìm cái khổ, chứ trách ta có vô tình !

Lý thương Lan cười gằn :

— Vô tình thì ngươi đã vô tình từ lâu, ta thừa hiểu điều đó !

Một trượng bay qua, Đào ngọc Bội né khỏi, trả lại một kiếm liền.

Kim hoàn Kiếm chớp chớp sanh hoa, Long đầu trượng loang loáng như mây vần, khói tỏa, kiếm cũng như trượng, rít gió vù vù.

Lần nầy, Đào ngọc Bội phản công thực sự, không còn nhân nhượng như mấy lần trước, do đó trận chiến ác liệt vô cùng.

Dù đã cao niên, Lý thương Lan vẫn còn thần lực như thuở niên thanh giao đấu với Đào ngọc Bội trong lứa tuổi phương cường, lão vẫn không nùng thế chút nào.

Nhưng, Đào ngọc Bội cũng chẳng phải tay vừa, chiêu thức đưa ra oai mảnh vô tưởng.

Tuy nhiên, nhìn vào cuộc đấu, song phương tuy còn trong thế quân bình. Đào ngọc Bội thủ nhiều hơn công, mà có công thì cũng chẳng gây khó khăn gì cho lắm cho Lý thương Lan.

http://tieulun.hopto.org

Vương hàn Sương và Thắng nhất Thanh đứng bên ngoài theo dõi cuộc chiến đến xuất thần.

Song phương đều là chủ của họ, một cũ, một mới, họ còn biết làm sao xông vào trợ chiến, mà trợ bên nào?

Bọn Xuyên Trung Tứ Xú từng theo chân Lý thương Lan suốt mấy mươi năm dài, chưa hề trông thấy chủ nhân ác chiến như lần này. Lý lão anh hùng chừng như quá giận, râu tóc đều dựng ngược, khí thế tưởng có thể nuốt chửng Đào ngọc Bội.

Thoáng chốc, song phương đã trao đổi nhau hơn mười chiêu, bỗng Đào ngọc Bội hú lên một tiếng dài, từ trong vầng trượng ảnh trùng trùng, vọt mình lên không, xoay người một vòng, vừa xoay vừa vung kiếm chém bổ xuống, một nhát biến thành mười, thành trăm nhát, chẳng khác nào hàng trăm con kim xà sút lông bay xả xuống, ào ào...

Lý thương Lan hét to một tiếng, đưa cao bàn tay hữu, phóng ra một đạo Càn Nguơn Chỉ lực, nghinh đón Kim Hoàn Kiếm.

Chỉ lực chạm kiếm quang, vầng kiếm quang bị chẻ ra làm hai, Đào ngọc Bội từ khoảng chẻ hiện ra, đáp xuống mặt đường, hắn quát to:

— Vòng quanh khúc đường nầy mà tiến tới!

Rồi hắn tung mình chạy trước.

Vương hàn Sương, Thắng nhất Thanh và anh em họ Vu cấp tốc bám sát phía hậu, vừa chạy theo vừa hộ vệ hắn, phòng ám khí từ hai bên tả hữu phóng vào.

Xuyên Trung Tứ Xú toan đuổi theo, bỗng thấy Lý thương Lan chao chao thân hình, rồi ngã xuống, may mà lão ngã ngồi, nên chẳng sao cả, lão lẩm nhẩm:

— Già! Ta già quá rồi! Xuyên Trung Tứ Xú cả kinh, bước nhanh tới, đỡ lão, nhận thấy thương tích nơi vai tả, lưng máu từ hai nơi đó chảy ra, họ lại càng kinh khiếp hơn, hấp tấp hỏi:

— Có nặng lắm không, lão chủ nhân?

Lý thương Lan lắc đầu:

— Chẳng đến đỗi nào, song Đào ngọc Bội đã chạy vượt rồi! Hãy gọi Ngọc Tiêu cô nương, bỏ cuộc mai phục, rút đi khỏi nơi nầy!

Từ trong đám lau, Ngọc Tiêu Tiên Tử bước ra, nhìn Lý thương Lan một thoáng:

— Lão tiền bối thọ thương?

Lý thương Lan gật đầu:

— Mấy vết kiếm thương, song không nặng lắm, chỉ tiếc là hắn lại thoát được một lần nữa!

Ngọc tiêu tiên Tử thốt:

— Chúng ta cứ theo kế hành động, dù không bắt được hắn, song cũng làm cho hắn chậm trễ thời gian, như vậy là được rồi. Lão tiền bối hãy nghỉ một lúc cho lại sức, rồi mình đi thẳng đến Bách trượng Phong, hội ước với Châu cô nương

Lý thương Lan gật đầu:

— Lão phu xem ra, chỉ có Châu cô nương mới đủ tài chế ngự hắn!

Lão u buồn ra mặt, nhưng còn biết sao hơn, đành chỏi gậy bước đi.

Ngọc tiêu tiên Tử gọi bọn Hoa Nga đã giả mạo Lam tiêu Điệp cùng một số nữ tỳ khác, theo Lý thương Lan, thẳng đường đến Bách trượng Phong.

Hôm đó, họ đi đến trưa, tới một sơn cốc, Lý thương Lan nhìn cảnh sắc chung quanh, thấp giọng thốt với Ngọc tiêu tiên Tử.

— Nào có thấy Châu cô nương ở đâu? Đến cả hào kiệt anh hùng, cũng chẳng có một bóng người thấp thoáng!

Bỗng một lão tăng, vận cà sa màu vàng, tay cầm ngọc như ý, quanh mình có một bọn hòa thượng cầm thiền trượng hộ vệ, từ từ bước tới trước mặt Lý thương Lan và Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Ngọc tiêu tiên Tử hỏi nhỏ:

— Lão tiền bối có nhận ra vị lão tăng đó chăng?

http://tieulun.hopto.org

Vì lão tăng còn cách khá xa, Lý thương Lan nheo nheo mắt nhìn một chút, rồi đáp :

— Chừng như là Thiên Hoằng đại sư, chưởng môn nhân phái thiếu Lâm !

Đám hòa thượng đi rất nhanh, Lý thương Lan vừa buông dứt câu, họ đã đến nơi rồi. Vị lão tăng cất tiếng :

— Bao lâu nay, Lý lão anh hùng vẫn được mạnh chứ ?

Lý thương Lan vội nghiêng mình đáp lễ :

— Nhờ trời cũng chẳng đau ốm gì. Còn đại sư, cũng được bằng an ?

Họ khách sáo với nhau mấy câu.

Lão tăng, đúng là Thiên Hoằng đại sư, nhìn Ngọc tiêu tiên Tử, hỏi :

— Vị nữ thí chủ nầy, có phải là Ngọc tiêu cô nương chăng ?

Ngọc tiêu tiên Tử cúi đầu :

— Đại sư còn nhớ đến tiện nữ, thật vinh hạnh cho tiện nữ biết bao !..

Thiên Hoằng đại sư mỉm cười :

— Cô nương nói quá lời !

Nhìn lên mình Lý thương Lan, đại sư tiếp :

— Bần tăng nghe Dương đại hiệp lâm nạn, vội xuất phát hơn trăm cao thủ trong bổn phái, chia đi khắp các nẻo đường, dò la tin tức...

Ngọc tiêu tiên Tử chân lời :

— Đại sư có thu hoạch được tin tức gì hữu ích chưa ?

Thiên Hoằng đại sư lắc đầu :

— Chưa có tin gì đích xác, mà cũng chẳng gặp Đào ngọc Bội !

Lý thương Lan thốt :

— Lão phu [illegible]

hẳn.

Thiên Hoằng đại sư nói gặp :

— Dương đại hiệp [illegible] ?

Lý thương Lan lắc đầu :

— Chừng như Dương mộng Hoàn đã được bần đưa vào núi trước rồi !

Thiên Hoằng đại sư thoáng lộ niềm vui :

— Nếu Dương đại hiệp ở trong núi, thì sớm muộn gì mình cũng gặp. Trong mười nhóm cao thủ do bần tăng phái đi các nơi, nếu có bị hại, thì cũng còn một số người sống sót, số đó có thể nội hôm nay, cũng sẽ đến đây.

Lý Thương Lan có ý mừng :

— Như vậy thì hay lắm ! Lão phu đang lo mình kém thế nếu có thêm người, thì được yên tâm hơn !

Thiên Hoằng đại sư tiếp :

— Theo bần tăng biết, chẳng phải chỉ có mỗi một phái Thiếu Lâm đến đây mà thôi đâu !

Lý Thương Lan gật đầu :

— Có cả Châu cô nương đến...

Thiên Hoằng đại sư nhấc bổng chiếc như ý lên :

— Có phải vị cô nương năm năm trước đây, từng giải cứu chín môn phái lớn khỏi nạn chăng ?

Lý thương Lan gật đầu :

— Phải đó, đại sư ! Ngoài Châu cô nương ra những người khác dù có đến đây với tất cả thiện chí, cũng cầm như vô dụng !

Thiên Hoằng đại sư sáng mắt :

— Nếu có Châu cô nương, thì còn lo gì không người điều khiển lực lượng thống nhất của các môn phái ?

Lý thương Lan tán một câu :

— Dọc đường đến đây, lão phu may mắn được hai nhóm trong quý phái cứu trợ !

Thiên Hoằng đại sư điềm nhiên :

http://tieulun.hopto.org

— Đương nhiên là phải tương trợ nhau, có chi đâu mà lão anh hùng phải bận tâm nhắc nhở đến !

Lý thượng Lan chợt hỏi :

— Đại sư từng gặp...

Vừa lúc đó, Ngọc tiêu tiên Tử kêu lên :

— Có năm vị đạo trưởng đến kia, chắc là người trong phái Vũ Đương !

Nơi cốc khẩu, năm người xuất hiện, trường kiếm bên mình, râu dài đến ngực, vận đạo bào. Họ tiến nhanh đến chỗ bọn Thiên Hoằng đại sư và Lý Thương Lan.

Thiên Hoằng đại sư thốt :

— Đúng rồi, chính các vị đạo trưởng trong Vũ Đương phái!

Bần tăng nhận ra Tịnh Huyền đạo trưởng !

Lý thương Lan thở dài :

— Vì việc của tiểu tế, mà các vị khổ nhọc quá...

Thiên Hoằng đại sư chận lại :

— Bần tăng từng đàm luận về Dương đại hiệp với các vị trưởng lão trong bổn phái, ai ai cũng nhìn nhận ra kiếp vận của vũ lâm trong vòng ba mươi năm tới sẽ do Dương đại hiệp đảm đương, hôm nay bần tăng có dẫn môn đệ đến đây, chẳng qua cũng vì kiếp vận tương lai của vũ lâm mà thôi, nào phải vì tình nghĩa riêng tư mà lão anh hùng thắc mắc ?

Bọn Tịnh Huyền đạo trưởng đã đến nơi.

Lý thương Lan vòng tay vái chào :

— Các vị đạo huynh lâu nay được mạnh ?

Tịnh Huyền đạo trưởng cười tươi :

— Đa tạ Lý lão anh hùng ! Chắc lão anh hùng cũng được thư nhàn ?

Thiên Hoằng đại sư đi ngay vào việc :

— Các vị đạo huynh có thấy manh mối gì chưa ?

Tịnh Huyền đạo trưởng lắc đầu :

— Nghe tin, là bần đạo lập tức dẫn mấy cao thủ đi liền, dọc đường chẳng gặp Đào ngọc Bội, đêm vừa qua bần đạo có

phái người sưu tầm quanh sơn cốc, nhưng cũng chẳng phát giác ra Đào ngọc Bội có mai phục đồng đảng. Còn đại sư, đã có manh mối chi chăng ?

Thiên Hoằng đại sư lắc đầu, thở dài :

— Cũng như đạo huynh !

Ngọc tiêu tiên Tử ngầm quan sát năm vị đạo trưởng vừa đến, thấy người nào cũng có vẻ mỏi mệt, thầm nghĩ :

Họ là những tay có công phu tu vi thâm hậu, nếu mệt nhọc như thế nầy, hẳn phải có cố gắng trên sức mình ! Nhưng họ đã làm gì ?

Nàng thốt :

— Địch trong bóng tối, chúng ta ở ngoài ánh sáng, chúng thấy ta, ta không thấy được chúng, rất có thể chúng không bỏ sót mọi cử động của ta, do đó sự gặp gỡ chúng, không phải do ta mỗi lúc muốn mà được, chỉ khi nào chúng muốn là chúng xuất hiện, vậy có tìm gặp chúng cũng vô ích, hiện tại các vị nên nghỉ ngơi cho lại sức, phòng ứng phó với chúng !

Tịnh Huyền đạo trưởng gật đầu

— Ngọc Tiêu cô nương nói phải. Qua con đường dài, lại thêm một đêm không ngủ để sưu tầm chúng, bọn bần đạo cảm thấy mệt mỏi vô cùng !

Ngọc tiêu tiên Tử tiếp :

— Phía bên tả, có khoảng đất cỏ, khá thanh tịnh, các vị hãy đến đó điều tức một lúc, chúng tôi xin làm hộ pháp cho !

Tịnh Huyền khiêm cung tạ ơn :

— Thật phiền các vị quá !

Lý Thương Lan trầm giọng mặt :

— Vì một tiểu tế mà làm nhọc đến phần đông hào kiệt anh hùng, thật lão phu hết sức áy náy.

Bỗng một nàng Hoa Nga kêu lên :

— Đào ngọc Bội đến !

http://tieulun.hopto.org

Mọi người giật mình, cùng nhìn ra, thấy Đào ngọc Bội bước đến, lưng giắt kiếm Kim Hoàn, tay cầm cờ nhỏ có chữ Lệnh.

Nhưng, Ngọc tiêu tiên Tử thốt :

— Người đó không phải là Đào ngọc Bội !

Lý thương Lan nhìn người đó một chút :

— Hình dáng thì có giống thật, nhưng người nầy kém họ Đào cái vẻ tàn độc.

Thiên Hoằng đại sư cau mày :

— Giống thật đấy, nhưng hắn chẳng phải là Đào ngọc Bội thì là ai ?

Lý thương Lan buông gọn :

— Hắn là ai mặc hắn, chúng ta nhất định không để cho hắn vuột khỏi tay !

Người đó, đến gần, còn cách độ hai trượng, đứng lại, cao giọng thốt :

— Tôi vâng linh gia sư, đến đây...

Thiên Hoằng đại sư chận lại :

— Linh sư là ai ?

Người đó đáp :

— Gia sư là Đào ngọc Bội !

Thiên Hoằng đại sư khẻ giật mình :

— Sư phó và đệ tử sao giống nhau như khuông đúc ? Thí chủ tên họ là chi ?

Người đó đáp :

— Tại hạ họ Thương, tên Long.

Ngọc tiêu tiên Tử a lên tiếng :

— Người đứng hàng Quý trong Tứ Lệ của Đào ngọc Bội ?

Thương Long gật đầu :

— Phải !

Lý thương Lan lạnh lùng hỏi :

— Sư phó ngươi ở đâu ?

Thương Long lắc lắc bàn tay có lá bài chữ Lệnh, lạnh giọng đáp :

— Gia sư bận bố trí trận đồ Thiên La Địa Võng, không rảnh rang hội kiến với các vị.

Ngọc tiêu tiên Tử dịch bước chận đường lùi của Thương Long, đoạn hỏi :

— Đào ngọc Bội không chịu xuất hiện hội diện với bọn ta, thì ngươi ở lại làm con tin, ngươi chịu chăng ?

Bàn tay kia sờ vào dốc kiếm Kim Hoàn, Thương Long lại vẫy vẫy lá cờ Lệnh, đáp :

— Nếu các vị muốn gặp mặt Dương mộng Hoàn và Lam tiều Điệp tốt hơn hết hãy nghe theo tại hạ !

Thiên Hoằng đại sư lại hỏi :

— Dương đại hiệp hiện giờ ở đâu ?

Thương Long không đáp câu hỏi, chỉ lập lại những lời vừa rồi :

— Nếu các vị muốn gặp Dương mộng Hoàn, xin nghe lời tại hạ !

Lý thương Lan hừ một tiếng :

— Nghe theo ngươi ?

Thương Long gật đầu :

— Đúng vậy ! Bây giờ các vị cứ đi theo tại hạ, đến một chỗ bí mật, đến đó rồi các vị sẽ thấy được người mình muốn gặp !

Thiên Hoằng đại sư nhìn thoáng sang Tịnh Huyền đạo trưởng, rồi liếc qua Lý thương Lan, đoạn hỏi :

— Đào ngọc Bội là người đa trá, lắm mưu mô, ngươi lại là đệ tử của hắn, bọn ta làm sao tin được ngươi ?

Thương Long trầm lạnh giọng :

— Các vị không tin thì thôi, tại hạ cũng còn cách nào khác...

Tay hữu của hắn nhít động, một tiếng soạt vang lên, Kim Hoàn Kiếm đã ra khỏi vỏ. Hắn quắc mắt gằn từng

http://tieulun.hopto.org

— Các vị tưởng đông người là có thể lấn áp được tại hạ ?

Thiên Hoằng đại sư khoát tay ngăn chận đồng bọn đang lăm le vung vũ khí, thốt :

— Được rồi, bần tăng xin đi theo ngươi, để gặp Dương đại hiệp, nếu ngươi định lừa bần tăng, thì đừng trách sao bần tăng hạ thủ đoạn !

Thương Long thốt :

— Muốn đến tận chỗ ở của Dương đại hiệp, tất phải qua một vùng hiểm trở, nếu các vị ngại hiểm nguy, thì tốt hơn là đừng đi !

Thiên Hoằng đại sư cười nhẹ :

— Nếu quả thật đi mà gặp được Dương đại hiệp, thì bọn ta sá gì hiểm nguy ?

Thương Long gật đầu :

— Vậy các vị hãy theo ngay tại hạ !

Rồi hắn quay mình, bước đi liền.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thầm nghĩ :

— Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn độ mấy năm gần đây mà Dương mộng Hoàn lại thành danh như thế ! Đến bậc chưởng môn phái Thiếu Lâm cũng trọng vọng chàng, và tình nguyện vất vả vì chàng ! Hắn chàng phải có tác phong đáng kính lắm mới được vậy !

Tịnh Huyền đạo trưởng thốt :

— Đại sư, nếu gã ấy đưa chúng ta vào tử địa, chẳng hóa ra mình bị Đào ngọc Bội lừa dễ dàng quá !

Thiên Hoằng đại sư day mặt sang Lý thương Lan đáp :

— Trong thiên hạ, không có nơi nào đáng gọi là hiểm địa hơn là cầu giây núi treo của Lý Bang chủ ngày trước !

Lý thương Lan mỉm cười, không thốt tiếng nào.

Họ đi vào một con đường dài, và hẹp, trong sơn cốc.

Hai bên đường, vách đá đứng sửng, cao hàng trăm trượng, nhìn mút mắt chẳng thấy một ngọn cỏ, dù cho ai có thuật khinh công tuyệt diệu cũng không thể leo bên trên được.

Vào đây rồi, chỉ có việc đi tới, nếu không quày trở lại, chỉ đưng hòng lên cao. Đi sâu vào độ ba mươi trượng, họ thấy con đường hẹp lại, bất quá chỉ vừa đủ cho một người đi thôi.

Lý thương Lan dẫn đầu nội bọn, đi sát bên gã thanh niên cầm cờ lịnh, lão cử cao chiếc trượng, chỉ thẳng vào lưng gã, lạnh lùng thốt :

— Nếu ngươi manh tâm làm điều gì không phải, thì ta sẽ phá vỡ tâm can ngươi ngay !

Thương Long quay nhìn lão, điểm một nụ cười :

— Nếu các hạ không muốn gặp Dương mộng Hoàn, xin cứ hạ thủ, tại hạ chết là khỏi phải dẫn đường các vị, chứ có sao đâu ?

Lý Thương Lan hừ một tiếng :

— Ngươi chẳng giở trò gì ra, thì ta giết ngươi làm gì ?

Thương Long không phản ứng gì cả, để mặc Lý thương Lan chong đầu trượng nơi hậu tâm, hắn đưa cao lá cờ lên, vừa vẫy vừa bước đi.

Thiên Hoằng đại sư, Tịnh Huyền đạo trưởng và Ngọc tiêu tiên Tử, các vị đạo nhân kia, đều là những tay từng trải giang hồ, kinh nghiệm có thừa, họ thấy thanh niên cứ vẫy mãi lá cờ lịnh, biết là trong lòng sơn cốc có mai phục, tất cả đều đề cao cảnh giác, cùng đảo mắt quan sát tả hữu, trước sau.

Nhưng họ chẳng thấy gì khả nghi cả, ít nhất cũng trong tầm nhãn lực của họ.

Qua khỏi con đường hẹp, họ đến một khoảng đất trống, cỏ mọc như thảm, trên khoảng đất trống đó, có rất nhiều chiếc ghế.

Lý thương Lan quay lại nhìn tất cả, thần sắc có phần

http://tieulun.hopto.org

nào tấn định, thốt :

— Có lẽ đã đến nơi rồi !

Thương Long cất tiếng :

— Xin các vị ngồi đây, chỉ cần các vị an an tịnh tịnh, đừng vọng động là tại hạ dám báo đảm an toàn cho các vị !

Ngọc tiêu tiên Tử hỏi :

— Dương mộng Hoàn ở đâu ?

Thương Long cười nhạt :

— Lời nói của gia sư, nặng như núi Thái, các vị an tâm ngồi đây, trong khoảnh khắc, sẽ trông thấy người các vị, muốn thấy !

Ngọc tiêu tiên Tử đảo mắt nhìn quanh, nhận ra, ngoài con đường vừa trải qua, chung quanh toàn là vách núi, chẳng có lối thông, nàng thầm nghĩ :

— Nếu chúng chận tại đầu đường đó, thì tất cả cầm như bị giam cầm tại đây suốt đời !

Thiên Hoằng đại sư và Lý thương Lan cũng có ý nghĩ đó, cả hai cho rằng nếu Đào ngọc Bội dùng hỏa công, thì cả bọn chết gấp !

Thương Long bước đi một quảng, đột nhiên dừng chân hú vọng một tiếng dài.

Tiếng hú vừa vang lên, từ trên đầu núi, một đường giây dài thòng xuống, Thương Long chụp giây, leo lên, nhanh như vượn.

Hắn không leo trọn đường giây, lên được nửa chừng, ngang lưng núi, nơi đó có một gành đá nhô ra, hắn buông giây, lấy đà nhảy lên gành đá đó, mất dạng.

Lý thương Lan quan sát cục diện một lúc, gọi Thiên Hoằng đại sư và Tịnh Huyền đạo trưởng :

— Hai vị đạo huynh nghĩ sao, lão [illegible] rằng Đào ngọc Bội đã bố trí nơi nầy thành một [illegible] trong [illegible] ?

Thiên Hoằng đại sư gật đầu :

— Đúng vậy ! Nếu chúng ta dụ được hắn xuống đây, nhất định chúng ta phải liều tử chiến với hắn !

Lý thương Lan thở dài :

— Đã chắc gì Đào ngọc Bội dám xuất hiện giao chiến với ta trong lúc nầy.

Tịnh Huyền đạo trưởng thốt :

— Bần đạo chỉ ngại Đào ngọc Bội dùng Dương đại hiệp, hiệp làm mồi nhử chúng ta vào sâu hiểm địa, nếu dùng vậy thì thật phiền lắm !

Thiên Hoằng đại sư gật đầu :

— Rất có thể như vậy, song đã vào đến đây rồi, chúng ta chỉ còn có cách là chờ xem hắn giở trò gì !

Lý thương Lan đưa tay phất nhẹ chòm râu, cười lớn :

—Các vị đạo huynh vì tiểu tế mà vào sâu hiểm địa lão phu cảm kích vô cùng, chỉ như, việc trừ diệt bọn Đào Ngọc Bội giải cứu tiểu tế là phần phụ thuộc, cái mục đích chánh là vì vũ lâm mà dứt mối hậu hoạn...

Thiên Hoằng đại sư chận lại :

— Hai việc đều đáng làm, và phải làm việc cứu Dương đại hiệp cũng quan trọng chẳng kém việc trừ mối hoạn họa cho vũ lâm sau nầy. Tuy nhiên chúng ta đến đây hôm nay, phần việc chánh là giải cứu Dương đại hiệp, giả sử đồng thời sát hại được Đào ngọc Bội cũng tốt, bằng không thì sau nầy chúng ta sẽ nhân cơ hội khác.

Lý thương Lan không nói gì nữa, trong thâm tâm lão khoan khoái vô cùng, lão thầm nghĩ :

Nếu tất cả đều dồn tâm lực vào việc cứu người, duy nhất cứu người, thì dù Đào ngọc Bội có đưa ra điều kiện gì, họ cũng đáp ứng !

Thực ra, Lý thương Lan muốn hết cả hai việc cùng được thực hiện một lúc, và cùng có kết quả tròn vẹn, bởi lão oán hận Đào ngọc Bội vô tưởng.

Tịnh Huyền đạo trưởng trầm ngâm một lúc, rồi hỏi :

— Giả sử Đào ngọc Bội không ra mặt, mà lại chận lối ra của bọn ta, thì mình phải làm sao đây ?

http://tieulun.hopto.org

Thiên Hoằng đại sư thở dài :

— Chỉ còn có cách là thông tin tức ra ngoài, gọi người tiếp viện ! Chúng ta phải nhìn nhận là không đủ sức vượt qua các nơi mai phục của chúng !

Vừa lúc đó, nơi đầu đường, chỗ ra vào sơn cốc, có bóng dáng một thanh niên, mường tượng Đào ngọc Bội, tay cầm lệnh kỳ, bước tới.

Phía sau gã thanh niên đó, là Nhất dương Tử, dẫn đầu trong bọn Tam Tử Côn Lôn, cùng một lão già cầm gậy trúc xanh.

Lý thương Lan vội vòng tay chào :

— Đạo huynh vừa đến ?

Nhất dương Tử đáp lễ :

— Dọc đường bận chút việc, nên đến trễ !

Lý thương Lan day qua lão nhân cầm trượng trúc :

— Lâu nay, Văn huynh được mạnh ?

Lão nhân đó bật cười ha hả :

— Đa tạ ! Đa tạ ! Tiểu đệ ở đây, chờ các vị đã lâu !

Thiên Hoằng đại sư và Tịnh Huyền đạo trưởng cũng vái chào những người mới đến. Họ cùng ngồi xuống ghế.

Lão nhân đó, là chưởng môn phái Hoa Sơn, họ Văn, tên Công Thái, ngoại hiệu Đạn Chỉ Thần Hoàn.

Văn công Thái dặng hắng một tiếng :

— Tại Hoa Sơn, tiểu đệ nghe đồn Đào ngọc Bội đã tái nhập giang hồ, hãm hại rất nhiều cao thủ, trùng hưng Thiên Long Bang, quy tụ thuộc hạ, cốt gầy thành thế, Dương đại hiệp vì chống đối hắn mà phải chuốc họa vào thân, đáng ra, đệ phải đến sớm hơn, nhưng vì bận luyện hai môn công, do đó phải chậm trễ. Đến sơn cốc, lại gặp Nhất dương Tử đạo huynh rồi cả hai được tiểu tử nầy đưa vào đây...

Lão day qua, tìm gã thanh niên đó, nhưng hắn đã biến mất dạng. Lão hừ một tiếng, tiếp :

— Hắn cũng nhanh chân chứ !

Thiên Hoằng đại sư cất tiếng :

— Chúng ta tìm biện pháp ngăn chặn quần hùng, đừng để họ bị lừa vào chốn tử địa nầy.

Nhất Dương Tử trầm giọng :

— Vào đây rồi còn mong gì ra được mà ngăn chặn ai nữa ?

Văn công Thái khẳng khái :

— Tiểu đệ xin liều mạo hiểm xem sao !

Ngọc tiêu tiên Tử khoát tay :

— Không được đâu !

Văn công Thái cau mày :

— Tại sao lại không được ?

Ngọc tiêu tiên Tử đáp gọn :

— Đào ngọc Bội hắn phải có mai phục cao thủ và cơ quan suốt con đường hẹp xuyên qua sơn cốc, nếu liều lĩnh xông ra, là bị chúng sát hại ngay !

Văn công Thái trầm giọng :

—Nếu không trở ra, thì làm sao ngăn chặn những người sau vào đây ? Chẳng lẽ để tất cả cùng chui vào rọ ạ ?

Ngọc tiêu tiên Tử thở dài :

— Còn biết làm sao ?

Tịnh Huyền đạo trưởng cũng ngăn lại :

— Văn huynh đừng nóng nẩy, hãy nghĩ cách nào khác xem ?

Vừa lúc đó, có tiếng chuông vang lên inh ỏi.

Tịnh Huyền đạo trưởng cau mày, lẩm nhẩm :

— Đào ngọc Bội lại định giở trò gì đây ?

Ngọc tiêu tiên Tử suy nghĩ một chút :

— Chắc hắn muốn nói với chúng ta điều gì...

Quả nhiên, tiếng chuông dứt, từ nơi ngọn núi phía Tây, có giọng nói sang sảng vang lên :

— Dương Mộng Hoàn sắp sửa xuất hiện đây, các vị chớ

http://tieulun.hopto.org

lấy mắt nhìn chứ hắn chẳng nói được !

Thiên Hoằng đại sư gằn giọng :

— Tại sao lại không nói chuyện được ?

Giọng nói đó tiếp tục vang lên :

— Hắn bị điểm huyệt, tai nghe được chứ miệng chẳng nói được...

Người đó dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Các vị phải ghi nhớ điều nầy, hắn không thể cử động được, nếu các vị vọng động, toan cứu hắn, chạm vào người hắn là hắn chết ngay !

Câu nói vừa buông dứt, một chiếc sào dài, bằng sắt được đưa ra.

Đầu sào có một sợi giây màu đỏ, cuối sợi dây, có một tấm vàng, Dương mộng Hoàn ngồi xếp bằng tròn trên tấm vàng đó. Chung quanh tấm vàng, không có vòng thành ngăn ngừa chàng rơi xuống, mà bên dưới thì đá nhọn lỏm chỏm, trong như một rừng đao kiếm.

X

CHƯƠNG LXIX

ĐÁY CỐC KINH HỒN

Thiên Hoằng đại sư nhìn Dương mộng Hoàn, vận khí đơn điền, thốt :

— Cho Dương đại hiệp hay, hiện nay anh hùng trong thiên hạ đều tề tựu tại đây, tìm cách giải cứu cho đại hiệp ! Xin đại hiệp hãy kiên nhẫn chờ, chỉ trong vòng vài hôm nữa thôi đại hiệp cũng thoát khỏi nạn. Liệu Đắc ngọc Bội có võ công cao tuyệt đến đâu, cũng chẳng chống đỡ nổi toàn thể hào kiệt trên giang hồ !

Dương mộng Hoàn [illegible] đại sư chăng, chỉ thấy chàng [illegible]

Giọng nói sang sảng trước đó, lại vang lên :

— Các vị còn muốn nói gì, hãy nói nhanh lên, hắn không thể xuất hiện lâu được.

Văn Công Thái ức độ, từ chỗ họ đứng lên đến Dương mộng Hoàn, chiều cao không quá bốn mươi trượng, tuy nhiên, một người dù có võ công cao như thế nào, cũng chẳng thể vọt lên tới đó.

Lão suy nghĩ một chút đoạn các giọng gọi :

— Bọn ta có điều cần thương lượng với Dương đại hiệp, ngươi hãy hạ thấp tấm vàng xuống một chút đi, cho dễ bề nói chuyện !

Người có giọng nói sang sảng, bật cười ha hả :

— Các vị đừng mong ước gì hơn ! Dương mộng Hoàn được đưa ra cho các vị nhìn thấy, là để chứng tỏ với các vị, bọn chúng tôi thủ tín vậy thôi, bây giờ các vị đã rõ là chúng tôi thủ tín, thì có sự gì xảy đến cho các vị, các vị cũng không còn oán trách chúng tôi được !

Y dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Các vị thừa hiểu, muốn gặp Dương mộng Hoàn, phải dấn thân vào hiểm địa, đó là các vị tự nguyện, đừng cho rằng chúng tôi có mưu kế gì !

Y từ từ rút chiếc sào, trong phút giây, Dương mộng Hoàn khuất dạng sau gành đá.

Bên dưới, mọi người dù có tài xoay trời chuyển đất, cũng đành lấy mắt mà nhìn, chẳng biết làm sao hơn.

Văn Công Thái thở dài :

— Nếu hắn chịu hạ thấp tấm ván xuống độ hai mươi trượng, thì chúng ta còn có thể cứu Dương đại hiệp được !

Tịnh Huyền đạo trưởng gật đầu :

— Đúng vậy ! Chúng ta có thể phóng phi đao, cắt đứt đường giây, rồi bên dưới nầy mình hứng Dương đại hiệp, thì làm gì rơi xuống dám đá nhọn kia được ?

Thiên Hoằng đại sư nhìn lên ngọn núi phía Tây, quan sát một lúc, trầm giọng thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu các vị quả có ý mạo hiểm, quyết tâm giải cứu Dương đại hiệp, thì bần tăng tình nguyện đi tiên phong, tìm cách lên tận đỉnh núi đó, chúng ta phải lên trên đó mới được

Đại sư thốt xong, không chờ ai đáp, phăng phăng đi tới.

Mọi người đều biết là đại sư có kế hay, không ai do dự, theo sát bên liền.

Đến chân núi đó, Thiên Hoằng đại sư bất thình lình nhún chân nhảy vọt lên, cao độ hai trượng đưa lưng vào vách đá rồi từ đó giở thuật Bích Hổ Du Tường tiến lên.

Bên trên, một tràn cười ngạo nghễ vọng xuống, tiếp theo là một tảng đá to lớn rơi xuống.

Tảng đá đó, nặng ít nhất cũng trên ngàn cân, đà rơi xuống phải nhanh vô tưởng tiếng rơi vang lên ầm ầm.

Ngọc Tiêu Tiên Tử kêu to :

— Đại sư dừng mạo hiểm ! Hãy xuống gấp, tôi có điều nầy cần trình với đại sư !

Thiên Hoằng đại sư nghe tiếng động bên trên đầu ngẩng mặt lên xem, với dịch thân mình quá một bên, xa chỗ cũ hơn năm thước, đại sư vẫn giữ tư thế do thuật Bích Hổ du Tường dán chặt mình vào vách.

Trong khi đó, tảng đá rơi xuống, đúng ngay chỗ đại sư vừa rời bỏ.

Bốn hòa thượng hộ vệ Thiên Hoằng đại sư xám mặt, mồ hôi đm ướt mình.

Ngọc tiêu tiên Tử day qua Lý thương Lan, thấp giọng thốt :

— Lão tiền bối tìm cách nào ngăn chặn Thiên Hoằng đại sư đừng liều lĩnh như vậy !

Lý thương Lan thở dài :

— Cơ hội đã mỏng manh rất hiếm, huống chi khi giở thuật Bích Hổ du Tường, thì chẳng ai có thể đương cự được với địch...

Ngọc tiêu tiên Tử hấp tấp tiếp :

— Đã biết như vậy rồi, sao tiền bối không ngăn trở ? Đào ngọc Bội chuẩn bị chu đáo lắm, đừng nói chi những biện pháp khác của hắn, chỉ nội các việc lăn đá từ trên xuống cũng đủ gây nguy hại cho chúng ta rồi. Trong trường hợp nầy nếu cứ hành động theo tánh khí thì chỉ thiệt thân chứ chẳng ích gì, không ai có mình đồng xương sắt chịu nổi những tảng đá khổng lồ đó !

Lý thương Lan vận khí lên đan điền, cất giọng gọi :

— Xin đại sư xuống ngay !

Tịnh Huyền đạo trưởng cũng cất tiếng :

— Từ từ mà bàn luận, ắt phải có kế hay, đạo huynh khổ tâm làm chi mà liều lĩnh thế ? Nếu rủi ro như thế nào, thì sự hy sinh của đạo huynh cũng chẳng mang lại ích lợi gì cho ai cả !

Văn công Thái cũng phụ họa :

— Hy sinh mà chẳng nắm được một thắng lợi nhỏ mọn, thì hy sinh làm gì ? Đại sư hãy xuống ngay, chúng ta bàn luận lại !

Thiên Hoằng đại sư thấy mọi người đều ngăn trở, bắt buộc phải tụt xuống, đến đất rồi, buông tiếng thở dài :

— Miễn cứu được Dương đại hiệp rồi, dù bần tăng có mất mạng, cũng vui !

Từ bao lâu, vị chưởng môn phái Thiếu Lâm từng được tiếng là người trầm ổn nhất, chẳng biết tại sao lại nóng nảy đến liều lĩnh trong việc giải cứu cho Dương mộng Hoàn.

Tịnh Huyền đạo trưởng thốt:

— Chúng ta đã đến nơi đây rồi, dĩ nhiên là phải giải cứu cho Dương đại hiệp bằng mọi cách song ít nhất cũng phải tìm phương cách nào hữu hiệu, dù có vì phương cách đó mà hy sinh tánh mạng, cũng cam tâm. Thiết nghĩ đạo huynh hãy từ từ mà liệu lượng, có nóng nảy cũng chẳng làm gì được !

Văn công Thái cười nhẹ :

— Hiện tại, song phương đã ở trong cái thế không đội

http://tieulun.hopto.org

chung trời rồi, dù chúng ta có dẹp bỏ ý định cứu nạn cho Dương đại hiệp, Đào ngọc Bội cũng chẳng dễ dàng buông tha chúng ta !

Thiên Hoằng đại sư thở dài :

— Các vị phải hiểu rằng, nếu chúng ta làm bức hắn quá, rất có thể hắn sẽ giết chết Dương đại hiệp trước, rồi tìm cách đào tẩu sau, cho nên muốn tử chiến với hắn, mình phải làm sao giải cứu đại hiệp thoát khỏi tay hắn, như vậy mới đúng là kế vạn toàn, giờ phút nào đại hiệp còn trong tay hắn, là chúng ta chưa có thể hạ thủ đoạn phân định thư hùng với hắn !

Lý thương Lan gật đầu :

— Đại sư nói phải đó. Nếu Đào ngọc Bội thấy không còn lối thoát, hắn sẽ liều hắn giết Dương mộng Hoàn rồi, chúng ta có giết lại hắn, cũng bằng thừa !

Bỗng, Ngọc tiêu tiên Tử kêu lên :

— Ai đó vậy ?

Mọi người nhìn theo hướng mắt của nàng, thấy Đào ngọc Bội đang nắm giây tụt xuống.

Đường giây không đến sát mặt đất, chỉ còn cách độ vài trượng là tận cùng, Đào ngọc Bội buông tay, nhảy xuống.

Thiên Hoằng đại sư lạnh lùng nhìn hắn, gằn giọng :

— Ngươi là Đào ngọc Bội giả hay thật đấy ?

Đào ngọc Bội cười mỉa :

— Trong thiên hạ ngày nay, chỉ có một Đào ngọc Bội thôi làm gì có Đào ngọc Bội thứ hai mà hỏi là giả hay thật ?

Tinh Huyền đạo trưởng hừ một tiếng :

— Có kẻ trang phục như ngươi, cũng hơi thọt chân như ngươi, nhưng kẻ đó không thừa nhận là Đào ngọc Bội !

Đào ngọc Bội so hai vai :

— Cái tên mũi trâu ăn nói hồ đồ, làm gì có người một chân giống ta ? Hôm nay ta quyết đánh ngươi què một chân để trị cái tội nói năng vu vơ đó !

Đào ngọc Bội từng xưng mình là bậc đại anh hùng, phong

lưu tài tuấn số một trong võ lâm, rất ghét ai gọi hắn là gã thọt chân.

Văn công Thái cười hà hà :

— Vậy ngươi là Đào ngọc Bội thật ?

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Chứ còn ai nữa ?

Văn công Thái trầm giọng :

— Ngươi đơn thân độc lực, dám xuống chân núi bội diện với chúng ta, cái gan của ngươi cũng to đấy !

Đào ngọc Bội, nhìn đối mày, toan phát tác, chẳng rõ nghĩ sao, hắn lại dằn lòng đứng bất động.

Ngọc tiêu tiên Tử hỏi :

— Ngươi xuống đây, định nói gì với chúng ta ?

Đào ngọc Bội đảo mắt nhìn mọi người một lượt, lạnh lùng đáp :

— Khuyên các vị một vài lời !

Văn công Thái hừ nhẹ :

— Cứ nói đi, chúng ta nghe xem sao !

Đào ngọc Bội dặng hắng một tiếng :

— Các vị hiện tại đã lâm vào hiểm địa, điều đó thiết tưởng tại hạ chẳng nói ra, các vị cũng thừa hiểu rồi !

Văn công Thái bĩu môi :

— Ta chẳng thấy có gì đáng sợ nơi đây cả !

Đào ngọc Bội không nao núng, tiếp :

— Dù các vị hiệp lực, đồng tâm, cũng chẳng thể cứu được Dương mộng Hoàn dễ dàng như các vị tưởng !

Văn công Thái lại xì một tiếng :

— Ta chẳng thấy khó khăn gì cả !

Đào ngọc Bội cau mày :

— Vậy là các vị không tin ?

Văn công Thái cười ròn :

— Đương nhiên !

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội, bình tĩnh hỏi:

— Các vị muốn thấy như thế nào mới chịu tin ?

Tịnh Huyền đạo trưởng, Thiên Hoằng đại sư, Lý thương Lan và Văn Công Thái không hẹn mà đồng cả bốn người cùng nhích động thân hình, đứng theo bốn góc, bao vây Đào ngọc Bội. Ngọc tiêu tiên Tử và mấy hòa thượng, vào đạo nhân kia cũng bọc một vòng bên ngoài.

Đào ngọc Bội không hề sợ hãi, trầm giọng hỏi :

— Các vị định làm gì ?

Văn công Thái trừng mắt nhìn hắn :

— Nếu ngươi là Đào ngọc Bội thật, thì hãy đáp ứng chúng ta một việc !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Việc gì ?

Văn công Thái buông gọn :

— Tức khắc hạ lịnh phóng thích Dương mộng Hoàn !

Đào ngọc Bội ngẩng mặt lên không, bật cười rồn rã :

— Văn công Thái ! Ngươi từ Hoa Sơn đến đây, mang theo được mấy người ?

Văn công Thái đáp :

— Ta chỉ có một mình ! Mà ngươi hỏi thế để làm gì ?

Đào ngọc Bội thốt :

— Rất tiếc ! Nếu người trong phái Hoa Sơn đến đây đông một chút, thì tại hạ sẽ cùng các vị giao đấu để xem cách liên thủ bắt địch nhân như thế nào !

Văn công Thái thoáng biến sắc, toan phát tác, nhưng chẳng rõ nghĩ sao, lại thôi.

Thiên Hoằng đại sư cao giọng niệm phật hiệu, đoạn cất tiếng :

— Đào thí chủ, buông con dao sát sanh, là tức khắc thành Phật, bần tăng yêu cầu Đào thí chủ một điều...

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Có phải là điều phóng thích Dương mộng Hoàn chăng ?

Thiên Hoằng đại sư gật đầu :

— Đúng đó, thí chủ !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Phóng thích hắn, chẳng phải là điều khó khăn chi đó, bất quá, các vị chấp thuận một điều kiện !

Thiên Hoằng đại sư trầm giọng :

— Điều kiện như thế nào ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Phải Thiếu Lâm tự nhận việc liên hiệp chín đại môn phái đồng suy tôn tại hạ làm minh chủ vũ lâm, khi nào việc hoàn thành rồi, tại hạ phóng thích Dương mộng Hoàn.

Thiên Hoằng đại sư từ tốn thốt :

— Điều đó, cần phải do ý nguyện chung của toàn thể vũ lâm, nhân tâm thuận thì việc gì cũng thành, mọi người bất mãn thì bần tăng làm sao cưỡng bức người ta được ?

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Tại hạ chẳng cần đến ý nguyện của ai, chỉ cần các vị hiện diện đây tỏ rõ, nếu các vị phát thệ là ủng hộ tại hạ lên ngôi vị minh chủ, là được !

Văn Công Thái bật cười ha hả :

— Đào ngọc Bội ! Ngươi có thấy là ngươi cuồng vọng chăng ?

Đào ngọc Bội cười ngạo nghễ :

— Các vị không bằng lòng, thì tại hạ có cách khác !

Thiên Hoằng đại sư cười nhẹ :

— Ít nhất Đào thí chủ cũng nên nhìn qua hiện tình như thế nào, rồi sau đó mới lấy quyết định chứ !

Đào ngọc Bội bỉu môi :

— Hiện tình làm sao ?

Thiên Hoằng đại sư điềm nhiên :

— Thí chủ thấy đó, bọn bần tăng rất đông người, nhưng chẳng hề cậy số đông liên thủ bức bách thí chủ. Tuy nhiên nếu lâm vào trường hợp bất đắc dĩ, thì cũng vẫn có thể tùng quyền...

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội cười lớn :

— Đơn thân, độc kiếm, từ đỉnh núi xuống đây, nếu nói rằng tại hạ sợ các vị thì chẳng hóa ra Đào ngọc Bội này điên mà mang xác đến nạp cho các vị à ? Không dâu, đại sư, nếu sợ thì chẳng bao giờ tại hạ xuống đây !

Lý thương Lan hừ lạnh một tiếng :

— Ngươi nói lớn lối quá !

Đào ngọc Bội nhìn thoáng qua Lý thương Lan, trầm giọng thốt :

— Ta đã tha ngươi một lần rồi, tình nghĩa giữa chúng ta cầm như tận diệt. Kể từ hôm nay trở đi, nếu bắt buộc phải động thủ, ta sẽ chẳng bao giờ nương tay, ngươi nên nhớ điều đó mà đè dặt lời nói :

Lý thương Lan rùn vai :

— Đào ngọc Bội ! Dưới con mắt ta, ngươi luôn luôn là tên phản bạn, đối thầy, ngươi làm gì thắng nổi ta mà hòng rêu rao nương tay buông thả ?

Đào ngọc Bội nghiêm giọng :

— Trong các vị đây, nếu không là chưởng môn, trưởng giáo, thì cũng là nhân vật thượng đẳng trên giang hồ, thế tại sao không thức thời mà nắm cái cơ tiến thoái ? Cần phải đợi khi nào nhìn thấy quan tài trước mắt mới biết sợ cái chết sao? Đào ngọc Bội này có cách khiến cho các vị tâm phục khẩu phục có như vậy các vị mới chịu quy phục tại hạ !

Hắn dừng tại một chút, rồi tiếp :

— Các vị thừa hiểu, sông rộng sóng sau đùa sóng trước, trường đời hậu bối nối tiền nhân, các vị đã độc chiếm ngôi vị thượng tôn trên giang hồ suốt mấy mươi năm dài, thiết tưởng cũng quá lắm, không sớm nhượng bộ cho bọn hậu sanh, thì chẳng những mang tiếng cố vị tham quyền, mà lại còn chuốc họa vào thân !

Thiên Hoằng đại sư cười lạnh :

— Thì chủ luận rất [illegible] thì chủ đưa đẩy

tư cách giữ ngôi vị mình chủ vũ lâm !

Đào ngọc Bội cười mỉa :

— Nếu tại hạ không đủ tư cách, thì ai mới xứng đáng cho ?

Thiên Hoằng đại sư tiếp :

— Dương mộng Hoàn đại hiệp !

Đào ngọc Bội bật cười ngạo nghễ :

— Dương mộng Hoàn ? Nếu trong trường hợp nào đó, tại hạ giết chết Dương mộng Hoàn, các vị có còn suy tôn hắn vào ngôi vị thượng đỉnh đó chăng ?

Hắn lại cười, rồi lạnh lùng tiếp :

— Tại hạ phải giết hắn, để cho các vị không còn đặt kỳ vọng nơi hắn !

Văn công Thái hừ một tiếng :

— Ngươi đơn thân độc kiếm xuống tận đây, hội diện với bọn ta, dứng là ngươi đã làm một sự thất sách ?

Đào ngọc Bội bĩu môi :

— Các vị tin rằng có thể cầm chân Đào ngọc Bội này tại đây à ?

Văn công Thái trầm giọng :

— Sự tình đã như thế này, ta nghĩ chẳng còn biện pháp nào khác !

Đào ngọc Bội đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy mình bị bao vây chặc chẽ quá, điềm nụ cười lạnh, gằn từng tiếng :

— Đứng theo bộ vị như vậy, chắc các vị định đồng thời xuất thủ ?

Văn công Thái điềm nhiên :

— Biện pháp quyền, bất đắc dĩ chúng ta phải áp dụng phương pháp đó ! Còn như ngươi quá sợ, thì ta cứ một đấu một, và ngươi dẫn trên chính là ta !

Theo câu nói, tay lão chớp lên, chiếc trượng bằng trúc xanh đã theo tay điểm tới.

Bằng một thủ pháp nhanh hơn điện chớp Đào ngọc Bội

http://tieulun.hopto.org

[illegible] tay hữu rút kiếm [illegible], trường trúc ra ngoài, cười lạnh hỏi :

— Các vị đấu từng người một, chẳng hóa ra phiền phức lắm sao ?

Thấy thủ pháp của hắn, Văn Công Thái giật mình, thầm nghĩ :

— Võ công của hắn quả đã tiến bộ phi thường !

Trong lúc đó, Đào ngọc Bội lại đâm thẳng mũi kiếm sang Thiên Hoằng đại sư, đồng thời hét to :

— Cái ý của tại hạ là muốn các vị cùng một lượt xuất thủ, tránh cho tại hạ khỏi phí thì giờ !

Tay tả theo liền câu nói, tung một chưởng sang Tịnh Huyền đạo trưởng.

Văn Công Thái cao giọng :

— Hắn cuồng ngạo như thế, chúng ta chẳng cần phải giữ cái sáo đúng theo lễ độ làm gì !

Rồi lão vung trượng trúc, quét tới.

Nhưng, Thiên Hoằng đại sư và Tịnh Huyền đạo trưởng dù sao cũng là một vị chưởng môn, đâu có thể khinh thường quy luật giang hồ, cây đông lấn ít, cả hai chỉ né tránh chiêu công của Đào ngọc Bội, rồi đứng theo bộ vị, giữ cho hắn không vọt qua vòng vây thôi.

Đào ngọc Bội chỉ muốn tất cả cùng vào cuộc, bởi nếu hỗn chiến khai diễn thì hắn có lợi hơn, nên tới tấp phóng kiếm bên nầy, tung chưởng bên kia, bắt buộc Thiên Hoằng đại sư và Tịnh Huyền đạo trưởng, Ngọc tiêu tiên Tử phải xử dụng vũ khí vừa đỡ vừa đánh.

Thiên Hoằng đại sư vừa thạm chiến vừa quan sát tình hình, nhận ra Đào ngọc Bội luyện được kiếm pháp tuyệt luân hôm nay nếu chỉ dùng tài lực suông thì khó mong chế ngự hắn nổi. Phải có biện pháp gì mới được !

Đại sư nghĩ thế, định cất tiếng gọi đồng bọn, bỗng

Đào ngọc Bội xuất phát một chiêu tuyệt độc, làm tất cả phải hoa mắt cả lên, tuy nhiên họ vẫn hóa giải được.

Kiếm pháp của Đào ngọc Bội càng linh động ảo huyền, từng chiêu tiếp theo từng chiêu lợi hại vô tưởng.

Lý thương Lan thở dài, thốt :

— Quy Nguơn Bí Kíp ghi chú những môn công tuyệt diệu có thể bảo là vô địch trên giang hồ ! Chúng ta phải có một đấu pháp nguy dị mới mong chế ngự được hắn ! Nếu cứ dằn dai mãi như vầy, rất có thể chúng ta bị hắn hạ !

Văn công Thái vừa đánh vừa hỏi :

— Phải làm sao mới chế phục được hắn ?

Lý thương Lan đáp :

— Hắn tinh thông quyền pháp, chưởng pháp, kiếm pháp nếu chúng ta cứ một đấu một với hắn, thì chẳng khi nào thắng hắn nổi. Bây giờ, chỉ còn có cách cùng xuất tâm lực bình sanh, đồng hỗn chiến với hắn, cho hắn chống đỡ không hở tay, dợi khi hắn tiêu hao công lực rồi, mình thừa sơ hở hạ hắn ! Tuy nhiên, lã phu còn ngại là đồng xuất thủ cũng chưa chắc gì gấy khó dễ cho hắn nổi, hoặc giả, hắn có hề hấn gì, chúng ta cũng khó giữ được toàn vẹn !

Văn công Thái gật đầu :

— Lý lão anh hùng nói có lý đó !

Nhưng, Tịnh Huyền đạo trưởng đã lên tiếng :

— Nếu các vị chịu nhường trận chiến nầy cho bần đạo thì bần đạo sẽ bố trí kiếm trận Ngũ Hành cho Đào ngọc Bội phá thử !

Mọi người còn suy tư về đề nghị của Tịnh Huyền đạo trưởng, Đào ngọc Bội đã sôi giận lên, quay sang đối diện đạo trưởng, vung kiếm tới tấp, tạo muôn vàn hoa bạc rải xuống mình đạo trưởng.

Không còn cách nào hơn, Tịnh Huyền đạo trưởng múa kiếm chống đỡ, Văn công Thái cũng tham gia, tiếp trợ đạo trưởng.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng, kiếm pháp của Đào ngọc Bội nguy dị quá, bắt buộc đạo trưởng phải lùi lại mấy bước.

Lý thương Lan vung trượng vào cuộc liền. Lão cao giọng thốt :

— Giao đấu như thế này, biết đến lúc nào mới kết thúc ? Các vị đạo huynh hãy cấp tốc lui ra đi, để một mình lão phu quyết liều tử chiến với hắn, dù thất lão phu thất thế, các vị cũng chẳng nên quan tâm...

Đào ngọc Bội dật cười hà hả :

— Được lắm ! Được lắm !

Câu nói vừa buông dứt, hắn điểm nhanh mũi kiếm sang Ngọc tiêu tiên Tử, đồng thời, tay tả phóng ra một ngọn Thiên Cương Chỉ, Ngọc tiêu tiên Tử tránh được mũi kiếm, nhưng lại bị chỉ phong chạm vào huyệt đạo, từ từ ngã xuống.

Lý thương Lan đã nóng nảy, thấy tình hình như vậy, lại càng nóng nảy hơn, thầm nghĩ :

Nếu cứ hỗn chiến mãi, phe nhà sợ chạm phải vào người nhà mà không thể thi thố sở năng, còn địch thì xuất phát một chiêu có thể nhắm đến mấy mạng, rõ ràng là Đào ngọc Bội có lợi chứ chẳng có gì đáng sợ cả !

Lão còn miên man suy nghĩ, Đào ngọc Bội đã hạ luôn hai hòa thượng nữa.

Kiếm pháp của Đào ngọc Bội càng phút càng linh động tuyệt vời, trông như rồng thiêng vùng vẫy, trong khoảnh khắc, hắn phá vỡ vòng vây, vọt mình ra ngoài vòng chiến xa hơn một trượng, hắn đáp xuống một tảng đá to lớn, đứng đó nhìn lại cục trường, cười lạnh ;

— Các vị có thấy rõ chưa ? Nếu cứ kéo dài cuộc đấu, thì lần lượt các vị sẽ ngã gục như vậy đó, nhà tại hạ thì chẳng muốn hạ thủ đối với các vị. Tại hạ dành cho các vị một cơ hội cuối cùng, hãy suy nghĩ kỹ đi rồi cho tại hạ biết thái độ !

Thiên Hoằng đại sư, Tịnh Huyền đạo trưởng và Văn Thái đã hiểu rõ lắm rồi, nếu chơi một lúc chẳng làm sao thắng nổi với Đào ngọc Bội. Mà, quần chiến tới vương bời nhau, chẳng ai có thể thi thố trọn vẹn sở năng.

Tuy nhiên, đại sư nghĩ, còn độc nhất đấu với Đào ngọc Bội cái cơ thắng rất mong manh, dù vậy còn có thể liều sống chết tử chiến đổi tử chiêu Đào ngọc Bội có sát hại được một người thì người đó cũng có thể gây thương tích cho hắn. Một người chết, Đào ngọc Bội thọ thương, những người khác sẽ kết liễu tánh mạng hắn dễ dàng.

Tuy không nói ra, quần hùng đều có cảm nghĩ đó, như nhau.

Thiên Hoằng đại sư niệm lớn phật hiệu, nhìn sang hai hòa thượng chưa bị thương, thốt :

— Nếu ta bất trắc như thế nào, hai ngươi hãy về Thiếu Lâm Tự, báo cáo với các vị trưởng lão, để cho các vị áp dụng môn quy, triệu tập đại hội, suy cử người kế vị chưởng môn thay ta nhé !

Câu nói đó, chứng tỏ ý chí của đại sư quyết một còn một mất với Đào ngọc Bội.

Tịnh Huyền đạo trưởng cũng nhìn đốn đạo nhân tùy hành thốt :

— Dương đại hiệp có ân đức rất sâu dày đối với phái Vũ Đương chúng ta, cứu đại hiệp là bổn phận của chúng ta, cái bổn phận đó, chính chúng ta phải làm, không thể đổ đứa lại cho ai khác..,

Bốn đạo nhân, tác trung niên, đồng thanh đáp :

— Chưởng môn nói phải lắm ! Vậy chưởng môn cứ ra lịnh, bọn đệ tử chẳng hề từ khước bất cứ việc gì miễn sao cho cái bổn phận đó được tròn, để đáp đền ân đức của Dương đại hiệp !

Tịnh Huyền gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Chúng ta sẽ lập kiếm trận Ngũ hành, so với vũ học của Quy ngươn bí Kiếp xem sao !

Văn công Thái cười ha hả :

— Hai vị đạo huynh thư thả một tý ! Cái trận thứ nhất. Văn tôi xin đảm đương chẳng hay các vị có chịu nhường cho không ?

Thiên Hoằng đại sư cương quyết :

— Trận thứ nhất, phải về phần bần tăng !

Tịnh Huyền đạo trưởng lắc đầu :

— Không được ! Bọn bần đạo năm người, lập thành Ngũ hành Kiếm trận, hãy để cho bần đạo ra trận đầu !

Văn công Thái khoát tay :

— Đâu được ! Năm xưa, tiểu đệ cùng Dương đại hiệp đã mấy lần nhầm lẫn nhau, thành có sự nghi ngờ, mất hòa khí, giờ đây, phải để tiểu đệ xuất thủ trước, đánh tan những nghi ngờ ngày nào...

Lý thương Lan mỉm cười :

— Lão phu là nhạc trượng của Dương mộng Hoàn, đương nhiên phải xuất trận đầu tiên mới hợp lý, giả sử lão phu chẳng may bị hắn giết chết, thì đến lượt các vị ra tay cũng không muộn !

Đã giao thủ với Đào ngọc Bội hơn một lần, Lý thương Lan thừa hiểu mình khó bề thủ thắng lắm, song không lẽ vì vậy mà chịu thua Đào ngọc Bội ?

Thà liều chết với hắn, may mà thắng được càng tốt, không may mà bị hắn giết đi, thì càng tốt hơn, bởi chẳng còn ưu tư tức uất gì nữa.

Nhưng Văn công Thái đã vung cánh tay hữu, đánh tới một chiêu Kim Hoàn, đồng thời hét lớn :

— Đào ngọc Bội ! Ta đem Hàng ma trượng pháp gồm tám mươi mốt chiêu của phái Hoa sơn ra, đấu với ngươi, ngươi hãy giở Quy ngươn bí Kiếp đối phó với ta đi !

Đào ngọc Bội cười lạnh, quét Kim hoàn Kiếm một vòng, đánh bay Kim Hoàn của Văn công Thái.

Văn công Thái hú vọng một tiếng dài, tung mình lên không tà tà đáp xuống, xuất chiêu công liền.

Đào ngọc Bội bĩu môi :

— Lão già tìm cái chết ! Ngươi đã muốn chết, ta nên thành toàn ý nguyện của ngươi.

Kiếm theo câu nói, chớp lên liền, chiêu thức nối chiêu thức, ảo diệu tuyệt vời.

Trượng pháp của Văn công Thái cũng linh động phi thường múa lên tạo thành một đạo thanh quang, kể cũng có công phu luyện tập lắm.

Nhưng, xáp chiến lượt đó, Văn công Thái chẳng làm gì nổi Đào ngọc Bội, lão đáp xuống đất. Đào ngọc Bội chẳng để cho lão rảnh tay, vọt tới, đánh luôn tám kiếm, dồn lão vào cảnh lúng túng thấy rõ. Lão phải lùi xa hơn năm bước mới khỏi tầm kiếm của địch.

Tịnh Huyền đạo trưởng cử cao kiếm, bước ra, thốt :

— Văn huynh nhường cho bần đạo đi !

Thanh kiếm chớp lên, tỏa muôn đóa hoa bạc sáng ngời, hoa rơi bao bọc quanh mình Đào ngọc Bội, nhưng mũi kiếm lại chỉ thẳng vào ngực hắn.

Đào ngọc Bội bỏ Văn công Thái, hoành kiếm đón chặn Tịnh Huyền đạo trưởng.

Tịnh Huyền xuất thân sở học xử dụng thanh kiếm, đánh ra mấy chiêu độc, nhưng chẳng làm gì được việc, trái lại bị Đào ngọc Bội bức thoái đến mấy bước, càng thoái hậu càng lúng túng, chỉ thủ chứ không công.

Thiên Hoằng đại sư niệm phật hiệu, đoạn cao giọng thốt :

— Võ công của Quy Ngươn Bí Kiếp quả thật phi phàm, bần tăng xin lãnh giáo cho biết sự thâm diệu đến đâu.

Với tay lấy thanh thiền trượng do một hòa thượng giữ, nhà

http://tieulun.hopto.org

sư vào cuộc ngay.

Tịnh Huyền thu kiếm, lui về một góc.

Nội lực của Thiên Hoằng đại sư rất thâm hậu, trượng vút ra với cái k í thế hết sức mãnh liệt, tưởng chừng đập trúng núi, núi cũng phải nát tan trượng vút đi quét gió vù vù.

Đào ngọc Bội không dám khinh thường, điều khiển Kim Hoàn Kiếm cốt sao đừng chạm vào trượng, cũng vì vậy mà đường kiếm kém phần lợi hại, dần dần hắn chỉ còn thủ chứ không công, mà thủ cũng rất khó khăn.

Trong một thoáng, Thiên Hoằng đại sư đưa ra đúng mười hai trượng tuy hung mãnh thật nhưng Đào n ọc Bội hoặc hóa giải, hoặc tránh né được cả. Tuy hắn không hoàn thủ, nhưng chưa p ải là hắn bại.

Khi đại sư thi triển đúng mười hai trượng rồi, đột nhiên hắn phản công. Hắn biết rõ, đánh mạnh, đánh mau, rất có lợi cho hắn, bởi đối phương rất đông người, kéo dài trận đấu chỉ tiêu t ao công lực của hắn, mà bên địch luân phiên xuất thủ, đến một lúc nào đó, hắn phải kiệt quệ thì nguy mất.

Cho nên, hắn vừa phản công là kiếm chớp lê n như ngàn ánh sao xẹt.

Lần nầy, Thiên Hoằng đại sư phải thoái hậu, nhượng cái khí thế vũ bảo của hắn.

Lý thương Lan sôi giận, hét lên một tiếng, vũ lộng chiếc Long Đầu Trượng xông vào đồng thời gọi to :

— Đại sư lui ra, để hắn đó cho lão phu !

Đào ngọc Bội lại bỏ Thiên Hoằng đại sư, cử kiếm đón đầu trượng, cười nhạt :

— Giả sử ngươi bại rồi, ta chẳng biết còn ai nữa, xuất hiện tiếp nối ngươi !

Lý Thương Lan lạnh lùng :

— Điều đó ai cần ngươi phải nghĩ đến ?

Lão vung tay quét một chưởng ngang hông Đào ngọc Bội theo chiêu thức Hoành Tảo thiên Quân.

Đào ngọc Bội mỉm cười, hơi lui lại một chút, nhường cho đầu trượng đi qua, đoạn trả lại cùng một lúc mười nhát kiếm.

Lý thương Lan dùng vũ khí dài, hụt chiêu đầu, địch đã nhập nội, lại xử dụng vũ khí ngắn, có lợi hơn, lão chẳng thu trượng về kịp, đành nhún chân nhảy vọt về phía hậu.

Bỗng, từ trên không có tiếng hạc ré vọng xuống. Tiếng hạc vang dều dều, một con hạc to vỗ cánh đáp ngay cục trường.

Trên lưng hạc, có một nữ lang, nhan sắc tuyệt vời, nữ lang đó chẳng phải ai khác hơn là Châu nhược Lan, từ Thiên Cơ thạch Phủ đến.

Mọi người bên cánh Lý Thương Lan đều nhận ra nàng, cùng nghiêng mình làm lễ.

Châu nhược Lan đáp lễ, đoạn thốt :

— Chắc các vị chờ tôi quá lâu !

Rồi nàng hướng sang Đào ngọc Bội, trầm giọng hỏi :

— Ngươi có nhận ra ta chăng ?

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Dù cho ngươi có thành than, ta cũng nhận ra dễ dàng !

Châu nhược Lan gương mặt lạnh như tiền, nhìn thoáng qua hắn một tý, tiếp hỏi :

— Ngươi tự tin là thắng nổi ta chăng ?

Đào ngọc Bội so vai :

— Thắng thì không chắc, chứ chẳng bao giờ bại !

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Vũ công ghi chú trong Bí Kíp Quy Nguơn, chưa phải là cao diệu cực điểm...

Đào ngọc Bội bật cười ha hả :

— Đành rằng Bí Kíp Quy Nguơn chưa hẳn tuyệt đỉnh vũ học, nhưng người có vũ công cao hơn Bí Kíp Quy Nguơn,

http://tieulun.hopto.org

quyết chẳng phải là Châu nhược Lan !

Châu nhược Lan thở dài, đoạn với tay nhặt lấy chiếc ngọc tiêu của Ngọc Tiêu Tiên Tử bỏ rơi trên mặt, rồi lạnh lùng gọi Đào ngọc Bội :

— Ngươi tự phụ là đệ nhất cao thủ hiện nay, do đó ngươi mới sanh tánh ngông cuồng, khinh già, lấn trẻ, hôm nay ta dùng chiếc tiêu nầy, so tài với ngươi, xem vũ học của ngươi đã đạt đến mức độ nào !

Đào ngọc Bội hết sức ung dung, không tỏ vẻ gì có nao núng trước sự xuất hiện của Châu nhược Lan, chừng như hắn có chủ trương vững chắc rồi, hắn thầm nghĩ :

— Trong mấy năm qua, Châu nhược Lan ẩn mình nơi Thiên Cơ Thạch Phủ, nghe nói nàng nghiên cứu vũ công, không rõ nàng đã lãnh hội được những tuyệt kỷ gì, dù sao ta cũng phải dè dặt, không thể khinh thường nàng được !

Trước kia, hắn đã bị Châu nhược Lan mấy lần gây thương tích, tự nhiên hắn căm hận nàng nhiều, nhưng hận là hận, chứ hắn vẫn gờm nàng.

Châu nhược Lan vừa bước tới từ từ, vừa nhìn sang mấy vị tiền bối, thốt :

— Xin các vị lui lại, nhường cục trường cho tôi cùng hắn thử sức một lúc !

Bọn Lý Thương Lan không dợi giục lần thứ hai, cùng lui lại sau xa.

Bên kia, Đào ngọc Bội tuy nói cứng, song trong thâm tâm có phần nào sợ hãi, nhưng dù sợ dù không, cũng phải giao thủ, hắn ngầm vận khí, nắm chặt đốc kiếm Kim Hoàn, đứng lặng tại chỗ, chưa dám xuất thủ công trước.

Châu nhược Lan chừng như cũng thận trọng như hắn, nên chưa xuất thủ.

Song phương ghìm nhau như vậy một lúc, Đào ngọc Bội đột nhiên thu kiếm lại, thốt :

— Châu nhược Lan ! Ta có câu nầy, muốn nói cho ngươi minh bạch, trước khi giao thủ,

Châu nhược Lan bình tĩnh hỏi :

— Ngươi muốn nói gì ?

Đào ngọc Bội trầm ngâm một chút :

— Ngoài Dương mộng Hoàn ra, hiện tại ta còn giam cầm Lam tiểu Điệp !

Châu nhược Lan thản nhiên :

— Ta đã biết rồi !

Đào ngọc Bội tiếp nói :

— Còn Trầm vân Phượng thì nàng ấy đã theo về với ta rồi, chính Dương mộng Hoàn có làm tờ để vợ, giao cho nàng hiện tại nàng có quyền lấy chồng như một thiếu nữ, không còn gì ràng buộc nàng nữa cả ! Và chẳng bao lâu nữa, nàng sẽ thành thân cùng ta !

Cái tin đó làm cho Châu nhược Lan kinh dị không ít, nhưng bên ngoài giữ vẻ thản nhiên, nàng lạnh lùng hỏi :

— Có việc như vậy à ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Chắc ngươi không tin ?

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Ngươi là kẻ nói trá nhứt đời, ta tin ngươi sao được ? Trừ ra Trầm vân Phượng nói ra điều đó, thì ta mới tin nổi !

Đào ngọc Bội cười khanh khách :

— Muốn chính Trầm vân Phượng nói cho ngươi biết, điều đó có khó khăn gì ? Chỉ cần ngươi có can đảm theo ta gặp Trầm vân Phượng thôi ! Gặp nàng rồi, ngươi nghe chính miệng nàng xác nhận điều đó, ngươi sẽ chẳng còn nghi ngờ gì nữa !

Lý thương Lan vội chen lời :

— Châu cô nương đừng nghe hắn, hắn không dám động thủ với cô nương, hắn bịa chuyện đưa cô nương vào ổ mai phục đó !

Châu nhược Lan lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Vẫn bối hiểu lắm, Lý lão anh hùng khỏi phải quan tâm !

Đào ngọc Bội cười hì hì:

— Ngươi nhất định không tin ta à ?

Châu Nhược Lan gằn giọng:

— Nếu ngươi không xuất thủ trước, bắt buộc ta phải xuất thủ đấy !

Đào ngọc Bội chẳng đáp, ngầm vận tụ chân khí, rồi từ từ cử cao kiếm đâm ra một nhát.

Nhát kiếm đưa ra hết sức chậm, chiêu thức lại bình thường, đối phương dù là một tay vủ công sơ đẳng cũng tránh né được.

Nhưng, Thiên Hoằng đại sư thấy nhát kiếm đó, hết sức hải hùng, biết rõ nó biến hoá kỳ diệu, nó lại nhằm đúng dạ dưới của Châu nhược Lan, nơi đó có hơn mười yếu huyệt.

Châu nhược Lan làm như chẳng hề hay biết gì cả, chiếc tiêu ngọc còn chỉ đầu xuống đất, xem chừng nàng không buồn phản công.

Mủi kiếm của Đào ngọc Bội còn cách nàng độ thước, đột nhiên nhít tới nhanh hơn điện, thoạt đầu, chênh lên ngực nàng.

Châu nhược Lan khẻ nghiêng mình qua một bên, tránh mủi kiếm đó, đồng thời cử chiết tiêu lên, đâm qua cách hắn.

Đào ngọc Bội không thu kiếm về kịp thời ngăn chặn tiêu ngọc, bắt buộc phải lùi lại mấy bước.

Châu nhược Lan cười nhạt :

— Mấy năm qua, chẳng gặp lại ngươi, ta chỉ tưởng ngươi tiến bộ nhiều, ngờ đâu tài nghệ của ngươi chỉ có tí tẻ thôi ! Như vậy thì sự thành tựu chẳng quan trọng lắm !

Rồi nàng đánh sang một ngọn tiêu nữa.

Đào ngọc Bội lại lùi hai bước, đoạn vung kiếm đánh trả.

Thiên Hoằng đại sư quan sát từ thế của Đào ngọc Bội, nhận ra bộ vị của hắn chọc chỗ vô cùng, vô luận Châu Nhược Lan xuất thủ như thế nào, cũng khó kích trúng hắn.

Đào ngọc Bội mỉm mai hỏi :

— Châu nhược Lan ! Ngươi giam mình trong Thiết cơ thạch Phủ mấy năm qua, khổ luyện vủ công, ta chỉ tưởng ngươi đả đạt đến mức hỏa hầu, nhưng xem ra thì ngươi chẳng tiến bộ hơn xưa chút nào !

Châu nhược Lan cười lạnh, không nói gì, cứ vung chiếc tiêu công tiếp. Chiêu ra thì kiếm ra, song phương lại trao đổi nhau mấy chiêu nữa.

Đứng bên ngoài, bọn Lý thương Lan thấy kiếm pháp của Đào ngọc Bội tinh diệu vô song, tất cả đều thầm lo sự cho Châu nhược Lan.

Thiên Hoằng đại sư khẻ thốt với Tịnh Huyền đạo trưởng

— Vủ công của Bí kíp quy Nguơn quả nhiện lợi hại phi thường ! Nếu Châu cô nương không hạ nổi Đào ngọc Bội, thì trong thiên hạ ngày nay còn ai địch lại hắn ?

Tịnh Huyền đạo trưởng trầm ngâm một chút đoạn đáp :

— Chúng ta không thể dẫn đo hơn được, phải tìm cách nào tiếp trợ Châu cô nương, chế ngự hắn, diệt trừ mối họa cho vủ lâm sau nầy. Bần đạo sẽ bố trận Ngủ hành bao vây hắn nếu không chi trì nổi, thì đại sư ra tay tiếp trợ nhé !

Bên ngoài, kiếm quang của Đào ngọc Bội bao trùm quanh Châu nhược Lan dồn nàng vào cảnh lúng túng rỏ rệt.

Lý thương Lan đả lăm lăm chiếc trượng Long Đầu, chực chờ xuất thủ nếu thấy Châu nhược Lan thất cơ.

Nhưng, trận chiến giữa hai người đột nhiên chuyển biến.

Châu nhược Lan từ cái thế bị ép, vượt sang cái thế phản công, tiêu vụt ra rất mạnh, tiêu cứ tìm kiếm mà dập vào, không hề né tránh nữa.

http://tieulun.hopto.org

Giờ thì song phương đang ở thế quân bình, và cũng chính là lúc Châu nhược Lan thi triển sẽ [illegible] giam mình trong Thạch Phủ.

Quy ngươn bí Kíp, do Thiên [illegible] Nhân và Tam Âm thần Ni hợp soạn, cả [illegible] dù thông minh như Châu nhược Lan cũng khó mong luyện tận một môn công trong vòng hai mươi năm để hóa giải vũ công của Quy ngươn bí Kíp, huống hồ chỉ trong vòng năm sáu năm?

Khi nghe Lam tiểu Điệp nói về Bí Kíp đó, nàng thừa hiểu trong thời gian ngắn, không thể lãnh hội được trọn vẹn bí quyết hóa giải vũ công do hai bậc kỳ tài lưu lại, nhưng nhờ nàng thức ngộ là muốn hóa giải vũ công đó, tất phải luyện tập thuần thục những chiêu tương phản, nàng gia tâm tập luyện theo sự thức ngộ đó, mãi đến bây giờ, mới thành tựu được như vậy.

Cho nên, mỗi chiêu thức do Đào ngọc Bội đưa ra, nàng đều biết trước, và có sẵn một chiêu tương phản để đối phó liền, tuy không chế ngự hẳn Đào ngọc Bội, song hắn cũng chẳng làm gì được nàng.

Trái lại, những chiêu do nàng đưa ra, Đào ngọc Bội chẳng ức đoán được ra sao cả.

Bây giờ, bọn Thiên Hoằng đại sư mới thở phào, nhẹ nhõm Đại sư tặt lưỡi, khen :

— Châu cô nương quả là một trang đương thế kỳ tài !

Tại cuộc chiến, đột nhiên Châu nhược Lan quát :

— Buông tay !

Thanh Kim Hoàn Kiếm của Đào ngọc Bội bị ngọn tiêu phong trụ lại, không còn vung vít gì được nữa. Nếu hắn ngoan cố, không lỏng tay, buông kiếm, thì hắn phải bị tiêu quật trọng thương.

Bắt buộc, hắn phải buông kiếm, lùi lại mấy bước.

Châu nhược Lan thu tiêu về, trầm giọng thốt :

— Đào Ngọc Bội ! Nếu ngươi chưa muốn chết, thì phải trả tự do cho Dương mộng Hoàn...

Bỗng, từ trên đỉnh núi, một giọng nói oang oang vọng xuống :

— Nếu ngươi vọng động, ta giết Dương mộng Hoàn !

Mọi người nhìn lên, thấy Vương hàn Sương tay cầm trường kiếm, lưỡi kiếm gát lên cổ Dương mộng Hoàn.

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Thì ra, Dương mộng Hoàn có nhiều chỗ dùng được quá ! Hắn dùng là một tấm bình phong hộ mạng của ta !

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Đào ngọc Bội ! Dù hôm nay ngươi thoát khỏi tay ta, ngày sau ta cũng có dịp hạ sát ngươi như thường !

Đào ngọc Bội cười lớn :

— Đó là việc tương lai, mà tương lai thì ai biết chắc như thế nào ? Mình gặp nhau lại sẽ hay, Châu nhược Lan ạ !

Rồi hắn bước tới sợi giây, đề khí nhún chân nhảy vọt lên nắm đầu giây, vừa phăng lần lên, vừa thốt vọng xuống :

— Châu cô nương bảo trọng nhé, tại hạ xin đi đây !

Quần hùng chẳng dám làm gì, cứ lấy mắt nhìn theo hắn lên cao dần dần.

Lý thương Lan nện dầu gậy xuống đất nghe cồm cốp, hắn học :

— Súc sanh ! Đáng khinh bỉ thật !

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Sự tình đã như thế đó, các vị có nóng nảy cũng vô ích hãy giữ bình tĩnh cho tâm thần sáng suốt, chước lượng cách đối phó.

Văn công Thái lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Nghĩ đã nát óc rồi, bọn chúng tôi chẳng thấy cách nào hữu hiệu cả!

Châu nhược Lan tiếp :

— Đào ngọc Bội tin tưởng đã giam lỏng các vị tại đây, hắn quên mất là tôi có con hạc to kia, các vị có thể cỡi nó mà lên tận đỉnh núi.

Thiên Hoằng đại sư thở dài :

— Thoát thân thì đành là có cách, nhưng cứu người lại vô phương!

Châu nhược Lan trấn an mọi người :

— Việc cứu Dương mộng Hoàn, tôi đảm trách cho, đại sư và các vị khỏi phải nhọc tâm lo liệu!

Nàng bước tới cạnh Ngọc Tiêu Tiên Tử, bế Tiên Tử lên giải huyệt.

Ngọc tiêu tiên Tử thở ra mấy tiếng, mở mắt thấy Châu nhược Lan, vội đứng lên gọi :

— Cô nương...

Châu nhược Lan khoát tay :

— Đừng thủ lễ...

Đột nhiên nàng mấp máy môi. Quần hùng chẳng biết nàng nói gì, chỉ thấy Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu luôn, rồi ngồi xuống đất, nhắm mắt, điều tức.

Châu nhược Lan nhìn qua quần hùng, hỏi :

— Các vị có mang theo cơm khô chăng?

Văn Công Thái đáp :

— Lão phu thì không, nhưng Tịnh Huyền đạo trưởng có mang theo, bất quá chỉ đủ dùng trong một vài hôm thôi.

Châu nhược Lan ngẩng mặt nhìn trời, đoạn thốt :

— Đủ cho một vài hôm, vậy là được rồi, chẳng cần gì phải có nhiều hơn!

[illegible]

— [illegible]

phục công lực.

Văn công Thái tức đáp :

— Lão phu không nghe đói hay mệt nhọc gì cả, nếu cô nương có điều gì cần sai khiến, lão phu tích nguyện thuật lại ngay!

Châu nhược Lan suy nghĩ một chút :

— Nội công của Văn trưởng môn tuy hậu thật đó, nhưng cũng không nên ỷ tài, khinh địch...

Nhanh như chớp nàng đảo mắt nhìn quanh mọi người, đoạn tiếp :

— Tốt hơn hết, các vị nên lấy cơm khô ra ăn, ăn rồi điều tức, khi nào các vị tỉnh lại, tôi sẽ có việc luận bàn.

Thì ra, Văn công Thái, Thiên Hoằng đại sư và Tịnh Huyền đạo trưởng, ai ai cũng kiêm trình mà đến, bất kể ngày đêm không cần ngơi nghỉ, vừa đến đây lại bị Đào ngọc Bội lừa vào sơn cốc, rồi lại giao chiến với hắn mấy lượt. Người nào người nấy đều nhọc phờ.

Châu nhược Lan có nhãn quang tinh nhuệ, nhìn thoáng qua là thấy rõ ngay, nên có khuyên mọi người dưỡng sức, phòng ứng phó với Đào ngọc Bội trong cuộc chiến sắp đến trên đỉnh Bách Trượng Phong.

Quần hùng không nói gì, lấy cơm khô ăn, rồi tất cả tìm chỗ ngồi, vận công điều tức.

X

CHƯƠNG LXX

THIÊN MƯU BÁCH KẾ

Đến canh hai, mọi người tỉnh lại.

Châu nhược Lan hỏi :

— Các vị nghe, trong mình đã khoẻ khoắn chưa?

Thiên Hoằng đại sư đáp :

— Hiện tại, không còn nhọc mệt nữa.

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan gật đầu :

— Hay lắm !...

Nàng nhìn quanh một lượt, đoạn tiếp :

— Tuy các vị ở tại chỗ tuyệt địa này, xem ra thì cũng chẳng dễ đối nguy hiểm cho lắm, tôi có quan sát qua các nơi trước khi vào đây, không thấy chúng có đặt mai phục hay cơ quan gì ác độc, nếu các vị đừng vọng động, thì chúng cũng dành bó tay, bất quá giam lỏng các vị thôi. Nếu muốn đi xa hơn nữa, thì Đào ngọc Bội chỉ có thể luân phiên sai phái cao thủ vào đây, giao đấu mãi với các vị, ngày cũng như đêm các vị sẽ tiêu hao công lực dần dần, cuối cùng là bị chúng bắt hết. Cho nên, trong khi chờ đợi cơ hội may mắn, các vị nên nhân dịp nầy, dưỡng khí, bồi nguơn, tránh vọng động với chúng...

Tịnh Huyền đạo trưởng mỉm cười :

— Châu cô nương nói phải đó, chúng ta không nên để cho huyết tánh thúc dầy gặp chúng là cứ xuất thủ ngay ! Hãy nhẫn nhịn, chờ khi nào đại sư khai diễn, mình sẽ ra tay, cũng chẳng muộn màng gì.

Châu nhược Lan thở dài, tiếp :

— Theo chỗ nhận xét của tôi, thì Đào ngọc Bội đã kinh doanh tòa Bách trượng P.ong nầy từ lâu lắm rồi, nhưng hắn chưa hề nghĩ đến việc có một ngày nào đó, sẽ dụ dẫn quần hùng vào tận sơn cốc nầy, cho nên tuy nơi đây là một vùng tuyệt địa, hắn vẫn chẳng có mai phục cũng như đặt cơ quan ! Đó là một điều may mắn cho các vị !

Văn Công Thái thốt :

— Dù Đào ngọc Bội không mai phục cao thủ không đặt cơ quan, nhưng chúng ta không thể ở đây vĩnh viễn...

Châu nhược Lan gật đầu :

— Dĩ nhiên rồi ! N ung, thời gian rời khỏi cốc, thật tình tôi không thể ước đoán trước được, có thể là nữa ngày, có thể là một ngày, hoặc ba, năm hôm...

Vừa lúc đó Ngọc tiêu tiên Tử cất tiếng :

— Cô nương ! Tôi đã khôi phục bình thường rồi !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Vậy là tốt lắm ! Hiền muội hãy đi đi !

Ngọc tiêu tiên Tử đứng lên, nghiêng mình chào Châu nhược Lan, đoạn lên lưng hạc, hạc vỗ cánh bay cao, phút chốc mất dạng.

Thiên Hoằng đại sư nhìn theo cánh hạc, lẩm nhẩm :

— Bần tăng quên mất một việc.,,

Châu nhược Lan hỏi :

— Đại sư quên việc gì ?

Thiên Hoằng đại sư thốt :

— Còn hai toán người trong Thiếu Lâm sắp đến nơi...

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Đại sư khỏi lo tôi đã dặn Ngọc tiêu tiên Tử liệu cách thông báo cho họ hay sự tình, ngăn trở họ vào tận nơi nầy. Họ cứ tìm một chỗ nào kín đáo bên ngoài cốc, ẩn nấp, chờ bên trong chúng ta cử sự bên ngoài có họ tiếp ứng.

Lý thương Lan tỏ vẻ lo âu :

— Cơm khô của chúng ta bất quá chỉ đủ dùng trong một ngày, nếu phải ở đây năm hôm, ba hôm, tất phải đói, dù không chết cũng mất rất nhiều công lực, làm sao đối phó với chúng nổi ?

Châu nhược Lan lại mỉm cười :

— Tôi cũng đã nghĩ đến điều đó, và có dặn đò Ngọc tiêu tiên Tử chu biện cho có đủ dùng.

Văn công Thái lại hỏi :

— Giả sử Đào ngọc Bội bỏ mặc chúng ta ở đây, không buồn hội kiến nữa, thì chúng ta làm sao ? Chẳng lẽ ở đây mãi mà chờ hắn xuất hiện ?

Châu nhược Lan trấn an lão ;

— Các vị cũng như tôi, đều là những cây đinh trong con mắt hắn, không thuyết phục được chúng ta, tất hắn phải nghĩ cách tiêu [illegible] hắn chẳng xuất hiện mà lo ?

http://tieulun.hopto.org

Thiên Hoằng đại sư cất tiếng :

— Bần tăng có phương pháp phá địch như thế nầy, xin nói ra cho Châu cô nương nghiên cứu xem !

Châu nhược Lan chú ý :

— Đại sư cứ nói !

Thiên Hoằng đại sư trầm ngâm một chút :

— Cô nương có con hạc, chở được người, vậy nên cho nó đưa tất cả bọn bần tăng lên trên đỉnh núi, cùng Đào ngọc Bội quyết tử chiến...

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Vấn đề không phải là phân định thắng bại với Đào ngọc Bội, mà chính là cứu nạn Dương mộng Hoàn, nếu chúng ta cưỡng bức hắn, hắn có thể quật ngược lại Dương mộng Hoàn, hoặc giả thuộc hạ của hắn nóng lòng báo thù hắn, mà hãm hại Dương mộng Hoàn, đại sư thấy đó, thắng hắn cũng chưa phải là kế vạn toàn. Ngoài ra, chúng ta phải dự phòng hắn dùng một hạ sách, là lấy sanh mạng Dương mộng Hoàn, cưỡng hiếp chúng ta phải theo hắn, cho nên, tôi nghĩ không nên quá hấp tấp !

Tịnh Huyền đạo trưởng chán nản :

— Nói như cô nương, thì chúng ta chỉ còn cách ngồi yên tại đây chờ địch đến !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Không còn cách nào hơn ! Tuy chậm, nhưng an toàn trong trường hợp nầy, dục tốc bất đạt ! Và, nếu mọi sự đúng như chỗ tiên liệu của tôi, thì các vị phải lưu lại đây trong ba hôm...

Bồng, Văn công Thái kêu lên :

— Một ngọn đèn đó !

Nơi vách núi, quả nhiên có ngọn đèn đỏ, lơ lửng.

Ánh đèn chiếu sáng, soi rõ người đứng bên cạnh, người là Vương hàn Sương, lão cất cao giọng thốt :

— Tệ Bang chủ thỉnh một mình Châu cô nương lên núi !

Tịnh Huyền đạo trưởng [illegible]

— Đào ngọc Bội [illegible] quá tin hắn. Không [illegible] !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Chẳng sao đâu !

Nàng từ từ bước tới bên dưới gành đá, hỏi :

— Làm sao đi lên ?

Vương hàn Sương thòng xuống một dường giây :

— Phăng giây nầy mà lên !

Châu nhược Lan hướng về quần hùng, thấy giọng thốt :

— Các vị nhớ lời tôi nhé, xin đừng vọng động !

Rồi nàng nắm dầu giây, lên dần.

Vương hàn Sương thực ra rất sợ Châu nhược Lan, lão biết mình chưa phải là địch thủ của nàng, nên nàng vừa lên đến gành đa, chỗ lão đứng, lão vội lùi lại mấy bước.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ngươi giúp Đào ngọc Bội làm nhiều tội ác, rồi sẽ có ngày ngươi cũng đền tội như hắn !

Vương hàn Sương lờ đi, nói láng sang việc khác :

— Tệ Bang chủ đang chờ cô nương trong động !

Châu nhược Lan ngẩng mặt nhìn ra, thấy có một cái động giữa vách đá, trong động có ánh đèn, chỗ mờ, chỗ tỏ.

Vương hàn Sương nép mình qua một bên, thốt :

— Xin thỉnh Châu cô nương vào động !

Châu nhược Lan ngầm vận nội công, đưa chân khí phòng ngự khắp các huyệt đạo trong người, rồi bước tới.

Vào sâu độ trượng, lòng động nở ra, rộng rải, gần bằng một tòa thạch thất.

Đào ngọc Bội đang ngồi trên chiếc ghế, cạnh hắn có ngọn đèn màu hồng.

Châu nhược Lan quắc mắt bắn tia nhìn sắc lạnh thẳng vào mặt hắn :

http://tieulun.hopto.org

— Khá khen cho ngươi can đảm đó, dám ước hẹn với ta tại chốn tuyệt địa này !

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Tại hạ tin chắc cô nương là người tế nhị, chẳng bao giờ hành động hồ đồ !

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Đừng dông dài ! Ngươi muốn gặp ta để làm gì, cứ nói ngay đi !

Đào ngọc Bội đưa tay chỉ chiếc ghế cách hắn độ năm thước, mời :

— Châu cô nương ngồi xuống !

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Không cần ! Hãy nói những gì ngươi muốn nói !

Đào Ngọc Bội thốt :

— Tại hạ đã dụ dẫn hầu hết những cao thủ trong thiên hạ, quy tụ trên Bách Trượng Phong, chỉ cần tung một mẻ lưới là bắt tất cả...

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Ta chỉ sợ cái tâm ngươi có thừa mà cái lực ngươi rất thiếu, muốn khéo lại trở thành vụng, rồi cuối cùng ngươi phải thất vọng thôi !

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Nếu không có sự can thiệp của cô nương, nhất định là tại hạ phải thành công !

Châu nhược Lan bĩu môi :

— Nhưng ta đã đến đây rồi !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Cho nên tại hạ mới thỉnh cô nương lên đây, để thương lượng với cô nương về việc đó. Giả sử cô nương bằng lòng rời khỏi Bách Trượng Phong, thì cô nương muốn đánh đổi với điều kiện gì, cứ nói ra cho tại hạ nghe !

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Nếu ta nêu ra, chỉ sợ ngươi không đáp ứng !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Miễn là điều kiện đó, hợp tình, hợp lý, tự nhiên Đào ngọc Bội này cũng bao giờ bác bỏ cả.

Châu nhược Lan cao giọng :

— Phóng thích Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp !

Đào ngọc Bội thốt :

— Thả hai kẻ đó ra, thì còn ai đến Bách trượng Phong nữa ? Như vậy là bao nhiêu công lao, tâm huyết của tại hạ cầm như phí bỏ ?

Hắn dừng lại một phút, đoạn tiếp :

— Phóng thích, đó là việc dĩ nhiên, nhưng chẳng thể phóng thích ngay trong lúc này cô nương ạ. Và lại, còn phải chờ tại hạ phá hủy vũ công của Dương mộng Hoàn. Cô nương đừng lo, ngoài cái việc bị phá hủy vũ công, Dương mộng Hoàn chẳng có gì đến đỗi phải nguy hại tánh mạng !

Châu nhược Lan cười mỉa :

— Ta không chấp nhận như vậy đâu, giả sử ta có chấp nhận đi nữa, cũng chẳng thể tin hạng người như ngươi được !

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Tùy cô nương đó, nếu cô nương kiên quyết ở lại Bách trượng Phong, thì tại hạ vẫn có biện pháp cưỡng bách cô nương rời khỏi nơi này !

Châu nhược Lan bĩu môi :

Ngươi cứ dựa vào việc chết sống của Dương mộng Hoàn mà ức chế hào kiệt anh hùng, nhưng hãy nhớ là nếu Dương Mộng Hoàn chết rồi, thì tất cả sẽ cùng liều tử chiến với ngươi, để trả thù cho chàng ta, chứ chẳng phải vì chàng ta chết mà họ lạnh lòng, không còn tranh chấp với ngươi nữa !

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Trong thiên hạ ngày nay, ngoài cô nương ra, còn có kẻ nào khả dĩ gọi là đối thủ của Đào ngọc Bội này chứ ?

Châu nhược Lan nhìn thẳng vào mặt hắn :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu như hiện giờ, ta xuất thủ bắt ngươi, thì ngươi sẽ trốn tránh nơi đâu ?

Đào ngọc Bội rùn vai :

— Nếu chẳng có chuẩn bị, thì khi nào tại hạ lại mời cô nương hội kiến ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Khó tin lắm !

Đào ngọc Bội trở lại việc chánh :

— Thiết tưởng cô nương nên nghe lời tại hạ ! Người xưa nói, một vấp váp sanh ra mối hận ngàn năm, chắc cô nương không muốn phải hối hận sau này !

Châu nhược Lan đảo mắt nhìn quanh lòng động rồi thốt :

— Nếu thực sự ngươi có chuẩn bị, thì ta muốn thấy cuộc chuẩn bị của ngươi như thế nào !

Bỗng, nàng trầm giọng :

— Ta hạn cho ngươi trong mấy phút nữa thôi, nếu ngươi không tỏ ra cái lực lượng buộc ta không nên động thủ, thì hôm nay đúng là giờ cuối của kiếp đối ngươi đó !

Đào ngọc Bội cười nhẹ, điềm nhiên bảo :

— Được ! Cô nương cứ ngồi xuống đi, ngồi chờ xem thủ đoạn của tại hạ !

Châu nhược Lan y lời, ngồi xuống, đoạn tán một câu :

— Đào ngọc Bội, bây giờ ngươi trầm tịnh quá, chẳng như trước kia, hấp tấp, vội vàng !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Cô nương quá khen !

Hắn đưa cao hai tay lên, vẫy vẫy.

Vách đá bỗng nứt ra, hiện một vòng [illegible]

nhìn qua, vòng của đá. Bây giờ [illegible]

ngọc Bội, tay cầm [illegible]

của Dương mộng Hoàn

Còn Dương mộng Hoàn thì nhắm mắt, ngồi trên một chiếc ghế.

Đào ngọc Bội bật cười ha hả :

— Mũi chủy thủ đó, có tẩm chất kịch độc, nếu chạm vào da, hơi rách thôi cũng đủ sát hại một mạng người !

Châu nhược Lan trấn tịnh tâm thần, hỏi :

— Gã thiếu niên đó là ai ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Hóa thân của tại hạ, một trong các đệ tử của tại hạ !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Hình dáng thì giống ngươi, nhưng tâm địa có giống chăng ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Sư phó làm sao, đệ tử làm vậy ! Điều đó thì cô nương khỏi lo ! Khi tại hạ chọn hắn làm một hóa thân, ít nhất hắn cũng giống tại hạ phần nào chứ ?

Châu Nhược Lan nhìn Dương mộng Hoàn một lúc, đoạn hỏi :

— Còn Dương mộng Hoàn ? Chàng ta bị ngươi điểm huyệt, hay thọ thương ?

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Dương mộng Hoàn có hành vi quang minh chánh đại, tại hạ nỡ lòng nào gây thương tổn cho hắn ?

Lại nhìn gã thiếu niên cầm thanh chủy thủ, Châu nhược Lan thầm nghĩ :

— Giả sử ta đột nhiên phóng Thiên Cương chỉ phong, điểm huyệt hắn, rồi nhanh chớp nhảy vọt vào đó, cướp lấy Dương mộng Hoàn, mang ra ngoài trước khi cánh cửa đóng lại, rồi sau đó, sẽ xuất thủ áp đảo Đào ngọc Bội, thì... có chắc là ta thành công theo ý nguyện đó chăng ?

— Tự lượng sức mình, nàng thấy việc đó có thể làm được

http://tieulun.hopto.org

lắm, bất quá, có ba phần nguy hiểm, bảy phần thành công. Chỉ ngại là Thiên Cương chỉ lực của ta, không trúng gã ấy, hoặc có trúng mà không nhằm chỗ nhược, thì hắn sẽ hạ thủ ngay, và Dương mộng Hoàn khó thoát chết vì mũi chủy thủ !

Nghĩ vậy, nàng do dự chưa dám xuất thủ.

Đào ngọc Bội cười lạnh, hỏi :

— Xem chán chưa, cô nương ? Cô nương thấy đó, Đào ngọc Bội nầy cũng còn cho cô nương có dịp xuất thủ, chứ chẳng đến đỗi hẹp hòi gì !

Châu nhược Lan cau mày :

— Có một ngày nào đó, ta cứu Dương mộng Hoàn được như thường ! Ngươi khoan dắc ý vội !

Đào ngọc Bội rùn vai :

— Đó là việc sau, cô nương ạ ! Hiện tại, mình nên bàn qua mấy việc cần cấp đi !

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Còn việc gì nữa ?

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Việc liên quan đến Dương mộng Hoàn !

Châu nhược Lan cười lớn :

— Sự sống chết của Dương mộng Hoàn chưa hẳn là một áp lực mà ngươi có thể dựa vào để bắt buộc ta phải nghe theo ý nguyện của ngươi !

Đào ngọc Bội lại đưa tay hữu lên vẫy vẫy, cánh cửa đóng lại liền.

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Chắc ngươi kiến tạo nơi nầy cũng đã lâu lắm rồi !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Phải mất đúng ba năm mới đặt xong trọn hệ thống cơ quan phòng thủ !

Hắn nhìn xuống đầu gối bên tả, tiếp nối :

— Cô nương đã đập gảy xương đầu gối của tại hạ, đến

nay chưa liền lạc lại như cũ, tại hạ tra cứu toàn pho Quy Nguơn Bí Kíp, chẳng thấy một phương pháp chữa trị nào..

Châu nhược Lan gằn giọng :

— Năm xưa, nếu chẳng nhờ Dương mộng Hoàn hảo ý khuyên dứt ta, thì đến mười người, ta cũng giết chết hết, chẳng gì một người ! Gảy xương đầu gối, là điều nhẹ nhất cho người đó !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Do đó, tại hạ không nỡ giết Dương mộng Hoàn, và tại hạ xin trao trả hắn lại cho cô nương...

Châu nhược Lan chận hắn :

— Không việc gì ngươi lại trao trả hắn cho ta ! Hắn, trên còn cha mẹ, dưới còn vợ, những người đó sẽ chiếu cố đến hắn !

Đào ngọc Bội giật mình, nhưng lấy ngay bình tĩnh :

— Bao nhiêu người khác, đến đây là vì muốn giải cứu Dương mộng Hoàn, còn cô nương chắc có mục đích khác ?

Gương mặt vẫn lạnh lùng, Châu nhược Lan thầm nghĩ:

Vô luận làm sao, ta không thể để cho hắn thấy nhược điểm của ta !

Nàng điểm nhẹ một nụ cười :

— Dù là Dương Mộng Hoàn, dù là Lam tiểu Điệp, bất cứ người nào trong hai, có nạn là ta phải cứu họ. Huống chi, họ lại kẹt trong tay ngươi ?

Đào ngọc Bội xưa nay nổi tiếng là kẻ có nhiều tâm cơ mưu trí, nhìn thoáng qua đối tượng là hắn có thể đoán ra tâm tư liền, nhưng hiện tại hắn chẳng làm sao xét đoán nổi Châu nhược Lan...

Hắn nghĩ, dù Châu nhược Lan trước kia có cảm tình với Dương mộng Hoàn như thế nào, song năm năm rồi, đã chắc gì nàng còn giữ nguyên vẹn cảm tình đó ? Vả lại Dương mộng

http://tieulun.hopto.org

Hoàn còn có Lý đạo Hồng, Trầm vân Phượng ?.,. Ai trách nàng ngày nay lảnh đạm với Dương mộng Hoàn, nếu thực sự nàng lảnh đạm ?

Không hiểu rỏ hắn có chủ ý như thế nào, hắn bổng nhiên thoạt vui, thoạt lo âu.

Châu nhược Lan hết sức kỳ quái trước sự thay đổi thái độ chớp nhoáng của hắn, nàng thầm hỏi :

— Hắn định giở trò qủy gì nữa đây ?

Đào ngọc Bội dặng hắng một tiếng, rồi thốt :

— Châu cô nương! Giả như hiện tại cô nương có phần nào lảnh đạm với Dương mộng Hoàn, thì tại hạ xin thương lượng với cô nương một việc.

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Khỏi cần nói đến việc đó !

Nàng đứng lên, tư từ bước ra ngoài.

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Cửa động đã đóng rồi, cô nương ! Dù vũ công cô nương cao đến bậc nào, cũng đừng hy vọng phá vỡ nổi !

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Nếu không phá cữa được, thì ta bắt ngươi !

Đưa tay ra, nàng chỉ thẳng vào người hắn.

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Thiên Cương Chỉ Lực !

Hắn đứng nhanh lên, tạt thân hình qua một bên liền.

Châu nhược Lan đảo bộ lướt tới, trong thoáng mắt, đánh ra tám chưởng, tung luôn bốn ngọn cước.

Đào ngọc Bội chừng như chủ trương không hoàn chiêu, cứ né tránh. Hắn thốt.

— Dẫn tánh nóng xuống đi, Châu cô nương ! Xin dừng tay !

Nhận thấy Đào ngọc Bội lúc né tránh, sử dụng thần pháp theo đúng bí quyết ghi chép trong [illegible]

thầm nghĩ :

Quả hắn đã nghiên cứu quyển Bí Kíp để rất công phu Tài nghệ của hắn tiến bộ phi thường !

Nàng dừng tay lại, lạnh lùng hỏi :

— Tại sao ngươi không phản công ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Tại hạ mời cô nương lên đây, chẳng phải để giao thủ.

Bổng hắn bước tới, thẳng ra ngoài cửa động.

Châu nhược Lan hét lên :

— Đứng lại ! Ngươi định đi đâu chứ ?

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Đi ra ngoài, để cho cô nương tự do nói chuyện với Dương mộng Hoàn !

Châu nhược Lan giật mình, trong khi đó Đào ngọc Bội đã ra khỏi tòa thạch thất, nàng muốn hỏi mấy tiếng, song chẳng còn kịp nữa, vội chạy theo ra.

Cửa thạch thất vang lên một tiếng ầm, cánh khép lại liền.

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

Ta sơ ý không nghĩ là hắn có mai phục cơ quan !

Tuy bị giam lỏng trong tòa thạch thất, nàng vẫn bình tỉnh như thường, lấy tay sờ tấm cửa bằng sắt, xem thử dày bao nhiêu tất, đoạn quay mình trở vào.

Rồi, tấm vách mở ra, bà y vọng cửa như trước, bên trong Dương mộng Hoàn hiện rõ, nhưng chỉ có một phần đầu.

Vọng cửa dần dần thu hẹp, cuối cùng chỉ còn một lỗ tròn to bằng đầu người thôi.

Châu nhược Lan bước đến gần lỗ tròn đó, khẻ gọi :

— Dương mộng Hoàn !

Nàng thấy mí mắt chàng máy máy, nhưng đôi mắt không mở to, miệng chàng thoáng hiện một nụ cười.

Nàng nghiến răng hỏi :

— Người thọ thương có nặng lắm không ?

Chàng như không thể mở miệng nói năng gì Dương mộng Hoàn chỉ gật đầu, chứ không đáp.

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan cao giọng hơn :

— Đào ngọc Bội đâu rồi ? Ngươi đã [illegible] hắn, bảo ta nói chuyện với hắn là nói làm sao ?

Lâu lắm, chẳng có tiếng Đào ngọc Bội đáp lại.

Châu nhược Lan [illegible] lần nữa, hỏi Dương mộng Hoàn thốt khẽ :

— Châu cô nương không nên quá ưu tâm về lẽ sống chết của tôi, hãy tìm cách diệt trừ Đào ngọc Bội cho đồng đạo lâm khỏi bị hại về tay hắn !

Châu nhược Lan khích động vô cùng, an ủi chàng :

— Ngươi yên trí, thế nào rồi ta cũng cứu ngươi thoát nạn !...

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Chẳng bao giờ Đào ngọc Bội buông tha tôi đâu, cô nương đừng nghe hắn hứa gì mà tin, nên tìm cách giết hắn, dù hắn có giết tôi cũng chẳng sao. Kiếp vận vũ lâm là quan trọng, mạng sống cũng chẳng đáng kể gì.

Châu nhược Lan khích động quá, mắt rơm lệ, rung rung giọng :

— Phần lớn thiên hạ anh hùng đều đến Bách Trượng Phong, tất cả đều quyết tử chiến với Đào ngọc Bội...

Dừng lại một chút, nàng đổi giọng tha thiết hơn :

— Ngươi ẩn nhẫn ít hôm, để tìm phương sách vạn toàn, ngươi cần phải sống phụng dưỡng song thân, ngươi còn phải lo liệu cho Lý dạo Hồng, và Trầm vân Phượng. Đừng quá cố chấp, trên giang hồ nào phải mỗi đoạn đường đều lót toàn bằng nhung lụa cả đâu, gặp biến phải quyền...

Dương mộng Hoàn nhìn nàng với ánh mắt cảm kích, chưa kịp nói gì, một tràng cười lạnh vang lên, tiếp theo là một câu nói ngạo nghễ :

— Khá lắm ! Cái gì phải đến, rồi sẽ đến ! Hai vị đã nói với nhau hết chuyện chưa ?

Lỗ trống đột nhiên khép kín lại ngăn cách Dương mộng Hoàn và Châu nhược Lan như cũ.

Châu nhược Lan sôi giận, song còn biết làm gì hơn, lập tức vận chưởng đánh vào vách đá ầm ầm.

Có tiếng cười ha hả đáp lại tiếng đập vách của nàng, rồi một giọng nói thách thức tiếp theo :

— Đập phá đi, Châu nhược Lan ! Nhưng nên nhớ là ngươi làm một việc quá vô ích !

Châu nhược Lan nhìn quanh quẩn, chẳng thấy ai cả, trầm giọng quát :

— Đào ngọc Bội ! Ngươi có can đảm, hãy xuất hiện giao thủ với ta !

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Đừng rối lên, cô nương ! Thế nào rồi tại hạ cũng ra mặt thừa tiếp cô nương mà ! Bất quá...

Châu nhược Lan cười mỉa :

— Bất quá làm sao ?

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Bất quá, lúc tại hạ ra mặt rồi, cô nương chẳng còn cao ngạo nữa đó !

Nàng biết, dù có phần nộ cho lắm, cũng chẳng ích gì, nên dằn lòng, lấy lại bình tĩnh, cười nhạt, không nói gì cả.

Nàng hiểu, nơi đây, Đào ngọc Bội bố trí rất chu đáo, nàng thì chẳng làm sao trông thấy hắn, chứ hắn thì thấy rõ mọi cử động của nàng, và như vậy là nàng bị chúng giám thị chặc chẽ, do đó không nên vọng động.

Nàng làm ra vẻ thản nhiên, như an với số phận, không hiểu lộ sự quật cường nữa.

Tuy nhiên tâm tư nàng bị dao động mạnh, như đang có một trận bão quét qua.

Đột nhiên, cánh cửa bật kêu kẹt một tiếng, có luồng gió lạnh thổi vào. Nàng thầm nghĩ :

Nếu ta xử dụng thân pháp tuyệt diệu, rất có thể ta vọt ra ngoài kịp !

http://tieulun.hopto.org

Nhưng, cánh cửa khép kín lại liền,

Rồi có tiếng chân người bước đi. Tiếng chân đến gần, cánh cửa lại mở ra, Trầm vân Phượng bước vào, dáng đi trầm trọng.

Châu nhược Lan kêu lên :

— Phượng muội !...

Trầm vân Phượng từ lúc còn ở bên ngoài thạch thất đến, khi bước vào, cứ cúi mặt nhìn xuống, nghe tiếng gọi, mới ngẩng lên nhìn, thấy Châu nhược Lan, vừa sửng sốt vừa mừng, nàng không tin chính mắt mình trông thấy, cứ ngờ nằm mộng. Nhìn một lúc, nàng reo lên :

— Lan tỷ !

Reo được hai tiếng, nàng òa lên khóc.

Châu nhược Lan vỗ về :

— Đừng khóc, Phượng muội ! Có điều gì, cứ nói với ngu tỷ !

Khóc một lúc, Trầm vân Phượng đưa tay áo lau mặt, đoạn hỏi :

— Tại sao Lan tỷ lại ở đây ? Chắc bị Đào ngọc Bội lừa bầy, hắn bắt nhốt như thế này chứ gì ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Chẳng sao đâu ! Hắn chẳng dám làm gì ngu tỷ đâu !

Trầm vân Phượng thở dài :

— Tội lắm kẻ Đào ngọc Bội ! Hắn bảo, hắn sẽ phóng thích Dương ca ca, hắn hứa mấy lượt rồi, nhưng chẳng giữ lời hứa !

Châu nhược Lan ôn tồn thốt :

— Đừng bối rối quá, Phượng muội. Hãy bình tĩnh nói hết cho ngu tỷ nghe đi ! Sự tình như thế nào...

Trầm vân Phượng lại thở dài :

— Vì nóng nảy cứu nạn cho Dương ca ca, tôi bằng lòng ký hắn...

Châu nhược Lan cau mày, muốn nói gì đó, lại thôi.

Trầm vân Phượng tiếp :

— Cho nên, tôi bức bách Dương ca ca ký tờ để vợ.

Châu nhược Lan thở ra :

— Và Dương mộng Hoàn đã bằng lòng ký !

Trầm vân Phượng tiếp :

— Thoạt đầu, chính Đào ngọc Bội ép Dương ca ca ký, Dương ca ca không tin, sau đó, tôi phải giải thích cho Dương ca ca nghe, chàng mới chịu tin, và ký liền !

Châu nhược Lan cười khổ :

— Rồi sau nữa ?

Trầm Vân Phượng tiếp :

— Đào ngọc Bội hứa phóng thích, hắn dần dà mãi cho đến nay...

Nàng thấp giọng hơn một chút :

— Mấy phen, tôi định ha sát hắn, nhưng lại sợ làm không nên việc, hắn lập tức sẽ giết Dương ca ca, do đó tôi chưa dám hạ thủ !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Làm việc gì, có cẩn thận là không thất bại !

Bỗng có tiếng Đào ngọc Bội hỏi vọng vào :

— Câu chuyện chúng ta đã bàn qua, Châu cô nương đã nghĩ kỹ chưa ? Xin cho biết quyết định sớm !

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Đào ngọc Bội ! Ngươi tưởng uy hiếp nổi ta chăng ?

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Làm gì có việc uy hiếp, hỡi Châu cô nương ? Giả sử cô nương không đáp ứng, thì tại hạ cũng chẳng cần chân cô nương ở lại đây, bởi cô nương là mối hoạn họa lớn của tại hạ mà ! Tại hạ chỉ cần hạ một thủ đoạn mọn, là cô nương sẽ bỏ xác trong gian thạch thất này...

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Ngươi tưởng ngươi giết nổi ta ?

Đào ngọc Bội vẫn cười vang :

http://tieulun.hopto.org

— Ai lại chẳng biết, cô nương có vũ công cao tuyệt ? Tại hạ có ra mặt giao đấu với cô nương đâu, mà cô nương ỷ trượng vào vũ công ? Tại hạ chỉ cần cho khói độc lọt vào thạch thất, tức khắc cô nương dãy chết !

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Ngươi tưởng rằng ta dễ dàng cam chịu ngươi giam lỏng như vầy à ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Có ai cấm đoán cô nương rời khỏi thạch thất đâu ? Nhưng, tại hạ ước mong thấy cô nương dùng phương pháp gì thoát đi !

Từ nơi góc thạch thất, có một đợt khói mỏng, bay vào. Đợt khói dần dần tỏa rộng, càng tỏa rộng lại càng dày đặc, chừng như nó biến không khí thành khói luôn.

Không lâu lắm, tòa thạch thất ngộp khói, nhìn quanh mình chỉ thấy mờ mờ. Khói lại cay, làm mắt xốn xang, lệ ràn rụa.

Châu nhược Lan cấp tốc ngồi xuống, gọi luôn Trầm vân Phượng cùng ngồi

Trầm vân Phượng thốt khẻ :

— Không lẻ mình khoanh tay chịu như thế nầy, Lan tỷ ? Phải tìm cách gì...

Châu nhược Lan chận lại :

— Đừng nói gì hết, hãy vận khí, điều tức, ngưng hô hấp, để nặc ngu tỷ đối phó với trường hợp !

Trầm Vân Phượng cay mắt quá, lệ đổ ròng ròng: Châu nhược Lan trấn an nàng :

— Nhắm mắt, làm như ngu tỷ đã bảo, chẳng việc gì bối rối ! Đào ngọc Bội không hại nổi chúng ta đâu !

Khói càng lúc càng dày đặc, càng cay, Trầm vân Phượng cố chịu đựng, nhưng xem chừng nàng không đủ sức chống chỏi nổi nữa rồi.

X

CHƯƠNG LXVI

PHƯỢC HỔ CẦM LONG

Trong khi Châu nhược Lan và Trầm vân Phượng lúng túng trong vầng khói độc tại thạch thất, cánh cửa nơi vách đá chuyển động, rồi lỗ tròn mở ra, Đào ngọc Bội lo dâu vào, nhìn qua một lượt.

Khói đã tỏa dày, che khuất nhân quang của hắn.

Tuy nhiên, Đào ngọc Bội thực sự không có ý sát hại Châu nhược Lan, bất quá hắn muốn gây chấn động tinh thần nơi nàng thôi, nên mới điều động cơ quan bắn khói vào nhà.

Giờ đây, nhận thấy Châu nhược Lan đã biết phần nào thủ đoạn của hắn, hắn liền ấn nút, đình chỉ cơ quan đồng thời mở một khung cửa sổ, cho thoáng khí vào, khói độc loãng ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, khói tan, khung cảnh tòa thạch thất trở lại tỏ rõ như cũ.

Đào ngọc Bội dặng hắng một tiếng, hỏi :

— Cái mùi vị luồng khói đó như thế nào, hở Châu nhược Lan ?

Nhờ công lực cao thâm, Châu nhược Lan chẳng hề bị luồng khói độc tạo một ảnh hưởng nhỏ mọn nào trong cơ thể nàng nghe rõ Đào ngọc Bội hỏi với giọng mỉa mai, song không đáp, làm như chẳng nghe gì, mà cũng vờ tỏ ra là mình có bị tổn thương quan trọng.

Nàng thừa hiểu, trong tình cảnh nầy, nếu có quật cường, hiếu thắng, cũng chẳng ích lợi gì, tốt hơn là trấn tịnh tâm thần, bảo tồn dấu chí, chờ đúng lúc thuận tiện sẽ ra tay...

Đào ngọc Bội gọi mấy lượt, chẳng nghe Châu nhược Lan đáp, liền bật cười khanh khách :

— Sao ? Hai vị không còn đủ sức phát âm nữa rồi chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phượng mở mắt ra, nhìn thoáng qua Đào ngọc Bội, rồi day lại nhìn Châu nhược Lan, mấp máy môi toan nói gì, nhưng lời chưa thoát ra khỏi miệng, thân hình chao chao ngã ngay xuống nền.

Đào ngọc Bội giật mình, hấp tấp hỏi ;

— Châu nhược Lan ! Có phải là Trầm vân Phượng trúng khói độc chăng ?

Châu nhược Lan liếc sang Trầm vân Phượng, thốt :

— Hình như thế !

Rồi nàng nhắm mắt lại.

Đào ngọc Bội lại hỏi :

— Còn cô nương ?

Châu nhược Lan mắng thầm :

Tên khốn nạn, nếu ta có cơ hội, nhất định chẳng bao giờ ta buông tha ngươi !

Nàng lặng thinh, không đáp tiếng nào.

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Châu cô nương cao ngạo quá ! Nhưng, không nói năng gì cả, thì chắc là không chịu đựng nổi rồi chứ gì ?

Châu nhược Lan khẽ mở mắt, nhìn thoáng qua hắn, nhưng cũng chẳng thốt tiếng nào.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Hai vị cô nương, có nhan sắc tân kỳ diễm lệ, Đào ngọc Bội này dù có thủ đoạn tàn độc, cũng chẳng nỡ thi thố...

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Tuy nhiên, giả sử tình thế biến đổi, dồn Đào ngọc Bội này vào cảnh chẳng đặng đừng, thì biết làm sao hơn là phải dập liễu dùi hoa ?

Châu nhược Lan tức uất lắm, song cố dằn lòng, nín lặng như củ.

Đào ngọc Bội lại tiếp :

— Châu Nhược Lan ! Cô nương hiện tại có khác nào con chim trong lồng, tuồng không nên đặt lên một điều hiện gì cả

nếu cô nương muốn bảo toàn sanh mạng thì tự mình hủy diệt vũ công...

Châu nhược Lan thầm nghĩ .

— Nếu hắn cứ đứng bên ngoài thốt vọng vào, dù ta có biện pháp gì cũng chẳng thực hành được. Phải tìm cách nào, dụ hắn vào trong...

Nàng nằm xuống, giả vờ hôn mê, nhắm mắt câm miệng.

Đào ngọc Bội cười lạnh :

Châu cô nương định dụ Đào ngọc Bội này vào thạch thất phải chăng ?

Châu nhược Lan bất động.

Đào ngọc Bội đưa tay vào mình, mò chiếc chìa khóa, cao giọng thốt :

— Châu cô nương lưu ý đấy ! Chiếc chìa khóa này có tẩm chất độc !

Hắn vung tay hữu, chiếc chìa khóa bay vào, nhắm đúng đùi bên tả của Châu nhược Lan.

Châu nhược Lan cắn răng, mắt vẫn nhắm, vận dụng thính giác, lóng tiếng gió của chiếc chìa khóa, biết là vật đó nhắm đùi tả của nàng, nàng nằm im.

Chiếc chìa khóa rơi đúng chỗ dự liệu của nàng, có lẽ Đào ngọc Bội tung mạnh, hoặc giả chiếc khóa nhọn đầu, nên đâm lủng thịt nàng, máu rỉ ra liền.

Biết là cái cơ hội này là cơ hội duy nhất dụ hoặc Đào ngọc Bội vào nhà, nàng cố gượng đau, nằm im.

Đào ngọc không thấy nàng phản ứng chi cả, ý cương quyết hơn, nghĩ :

— Nàng luyện được cương khí phòng thân, giả như nàng không hôn mê, thì chiếc chìa khóa này không làm sao đâm lủng da thịt nàng được. Nàng đẹp quá, để nàng chết đi, thì uổng biết bao !

Lòng dục bỗng nhiên khích động, hắn ấn cơ quan, mở cửa, rồi bước vào.

http://tieulun.hopto.org

Lúc đó khói trong nhà tản mác gần hết, các đồ vật hiện ra rõ ràng trong tầm mắt.

Đào ngọc Bội bước tới cạnh Châu nhược Lan, bật cười bắc bắc :

— Châu nhược Lan ơi ! Châu nhược Lan ! Có lẽ chẳng bao giờ ngươi tưởng có ngày nay ! Đào ngọc Bội nầy không phải là thánh, tất nhiên phải biết hưởng thọ cái gì đáng hưởng thọ, ngươi và Trầm vân Phượng xinh đẹp thế kia, bảo ta nhịn thèm sao được ? Ta phải hưởng thọ, xong rồi giết các ngươi cũng vừa.

Tâm địa của hắn thâm độc, ngoài miệng thì nói những lời cợt nhả, khó nghe, nhưng hắn chẳng lại quá gần, hắn đứng cách Châu nhược Lan độ hai thước, mắt hắn đăm đăm nhìn nàng, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó nếu có biến.

Nhưng, Châu nhược Lan vẫn nhắm nghiền đôi mắt, vẫn nằm lặng.

Hắn lại nghĩ :

— Ta thử lại gần nàng một chút nữa, xem sao !

Rồi hắn bước tới, đưa tay điểm vào một huyệt đạo trong người nàng.

Khi tay hắn sắp sửa chạm vào mình Châu nhược Lan, bất thình lình nàng khoát cánh tay Lưu, bằng một thủ pháp nhanh hơn điện, chụp lấy cổ tay hữu của hắn, đồng thời nàng bật đứng lên.

Đào ngọc Bội kinh hải, không còn cách nào lùi tránh kịp đành chịu nàng chế ngự, thì còn gì tánh mạng, hắn biết chẳng bao giờ Châu nhược Lan buông tha nếu hắn bị kẹt trong tay nàng.

Nhanh như chớp, hắn xoay ngược bàn tay, chụp lại cổ tay nàng, rồi lạnh giọng hỏi :

— Trong tình cảnh nầy, ngươi còn toan phản kháng ta nữa à ?

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Trong tình cảnh nầy, ta muốn tận dụng khả năng, lấy tánh mạng ngươi !

Nắm cổ tay nhau như vậy, cả hai dẫn co, ngầm vận kình lực, toan áp đảo lẫn nhau, người nào mạnh sức, bấm được yếu nguyệt của đối phương, là thắng.

Châu nhược Lan xuất thủ trước, chừng như có hy vọng nhiều, còn Đào Ngọc Bội từ cái thế thụ động chuyển sang phản ứng, nên bất lợi hơn, hắn có vẻ kinh hải, hoang mang, nhưng gắng gượng trấn định tinh thần, đáp :

— Phần lớn vũ công của ngươi do Bí Kíp Quy Ngưon mà nên, ta thì khổ luyện Bí Kíp đó hơn năm năm trường, ta sẽ đem hết công phu và sở đắc ra so tài với ngươi, chưa chắc là ai thắng ai bại, ngươi khoan tự đắc vội !

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Nhất định ta thắng !

Tiếp theo câu nói, nàng vung tay tả, đánh tới một chiêu, ngay ngực hắn.

Đào ngọc Bội đưa tay nghinh đón liền.

Cả hai kẹt tay hữu dẫn co nhau; dùng tay tả công kích nhau.

Đào ngọc Bội vừa đánh vừa hú vọng mấy tiếng dài.

Châu nhược Lan biết ngay hắn hú như thế để gọi thuộc hạ tiếp trợ, nàng càng xuất thủ nhanh hơn, quyết tranh thở gian, trước khi bọn kia đến nơi.

Nàng thừa hiểu mình kẹt trong nguy cảnh, nếu không chế ngự Đào ngọc Bội sớm, thì phải mất mạng với chúng, mà Trầm vân Phượng cũng phải chịu chung số phận như nàng. Ngoài ra, còn Lam tiểu Diệp, còn Dương mộng Hoàn, hai người đó cũng nguy lại luôn.

Nhưng, Châu nhược Lan chưa làm gì nổi Đào ngọc Bội thì có tiếng người chạy rầm rập đến nơi, bốn tên đệ tử hóa thân của hắn, tay cầm Kim Hoàn Kiếm, xuất hiện, bao vây quanh nàng.

http://tieulun.hopto.org

Trong số Tứ Linh hóa thân của Đào ngọc Bội, Huyền Vỏ tấn công trước.

Tay tả vẫn đánh ra như thường, Châu nhược Lan dẫn mạnh tay hữu, kéo luôn tay Đào ngọc Bội, tới hắn ra trước nhát kiếm của Huyền Vỏ.

Huyền Vỏ thấy nguy, cấp tốc rút tay về, nhát kiếm đánh ra phải bỏ dở chừng.

Ba gã kia không dám liều lĩnh xông vào, sợ nàng dùng biện pháp đó chặn kiếm, nếu không rút tay về kịp thì hóa ra đệ tử phản sư,

Châu Nhược Lan càng phút càng đánh rảo riết hơn, dần dần Đào ngọc Bội núng thế, bàn tay hữu của hắn không còn bóp mạnh cổ tay của Châu nhược Lan như trước.

Châu nhược Lan càng phút càng dồn công lực vào năm ngón tay, áp lực càng phút càng tăng.

Đào ngọc Bội nghe cánh tay hữu tê dại, hắn cảm thấy công lực trong người bỗng nhiên tiêu tan mất, rồi cánh tay tả cũng chậm lại, rồi cuối cùng thì buông thõng xuống, không còn phát chiêu được nữa.

Lúc đó bọn Tứ Linh hóa thân toan xông vào, nhưng lại sợ Châu nhược Lan gây thương tổn cho sư phó, nên cả bốn cùng lăm lăm trường kiếm, nhưng đứng nguyên một chỗ, lấy mắt nhìn chứ chẳng biết làm gì khác hơn.

Châu nhược Lan cười lạnh, hỏi :

— Đào ngọc Bội ! ngươi gây thương tích nơi đùi của ta, vật đó có thật là tẩm độc chăng ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Nếu có tẩm độc, thì chất độc đã phát tác sớm rồi !

Châu nhược Lan rút chiếc chìa khóa hình chủy thủ, đưa lên vai Đào ngọc Bội, chùi sạch máu, rồi chong mũi nhọn ngay yết hầu hắn, từ từ thốt :

— Ta đã nghĩ kỹ lắm rồi, nếu có cơ hội giết người, thì nhất định ta chẳng hề bỏ qua.

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Dù giết được ta, ngươi và Trầm vân Phượng cũng chẳng bỏng sống sót mà ra khỏi nơi này !

Châu nhược Lan rà mũi nhọn trên làn da cổ hắn, rạch một đường, máu rỉ ra, chảy dài xuống ngực.

Bọn Tứ Linh cũng hét một tiếng lớn, cùng lướt tới, bốn thanh trường kiếm chớp lên, cùng đánh xuống đầu Châu nhược Lan,

Châu nhược Lan bật cười ha hả, nhấc bổng Đào ngọc Bội lên, hứng mấy thanh kiếm.

Đồng thời nàng trầm giọng thốt :

— Đào ngọc Bội ! Mau bảo chúng lui ra !

Đào ngọc quay nhìn bốn tên đệ tử lúc đó đã thu kiếm lui về trí, hắn truyền lịnh :

— Các ngươi lui đi, nếu vị cô nương nầy giết ta, thì các ngươi chém nát thây Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp, Nhớ như vậy, để báo thù cho ta !

Bọn tứ Linh vâng một tiếng, rồi đồng bước ra khỏi thạch thất.

Chúng vào, do một cửa ngách bí mật, chúng ra, cũng do cửa đó, đóng mở bằng cơ quan, tên đi đầu chém mạnh một nhát vào vách, cửa mở liền.

Từ lúc chúng vào đến khi chúng ra, Châu nhược Lan không bỏ sót một cử động nào của chúng, nàng ngầm theo dõi để tìm một phần nào cơ quan tại ngôi thạch thất nầy.

Tên cuối cùng bước ra rồi, cánh cửa đóng lại, Châu nhược Lan từ từ quay sang Đào ngọc Bội, nói :

— Ngươi dấu Bí Kíp Quy Nguơn ở chỗ nào ?

Đào ngọc cười lạnh :

— Tự nhiên là chẳng ở nơi mình ta !

Châu nhược Lan bĩu môi :

— Ta không tin là ngươi rời pho sách quý đó khỏi mình

http://tieulun.hopto.org

ngươi được bởi ngươi có tánh đa, nghi chẳng khi nào ngươi giao phó cho một kẽ khác, nếu không ở nơi mình ngươi, hẳn phải ở một chỗ nào kín đáo ! Nhưng, hỏi để mà hỏi, chứ ta tin chắc nó ở trong mình ngươi !

Đào ngọc Bội hừ một tiếng :

— Ngươi không tin, cứ khám trong mình ta !

Châu nhược Lan đưa bàn tay tả điểm nhanh vào mấy yếu huyệt của hắn, đoạn buông tay hữu ra, rồi lấy một cuộn lụa, quấn quanh đùi, chỗ bị thương, xong đâu đó, thốt :

— Đào ngọc Bội ! Ngươi không quên là vừa rồi, ngươi có nói với ta, trong tình cảnh của ta, ta chẳng cần đặt điều kiện gì cả, có phải vậy ? Vậy ngươi cũng chẳng cần đặt điều kiện gì, cứ nghe theo lời ta phân phó là hơn ngoan ngoãn mà nghe !

Bị điểm huyệt, tay chân tê dại, chẳng còn cử động được, Đào ngọc Bội vẫn còn sáng suốt, miệng nói được như thường hắn cười nhẹ :

— Ngươi đừng quên, Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp hiện ở trong tay ta, đúng hơn cả ai ở trong tay bọn thuộc hạ trung thành của ta !

Để tỏ sự cao ngạo, hắn dừng lễ đó, nhấn tiếp :

— Cô nương nhớ điều đó, là có lợi cho cô nương !

Châu nhược Lan sôi giận :

— Ngươi muốn làm một cuộc trả giá ?

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Lòng cô nương kiên quyết, nhất định phải giết cho được tại hạ, tại hạ còn trả giá làm sao được ? Có điều, nếu chẳng may tại hạ bị cô nương hạ sát rồi, thì Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp cũng chẳng may luôn, bọn thuộc hạ của tại hạ sẽ báo thù cho tại hạ !

Hắn gằn giọng, tiếp :

— Điều đó, chắc chắn lắm rồi, mong cô nương đừng nghi ngờ !

Châu nhược Lan nhìn xuống Trầm vân Phượng nằm bất động trên nền đá, đoạn ngẩng mặt lên, hỏi :

— Đào ngọc Bội ! Ngươi định đem sự an nguy của Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp uy hiếp ta ?

Đào ngọc Bội cười hì hì :

— Hãy thành thật với nhau một chút, Châu cô nương, cái trò giả trá chẳng giải quyết được gì cho chúng ta cả ! Đành rằng, Dương mộng Hoàn không là chồng của cô nương, song cô nương cũng không thể chối cải hắn là tình lang của mình, nếu sự an nguy của hắn không liên quan gì đến cô nương, thì còn liên quan đến ai nữa chứ ? Thiết tưởng chính cô nương cũng không tin được lời nói của mình bảo ai người ta tin cho ?

Hắn quắc ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào mặt Châu nhược Lan, đoạn tiếp :

— Còn như Lam tiểu Điệp, nàng ấy vốn có tình sư tỷ muội với cô nương, mà cô nương lại thọ nhận sự thác cô của cha mẹ nàng, có lẽ nào cô nương điềm nhiên nhìn nàng tan xương nát thịt dưới lưỡi kiếm của bọn đệ tử tại hạ ?

Châu nhược Lan, không đáp, cúi thấp đầu, trầm ngâm một lúc.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Một Đào Ngọc Bội này, đổi lấy hai mạng sống đó, tại hạ nghĩ cô nương có lợi chứ chẳng thiệt gì ! Giả sử Đào ngọc Bội có chết đi, thì một cái chết đổi hai cái chết, tại hạ không còn tiếc hận chi cả !

Châu nhược Lan gằn giọng :

— Giả như ta buông tha cho ngươi, ngươi có bằng lòng phóng thích Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp chăng ?

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Đem tự do của tại hạ đổi lấy tự do của những hai người thì tại hạ cho rằng cô nương đánh giá quá cao sự tự do của hai người đó !

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Chứ ý ngươi như thế nào ?

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Tại hạ chỉ muốn cuộc đổi chác được công bình ! Một đổi một, tùy cô nương chọn lựa một trong hai người đó.

Châu nhược Lan đưa tay rẻ suối tóc sửa lại cho suông, rùn vai thốt :

— Ngươi nhất định trả giá cẩn thận cuộc đổi chác này à?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Đúng vậy ! Người nào còn lại trong tay tại hạ, tại hạ xin bảo đảm an toàn cho người đó. Nếu cô nương muốn cứu nốt người đó, thì cứ tìm một dịp thuận tiện, chế ngự tại hạ, rồi làm một cuộc đổi chác thứ hai !

Châu nhược Lan bĩu môi :

— Ngươi tương trong tương lai ta chẳng hy vọng gì bắt được ngươi một lần nữa ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Điều đó, như cô nương vừa nói, thuộc về tương lai, mà tương lai thì còn ai dám chắc như thế nào ? Bỏ qua đi, đừng bàn vội, nhất là trong lúc này, cô nương ạ ?

Châu nhược Lan từ từ đưa tay hữu ra, đồng thời hỏi :

— Đào ngọc Bội, Tam Âm Thần Ni có lưu lại một môn võ công kỳ lạ, ngươi có muốn nếm thử môn công đó chăng ? Môn công đó chuyên làm lệch gân, trịch xương, chứ không đến đổi làm mất mạng.

Đào ngọc Bội lạnh lùng hỏi lại :

— Dụng ý của cô nương như thế nào ?

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Trong bao nhiêu ngày qua, ngươi đã hành hạ Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp quá nhiều, giờ đến lượt ngươi phải nếm chút khổ sở, để thấm thía cái khổ sở ngươi bắt người khác phải chịu.

Nàng đặt tay hữu lên đầu vai tả của Đào ngọc Bội mò mò các khớp xương.

Đào ngọc Bội hừ một tiếng, mồ hôi xuất ra đầm ướt trán, hằn thét lên :

— Mang Dương mộng Hoàn vào đây !

Bên hữu vách, một khung cửa bí mật mở ra, hai Tứ Linh hóa thân dìu Dương mộng Hoàn đến nơi.

Châu nhược Lan hạ bàn tay xuống cánh tay Đào ngọc Bội, chuẩn bị hạ thủ đoạn.

Nhưng, Đào ngọc Bội cao giọng thốt :

— Các ngươi có còn nhớ môn công lệch gân trịch xương của Tam Âm Thần Ni chăng ?

Hai Tứ Linh hóa thân kèm hai bên Dương mộng Hoàn đồng thanh đáp :

— Đồ đệ còn nhớ rõ !

Đào ngọc Bội cố gượng đau dưới áp lực của Châu nhược Lan, tiếp :

— Các ngươi xem kỹ, Châu cô nương làm cho ta như thế nào, các ngươi làm cho Dương mộng Hoàn như thế ấy !

Hai đệ tử vâng một tiếng, một tay kềm Dương mộng Hoàn, tay kia mò lên vai chàng, rồi hạ thấp xuống cánh tay chàng.

Châu nhược Lan, trong tình thế đó, bắt buộc phải buông tay, đoạn buông gọn :

— Đưa Dương mộng Hoàn vào đây, là các ngươi tạo cơ hội cho ta giải cứu hắn !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Cô nương cho tại hạ nếm mùi môn công của Tam Âm Thần Ni bọn đệ tử kia sẽ phỏng theo mà thực nghiệm trên người Dương mộng Hoàn ! Hạ thủ đi, cô nương !

Không rõ nghĩ sao, Châu nhược Lan chụp tay lên đầu vai hắn cười lạnh, thốt :

— Đào ngọc Bội ! Chúng điểm vào á huyệt của Dương mộng Hoàn, ta cũng cần phải điểm á huyệt của ngươi !

http://tieulun.hopto.org

Tuy tay chân tê chân tê đại, Đào ngọc Bội còn nhít động chiếc đầu được, hắn quay nhìn hai đệ tử, thốt :

— Châu cô nương vủ công rất cao, các ngươi không nên ở gần ! Hãy tránh xa một chút !

Hai Tử Linh hóa thân lùi nhanh đến vách.

Đào ngọc Bội ra lịnh :

— Giải khai á huyệt cho hắn !

Hai đệ tử vâng lời, giải huyệt cho Dương mộng Hoàn liền.

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Ta không có ý bức ngươi, ta hy vọng ngươi đừng bức ta phải hạ thủ, ta muốn ngươi cứu tỉnh Trầm vân Phượng, cho hai vợ chồng được đàm đạo với nhau !

Đào ngọc Bội nhếch môi điểm một nụ cười, nhắm nghiền đôi mắt, không nói tiếng gì.

Không ai giải cứu Trầm vân Phượng, thì nàng phải giải cứu, nàng bước tới, đặt tay nơi lưng Trầm vân Phượng, ngầm vận chân khí chuyển sang, cho khí huyết lưu hành, miệng gọi :

— Phượng muội mở mắt ra đi, xem ai trước mặt đây !

Trầm vân Phượng từ từ mở mắt.

Châu nhược Lan dịu giọng thốt :

— Cho ngu tỷ biết đi, trong quá khứ, Đào ngọc Bội khinh dể Phượng muội như thế nào, để cho ngu tỷ còn từng tự hào. Hiện tại mối hiểm nguy cầm như đã qua, Phượng muội hãy cùng họ Dương bày giải nỗi niềm, cho tình chồng nghĩa vợ được tròn vẹn.

Trầm vân Phượng nhìn sang Đào ngọc Bội đang nằm trên nền đá, ngửa mặt lên không, thở phào :

— Châu tỷ tỷ đã chế ngự được hắn !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phải, lần nầy thì không lầm là Đào ngọc Bội giả !

Trầm Vân Phượng hỏi :

— Sao tỷ tỷ chưa giết hắn ? Một kẻ tàn ác như vậy, còn để sống sót làm gì ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Chưa đến lúc giết hắn, mình chẳng cần phải vội. Phượng muội bước tới, nói chuyện với ca ca của Phượng muội đi !

Trầm vân Phượng đứng lên, từ từ tiến đến gần Dương mộng Hoàn, còn cách độ ba thước, nàng dừng lại, cũng vừa lúc đó, hai mủi Kim Hoàn Kiếm chong ra, chận nàng.

Nàng không buồn ngó kẻ chong kiếm chận lại, chỉ nhìn Dương mộng Hoàn một chút, đoan quỳ xuống, gọi :

— Dương ca ca ! Phượng muội bị Đào ngọc Bội lừa, hắn bảo là nắm được tờ để vợ trong tay, lập tức hắn phóng thích ca ca, nhưng tờ để vợ đã về tay hắn, hắn không giữ lời hứa !

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Đứng dậy đi !

Trầm vân Phượng đưa tay áo lau lệ :

— Đào ngọc Bội là con người đáng khinh bỉ nhất ! Không còn ai tin tưởng được lời nói của hắn !

Đào ngọc Bội hét to :

— Mang hắn đi khuất mắt.

Hai đệ tử vâng một tiếng, cầy Dương Mộng Hoàn đi liền.

Dương mộng Hoàn nhìn lại Trầm vân Phượng, bảo :

— Cho Châu cô nương hay, đừng bận tâm đến sự an nguy của ngu huynh, cứ giết Đào ngọc Bội, giải trừ hoạn họa cho vũ lâm...

Chàng chưa dứt câu, bọn đệ tử Đào ngọc Bội đã đưa chàng đi xa rồi.

Trầm vân Phượng đột nhiên bừng giận nhào tới, song cánh cửa đã đóng lại kín, đồng thời hai tên đệ tử Đào ngọc Bội đứng chắn bên ngoài, Kim Hoàn Kiếm chong thẳng ra,

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phượng phát cánh tay áo, phóng tụ phong nhắm vào hai thanh kiếm.

Châu nhược Lan vội gọi to :

— Phương muội trở lại đây !

Tay áo của Trầm vân Phượng đã chạm phải một ngọn kiếm, rách toạt một đường.

Khoa kiếm đón tụ phong của Trầm vân Phượng, chém rách tay áo của nàng, xong, hai lên đệ tử Đào ngọc Bội vô ấn cơ quan, cửa mở, nhảo nhanh vào phía trong, rồi đóng lại ngay.

Trầm Văn Phượng như ngây như dại, tung mình ập vào vách đá. Làm gì được, khi đem sức người chạm với đá núi ? Vai nàng chạm vào vách, bật kêu bình một tiếng, thân hình bị bật trở lại hơn hai bước, nàng ngã sụp tại chỗ.

Châu nhược Lan cấp tốc vọt tới, nâng nàng, dịu giọng an ủi :

— Hiện tại, chúng ta đã có Đào ngọc Bội làm con tin, còn sợ gì chẳng cứu được Dương ca ca của Phượng muội ? Dũng liều lĩnh, chẳng những không nên việc gì, mà còn nguy hại bản thân !

Trầm vân Phượng bị chấn động mạnh qua cái đụng đó, cảm thấy đau đớn khắp người. Tuy nhiên, nàng cố gượng đau đứng lên, trở lại chỗ Đào ngọc Bội nằm, nhìn hắn với ánh mắt bi thương vừa căm phẫn, vừa oán độc, nàng lạnh lùng thốt :

— Đào ngọc Bội ! Biết điều thì đừng hành hạ Dương ca ca ta, bằng ngoan cố ta sẽ cắn ngươi rớt từng miếng thịt, kỳ cho đến khi ngươi tắt thở !

Có lẽ đây là lần thứ nhất, nàng thốt lên những lời hung bạo, bởi nàng chất phác, thật thà quá, tuy Đào ngọc Bội hãm hại nàng, nàng vẫn còn bi thương cho hắn như thường, nàng bi thương cho hắn vì nàng nhân đức, cũng như nàng bi thương cho bất cứ loài sinh động vật nào ngộ nạn, bất kể người hay nhân ngộ nạn.

Đào ngọc tránh ánh mắt của nàng, nghiêng đầu qua một bên, hét lớn :

— Mang Lam tiểu Điệp vào đây !

Cửa mở ra, hai gã đại hán áo đen đẩy Lam tiểu Điệp vào.

Nàng tiểu tụy thấy rõ, đôi mắt nhắm nghiền, nàng ngồi xếp bằng tròn trong chiếc lồng sắt có bánh xe.

Nhớ đến kỷ niệm xa xưa, nhìn nàng, Châu nhược Lan bất giác xúc động tình hoài, song trước mặt Đào ngọc Bội, nàng cố trấn định tâm tư, để khỏi sa lệ.

Đào ngọc Bội nhìn hai gã đại hán, bảo :

— Để nàng đó, hai ngươi lui ra, chờ lịnh.

Hai đại hán vâng lịnh, lui về một góc.

Lý thương Lan hỏi :

— Nàng nói chuyện được chăng, Đào ngọc Bội ?

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Tại hạ cũng chẳng biết nữa, cô nương cứ bước tới xem !

Châu nhược Lan tiếp :

— Không vội gì, vô luận là nàng có bị hành hạ như thế nào, ta cũng có cách đòi bồi thường ngay trên xác của các ngươi !

Đào ngọc Bội dặng hắng mấy tiếng, toan nói chi đó, lại thôi.

Châu nhược Lan lại đưa tay điểm vào mấy huyệt đạo, trên mình Đào ngọc Bội, vừa điểm nàng vừa thốt :

— Trong Bí Kíp Quy Nguơn, có ghi chú phương pháp tự vận hành chân khí giải khai huyệt đạo, chắc ngươi đã âm thầm làm cái việc đó rồi !

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Cô nương cẩn thận quá !

Châu nhược Lan nhìn sang Trầm vân Phượng :

— Xem chừng hắn phé, tuy nhiên, đừng làm gì thương tổn đến hắn !

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phượng gật đầu.

Châu nhược Lan bước tới cạnh chiếc lồng sắt, cố lấy giọng tự nhiên hỏi :

— Tiểu Điệp ! Đào ngọc Bội có hành hạ quá đáng chăng ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Hắn có làm gì đi nữa, chẳng bao giờ tôi nao núng, điều làm tôi tủi hận hơn hết là cư xử không đẹp đối với công chúa.

Châu nhược Lan khoát tay :

— Đừng gọi ta như thế, Lan Đại công chúa đã chết rồi, hiện tại ta là Châu nhược Lan, ta lớn hơn ngươi vài tuổi, nếu cần, ngươi có thể gọi là Lan tỷ tỷ cũng được.

Lam tiểu Điệp cảm động :

— Tỷ tỷ nói phải !

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Vũ công của ngươi còn nguyên vẹn chứ ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Hắn hành hạ đủ điều, nhưng chẳng làm sao phế hủy vũ công của tôi được !

Châu nhược Lan lộ vẻ mừng :

— Vậy là hay lắm, ngươi cố bảo trọng nhé, Đào ngọc Bội ngụy trá vô tưởng, tuy nhiên ta có sẵn kế hoạch đối phó với hắn !

Lam tiểu Điệp thốt :

— Tỷ tỷ yên trí. Tôi có đủ kiên nhẫn chờ đợi. Đào ngọc Bội giam cầm tôi trong lồng sắt, dùng gân trâu ràng buộc mấy chỗ yếu trọng, không cho tôi vận khí, hành công, hắn làm thế tưởng đâu làm khổ cho tôi, nào ngờ trái lại, Tôi ngồi nhàn chẳng biết làm gì, nên nghiền ngẫm sở học, thức ngộ được những gì nan giải trước kia, vũ công của tôi nhờ đó, tiến khả quan...

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Còn một điều nầy nữa, tưởng cần phải tỏ cho tỷ tỷ biết

Châu nhược Lan dịu giọng :

— Ngươi cứ nói.

Lam tiểu Điệp tiếp :

— Đào ngọc Bội thường thường nhốt tôi và Dương mộng Hoàn chung một chỗ.

Châu nhược Lan khuyên :

— Là những kẻ đồng hoạn nạn với nhau, các ngươi nên tạm thời gạt bỏ ý tưởng nghịch qua một bên.

Lam tiểu Điệp cúi thấp đầu một chút :

— Đào ngọc Bội điểm huyệt tôi, nhưng tôi vẫn sử dụng pháp truyền âm nhập mật được như thường. Tôi dùng pháp đó, dẫn giải rành rẽ những gì đã học được trong Bí Kíp Quy Ngưu cho Dương mộng Hoàn biết.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Vậy là quý hóa quá ! Sau nầy, khi hắn thoát nạn rồi, hắn sẽ tỏ cho Phượng muội và Lý đạo Hồng biết điều đó, cả hai vốn hiền tuệ, sẽ thông cảm cho ngươi...

Nàng buông tưng câu nói ở đó, chừng như thấy bất tiện thốt tròn câu.

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Tôi không mong mỏi hai nàng ấy thông cảm, tôi chỉ cần tỷ tỷ khoan dung với tôi...

Châu nhược Lan thở dài :

— Giả như luận về hành vi của ngươi trong mấy năm gần đây, thì cũng có phần đáng trách thật, tuy nhiên, ta không chối cải được trách nhiệm của mình, dù ra ta phải tìm ngươi đưa về Thiên cơ Thạch Phủ tu tỉnh sám hối.

Lam tiểu Điệp trầm buồn ra mặt :

— Tôi đã lỡ phạm tội, chỉ vì quá vì tánh trẻ, làm vui, nhưng trước sau tôi cũng sắt sanh, hại mạng.

Châu nhược Lan cười khổ :

— Những gì ngươi đã làm, chưa đủ lắm sao, còn phải đợi ngươi có hại người ?

Lam tiểu Điệp cúi đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Tôi biết quấy rồi, tỷ tỷ !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Biết quấy mà cải sửa, vậy là tốt lắm !

Bồng nàng thấp giọng, tiếp nối :

— Nếu chưa nắm vững phương pháp thoát hiểm, thì tuyệt đối không nên vọng động. Điều cần yếu là chẳng nên để cho Đào ngọc Bội biết rỏ vũ công của ngươi còn nguyên vẹn, hơn nữa là đã có tiến bộ trong những ngày qua.

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Tôi ghi nhớ lời day bảo của tỷ tỷ.

Châu nhược Lan tiếp :

— Ngươi yên trí tịnh dưỡng, cố ẩn nhẫn trong ít hôm nữa.

Nàng trở lại Đào ngọc Bội, thốt :

— Ta nói chuyện xong rồi, ngươi bảo thuộc hạ trả nàng về chỗ cũ đi !

Lúc đó, Đào ngọc Bội đang vận khí xung khai các huyệt đạo, nắn đã giải được hai huyệt rồi, nghe nàng thốt, vội ngưng lại, mở mắt ra, hỏi :

— Sao cả vị không đám đạo lâu hơn ?

Châu nhược Lan đáp gọn :

— Không đủ thì giờ.

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Chỉ cần có sự dồng ý của tại hạ, cô nương được phép nói chuyện, dù là một ngay, một đêm, cũng chẳng ai dám quấy nhiễu !

Đột nhiên, Châu Nhược Lan vươn tay, nắm vào mạch môn của hắn, bảo :

— Chúng ta đi thôi !

Đồng thời giơn, nàng giải khai luôn mấy huyệt đạo còn lại mà hắn chưa kịp tự giải.

Đào ngọc Bội thầm nghĩ :

— Nàng lợi hại thật ! Đã thấy ta tự giải khai huyệt đạo rồi !

Một ý nghĩ thoáng qua, trong đầu óc, hắn hỏi :

— Đi đâu ?

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Ngươi đã làm khổ cho Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp quá nhiều, chẳng lẽ ngươi không nghỉ là mình phải chịu khổ như vậy mới công bình sao ?

Đào ngọc Bội gằn giọng :

— Cô nương định làm gì tại hạ ?

Châu nhược Lan thản nhiên :

— Có hai đường, tùy ngươi chọn.

Đào ngọc Bội thở dài :

— Cô nương nói đi !

Châu nhược Lan trầm giọng :

Một, là phóng thích Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp, đưa họ rời khỏi nơi đây an toàn. Họ bình an, là ngươi bình an.

Đào ngọc Bội lại hỏi :

— Rồi sau nữa ?

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Các vị tiền bối phái Thiếu Lâm, Vũ Đương, hiện đang đợi tại sơn cốc, chúng ta cùng đến đó rồi sẽ nói đến điều sau !

Đào ngọc Bội gọi to :

— Đưa Lam cô nương về chỗ cũ !

Hai đại hán đứng nơi góc nhà bước tới, đẩy chiếc lồng qua khung cửa.

Đào ngọc Bội đợi cánh cửa đóng kín rồi, day qua Châu nhược Lan, ung dung thốt :

— Trong hai người, cô nương chỉ được chọn một ! Chẳng bao giờ có việc phóng thích cả hai, cùng một lượt !

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan cười gằn :

— Vậy thì ngươi phải đi theo ta !

Nàng bóp mạnh tay một chút, Đào ngọc Bội tê rúm nửa thân mình, không còn sức lực phản kháng, dành để Châu nhược Lan lôi ra ngoài.

Trầm vân Phượng hỏi :

— Còn ngu muội, hở tỷ tỷ ? Ở lại đây, bầu bạn với Dương ca ca, hay phải theo tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan đáp :

— Theo ngu tỷ !

Đào ngọc Bội cao giọng :

— Châu cô nương bức bách ta xuống sơn cốc, nếu trong một ngày đêm, ta chẳng trở về đây, các ngươi cứ y lịnh ta đã bảo, chém nát thây Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp, báo thù cho ta !

Châu nhược Lan cau mày :

— Phượng muội có nghe hắn nói đó chứ ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Nghe rõ lắm !

Châu nhược Lan tiếp :

— Bây giờ, ngu tỷ nói như thế nầy, chẳng biết Phượng muội có vâng theo hay không ?

Trầm vân Phượng quả quyết :

— Tỷ tỷ nói gì, ngu muội cũng xin vâng theo, tỷ tỷ là thần tượng của ngu muội bao giờ dám cải ?

Châu nhược Lan suy nghĩ một chút :

— Đào ngọc Bội chỉ chấp nhận một đổi một, hoặc Dương mộng Hoàn, hoặc Lam tiểu Điệp, thành ngu tỷ khó nghĩ quá. Một kẻ, là chồng của Phượng muội và Lý đao Hồng, kẻ kia lại có tình chị em chẳng khác đồng bào cốt nhục, với ngu tỷ. Giờ đây, phải chọn một trong hai người, ngu tỷ phải chọn ai ?

Trầm vân Phượng thừ người, lâu lắm, mới thốt :

— Ngu muội không thể giúp ý kiến gì cho tỷ tỷ có quyết định !

Châu nhược Lan buông gọn :

— Ngu tỷ không cứu ai cả !

Trầm vân Phượng giật mình :

— Tỷ tỷ sẽ làm như thế nào ?

Châu nhược Lan tiếp :

— Ngu tỷ sẽ dành cho Đào ngọc Bội một thủ đoạn tàn độc chúng ta không cho hắn được chết gấp, chúng ta phải hành hạ hắn trong vòng mấy năm, như vậy là gián tiếp báo thù cho hai người đó. Chứ giết hắn ngay, thì còn gì sung sướng cho hắn bằng, cũng như bất cứ những kẻ làm nên tội ác, những kẻ đó suốt đời gây khổ cho thiên hạ, rồi khi bị kẹt, lại chết liền, chúng có thấm thía đâu những cái khổ gây cho thiên hạ?

Trầm vân Phượng nghĩ đến cảnh khổ của chồng, cứ khóc mãi, không nói năng làm sao cả.

Châu nhược Lan bước đi rất chậm, cố ý muốn nói nhiều với Trầm vân Phượng, thấy nàng bi thương quá độ, vội an ủi:

— Chẳng việc gì phải khóc, hùm chết để da, người chết để tiếng, Dương mộng Hoàn đã thành danh đại hiệp trên giang hồ, dù có chết, lịch sử võ lâm cũng còn ghi nhớ, cái chết đó rất vinh ! Nên mừng chớ không nên hận !

Trầm vân Phượng miễn cưỡng đáp :

— Tỷ tỷ luận rất đúng....

Bỗng nàng tiếp :

— Trước khi Dương ca ca chết, ngu muội có mấy lời tâm huyết, xin bày tỏ cho tỷ tỷ rõ...

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phượng muội cứ nói :

Trầm vân Phượng suy nghĩ một chút :

— Ngu muội cùng Lý Đao Hồng, tuy tiếng là thành vợ thành chồng với Dương ca ca, song từ ngày thành hôn đến nay giường ai nấy nằm, phòng ai nấy ở, danh nghĩa là phu thê,

http://tieulun.hopto.org

thực tế là bằng hữu, tỷ tỷ có biết tại sao có cảnh đó chăng ?

Châu nhược Lan đáp :

— Có lẽ hai hiền muội không muốn Dương mộng Hoàn phải bận tâm về vấn đề luyến ái, thành học nghiệp bị trở ngăn chăng ? Hai hiền muội định khi nào Dương Mộng Hoàn thành tựu mỹ mãn rồi, mới nghĩ đến việc chăn gối chứ gì ?

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Không phải vậy đâu ! Công lực của Dương ca ca rất thâm hậu, vả lại Dương ca ca cũng đã có ân ái với một đời vợ trước, thì còn cần gì quá dè dặt với những vợ sau ?

Châu nhược Lan trầm ngâm một lúc :

— Nếu thế thì tại sao có cảnh đó ?

Trầm vân Phượng nhìn thẳng vào mặt Châu nhược Lan :

— Ngu muội cũng Hồng tỷ tỷ quyết tâm chờ đợi Lan tỷ tỷ đó. Cái ngôi chánh thất nhất định phải danh cho Lan tỷ tỷ, bọn này xin lui về phận dưới...

X

CHƯƠNG LXXII

ĐỐI PHÓ CÁCH NÀO ?

Châu nhược Lan vội bước gấp, ra ngoài thạch động, cao giọng bảo :

— Truyền lịnh cho chúng buông giây đi, Đào ngọc Bội ! Chúng ta cùng xuống sơn cốc.

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Chúng ta còn một ngày đêm thời gian thương lượng ! Được lắm ! Tại hạ thấy như vậy cũng đủ lắm rồi ! Châu cô nương !

Rồi hắn gọi to :

— Bảy đâu, thông giây nhanh lên !

Vương hàn Sương từ trong chỗ nấp bước ra, buông sợ giây thòng xuống sơn cốc.

Châu nhược Lan thốt :

Phượng muội xuống trước đi !

Trầm vân Phượng vâng lời, theo đường giây, tuột xuống.

Châu nhược Lan ngầm vận tụ chân khí, đề phòng bất trắc tay tả nắm giây, tay hữu vẫn giữ huyệt mạch của Đào ngọc Bội, đoạn bảo hắn xuống trước, nàng bám sát theo liền.

Vương hàn Sương định âm toán nàng, song ngại hạ thủ không khéo, hại cho Đào ngọc Bội, đành thôi.

Bên dưới, bọn Lý thương Lan đã trông thấy, tất cả đều ngầm giới bị phòng có biến bất ngờ.

Từ lúc Châu nhược Lan theo lời mời của Đào ngọc Bội, lên bên trên gành đá, họ chờ lâu quá, chẳng thấy nàng trở xuống, nên cùng ngồi ngay tại nền sơn cốc, vận công điều tức Họ cũng vừa tỉnh lại, đúng lúc nàng trở xuống.

Văn Công Thái thấy trước tiên, vội bước tới, kêu lên :

— Châu cô nương đã bắt được hắn rồi à ?

Mọi người cũng bước đến gần, Thiên Hoằng đại sư khẽ thở dài, thốt :

— Châu cô nương quả thật có tài kinh thiên động địa, mới bắt sống nổi Đào ngọc Bội ! Ở dưới này, bọn bần tăng hết sức lo sợ cho cô nương !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Nhờ hồng phúc của toàn thể, tôi mới thành công !

Nàng đưa tay ra, điểm thêm mấy huyệt đạo trên người Đào ngọc Bội, đoạn dùng cạnh bàn tay hữu chặt vào ống chân hắn, hắn ngã khuỵu xuống, trong cái tư thế quỳ.

Tịnh Huyền đạo trưởng hỏi :

— Cô nương bắt sống Đào ngọc Bội, cứu thoát Dương phu nhân, còn Dương đại hiệp đâu ?

Vừa lúc đó, một hòa thượng bước tới cạnh Thiên Hoằng đại sư thì thầm mấy tiếng. Đại sư nhìn Trầm vân Phượng, rồi gật gật đầu.

Châu nhược Lan đáp lời Tịnh Huyền đạo trưởng :

— Tôi có gặp Dương mộng Hoàn, nhưng chưa có cách

http://tieulun.hopto.org

gì cứu y được !

Lý thương Lan ngập ngừng một lúc, sau cùng không dằn được sự lo lắng, cất tiếng hỏi :

— Tình hình của tiểu tế như thế nào ?

— Tình trạng vẫn như thường, dù Đào ngọc Bội hành hạ đủ điều, lịnh tế một mực giữ vẹn khí tiết hào hùng, cái tác phong đáng ngợi lắm.

Lý thương Lan thương xót cho con rể vô cùng, thở dài :

— Rồi cô nương định xử trí tên phản thầy lừa bạn kia ra làm sao ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Các vị và tôi hiện ở trong sơn cốc này, có khác chi ở trong hang hùm, ngách rắn ? Có Đào ngọc Bội bên cạnh, chúng sẽ không dám làm hỗn hạ độc thủ đối với chúng ta :

Bỗng Đào ngọc Bội chen vào :

— Nhưng sự an toàn của các vị không dài lâu hơn một ngày đêm, quá thời hạn đó, bọn thuộc hạ của tại hạ có cách đối phó với các vị ! Đừng hy vọng có tại hạ ở đây cùng với các vị mà bọn chúng nương tay !

Lý thương Lan cử trượng chong thẳng vào mặt Đào ngọc Bội, gằn từng tiếng :

— Nếu chúng giở trò ám toán, thì trước hết lão phu sẽ đập gậy này dẹp nát đầu ngươi !

Đào ngọc Bội thầm nghĩ, trong những người hiện diện chỉ có Lý thương Lan là thù hận hắn hơn hết, một mối thù riêng tư, chứ không vì công đạo như các vị khác, cho nên hắn chẳng dám khiêu khích sợ lão nổi tánh khí lên rồi đập cho mấy trượng, tuy không chết nhưng cũng nhục, cũng đau, hắn nín lặng, không đáp lại.

Văn công Thái cười mỉa :

— Trong tình thế này mà tiểu tử lại còn ra hạn định, khá lắm đó ! Ngươi hãy hiểu là, sau hạn định đó, nếu có biến động nào, thì Văn công Thái này không ngần ngại cho ngươi một đao !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Văn công Thái, ngươi hãy nhớ, nếu Đào ngọc Bội này thoát hiểm, thì nhất định Hoa Sơn của ngươi sẽ biến thành biển máu, núi xương !

— Văn công Thái bật cười ha hả :

— Nếu ta sợ ngươi, có bao giờ ta đến đây ! Ngươi tự do, ta còn khinh thường, huống hồ hiện tại ngươi chỉ là con cá chậu, con chim lồng ?

Thiên Hoằng đại sư niệm phật hiệu, cất tiếng :

— Bần tăng muốn khuyên Đào thí chủ một điều, chẳng hay thí chủ có muốn nghe chăng ?

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Điều gì ?

Thiên Hoằng đại sư nghiêm giọng :

— Buông đao sát sinh, lập tức thành Phật. Bần tăng tự hỏi, chẳng hiểu do nguyên nhân nào, thí chủ cùng Dương đại hiệp lại không thể đội chung trời ?

Đào ngọc Bội so hai vai :

— Đừng đem cái luật nhân quả của nhà Phật nói với tại hạ ! Tất cả đều cần như vô ích, chẳng cứu vãng được tình hình ! Hãy chuẩn bị trong một ngày đêm quả, cùng tại hạ tắm trong biển lửa !

Châu nhược Lan bĩu môi :

— Đào ngọc Bội ! ở cái tỉnh ăn nói hồ đồ, cuồng loạn đi ! Ta sẽ cho ngươi nếm thử sự lợi hại của môn công Tam Âm thần Ni, để ngươi có dịp tỉ tê thổ lộ phần nào niềm đau khổ ngươi đã gây nên cho kẻ khác !

Đối với Châu nhược Lan trước kia cũng như hiện tại, và có lẽ mãi về sau này, Đào ngọc Bội vẫn kính sợ và

http://tieulun.hopto.org

ngưỡng mộ, có thêm sự mến yêu, hắn có thể ăn nói ngang tàng với bất kỳ ai, nhưng hắn luôn luôn tỏ ra nhã nhặn, dịu dàng, gần như ngoan ngoãn với nàng, chẳng bao giờ chống đối thẳng thắn. Hắn nín lặng.

Thì ra, sắc đẹp hơn tất cả, người đẹp là người có vạn năng xoay trời, lệch đất dễ dàng, nói gì đến sự đảo lộn một con tim ?

Vừa lúc đó, bỗng có nhiều ánh chớp hiện trong không gian sơn cốc, tiếp theo là những tiếng sấm sét nổ rền.

Châu nhược Lan đứng lên, đảo mắt nhìn ra bốn phía, đoạn thốt :

— Cơn mưa to sắp đổ xuống, mình nên tìm chỗ ẩn nấp ngay !

Nàng bước đến gần Đào ngọc Bội, tiếp :

— Ngươi định dùng hỏa công hãm hại bọn ta ! hải không ? Rất tiếc là trời chẳng chiều ngươi, sắp có mưa rồi đó !

Đào ngọc Bội nhìn nàng một thoáng, không đáp.

Châu nhược Lan từ từ tiếp nối :

— Trước khi ngươi dốt bọn ta, ta hãy cho ngươi nếm thử vị gió q ất mưa trầm một phen !

Đào ngọc Bội hừ một tiếng :

— Sao có nương không hạ sát tại hạ, lại bắt tại hạ chịu cảnh mưa dầm gió buốt ?

Châu nhược Lan cười mỉa :

— Ngươi muốn chết ? Có gì dễ hơn cái chết ? Song, ngươi làm ác quá nhiều, trước khi được chết, cũng phải nếm qua thống khổ mới công bình !

Hai tay đưa ra, theo phương pháp bong xương, giản gân nàng bóp nhanh vào vai tả và hai đầu gối của Đào Ngọc Bội, đoạn tiếp luôn :

— Ta tin tưởng ngươi không thể dùng bí học của Quỷ Nguơn Bí Kíp tập luyện xương [illegible] gian của ngươi, hoặc có [illegible]

thọ cho thuộc hạ phương pháp đó, hầu có kẻ nào cứu giải cho ngươi. Hãy ghi nhớ, nếu không rành phương pháp giải cứu, thì đừng hòng mó vào mình ngươi, làm sai lệch một chút thì suốt đời ngươi chỉ là một phế nhân.

Nàng vừa dứt câu, mưa đã đổ xuống ào ào.

Châu n ược Lan gọi to :

— Các vị mau mau tìm chỗ trú mưa !

Đào ngọc Bội thừa biết, trước n ặt Châu nhược Lan hắn không thể nào hạ thủ đoạn được, nên nhắm mắt, mặc nàng làm sao thì làm.

Châu nhược Lan nắm tay Trầm vân Phượng, bước nhanh đến chỗ nấp, tránh mưa.

Qua một ánh điện vừa chớp lên, cả hai trông thấy Đào ngọc B i nằ n dài tại chỗ, mặc cho mưa dầm ướt mình.

Trầm Vân Phượng khẽ thở dài :

— Tỷ tỷ à, chúng ta không thể cứu Dương ca ca được sao?

Châu nhược Lan đáp :

— Không phải không thể, nhưng chưa đến lúc cứu, và thế nào cũng phải cứu. Hiền muội nên hiểu, muốn làm gì, chúng ta cũng chẳng nên để cho Đào ngọc Bội biết, chúng ta vừa hành hạ cho hắn phải ch.ịu kh ổ sở một thời gian, trong khi đó, chú g ta nghĩ ra cách cứu những người bị nạn, khi nào có cách rồi, ch úng ta sẽ đưa điều kiện với hắn. Có như vậy chúng ta mới mong thành công.

Trầm vân Phượng suy nghĩ một chút :

— Tôi muốn yêu cầu tỷ tỷ một việc, chẳng hay tỷ tỷ có đáp ứng cho không ?

Châu nhược Lan thốt :

— Phượng muội thử nói cho ngu tỷ nghe xem !

Trầm vân Phượng nghiêm sắc mặt :

— Không cứu được Dương ca ca thì thôi, bằng cứu được chàng rồi, thì tiểu muội tha thiết khẩn cầu từ nay tỷ tỷ nên cùng ở chung một nơi với chị em tiểu muội !

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan bây giờ không còn ngượng ngùng e lệ như trước, nàng nhẹ điểm một nụ cười, hỏi :

— Phượng muội muốn như vậy lắm sao ? Phượng muội muốn ngu tỷ phải làm vợ hắn à ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Chúng tôi không có tỷ tỷ, như rằng không đầu ! Chàng cần sự hỗ trợ của tỷ tỷ, mà chị em tiểu muội cũng cần sự chở che của tỷ tỷ.

Rồi nàng thở dài, tiếp :

— Cũng vì mong mỏi tỷ tỷ về cùng với chị em tiểu muội, nên trong mấy năm qua, mặc dù chị em tiểu muội đã thành vợ với Dương mộng Hoàn, song đó chỉ là danh nghĩa thôi chứ phòng ai nấy ở giường ai nấy nằm. Tỷ tỷ nên hiểu, đây là ý kiến riêng biệt của tiểu muội và Lý đao Hồng, chứ Dương ca thì tuyệt nhiên chẳng biết gì cả. Nhờ chàng không phải là con người hiếu sắc nên chấp nhận tình cảnh đó, để chuyên luyện vũ công.

Châu nhược Lan cười khổ :

— Đa tạ Phượng muội và Lý cô nương ! Ngu tỷ cũng có niềm sầu riêng biệt, tự mình lo gở rối tơ lòng, chưa xong còn lo gở rối cho ai ? Phượng muội và Lý cô nương hãy tìm một người nào khác, có vũ công, để giúp Dương mộng Hoàn lập thành đại nghiệp, dành cho chỗ đứng trên giang hồ. Ngu tỷ ở ngoài vòng, khi nào cần thì cũng cố gắng giúp một tay...

Trầm Văn Phượng hỏi :

— Tỷ tỷ định nói đến Lam cô nương ? Tỷ tỷ tán thành cho Lam cô nương và Dương ca ca thành hôn với nhau ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phải ! Ngu tỷ nhận thấy mấy năm sau nầy, Phượng muội thông minh hơn trước nhiều !

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Lam cô nương thì tài đã quán thế mà mạo cũng hơn

người, song chẳng biết tánh cách như thế nào, chị em tiểu muội thì có thể nhường nhịn rồi, nhưng Lam cô nương có lượng bao dung chăng ?

Châu nhược Lan thốt :

— Cứ như ngu tỷ nhận thấy, thì hiện tại Lam cô nương không còn cao ngạo như lúc nào, luận về võ công thì với sự tiến bộ không ngừng đó, nàng có thể hơn hẳn ngu tỷ, có nàng trợ giúp, còn lo gì Dương mộng Hoàn chẳng tạo được sự nghiệp vẻ vang ? Trong vũ lâm ngày nay, Lam tiểu Điệp quả là một nhân vật thượng thặng đó !

Trầm Văn phượng lại hỏi :

— Còn tỷ tỷ ? Tỷ tỷ định giữ sự độc thân suốt đời ?

Châu nhược Lan hỏi lại :

— Phượng muội muốn cho Dương mộng Hoàn có nhiều vợ lắm sao ?

Trầm Văn Phượng cười nhẹ :

— Càng nhiều, càng vui chứ sao ?

Châu nhược Lan thở dài :

— Ngu tỷ không thể lấy chồng !

Trầm Văn Phượng trố mắt :

— Tại sao ?

Châu nhược Lan giải thích :

— Hiện tại, ngu tỷ đang luyện môn công, cần phải giữ vẹn sự đồng trinh !

Trầm vân Phượng nhìn thẳng vào mắt nàng :

— Có thật như vậy chăng ?

Châu Nhược Lan day mặt về hướng khác :

— Thật ! Có bao giờ ngu tỷ nói dối Phượng muội ?

Trầm vân Phượng thầm nghĩ :

— Dương ca ca [illegible] không phải là tay háo sắc, miễn trên danh nghĩa, [illegible] vì chồng, như vậy cũng đủ lắm rồi, có cần gì phải [illegible] ?... Không ăn nằm thì Lan tỷ vẫn giữ [illegible] công mà !...

http://tieulun.hopto.org

Vừa lúc đó, từ nơi vách núi, xuất hiện hơn mười ngọn đèn.

Vương hàn Sương đứng trên gành đá cao, thốt giọng xuống :

— Vương Hàn Sương tôi muốn đối thoại với vị nào có thẩm quyền đại diện cho toàn thể ở dưới sơn cốc !

Châu nhược Lan khẻ bảo Trầm Vân Phượng :

— Phượng muội hãy đến nhờ Lý lão tiền bối đại diện cho tất cả, đối đáp với họ Hàn đi !

Trầm vân Phượng vâng lời, bước tới gần Lý Thương Lan, nghiêng mình, trình :

— Châu cô nương yêu cầu Lý bá phụ đại diện nói bọn đàm thoại với Vương hàn Sương.

Lý thương Lan gật đầu đứng lên :

— Được !

Lão cao giọng, gọi :

— Vương hàn Sương, muốn nói gì, cứ nói đi, có lão phu nghe đây !

Thấy Lý thương Lan ra mặt, Vương hàn Sương trầm ngâm một lúc lâu, đoạn hỏi :

— Còn Châu cô nương đâu ?

Lý thương Lan buông gọn :

— Lão phu đây cũng như Châu cô nương, ngươi cứ bày tỏ ý ngươi, lão phu có đủ thẩm quyền giải quyết !

Vương hàn Sương gật đầu :

— Được! Tôi sẽ xuống bên dưới, cùng tiền bối thương lượng !

Trong gió mưa, Vương hàn Sương phăng giây, tuột xuống cốc.

Nhớ lại ngày nào còn lãnh đạo Thiên Long Bang, lúc đó bất quá Vương hàn Sương chỉ lãnh chức đàn chủ, một thuộc hạ của mình, một lòng cung cung kính kính đối với mình, rồi giờ đây lại đối thoại ngang hàng với mình. Lý thương Lan nghe chua xót quá.

Vương hàn Sương đã xuống đến nơi. Y vẫn gửi lễ độ với chủ củ, vòng tay chào :

— Lý huynh !

Như vậy, cái lễ độ của y qua khách sáo quá ! Khi xưa, y gọi họ Lý là bang chủ, y xưng là thuộc hạ, bây giờ thì huynh huynh đệ đệ, tự y vươn mình lên ngang hàng, vịn vào cái lễ song phương đối lập !

Nhưng Lý thương Lan phớt qua, lạnh lùng thốt :

— Không cần giữ lễ, bởi lễ độ giữa chúng ta chỉ là một cái sao, không hơn không kém !

Vương hàn Sương dặng hắn mấy tiếng :

— Châu cô nương hiện giờ ở đâu ?

Lý thương Lan bỉu môi :

— Hãy nói chuyện với ta. Khi nào ta không định đoạt được, sẽ có Châu cô nương giải quyết !

Vương hàn Sương gật đầu :

— Càng hay ! Tôi muốn đưa Đào bang chủ lên trên đó, Lý huynh nghĩ sao ?

Lý thương Lan gằn giọng :

— Nghĩa là ngươi muốn đoạt lại Đào ngọc Bội ?

Vương hàn Sương lạnh lùng :

— Đúng vậy !

Lý thương Lan lại hỏi :

— Đoạt hồi suông hay có đổi chác ? Đổi ai ?

Vương hàn Sương mỉm cười :

— Hoặc Dương mộng Hoàn, hoặc Lam tiểu Điệp, tùy các vị chọn !

Lý thương Lan thầm nghĩ :

— Dù ai cũng phải chọn Dương mộng Hoàn, song chẳng biết ý Châu cô nương như thế nào ?

Vương Hàn sương thấy Lý thương Lan trầm ngâm, không đáp ngay vội giục :

— Như Lý huynh thấy khó quyết định, thì xin mời Châu

http://tieulun.hopto.org

cô nương ra mặt, tôi thương lượng với Châu cô nương vậy!

Lý thương Lan gật đầu :

— Phải!

Lão gọi to :

— Phương nhi đâu, thỉnh Châu cô nương ra đây!

Trầm vân Phượng vâng một tiếng, rồi cùng Châu nhược Lan bước tới.

Vương hàn Sương cao giọng :

— Chung quanh đây, đã có bố trí sẵn sàng hỏa liệu, chỉ chờ cô nương dứt hạt, là chúng tôi nổi lửa liền.

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Ngươi muốn gặp ta, chỉ để nói việc đó thôi à?

Vương hàn Sương tiếp :

— Tại hạ nào đã nói hết ý đâu? Những người hiện diện trong sơn cốc, khi lửa đã dấy lên rồi, đều khó tránh chết cháy!

Châu nhược Lan hừ một tiếng ;

— Chính ngươi cũng không tránh được! Luôn cả Đào ngọc Bội cũng đồng chung số phận!

Vương hàn Sương cười khanh khách :

— Dù phải như vậy, bọn này cũng chẳng thiệt gì! Đem hai mạng đổi lấy bao nhiêu người bên phe các vị, thiết tưởng cũng lợi chán!

Y dừng lại một chút, đoạn tiếp :

Tuy nhiên, tại hạ đến đây, có mục đích thương lượng với cô nương, trước khi bắt buộc dụng hỏa công!

Châu nhược Lan so vai :

— Ngươi cứ nói!

Vương hàn Sương đi ngay vào đề :

— Tại hạ muốn đem Dương mộng Hoàn, hoặc Lam tiểu Điệp, đổi bang chủ!

Châu nhược Lan gằn giọng :

— Một đổi một hay hai đổi một?

Vương hàn Sương thản nhiên :

— Một đổi một. Nếu cô nương đổi hai đổi một thì còn gì là sự công bằng? Cứ đổi một đi, giả sử sau này cô nương có bắt được bốn bang chủ khác nữa, thì chúng ta lại làm một cuộc đổi chác thứ hai! Tại hạ muốn có sự công bằng, cô nương ạ.

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Đào ngọc Bội đã phân trần với ta như vậy rồi, ngươi còn nhắc lại làm chi chứ? Vấn đề không có gì mới mẻ, thì nên bỏ qua đi. Bằng ngươi chịu hai đổi một thì ta sẽ có ý kiến.

Vương hàn Sương lắc đầu :

— Tại hạ không có quyền chủ trương một cuộc đổi chác theo ý muốn của cô nương. Nếu tại hạ được thỉnh thị ý kiến của bốn bang chu, thì hay quá!

Châu nhược Lan chỉ tay về hướng Đào Ngọc Bội, bảo :

— Hắn nằm kia, ngươi cứ đến đấy, gặp hắn.

Nơi đó, là một chỗ trũng, nước mưa ngập cao mấy tấc, Đào ngọc Bội nằm trong vũng nước.

Nàng gằn giọng, tiếp nối :

— Nếu ngươi cứu hắn được, cứ cứu rồi giúp hắn thoát đi.

Vương hàn Sương cười nhẹ :

— Cô nương yên trí, tại hạ chẳng bao giờ vọng động đâu!

Châu nhược Lan bĩu môi :

— Tùy ngươi, muốn vọng động thì cứ thử làm xem!

Vương hàn Sương quay mình, tiến về hướng Đào ngọc Bội. Y đến cạnh hắn, thấy hắn dầm mình trong nước, khổ sở vô cùng, lòng y chua xót quá, vội gọi :

— Bang chủ!

Đào ngọc Bội từ từ mở mắt, nhìn Vương hàn Sương, thốt gấp :

— Đừng! Đừng động đến mình ta!

Vương hàn Sương hỏi :

— Bang chủ bị Châu nhược Lan điểm huyệt?

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội đáp :

— Nàng dùng thủ pháp tàn độc, làm cho ta bong các đường gân, sai các khớp xương, không biết phương pháp giải cứu thì đừng động đến mình ta !

Vương hàn Sương thấp giọng :

— Bang chủ bị bắt đi, đại cuộc không ai chủ trì, bọn thuộc hạ không dám quyết định một điều gì cả, thuộc hạ muốn đem Dương mộng Hoàn hay Lam tiểu Điệp trao đổi, nhưng Châu nhược Lan lại đòi một đổi hai...

Đào ngọc Bội thốt gấp :

— Không nên ! Tuyệt đối không nên ! Chẳng khi nào Châu nhược Lan dám giết ta mà sợ ! Nếu nhớ là khi nào Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp còn trong tay chúng ta thì nhất định là Châu nhược Lan chẳng thể hạ thủ đoạn. Nếu các ngươi để nàng lừa, phóng thích hai người đó rồi, thì mạng ta hưu hĩ, mà đại cuộc cũng kể như hỏng cả !

Vương hàn Sương thở dài :

— Như vậy là đành phải chờ cơ hội ! Giả như bang chủ tìm cách thoát hiểm được thì chúng ta sẽ có cách đối phó với chúng, hữu hiệu hơn.

Đào ngọc Bội cũng thở dài :

— Châu nhược Lan thừa tài, thừa trí, lắm cơ mưu, không phải thắng được nàng dễ dàng đâu ! Nếu như bây giờ chúng ta bằng lòng lấy hai đổi một, thì nàng sẽ nghi ngờ. Tốt hơn, ngươi nên để mặc ta đối phó với nàng, phần ngươi cứ yên tâm về căn cứ, chiếu quản mọi việc bên trong.

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Nếu ngươi biết được phép giải môn công của Tam Âm Thần Ni, sửa gân và xương cho ta, thì càng hay ! Bằng không, hãy rời khỏi nơi nầy cho sớm !

Vương hàn Sương gật đầu.

để thuộc hạ làm thử xem sao !

Y ngồi xuống, mò mò nơi vai tả của Đào ngọc Bội.

Đào ngọc Bội kêu lên :

— Cẩn thận đấy ! Thủ pháp của Tam Âm Thần Ni được xem là độc môn, ngươi liệu biết rõ ! Nếu quyết giải cứu thì làm bằng không thì thôi, bằng vọng động làm thử, chỉ gây thêm khổ cho ta thôi !

Vương hàn Sương giật mình, rút tay về. Sửa gân, sửa xương, bắt quá y biết cũng như phần đông nhân vật võ lâm có biết cách giải cứu thông thường, chứ làm gì y biết dùng bí quyết của Tam Âm Thần Ni ! Do đó, y không dám xưng tài nữa.

Rút tay về rồi, y lại hỏi :

— Giả như Châu nhược Lan bằng lòng một đổi một, thì Bang chủ có ý kiến như thế nào ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Tùy ngươi cứ tùy tiện đáp ứng.

Vương hàn Sương thở dài, từ từ đứng lên, trở lại chỗ cũ, nhìn Châu nhược Lan, thốt :

— Bang chủ tại hạ nói rằng, đem hai đổi một, thì không công bằng...

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Ta có cách buộc hắn phải chấp nhận điều đó. Ngươi không nên nói gì hơn, nếu ngươi cần gặp ta chỉ có mỗi một việc đổi chác, thì ngươi có thể trở lên trên thạch thất, chẳng còn gì phải thương lượng thêm.

Vương hàn Sương nuốt nhẹ một cái :

— Theo ngu ý, thì dù có lấy hai đổi một, cũng chẳng sao song bởi Bang chủ đã kiên trì từ khước, tại hạ không còn biết nói sao nữa !

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Hai đổi một, ngươi cho là bất công, thì hai đổi hai vậy ! Hiện tại có thể áp dụng cách đó rồi !

http://tieulun.hopto.org

Vương hàn Sương sửng sốt, thừ người một lúc, sau cũng ấp úng :

— Cô nương định quản thúc Vương hàn Sương nầy luôn?

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Những cao thủ hiện diện tại sơn cốc nầy, chẳng ai mà không phẫn uất, nếu ngươi không tự nạp mình chịu sự chế ngự, tất khó tránh khó khăn với họ!

Vương hàn Sương thở dài :

— Các vị đông người, tại hạ tự lượng sức mình, không làm sao dương cự lại nổi!

Châu nhược Lan tiếp :

— Vậy càng hay! Biết người, biết ta, là thức thời đó! Bởi có phản kháng cũng vô ích thôi! Đào ngọc Bội chẳng khi nào trọng tín nghĩa, thì hôm nay ngươi phải hứng chịu hậu quả đó, đừng trách là hào kiệt chẳng trọng quy cũ vủ lâm

Vương hàn Sương thầm nghĩ, dù là một Châu nhược Lan vị tất y thủ thắng nổi, huống hồ có cả Thiên Hoằng đại sư, Tịnh Huyền đạo trưởng, Văn công Thái, Ngọc tiêu tiên Tử, dù Tiên Tử vắng mặt, nhưng biết đâu nàng chẳng trở lại bất ngờ?

Y thở dài :

— Cô nương muôn thế, tại hạ phải vâng, chứ còn biết nói làm sao? Xin cô nương xuất thủ đi!

Châu nhược Lan day qua Trầm vân Phượng :

— Phượng muội bước tới điểm huyệt y đi!

Trầm vân Phượng vâng lời, bước tới, đưa tay ra. Vương hàn Sương không tránh né, cũng không xuất thủ phản ứng, chỉ đứng lặng như người cam phận.

Trầm vân Phượng điểm đúng ba huyệt đạo, Vương hàn Sương lảo đảo tấn hình một chút, rồi ngã nhào xuống đất.

Châu nhược Lan lại bảo Trầm vân Phượng :

— Mang y vào chỗ khuất mưa gió, tâm địa của y cũng chẳng đen cỗi nào, bất quá y bị Đào ngọc Bội bức bách mà hùa theo hắn, gây nên tội ác thôi, chúng ta không nên bạc đải y.

Trầm vân Phượng cúi xuống, xốc Vương hàn Sương lên, cặp vào nách, mang đến chỗ khuất mưa gió. Nàng đặt y xuống đoạn gọi Châu nhược Lan :

— Tỷ tỷ! Đào ngọc Bội và Vương hàn Sương đều bị quản thúc tại đây, bọn chúng trên đó như rắn mất đầu, phải chi có Tiên Hạc Huyền Ngọc, mình cỏi nó lên đó, giải cứu cho Dương ca ca và Lam cô nương!

Châu nhược Lan thốt :

— Đừng vội! Đã chế ngự được Đào ngọc Bội và Vương hàn Sương rồi, thì chúng ta còn lo ngại gì nữa? Liệu bọn đó chẳng dám làm gì hại đến Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp đâu. Chúng ta nhân dịp nầy, điều tức một lúc, lấy lại công lực phòng có đủ sức ứng phó với mọi biến cố bất ngờ!

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Tỷ tỷ nói phải đấy!

Nàng ngồi xuống, nhắm mắt, dưỡng thần.

Một đêm qua mau, không có gì xảy ra.

Sáng lại, khi vầng thái dương cao, Châu nhược Lan cũng vừa tỉnh cơn điều tức, từ từ đứng lên, tiến đến chỗ Đào ngọc Bội nằm.

Trầm vân Phượng thủ sẵn trường kiếm trong tay, theo sau Châu nhược Lan.

Châu nhược Lan nhìn hắn một lúc, đoạn thốt :

— Trong khoảng nữa ngày nữa thôi, thương thế của ngươi cầm như vô cứu! Gân bị bong vĩnh viễn, xương sái khớp vĩnh viễn!

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Trong khoảng nữa ngày nữa thôi, lửa sẽ thiêu hủy trọn sơn cốc nầy, tại hạ chết trong biển lửa, còn lo chi xương sai khớp, gân bong?

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Có ngươi tại đây, chúng chẳng khi nào dám phóng hỏa!

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Cô nương quên là tại hạ đã ra hạn định cho chúng rồi chứ ? Quá một ngày đêm, tại hạ không trở lại, thì chúng phóng hỏa. Chúng phải tuân linh tại hạ, đó là cái chắc, cô nương ạ !

Châu nhược Lan so vai :

— Dù sao, thì người bị hại trước tiên, chính là ngươi !

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Ta quên cho ngươi biết, Vương hàn Sương cũng đã bị kẹt trong tay ta !

Đào ngọc Bội cười hắc hắc :

— Đáng lý ra, y không nên xuống đây ! Sở dĩ y dám xuống là bởi y quá tin Châu nhược Lan có khí phách anh hùng, hành động quang minh chánh đại ! Y lầm người thì phải khổ, điều đó cũng lý lùng gì !

Châu nhược Lan không nao núng trước lời mắng nhiếc đó :

— Cái khí độ anh hùng chỉ nên biểu lộ với hạng quân tử chánh ngạn, cho nên khi hai nước có chiến tranh, người ta không giết sứ giả. Nhưng, đối với các ngươi thì lại khác, lấy tư cách anh hùng đối đãi các ngươi, là một điều ngu dại !

Đào ngọc Bội không chịu kém :

— Cô nương khoan đắc ý ! Một tại hạ, dù cháy thân trong biển lửa, dành rằng đáng tiếc hận cho tại hạ, song người trong cánh của cô nương rất đông, lại gồm toàn chưởng môn, trưởng giáo, cái chết của họ đáng tiếc hận gấp mấy lần. Một Đào ngọc Bội đổi bao nhiêu người, kể cũng vinh hạnh cho tại hạ lắm đó !

Tiầm vân Phượng đột nhiên chong mủi trường kiếm ngay mặt Đào ngọc Bội hỏi :

— Ngươi phóng hỏa định thiêu hủy luôn ta, ngươi cũng phải

chết theo đã đành, song trước khi ngươi chết, ta rạch nát mặt mày ngươi, bình sanh ngươi từng tự phụ mình đẹp trai, đẹp nhất trên đời, ta cho ngươi mang mặt theo về bên kia thế giới thử xem ngươi còn tự phụ là đẹp nữa chăng ?

Châu nhược Lan vội ngăn chận :

— Đừng vội làm gì hắn ! Hắn chưa chết, chúng ta chưa chết, bởi thuộc hạ của hắn chẳng dám phóng hỏa đâu ! Chúng ta còn nhiều hình phạt dành cho hắn. Hắn phải chịu đủ mọi hình phạt, chứ chết ngay làm sao được ?

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Ngu tỷ đã sắp đặt đâu đó xong rồi, chờ khi nào bọn chúng cử động, là mình sẽ giải cứu Dương mộng Hoàn và Lam cô nương, rồi sau đó mới thu thập bọn chúng.

Đào ngọc Bội đã bị Châu nhược Lan dùng tuyệt học của Tam Âm Thần Ni làm cho bong gân, trệch xương, tuy vũ công không bị hủy diệt, song không nhúc nhích được, hắn đau đớn phần uất vô cùng, lại còn dầm mưa một đêm, phơi nắng một buổi sáng, nếu phải tay nào thì chắc chắn là không chịu nổi, may hắn luyện được công phu thâm hậu, lạnh không sợ, nóng không nao, hiện tại thì hắn vẫn như thường.

Trông thấy hắn không hề hấn gì, Châu nhược Lan hơi bối rối, nàng chỉ mong, hành hạ hắn như vậy, cho hắn xuống tinh thần, có ngờ đâu hắn không ngán, lại còn sẵn sàng chịu chết chung với bọn của nàng. Như vậy thì hành hạ hắn làm gì ? Phải chi hắn sợ, nàng sẽ tạo thêm áp lực, buộc hắn thả Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp. Hắn không sợ thì kế hoạch của nàng mất hẳn ý nghĩa cao cả đó, giờ đây chỉ còn là một hành động do tư thù...

Vừa lúc đó, có hai tiếng hú vọng lên, kéo dài, rồi hai quả cầu lửa từ trên cao rơi xuống.

Đào ngọc Bội nhìn vầng thái dương đã chếch về Tây, bật cười ha hả :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ nói đúng đó, Châu cô nương ! Quá thời hạn đã định, tại hạ không trở lên trên đó, thì bọn tại hạ sẽ dụng hỏa công ! Hiện tại, chúng đã bắt đầu rồi vậy ! ...

Có lẽ hắn còn nói thêm nha, nhưng vì hắn thốt lớn quá, thân hình chấn động, các chỗ bị Châu nhược Lan xoa, bóp trước đó, đau đớn vô cùng, hắn không còn sức chịu đựng nữa, nên nhăn mặt, bỏ lửng câu nói.

Ngoài xa, hai hòa thượng, đệ tử của Thiên Hoằng đại sư, chạy nhanh đến chỗ hai quả cầu lửa rơi xuống, cởi áo ngoài, nhúng nước, đập tắt.

Châu nhược Lan đảo mắt nhìn quanh, cười lạnh thốt :

— Lòng chảo sơn cốc nầy khá rộng, dù ngươi có cho thả trái lửa xuống bao nhiêu, vị tất đã củ áp lực làm kinh động các vị anh hùng kia ?

Đào ngọc Bội cố đáp :

— Cô nương dừng lo mà, rồi cô nương sẽ thấy là tại hạ bố trí rất chu đáo.

Bên trên, có tiếng thốt giọng xuống :

— Thời hạn định đã qua rồi, nếu các vị không để Bang chủ bổn bang trở lên đây thì chúng tôi bắt buộc phải phóng hỏa đốt sơn cốc.

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Lửa có cháy, thì đốt Đào ngọc Bội trước, các ngươi muốn đốt bang chủ các ngươi thì cứ phóng hỏa.

Không dùng áp lực buộc Đào ngọc Bội phải phóng thích Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp, Châu nhược Lan cũng không thể hành hạ hắn đến chết, hắn chết trong lúc nầy chẳng cứu vãng được tình hình, nghĩ vậy, nàng thốt :

— Lửa bắt cháy mạnh, mà ta để cho ngươi bất động, nằm đó chịu cháy, thì chẳng hóa ra ta tàn nhẫn quá, để ta sửa gân xương lại cho ngươi cử động được, dù ngươi có chết cháy cũng chẳng oán hận ta ! Hơn nữa, ngươi sẽ có cơ hội thoát chạy, nếu ngươi muốn.

Trong khi đó, từng trái lửa một rơi xuống, rơi đều đều.

Châu nhược Lan dùng bí pháp sửa chữa gân xương cho Đào ngọc Bội.

Bọn Thiên Hoằng đại sư và Lý thương Lan thì gom lại trung ương, vận dụng sở năng, ngăn chận lửa không lan sâu vào khoảng rộng độ năm trượng.

Bọn thuộc hạ của Đào ngọc Bội buông trái lửa xuống, quanh lòng chảo, lửa từ bốn phía vách núi cháy lan ra, chúng lại quăng thêm cành khô, lá khô, lửa bắt cháy mạnh, nhưng đến khoảng trống độ năm trượng tròn tại trung tâm thì dừng lại.

Bọn Thiên Hoằng đại sư và Lý thương Lan có người nóng nảy, toan mạo lửa, chạy trở ra ngoài sơn cốc, nhưng Châu nhược Lan ngăn lại, bảo hãy kiên nhẫn chờ trong một thời gian ngắn, sẽ có viện binh.

Chờ, dĩ nhiên họ đủ kiên nhẫn chờ một ngày một đêm nữa, dù lửa có cháy mạnh hơn, cũng chẳng làm gì nổi họ ít nhất trong thời gian đó, nhưng sau thời gian chờ đợi đó, họ sẽ làm sao ? Cứ phải ở tại sơn cốc nầy ? Viện binh thì chắc gì đến kịp lúc ?

Tuy nhiên, họ đặt tin tưởng vào Châu cô nương, nên ai ai cũng tận tâm giữ cho lửa đừng xâm phạm vào khoảng rộng năm trượng đó.

Thấy mọi người cố giữ khoảng cho lửa đừng xâm phạm, Đào ngọc Bội bật cười lạnh :

— Nếu lúc nầy có một ngọn gió lớn, bất cứ từ phương hướng nào thổi đến, thì các vị cố gắng sức bao nhiêu cũng bằng thừa, lửa sẽ lan tràn, các vị phải bị đốt cháy hết..

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Nếu chúng ta phải chết cháy, thì người chết trước hẳn là ngươi !

Hắn càng cười lớn :

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội chết, thiên hạ anh hùng cũng chết. Dương mộng Hoàn, Lam tiểu Điệp cũng bị phân thây vạn đoạn! Toàn thể vũ lâm cũng chết, thì Đào ngọc Bội sung sướng mà chết!

Châu nhược Lan bĩu môi:

— Tất cả đều sống, chỉ có một ngươi phải chết! Đào ngọc Bội, ngươi đã tính sai một nước cờ!

Đào ngọc Bội cười mỉa:

— Thật vậy sao, cô nương?

Châu nhược Lan cười lạnh:

— Ngươi không tin? Hãy chờ một chốc nữa, sẽ thấy!

Bồng, hai tiếng rú thảm vang lên, hai bóng người mặc y phục đen, bị quăng từ trên cao xuống.

Tiếp theo đó, nhiều tiếng rú khác lại vang lên, rồi nhiều rú khác lại vang lên, rồi nhiều bóng đen nữa bị quăng xuống sơn cốc.

Những bóng đó, rơi đúng vào vùng lửa cháy rực.

Văn công Thái reo lên:

— Viện binh đã đến rồi!

Đào ngọc Bội lạnh lùng:

— Khoan đắc ý vội, Văn công Thái! Dù cho các ngươi không chết cháy, các ngươi cũng khó thoát ly sơn cốc!

Trầm vân Phượng sôi giận, gọi Châu nhược Lan:

— Hắn bị chúng ta chế ngự như vậy, vẫn còn nói cứng, tỷ tỷ nên để cho tiểu muội chém hắn một đao, trừ diệt hắn cho rồi!

Châu nhược Lan cười nhẹ:

— Đừng giết hắn, để hắn cho Dương mộng Hoàn xử trị!

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách:

— Đến nước nầy mà Châu cô nương còn nuôi mộng à?

Châu nhược Lan điềm nhiên:

— Ngươi kiên nhẫn chờ một chút nữa sẽ thấy ta nuôi mộng hay ngươi nuôi mộng!

Đào ngọc Bội tặt lưỡi:

— Thật ra thì đúng là tại hạ tính sai một nước cờ đó cô nương! Bởi tại hạ xuất hiện trên giang hồ quá sớm! Nếu phải đợi đúng ba năm nữa, tại hạ góp mặt với đời, thì chẳng cần gì dùng đến mưu lược, chỉ bằng vào vũ công, tại hạ cũng thừa sức quét sạch vũ lâm!

Một loạt tiếng rú lại vang lên, bảy tám bóng đen rơi từ trên cao, xuống vùng lửa đỏ.

X

CHƯƠNG LXXIII

TỪ NGUY RA AN

Giờ đây mọi người đều lên tinh thần, họ băng hải vung đao, kiếm, trượng, ngăn chận lửa lan tràn vào khoảng trống năm trượng tròn tại trung tâm.

Quanh bốn góc lòng chảo sơn cốc, hiện tại tuy không còn tên áo đen nào bị quăng xuống vùng lửa cháy, mà chúng cũng chẳng buông rơi trái lửa như trước, song thế lửa đã quá mạnh rồi, lửa từ những vật thể đó bốc lên, lửa gặp cỏ, bởi khô tiếp liệu, càng bốc cao ngọn, tưởng chừng như chẳng bao giờ tắt.

Thiên Hoằng đại sư bước đến cạnh Châu nhược Lan thốt:

— Châu cô nương quả thật toàn định mọi việc vô cùng chu đáo, nếu chẳng sai phái Ngọc Tiêu cô nương đi tìm tiếp viện thì chắc chắn tất cả bọn người tại đây phải chết cháy với Đào ngọc Bội!

Châu nhược Lan cười nhẹ:

— Cứ theo lời Đào ngọc Bội, thì trận hỏa công nầy bất quá là một biện pháp trong nhiều biện pháp mà hắn dành cho chúng ta!

Thiên Hoằng đại sư lắc đầu:

http://tieulun.hopto.org

— Bần tăng không nghĩ là hắn còn những thủ đoạn nào khác !

Đào ngọc Bội bỗng nhiên mở tròn đôi mắt, nhìn Thiên Hoằng đại sư, lạnh lùng thốt :

— Tin hay không tin, là do kiến thức của đại sư có sâu hay hẹp hòi, tại hạ tưởng rằng đại sư nên kiểm soát qua nội tình thì rõ.

Thiên Hoằng đại sư đến lúc nầy mới nói một câu hơi tự đắc :

— Hiện tại các hạ là tù nhân, nói nhiều không có lợi !

Vừa lúc đó, tiếng hạt rẻ lên trong không gian, rồi Ngọc Tiêu Tiên Tử xuyên qua vùng lửa đỏ, cùng tiên hạc đáp xuống

Nàng xuống lưng hạc, bước tới trước mặt Châu nhược Lan, nghiêng mình làm lễ, thốt :

— Châu cô nương :

Châu Nhược Lan hỏi :

— Có việc gì chăng ?

Ngọc tiêu tiên Tử đáp :

— Cứ theo sự hiểu biết của thuộc hạ, thì chẳng những Đào ngọc Bội dùng hỏa công mong hãm hại quần hùng mà thôi, hắn còn an bày nhiều biện pháp khác nữa, sau khi lửa tắt, sẽ có biến cố khác phát sinh...

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ngọc Tiêu muội có chủ ý gì chăng ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử trầm ngâm một chút :

— Thuộc hạ nghĩ, cô nương không nên nấn ná lâu tại chốn nầy, sẵn có tiên hạc đây cô nương hãy...

Châu nhược Lan đảo mắt nhìn quanh mọi người một lượt đoạn hỏi :

— Không ai sợ cả, ngu tỷ lại sợ sao ? Bỏ đi như vậy, là sợ rồi ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử thì thầm mấy tiếng bên tai Châu nhược Lan.

Châu nhược Lan dặng hắng, rồi hỏi lại :

— Thật vậy à ?

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Thật vậy !

Châu nhược Lan nhìn sang Đào ngọc Bội :

— Ta không có ý hành hạ xác thịt ngươi !

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

—Có gì đâu, cô nương ? Giả sử cô nương muốn hiểu việc gì đó, tại hạ nói được thì không ngần ngại gì mà chẳng nói cho cô nương nghe, còn như không nói được thì dù cô nương có áp dụng cực hình gì, cũng cần bằng thừa. Bởi tại hạ sẵn sàng chịu chết nơi tay cô nương mà !

Lửa lúc đó đã yếu, yếu dần dần để trong một thời gian nào đó, sẽ tiêu diệt luôn.

Ngọc tiêu tiên Tử suy nghĩ, một chút :

— Châu cô nương ạ, hoặc thuộc hạ đoán sai, hoặc sự việc đó không liên quan với hắn. Thuộc hạ tưởng, cô nương cứ nói thẳng cho hắn nghe đi !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phải đó !

Đào ngọc Bội trở mắt, trong ánh mắt hiện lộ vẻ hiếu kỳ, hắn hỏi :

— Việc gì thế ?

Châu nhược Lan không lưu ý đến hắn, cao giọng hỏi :

— Có ai bị lửa táp gây thương tích chăng ?

Thiên Hoằng đại sư đáp :

— Chỉ có hai đệ tử của bần tăng thôi :

Châu nhược Lan thở phào :

— Đại sư cho họ lên lưng hạc, lên trên đỉnh núi trước đi !

Thiên Hoằng đại sư gật đầu :

—Đa tạ cô nương !

Cũng có những người khác bị lửa xem, nhưng không nặng

http://tieulun.hopto.org

lắm ngoài hai hòa thượng của phái Thiếu Lâm,

Châu nhược Lan liếc sang Ngọc tiêu tiên Tử :

— Ngọc tiêu muội hãy điều độ hai hòa thượng bị thương đó, lên trên núi trước đi.

Ngọc tiêu tiên Tử vâng lời.

Trong khi nàng bước trên lưng hạc, thì Thiên Hoằng đại sư bảo một đệ tử lành mạnh dìu bạn đồng môn bị thương đến bên chim hạc.

Ngọc tiêu tiên Tử trông thấy chiếc áo tu của hòa thượng cháy hết nữa phần, mặt, cánh tay và nhiều nơi khác trong mình phỏng nặng, tình trạng hết sức nghiêm trọng.

Châu nhược Lan bảo :

— Bế y, đừng để y ngồi một mình !

Ngọc tiêu tiên Tử vâng lời, vòng tay đón hòa thượng đặt lên lưng hạc, giữ chắc y.

Châu nhược Lan lại dặn :

— Lên trên đó rồi, bảo Bành tử Vi săn sóc họ!

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu,đoạn vỗ tay lên mình hạc, hạc cất cánh bay liền.

Bọn thuộc hạ của Đào ngọc Bội, phụ trách việc phóng hỏa lần lượt đám viện binh tiêu diệt, lớp bỏ chạy, lớp bị thương không chết nhưng không chạy nổi, phải nằm tại chỗ. không người thêm trái lửa thêm bồi,tự nhiên lửatại sơn cốc phải tắt.

Thiên Hoằng đại sư nhìn theo bóng hạc, cất tiếng :

—Bần tăng còn điều nầy, muốn thỉnh giáo Châu cô nương

Châu nhược Lan điềm nhiên thốt :

— Có điều gì, xin đại sư cứ nói, đừng thủ lễ quá làm tôi áy náy không yên tâm !

Thiên Hoằng đại sư trầm giọng :

— Hiện tại, hai kẻ chủ trì bên địch, là Đào ngọc Bội và Vương hàn Sương, cả hai chúng ta bất tại đ...

địp nầy, mình lên trên đỉnh núi, giải cứu cho Dương đại hiệp và Lam cô nương, phá tan sào huyệt của chúng, cô nương nghĩ sao ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Đào ngọc Bội không phải hạ hạng người tầm thường, dù hắn có bị kẹt trong tay chúng ta, vị tất hắn đã lâm vào đường cùng...

Đào ngọc Bội cười lớn :

— Phải đó ! Đào ngọc Bội nầy chưa hẳn là lâm vào đường cùng! Trong thiên hạ ngày nay, chỉ có mỗi một Châu cô nương khả dĩ gọi là kình địch của tại hạ mà thôi ! Cô nương hiểu tại hạ lắm lắm !

Văn Công Thái hừ một tiếng :

— Ta không tin là ngươi còn nhiều thủ đoạn khác, khi mà ngươi kẹt trong tay bọn ta, dù ngươi có thủ đoạn gì, cũng không giở ra thi hành được !

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Giết tại hạ, là điều rất dễ làm, nhưng các vị đừng quên một điều !

Văn công Thái bĩu môi :

— Điều gì ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp hiện do thuộc hạ của tại hạ quản thúc, tại hạ chết lúc nào, là cả hai trút hơi thở cuối cùng lúc ấy !

Thiên Hoằng đại sư cười nhẹ :

— Bởi lẽ đó, bần tăng định cứu người trước, rồi diệt trừ kẻ hung ác sau !

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Thạch thất của tại hạ, được kiến tạo từ nhiều năm qua, tại hạ đã hao phí rất nhiều công phu, các vị chưa đủ sức phá vỡ thạch phủ đó mà vào sâu vào nội địa, cứu người !

http://tieulun.hopto.org

Lý Thương Lan sốt sắng :

— Đào ngọc Bội, thực sự ngươi muốn gì ?

Châu nhược Lan không muốn kéo dài cuộc đối thoại vô ích, vội cất tiếng :

— Chúng ta nên ly khai sơn cốc, càng sớm càng hay !

Văn công Thái hỏi :

— Ở đây rồi có sao ?

Châu nhược Lan đáp :

— Sơn cốc này là chốn tuyệt địa, mình còn ở lại phút giây nào, là phải lo sợ chúng bố trí cạm bẫy phút giây ấy ! Đã chẳng làm gì được chúng, lại còn tìm cách tự cứu mãi, phí mất thời gian vô ích.

Văn công Thái bật cười ha hả :

— Vậy thì lão phu xin lãnh cái việc khai đường mở lối !

Lão xách chiếc trượng trúc màu xanh, tiến bước về hướng Đông, trước hơn ai hết.

Kẻ khai đường, mở lối, là quét dọn những chà, những bối cháy dở, nằm ngổn ngang, ngăn chận bước đi, cũng có chỗ lửa còn nhen nhúm, cũng có chỗ than còn ngùn đỏ. Văn công Thái vung trượng, hất vọt ra mai bên, tạo thành lối đi sạch sẽ.

Không lâu lắm, đoàn người đã đến tận chân vách núi.

Châu nhược Lan bảo :

— Những người bị tử gãy thương nặng, lão lượt lên lưng hạc, còn ai lành mạnh thì đo giây mà lên !

Ngọc tiêu tiên Tử đã trở lại, nghe Châu nhược Lan nói thế liền tiếp nối :

— Người trong Thiên Cơ Thạch Bảo đã tạo thành đai ở ba mặt Đông, Nam, Tây, chỉ còn phía thạch động, chúng dùng làm nấp, có lẽ nơi đó có mai phục một lực lượng quan trọng các vị hãy cẩn thận đề phòng !

Văn công Thái sốt sắng

— Để lão phu lên trước !

Lão nhảy vọt lên, nắm dầu giây, phăng lần lên. Những người kia lần lượt lên theo,

Phần Châu nhược Lan thì đưa Đào ngọc Bội và Vương hàn Sương lên lưng hạc nàng ngồi kế một bên, giữ họ.

Ngọc tiêu tiên Tử hướng dẫn mọi người đến một tảng đá lớn, đoạn thốt :

— Kẹt nơi sơn cốc quá lâu, chắc các vị phải đói, Châu cô nương biết vậy, nên bảo tôi chuẩn bị sẵn sàng bữa ăn cho các vị.

Nàng vừa dứt câu, một bọn nữ tỳ từ sau các mô đá, xuất hiện, mỗi nàng mang đến mấy món ăn, bày ra trên mặt tảng đá.

Mọi người không khách sáo, cùng vây quanh tảng đá, ai chay thì chay, ai mặn cứ mặn, ăn một bữa bù trừ mấy ngày đói.

Châu nhược Lan chọn một vài món, cầm tay, nhìn sang Đào ngọc Bội, hỏi:

— Ngươi hao phí bao nhiêu tâm cơ, để cuối cùng chuốc lấy thất bại, đúng là cái vận của ngươi tới hồi đen rồi, giờ đây ngươi còn lời gì nói với ta chăng ?

Đào ngọc Bội cười gằn :

— Ta phải nói gì bây giờ ? Bất quá, ta nghĩ rằng, nếu cô nương chẳng can thiệp vào công việc, thì hiện tại chưa hẳn cánh tiếp viện của Dương mộng Hoàn được mãn nguyện !

Châu nhược Lan thản nhiên :

— Ít nhất, trong trường hợp này, ngươi cũng phải nhận là mình bại cuộc chứ ?

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Thật tế chứ chưa hẳn là bại cuộc, cô nương ạ ! Dương mộng Hoàn còn ở trong tay tại hạ, là chưa ai dám giết tại hạ, và tại hạ vẫn còn cơ hội chuyển cái thế thất thành cái thế

http://tieulun.hopto.org

thắng !

Châu nhược Lan bĩu môi :

— Ngươi lầm ! Dương mộng Hoàn sẽ được giải thoát trong thời gian ngắn ! Ta cũng cần nói rõ cho ngươi hiểu, mười mạng ngươi chưa hẳn đổi được một Dương mộng Hoàn, bằng mọi cách, chúng ta sẽ cứu họ Dương, đừng tưởng mình ngang giá trị với hắn, mà vội cho rằng an toàn !

Đoạn nàng ngẩng mặt lên không, nhìn đám mây trắng lờ lửng trôi qua, xuất thần.

Đào ngọc Bội suy nghĩ một lúc, gọi nàng :

— Châu cô nương...

Châu nhược Lan nhìn sang hắn :

— Ngươi muốn nói gì ?

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Nếu cô nương chấp thuận một điều kiện, thì tại hạ sẵn sàng phóng thích Dương mộng Hoan và Lan tiểu Điệp !

Châu nhược Lan hỏi :

— Điều kiện như thế nào ?

Đào ngọc Bội buông gọn :

— Song phương hưuchiến nửa năm ! Trong khoảng nửa năm đó, không ai được xâm phạm đến ai !

Châu nhược Lan nhìn sửng hắn :

— Tại sao lại phải hưu chiến nửa năm ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Tại hạ tin rằng, thời gian nửa năm đủ cho tại hạ luyện thêm vủ công của Bí kíp quy Ngươn. Sau thời gian đó, tại hạ cùng cô nương so tài, xem ai hơn ai kém !

Châu nhược Lan trầm ngâm suy nghĩ một lúc :

— Ngươi đã bắt tất cả là ba người, còn Độc Long phu nhân, ngươi giam ở đâu, sao chẳng nghe ngươi đề cập đến ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Cô nương cũng muốn tại hạ phóng thích nàng luôn ?

Châu nhược Lan nghiêm giọng :

— Ngươi xin hưu chiến nửa năm, ta chấp thuận cho ngươi một thời hạn mười tháng, song với điều kiện là ngươi phải phóng thích đủ ba người !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Độc Long phu nhân chẳng phải là người quan trọng, cô nương muốn kèm nàng theo, tại hạ cũng sẵn lòng.

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Bất quá, tại hạ mong cô nương tin tại hạ một lần !

Châu nhược Lan nhìn hắn :

— Nghĩa là sao ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Thả Vương hàn Sương, cho y truyền lịnh của tại hạ, phóng thích những người đó, khi tất cả được tự do rồi, cô nương sẽ phóng thích tại hạ.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Cũng được. Ngươi là kẻ cùng đồ, mạt lộ, nếu manh tâm giở trò quỷ, thì chỉ chuốc lấy cái họa diệt vọng mà thôi.

Nàng hoành tay, giải khai huyệt đạo cho Vương hàn Sương.

Đào ngọc Bội lấy trong mình ra một chiếc ngọc bài, trao cho Vương hàn Sương, bảo :

— Phóng thích Dương mộng Hoàn và Lan tiểu Điệp ! Chúng ta liều đánh một canh bạc nầy, xem sao !

Vương hàn Sương tiếp lấy ngọc bài, đoạn day qua Châu nhược Lan :

— Xin cô nương hãy xuống núi, chờ tại phía tả cốc khẩu, hai người đó sẽ đến nơi trong giây lát.

Thốt xong y quay mình đi liền. Nhìn theo bóng Vương hàn Sương khuất dần, Châu nhược Lan cặp Đào ngọc Bội vào nách, xuống núi.

Đào ngọc Bội đùa một câu :

http://tieulun.hopto.org

— Ai bị bắt, thì cho là họa, chứ tại hạ bị bắt, lại cho là phúc, bởi có bị bắt mới được cùng nàng, cùng nàng [illegible] như thế này !

Châu nhược Lan vẫn tay, lia tới [illegible] hắn, kêu một tiếng hỗn, trầm giọng :

— Ngươi cho rằng phúc, thì cứ hưởng phúc, hạnh phúc sẽ đến với ngươi từ từ, càng lúc càng lớn !

Đào ngọc Bội không giận, mỉm cười :

— Tại hạ tin rằng tài mạo của mình chẳng kém Dương mộng Hoàn, thì tự nhiên có quyền hưởng thọ những gì hắn được hưởng ! Nàng, oái oăm làm sao, tạo vật quá đố kỵ tại hạ, khiến cho trên từ Châu nhược Lan, dưới đến Ngọc Tiêu Tiên Tử, không kể những Lam tiểu Diệp, Trầm Vân Phượng Lý Dao Hồng, ai ai cũng dành cảm tình cho hắn, dầy như biển cả, cao vượt khỏi mây !

Châu nhược Lan không còn tát tay nữa, nàng gia tăng tốc độ, đi nhanh xuống núi. Xuống đến nơi rồi, nàng quăng Đào ngọc Bội rơi phịch trên đất, đưa tay điểm huyệt hắn, rồi lạnh giọng thốt :

— Muốn nghỉ họa nghỉ phúc gì đó, cứ nghỉ ! Thong thả mà nghỉ !

Nàng bước đến cốc khẩu, nấp dưới một mô đá, chờ.

Không lâu lắm, Dương mộng Hoàn từ xa xa, đi tới, chân bước khó khăn như đeo ngàn cân nặng.

Châu nhược Lan khích động vô cùng, song cố trấn tỉnh tâm thần, giữ vẻ thản nhiên, tựa lưng vào vách đá, không nói tiếng gì.

Dương mộng Hoàn vòng tay vái :

— Nhờ tỷ tỷ vất vả đến đây giải cứu, ơn sâu xin ghi tạc muôn đời.

Châu nhược Lan nhìn chàng một thoáng hỏi :

— Người có bị thương chăng ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Đào ngọc Bội hành hạ đủ mọi cách, may mắn tại hạ chẳng thọ nội thương !

Châu nhược Lan day mặt nhìn ra xa, nơi có hoa rừng có núi, thong thả thốt :

— Đào ngọc Bội hiện đang nằm nơi chân núi, cách đây không xa, ngươi hãy đến đó đánh đập một lúc đi, cho hả tức uất.

Dương mộng Hoàn lắc đầu ;

— Thôi đi, tỷ tỷ. Đánh đập hắn làm gì ? Bất quá, tại hạ hỏi han mấy câu cũng được rồi !

Chàng đi về hướng nàng chỉ.

Đào ngọc Bội đang nằm dài trên vách núi, nhắm mắt, dưỡng thần, nghe tiếng chân đến gần, biết là Dương mộng Hoàn, nên nằm im.

Dương mộng Hoàn bước tới cạnh hắn, cười lạnh :

— Đào ngọc Bội ! Chắc ngươi không hề tưởng là cũng có ngày như hôm nay ?

Đào ngọc Bội mở mắt ra, cười nhạt :

— Tại hạ có ước hẹn với Châu cô nương, nên sai người phóng thích đại huynh đó.

Hắn dừng lại một, rồi tiếp :

— Hiện tại, tại hạ đã bị điểm huyệt, không thể cử động được nữa, Dương huynh như muốn báo hận, cứ xuất thủ đánh đập đến khi nào hả hơi thì thôi, dù tại hạ có chết cũng chẳng sao !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Nếu ta đánh đập ngươi, thì ta có khác gì ngươi đâu ?

Vừa lúc đó, một âm thinh trong trẻo, dịu dàng, vang lên :

— Dương ca ca !

Dương mộng Hoàn ngẩng mặt nhìn ra, thấy Trầm vân

http://tieulun.hopto.org

Phượng từ xa chạy lại còn cách chàng độ ba thước, nàng khựng chân, môi mấp máy, lời chưa thốt, lệ đã đổ ròng ròng.

Dương mộng Hoàn đưa tay ra, nắm cổ tay nàng, thấp giọng an ủi :

— Đừng khóc, ngu huynh biết Phượng muội có nhiều uẩn khúc buồn thương, sau nầy mình hãy nói cho nhau nghe cũng không muộn !

Đào ngọc Bội lại nhắm mắt, không muốn nhìn cái cảnh âu yếm của hai người.

Châu nhược Lan từ nơi xa, gọi vọng lại :

— Dương huynh đệ, hãy giải khai huyệt đạo nơi hai cánh tay và hai chân của Đào ngọc Bội đi !

Dương mộng Hoàn vâng lời.

Đào ngọc Bội từ từ đứng lên, lần theo vách đá, bước đi. Hắn phải vịn vào vách mới bước được, điều đó chứng tỏ hắn còn bị thương mấy chỗ khác trong người.

Đào ngọc Bội đi dần dần xa. Trầm vân Phượng nhìn theo bóng hắn, căm hờn, rít qua hai hàm răng :

— Khốn nạn đến như hắn là cùng ! Tiểu muội muốn theo chém hắn một kiếm, cho hả.

Dương mộng Hoàn toan hớp lời nàng, bỗng chàng nghe Lam tiểu Điệp dùng pháp truyền âm nhập mật liên lạc với chàng :

— Dương huynh, Phượng muội và Lan tỷ hãy đến đây gấp.

Dương mộng Hoàn đi liền, Trầm vân Phượng theo sau

Chỉ bộ đi ngang qua chỗ Châu nhược Lan [illegible]

— Cố gắng chiếu cố Phượng muội nhé !

Rồi nàng vẫy tay, bảo hai người đi.

Nhìn thần sắc của nàng, Dương mộng Hoàn và Trầm vân Phượng thấy chừng như có điều gì lo nghĩ, nên không dám hỏi han gì cả, dành bước đi.

Khi đến chỗ Lam tiểu Điệp Trầm vân Phượng nhanh miệng hỏi trước :

— Điệp tỷ được bình an chứ ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Ngu tỷ cảm thấy như thường, Đa tạ hiền muội tưởng nghĩ đến !

Trầm vân Phượng cầm tay Lam tiểu Điệp :

— Chắc chắn trong những ngày qua, Đào Ngọc Bội đã đối xử tàn độc với Điệp tỷ !

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Hắn giam cầm ngu tỷ trong mấy ngày qua, tưởng rằng ngu tỷ phải khốn khổ lắm, hắn ngờ đâu đã giúp ngu tỷ phản tỉnh thức ngộ ra trong bao nhiêu năm nay, ngu tỷ đã hành động hết sức hồ đồ, khiến cho Châu tỷ tỷ phải phiền trách, rồi còn làm liên lụy đến Dương huynh và Phượng muội nữa Từ nay trở đi, ngu tỷ quyết noi theo con đường chánh, tu sửa lại cho nên người tốt !

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Có Châu tỷ và Lam tỷ thời thường chiếu cố, nhất định Đào ngọc Bội chẳng dám giở trò gian hùng gì nữa đâu !

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Phượng muội chớ vội mừng ! Trong thời gian bị giam cầm, ngu tỷ đã nghĩ đến một việc hết sức hải hùng..,

Trầm vân Phượng trố mắt :

— Việc gì thế, hở Điệp muội ?

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Trong những trang cuối cùng của bí Kíp Quy nguơn, có

http://tieulun.hopto.org

lời chú là vũ học không bờ bến...

Nàng thở dài, tiếp nối :

— Ngu tỷ thắc mắc mãi, không rõ lời ghi chú đó có ý nghĩa gì, cho toàn thể các môn công, hay riêng biệt cho môn công nào, bên trong có nhiều bí ẩn quá, và cuối cùng thì ngu tỷ lập luận rằng, Bí Kíp Quy Nguơn chưa hẳn đạt đến mức kỳ cùng. Có lẽ Đào ngọc Bội...

Vừa lúc đó, Thiên Hoằng đại sư và Lý Thương Lan sánh vai bước tới, Lam tiểu Điệp ngưng ngay câu chuyện.

Thiên Hoằng đại sư chấp tay chữ thập, thấp giọng thốt :

— Lâu lắm rồi mới gặp lại Dương đại hiệp !

Dương mộng Hoàn vội đáp lễ :

— Sự an nguy của tại hạ làm cho đại sư phải nhọc nhằn thật tại hạ không an tâm...

Rồi chàng vén áo trước, quỳ xuống trước mặt Lý thương Lan, cúi đầu :

— Kính chào Nhạc phụ !

Lý thương Lan khoát tay :

— Đứng lên đi. Tiền hạ anh hùng vì người mà chẳng quản lao nhọc dường đai, lăn thân vào nguy hiểm, hãy lo tạ ơn người ta trước !

Dương mộng Hoàn đứng lên :

— Nhạc phụ dạy rất phải !

Chàng toan bước đi, Lam tiểu Điệp đưa tay nắm áo chàng kéo lại :

— Chưởng như Châu tỷ tỷ trúng độc, hay bị nội thương thì phải...

Dương mộng Hoàn giật mình :

- Lam cô nương nói sao ?

Lam tiểu Điệp hồng đáp, chỉ giục :

- Dương huynh đi đi, đi gấp đi !

Dương mộng Hoàn toan hỏi tiếp, Lam tiểu Điệp đã kéo Trầm vân Phượng đi nơi khác rồi.

Dương mộng Hoàn day qua Thiên Hoằng đại sư, thốt :

— Xin phép đại sư, tại hạ phải đi tạ ơn người...

Thiên Hoằng đại sư mỉm cười :

— Nếu không nhờ Châu cô nương, thì có lẽ tất cả những người hiện diện tại đây phải bị Đào ngọc Bội hãm hại rồi. Những người kia đang ở phía trước, Dương đại hiệp cứ đến đó, sẽ gặp họ.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tại hạ xin đi ngay !

Thiên Hoằng đại sư nhìn sang Lam tiểu Điệp :

— Cô nương được bình an chứ ?

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Đa tạ đại sư thăm hỏi. Tôi được mạnh khoẻ như thường

Rồi nàng lộ vẻ buồn, cuối thấp đầu, trầm tư mặc tưởng...

Thiên Hoằng đại sư nghĩ là nàng không muốn tiếp chuyện với lão, nên bỏ đi nơi khác.

Lý thương Lan thầm nghĩ :

— Nàng ấy hành động hồ đồ, có vũ công cao nên chẳng hề biết vì nể ai, ta không nên tiếp xúc nàng làm gì !

Lão dẫn bọn Xuyên trung Tứ Xú rời xa chỗ đó.

Dương mộng Hoàn đi được hơn mấy trượng, gặp một bọn người đang ngồi quây quần với nhau trên khoảng đất trống. Những người đó trông thấy chàng, cùng đứng lên.

Chàng bước tới hai bước, vòng tay vái chung một lượt thốt :

Dương mộng Hoàn này có phúc đức gì mà các vị phải chịu gian lao nguy hiểm đến tận nơi này tìm phương giải cứu cái ân cao cả của các vị, tại hạ xin ghi tạc muôn đời !

Quần hùng cùng đáp lễ.

Văn công Toàn bật cười ha hả :

— Nào phải chỉ có bao nhiêu người đây mà thôi đâu ? Rất có thể còn nhiều người nữa, chưa đến kịp, họ đang lục tục kéo nhau tiến về đây !

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Đào ngọc Bội đã trở thành mối hoạn họa cho vũ lâm, điều đó đã hiển nhiên lắm rồi, Dương đại hiệp giờ đây thoát hiểm, hãy điều động quần hùng, cùng hắn tử chiến một phen tiêu diệt bè đảng của hắn !

Dương mộng Hoàn khiêm tốn :

— Có Châu cô nương tại đây, nên để cho người chủ trì cục diện...

Tịnh Huyền đạo trưởng chen lời :

— Châu cô nương là người có trí mưu rất cao, chắc đã nghĩ ra phương sách đối phó với Đào ngọc Bội !

Văn công Thái đảo mắt quan sát bình thế bốn bên, đoạn tiếp :

— Hiện tại, số người kéo đến Bách trượng Phong hẳn đông lắm rồi. Theo ý của lão phu, mình nên lập dinh trại tạm thời trên đỉnh núi đối diện với Bách trượng Phong, nghinh tiếp thiên hạ anh hùng, nhất định phen nầy phải tận diệt bọn chúng.

Tịnh Huyền đạo trưởng gật đầu :

— Bần đạo tán đồng cao kiến của Văn huynh. Tuy nhiên mình cũng nên thương lượng với Châu cô nương, xem chủ ý của cô nương như thế nào.

Thiên Hoằng đại sư cũng gật đầu :

— Phải đó !

Lý thương Lan gọi Dương mộng Hoàn :

— Ngươi đến hội kiến với Châu cô nương đi, bọn ta lên trước trên đỉnh núi, chờ đợi.

Dương mộng Hoàn sau khi nghe Lam tiểu Điệp cho biết hết sức lo sợ cho Châu nhược Lan, chẳng đợi giục lần thứ hai đi liền.

Chàng không thấy Lam tiểu Điệp và Trầm vân Phượng, đâu cả. Nhưng, chàng gặp Ngọc tiêu tiên Tử ủ rũ buồn, đứng lặng tại một mỏ đá gần nơi Châu nhược Lan ngồi trước đó.

Chàng gọi khẻ :

— Ngọc Tiêu cô nương !...

Ngọc tiêu tiên Tử ngẩng mặt lên, ạ một tiếng :

— Dương tướng công đã đến ! Lại đây, tôi đưa tướng đến gặp Châu cô nương.

Dương mộng Hoàn không nói gì, cứ theo nàng. Nàng đưa chàng đến một ngôi nhà cỏ, bảo :

— Dương tướng công vào đi, Châu cô nương ở trong đó !

Dương mộng Hoàn bước nhanh qua ngưỡng cửa, vào trong, thấy Châu nhược Lan nằm dài trên chiếc giường gỗ, mắt nhắm lại, gương mặt trắng nhợt. Chàng hết sức thương tâm, cất tiếng gọi :

— Lan tỷ tỷ !

Châu nhược Lan từ từ mở mắt ra, nhìn chàng, hỏi :

— Ngươi chưa đi sao ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu ;

— Mọi người còn ở tại đây, tiểu đệ chưa đi đâu cả. Lan tỷ tỷ bị thương có nặng lắm không ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Chẳng sao đâu ! Ta có tiên bạc nó đưa ta về Thạch phủ Thiên cơ bình an lắm. Còn ngươi, ngươi nên chiếu cố đến Lam tiểu Điệp, con người đó, chỉ có tơ tình mới buộc chân, ngươi hãy nhớ điều ấy !

Dương mộng khẩn lấp :

— Lan tỷ tỷ đừng lo nghĩ viển vông, hãy chú ý đến sức khoẻ của mình là hơn !

Chừng như quá nhọc mệt, không đủ sức nói chuyện nữa, Châu nhược Lan mắt nhắm lại.

Dương mộng Hoàn kinh hải đưa tay đặt lên ngực nàng, nghe nhịp tim rất yếu, hơi thở có thể đứt bất cứ lúc nào chàng xúc động tâm tình, để rơi hai hàng lệ.

Bỗng, có tiếng chân người vang lên phía sau lưng, chàng vụt quay nhanh mình, thấy Lam tiểu Điệp và Trầm vân Phượng đi vào. Chàng gọi gấp :

— Lam cô nương, nhẹ thì chân lên. Châu tỷ tỷ đang cơn nguy...

http://tieulun.hopto.org

Lam tiểu Điệp bước tới, cầm tay Châu nhược Lan, nghe mạch, đồng thời ghé tai sát ngực nàng.

Một lúc lâu, Lam tiểu Điệp lắc đầu, thốt :

— Chừng như không phải trúng độc :

Dương mộng Hoàn lo lắng :

— Nếu không trúng độc, hẳn phải thọ thương !

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Trong hai hôm nay, tôi không rời Lan tỷ tỷ nửa bước nào có thấy Lan tỷ động thủ cùng Đào ngọc Bội đâu, làm gì thọ thương được ?

Dương mộng Hoàn nhìn sang Lam tiểu Điệp :

— Cô nương có hiểu qua Quy Nguơn Bí Kíp, vậy hãy xem kỹ lại xem, Lan tỷ tỷ bị thương tại chỗ nào ?

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Không thể xác định được ! Tạạng thái mường tượng tẩu hỏa nhập ma, chân khí tán loạn trong kinh mạch...

Trầm Vân Phượng oà lên khóc :

— Nếu Châu cô nương không vì chúng ta, đến tận Bách Trượn Phong cứu nạn, thì làm gì có cảnh nầy ?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Lam cô nương cố nhớ xem, trong Bí Kíp Quy Nguơn nơi mục chửa bịnh có cách chửa trị một người bị tẩu hỏa nhập ma chăng ?

Lam tiểu Điệp trầm ngâm một lúc. Dương mộng Hoàn nóng nảy chờ.

Sau cùng, Lam tiểu Điệp lại lắc đầu, thở dài :

— Thật tình, tôi cũng chẳng có phương pháp gì...

Bỗng, Châu nhược Lan thở ra mấy tiếng, rồi từ từ mở mắt, ngồi dậy, nhìn cả ba một lượt, nhẹ điểm một nụ cười :

— Các ngươi đừng quá lo cho ta. Vì ta luyện công, chân khí có phần nào tán loạn, bất quá, ngoi nghỉ trong vài hôm là trở lại bình thường !

Lam tiểu Điệp kêu lên :

— Tại sao tỷ tỷ lại lừa tôi ? Chỉ tổ làm khổ cho tỷ tỷ thôi.

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Ta lừa ngươi từ lúc nào ? Thôi, hãy để cho ta nghỉ một lúc !

Lam tiểu Điệp tha thiết .

— Tỷ tỷ để tôi tiếp sức, điều hồi chân khí cho thuận lại nhé ?

Châu Nhược Lan lắc đầu :

— Đừng nhọc công vô ích, ngươi chẳng giúp ta được đâu!

Lam tiểu Điệp cương quyết :

— Tôi tin có năng lực tiếp trợ tỷ tỷ !

Châu nhược Lan vẫn lắc đầu :

— Ta biết công lực của ngươi rất thâm hậu, trong thiên hạ ít người sánh kịp, song không thích ứng đối với ta !

Lam tiểu Điệp trố mắt :

— Tỷ tỷ nói gì, tôi chẳng hiểu chút nào cả !

Châu nhược Lan lộ rõ vẻ mỏi mệt, từ từ nhắm mắt giọng rất thấp :

— Ta luyện công trong mấy năm nay, chân khí nghịch chuyển mà vận hành trong người...

Lam tiểu Điệp sửng sốt, toan hỏi nữa, Dương mộng Hoàn chận lại :

— Lam cô nương ! Lan tỷ đã mệt lắm rồi, đừng nói chuyện nhiều với người nữa !

Từ lâu, Lam tiểu Điệp quật cường thành tánh, bây giờ trở nên hết sức ôn nhả, nghe Dương mộng Hoàn nói, gật đầu vâng lời liền, từ từ lui ra xa xa.

Dương mộng Hoàn cũng kéo Trầm vân Phượng lui theo, ra ngoài nhà.

Lam tiểu Điệp đứng lại, nhường cho Dương mộng Hoàn và Trầm vân Phượng đi trước, hoành tay khép cánh cửa nhà

http://tieulun.hopto.org

đứng lxe Ngọc Tiêu Tiên Tử bước tới.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hỏi :

— Tình trạng của Châu cô nương như thế nào ?

Lam tiêu Điệp thở dài :

— Cho đến giờ phút này, tôi vẫn chưa nghĩ ra phương pháp chữa trị thương thế của Châu cô nương.

Ngọc tiêu tiên Tử trầm giọng:

— Như vậy là mình phải tìm cách đưa người về Thiên Cơ Các mới được !

Lam tiêu Điệp mơ màng :

— Đưa Châu cô nương về đó rồi có cách gì chữa trị cho người càng ?

Trầm vân Phượng cau mày :

— Kỳ quá, thật tôi chẳng biết tại sao Châu cô nương lại thọ thương như vậy ?

Lồng Lam tiêu Điệp lộ vẻ kiên quyết :

— Tôi nghĩ, do dự mãi chỉ phí thời giờ vô ích, chi bằng mình mạo hiểm thực nghiệm phương pháp này xem !

Dương mộng Hoàn hấp tấp hỏi :

— Cô nương định làm sao ?

Lam tiêu Điệp chưa vội đáp, Dương mộng Hoàn lại hỏi dồn :

— Cô nương có chắc là kết quả không ?

Lam tiêu Điệp lắc đầu :

— Nếu biết chắc được, thì chẳng bao giờ tôi nói đến hai tiếng mạo hiểm !

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Nếu vậy, thì đừng mạo hiểm là hơn !

Lam tiêu Điệp ngưng trọng thần sắc, nghiêm giọng :

— Giả sử tôi tính sai, giả sử tôi có lỡ tay, gây tai hại cho Châu cô nương, thì tôi xin lấy cái chết tạ tội !

Dương mộng Hoàn lại lắc đầu :

— Không ! Không nên liều ! Một người chết, lỡi cuốn thêm một người rồi còn nhiều người nữa, không nên !

Lam tiêu Điệp trầm giọng :

— Trong tình thế này, không mạo hiểm không xong, chẳng lẽ cứ giả điên do dự mãi ?

Dương mộng Hoàn không đáp, chỉ nhìn sang Ngọc tiêu tiên Tử, như ngầm hỏi ý.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cau mày, cắn môi một lúc, đoạn buông gọn :

— Được ! cứ thử xem sao ?

Lam tiêu Điệp thốt :

— Phượng muội và Ngọc Tiêu cô nương theo tôi, vào phòng Châu cô nương ngay !

Rồi nàng hướng sang Dương mộng Hoàn :

— Dương huynh chịu phiền đứng bên ngoài nhe !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Ba người cứ yên trí, phần tại hạ canh cửa cho !

Ba nàng bước vào, Dương mộng Hoàn đóng cửa lại ngay rồi đi tới, đi lui nặng nề tự lự.

Thời khắc trôi qua, lâu lắm rồi mà chẳng có ai từ trong phòng đi ra, Dương mộng Hoàn nôn nóng vô cùng.

Chàng khẩn trương vì tình trạng của Châu Ngược Lan, mà cũng vì nghi ngờ Lam tiêu Điệp. Thực ra, chẳng khi nào chàng tin nàng nổi. Giả như nàng sanh tâm tráo trở thì Ngọc Tiêu Tiên Tử và Trầm vân Phượng cũng sẽ bị hại luôn, bởi cả hai hợp sức lại cũng chưa phải là đối thủ của Lam tiêu Điệp.

Lồng, có tiếng hú vọng dài, từ xa đưa đến. Chàng giật mình, thầm nghĩ :

— Hay là Đào ngọc Bội đã hay Châu cô nương bị thương thế phát tác, rồi giở thủ đoạn hèn hạ ẩn tập ?

Chàng chưa kịp có định ý gì, một thiếu phụ vận áo lam, gương mặt xấu xí bước vào nhà, dù chàng đã khép cửa, dù chàng đứng canh tại đó...

http://tieulun.hopto.org

Thoạt đầu, chưa nhận ra diện mạo kẻ vừa đến, nhưng giật mình trong dạ vì lúc ngần ngừ. Trong lúc bối rối chính là Lâm thổ lộ ra : Bạch tú Vi, chàng thốt giọng run run chào :

— Bạch cô nương !

Bạch tú Vi có dáng dấp như thiếu phụ, nhưng người quen vẫn gọi là cô nương, bởi đã thành tập quán như vậy rồi.

Bạch tú Vi từ từ hỏi :

— Tương thế Châu cô nương như thế nào ?

Giọng nàng hơi rung rung, chứng như tâm tư xúc động.

Dương mộng Hoàn tóm lược sự tình. Bạch tú Vi định vào phòng, nhưng nghĩ sao không rõ, lại bỏ ý định đó, bước đến một góc nhà, đứng lặng.

Tiếng cánh cửa phòng bật kêu két một tiếng, mở toan ra. Lam tiều Điệp bước ra ngoài, sắc diện nghiêm trọng.

Dương mộng Hoàn toan hỏi, vụt thấy Lam tiều Điệp đỏ lệ chan hòa, lắc đầu thốt :

— Lan tỷ tỷ nói đúng ! Tôi chẳng giúp được gì cả !

Dương mộng Hoàn bước tới, an ủi :

— Lam cô nương đừng quá bi lụy, mình chỉ biết là nên tận tâm tận lực chữa trị cho Châu cô nương, nếu có điều bất hạnh, thì cũng như số trời đã định vậy, mấy ai cải được số trời ?

Ngọc tiêu tiên Tử bước ra. Bạch tú Vi hỏi liền :

— Ngọc Tiêu cô nương ! Có phải Châu cô nương đã chết rồi ?

Ngọc Tiêu trầm buồn đáp nhỏ :

— Còn hoi hóp thở !

Bạch tú Vi vẫn lạnh như tiền :

— Châu cô nương chưa chết, thì đừng ai khóc cả !

Lan tiều Điệp đang lấy tay che mặt, vụt bỏ hai tay xuống nhìn sang Bạch tú Vi. Bạch tú Vi từ từ bước tới, ánh mắt ngời niềm cảm hờn, nhưng chẳng nói gì với ai cả, rẽ bước đi vào phòng.

Ngọc tiêu tiên Tử thấp giọng thốt :

— Nàng ta theo hầu Châu cô nương từ lâu, tình ý đối với Châu cô nương rất thậm trọng, trong cơn xúc động, tự nhiên có thái độ phủ phàng, các vị không nên để dạ.

Dương mộng Hoàn gật đầu !

— Chúng tôi hiểu cô nương khỏi lo điều đó !

Lam tiều Điệp cho biết là chân khí trong người Châu nhược Lan vận hành đảo nghịch, nàn dùng một phương pháp có chỉ dẫn trong Bí kíp quy Ngươn, nhưng vô hiệu.

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút, đột nhiên gọi Lam tiều Điệp :

— Cô nương điểm vào hai huyệt Dương Quang và Khúc Tuyền của tại hạ đi !

Lam tiều Điệp giật mình, nhưng tỉnh ngộ liền, vội đưa tay điểm đúng hai huyệt đó ở chân chàng.

Nhờ chàng giữ tư thế chỏi tay xuống đất, nên bị điểm huyệt rồi mà chàng không ngã. Chàng lại bảo :

— Điểm luôn hai huyệt Thiên Cốc và Thiên Trì nữa đi, Lam cô nương !

Trầm vân Phượng trố mắt nhìn, không rõ Dương mộng Hoàn có ý tứ gì.

Lam tiều Điệp điểm liền, Dương mộng Hoàn vẫn không ngã.

Trầm vân Phượng hỏi nhỏ bên tai Ngọc tiêu tiên Tử :

— Họ làm gì thế ?

Ngọc tiêu tiên Tử đáp :

— Họ nghiên cứu cách chữa trị cho Châu cô nương.

Trầm vân Phượng ạ lên một tiếng :

— Thì ra là thế !

Dương mộng Hoàn vừa thở gấp vừa bảo :

— Soát lại cho mạch phế thuộc Thủ Thái âm của tại hạ, xem chân khí có nghịch đảo chăng.

Lam tiều Điệp vâng lời.

Trầm vân Phượng và Ngọc Tiêu ngưng trọng thần sắc, chờ kết quả.

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG LXXIV

CÔNG CHÚA THỌ THƯƠNG

Một lúc lâu, Lam tiểu Điệp rú tay về, thuận thế giải khai luôn bốn huyệt đạo cho Dương mộng Hoàn thốt :

— Chân khí trong Thủ thái Âm Phế Kinh, trị trệ thì có chứ chẳng hề nghịch hành.

Trầm vân Phượng thất vọng :

— Vậy là không phương chữa trị cho Châu cô nương rồi !

Bỗng, có tiếng khóc vang lên, từ trong phòng vọng ra ngoài mà tiếng khóc không lớn lắm, song nghe ra bị thương thê thảm vô cùng ai nghe mà chẳng tan lòng, nát dạ !

Trầm vân Phượng xanh mặt, hấp tấp chạy vào phòng. Ngọc Tiêu Tiên Tử vội đưa tay nắm vàng, giữ lại, bảo :

— Đừng vào, cô nương !

Trầm vân Phượng rung rung giọng :

— Tại sao không vào ? Tôi muốn xem tình trạng của Châu cô nương có biến đổi chi chăng, tôi muốn biết tại sao Bành cô nương lại oà lên khóc như vậy !

Ngọc tiêu tiên Tử thở dài :

— Hiện tại, Bành Tú Vi đang trần lóng uất hận, khích động tột cùng, nàng có thể giết chết cô nương đấy !

Trầm vân Phượng sửng sờ, lâu lắm chẳng thốt được tiếng nào.

Dương mộng Hoàn thì tự lẩm nhẩm :

— Chân khí nghịch hành,.. Kinh mạch đảo chuyển...

Chàng vụt ngẩng đầu lên, gọi Lam tiểu Điệp :

— Mình thực nghiệm một lần nữa xem sao, Lam cô nương !

Lam tiểu Điệp bước tới, điểm vào mấy huyệt đạo của chàng, vừa điểm vừa nói :

— Dương huynh nghe thế nào ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Chân khí không hề nghịch chuyển !

Lam tiểu Điệp lại giải khai huyệt đạo, rồi thốt :

— Thôi, khỏi cần thực nghiệm nữa, hẳn phải có một bí quyết gì đây, có điều mình không tìm ra thôi. Hiện tại, mình đành bó tay !

Dương mộng Hoàn đứng thẳng người lên, lẩm nhẩm :

— Thương thế đó, không phải do người gây ra...

Trầm vân Phượng cau mày :

— Nếu không do ai gây ra, tại sao Châu cô nương lại thọ thương ?

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Như Châu cô nương đã bảo, vì quá tha thiết luyện công, thành chân khí tán loạn.

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Phải đó !

Trầm vân Phượng nhìn nàng, chờ giải thích rành hơn, nàng tiếp :

— Đang luyện công, nghe Dương tướng công và Trầm cô nương ngộ nạn, Châu cô nương bỏ dở, hối hả đến đây...

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Chân khí đã nghịch hành từ lâu, cô nương cũng biết vậy, nhưng chưa đến đỗi nào. Khi gặp Đào ngọc Bội, hắn là con người gian trá, lắm mưu mô, Châu cô nương phải vận dụng hết tâm trí đối phó với hắn, nên có ảnh hưởng tai hại đó ! Trong vụ tâm, không ai không sợ tình trạng tẩu hỏa nhập ma !

Ngọc tiêu tiên Tử trầm giọng :

— Châu cô nương từng nói với tôi một câu, lúc đó tôi xem thường, bây giờ nhớ lại, mới biết là nghiêm trọng !

Lam tiểu Điệp vội hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Châu cô nương nói như thế nào ?

Ngọc tiêu tiên Tử tiếp :

— Nếu có biến cố gì xảy đến cho người, thì lập tức cho Huyền Ngọc tiền bạc chở người về Thiên Cơ thạch phủ, [illegible] các vị hay biết ! Giờ đây, biến cố [illegible] phát sanh mà các vị cũng biết rồi !

Lam tiêu Điệp thở dài :

— Ai biết mình thọ hại lúc nào, mà vẫn đến nhà thăm [illegible] đến để giải nạn cho bọn này, nghĩ ra Châu cô nương, [illegible] tấm võ tướng ! Trên đời này, có ai biết họa sẽ đến lúc nào, mà chẳng tránh họa, cố tránh cho khỏi họa ? Con người như vậy, đáng kính phục thay !

Có tiếng quát vang lên :

— Tất cả tránh ra, nhường lối cho ta đi !

Bành tú Vi từ trong phòng bước ra, bế Châu nhược Lan nơi tay !

Ngọc tiêu tiên Tử vội hỏi :

— Bành tỷ tỷ đưa cô nương đi đâu đây ?

Bành tú Vi lạnh lùng :

— Về Thiên Cơ thạch phủ chứ đi đâu ? Dù phải chết, cô nương cũng không thể chết tại đây được ! Nhân người còn hơi hóp, ta đưa về đó !

Lam tiêu Điệp trầm giọng :

— Để cô nương ở lại ! Chúng ta đang tìm phương pháp chữa trị đây. Người mang đi thì...

Ý nàng muốn nói, nếu Bành Tú Vi mang đi thì Châu nhược Lan phải chết, song nàng không nỡ nói trắng ra.

Bành tú Vi lạnh lùng :

— Các ngươi hại cô nương ra thân thể như vầy, còn muốn gì nữa chứ ? Tránh ra mau, cho ta đi !

Nàng mạnh dạn bước tới.

Dương mộng Hoàn nép mình nhanh qua một bên, đoạn gọi khẻ :

— Bành cô nương...

Bành tú Vi cắn lời :

— Mối họa do ngươi mà ra, ta hận lắm rồi, đừng nói năng gì với ta cả !

Dương mộng Hoàn vòng tay, thủ lễ :

— Cô nương nghe tôi nói một câu...

Bành tú Vi hừ một tiếng :

— Ta đã bảo là chẳng nên nói gì, ta không nghe đâu ! Hãy để cho ta đi !

Dương mộng Hoàn giật mình, thầm nghĩ nếu không động thủ thì chắc chắn là chẳng giữ nàng lại được

Chàng mỉm cười, thốt :

— Bành cô nương, nếu muốn cứu sống Châu cô nương, hãy để người lại đây !

Bành tú Vi hét :

— Ngươi có tránh ra cho ta đi không ?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Muốn đi đâu thì đi, nhưng phải để Châu cô nương lại đây !

Bành tú Vi cười nhạt, tay tả ôm Châu nhược Lan, tay hữu đập vào ngực chàng.

Dương mộng Hoàn biết rõ Bành tú Vi rất ngoan cố, ương ngạnh, trừ ra dùng vũ lực chế ngự nàng, không còn cách nào khác.

Chàng đưa bàn tay hữu lên, sè thẳng năm ngón, chỉ ngay cổ tay nàng.

Song phương giao thủ một lúc. Bành tú Vi đánh với tất cả niềm căm hờn, còn Dương mộng Hoàn sợ chạm tay vào người Châu nhược Lan, nên rất dè dặt.

Ngọc tiêu tiên Tử kêu to :

— Bành tỷ tỷ hãy nghĩ lại, Lam cô nương và Dương tướng công lao tâm khổ tứ tìm đủ phương pháp chữa trị cho Châu

http://tieulun.hopto.org

cô nương, trong tình cảnh này, nếu tỷ tỷ đưa cô nương về thạch phủ, thì chẳng hóa ra hại người sao ?

Bành tú Vi chớp tay đánh ra ba chiêu, bức thoái Dương mộng Hoàn, cao giọng thét :

— Mới đây, cô nương có tỉnh lại mấy phút, bảo ta phải đưa người về thạch phủ ta phải vâng lời, ngươi đừng nói gì nhiều với ta !

Ngọc tiêu tiên Tử gằn từng tiếng :

— Ta lừa người làm gì ?

Dương mộng Hoàn vừa giao đấu vừa cao giọng gọi :

— Bành cô nương dừng tay ngay, nghe tại hạ nói đây !

Bành tú Vi xì một tiếng :

— Ai cần nghe lời xảo trá của ngươi ?

Nàng vướng bận Châu nhược Lan, nên không thi triển trọn vẹn bản lĩnh con Dương mộng Hoàn sợ chạm phải Châu nhược Lan, cũng chẳng thi thố trọn vẹn sở năng, do đó cuộc đấu dằn dai một lúc.

Trầm vân Phượng thở dài :

— Dương ca ca, dừng tay đi, đánh mãi như vậy, Bành cô nương xoay trở làm chấn động Châu cô nương thiết tưởng có nguy hại cho người không ít đâu !

Dương mộng Hoàn cho là nàng có lý, song không thể tránh đường cho Bành tú Vi thoát đi, đành tìm cách kết thúc trận đấu. Chàng nghiêng vai, để cho Bành tú Vi giáng xuống đó một chưởng, thuận tay từ bên dưới đưa nhanh lên, chụp cổ tay nàng, đoạn bảo :

— Bành cô nương hãy để Châu cô nương xuống !

Bành tú Vi lạnh lùng :

— Châu cô nương bảo ta đưa người về núi, ta phải vâng lời, ngươi muốn ta lưu cô nương lại, trừ ra giết ta, còn không thì đừng hòng !

Lam tiêu Điệp chen vào :

— Có ai nghe Châu cô nương bảo như thế đâu ! Làm sao biết được là thực, là giả ?

Bành Tú Vi nổi giận :

— Nếu không vì xú hiểu đầu bị người bắt nhốt, thì Châu cô nương đâu gặp tình cảnh nầy ?

Dương mộng Hoàn kinh hải, thầm nghĩ :

Lam tiêu Điệp nổi tiếng là quật cường, cao ngạo, bị mắng như vậy, chắc chắn sẽ sanh sự !

Nhưng, Lam tiêu Điệp bình tịnh như thường, ôn tồn thốt :

— Bành cô nương mắng đúng lắm ! Chỉ vì tôi mà Lan tỷ tỷ phải khổ ! Nhưng sự đã rồi, có mắng bao nhiêu cũng thế thôi ! Điều khẩn yếu là làm cách nào giải cứu Lan tỷ tỷ đây. Nếu cô nương cương quyết mang người về thạch phủ, thì bọn tôi làm sao chữa trị cho người?

Bành tú Vi cười lạnh :

— Chắc gì các ngươi cứu được ? Thà ta mang cô nương về đó, có chết, cô nương cũng được chết trong khung cảnh thân yêu, được mả ấm mồ êm, chứ ở lại đây chắc gì người sống, đến chết lại phải chết đường chết xá, chết bụi chết bờ, chết rừng hoang núi vắng, chẳng hóa ra tủi hổ cho vong linh người sao ?

Lam tiêu Điệp có thuyết phục :

— Lan tỷ tỷ bị thương, không phải do Đào ngọc Bội gây nên... Vủ công của hắn còn kém cô nương mấy bậc !

Bành Tú Vi gạt ngang :

— Đừng nói lắm lời, ta chẳng tin gì các ngươi đâu !

Lam tiêu Điệp thoáng biến sắc, trầm giọng :

— Vì sự chữa trị cho Châu cô nương, bắt buộc tôi phải dùng biện pháp mạnh đừng ai trách tôi vô lễ nhé !

Nàng vận dụng chân khí, đẩy ra một đạo ám kình theo bàn tay cuốn tới, Đạo ám kình, đánh trúng huyệt Đại Bao của bành tú Vi.

http://tieulun.hopto.org

Tay tả bận bế Châu nhược Lan, tay hữu còn bị Dương mộng Hoàn kềm chế Bành Tú Vi hừng đủ đạo ám kình, cánh tay tả tê dại, đành buông Châu nhược Lan.

Nhanh như chớp, Lam tiểu Điệp bước tới, đưa tay [illegible] Châu nhược Lan cho khỏi rơi xuống nền, [illegible] hoành tay [illegible] tiếp một đạo ám kình, giải khai huyệt đạo cho Bành Tú Vi.

Dương mộng Hoàn cũng buông lỏng nắm ngón tay, [illegible] được thốt :

Bành cô nương thứ cho tại hạ nhé !

Được tự do trọn vẹn, Bành tú Vi hét lên một tiếng, nhào tới Lam tiểu Điệp.

Lam tiểu Điệp bình tĩnh đẩy ra một đạo ám kình, Bành tú Vi hự một tiếng lảo đảo chân lùi lại ba bước, rồi ngã xuống [illegible] nền.

Gương mặt nàng trắng nhợt, máu rỉ ra hai bên khóe miệng

Lam tiểu Điệp không tưởng là mình dùng công lực quá mạnh, khiến Bành tú Vi phải ói máu, bất giác nàng sững sờ.

Ngọc tiêu tiên Tử bước tới cạnh Bành Tú Vi, đỡ nàng lên hỏi :

— Bành tỷ tỷ bị thương nơi đâu ?

Lam tiểu Điệp vội cất tiếng :

— Nội phủ bị thương, tốt hơn hết, đừng chạm đến nàng.

Ngọc tiêu tiên Tử hấp tấp đặt Bành tú Vi xuống, rồi hỏi tiếp :

— Có thể cứu chữa được chứ, Lam cô nương ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Hy vọng tâm mạch của nàng không đứt đoạn, là có thể cứu chữa. Tôi không dùng sức quá mạnh, song chẳng hiểu tại sao nàng bị chấn động dữ dội như vậy !

Ngọc tiêu tiên Tử đưa tay sờ ngực Bành tú Vi, đoạn thốt

— Tim còn đập !

Lam tiểu Điệp thở phào :

— Như vậy là chẳng sao cả !

Nàng vẫy Trầm vân Phượng đến, trao Châu nhược Lan, rồi đứng lên bước tới cạnh Bành tú Vi, điểm nhanh vào một số huyệt đạo.

Ngọc tiêu tiên Tử hỏi nhỏ :

— Cô nương chữa trị thương thế cho nàng à ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Phải ! Chắc cô nương lấy làm lạ ? Đó là một lối chuyên chữa đặc biệt, có công hiệu rất nhanh chóng. Nếu cô nương lưu ý xem tôi thi thành động, chắc hiểu ngay !

Ngọc tiêu tiên Tử lắc đầu :

— Chịu thôi ! Tôi chẳng tài nào hiểu nổi !

Lam tiểu Điệp giải thích :

— Phàm con người luyện võ, cần nhất là tập cách vận hành chân khí, khi bị thương, chân khí ứ tụ, không còn vận hành điều hòa nữa, mình điểm huyệt để khai thông mấy chỗ bế tắt, cho chân khí vận chuyển điều hòa, như cũ, được vậy là con người thư thái trở lại, thương thế không phát tác dữ dội, sau đó, chỉ cần tĩnh dưỡng một ít lâu, là khôi phục bình thường.

Ngọc tiêu tiên Tử gật gù :

— À ! Ra thế ! Một phương pháp hay đấy !

Lam tiểu Điệp tiếp :

— Cô nương hãy xem có chỗ nào nằm nghỉ được, đưa nàng đến đó, nàng dưỡng sức trong một khắc, rồi áp dụng pháp tiếp lực cho chân khí của nàng lưu chuyển đều đều, cuối cùng giải khai những huyệt đạo do tôi đã điểm.

Ngọc tiêu gật đầu, đưa Bành tú Vi vào phía hậu ngôi nhà nơi đó có mấy gian phòng khá yên tịnh.

Lam tiểu Điệp đứng lên, cùng Trầm vân Phượng đưa Châu cô nương vào gian phòng củ, đặt nàng lên giường.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Hiện tại, chúng ta không thể thực nghiệm ngay trên mình

http://tieulun.hopto.org

Châu cô nương được rồi, nếu Lam cô nương thấy có phần nào hy vọng, cứ thử ngay trên mình tại hạ đây !

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Bất tiện lắm. Phải chọn nữ nhân mới được. Tôi sẽ thực nghiệm ngay trên mình tôi...

Dương mộng Hoàn khoát tay :

— Nam hay nữ cũng thế thôi, cô nương đừng ngại, không phải lúc tranh giành nhau cô nương hãy bắt tay vào việc đi !

Lam tiểu Điệp ngồi xuống, suy nghĩ một lúc.

Dương mộng Hoàn giục :

— Tình trạng Châu cô nương nguy cấp lắm, không thể chần chờ, vả lại chúng ta chẳng thừa thì giờ cho lắm, vậy cô nương hãy đọc thuộc lòng đoạn văn chữa trị thương thế trong Bí Kíp Quy Nguơn cho tại hạ nghe, tại hạ nghĩ xem có cách nào giúp cô nương chăng !

Lam tiểu Điệp gật đầu, khởi sự đọc.

Dương mộng Hoàn chú ý nghe.

Chàng không thấy có đoạn nào áp dụng trong trường hợp của Châu nhược Lan cả.

Thấy chàng nín lặng, Lam tiểu Điệp thở dài :

— Việc tuy nguy cấp, nhưng chúng ta không thể hấp tấp vội vàng, nếu chẳng cẩn thận thì có ảnh hưởng tai hại cho Lan tỷ tỷ !

Dương mộng Hoàn lẩm nhẩm :

— Kỳ quái thật !

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Cái gì kỳ quái ?

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Phải có một phương pháp chứ, tại sao chúng ta chẳng nghĩ ra ?

Lam tiểu Điệp lại thở dài :

— Thì chúng ta bình tĩnh mà nghĩ xem...

Bỗng, Dương mộng Hoàn hỏi :

— Năm năm trước đây, tại Thiên Cơ thạch phủ, tại hạ có nhờ cô nương chữa trị thương thế cho một lần, cô nương còn nhớ chăng ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Nhớ chứ !

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Lúc đó, về võ công, giữa cô nương và Lan tỷ tỷ, ai hơn ai kém ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Thực tâm mà nói, tôi hơn Lan tỷ tỷ một vài phần...

Dương mộng Hoàn gật gù :

— Còn hiện tại ?

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Chưa biết sao mà nói, có điều chúng ta phải nhìn nhận là Lan tỷ tỷ thông minh tuyệt luân !

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Bí Kíp Quy Nguơn, là một quyển sách ghi chú tất cả các môn công võ học trên đời, nếu tuần tự mà tập luyện, liên tục mà tập luyện, thì chắc chắn là sở đắc không ít. Như Đào ngọc Bội suốt năm năm qua, hẳn khổ công nghiên cứu, nhờ đó hẳn tiến bộ hết sức quan trọng. Hẳn được vậy, thì hẳn nhiên cô nương và Lan tỷ tỷ cũng phải được vậy chứ ? Riêng về cô nương, nhờ thiên tư mẫn tiệp, có lẽ sự tiến bộ phải vượt bậc Lan tỷ tỷ !

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Cái mức độ thấp cao giữa tôi và Lan tỷ tỷ không thể bằng vào đâu mà ước định được !

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Biết đâu, vì Bí Kíp Quy Nguơn không tổng kết đủ tinh hoa võ thuật. Lan tỷ tỷ hiểu như vậy, nên quyết luyện một môn công kỳ diệu, phá giải những gì Đào ngọc Bội lãnh hội, có thể là Lan tỷ tỷ soạn một bổn bí lục nào đó, nhưng

http://tieulun.hopto.org

công việc chưa hoàn thành, bỗng nghe chúng ta ngộ nạn, dành phải hạ sơn cứu giải, do đó phạm vào cấm kỵ mà con nhà võ ai ai cũng cố tránh !

Cả hai mải nói chuyện, quên mất thời gian chừng nhớ lại, mới hay là đêm đã xuống. Lam tiểu Điệp tìm mồi đánh lửa, đốt đèn.

Cả hai im lặng, mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng của mình.

Đèn, là đèn sáp, cháy một lúc phải tàn, gian nhà chìm trong bóng tối.

Lam tiểu Điệp thở dài gọi Dương mộng Hoàn :

— Dương huynh !Có thể là tôi đã nắm được mối giây rồi..

Dương mộng Hoàn ạ lên một tiếng.

— Mối giây gì ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Châu cô nương muốn đốt giai đoạn luyện công, nên vận chuyển chân khí nghịch hành, dẫn đi huyệt đạo...

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Châu cô nương dám làm thế à ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Sao lại không, nếu được danh sư truyền cho bí quyết !

Chợt, nàng im lặng, lắng tai nghe, rồi thì thầm :

— Chừng như có người đi đến đây !

Dương mộng Hoàn đứng lên :

— Cô nương ở đây, bảo hộ Châu cô nương, để tại hạ bước ra ngoài, quan sát cho !

Rồi chàng đi liền.

Lam tiểu Điệp bước đến cửa, nhìn ra, thở dài.

Dương mộng Hoàn nhún chân nhảy lên nóc nhà, đứng nhìn xa xa, thấy có một điểm lửa, thoạt cháy, thoạt tắt.

Lúc đó, Ngọc tiêu tiên Tử ở phía sau nhà, chừng như cũng

có phát hiện ra điều điều gì, đã thoát ra ngoài,

Trông thấy nàng cầm chiếc tiêu ngọc chạy đi Dương mộng Hoàn không gọi, vội nép sát mình xuống nóc nhà, rồi âm thầm tiến về hướng có bóng đen.

Nhất định là có người đến đây, chàng hết sức nghi hoặc tự hỏi người đó là ai, bọn Đào ngọc Bội thì lúc này chưa hẳn khôi phục công lực sau một đêm ngày bị hành hạ có lẽ là bọn nào đó, đến Bạch trượng Phong tiếp trợ hắn, dọ dẫm đến đây, thu lượm tin tức.,.

Chàng đã đến gần chỗ có ánh đèn, nhận ra, đó là chiếc đèn gió, treo lủng lẳng trên cành cây bạch dương, nơi đó vắng vẻ lạnh lùng, chàng dừng khá lâu song chẳng phát hiện ra một bóng người, một tiếng động!

Chàng quay về ngôi nhà, đúng lúc Ngọc tiêu tiên Tử và Trầm Vân Phượng đang giao chiến với hai tên hóa thân của Đào ngọc Bội. Hai tên đó có vóc dáng và vận y phục chẳng khác Đào ngọc Bội mấy mai, chúng cũng xử dụng Kim Hoàn Kiếm như hắn, chúng lại bước thấp bước cao như có một chân thọt.

Nếu là tay nào khác, chẳng phải Dương mộng Hoàn, chắc chắn, là phải lầm mà cho rằng chính Đào ngọc Bội xuất hiện . Huống chi, Dương mộng Hoàn từng so kiếm với Đào ngọc Bội, chỉ nhìn qua một vài nhát kiếm của hai tên Tử hóa thân này là chàng hiểu ngay, bởi công lực và thủ pháp của chúng còn kém xa Đào ngọc Bội.

Chàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi Đào ngọc Bội vừa thất bại nặng nề, tại sao hai tên này dám đến đây quấy nhiễu? Chàng không xuất hiện, vội, nấp trong bóng tối theo dõi cuộc chiến.

Chỉ qua ba mươi chiêu, Ngọc tiêu tiên Tử và Trầm vân Phượng thắng thế rõ rệt.

Song phượng trao đổi thêm mươi chiêu nữa, hai tên hóa

http://tieulun.hopto.org

thêm bị bức thoái chỉ còn thủ chứ không công.

Bỗng, chúng bật cười ha hả, rồi cùng một loạt vung kiếm chém trả.

Chiêu kiếm đó nguy đi, ảo diệu vô tưởng, chỉ với một chiêu kiếm đó, chúng xoay chuyển thế cờ, đang bại trở thành thắng.

Trầm vân Phượng và Ngọc tiêu tiên Tử bị phản công bất ngờ, vội lùi lại một bước.

Thay vì tiến lên, giành phần chủ động trước cơ hội tốt, chúng lại lùi, rồi vọt về phía hậu, xa hơn năm thước, hét lớn :

— Dừng tay !

Ngọc tiêu tiên Tử hoành ngang ngọn tiêu trầm giọng hỏi :

— Các ngươi muốn gì ?

Tên đứng bên tả hỏi :

— Dương mộng Hoàn ở đâu ?

Đến giọng nói của chúng cũng giống giọng nói của Đào ngọc Bội.

Trầm vân Phượng quắc mắt :

— Ngươi hỏi Dương ca ca ta để làm gì ?

Tên đó đáp :

— Ta vâng lịnh sư phó ta, mang thư đến cho y, nhưng phải trao tận tay !

Trầm vân Phượng chưa kịp nói gì, Dương mộng Hoàn bước tới, cất tiếng :

— Dương mộng Hoàn đây !

Hai tên hóa thân đay qua nhìn chàng một lúc lâu, tên đứng bên tả đưa tay vào mình lấy ra một phong thư niêm kín, trao qua cho chàng.

Dương mộng Hoàn tiếp lấy, đoạn hỏi :

— Hai vị còn muốn nói điều chi nữa không ?

Hai gã đồng cất tiếng :

— Chúng ta chỉ có phận sự đến đây trao thư thôi, chẳng còn việc gì khác.

Dương mộng Hoàn nghiêm giọng :

— Hai vị thương lượng với nhau đi, một trở về phục lịnh một ở lại đây. Vị nào ở lại cũng được cả !

X

CHƯƠNG LXXV

MẠNG ĐỔI MẠNG

Hai tên Tứ Linh Hóa Thân của Đào ngọc Bội nhìn nhau một thoáng, tên bên tả không dám tỏ thái độ cứng rắn nữa, hướng thẳng Dương mộng Hoàn, hỏi :

— Dương đại hiệp định bắt giữ anh em tại hạ lại đây ?

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Phải song ta chỉ giữ một trong hai ngươi thôi !

Tên bên tả thốt :

— Bọn tại hạ đến đây, chỉ có mục đích duy nhất là trao thơ, ngoài ra chẳng có ý gì khác...

Dương mộng Hoàn chận lại :

— Do đó, ta không có ý sát hại hai ngươi !

Dừng lại một một chút, chàng trầm giọng tiếp :

— Trong lúc cấp bách, các ngươi có thể chết thay cho bản, nếu gặp trường hợp đó, còn ai biết được là chính Đào ngọc Bội thực sự đã chết ? Cho nên, muốn hạ sát Đào ngọc Bội mà không sợ người lầm người, trước hết ta cần bắt giữ các ngươi.

Ngọc tiêu tiên Tử chen vào :

— Dương đại hiệp có lòng trung hậu, mới đối xử đặc biệt với các ngươi như vậy, chứ gặp tay ta, thì nhất định cả hai ngươi phải ở lại !

Hai tên hóa thân của Đào ngọc Bội lại nhìn nhau, rồi cùng cử cao Kim Hoàn Kiếm lên, gằn giọng :

— Nếu bọn tại hạ không bằng lòng ở lại ?

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn cười ha hả :

— Thì các ngươi có hai lối thoát !

Tên bên tả thản nhiên :

— Dương đại hiệp thử nói cho nghe !

Tuy cử cao kiếm rồi, cả hai chưa dám xuất thủ, bởi chúng thừa hiểu là không thể địch lại Dương mộng Hoàn, nếu liều lĩnh chuốc tai họa mà thôi.

Dương mộng Hoàn đưa tay lấy thanh kiếm của Trầm vân Phượng, đoạn từ từ thốt :

— Lưu giữ một trong hai người, ta chẳng hề có ý làm hại chỉ vì đại cuộc chưa kết thúc, rất có thể Đào ngọc Bội sẽ dùng các ngươi để lừa gạt hào kiệt anh hùng, bắt được các ngươi rồi, rất có thể vũ lâm tưởng rằng bắt được Đào ngọc Bội, trong khi đó, hắn vẫn ung dung sắp mưu thiết kế hãm hại quần hùng như cũ. Nếu các ngươi không bằng lòng cho ta lưu giữ một, thì hai người hãy chặt đứt hay ngón tay đi, sau này chúng ta sẽ dễ nhận ra kẻ nào thật, kẻ nào giả. Chặt ngón tay rồi, các ngươi cứ thong thả ra về.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

— Nếu không ưng thuận giải pháp đó, các ngươi cứ giở vũ công, thắng được ta thì cứ về, bại là bị giữ cả hai !

Tên đứng bên hữu cao giọng :

— Kỷ huynh về đi, tôi tình nguyện ở lại !

Tên bên tả lắc đầu :

— Hiền đệ về đi, để tiểu huynh ở lại !

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Hai ngươi là hóa thân của Đào ngọc Bội, giống hẳn từ hình dạng, dến cử động, âm thinh, nhưng cái tâm địa bất đồng ! Hai ngươi còn một điểm thiện lương biết hy sinh cho đồng bạn !

Tên bên tả hét lớn :

— Sao ta bảo thế mà ngươi chưa chịu chạy đi ? Nếu Dương mộng Hoàn đổi ý bất ngờ có phải là chết cả hay chăng

Tên hữu hấp tấp thốt :

— Tiểu đệ về đến nơi sẽ trình lên sư phó, xin người tìm cách cứu Kỷ huynh !

Dương mộng Hoàn bước qua một bên, nhượng lối.

Ngọc tiêu tiên Tử bước tới trước mặt tên hóa thân ở lại hỏi.

— Trong bọn Tử Linh, ngươi mang hiệu gì ?

Tên đó đáp :

— Huyền Vỏ !

Dương mộng Hoàn đưa tay điểm huyệt hắn, đoạn lạnh lùng hỏi :

— Ngươi có tin rằng Đào ngọc Bội sẽ đến giải cứu ngươi ?

Huyền Vỏ tuy bị điểm huyệt, song vẫn còn nói năng như thường, hắn đáp :

— Trong mật thơ của gia sư, người có giải thích đầy đủ. Dương đại hiệp cứ xem thì hiểu !

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Phận sự của ngươi đưa thơ, làm xong rồi thì thôi, còn đọc thơ hay không đọc, là việc của ta, ngươi chẳng cần phải nhắc nhở...

Chàng nhìn sang Ngọc tiêu tiên Tử tiếp :

— Cô nương canh chừng hắn nhé, nếu hắn manh tâm đào tẩu cứ giết hắn !

Ngọc tiêu tiên Tử thốt :

— Tốt hơn nên hủy diệt vũ công của hắn.

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Chưa cần thiết lắm, trừ trường hợp hắn tìm cách tẩu thoát.

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu, đoạn day qua Huyền Vỏ, lạnh lùng cảnh cáo :

— Ngươi đã nghe rõ rồi đó, vậy có muốn nếm chút mùi đau khổ cứ vọng động theo ý muốn.

http://tieulun.hopto.org

Huyền Võ cười nhạt :

— Nếu tại hạ có ý nào, thì đâu còn đứng lại đây ?

Dương mộng Hoàn luôn luôn lo ngại về tình trạng của Châu nhược Lan, liền sau đó, bước vội vào nhà.

Chàng thấy Lam tiều Điệp gục đầu lên ngực Châu nhược Lan, thổn thức.

Chàng giật mình bước nhanh tới gần hỏi :

— Thương thế của Châu cô nương biến chứng như thế nào; khiến cô nương phải bi quá độ ?

Lam tiều Điệp ngẩng mặt lên, nhìn chàng qua màn lệ :

— Tôi chỉ sợ... Dương huynh ạ !

Dương mộng Hoàn đưa tay đặt lên ngực Châu nhược Lan nghe tim, tâm mạch nhảy rất nhẹ, có thể ngưng bất cứ trong phút giây nào, bất giác cau mày thốt :

— Không thể chần chờ được nữa...

Lam tiều Điệp đưa tay lau lệ :

— Trong chương chữa trị thương thế ghi trong Bí Kíp Quy Nguơn, không có phương pháp nào áp dụng được cho trường hợp của Châu cô nương cả, hiện tại tôi đành chịu rồi.

Dương mộng Hoàn trấn tĩnh tâm thần, mách cho Lam tiều Điệp biết là Đào ngọc Bội có sai người mang thơ đến.

Lam tiều Điệp kinh ngạc :

— Hắn gửi thư đến đây ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Phải ! Không rõ trong thư hắn nói gì, tại hạ chưa hề bóc ra đọc !

Lam tiều Điệp trầm ngâm một chút :

— Đề phòng hắn tẩm thuốc độc trên giấy, Dương huynh cầm nó vấy tay thì nguy mất.

Dương mộng Hoàn lấy phong thư nhìn một lúc, toan bóc bì.

Lam tiều Điệp vội thốt :

— Để tôi đốt đèn lên !

Thơ của Đào ngọc Bội ghi mấy dòng chữ :

— Nếu tại hạ đoán không lầm, thì Châu cô nương đang bọ thương trầm trọng Nang có năng lực cứu các vị, nhưng các vị vô phương cứu nàng...

Lam tiều Điệp kinh hải :

— Hắn biết ? Lam sao hắn biết ?

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Kể cũng lạ thật, sao hắn biết chứ ?

Lam tiều Điệp lập luận :

— Có lẽ hắn mới biết đây thôi, chứ nếu hắn biết trước thì chẳng bao giờ hắn phóng thích chúng ta !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đúng vậy ! Cô nương nói đúng tâm địa của hắn.

Lam tiều Điệp mơ màng :

Hắn còn định giở trò gì nữa đây ?

Rồi nàng thở dài :

— Dương huynh ạ, chẳng phải tôi muốn lo xa, nhưng tôi tôi tự hỏi chẳng biết chung quanh ta, có gian tế của Đào ngọc Bội chăng ?

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Nếu có gian tế, thì là ai ? Chẳng lẽ Trầm vân Phượng trong khi nàng oán hận thâm độc Đào ngọc Bội ? Còn Ngọc tiều tiên Tử và Bành Tú Vi thì từ bao nhiêu năm qua đối với Châu Cô nương, có tình nghĩa rất đậm đà ?

Lam tiều Điệp lắc đầu ;

— Thật là khó hiểu ! Nếu không có gian tế, làm gì Đào ngọc Bội biết rõ sự tình mà có gian tế thì là ai mới được chứ ?

Lời nói Lam tiều Điệp khơi động niềm hoài nghi nơi Dương mộng Hoàn, chính chàng cũng nhận là Lam Tiều Điệp có lý, tuy cái lý còn trong vòng nan giải.

Rồi chàng buông gọi

http://tieulun.hopto.org

— Chúng ta hãy xem hết phương thơ, sau đó nghĩ đến việc khác.

Chàng đọc đoạn kế tiếp :

— Trong thiên hạ ngày nay, trừ tại hạ, chẳng còn ai chữa trị cho Châu cô nương được lành, bất luận là Dương huynh có tin hay không tin, mạng sống của Châu cô nương nguy trong một sớm một chiều, khi nào thấy hơi thở của nàng yếu quá Dương huynh hãy dùng Tỏa Mạch Thủ Pháp phong bế ba huyệt đạo Thần Tàng, Thần Phong và Nhật Nguyệt, giúp nàng thở mạnh trở lại...

Dương mộng Hoàn giật mình, lập tức làm y theo sự chỉ dẫn của Đào ngọc Bội. Thủ pháp đó quả có hiệu dụng ngay, hơi thở của Châu nhược Lan trở nên mạnh liền.

Lam tiểu Điệp nhìn chàng, hỏi :

— Dương huynh điểm huyệt cô nương để làm gì thế ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Tại hạ tìm mọi cách giúp hơi thở của Châu cô nương trở nên mạnh, tìm mãi mà chẳng thấy cách nào, bây giờ đọc thơ của Đào ngọc Bội, nhờ hắn chỉ dẫn cho nên mới có kết quả...

Lam tiểu Điệp lại hỏi :

— Làm sao hắn hiểu được ?

Dương mộng Hoàn suy nghĩ một chút :

— Có lẽ trong Bí Kíp Quy Nguơn có ghi chú phương pháp đó, hắn nhớ ra...

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

—Không thể như vậy được, hỏi tôi đọc quyển Bí Kíp đó, nhớ rõ từng chữ một, nếu có phương pháp hay, tất tôi phải hiểu chứ ?

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một lúc :

— Hoặc giả có một quyển sách phụ nào đó, kèm theo Quy Nguơn Bí Kíp ?

Lam tiểu Điệp lại lắc đầu :

— Điều đó thì thật tình tôi không được biết!

Dương mộng Hoàn mơ màng :

— Rất có thể Đào ngọc Bội đã thức ngộ được chỗ cao minh trong Bí Kíp Quy nguơn, cũng như Châu cô nương, rồi hắn gia công luyện tập ?

Lam tiểu Điệp bĩu môi :

— Tôi không tin hắn thông minh đến bậc đó !

Dương mộng Hoàn lại lập luận !

— Tại hạ nghĩ rằng, hắn cũng thức ngộ được như Châu cô nương, có điều cô nương thức ngộ trước một thời gian...

Rồi chàng tiếp :

— Đào ngọc Bội quá tự phụ, cho rằng chỉ trong vài năm nữa, thiên hạ anh hùng chẳng ai địch lại hắn nổi ! Lời nói đó có nghĩa là trong thời gian đó, hắn sẽ gia công luyện tập, sự tiến bộ của hắn sẽ phải phi thường, và hắn sẽ trở thành đệ nhất cao thủ trong thiên hạ !

Vừa lúc đó, Trầm vân Phượng bước vào gọi Dương mộng Hoàn :

— Đào ngọc Bội muốn gặp Dương ca ca !

Dương mộng Hoàn giật mình :

— Hắn muốn gặp ngu huynh ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Hiện giờ, hắn đang đứng chờ bên ngoài cửa !

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Chính hắn, hay chỉ là một tên Tử linh hóa thân của hắn ?

Trầm vân Phượng đáp:

— Chính hắn !

Dương mộng Hoàn day qua Lam tiểu Điệp :

— Cô nương bảo vệ Châu cô nương nhé !

Lam tiểu Điệp thốt :

— Một Dương huynh sợ không địch nổi hắn, để tôi cùng theo ra.

http://tieulun.hopto.org

Trầm vân Phượng tiếp :

— Phần tôi lo bảo vệ Châu cô nương cho !

Dương mộng Hoàn cũng biết Đào ngọc Bội lợi hại như thế nào, nên đồng ý để Lam tiểu Điệp cùng ra ngoài với chàng.

Đào ngọc Bội, tay không, đang đứng chờ.

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Ngươi là Đào ngọc Bội thật ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ

— Phải ! Thật trăm phần, ngàn phần !

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Cát hạ tìm tại hạ, có điều chi chỉ giáo ?

Đào ngọc Bội thốt :

— Châu nhược Lan gây thương thế cho tại hạ, thương thế nặng lắm !

Dương mộng Hoàn hừ một tiếng :

— Rồi các hạ đến đây, định nhờ Châu cô nương chữa trị ?

Đào ngọc Bội bĩu môi :

— Luận về phương pháp chữa trị, thì tại hạ tinh vi hơn nàng nhiều !

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Vậy cát hạ đến đây với ý tứ gì ?

Đào ngọc Bội cười mỉm :

— Nếu tại hạ đoán không sai, thì hiện tại Châu nhược Lan đang thọ thương trầm trọng !

Dương mộng Hoàn thản nhiên :

— Như vậy rồi sao ?

Lam tiểu Điệp chen vào :

— Dù ngươi không thọ thương, nếu [illegible] ng nổi ta đâu

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Tại hạ đến đây, không vì mục đích cùng hai vị giao thủ !

Lam tiểu Điệp bĩu môi :

— Tự nhiên rồi, bởi ngươi thừa hiểu mình chưa phải là địch thủ thì còn toan động thủ là dại.

Đào ngọc Bội, điềm nhiên :

— Tuy vậy, tại hạ nếu không tin tưởng ở mình, thì chẳng bao giờ đến đây gặp hai vị !

Lam tiểu Điệp gằn giọng :

— Dương đại hiệp trọng nghĩa khí giang hồ, không nỡ sát thại ngươi, chứ ta thì nhất định không dung tha ngươi được !

Đột nhiên, nàng bước tới, vượt ngang qua Dương mộng Hoàn, đưa cao tay lên.

Đào ngọc Bội vẫn thản nhiên :

— Các vị hừa sức giết chết Đào ngọc Bội, nhưng các vị vô năng cứu sống Châu nhược Lan !

Dương mộng Hoàn vội can :

— Lam cô nương dẫn tánh nóng một chút :

Lam tiểu Điệp hạ thấp tay xuống :

— Ngươi cứu được Châu cô nương ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Chắc vậy !

Dương mộng Hoàn thốt :

— Ngươi nham hiểm cùng cực, chẳng ai tin được ngươi Chúng ta phải hỏi cho minh bạch rồi mới quyết định.

Chàng quá nất ức về hành vi đê tiện của Đào ngọc Bội, nên chỉ giữ được cái sáo trong ngôn ngữ lúc đầu, cuối cùng thì phải dùng đến lối xưng hô kém nhã nhặn. Nhưng Đào ngọc Bội vốn là con người âm trầm, hẳn cố giữ cái sáo để được tiếng là có lễ độ trong bất cứ trường hợp nào.

Hắn đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Dương huynh thắc mắc điều chi, cứ hỏi, tại hạ sẵn sàng giải thích.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Cách chữa trị của ngươi như thế nào ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Bây giờ tại hạ xin giảng giải trạng chứng của Châu nhược Lan trước cho hai vị nghe,nếu trúng tại hạ sẽ nói tiếp.

Dương mộng Hoàn lạnh lùng :

— Nói đi !

Đào ngọc Bội từ từ buông từng tiếng :

— Chân khí nghịch hành, lại ngưng tụ tại nội phủ, bệnh nhân mê mang trầm trầm.

Dương mộng Hoàn sửng sờ một lúc :

— Đúng vậy !

Lam tiểu Điệp, quát to :

— Không nên tin hắn ! Rất có thể, có kẻ nào đó, mách với hắn về tình trạng của Châu cô nương.

Dương mộng Hoàn nhìn thoáng sang Lam tiểu Điệp đoạn day lại Đào ngọc Bội, trầm giọng thốt :

— Cho ta biết, ngươi dùng cách nào chữa trị Châu cô nương ? Với lại, ngươi đòi hỏi những nhu cầu gì ? Chẳng lẽ ngươi vì việc chữa trị Châu cô nương, duy nhất vì việc đó mà đến đây ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Dương huynh nói đúng ! Nếu vì cứu người suông như vậy, thì có khi nào tại hạ lại mạo hiểm đến đây ? Chẳng qua tại hạ cứu người, là tự cứu đó ! Châu nhược Lan đã biết trước là lần này hạ sơn, sẽ gặp nhiều điều bất lợi cho nàng, nên nàng ngầm hạ độc thủ đối với tại hạ...

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Lan tỷ tỷ cao minh quá !

Đào ngọc Bội tiếp :

— Thủ pháp của Châu cô nương gây thương thế cho tại hạ như thế nào thì tại hạ chưa minh bạch cho lắm, chỉ biết cảm thấy kinh mạch của tại hạ càng lúc càng suy kém. Giả sử Châu cô nương bất hạnh, chết vì thương thế đó, thì trên đời này chẳng còn ai khôi phục nguyên trạng được !

Dương mộng Hoàn liếc mắt :

— Thì ra, vì muốn nhờ Châu cô nương chữa trị, mà ngươi đến đây, tìm nguyện cứu người ! Thì ra, ngươi đi cầu sự sống !

Đào ngọc Bội điềm nhiên ;

— Không phải cầu sự sống ! Mà chính là đổi sự sống !

Lam tiểu Điệp xì một tiếng :

— Thì ngươi hãy cứu Châu cô nương trước, chúng ta sẽ cứu ngươi sau !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Tự nhiên rồi ! Châu cô nương có tỉnh lại mời chữa trị, cho tại hạ được ! Nhưng, phải chính Châu cô nương chữa trị, chứ còn hai vị thì cầm như bất lực trước thương thế của tại hạ !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Được rồi ! ta hãy tin ngươi một lần xem sao !

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Nếu ngươi toan thừa dịp, giở trò quỷ, thì chớ trách ta sao xuống tay độc !

Đào ngọc Bội không nao núng :

— Chữa trị Châu cô nương, chẳng phải một ngày một bữa mà lành bịnh vậy phải tìm một chỗ nào bí mật, vừa an toàn mới tiện.

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Chắc ngươi đã có chọn một nơi nào đó rồi ? Được, ta bằng lòng theo ngươi đến đó !

Chàng day qua hỏi Điệp :

http://tieulun.hopto.org

— Cô nương bế Châu cô nương theo sau tại hạ !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Hai vị đã bằng lòng, xin theo tại hạ !

Đoàn người lên đường, dưới sự hướng dẫn của Đào ngọc Bội.

Đi được ba bốn dặm đường, qua hai khúc quanh, Đào ngọc Bội chỉ tay về phía vách núi trước mặt, thốt :

— Nơi đó, có một tòa thạch động, lối vào hết sức hiểm trở, một người đứng chắn, ngàn người không qua lọt, chúng ta vào tòa thạch động đó, chắc chắn sẽ được an toàn.

Lam tiểu Điệp lạnh lùng :

— Hẳn ngươi đã có bố trí nơi đó chu đáo lắm ?

Đào ngọc Bội cười mỉa :

— Đến nơi đó rồi sẽ biết, Lam cô nương đừng quá nghi ngờ !

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Chọn nơi này, chắc ngươi trù liệu như thế nào cả ? Phải vậy chăng ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Tại hạ cũng vào động như các vị, tại bị các vị kèm bên cạnh, giả sử thuộc hạ của tại hạ có đến nơi, cũng chẳng dám làm liều, bởi sự an toàn của tại hạ nằm trọn trong tay các vị kia mà ! Tuy nhiên, dù chúng bất động, các vị cũng chẳng nên giở dối gì với tại hạ, nếu vạn nhất các vị hạ thủ đoạn, sát hại tại hạ, thì bọn chúng sẽ chẳng bao giờ để các vị rời khỏi thạch động !

Lam tiểu Điệp cười gằn :

— Ngươi thâm hiểm lắm, nhưng đừng quá tự tin !

Đào ngọi Bội thản nhiên :

— Dù sao thì ít nhất các vị cũng không thể hạ thủ đoạn đối với tại hạ, trước khi Châu cô nương khỏi [illegible] tạm !

— Dương mộng Hoàn hỏi :

— Ngươi cần bao nhiêu thời gian mới chữa trị cho Châu cô nương lành mạnh ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Chậm nhất là bảy hôm, nhanh nhất là ba ngày !

Dương mộng Hoàn thầm nhẩm :

— Vậy là phải lo thức ăn thức uống !

Đào ngọc Bội khoát tay :

— Dương huynh không phải bận tâm, tại hạ đã chuẩn bị đầy đủ !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Càng hay ! Thôi mình vào đó đi !

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Thương thế của tại hạ trầm trọng lắm, không thể tự mình vịn vào đá tiếp vách núi được. Xin nhờ Dương huynh giúp một tay !

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Cũng được !

Tay hữu vươn ra, chàng nắm cổ tay hắn, dìu hắn bước đi Tòa thạch động đó, sâu độ mười trượng, rộng độ bảy tám thước, trong động đã có sẵn vật thực chẳng rõ tích trữ từ lúc nào.

Một tòa thạch động như thế, nếu có mai phục thì trông thấy dễ dàng. Dương mộng Hoàn đảo mắt quan sát một vòng chẳng thấy gì khả nghi cả.

Lên đến nơi rồi, Đào Ngọc Bội tựa lưng vào vách, đứng thở dốc, mắt nhắm nghiền.

Lam tiểu Điệp đặt Châu nhược Lan nằm xuống êm ái rồi cất tiếng hỏi :

— Bây giờ khởi sự được chưa :

Đào ngọc Bội đáp :

— Thương thế của tại hạ rất nặng, tại hạ cảm thấy đau đớn vô cùng qua cuộc leo núi này, hãy cho tại hạ nghỉ ngơi một chút !

http://tieulun.hopto.org

Thốt xong, hắn bước tới một góc động, ngồi xuống, bắt đầu hành công điều tức.

Lam tiểu Điệp bước theo hắn, giục :

— Ngươi muốn nghỉ ngơi, cứ nghỉ, nhưng phải nói cách thức chữa trị như thế nào cho ta biết để còn nghiên cứu xem có nên áp dụng hay không. Không ai tin được ngươi, nhất là phải giam mình trong cái động khá nghi như vầy, chờ ngươi bắt tay vào việc !

Đào ngọc Bội thở dài, bắt buộc phải gượng mệt, đáp lời nàng :

— Như tại hạ đã nói, Châu cô nương bị chân khí nghịch chuyển, đang ngưng tụ tại nội phủ...

Dương mộng Hoàn xác nhận :

— Phải !

Đào ngọc Bội tiếp :

— Phải làm sao điều dẫn chân khí đó, tan ra khắp nơi, nếu không thì trong vòng bảy hôm, thương thế trở thành bất trị...

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Phương pháp điều dẫn chân khí đó như thế nào ?

Đào ngọc Bội cười khổ :

— Rồi tại hạ sẽ nói chứ ! Có biết được phương pháp đó, tại hạ mới đến đây, nếu không thì ai lại tự đưa thân vào rọ?

Lam tiểu Điệp cười lạnh :

— Ngươi đi tìm cái sống, chứ có phải đưa thân vào rọ đâu ? Cho nên, ta không lấy làm lạ tại sao một con người tàn độc như ngươi lại bỗng nhiên tìm đến đây định chữa trị cho kẻ khác. Ngươi làm như giàu thiện tâm lắm, song thực ra, chỉ là một cuộc mạng đổi mạng !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Giả sử hành động theo thiện tâm, chắc chắn chẳng ai tin tại hạ đâu !

Dương mộng Hoàn giục :

— Phương pháp như thế nào, ngươi nói nhanh đi !

Đào ngọc Bội thốt :

— Tại hạ nói một câu, Dương huynh chiếu theo câu đó mà thi hành, nói đến câu nào thi hành đến câu đó...

Hắn nhìn sang Châu nhược Lan, tiếp :

— Tình trạng của Châu cô nương, xem thì trầm trọng lắm nếu chữa trị kịp thời, sẽ bình phục nhanh chóng !

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Nói nhanh đi, đừng dài dòng !

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Các vị trưởng tại hạ là người như thế nào, mà cứ giục lên giục xuống như thế ?

Dương mộng Hoàn ạ một tiếng :

— Thì ra ngươi có điều kiện ! Được lắm, cứ nói ra đi !

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Tại hạ chữa trị cho Châu cô nương lành mạnh rồi, Châu cô nương chữa trị trả lại cho tại hạ, trong thời gian tại hạ chưa bình phục, các vị không được động thủ gia hại tại hạ ! Ít nhất, trong thời gian lưu lại thạch động !

Lam tiểu Điệp trừng mắt :

— Nhưng sau khi rời thạch động ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Thì tùy các vị muốn đối phó bằng cách nào cũng được !

Dương mộng Hoàn cười nhạt :

— Bọn ta không hèn đến nỗi thừa cơ nguy của kẻ khác mà hạ thủ đoạn đâu ! Ngươi yên trí. Ta chấp nhận điều kiện đó !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Vậy là thỏa thuận rồi ! Bây giờ, Dương huynh hãy điểm tại ba huyệt Khuyết Bồn, Vân Môn và Thiên Đột của nàng đi !

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn sửng sốt :

Ba huyệt đó...

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Tại hạ còn đây, nếu nàng có bề gì, tại hạ xin đền mạng! Dương huynh cứ thi hành đi !

Dương mộng Hoàn suy nghĩ một lúc nữa, đoạn đưa tay điểm lên các huyệt đạo đó trên mình Châu nhược Lan.

Đào ngọc Bội giải thích :

— Điểm những huyệt đó, để bức trả chân khí trở lại đan điền.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Phải có làm gì tiếp nối theo mới bức trả chân khí về đan điền được chứ ?

Đào ngọc Bội gật đầu:

— Dùng nội lực của Dương huynh tiếp trợ, khi chân khí hồi tụ tại đan điền rồi, Dương huynh điểm huyệt Bất Dung, Thừa Mãn, lương môn, Thái Ất...

X

CHƯƠNG LXXVI

LUẬN VÕ TRONG NHÀ KÍN

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

—Bình sanh, ta chưa hề nghe ai nói đến cách chửa trị mà phải điểm rất nhiều huyyệt như thế !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Lam cô nương đừng quên là tình trạng của Châu cô nương rất khác thường, nếu tất cả mọi người đều biết cách chửa trị, thì còn cần chi đến Đào ngọc Bội nầy?

Dương mộng Hoàn y theo sự chỉ dẫn của hắn mà làm.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Hiện tại, hãy để cho Châu cô nương nghỉ ngơi một lúc !

Rồi chính hắn cũng nhắm nghiền mắt lại.

Dương mộng Hoàn dừng tay hỏi :

— Ta sẽ làm gì kế tiếp ?

Đào ngọc Bội tỏ vẻ nhọc mệt :

— Dương huynh cho tại hạ nghỉ một chút. Tại hạ khoẻ rồi, sẽ nghĩ cách tiếp tục chửa trị !

Dương mộng Hoàn nhìn thoáng qua Lam tiểu Điệp, rồi im lặng chờ.

Nhưng Lam tiểu Điệp vẫn không để hắn yên, cất tiếng gọi :

— Đào ngọc Bội ạ, ngươi phải minh bạch tình hình hiện tại, ta có thể hạ sát ngươi bất cứ phút giây nào !

Đào ngọc Bội nhếch nụ cười nhẹ, đôi mắt vẫn nhắm, gật đầu đáp :

— Minh bạch lắm, Lam cô nương ! Bất cứ vị nào trong hai vị, cũng có thể hạ thủ sát hại tại hạ, nhưng chắc các vị còn minh bạch hơn là Đào ngọc Bội nầy chết rồi thì Châu nhược Lan cũng không thể sống được !

Lam tiểu Điệp hừ lạnh :

— Ngươi khỏi cần phải khiêu khích, nếu cao hứng là ta hạ thủ ngay !

Đào ngọc Bội lặng thinh, không thốt tiếng nào nữa.

Lam tiểu Điệp dựng đôi mày, từ từ đưa tay hữu lên.

Nhưng Dương mộng Hoàn đưa tay ra, ngăn chận, dùng thuật truyền âm nhập mật, khuyên dứt !

— Phải kiên nhẫn một chút, cô nương ạ ! Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu !

Lam tiểu Điệp thở dài, hạ tay xuống.

Đào ngọc Bội vẫn nhắm nghiền đôi mắt, không rõ hắn có phát giác ra cử động của Lam tiểu Điệp hay chăng.

Thời gian trôi qua, một lúc sau, ánh dương quang bên ngoài rọi vào động, Đào ngọc Bội mở mắt ra, nhìn Dương mộng Hoàn hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ điều tức có lâu lắm không ?

Không ai đáp lời hắn. Hắn mỉm cười, tiếp :

— Bây giờ, Dương huynh hãy đặt tay lên đan điền của Châu cô nương, thử nghe xem chân khí đã quy tụ về chỗ đó hay chưa.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Làm cô nương làm việc đó là phải lắm ! Nam nữ hữu biệt, bất tiện cho tại hạ :

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Cứu người là việc hệ trọng, lại còn cậu nệ nữa sao ? Dương huynh quá thiên về hình thức !

Dương mộng Hoàn không biết làm sao hơn, đành đưa tay đặt lên ngực nàng, rồi rà từ từ xuống rún, nghe rõ chân khí dồn tụ nơi đó.

Chàng nhìn sang Đào ngọc Bội, thốt :

— Đúng như lời ngươi nói !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Dương huynh cẩn thận nhé !

Dương mộng Hoàn giục :

— Ngươi cứ nói tiếp, ta đã hiểu rồi !

Đào ngọc Bội tiếp nối :

— Vì gấp dụng công, Châu cô nương vận khí nghịch hành đưa vào quái mạch, bây giờ, chân khí đã dồn tụ tại đan điền chỉ còn làm cách nào trả nó về chánh mạch, là nàng tỉnh lại ngay.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Dùng phương pháp dẫn đạo chân khí ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Với phương pháp thông thường đó, đủ rồi !

Dương mộng Hoàn không chậm trễ, vận nội lực, dồn vào tay hữu, chuyển sang cho nàng, một lúc lâu, chàng xuất hạn đầm ướt đầu còn Châu nhược Lan thì tỉnh lại, thở ra mấy tiếng, đoạn từ từ ngồi dậy.

Trông thấy Đào ngọc Bội, nàng ạ lên một tiếng khẻ :

— Ngươi đến đây là để cầu sự sống !

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Mạng đổi mạng, cô nương ạ ! Chẳng bên nào thiệt hại !

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Đào ngọc Bội, ta hỏi ngươi một điều, ngươi cứ thật mà nói, đừng bịa đặt vu vơ mà chọc giận ta, rất có thể ta xuống tay độc đấy !

Đào ngọc Bội rùn vai :

— Tại hạ chờ nghe cô nương hỏi đây !

Châu nhược Lan ngừng trọng thần sắc :

— Có phải do Bí Kíp Quy Nguơn mà ngươi biết ta luyện vũ công bằng cách đảo nghịch chân khí rồi lâm vào tình trạng nầy chăng ?

Đ o ngọc Bội gật đầu :

— Đú g vậy cô nương !

Châu nhược Lan kêu lên :

— Bí Kíp đó, ta nhớ không sót một chữ, ta có thấy ghi chú điều ngươi lãnh hội ở chương, mục, tiết nào đâu ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Trong Bí Kíp, có ghi chú rõ ràng, hoặc giả nhân lực của cô nương kém chăng.

Lam tiền Diệp sôi giận, toan trừng trị sự vô lễ của hắn, song Châu nhược Lan ngăn lại :

- Hay là quyển sách đó có một bản phụ, dạy cách đảo nghịch chân khí ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Đúng vậy, cô nương !

Châu nhược Lan nhíu [illegible] :

— Ngươi đã luyện qua ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

[illegible] biết cách chữa trị cho cô nương ?

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan thở dài :

— Thiên Cơ Chân nhân và Tam Âm Thần Ni quả là những bậc kỳ tài trong thiên hạ, vô luận là môn công gì trong vũ học hai vị ấy cũng đều biết rõ !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Nhưng rất tiếc, là cả hai chưa hề luyện qua pháp nghịch hành chân khí, nên không có ghi rỏ sau khi luyện xong rồi oai thế của môn công đó như thế nào, cơ thể con người có biến hóa ra sao chăng !

Châu nhược Lan lại nhìn hắn, thốt :

— Bình thường, ngươi nham hiểm lắm, sao hôm nay ăn nói có vẻ thành thật thế ? Ta không tưởng là ngươi có thể phô bày luận cứ đó ra với bọn ta !

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Bởi tại hạ biết rằng không dấu nổi bất cứ việc gì với cô nương, thì tội chi lại tìm cách che dấu cho mệt ?

Châu nhược Lan bĩu môi :

— Ta chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy ! Ngươi phải có một dụng tâm gì, mới thay đổi thái độ, khác lúc thường...

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Rất có thể như vậy lắm ! Giả sử như cô nương muốn nghe, tại hạ sẻ không dấu diếm !

Dương mộng Hoàn chen vào :

— Ngươi luyện công, đến chỗ khó hiểu, nên tìm một cái cớ nào đó, đến tận đây mong được Châu cô nương chỉ điểm !

Đào ngọc Bội cười nhẹ !

— Dương huynh thông minh quá !

Giọng nói của hắn có vẻ mỉa mai.

Châu nhược Lan nhận ra điều đó, trầm giọng hỏi lại :

— Ngươi tự hào là được tạo hóa ưu đãi hơn Dương mộng Hoàn ?

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Ba năm sau, nếu có một đồng đạo vũ lâm nào khả dĩ được xem là đối thủ của Đào ngọc Bội, thì nhân vật đó chính là cô nương ! Chỉ một cô nương thôi !

Châu nhược Lan cười nhạt :

— Khoác lác lắm !

Lam tiểu Điệp đưa tay ra, chụp lấy cổ tay của hắn gằn từng tiếng :

— Dương tướng công hứa là không sát hại ngươi, chứ chẳng có hứa là không động đến mình ngươi. Ta sẽ hủy diệt gân mạch nơi tay hữu ngươi !

Đào ngọc Bội thoáng biến sắc :

— Phải chi tại hạ hủy diệt vũ công của cô nương, trước khi phóng thích !

Lam tiểu Điệp bĩu môi :

— Giờ thì muộn rồi, có hối hậu cũng bằng thừa !

Châu nhược Lan vội ngăn :

— Đừng, Lam muội ! Buông hắn ra đi !

Lam tiểu Điệp buông ngay.

Đào ngọc Bội tán :

—Châu cô nương quả là bậc cânquắc anh hùng, có khí độ rất cao thượng !

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Ta không mượn ngươi tâng bốc !

Rồi nàng nghiêm giọng, tiếp nối :

— Đào ngọc Bội, ta hỏi ngươi đây !

Đào ngọc Bội thở ra :

—Trong tình thế nầy, tại hạ không muốn nghe, cũng phải nghe ! Cô nương cứ hỏi !

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Ngươi muốn sống hay muốn chết ?

Đào ngọc Bội cười dài :

— Nếu đã muốn chết, thì tại hạ cần gì đến đây gặp

http://tieulun.hopto.org

cô nương ? Tại hạ chữa trị cho cô nương, là để mạng đổi mạng kia mà !

Châu nhược Lan gằn một câu :

— Ngươi là con người da trá, chuyên môn thất tín quá nhiều lần rồi, thì có thêm một lần nữa, cái tội của ngươi cũng thế thôi, bởi cái tội đó đã xứng đáng một cực hình rồi, không còn gia tăng nữa được !

Đào ngọc Bội khẩn cấp :

— Cô nương cứ hỏi đi, nếu câu hỏi thuộc phạm vi hiểu biết của tại hạ, thì tại hạ sẵn sàng giải thích.

Trước khi hỏi, Châu nhược Lan còn dọa một lần nữa :

— Dương mộng Hoàn có khi độ anh hùng, dù hận ngươi vô tưởng, cũng không hề hạ thủ trong khi ngươi vô lực kháng cự. Còn ta, được ngươi cất công đến đây chữa trị thương thế, tuy thực sự là một cuộc đổi chác, song vẫn có thể gọi là ân, ta không lấy oán trả ân, do đó ta cũng không thể hạ thủ Chỉ có Lam tiểu Điệp, nàng không bị ràng buộc với ngươi bởi một liên quan nào, nàng có thể tùy hứng mà vuốn tay bất cứ giây phút nào !...

Nàng dừng lại một chút, rồi nghiêm giọng tiếp :

— Nếu ngươi còn muốn sống, thì hãy trao cho nàng, pho Bí Kíp Quy Nguơn !

Đào ngọc Bội thở dài :

— Cô nương bảo, tại hạ phải vâng, song rất tiếc là tại hạ chẳng có sẵn bên mình.

Châu nhược Lan gằn giọng :

— Nếu vậy, chỉ còn có cách là giết ngươi cho dứt hận hoạn !

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Tại hạ đã sớm an bày rồi, cô nương ! Nếu trong vòng ba hôm tại hạ không về căn cứ, thì sẽ có người lấy pho Bí Kíp Quy Nguơn, dù hôm nay cô nương có giết một Đào ngọc Bội, thì mười năm sau, sẽ có mười Đào ngọc Bội, nhiều hại giang hồ như thường !

Châu nhược Lan bĩu môi :

— Ta không tin trên đời này có kẽ tàn nhẫn hơn ngươi !

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Điều đó thì cô nương khỏi lo, bởi khi tại hạ chọn người truyền lại quyển sách đó, tức nhiên tại hạ phải hiểu người đó ra sao rồi ! Tại hạ chắc chắn người đó không làm cho tại hạ thất vọng đâu ! Huống chi, trên đời, nào phải chỉ một Đào ngọc Bội là tàn ác ? Còn nhiều, nhiều lắm, cô nương không biết được đó thôi !

Rồi hắn lại thở dai, tiếp nối :

— Trừ cái việc đó ra, tại hạ có thể đáp ứng cô nương bất cứ việc gì k' ác.

Châu nhược Lan trầm ngâm một lúc :

— Ngươi còn nhớ rõ đoạn văn dẫn giải về cách luyện khí nghịch hành chứ ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Nhớ từng chữ một, cô nương !

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Ngươi có thể sao lại !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Có thể chứ !

Châu nhược Lan thốt :

— Không có sẵn bút, giấy, vậy ngươi cứ đọc lại, từ đầu đến cuối.

Đào ngọc Bội lại gật đầu :

— Tại hạ sẽ đọc, nhưng trước khi đọc, tại hạ muốn hỏi cô nương một việc...

Châu nhược Lan trầm gương mặt :

— Việc gì ?

Đào ngọc Bội hỏi :

— Sau khi đọc cho cô nương nghe đoạn văn cần thiết đó,

http://tieulun.hopto.org

rồi, có cái gì bảo chứng cho tại hạ được an toàn ra về ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ngươi khỏi ngại, đã có ta ! Ta hứa, chữa trị cho ngươi lành thương thế xong, ta bảo đảm an toàn cho ngươi rời khỏi nơi đây !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Tại hạ tin nơi cô nương !

Châu nhược Lan gằn giọng :

— Nhưng, ngươi đừng dọc sai đấy !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Cô nương yên trí. Bây giờ, cô nương chữa trị cho tại hạ trước chứ ?

Châu nhược Lan suy nghĩ một chút :

— Không cần thiết lắm, thương tích của ngươi cũng không trầm trọng gì đó, ngươi thừa sức chịu đựng ít nhất cũng nửa ngày, cứ đọc trước đi, rồi ta sẽ chữa trị sau !

Đào ngọc Bội cười khổ :

— Có lẽ cô nương định chờ đến lúc tại hạ cửu tử nhất sinh mới chịu ra tay ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Ta không ác ý như vậy đâu. Bất quá, tình trạng của ngươi chẳng cấp bách lắm, có thể trì hoãn việc chữa trị lại trong mấy khắc thời gian !

Đào ngọc Bội không còn nói gì hơn, bắt đầu kể.

Châu nhược Lan, Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp chăm chú nghe.

Bỗng, hắn dừng lại ở một đoạn, rồi thốt :

— Tuy nhiên, mãi đến lúc quy thiên rồi, Thiên Cơ Chân Nhân và Tam Âm Thần Ni cũng chưa khẳng định được pháp luyện khí nghịch chuyển như thế nào.:.

Châu nhược Lan hỏi :

— Chắc có nhiều phương pháp lắm ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Có ba phương pháp tất cả, nhưng đều là ba phương pháp bất đồng.

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Ngươi chọn phương pháp nào ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Tại hạ còn biết chọn làm sao ? Cho nên, tại hạ thí nghiệm đủ cả ba phương pháp.

Châu nhược Lan lập luận :

— Tuy phương pháp bất đồng, nhưng chung quy cũng đưa về cùng một đích !

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Không ! Mỗi phương pháp có một kết quả riêng biệt ! Chứ nếu phương pháp bất đồng mà kết quả tương đồng, thì còn nói làm chi !

Châu nhược Lan cau mày, trầm ngâm suy nghĩ.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Cái phản ứng mỗi phương pháp, xem ra thì hợp lý, nhưng cũng mường tượng là sai !

Châu nhược Lan từ từ bước tới cận vách thạch động, vừa ngồi xuống, vừa đưa tay vuốt gọn mớ tóc rối, miệng nàng điểm một nụ cười :

— Ngươi cứ nói tiếp !

Nàng không cười, sắc đẹp của nàng đã hấp dẫn lắm rồi, nàng cười, sắc đẹp của nàng tăng gia gấp mươi phần.

Đào ngọc Bội nhìn nàng, ngây ngất...

Lam tiểu Điệp mắng :

— Nhìn gì kỳ thế, con quỷ háo sắc ? Ngươi có muốn ta móc mắt không ?

Đào ngọc Bội thở dài, cúi mặt xuống, rồi tiếp :

— Thí nghiệm mãi, không lãnh hội được gì cả, tạ hại hết sức băn khoăn...

Châu nhược Lan khoát tay :

http://tieulun.hopto.org

— Hãy nói cho ta biết, ba phương pháp đó như thế nào.

Đào ngọc Bội vụt cao giọng :

— Đời tại hạ phải nói đủ ba phương pháp, cô nương không nhận thấy quá nhiều sao ?

Lam tiểu Điệp hét lớn :

— Nói điều hay ít, không thành vấn đề ! Ngươi cứ nói, dù một trăm phương pháp cũng phải nói hết đủ một trăm.

Đào ngọc Bội chưa kịp nói gì, Châu nhược Lan đã cất tiếng :

— Được, cứ chọn đi, bỏ một, chỉ nói hai thôi !

Đào ngọc Bội trầm ngâm một chút :

— Trong đoạn cuối của Bí kíp quy Ngươn, có ghi hai môn võ công, là Ban nhược thiền Công của Phật môn, và Cương khí Thần công của Đạo môn, nếu hợp nhất cả hai môn công đó thì thành Đại ban nhược huyền Công. Luyện được Đại ban nhược huyền Công rồi, thì phát chưởng ra có thể phá vỡ những gì kiên cố nhất trên đời, hơn nữa, hai còn tạo được một vầng cương khí quanh mình làm bức tường hộ vệ vững chắc đao kiếm không thể chạm vào...

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ngươi nói đúng, nhưng trên thế gian nầy, có ai luyện đến mức hoa hầu ? Bất quá chỉ đạt được sáu bảy thành là cùng !

Đào ngọc Bội tiếp :

— Chính Thiên cơ Chân nhân và Tam âm thần Ni cũng chỉ luyện được bảy thành lực thôi ! Phần tại hạ, nhận thấy cố công luyện một trong hai môn đó, bất quá cũng chỉ đạt đến kết quả của Thiên cơ chân Nhân và Tam âm thần Ni thôi vả lại còn phải phí bao nhiêu công phu, bao nhiêu năm tháng trong khi đó, cô nương và Lam cô nương cả hai lại khổ tập không ngừng, nghỉ ra, tại hạ hao phí thời gian mà không kết quả, thì làm sao theo kịp hai vị ? Bởi tại hạ thấy không hy vọng đạt đến mức hỏa hầu, mà không đạt đến mức hỏa hầu

thì cầm như vất bỏ công phu... Cái mộng bá chủ giang hồ sẽ không thực hiện được, nếu vùi đầu khổ luyện hai môn công đó.

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Bởi chán quá, tại hạ vất phọt Bí kíp quy Ngươn xuống đất.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Nhờ vất nó xuống đất, ngươi phát giác ra đoạn phụ bản chỉ cách luyện khí nghịch hành...

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Đúng vậy ! Phọt Bí Kíp rách bìa, từ trong bìa rơi ra mấy trang giấy nhỏ, ghi chú những phương pháp luyện chân khí nghịch hành, do Thiên cơ chân Nhân và Tam âm thần Ni lưu lại. Hai vị tiền bối đó, chừng như thất bại trong việc luyện Ban nhược thiền Công và Cương khí thần Công, nên sáng chế ra phương pháp dảo nghịch chân khí để đốt giai đoạn, nhưng họ cũng chẳng thu thập kết quả gì, họ tiếc phương pháp đó, nên ghi lại, cho người đời sau nghiên cứu thêm dù họ không thành công trước khi chết.

Hắn thở ra, vẻ mệt nhọc vô cùng, thở một lúc hắn tiếp :

— Đại khái là như thế đó, Châu cô nương ! Tại hạ nghe trong người khó chịu quá, chừng như thương thế sắp phát tác.

Châu nhược Lan khoát tay :

— Đừng giả vờ, còn gì nữa, cứ kể tiếp !

Nhưng, Đào ngọc Bội nhăn mặt, uốn mình, mồ hôi rịn trán.

Châu nhược Lan nhìn sang Dương mộng Hoàn, bảo :

— Vận đủ mười thành lực, cứ chưởng lên, từ từ đánh xuống huyệt Thiên Linh của hắn !

Dương mộng Hoàn vâng lời.

Chàng hết sức thận trọng, nếu mạnh tay một chút, Đào ngọc Bội sẽ bị vỡ sọ ngay, Hơn nữa, nếu lúc đó, chàng quyết tâm trừ diệt một tên đại gian ác, đem lại an ninh cho giang hồ

[illegible] chàng

[illegible]

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan tiếp :

— Từ từ mà đưa nội lực, bức cho máu của hắn chảy ngược xuống !

Nội lực của Dương mộng Hoàn vừa phát ra, gương mặt của Đào ngọc Bội tráng nhợt liền, trong thoáng mắt, không còn một hạt máu.

Châu nhược Lan đưa tay điểm vào hai huyệt đạo của hắn đoạn bảo Dương mộng Hoàn thu chưởng lực, cho máu trong người hắn vận chuyển trở lên đầu.

Rồi nàng gọi Đào ngọc Bội :

— Ngươi hãy vận khí, đưa máu trở lên đầu xem !

Đào ngọc Bội y lời, nhưng hắn cố vận khí cách nào, máu cũng không lưu hành lên đầu nổi, vì Châu nhược Lan đã dùng thủ Pháp tiền Mạch, điểm huyệt ngăn chận rồi. Gương mặt hắn vẫn nhợt nhạt, mồ hôi lại điểm trán tấm tấm.

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Ngươi có lành thương thế hay không, chỉ trong dịp nầy Hãy cố vận khí đi !

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Tại hạ đã cố gắng lắm rồi, chừng như bị ngăn trở nơi ngực, nếu gắng sức hơn nữa, sợ máu dồn lên, bức vỡ các đường gân...

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ta biết ! Ngươi hãy gia tăng một thành lực nữa xem !

Đào ngọc Bội làm liền. Trong lúc đó, Châu nhược Lan nhanh như chớp, giải khai hai huyệt đạo đã bị điểm trước đó.

Huyệt đạo không còn bị bế tắt nữa, máu vọt lên đầu, gương mặt đỏ trở lại, máu chảy mạnh quá, mấy đường gân nổi lên thấy rõ dưới làn da.

Châu nhược Lan lại đưa tay vỗ vào mấy huyệt khác, phía sau lưng hắn rồi, bảo hắn :

— Ngươi thử vận khí soát qua các nơi đó đạo đó xem, có lẽ thương thế đã biến chuyển khá quan trọng đó !

Đào ngọc Bội thở dài mấy lượt :

— Nếu tại hạ cố gắng thêm một thành lực nữa thôi, chắc xương sọ phải vỡ !

Lam tiểu Điệp xì một tiếng :

— Ngươi chết đi là giang hồ giảm thiểu một mối họa chứ sao ?

Đào ngọc Bội không đáp, vận khí làm y theo lời Châu nhược Lan đã bảo, một lúc lâu, hắn thở phào, thốt:

— Quả có biến chuyển tốt đẹp, cô nương ạ !

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Đã dở rồi, ngươi hãy nói tiếp đi !

Đào ngọc Bội đưa mắt nhìn về phía cửa động, ánh dương quang chiếu sáng bên ngoài, hắn trầm ngâm một chút, đoạn thốt :

— Tại hạ muốn hỏi trước một câu !

Châu nhược Lan cau mày, nhưng dịu giọng bảo :

— Hỏi đi !

Đào ngọc Bội tiếp :

— Thủ pháp do cô nương xử dụng, ngầm gây thương thế cho tại hạ, không có ghi trong Quy Nguơn Bíp Kíp !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Trong mấy năm qua, ngươi gia công nghiên Cứu Bí Kíp Quy Nguơn, dù rằng vũ học không hơn ta và Lam tiểu Điệp, song những thủ pháp, bí quyết, cùng các cách chữa trị thương thương thế ghi trong Bí Kíp đó, ngươi đều am tường tự nhiên ta phải chế biến ra một thủ pháp nguy dị, để đối phó với ngươi, chứ dùng những thủ pháp thông thường thì làm sao chế ngự ngươi nổi ?

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Cô nương chiếu cố đến tại hạ quá !

Châu nhược Lan phớt qua lời mỉa của hắn :

— Ngươi đã nói hết chưa ?

Đào ngọc Bội dặng hắng một tiếng,

http://tieulun.hopto.org

— Chưa ! Tại hạ xin nói tiếp đây. Chỉ còn lại hai phương pháp luyện chân khí nghịch hành. Thiêm Cơ Thần nhân và Tam Âm Thần Ni mỗi vị chủ trương một phương pháp !

Châu Ngọc Lan day qua Dương mộng Hoàn :

— Chú ý ngóc hắn nói, nếu thấy hắn thêm bớt gì, thì ngăn chận hắn lại ngay !

Đào ngọc Bội cười nhạt :

— Yên trí, cô nương !

Rồi hắn kể nốt. Kể xong hắn mỉm cười hỏi :

— Các vị có thấy sai chỗ nào chăng ?

Châu nhược Lan không nói gì, trầm tư một lúc, rồi mơ màng, lẩm nhẩm :

— Theo lời văn suy ra, thì lúc luyện châu khí nghịch hành chắc cái tư thế kỳ dị lắm !

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Đúng đó, dộng đầu sát đất, đưa chân lên trời, rồi sau sau đó mới cử động đôi tay.

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Ngươi thử làm cho ta xem !

Đào ngọc Bội do dự một chút, đoạn bước đến vách động dùng đầu làm chân, dùng chân làm đầu, lưng tựa vào vách, hai tay khoanh lại, bàn tay bên nầy chụp cánh chỏ bên kia.

Nhìn hắn Châu nhược Lan gật đầu.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Ngươi thử vận khí nghịch hành xem sao !

Đào ngọc Bội cười mỉa :

— Tại hạ dù làm được việc đó, Dương huynh cũng chẳng trông thấy đâu !

Lam tiều Điệp hăm :

— Đào ngọc Bội, ngươi đừng quên là mình còn trong vòng hiểm địa, nếu ăn nói không dè dặt thì ta giết ngươi ngay

Đào ngọc Bội bỉu môi :

— Tại hạ hy vọng sau nầy, sẽ có dịp lảnh giáo cô nương, để thưởng thức vũ công trác tuyệt của cô nương !

Lam tiều Điệp hừ lạnh :

— Nếu ngươi ngoan ngoãn hôm nay, thì sẻ được sống sót mà còn có dịp gặp ta !

Bỗng, hắn cao giọng :

— Dương huynh lưu ý đây, tại hạ khởi sự đảo nghịch chân khí !

Hắn nhắm mắt lại, gương mặt thoạt trắng, thoạt hồng, có lẻ đó là do sự phản ứng khi chân khí nghịch hành.

Qua một lúc lâu, Đào ngọc Bội lộn người, đứng lên như thường. Đoạn hắn nhìn sang Châu nhược Lan :

— Cô nương ! Thương thế của tại hạ chưa hoàn toàn dứt !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phải ! Cần phải được chửa trị một lượt nữa !

Đào ngọc Bội thở dài :

— Còn một phương pháp nửa, tại hạ xin nói luôn, rồi nhờ cô nương chữa trị cho !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phần dau đớn còn lại trong người của ngươi, chẳng quan trọng lắm, ta chỉ hạ thủ một chút, trong nửa khắc thời gian; ngươi khôi phục nguyên trạng ngay !

Đào ngọc Bội kể liền :

— Phương pháp nầy chuyển đưa chân khí vào các kinh mạch quái dị, rồi từ đó vận chuyển nghịch hành.

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Phương pháp nầy, chính Châu cô nương có thử luyện qua !

Hắn kết thúc :

— Tại hạ đã nói hết rồi, giờ tại hạ muốn đi !

Châu nhược Lan trầm ngâm giây lâu, đoạn bảo :

— Ngươi quay lưng lại !

Đào ngọc Bội không dợi giục lần thứ hai, xoay nửa vòng

http://tieulun.hopto.org

người. Châu nhược Lan điểm vào mấy huyệt nơi lưng hắn.

Lam tiểu Điệp dùng pháp truyền âm nhập mật hỏi :

— Lan tỷ tỷ thật sự muốn buông tha hắn ?

Châu nhược Lan gật mình, rồi đáp :

— Điệp muội hãy hỏi Dương mộng Hoàn xem, nên giết hắn hay nên tha.

Lam tiểu Điệp liền hỏi ý Dương mộng Hoàn, trong khi đó Châu nhược Lan vẫn giữ bàn tay nơi hậu tâm của Đào ngọc Bội, nếu nàng chuyển chưởng lực sang, thì hắn bị chấn động tâm mạch mà chết ngay

Đào ngọc Bội vốn mạn trá hơn người, tự nhiên biết rõ mình đang ở vào một hoàn cảnh hết sức nguy hiểm, hắn nhìn Dương mộng Hoàn, từ từ thốt :

— Giả sử lúc nầy, Dương huynh muốn giết tại hạ, thì cứ nói một tiếng, Châu cô nương ha thủ liền !

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Nếu trong lúc nầy, ta giết ngươi, thì Dương mộng Hoàn nầy có khác gì Đào ngọc Bội ?

Đào ngọc Bội hằng thẩm.

Dương mộng Hoàn đưa mắt sang Châu nhược Lan, nàng hạ tay xuống, cười lạnh :

— Ta giữ lời hứa, tha ngươi đó ! Hãy đi đi !

Đào ngọc Bội toan nói gì đó, lại thôi, rồi quay mình bước đi liền.

Lam tiểu Điệp gọi nhanh :

— Hãy khoan !

Đào ngọc Bội dừng chân :

— Còn việc gì nữa, Lam cô nương ?

Lam tiểu Điệp bước tới, tát [illegible] vào mặt hắn, [illegible] từng tiếng :

— Ngươi [illegible] thiết tưởng cũng nhẹ đó !

Đào ngọc Bội, cố gượng đau, mỉm cười thốt :

— Lam cô nương tốt quá ! Đánh như vậy là phải !

Đào ngọc Bội bước ra cửa động, thò đầu nhìn xuống, thấy Nhất dương Tử, Lý thương Lan và bọn Thiên Hoàng đại sư, đang quây quần bên dưới, bất giác sửng sờ, thầm nghĩ :

— Nếu ta xuống ngay, những người đó sẽ không dung thứ ta !

Hắn trở vào động.

Lam tiểu Điệp cười lạnh :

— Tại sao ngươi không đi ?

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Tại hạ vừa lành thương thế, công lực chưa sung mãn, làm sao đương cự nổi quần hùng trong chín đại môn phái đang chận đường ? Nếu có phải chết, tại hạ thà chết tại đây trong tay các vị, còn hơn xuống dưới đó, bị họ sát hại !

Châu nhược Lan cau mày :

— Có người đón chận bên dưới à ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Ngoài các cao thủ trong chín đại môn phái, còn có Lý thương Lan và bọn Tứ Xú Xuyên trung, cộng tất cả hơn mấy mươi người ! Tại hạ tự lượng sức mình, thương thế chưa được lành hẳn, không làm sao thủ thắng trước một số đông như vậy !

Châu nhược Lan suy nghĩ một lúc, đoạn day qua Dương mộng Hoàn :

— Ngươi đưa hắn đi !

Lam tiểu Điệp không đồng ý :

— Chẳng giết hắn thì thôi, hắn đi đâu mặc hắn, sao lại còn hộ tống, bảo vệ an toàn cho hắn ?

Đào ngọc Bội vẫn không chừa tánh cao ngạo :

— Giết tại hạ rồi, Châu cô nương đâu còn ai là đối thủ ? Có phải đáng tiếc không ?

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Cho ngươi sống sót, là nuôi dưỡng hậu hoạn đó.

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan buông gọn :

— Chúng ta không nên thất tín với hắn ! Hãy đưa đi là hơn !

Dương mộng Hoan gật đầu, đoạn day qua Đào ngọc Bội :

— Đưa ngươi, là ta phải đi trước, song nếu để ngươi thừa dịp làm toàn ta thì sao ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Nếu Dương huynh nghi ngờ, chúng ta đi song song với nhau, không ai trước ai sau cả !

Cả bọn vừa xuống bên dưới, quan binh vây quanh liền.

Dương mộng Hoan cao giọng :

— Tiểu bối vâng lịnh Châu cô nương đưa Đào ngọc Bội trở về, xin các vị rộng lòng !

Văn công Toái trầm giọng :

— Thả Đào ngọc Bội là thả cọp về rừng. Dương đại hiệp hãy tránh qua một bên, để lão phu xem vũ công của hắn lợi hại như thế nào !

Dương mộng Hoan lắc đầu :

— Xin tiền bối dẫn tách nong ! Châu cô nương không muốn nhân dịp hạ sát hắn !

Lý thương Lan cất tiếng :

— Nếu ngại mang tiếng giang hồ, thì để hắn cho ta ! Ta nhân danh là Bang chủ Thiên Long Bang, đòi thứ nhất, hỏi tội hắn !

Dương mộng Hoan khuyên dứt :

— Còn nhiều ngày gặp gỡ, nhục phụ ! Buông tha cho hắn hôm nay đi, cho Châu cô nương tròn chữ tín !

Thiên Hoằng đại sư chen vào :

— Xin các vị nghe Dương đại hiệp ! Nếu chúng ta sẵn tâm sẵn chí, thì có lo gì không có dịp tru diệt hắn ?

Mọi người đều lui ra.

Đào ngọc Bội vòng tay, thốt :

— Đa tạ Dương huynh chu toàn cho tại hạ ! Ngày sau sẽ báo đáp ơn trọng !

Đoạn, hắn đi luôn.

X

CHƯƠNG LXXVII

CHÂN KHÍ NGHỊCH LUYỆN

Thấy Dương mộng Hoan phóng thích Đào ngọc Bội, Lý thương Lan với hỏi chàng :

— Sao Hoàn nhi lại bỏ cơ hội may mắn này ?

Dương mộng Hoan thầm nghĩ :

Buông tha hắn, nghĩ ra thực sự thì cũng rắc rối đấy, nhưng biết làm sao hơn, bởi Châu nhược Lan đã lỡ hứa với hắn rồi ?

Chàng mơ hồ đáp :

— Châu cô nương muốn vậy, tiểu tử dù không muốn cũng chẳng thể làm khác hơn !

Văn công Toái cao giọng hỏi :

— Thương thế của Châu cô nương như thế nào ?

Dương mộng Hoan day qua Lão :

— Cô nương cần độ dưỡng liền rồi, tiền bối ạ !

Thiên Hoằng đại sư chắp tay, tạ ơn trời phật.

Nhất Dương Tử hỏi :

— Châu cô nương có ý muốn trở về Thiên Cơ Thạch Phủ dưỡng bệnh chăng ?

Dương mộng Hoan đáp :

— Đệ tử chưa được biết rõ ý của Châu cô nương như thế nào, để hỏi lại cô nương rồi, đệ tử sẽ trình sư phụ tường.

Nhất Dương Tử mỉm cười :

— Ngươi không [illegible] tử phải [illegible] xưng hô [illegible]

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn cung kính thốt :

— Cái ân truyền nghệ của sư phụ, đệ tử muôn đời chẳng dám quên, đệ tử còn ước mong một ngày nào đó, sư phụ hướng dẫn đệ tử về Côn Lôn, bái kiến chưởng môn sư tôn, thỉnh cầu người thu nhận đệ tử...

Nhất dương Tử mỉm cười :

— Ngày nay ngươi đã nổi danh là bậc đại hiệp rồi, có cần gì phải đến Côn Lôn xin làm môn đệ nữa !

Dương mộng Hoàn chưa kịp nói gì, bỗng có giọng nói trong trẻo từ bên trên giọng xuống :

— Dương tướng công ! Lên ngay !

Chàng ngẩng mặt nhìn lên, thấy Lam tiểu Điệp đứng tại gành đá, thò đầu nhìn xuống.

Chàng hấp tấp hỏi :

— Có phải tình trạng của Châu cô nương chuyển biến chẳng ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Lan tỷ tỷ bảo tôi gọi tướng công lên ngay, chẳng hiểu để làm gì. Xin tướng công nhanh chân một chút !

Dương mộng Hoàn từ giã mọi người, lần theo đường cũ, gấp bước lên động đến gần Châu nhược Lan, thấy nàng an tịnh vô cùng, lúc đó nàng đang ngồi, đôi mắt nhắm nghiền. Chàng thở phào hỏi :

— Tỷ tỷ gọi tiểu đệ có điều chi dạy bảo ?

Châu nhược Lan từ từ mở mắt :

— Ta đang nghĩ đến một việc, vô cùng hệ trọng...

Dương mộng Hoàn thốt :

— Tiểu đệ xin nghe !

Châu nhược Lan tiếp :

— Việc này, không phải chỉ dùng vài ba lời nói mà nói hết được. Ngươi lấy ra ngoài động, báo [illegible] tạm thời giải tán đi, ta [illegible] các vị [illegible] đó [illegible] này.

bản hay. Phần Đào ngọc Bội thì ít nhất bản cũng phải tịnh dưỡng độ ba tháng, trong vòng thời gian đó, hắn chẳng dám làm gì đâu !

Dương mộng Hoàn kêu lên :

— Việc đó... việc đó...

Châu nhược Lan chận lại ;

— Ngươi cứ nói như vậy đi, miễn là mình có nói thì thôi còn như các vị đó muốn sao thì tùy họ.

Dương mộng Hoàn chẳng biết làm sao hơn, đành phải bước ra cửa động, hướng xuống quần hùng cao giọng thốt :

— Châu cô nương cần phải tịnh dưỡng trong mấy hôm, không tiện hội bàn cùng các vị, Đào ngọc Bội thì hiện tại thọ thương, ít nhất cũng phải ba tháng dài hắn mới lấy lại bình thường, trong thời gian đó, liệu hắn chẳng dám vọng động. Các vị từ ngàn dặm đến đây tiếp trợ, thạnh tình đó tại hạ quyết ghi nhớ mãi mãi...

Thiên Hoằng đại sư hỏi :

— Có phải là Châu cô nương muốn bọn bần tăng trở về sơn tự chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Các vị người nào cũng có trọng nhiệm cả, vắng mặt lâu ngày nơi căn cứ thật ra thì không tiện lắm...

Bên trong, Châu nhược Lan truyền âm đến Dương mộng Hoàn ?

— Dặn dò họ, nên lưu ý cho lắm, sau này, nếu Đào ngọc Bội tái khởi cuộc tranh chấp thì hắn sẽ bắt đầu từ chín đại môn phái đấy !

Dương mộng Hoàn y theo lời, nói lại cho quần hùng nghe.

Thiên Hoằng đại sư thốt :

— Nếu vậy, bọn bần tăng xin rời ngay nơi này !

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Đào ngọc Bội chỉ tạm thời êm lặng trong vòng ba bốn tháng thôi, xin các vị nhân dịp đó, tu chỉnh nội bộ cho được mười phần hoàn bị, hầu đối phó với hắn trong tương lai.

http://tieulun.hopto.org

Quần hùng vốn trọn lòng tin tưởng nơi Châu nhược Lan nên chẳng ai đi nghỉ cả, cùng chia tay nhau, về sơn động.

Nhưng trước khi đi, họ còn bàn luận với nhau một lúc.

Thiên Hoằng đại sư thay mặt toàn thể, gọi Dương mộng Hoàn.

— Nhờ Dương đại hiệp tỏ lại với Châu cô nương, bọn bần tăng cảm ta ơn cứu mạng.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tại hạ sẽ làm y lời đại sư !

Bên trong, Châu nhược Lan lại truyền âm nhờ chàng đáp tạ quần hùng.

Đến lúc đó, mọi người mới rời đi.

Dương mộng Hoàn thấy Lý thương Lan còn ở lại với bọn Xuyên trung Tứ Xú, lão tiền đưa các vị kia rồi, liền trở lại chỗ cũ, ngồi xuống, xếp bằng tròn, nhắm mắt, điều tức.

Châu nhược Lan hỏi Dương mộng Hoàn :

— Quần hùng đã đi hết chưa ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Tất cả đều đi rồi, chỉ còn nhạc phụ của tiểu đệ ở lại.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Lý lão anh hùng không yên tâm !

Có lẽ nàng gặp lúc hứng, nên cười, chứ bình sanh nàng luôn lôn giữ vẻ nghiêm nghị.

Dương mộng Hoàn cũng cười, không nói gì nữa.

Lam tiểu Điệp cất tiếng, vừa đùa vừa thật :

— Lan tỷ tỷ a, tỷ tỷ nói Lý thương Lan không yên tâm? Lão ấy sợ người ta cướp mất càng rể quý chăng ?

Dương mộng Hoàn dặng hắng một tiếng :

— Nhạc phụ của tại hạ, có hào khí cao thấu mây xanh, chắc không lo nghĩ như cô nương vừa nói đâu:

Châu nhược Lan thốt :

— Tuy Lam muội nói đùa, nhưng cũng chẳng phải là không có lý.

Dương mộng Hoàn hơi đỏ mặt ! Chàng cúi thấp đầu một chút, tránh hai cặp mắt đang hướng về chàng.

Lam tiểu Điệp mỉm cười, tiếp :

— Tỷ tỷ là người nghiêm nghị, dĩ nhiên họ Lý không nghĩ ngờ. Nếu lão ấy có nghĩ, là nghĩ tiểu muội đấy thôi. Để tiểu muội phân trần với lão mấy tiếng, cho lão yên tâm.

Châu nhược Lan vội ngăn :

— Đừng đùa thêm nữa, người ta đỏ mặt rồi kia, Lam muội không thấy sao ?

Dừng lại một chút, nàng tiếp :

— Các ngươi nhít lại gần ta, ta có việc nầy muốn nói với các ngươi !

Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp cùng bước tới, ngồi xuống cạnh nàng.

Châu nhược Lan chỉnh sắc mặt, thốt :

— Ta muốn cùng hai ngươi, nghiên cứu vũ công, kiểm soát qua những điểm nhi nan. Cứ theo tình hình nầy, chúng ta không nuôi dưỡng tinh thần cầu tiến, thì chỉ trong vòng một năm nữa, cả ba chúng ta chẳng ai địch lại Đào ngọc Bội

Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp ngưng trọng thần sắc, chờ nghe.

Châu nhược Lan tiếp !

— Năm năm trước, ta có cảm giác là sự thành tựu của một người luôn phải có mức độ, có giới hạn, tuy rằng vũ học là cõi minh mông, vô bờ bến. Thử nghĩ, trong giới hạn đó, con người làm sao thông suốt trọn vẹn vũ học bao la ? Đừng nói giới hạn thành tựu, dù cho thông minh đến đâu, cũng chẳng thể trong một kiếp sống mấy mươi năm dài lại lãnh hội đầy đủ các kỳ công tuyệt kỷ.

Nàng trầm ngâm một chút, rồi thở dài :

— Chúng ta phải tìm cách đốt giai đoạn, mới mong vượt tiến, có vượt tiến được mới tự tồn...

Dương mộng Hoàn thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Lan tỷ tỷ luyện Đại Ban Nhược huyền công, khai thông hai mạch Nhâm Đốc, nhờ vậy mà nội lực phát sanh liên tục, không hề bị gián đoạn. Có phải là Lan tỷ tỷ đã khắc phục được thể năng chăng ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

- Nếu được như thế thì còn nói gì ? Thoạt đầu, khi khai thông hai mạch Nhâm và Đốc, ta cũng tưởng là mình đã khắc phục được thể năng bất ngờ, lại kẹt trong cực hạn, cố gắng cách nào cũng không vượt qua cực hạn đó.

Nàng thở dài, tiếp nối :

— Từ hai năm nay, ta lẩn quẩn trong giai đoạn đó mãi, sau cùng, ta nghĩ, chỉ còn có cách là thực nghiệm phương pháp nghịch luyện châu khí, như Thiên Cơ nhân Chân và Tam Âm Thần ni đã ghi chú trong Bí kíp quy Ngươn-Ngờ dâu,trong khi ta thực nghiệm, thì Đào ngọc Đội đã luyện trước ta rồi ! Nếu hắn luyện đúng phương pháp, hắn sẽ thành công, và đến lúc đó, thì chúng ta đừng hòng đối địch với hắn nổi !

Lam tiểu Điệp giương tròn đôi mắt :

— Nếu hắn thành công với môn học đó, hắn sẽ lợi hại như thế sao ?

Châu Nhược Lan gật đầu :

— Ta tưởng như vậy !

Lam tiểu Điệp thốt :

— Tuy chưa bao giờ tiểu muội thực sự động thủ với hắn song tiểu muội tự tin là mình thắng hắn dễ dàng. Nếu Lan tỷ tỷ sợ rằng hắn trở thành lợi hại một khi luyện được chân khí nghịch hành, thì chi bằng bây giờ tại tiểu muội tìm hắn, hạ thủ trước, cho khỏi lo ngại về sau !

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Đó là hạ sách, hiện giờ chưa phải lúc dùng đến hạ sách.

Dừng lại một chút, nàng tiếp :

— Ta còn một nghi vấn, là chân nhân với thần ni, họ chỉ có hai người, mà còn nghĩ ra được một phương pháp luyện tập, chúng ta có đến ba người, lại cũng nghĩ ra được một phương pháp sao ? Bây giờ, chúng ta nên vận công điều tức một lúc, khi tâm trí thanh tịnh rồi, mình nghiên cứu xem sao !

Nàng nhắm mắt trước, Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp làm theo liền cả ba cùng nhập định một lúc.

Khi Dương mộng Hoàn tỉnh lại, hai người kia còn nhắm mắt, chàng không làm kinh động họ, lặng lẽ đứng lên, bước ra khỏi động, tập luyện quyền cước, cho rắn gân cốt.

Không bao lâu, bình minh lên, ánh dương quang chiếu rực vầng mây sớm, cảnh sắc đẹp vô cùng.

Chàng tập luyện một lúc, rồi dừng chân tay, đứng lặng, nhìn mây trời phương Đông ngời sáng muôn màu, tâm tư trải qua ngàn muôn ý niệm tương phản.

Chàng tuyệt nhiên không hay biết là Châu nhược Lan đã đến cạnh chàng, đang nhìn chàng, gương mặt trầm trọng.

Bỗng, nàng đưa tay điểm nhanh vào một huyệt đạo trên người chàng. Thủ pháp của nàng rất nhanh, dù Dương mộng Hoàn có hay biết cũng chẳng làm sao tránh kịp.

Tuy nhiên, chàng vẫn phản ứng nhanh chóng, vừa nghe tê dại một bên mình lập tức chàng hoành tay kia, đánh trả một chưởng về phía hậu, đồng thời quay lại, nhận ra Châu nhược Lan, trong cơn hoảng sợ, nếu chưởng kình đó trúng nàng thì rắc rối quá.

Nhưng, chàng sợ vô ích, bởi Châu nhược Lan trước khi xuất thủ, đã ngừa trước rồi, vả lại nàng đâu có thể bị đánh trúng dễ dàng như vậy ?

Dương mộng Hoàn vừa quay lại, nàng đã dịch bộ dịch thân mình sang một bên, điểm nhẹ một nụ cười, thốt :

— Ta đã phong bế một đường mạch của ngươi, bây giờ ngươi cố vận khí xem có khai thông được chăng. Ta theo dõi để thực nghiệm một phương pháp luyện công.

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn y lời, vận chuyển chân khí liền.

Chân khí đến chỗ huyệt bị điểm, qua không nổi, bắt buộc phải vòng, đo một kinh mạch khác, nhưng hết sức khó khăn, và điều đó làm chàng đau đớn vô cùng.

Châu nhược Lan thấy rõ tuy đi chậm nhưng chân khí vẫn có đi, và đo theo một kinh mạch đúng như nàng dự đoán. Nàng khuyến khích :

— Cố gắng một chút nữa đi !

Dương mộng Hoàn lại cố tăng công lực, Châu nhược Lan đặt tay vào mình chàng chuyển chân nguơn, tiếp trợ.

Thực ra, Dương mộng Hoàn nghe đau đớn quá, chừng như không chịu nổi, toan kêu lên, nhưng lại nghĩ, nếu không cố chịu đựng cho Châu nhược Lan làm cuộc thực nghiệm này, chắc nàng thất vọng lắm, do đó chàng cắn răng, thêm thành lực, đưa chân khí vận hành nơi đường kinh mạch mới.

Châu nhược Lan chăm chú theo dõi, bỗng nàng reo lên :

— Qua được nữa phần rồi ! Nếu chân khí qua lọt toàn bộ, thì chúng ta sẽ có giải pháp thỏa đáng cho pháp nghịch luyện vậy !

Nàng hết sức vui mừng trước kết quả tốt đẹp đó, quên mất là Dương mộng Hoàn chịu đau đớn trên sức chàng.

Cơn đau càng lúc càng dữ dội, mồ hôi đã xuất đầm ướt mình chàng.

Đến lúc đó, Châu nhược Lan mới hay nàng dùng chuyển công lực sang, lấy khăn lau mồ hôi dầm cho chàng, dịu giọng hỏi :

— Đau lắm phải không ?

Dương mộng Hoàn gật đầu, thở dài :

— Tiểu đệ cố chịu đựng !

Châu nhược Lan giải ngay huyệt đạo cho chàng, rồi hỏi :

— Đau chịu không khám, sao ngươi không nói ?

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Tiểu đệ cố chịu đựng cho cuộc thực nghiệm được mỹ mãn.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Đau như thế nào, ngươi cho ta biết xem !

Dương mộng Hoàn đáp :

— Mường tượng ngàn muôn mũi đao châm chích nơi chỗ đó.

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút :

— Thật sự đau không chịu nổi à ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ không còn cương chịu nổi !

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Lạ quá, một môn công nào, làm cho con người đau đớn, thật ra chẳng phải do nơi phương pháp đó gây nên, mà chính là mình áp dụng sai. Có lẽ ta chọn lầm kinh mạch đó.

Rồi nàng đưa tay xoa nắn chỗ điểm huyệt, như muốn sửa chữa điều gì đã vô ý làm bỏ lại cho Dương mộng Hoàn.

Bình sanh, nàng không hề biểu hiện cảm tình, nhưng lần này chẳng hiểu tại sao nàng phá lệ như vậy. Do hoàn cảnh hữu tình của hai kẻ lạc mất tuổi sống chăng ? Trong hoàn cảnh đó, chỉ có một trời trăng, một gái sắc, làng xóm phơ phất thêm gió gợn nhẹ qua, mơn man đợt tóc mai của nàng, trong lớp tóc mai có ẩn hiện đôi tròng xanh biếc, chớp chớp long lanh, nàng lại hồi hộp với ý niệm nam nữ mà Dương mộng Hoàn nhìn nàng cũng không khỏi xúc động tâm tình.

Nàng không tránh khỏi mắt của chàng, xoa nắn cho chàng một lúc, nàng dừng tay, lại liếc nhẹ nụ cười, hỏi :

— Ngươi đã có Lý đạo Hồng, Trần văn Phong, hai người đó là hai đóa hoa nơi vườn Thượng Uyển, được hưởng hai kẻ ra cũng thừa đem phúc rồi, người lại được cả hai, thế

http://tieulun.hopto.org

người cho là chưa đủ sao mà lại có ánh mắt tham lam như vậy ?

Dương mộng Hoàn dịu giọng :

— Họ sánh làm được với tỷ tỷ ? Lan tỷ tỷ

Châu nhược Lan lại mỉm cười, khoát tay, chận lời :

— Thật vậy à ? Đừng xông hương mê, ta có thuốc giải hữu hiệu lắm !

Dương mộng Hoàn nghe nóng ở mặt, ngồi xuống ngay, tránh ánh mắt nàng nhìn về hồng hồng nơi má.

Châu nhược Lan tiếp :

— Ta chỉ tưởng ngươi không cử động nổi ! Ngờ đâu ngươi ngồi xuống được như thường !

Dương mộng Hoàn vụt thốt :

— Tiểu đệ có việc nầy, muốn nói với tỷ tỷ từ lâu, song dằn do mãi, thấy khó mở miệng...

Châu nhược Lan dịu giọng hỏi :

— Việc nghiêm trọng lắm à ? Việc gì thế ?

Dương mộng Hoàn sau phút giây do dự đáp nhanh :

— Việc riêng của tiểu đệ. Việc giữa vợ chồng tiểu đệ !

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Việc của vợ chồng ngươi, sao lại đem hỏi ta ?

Dương mộng Hoàn ấp úng !

— Thì... tiểu đệ cũng biết vậy... nhưng sớm muộn gì tỷ tỷ cũng sẽ biết, thà tiểu đệ nói ra hôm nay, cho sau nầy đỡ ngượng hơn !

Châu nhược Lan suy nghĩ một chút :

— Về việc vợ chồng của ngươi, ta cũng có chuyện hỏi ngươi, vậy ngươi hãy để ta nói trước nhé !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Được ! Được ! Tỷ tỷ cứ hỏi đi.

Châu nhược Lan nhìn thẳng vào mắt chàng :

— Có phải ngươi thành hôn đúng năm năm rồi chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đúng vậy !

Châu nhược Lan [illegible]

— Trong [illegible] đến hai vợ, tại sao người chọn [illegible] của nào hết ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Cũng vì việc đó mà hôm nay tiểu đệ muốn nói với Lan tỷ tỷ một điều...

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Người là trai có vợ, còn ta là gái chưa chồng, thiết tưởng có gì đi nữa, ngươi cũng không nên nói với ta, mà ta cũng nên hỏi ngươi nhiều hơn, dù cho ngươi có nói gì, ta cũng chẳng nên nghe...

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Nếu không liên quan đến tỷ tỷ, thì tiểu đệ cần nói làm gì ?

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút :

— Thôi được, ngươi cứ nói đi, dù sao thì ta cũng nên cho ngươi biết, ta nhất định sống độc thân !

Dương mộng Hoàn không nao núng :

— Bọn tiểu đệ, danh nghĩa là vợ chồng, nhưng thực tế thì chẳng khác nào bằng hữu.

Châu nhược Lan rùn vai, rồi ngẩng mặt nhìn mây trời trôi qua lờ lửng, tuy nhiên đôi mà thoang ửng hồng, nàng nhìn xa xa, hỏi :

— Lý do ?

Dương mộng Hoàn dặng hắng một tiếng :

— Sau nầy thanh hôn, hai vợ tiểu đệ đều cương quyết từ khước ngôi chánh thất cả hai đều cam ở ngôi thứ nhất !

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Nhẫn nhịn quá ! Có lẽ hai vợ ngươi nhún nhường thái quá, để mong được tiếng vợ hiền chứ gì ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Không đâu, hai nàng rất tương đắc, nên chẳng nàng nào chịu làm lớn cả, với lại...

Chàng nhìn Châu nhược Lan, đột nhiên buông nhanh :

— Cái ngôi chanh thất, hai nàng định nhường cho tỷ tỷ đó !

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Các ngươi đừng lôi cuốn ta vào cuộc, việc gia đình các ngươi, xử sự làm sao tùy các ngươi, từ nay về sau khỏi phải đề cập đến, trước mặt ta !

Dương mộng Hoàn toan đáp, Lam tiểu Điệp đã đến nơi, nàng cười lớn, cất tiếng chen vào :

— Các ngươi ra đây từ lúc nào ?

Nàng đưa ánh mắt đầy ý nghĩa nhìn cả hai, đoạn hỏi gọn :

— Các ngươi đã nghĩ ra chưa ?

Châu nhược Lan hỏi lại :

— Nghĩ gì ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Phương pháp luyện khí nghịch hành.

Châu nhược Lan cười khổ :

— Ta vừa làm cuộc thực nghiệm đây, song chẳng có kết quả gì cả.

Lam tiểu Điệp ngồi xuống, nhắm nghiền đôi mắt.

Nhìn tư thái của nàng, Châu nhược Lan lắc đầu, thầm nghĩ :

— Liều đầu chừng như đã thức ngộ ra một bí quyết gì, nhưng có chắc gì nàng áp dụng có kết quả mà mong ?

Nàng day qua Dương mộng Hoàn, đề nghị :

Mình thực nghiệm một lần nữa, xem sao !

Dương mộng Hoàn gật đầu, ngồi xuống, nhắm mắt lại, nhưng Châu nhược Lan chưa kịp làm gì, Lam tiểu Điệp đã đứng lên, kêu gấp :

— Đúng rồi ! Tôi đã tìm được bí quyết !

Nàng mừng vô hạn, khoa chân, múa tay như trẻ nít bắt được món đồ thích thú.

Châu nhược Lan đăng hắng một tiếng :

— Tiểu Điệp ! Bình tĩnh, tỉnh lại đi !

Lam tiểu Điệp liền trầm tịnh lại, không khoa tay khoa chân không reo hò tỏ mỏ nữa, nàng cao giọng :

— Tỷ tỷ ạ, tôi cao hứng quá, đã tìm được bí quyết rồi, chắc chắn là Đào ngọc Bội phải bị chúng ta vượt qua dễ dàng và hắn sẽ thảm bại với chúng ta !

Châu nhược lắc đầu :

— Không phải ta làm cho ngươi mất hứng, nhưng phương pháp luyện khí nghịch hành rất khó áp dụng, và đừng tưởng rằng chúng ta tìm được bí quyết mà mừng. Chính ta từng thất vọng nhiều lần sau khi tưởng mình đã thấu triệt bí quyết !

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Rất có thể là tiểu muội nghĩ sai, tuy nhiên chúng ta nên soát lại xem, giả như tiểu muội nghĩ đúng, thì may mắn cho chúng ta chứ có sao, bằng chẳng đúng thì mình tìm cách khác. Mình đi lại cội tùng kia đi !

Nàng đi trước, Dương mộng Hoàn và Châu nhược Lan theo sau.

Lam tiểu Điệp ngồi xuống, thốt :

— Tỷ tỷ, tiểu muội vận khí đây, tỷ tỷ theo dõi nhé.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Cứ làm đi, ta hết sức lưu ý quan sát.

Dương mộng Hoàn hết sức lấy làm lạ về thái độ của Châu nhược Lan, khi người ta thức ngộ ra được một bí quyết, một phương pháp huyền diệu, thì người ta vui mừng, tại sao nàng ngăn chận Lam tiểu Điệp không cho reo lên ? Chừng như nàng tật đố chăng ?

Châu nhược Lan ngưng trọng thần sắc, theo dõi từ cử động của Lam tiểu Điệp, trong khi đó thì Dương mộng Hoàn lại chăm chăm nhìn Châu nhược Lan, cố tìm hiểu cái thâm ý của nàng.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng, Châu nhược Lan đứng lên, nắm cánh tay tả của Lam tiểu Điệp.

Lúc đó, Lam tiểu Điệp có vẻ bồn chồn, nóng nảy, như có lửa đốt trong lòng, nàng cũng vụt đứng lên, giương đôi mắt trừng, như kẻ lên cơn điên.

Châu nhược Lan có ngừa trước, thấy Lam tiểu Điệp trợn trừng đôi mắt liền bóp mạnh tay, chỉ trong phút giây sau, Lam tiểu Điệp lắng dịu trở lại.

Nàng mơ màng, hỏi :

— Có việc gì chăng, tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan đáp :

— Ba năm trước đây, ta cũng đã trải qua trường hợp của ngươi, ta suýt diên lên may nhờ Bành tú Vi và Ngọc tiêu tiên Tử khám phá ra sự bất thường, nên chế ngự cơn loạn trí của ta kịp thời, nếu không thì có lẽ ta lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma vĩnh viễn. Thoạt đầu, hai người áp chế ta, ta dùng vũ lực đánh quật họ ra ngoài, họ không dám phản ứng, chỉ vây chung quanh, chực chờ tiếp cứu nếu ta có hành động lại đến bản thân ta. Nhưng, sau họ hiểu được, nên dùng tận lực bình sanh hiệp nhau đánh ngã ta, điểm huyệt ta ngăn chận cơn sôi sục của khí huyết.

Nàng thở dài, dừng lại một chút rồi tiếp :

— Sau đó, ta tịnh dưỡng đúng ba tháng mới lấy lại bình thường, và từ đó, ta không dám nghĩ đến việc tiếp tục luyện tập...

Dương mộng Hoàn nhìn sửng nàng :

— Tại sao lại có việc luyện khí nghịch hành rồi lên cơn điên, chẳng hạn như cười nói biết bao thương ?

Châu nhược Lan giải thích :

— Trong thân thể con người, có nhiều chỗ kỳ bí, những chỗ đó chúng như là động cơ của bí mật sinh lực, khi khí nghịch hành, lưu chuyển loạn lên, xuyên qua các nơi đó,

làm khích thích các động cơ, con người phải cười nói bất ngoài ý muốn. Tóm tắt, chân khí qua các nơi đó, là mọi tính tự của con người đều biến đổi, từ bình thường ra bất thường lắm lúc mình phát khóc được, dù chẳng có lý do để khóc, hoặc giả cười vang, dù đứng trước tang tóc tiêu điều. Bởi ta có trải qua trường hợp đó, nên vừa trông thấy tình trạng Lam tiểu Điệp là hiểu ngay.

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Không ngờ trong cách luyện khí nghịch hành lại có lắm điều phiền phức !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Nếu tự mình không gặp những phiền phức đó, thì chẳng bao giờ tin được là có những phiền phức như vậy !

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

— Sau này, khi ta từ biệt các ngươi, trở về Thiên Cơ thạch phủ, nhất định là ta phải nghiên cứu phương pháp vượt qua cực hạn của thể năng, có như vậy mình mới tiến bộ khả quan !

Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp đồng thốt :

— Luyện võ, đến mức độ của chúng ta, kể cũng lắm công phu lắm rồi, bẩm chất thông minh, lại được danh sư truyền dạy, có thể bảo là chúng ta đạt đến giai đoạn đại thành, nếu không có Đào ngọc Bội nhiều loạn giang hồ, thì với thành tựu đó chúng ta cũng mãn nguyện lắm rồi ! Nhưng tình thế ngày nay không cho phép mình tự mãn, bởi một ngày nào đó, Đào ngọc Bội sẽ chế ngự chúng ta...

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Những phương pháp do Đào ngọc Bội đơn cử, tỷ tỷ có thực nghiệm qua chưa ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Có nhưng ta nhận thấy khó hiểu quá, thành ra sau mỗi lần thực nghiệm, ta lại thất vọng.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Như vậy, phương pháp luyện khí nghịch hành ghi trong Quy Nguơn Bí Kíp, cầm như vô dụng !

Dương mộng Hoàn tiếp nối :

— Nếu đúng như lời Lam tỷ tỷ, thì chúng ta chẳng cần sợ Đào ngọc Bội bởi, hắn có theo đuổi luyện tập, cũng chỉ phí công thôi,

Châu nhược Lan thốt :

— Điểm quan trọng nhất, liên quan đến phương pháp thứ ba, nhưng Đào ngọc Bội cố dấu, mà ta cũng chẳng muốn hỏi nhiều, a nghĩ rằng Thiên cơ nhân và Tam Âm thần ni hợp nhau nghiên cứu, hẳn không phải là không hữu ích !

Bỗng Lam tiểu Điệp kêu lên :

— Tiêu muội có phương pháp rồi !

Châu nhược Lan trố mắt :

— Phương pháp gì ?

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Tại sao phải khổ công nghiên cứu chứ ? Bằng vào công lực của ba chúng ta hiệp lại, tìm Đào ngọc Bội, hạ sát hắn ngay trong lúc hắn chưa luyện công thành tựu, như vậy là gọn hơn hết. Giết hắn rồi, mình thu hồi quyển Quy Nguơn Bí Kíp, đốt cháy tiêu, Dương huynh sẽ là bá chủ giang hồ,mà vủ lâm cũng được thanh bình an tịnh.

Châu nhược Lan thở dài :

— Ý kiến đó, tuy nồng nổi, nhưng mà hay ! Tuy nhiên, đã chậm mất rồi !

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Tại sao tỷ tỷ cho là chậm mất rồi ?

Châu nhược Lan cười khổ :

— Hiện tại Đao ngọc Bội có thể là đã chuẩn bị sẵn sàng, ứng phó với mọi cuộc tấn công của chúng ta, chưa chắc gì chúng ta toại nguyện !

Vừa lúc đó, Trầm vân muội xuất hiện.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Tình trạng Bành Cô nương như thế nào ?

Trầm vân Phượng đáp :

— Bành cô nương, hiện đang được Ngọc Tiêu cô nương săn sóc, cơn nguy đã qua rồi.

Châu nhược Lan hỏi :

— Hiện họ ở đâu ?

Trầm vân Phượng thốt :

— Bên dưới gành đá, có cả đám Hoa Nga của Lam tỷ tỷ. Họ đang trò chuyện với Lý bà bà...

Châu nhược Lan dập nhẹ tay xuống bãi cỏ :

— Ngồi xuống đây, ta có việc nầy, muốn hỏi ngươi.

Trầm vân Phượng ngồi xuống, hỏi :

— Tỷ tỷ có ghe trong người ra sao ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ta khỏe lắm rồi.

Trầm vân Phượng điểm nhẹ một nụ cười :

— Tỷ tỷ muốn hỏi điều chi ? Có phải điều đó liên quan đến Dương ca ca của tiểu muội chăng ?

Châu nhược Lan gật đầu !

— Phải !

Rồi nàng trầm giọng tiếp :

— Mấy năm sau nầy, ta không có dịp gặp lại Lý Đao Hồng, chẳng hay cái tật của nàng, còn như xưa, hay đã giảm bớt phần nào ?

Trầm vân Phượng đáp :

— Hồng tỷ tỷ ngày nay không còn nóng nảy như ngày xưa nữa. Có thể bảo là trên thế gian nầy không nữ nhân nào ôn nhu như hiền diệu bằng. Đối với Dương ca ca, Hồng tỷ tỷ rất mực thuận tùng, đối với tiểu muội, rất mực từ hòa nhã ái từ mấy năm qua, sống chung với nhau, bọn tiểu muội chưa hề cải vả với nhau bao giờ.

Châu nhược Lan gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Vậy là hạnh phúc lắm !

Nàng dừng lại, mơ màng một chút, đoạn hỏi :

— Mấy lúc sau này, nàng đi đâu ? Ta không thấy nàng xuất hiện...

Trầm vân Phượng đáp :

— Hồng tỷ tỷ hầu hạ công cô, không tiện đi xa. Chính tiểu tiểu muội cũng chẳng biết ở tại đâu.

Dương mộng Hoàn vội thốt :

— Tại Kiếm...

Châu nhược Lan khoát tay :

— Khỏi nói !...

Lam tiểu Điệp vụt chen vào :

— Lan tỷ tỷ có sai phái người trà trộn trong bọn Đào ngọc Bội, làm nội tuyến chăng?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Làm gì có việc đó ?

Lam tiểu Điệp hoang mang :

— Thế là nghĩa gì ? Lạ thật !

Châu nhược Lan nhìn sửng nàng :

— Có việc gì chăng ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Trong bọn thuộc hạ của Đào ngọc Bội, có một người, vận y phục đen, thời thường mang tin tức đến cho tiểu muội...

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Tiểu muội biết rồi, chính là sư tỷ của tiểu muội đó.

Lam tiểu Điệp tiếp :

— Người đó có thân vóc ốm nhỏ, vận nam trang.

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Sư tỷ của tiểu muội bắt buộc phải cải trang, để che mắt bọn Đào ngọc Bội.

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Cải trang hình dạng thì dễ, chứ làm sao sửa giọng đúng âm thanh nam nhân.

Dương mộng Hoàn giải thích :

— Sư tỷ tại hạ từng chịu lắm gian lao, sầu khổ, có kinh nghiệm rất nhiều, việc sửa giọng đối với người, chẳng khó khăn gì.

Lam tiểu Điệp mơ màng :

— Tôi thọ ơn trọng hậu của người, một ngày nào đó, tôi phải báo đáp cho câu xứng !

Châu nhược Lan nghiêm giọng :

— Ta nghĩ ra, cần phải hỏi tất cả mọi việc, nhân có mặt Lam muội đây, lại càng tiện...

Lam tiểu Điệp trố mắt :

— Việc chi, hở Lan tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan tiếp :

— Việc quan trọng lắm ! Đó là việc chung thân của ngươi. Không lẽ ngươi lỏ trôi ngày tháng, phiêu lãng giang hồ cho đến lúc thở hơi cuối cùng ? Dù sao thì ngươi cũng phải lập gia đình, có một mái ấm ấn mưa nắp nắng lúc tuổi về chiều chứ !

Lam tiểu Điệp đang ngồi, vụt đứng lên, toan bước đi.

Trầm vân Phượng vội nắm áo nàng, kéo lại, thốt :

— Lam tỷ tỷ, đi đâu làm chi ? Cứ ẳng có gì phải thẹn cả, ngồi đây, nghe Lan tỷ tỷ nói cho mà nghe, chẳng bao giờ Lan tỷ nói hồ đồ đâu.

Lam tiểu Điệp thẹn quá, hai má đỏ bừng, vừa ngồi xuống vừa hỏi :

— Lan tỷ định nói gì ? Thôi đi, đừng nói nữa, tiểu muội đã hiểu rồi.

Châu nhược Lan thốt :

XEM TIẾP QUYỂN VI

http://tieulun.hopto.org

CHÚNG ta cùng là tỷ muội, thân nhau từ nhiều năm qua, giả sử ta có nói điều gì không làm người hài lòng, thiết tưởng cũng chẳng sao.

Lam tiều Điệp bối rối, hấp tấp lên tiếng :

— Trong quá khứ, tiểu muội có hành vi vượt ngoài khuôn khổ lễ giáo, nhưng hiện tại, tiểu muội đã minh bạch lắm rồi, tiểu muội đã quyết định là trọn đời không lấy chồng, tiểu muội quyết định trở về Thiên cơ thạch Phủ, chuyên tâm nghiên cứu vủ công, nhờ Lan tỷ tỷ thỉnh thoảng chỉ điểm.

Châu nhược Lan lắc đầu, cười nhẹ :

— Nghe nói đây, Tiểu Điệp. Hiện tại, ta với ngươi, có quan niệm tương đồng nhưng, cái quan niệm đó sẽ đổi thay trong những ngày sắp tới, bởi con người bị chi phối do nhiều tao ngộ những tao ngộ đó cướp mất cái tự chủ của ta, cho nên, đừng bao giờ lấy một quyết định khi con đường tương lai còn quá mập mờnhất là cái quyết định có liên quan đến việc thành vợ thành chồng.

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Còn tỷ tỷ ? Đã bảo tiểu muội nên nghĩ đến việc chung thân, rồi tỷ tỷ lại không lấy chồng à ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ta có bao giờ tuyên bố là chung thân chẳng lấy chồng đâu ? Nhưng hoàn cảnh của ta khác ngươi, ta có thể đứng ngoài cuộc mà chia sớt niềm vui với các ngươi, đó cũng là một cách tu dưỡng công phu, ta nghĩ điều ta làm, không phải mỗi người nào cũng làm được.

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Lan tỷ tỷ bảo tiểu muội phải lấy ai ?

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan dặng hắng một tiếng :

— Điều đó thì hãy khoan đề cập đến. Ta nghĩ, có nhan sắc như ngươi, lại thông minh, lại có vũ công cao, thì nhất định phải lay một tấm chồng xứng đáng, quyết không phải là tay phàm phu tục tử được !

Trầm vân Phượng đột nhiên tiếp lời :

— Lam tỷ ạ, giả sử tỷ tỷ không cố chấp lắm, thì tiểu muội và Hồng tỷ tỷ sẵn sàng nghinh đón tỷ tỷ vào Thủy nguyệt sơn Trang. tỷ ỷ biết không, tánh tình Dương ca ca tốt lắm, mà công cô cũng dễ dãi vô cùng !

Lam tiên Đạo bật cười :

— Các ngươi muốn ta lấy Dương mộng Hoàn ?

Dương mộng Hoàn vội vã cải chính :

— Đừng nghe Phượng muội, Lam cô nương ! Phượng muội ăn nói hồ đồ lắm !

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Đừng nói gì hơn. Hãy biết là Khâu tiên nương lấy chồng, ta không có ý ép buộc người phải lấy ai. Nếu lấy ai, thì sau này mới hối hận.

Dương mộng Hoàn cười lên, không nói hơi lớn hã :

— Chỉ vì ở đây nói chuyện với nhau, tại hạ xin phép đi xuống dưới kia, lỡ như nhạc trượng một mình ở đây, kẻ cũng không phải. Tại hạ xuống đó, trò chuyện với người.

Châu nhược Lan cười lên một cách :

— Phải, muốn đi, cứ đi, nhưng chỉ sợ cũng đừng luyến tiếc không được nghe chuyện của chị của ta !

Dương mộng Hoàn bước vội, nhưng tiếng cười của Châu nhược Lan như theo mãi bên tai chàng.

Bé đuổi gành đá. Lý thương Lan cùng bọn Xuyên trung tứ Xú quây quần một chỗ, bọ Lý đang vận công điều tức.

Dương mộng Hoàn bước tới, quỳ xuống, cung kính thốt :

— Tiểu tử đến bái đại phụ !

CHƯƠNG LXXVIII

SẮP BÀI KẾ LỚN

Lý thương Lan từ từ mở mắt :

— Châu cô nương hoàn toàn bình phục ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Thương thế thuyên giảm nhiều rồi, đại nhân ạ.

Lý thương Lan lại hỏi :

— Có phải do Đào ngọc Bội chữa trị chăng ?

Dương mộng Hoàn lại gật :

— Đúng vậy. Một cuộc đổi chác sanh mạng. Chính Đào ngọc Bội cũng bị Châu cô nương gây trọng thương, nếu không nhờ Châu cô nương chữa trị thì hắn không sống được.

Lý thương Lan hừ một tiếng :

— Điều đó chứng tỏ là Đào ngọc Bội thành công trong việc luyện Quy Ngươn bí học ? Hừ nếu đúng như vậy, thì bất lợi cho võ lâm biết bao !

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Nhưng Châu cô nương đã tập luyện trước hắn, nếu nắm được bí quyết trong tay, thì nhất định Châu cô nương phải thành tựu phi thường, sớm hơn Đào ngọc Bội, hơn xa !

Lý thương Lan chợt để ý chàng dang quỳ, vội bảo.

— Ngươi đứng lên chứ, có gì muốn nói, thong thả mà nói.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Theo chỗ nhận xét của tiện tế, thì Đào ngọc Bội chưa khám phá được gì trong Quy ngươn bí Kíp, bất quá hắn có kỳ ức hơn người, và nhờ hắn, gia công luyện tập, xem như thuần thục lắm, thành ra mình tưởng là hắn có lãnh hội các bí quyết, trong khi Châu cô nương và Lam cô nương chưa tìm ra.

Lý thương Lan nhíp nhíp chiếc Lông đầu Trượng, trầm giọng tiếp :

— Cái ý của Châu cô nương như thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn đáp :

— Lam cô nương thì dễ nghị nên nhân lúc Đào ngọc Bội chưa luyện thành kỳ công, cứ giết quách hắn đi, nhưng Châu cô nương không chịu vậy.

Lý thương Lan hừ một tiếng :

— Tại sao chú ? Lão phu đồng ý với Lam cô nương đó. Lão phu biết rõ tâm địa của tên phản đồ đó quá lắm, hắn còn kém là còn nhân nhượng, một khi hắn tập luyện được kỳ công thì chúng ta đừng ai mong sống sót với hắn, hoặc có sống cũng chỉ làm nô lệ cho hắn thôi. Trong lúc nầy, không tiêu diệt hắn, có khác chi mình nuôi dưỡng hậu hoạn ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Châu cô nương không khứng mình biết làm sao ? Có thể là nàng có biện pháp hay, song không chịu nói rõ ngay bây giờ, tại sao ra mình lo ngại :

Lý thương Lan bảo :

— Ngươi đến cho Châu cô nương biết, là lão phu muốn gặp người. Sự tình quan trọng lắm, lão phu phải thuyết phục nàng mới được.

Dương mộng Hoàn suy nghĩ một chút :

— Tiện tế xin vâng lời nhạc trượng.

Chàng nghiêng mình chào lão anh hùng, vừa quay đi lão anh hùng gọi lại :

— Hãy khoan !

Dương mộng Hoàn quay lại.

Lý thương Lan thốt :

Hồng nhi nhắn gởi ngươi mấy lời, lão phu nhân lúc nầy, nói cho ngươi biết.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Việc gì thế, hở nhạc trượng ?

Lý thương Lan tiếp :

— Việc vợ chồng của các ngươi, Hồng nhi bảo là ngươi nên thương lượng với Trầm cô nương.

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ :

— Việc vợ chồng, mà việc làm sao chứ ?

Lý thương Lan so vai :

— Lão phu còn biết làm sao nữa ?

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Được rồi, tiện tế sẽ gặp Trầm muội.

Lý thương Lan lại tiếp :

— Lão phu chẳng biết rành lắm, nhưng cũng có thể ức đoán là Hồng nhi khuyên ngươi, phàm việc gì, nếu gặp biến, vẫn có thể quyền, đừng quá chấp nệ...

Dương mộng Hoàn chỉ hàm hồ vâng dạ, rồi tiến về phía Châu nhược Lan, khẽ gọi :

— Châu tỷ tỷ !

Châu nhược Lan không day nhìn lại, chỉ đứng lên thốt :

— Đi theo ta. Ta đang cần hỏi ngươi một việc.

Nàng cất bước đi tới, Dương mộng Hoàn theo sau, đến một sơn cốc nhỏ, ngồi xuống thảm cỏ, đưa tay ra hiệu cho, chàng ngồi xuống một bên.

Đoạn, nàng hỏi :

— Ngươi chuẩn bị an bày nàng như thế nào ?

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— An bày ai ?

Châu nhược Lan buông gọn :

— Lam tiểu Điệp !

Dương mộng Hoàn càng kinh ngạc hơn :

— An bày nàng làm sao ? Tiểu đệ có biết chi đâu ? Xin Châu tỷ tỷ dạy bảo. Bất quá...

Châu nhược [illegible]

— Bất quá làm [illegible]

Dương [illegible]

http://tieulun.hopto.org

— Nàng phóng túng thành tánh, tỷ tỷ nên bắt nàng theo sát bên cạnh, để nàng tập lại dần dần, cho hiền thục trở lại...

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Giữ nàng bên cạnh ta, là kéo dài thời gian vô ích.

Dương mộng Hoàn lộ vẻ khổ sở :

— Chứ tỷ tỷ muốn như thế nào ?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Giao nàng cho người. Chỉ có người mới đủ năng lực làm cho nàng thuần tánh trở lại.

Dương mộng Hoàn kêu lên :

— Tiểu đệ làm sao hoàn cải nàng nổi ?

Châu nhược Lan tiếp :

— Nàng là con người thông minh, bởi tâm tư không nơi nương tựa, nên lầm lúc hành động liều lĩnh, nếu có chỗ cho nàng nương tựa, thì nàng còn buông lung tánh ý làm chi ? Nàng sẽ thành vợ hiền, mẹ hiền...

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Châu tỷ tỷ giám định quả !

Châu nhược Lan quả quyết :

— Ta nhất định không nhận xét sai lầm !

Ánh mắt nàng sắc sảo quá, nghiêm nghị quá, Dương mộng Hoàn chẳng dám nhìn nàng, chàng day mặt nơi khác, nín lặng.

Châu nhược Lan hỏi :

— Sao người chẳng nói gì cả ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Tỷ tỷ muốn tiểu đệ nói gì ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Cho ta biết, người đối xử với Lam tiểu Diệp như thế nào.

Dương mộng Hoàn đáp :

— Rất mực kính trọng, như bậc thầy, cũng thân như huynh muội...

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Ta không cần hiểu điều đó, ta chỉ muốn biết người sẽ an bày nàng như thế nào.

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Tiểu đệ chưa biết phải làm sao...

Châu nhược Lan xì một tiếng :

— Đừng giả vờ ngờ ngẩn, thế người chẳng hiểu ý ta muốn gì a ?

Rồi nàng dừng lại một lúc rồi, tiếp :

— Bạn thấy về nam nhân hiện nay, đều tập trung nơi người và Đào ngọc Hồ, về nam nhân sau này, [illegible] là do sự thành hôn của hai người, còn Lam [illegible] Diệp là một con cờ quyết định cuộc hôn nhân [illegible], Ta [illegible] ngươi thừa hiểu như vậy. Ngươi muốn cưới vàng [illegible] về nam nhân sau này, thì người phải [illegible] Lam tiểu Diệp về với người. Chứ [illegible], ta [illegible] vào [illegible] thị phi để tiếp tục [illegible], sớm [illegible] ta cũng trở về Thiên Cơ Thạch [illegible]...

Nàng dừng lại một chút, lại tiếp :

— [illegible] chữa trị thương thế cho người chứ ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Chẳng khi nào tiểu đệ quên ơn nàng.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Nàng là trang tuấn nữ trinh trắng, nàng không hiểm cận nam nữ thọ thọ bất thân, sự tiếp xúc với người để chữa trị cho người là một điều hy sinh to lớn, người hiểu rõ chứ, là thiếu nữ, nếu đoan chính, có ai chịu dụng chạm với nam nhân khi nam nhân đó không phải là chồng ?

Dương mộng Hoàn xôn xang quá, hỏi :

— Bây giờ tỷ tỷ muốn tiểu đệ phải làm sao ?

Châu nhược Lan đáp :

— Bằng mọi cách, người phải giữ nàng lại, không cho nàng

http://tieulun.hopto.org

trở về rừng núi, nếu nàng về đó, lòng đầy bất mãn, rất có thể trong lúc bốc đồng, nàng chấp nhận gian nhập cảnh của Đào ngọc Bội, thì chúng ta sẽ gặp khó khăn vô tưởng sau này trong công cuộc trùng hưng vũ lâm.

Nàng thở dài, tiếp :

— Người đừng quên trường hợp Đồng thục Trinh, bởi nông nổi một lúc mà thành mang hận nghìn đời !

Rồi nàng giục :

— Lam tiểu Điệp hiện đang tập võ trong đồng, ngươi vào đó gặp nàng đi. Đừng giả vờ là chẳng hiểu ý ta muốn gì.

Dương mộng Hoàn chẳng biết làm sao, đành đứng lên chào biệt nàng rồi bước đi.

Châu nhược Lan dặn với :

— Đừng quên là ngươi chẳng vì ngươi, mà vì vũ lâm đó, như vậy có nghĩa là ngươi phải quên phần nào tự ái !

Dương mộng Hoàn thở dài, chẳng nói năng gì, cứ bước thẳng vào động.

Lam tiểu Điệp đang nhắm mắt, tựa mình vào vách như ngủ mê.

Dương mộng Hoàn đến bên cạnh, mà nàng vẫn không hay biết gì cả,

Chàng thấp giọng gọi :

— Lam cô nương ! Cô nương ngủ mê ?

Lam tiểu Điệp mở mắt ra, thấy Dương mộng Hoàn nằm cười, thốt :

— A ! Dương huynh ! Tiểu muội hơi mệt một chút ! Mời Dương huynh ngồi !

Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt, đoạn ngồi xuống rồi cất tiếng :

— Cứ như lời Châu tỷ tỷ, thì trong vòng một hăm trở lại đây, Đào ngọc Bội không thể vọng động.

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Đúng vậy, nếu hắn không tìm được bí quyết luyện khí nghịch hành, thì còn lâu lắm hắn mới là địch thủ của tiểu muội và Châu tỷ tỷ.

Chàng tiếp :

— Châu tỷ tỷ lo sợ, nếu hắn gặp may, tìm được bí quyết, thì đúng là cái họa lớn cho chúng ta !

Lam tiểu muội thở dài :

— Trong thời gian qua, tiểu muội phiêu lãng khắp sông hồ, không chú ý đến vũ công, giờ nghĩ lại, mới biết là mình phí bỏ thì giờ vàng ngọc, và giật mình nhận thấy Đào ngọc Bội chuyên cần luyện tập ! Rất có thể hắn trở thành một cao thủ lắm !

Dương mộng Hoàn cũng thở dài :

— Điều tối trọng, là chúng ta nhân dịp này, nghiên cứu lại các môn công dụng để hắn vượt chúng ta...

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Dương huynh nói phải. Thế tưởng Châu tỷ tỷ đã nghĩ đến điều đó rồi, và cũng có biện pháp đối đãi. Hễ Đào ngọc Bội có tiến bộ như thế nào, Châu tỷ tỷ cũng chẳng cần gì tiểu muội hắn !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Còn cô nương ? Cô nương có định đi đâu chăng ?

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Góc biển, vòm trời, rừng sâu, núi thẳm, đâu chẳng là nhà ? Có lẽ tiểu muội trở về Bách Hoa cốc một ít lâu, nơi đó có mộ phần của gia mẫu.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Châu tỷ tỷ hy vọng cô nương giúp một tay.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Giúp như thế nào ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Cùng Châu tỷ tỷ nghiên cứu vũ công, tỷ tỷ nói rằng

http://tieulun.hopto.org

cô nương là người trí tuệ, tất có thể giúp tỷ tỷ nghiên cứu những môn công do Thiên cơ chân nhân và Tam âm Thần Ni lưu lại trong Quy nguơn Bí Kíp !

Lam tiểu Điệp mơ màng :

— Tiểu muội kém Châu tỷ tỷ trên nhiều phương diện, chỉ sợ làm cho người thất vọng thôi !

Dương mộng Hoàn khoát tay :

— Không dâu cô nương đừng quá khiêm nhượng. Xin cô nương dừng phụ ước vọng của Châu tỷ tỷ, cô nương nên hiệp lực với Châu tỷ tỷ, tôi nhờ với Đào ngọc Bội.

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Cô Dương [illegible] đó chi ?

Dương mộng Hoàn đáp nhanh:

— Tại hạ sẽ ở bên cạnh nhị vị, tùy sai khiến.

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Nếu tỉ muội ta [illegible] với, chắc Trần và Lý [illegible] chẳng được yên thân !

Dương mộng Hoàn thoáng đỏ mặt :

— [illegible] Dương [illegible] ngại xa !

Lam tiểu Điệp gật đầu, Lý thương Lan cười nhẹ, chắp tay Dương mộng Hoàn trở lại [illegible], Tô Cô [illegible] lại đến.

Lão hỏi thăm thương thế mọi người, biết là tình trạng và hỏi quan lão [illegible] đến [illegible].

— Tôi muốn qua [illegible] đại cuộc vũ lâm với lão tiền bối xin lão tiền bối chỉ dạy những điều tôi chưa được biết sẵn sàng.

Lý thương Lan mỉm cười :

— Thông tuệ như cô nương, còn việc chi mà chẳng hiểu ? Cô nương khiêm nhượng quá !

Châu Nhược Lan nghiêm giọng thốt :

— Cái họa trong vũ lâm ngày nay, là do nơi quyển Bí Kíp quy Nguơn mà ra, Thiên Cơ Chân Nhân và Tam Âm Thần Ni có ngờ đâu, mình muốn truyền sở học cho đời sau mà hóa ra mình dì họa !

Lý thương Lan thở dài :

— Chẳng qua, kiếp vận vũ lâm, cái gì phải đến, chung quy rồi cũng đến !

Lão [illegible] một tiếng, tiếp nối :

— Lọc, do nơi Đào ngọc Bội, tại sao cô nương không nhân dịp này, trừ diệt nàn, có phải là tránh cho vũ lâm phải trải qua [illegible] ?

Châu Nhược Lan [illegible] :

— [illegible] Phương, Phong, tôi cũng muốn tẩu trừ lặc đảng tạo [illegible] bình cho vũ lâm, nhưng [illegible] đâu, tiền thọ bịch thình Lình, hoặc [illegible] [illegible] toàn, thành [illegible] dám quyết [illegible] [illegible] đã thất bại một lần rồi, nếu sẽ [illegible] [illegible] này rất khó cho chúng ta làm gì được nữa, thấy thắng, thì [illegible] tôi, bất bại thì [illegible], chúng ta còn [illegible] ở nơi nào mà [illegible], trừ diệt ? Rồi [illegible] gian trôi qua, biết đâu hắn [illegible] [illegible] với Quy nguơn Bí Kíp ? Đến lúc đó thì chúng ta không còn phương gì [illegible] nữa rồi sao !

Lý thương Lan gật đầu :

— Cô nương [illegible], Ngoài cô nương ra, bất cứ ai khác, dù có tìm gặp Đào ngọc Bội, cũng chẳng hy vọng gì [illegible] được hắn !

Châu Nhược Lan tiếp :

— Cục diện vũ lâm mai hậu, đều tập trung nơi lệnh tỉ và Đào ngọc Bội [illegible].

Lý thương Lan trầm giọng :

— Chẳng lẽ cô nương tọa thị bàng quan ?

Châu Nhược Lan thở dài :

— Tôi sẵn sàng tiếp trợ lệnh tỉ, nhưng với cái sức của một tôi, dã chắc gì tình thế sẽ được vãn hồi đúng như mong ước ? Cho nên, tôi nghĩ, phải nhờ đến một người...

Lý thương Lan hỏi :

— Ai, cô nương ?

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan buông gọn :

— Lam tiểu Điệp !

Lý thương Lan ạ lên một tiếng :

— Lão phu minh bạch rồi !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Lão tiền bối minh bạch rồi, là hay lắm !

Lý thương Lan thở dài :

— Con gái của lão phu và Trầm vân Phượng, cả hai kính nể Châu cô nương vô cùng, nếu cô nương đứng ra làm chủ việc này, chắt định cả hai chẳng hề dị nghị, trái lại còn hân hoan là khác !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Tuy nhiên, tôi đâu có thể cưỡng ép người chịu những điều không thể chịu, mà sự việc lại gồm tất cả bốn người, nếu có một người không đồng ý, thì cầm như khó thành, ngoài ra lại còn có lão tiền bối và song thân của Dương huynh để nữa...

Lý thương Lan mỉm cười :

— Riêng về phần lão phu, thì lão phu tán thành sự tác hợp của Châu cô nương còn ra thì lão phu chẳng biết phải làm sao tiếp trợ cô nương. Vậy cô nương hãy định liệu an bày như thế nào, cho dâu vào đây...

Châu nhược Lan gật đầu, đoạn thốt :

— Như vậy là Lý lão tiền bối đồng ý với tội rồi. Bây giờ xin mời lão tiền bối đi một vòng bên ngoài với tôi.

Lý thương Lan nhìn ra, thấy Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp sóng bước đi bên nhau, lão cùng Châu nhược Lan liền tiến về phía hữu sơn cốc. Có lẽ họ muốn tránh chạm mặt Dương mộng Hoàn, và Lam tiểu Điệp, nhưng Lam tiểu Điệp đã thấy họ rồi, nàng vội gọi :

— Châu tỷ tỷ, tiểu muội đang bàn với Dương tướng công về việc đối phó với Đào ngọc Bội đây !

Lý thương Lan và Châu nhược Lan phải chuyển hướng về phía họ. Châu nhược Lan mỉm cười :

— Được lắm, các vị hãy cho biết sẽ đối phó với Đào ngọc Bội như thế nào ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Tất cả về Thủy Nguyệt Sơn Trang, nghiên cứu vũ công mặt khác, liên lạc với chín đại môn phái, dọ thám động tịnh của Đào ngọc Bội, khi kế hoạch được sắp đặt chu đáo rồi, thì động viên toàn thể vũ lâm, kéo đến tận sào huyệt họ Đào, tàn sát chẳng chừa một chồi cây, một ngọn cỏ, một đầu chó, đầu gà. Thiên Cơ thạch phủ là một địa điểm lý tưởng, nhưng hèm vì quá xa, dùng nơi đó làm trung tâm điểm, thì rất bất tiện liên lạc với hào kiệt giang hồ.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ta đồng ý với ngươi !

Lam tiểu Điệp tiếp :

— Bây giờ, tiểu muội xin đi trước, sắp đặt một vài nơi mai phục, quy tụ về một chỗ nào đó, những thuộc hạ đã được tiểu muội giải tán gần đây. Tỷ tỷ cứ ở lại đây, tỉnh dưỡng đôi ba ngày, rồi lên đường đến Thủy Nguyệt Sơn Trang cũng không muộn.

Châu nhược Lan hỏi :

— Ngươi có nhiều Hoa Nga lắm phải không ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Tiểu muội hay xuất ngoại, thành ra phải cần có một số Hoa Nga, tốp giữ nhà, tốp theo bảo vệ tiểu muội dọc đường.

Rồi nàng chào biệt mọi người. Bọn Châu nhược Lan đưa nàng đến bên vệ đường, nơi đó có sẵn một con tuấn mã, yên cương sẵn sàng, ngựa được cột vào một cội cây.

Lam tiểu Điệp mở giây, nhảy lên mình ngựa, thúc gối vào hông nó, nó cất vó sải liền, phút chốc mất dạng.

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Hành tung của nàng bí mật quá, tôi không rõ nàng làm

http://tieulun.hopto.org

sao lại có sẵn ngựa như thế này?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Vùng đại giang Nam Bắc này, nàng có rất nhiều thuộc hạ, phân tán trong những trạm canh bí mật của nàng, những trạm canh đó được thiết lập trên hệ thống bộ cũng như thủy. Có thể thuộc hạ của nàng đã đưa ngựa đến đây cho nàng.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Xem ra, Lam Điền Diệp cũng có tổ chức lắm. Có lẽ những trạm canh của nàng đều được bố trí những phân đà của Thiên Long Bang do nàng kiểm soát hoạt động của Đoàn thị Bảo.

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Vừa rồi, nàng có cơ hội để bắt chẹt vậy.

Châu nhược Lan thở dài :

— Ta nóc mong gặp mặt đám người của bọn Hoa Nga, sau khi nàng quyết định đến Thủy Nguyệt giáng hội, tìm nơi quy ẩn...

Dương mộng Hoàn đáp :

— Nếu không có tiểu đệ bắt rồi những hệ thống trinh sát của nàng còn nguyên vẹn hay đã bắt lỗ rồi, hiện tại, chắc nàng đi liên lạc với người trong những hệ thống đó.

Châu nhược Lan thốt :

— Chúng ta rất ít người, nếu có bọn Hoa Nga của nàng, thì công việc của ta chúng chóng có kết quả hơn..

Bỗng, Lý thương Lan hỏi :

— Vậy là chúng ta nhất định đến Thủy Nguyệt sơn Trang ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phải đấy, lão tiền bối! Về đó, chúng ta tụ liên

lạc với các đại môn phái hơn bất cứ nơi nào khác.

Lý thương Lan tiếp :

— Nếu thế, lão phu xin đi trước đến đó, dọn dẹp chỗ ăn chỗ ngủ, chờ đón mọi người.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Đâu dễ gì lão nhọc lão tiền bối như vậy ? Khi nào mình đến nơi, nhà cung cấp thức ăn lấy thỏa dạng, cần gì phải lão xuất trước ?

Lý thương Lan quyết đi trước, vội vàng tay chào :

— Lão phu ở đây lâu lắm rồi, chẳng ích gì, để cho lão phu đi trước vậy.

Lão không hiểu Châu nhược Lan nói gì, vội quay đi, vẫy tay gọi bọn Hoa Nga yên trung, rồi một chú bồn tỏ thoát đi ngay.

Châu nhược Lan thở dài :

— Lý tiền bối hồn già rồi mà còn cương quyết trở lại giang hồ, dù tâm ý vẫn vọng một nào, nghĩ ra, cái tính của lão tiền bối đó, với Đoàn Tuyết Cơ thật rất xứng hợp!

Nàng đưa qua Dương mộng Hoàn, hỏi :

— Đoàn thái hậu đến và Lam Điền Diệp đi với nhau Nàng ở nơi xưng hô Đoàn thị mà Dương mộng Hoàn bất thường, khi gọi huynh đệ với người khác, chàng cũng chẳng lạ gì điều đó.

Dương mộng Hoàn đáp nhỏ nhẹ hỏi :

— Lam cô nương gây cuộc sát khác xưa rất xa, tánh tình trở nên [illegible], cẩn đạt..

Châu nhược Lan gật ngay :

— Ta hỏi, người đã thuyết phục được nàng hay chưa ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Thế theo cái ý của tỷ tỷ, tiểu đệ khuyên nàng nên nghĩ đến đại cuộc vũ lâm nàng nên từ bỏ tạm thời

http://tieulun.hopto.org

ý định quy ẩn, đến Thủy Nguyệt Sơn Trang tiếp rợ chơi ta, đối phó với Đao ngọc Bội.

Châu nhược Lan điểm phớt một nụ cười bí hiểm :

— Như vậy, là tại Thủy Nguyệt Sơn Trang, sẽ có hai thiếu nữ, cùng xinh đẹp, cùng dịu dàng, ta sẽ xem ngươi ứng phó cách nào với sự tự hội bốn giai nhân đó !

Dương mộng Hoàn hiểu, bốn giai nhân là Trầm vân Phượng, Lý Đao Hồng, Lam tiểu Điệp, và Châu nhược Lan !

Chàng hơi đỏ mặt, ấp úng :

— Châu tỷ tỷ đùa đấy thôi...

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Ai đùa với ngươi ? Ta nói thật đấy, ta chờ xem cách ứng phó của ngươi !

Nàng dừng chân dưới tàng cổ tùng, quắc đôi mắt sáng chăm chăm thẳng vào mặt Dương mộng Hoàn.

Dương mộng Hoàn thu nụ cười ngay, vòng tay, cung kính thốt :

— Ứng phó như thế nào, xin tỷ tỷ chỉ giáo tiểu đệ.

X

CHƯƠNG LXXIX

THỦY NGUYỆT SƠN TRANG

Châu nhược Lan trông thấy vẻ bối rối kinh hoàng của Dương mộng Hoàn, không nín cười được, nàng thốt :

— Ngươi còn phải hỏi ta nữa sao ? Mọi người đều ở chung một nhà, nghiên cứu vũ công, bốn nữ một nam ngươi cho rằng chưa vừa lắm hay sao ? Trong bốn nữ, thì hai là Lý đao Hồng Trầm vân Phượng, vợ người, còn hai kia, là ta và Lam tiểu Điệp, vốn quen biết với ngươi từ lâu, có khác nào hồng phấn tri kỷ ? Một người trong cảnh huống của ngươi, phải nhìn nhận là có số phong lưu lắm đấy. Dù cho ngươi có buồn

vui thế nào, nếu hai vợ không đủ sớt chia, thì còn hai tri kỷ, hiết tưởng cũng hạnh phúc lắm rồi. Dương mộng Hoàn ạ !

Dương mộng Hoàn lảng sang đề khác :

— Chúng ta cùng quy tụ một nơi, mục đích là nghiên cứu vũ công, tìm phương pháp nghịch luyện chân khí !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ngươi đừng quên, dù sao thì chúng ta cũng là người, những con người thông thường, có tình cảm, chúng ta chưa là sắt đá thì đừng vội quyết định một điều gì khi còn quá sớm Ngươi có thể quên được cái ơn của Lam tiểu Điệp chữa trị cho ngươi sao ?

Dương mộng Hàn lắc đầu :

— Tiểu đệ quên thế nào được ?

Châu nhược Lan tiếp nối :

— Thực ra, lúc đó, Lam tiểu Điệp rất ở kỳ nam nhân Nhưng hiện tại thì khác, trải qua bao nhiêu biến cố, tâm tình của nàng đã đổi thay nhiều, đối với ngươi thì lại đặc biệt hơn nữa. Ta có thể báo trước kia nàng lạnh nhạt bao nhiêu, giờ đây nàng nồng nhiệt bấy nhiêu. Ngươi thừa hiểu tại sao nàng đổi ngoại hiệu thanh Đa Tình Tiên Tử, hí ngạo khắp sông hồ, chứ ?

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Thú thật với Châu tỷ tỷ, tiểu đệ không được biết điều đó.

Châu nhược Lan giải thích :

— Nàng cả xứ dùng tâm phương, ngân cách, vẫn không lay chuyển được lòng người, do đó nàng đành bàn thành ngông cuồng, hí ngạo giang hồ, lý vọng tìm một kẻ nào đó khả dĩ thay thế người, cùng nàng xây mộng đẹp...

Nàng đưa ánh mắt nhìn ra xa xa, mơ màng, một lúc lâu, thốt nói :

— Nhưng, ai có được trên con đường tình ái mới biết được

http://tieulun.hopto.org

người thiên hạ không thiếu bậc anh tài, khôi ngô luấn tú, song tìm một bóng hình thay thế chỗ một bóng hình, chẳng phải là việc dễ làm, nếu không là miễn cưỡng. Mà người thưa hiểu, có cái gì miễn cưỡng lại được bền lâu ?

Nàng kết luận :

— Tâm tư của nàng đã khắc đậm hình bóng của người rồi, nàng sẽ ôm hình bóng đó mãi mãi, lúc sanh tiền cũng như khi về lòng đất lạnh, hình bóng đó chẳng hề phai chứ đừng nói chi đến việc thay thế !

Dương mộng Hoàn cúi đầu, thấp giọng :

— Chính nàng tỏ bày tâm sự với tỷ tỷ, hay do tỷ tỷ suy luận ra ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Cần gì phải nghe nàng giải bày ? Nhìn vào thần sắc nàng, ta cũng đoán được tâm tư của nàng như thế nào rồi ! Ta trưng ra một lẵng cớ, cho người thấy là nàng đã buông trọn tình cảm về người. Từ bao lâu nay, nàng chẳng bao giờ trái ý ta, ta bảo gì, nàng đều nghe theo, nhưng từ khi nàng gặp người rồi, thì tâm tình loạn lạc đổi khác, ta khuyên nàng nên ẩn tích mai tung, tu dưỡng vũ công và tinh thần, nàng có nghe ta nữa đâu, vậy mà người chỉ nói mấy tiếng, là nàng răm rắp tuân theo ! Nàng sợ người bất mãn vì nàng !

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Vậy giờ, tỷ tỷ bảo tiểu đệ phải xử sự như thế nào cho ổn ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Ta còn biết nói gì với người ? Toàn bằng sự quyết định của người thôi. Bất quá, ta chỉ khuyên người một điều là đừng bao giờ nói dối với nàng, nếu người có nói làm sao, thì phải thực hành y như vậy !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Nào tiểu đệ có nói gì với nàng đâu ? Tiểu đệ nhớ rõ,

[redacted]

— Biền Tiểu, trong [redacted] người sẽ [redacted] nữa việc nọ, [redacted] đó, nàng [redacted] lòng [redacted] vọng. Bảo [redacted] với [redacted] không [redacted] người [redacted] tỷ tỷ [redacted] người [redacted] sống người [redacted]

Dương mộng Hoàn sững sờ một lúc, lại than :

— Như thế thì phiền quá !

Châu nhược Lan vụt đứng lên, bước tới vài bước :

— Tỷ tỷ [redacted] thì [redacted] Ta đã nói qua vo. [redacted] của người rồi !

Dương mộng Hoàn bước theo, thấp giọng :

— Tỷ tỷ đã nói gì với nhạc trượng đầu độ ?

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Về trường hợp của Lam tiểu Điệp. Ta tin rằng người [redacted] thành việc kết [redacted] với Lam tiểu Điệp, tuy người chưa [redacted] Ta lại tin [redacted] phụ của người cũng đồng ý sau khi [redacted] phụ người phân trần hơn thiệt, còn như thân mẫu người thì chắc chắn là người không phản đối. Chỉ còn [redacted] một người đó là [redacted]

Dương mộng Hoàn thở dài, không đáp.

Châu Nhược Lan day lại, hỏi :

— Sao người chẳng nói gì ?

Dương mộng Hoàn khách sáo cười khổ :

— Tiểu đệ còn biết nói gì bây giờ ? Từ bao lâu nay,

http://tieulun.hopto.org

tiểu đệ hết lòng khâm phục tỷ tỷ là người tài trí lưỡng toàn, vợ chồng tiểu đệ đều hàm ân trọng của tỷ tỷ. tỷ tỷ dạy sao, chúng tôi nghe làm vậy...

Châu nhược Lan gật đầu :

— Thế thì sự việc trở thành giản đơn lắm rồi !

Dương mộng Hoàn tiếp nối :

— Tuy nhiên, chỉ có việc nầy, tiểu đệ chẳng dám hứa với tỷ tỷ càng, còn như tỷ tỷ muốn cho tiểu đệ giải bày, chỉ sợ lời giải bày của tiểu đệ sẽ không làm cho tỷ tỷ hài lòng lắm !

Châu nhược Lan đứng lại :

— Ngươi thử nói cho ta nghe xem !

Dương mộng Hoàn nghiêm giọng:

— Từ nghìn xưa đến nay, trong vũ lâm, chánh trường tồn, tại bất quá chỉ vươn mình một thời gian rồi lịm theo cát bụi, điều đó tuy có dựa vào tài trí, song chung quy vẫn bằng vào đạo đức của con người lãnh đạo. Theo ngu ý, tài dù trọng, song chẳng quý bằng đức, cho nên đại thế vũ lâm chẳng phải hoàn toàn do vũ công, bằng vào vũ công, bởi thế, chúng ta không thể lấy cái tinh tư của một vài người mà đặt thành yếu tố hưng suy, tồn diệt !

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Nhưng, có thông lệ cũng phải có lúc phá lệ, bởi tình thế dị đồng, đại cuộc vũ lâm ngày nay, ngươi còn lạ gì mà chẳng thấy sự khẩn cấp của nó, bắt buộc chúng ta phải phá cách để cứu nguy cơ ?

Dương mộng Hoàn chính sắc :

— Tỷ tỷ nói phải, song người có ảnh hưởng chân chính đến đại cuộc, chính là tỷ tỷ, chứ chẳng phải Lam tiểu Điệp !

Châu nhược Lan giật mình :

Nhưng ngươi phải hiểu, ta không thể hèn mình vào trường thị phi, mà thương tổn đến căn cơ tu dưỡng của ta !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ biết rõ điều đó...

Châu nhược Lan bỗng gia tăng tốc độ, vừa bước gấp vừa thốt :

— Có lẽ họ đang nóng lòng trông đợi ta !

Nàng muốn chạy trốn Dương mộng Hoàn, chàng vẫn không bỏ, lẻo đẻo theo sau.

Lên đến đỉnh núi cao, nàng hú vọng một tiếng dài.

Dương mộng Hoàn nhìn ra bốn phía, hỏi :

— Tỷ tỷ có ước hẹn với ai ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Bởi ta định đến Thủy Nguyệt Sơn Trang với ngươi, nên trước hết phải an bày mọi việc tại Thiên Cơ Thạch Phủ. Đào ngọc Bội là con người gian hoạt rất có thể hắn thừa lúc ta vắng mặt, sẽ lẻn lỏi đến nơi.

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Nhưng tỷ tỷ ước hẹn với ai tại đây ?

Châu nhược Lan đáp :

— Ngọc tiêu tiên Tử và Trầm sư muội !

Vừa lúc đó, từ hướng Bắc, một bóng người chạy bay lên đỉnh núi, thân pháp hết sức nhanh, chỉ trong thoáng mắt là đến trước mặt cả hai.

Dương mộng Hoàn nhận ra, chính là Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Nàng cung cung kính kính làm lễ trước Châu nhược Lan, đoạn lỏi :

— Cô nương có điều chỉ phân phó tiện nữ ?

Châu nhược Lan nghiêm sắc mặt :

— Ta đã mấy phen nói với ngươi, nên lấy tình chị em đối xử với nhau, đừng bao giờ quá thủ lễ, mà ngươi chẳng chịu tuân lời !

Ngọc tiêu tiên Tử đáp :

— Do nơi tâm tư kính mến cô nương, thành có lỗi xưng hô như vậy, xin cô nương đừng quan tâm đến chi tiết nhỏ nhặt đó.

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan thở dài :

— Họ đã chuẩn bị xong chưa ?

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Xong cả rồi. Bành tỷ tỷ cũng đã đở nhiều.

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Lam tiểu Điệp đã đưa bọn Hoa Nga đến chưa ?

Ngọc tiêu tiên Tử lại gật đầu :

— Tất cả đều tập trung tại một chỗ, chỉ còn lĩnh cô nương.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ngươi đi đi, chúng, về Thạch phủ trước đi !

Ngọc tiêu tiên Tử sửng sốt :

— Còn cô nương ?

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Ta đến Thủy nguyệt Sơn Trang,

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

— Về đến Thiên cơ Thạch phủ rồi ngươi cho bọn họ hay, cứ y theo bản đồ của ta đã phác họa, bố trí mai phục, cẩn mật phòng thủ Đào ngọc Bội tập kích bất cứ thời khắc nào.

Ngọc tiêu tiên Tử cúi đầu :

— Tiện nữ ghi nhớ !

Chừng như nàng còn muốn nói gì thêm, nhưng rồi nín lặng.

Châu nhược Lan nhìn nàng :

— Ngươi muốn nói gì với ta, cứ nói sao lại do dự ?

Ngọc tiêu tiên Tử suy nghĩ một chút :

— Sao cô nương không trở về Thiên cơ Thạch phủ, mà lại đến Thủy nguyệt sơn Trang ?

Châu nhược Lan giải thích :

— Ta muốn cùng Dương tướng công và Lam sư muội nghiên cứu mấy môn công, nên cần phải đến đó.

Ngọc tiêu tiêu Tử lo ngại :

— Cô nương bảo bọn tiện nữ cùng về tất cả trên Thạch phủ, rồi còn ai tùy hành hộ vệ cô nương ?

Châu nhược Lan đáp :

— Về đến Thạch phủ, rồi, sau khi an bày mọi việc, ngươi tuyển mười hai nàng trong số các Hoa Nga, do ngươi xuất lĩnh, đến tận Thủy Nguyệt sơn Trang, gặp ta.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hỏi :

— Cô nương hạn định một thời gian nào ?

Châu nhược Lan thốt nhanh :

— Càng đến nơi sớm, càng tốt. Bây giờ thì ngươi nên khởi hành là vừa, về sớm là ngươi sẽ đến sớm Trang sớm.

Ngọc Tiêu Tiên Tử chào biệt, rồi quay mình đi liền.

Dương mộng Hoàn nhìn theo bóng Ngọc Tiêu Tiên Tử, gật gật đầu, hỏi :

— Cô nương có ngươi hiệp trợ rất có lực.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Nàng ấy võ công mình, mưu trí hơn người, vũ công cao, dám kiêu hãn, chỉ là một nữ lưu hào kiệt. Từ ngày nàng chỉnh lý sự vụ trong Thạch phủ Thiên Cơ, thì sinh hoạt thịnh vượng hơn trước bội phần.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Trước kia, trên giang hồ, người ta xem nàng như một nữ ma đầu, nhưng từ ngày nàng về với cô nương, thì tâm tính đổi hẳn, chỉ vì cô nương có đức độ cao cả, cảm hóa được những kẻ đi lầm đường, quay về nẻo chánh !

Châu nhược Lan lại cười :

— Nàng cải tà quy chánh, đành rằng trong đó ta có dự phần kết quả, song chẳng phải sự việc không liên quan đến người.

Dương mộng Hoàn hấp tấp hỏi :

— Sao tiểu đệ lại có dính líu vào việc của nàng ?

Châu nhược Lan nhìn sững chàng :

— Chẳng lẽ ngươi không thấu đáo cái tình ý của nàng đối

http://tieulun.hopto.org

với người ra sao à ?

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Năm xưa, nàng có cứu tiểu đệ một lần, và tiểu đệ luôn luôn ghi nhớ ơn nàng.

Châu nhược Lan thở dài :

— Nàng hết sức ái mộ người, niềm ái mộ của nàng có lẽ còn cao lớn hơn Lam tiểu Điệp. Nhưng, sự biểu lộ của hai bất đồng, hoặc giả nàng tự nghĩ là nàng không xứng đáng lắm hoặc giả vì một sự gì, mà chỉ có nàng biết thôi !

Nàng hừ một tiếng, rồi tiếp nối :

— Kiếp trước, người đã tạo nên oan nghiệt như thế nào mà kiếp nầy bao nhiêu người deo đuổi theo người, càng deo đuổi càng oán hận ?

Dương mộng Hoàn cúi đầu, dáu vẻ thẹn :

— Tiểu đệ cũng biết là mình đắc tội với vũ lâm rất nhiều, cho nên chỉ mong được chết để đáp tạ hồng nhan tri kỷ...

Châu nhược Lan hừ lạnh :

— Nói nhảm. Người đắc tội với ai ? Người tạ tội với ai, để đáp tình tri kỷ của bọn hồng nhan ? Mà hồng nhan lại muốn người đáp tạ ?

Dương mộng Hoàn bối rối :

— Tiểu đệ... tiểu đệ...

Châu nhược Lan nhún vai :

— Đắc tội với vũ lâm, thì lo mà chuộc tội, còn như muốn đáp tạ tri kỷ hồng nhan, thì đừng làm gì cho họ phải thương tâm !

Dương mộng Hoàn buông xuôi :

— Tỷ tỷ nói phải đó !

Châu nhược Lan lại hừ một tiếng :

— Phải ! Phải ! Mà phải là sao chứ ? Phải như thế nào ?

Dương mộng Hoàn cứng lưỡi. Lâu lắm, chàng chưa thốt được tiếng nào.

Châu nhược Lan lại tiếp :

— Chứng như người chưa nghe ta nói rõ ràng. Cái ý của ta là muốn cho người làm hai việc trọng đại, việc thứ nhất là trừ diệt kẻ tà ác trong vũ lâm, tuy không thể tận diệt bè đảng của kẻ đó, song ít nhất cũng tạo được thanh bình trong giai đoạn, và những tên còn sống sót sẽ phải bặt tiếng im hơi chẳng còn dám tự tung tự tác công khai như hiện tại nữa.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ vâng lãnh tôn ý. Tiểu đệ sẽ dốc toàn tâm toàn lực, đem thanh bình lại cho vũ lâm, dù không trường cửu, ít nhất cũng được mấy mươi năm dài, trong thời gian đó, bọn tà ác còn sống sót không đủ thực lực manh nha nổi lên...

Châu nhược Lan tiếp :

— Còn việc thứ hai, người phải chuẩn bị mười gian phòng, để nghinh đón các thê thiếp, ta muốn nói đến những tri kỷ hồng nhan trong khắp bốn phương hằng mơ vọng người. Người sẽ chỉ điểm cho tất cả tinh luyện vũ công để tiếp trợ người trong công cuộc xây dựng sự nghiệp vĩ đại.

Dương mộng Hoàn còn biết nói gì nữa ? Chàng chỉ cười khổ, lòng chua xót làm sao.

Mười vợ ! Trên thế gian nầy, ngoài bậc vua chúa, còn ai lắm như vậy chăng ? Thế ra chàng đa tình hiếu sắc ?

Đã thế, lại còn huấn luyện các nàng đó thành những nữ hiệp ! Để giúp chàng tạo dựng sự nghiệp !

Vừa lúc đó, có tiếng hú từ xa vọng lại.

Châu nhược Lan ngẩng nhìn nền trời, thốt :

— Trầm sư muội đến rồi đấy !

Nàng nhanh chân, theo đường mòn, đi xuống.

Dương mộng Hoàn theo sau.

Không rõ vì gấp hay vì muốn thử xem thuật khinh công của Dương mộng Hoàn như thế nào, thay vì tiếp tục theo

http://tieulun.hopto.org

đường mòn, Châu nhược Lan lại băng ngang đến bờ gành đá, rồi từ đó buông mình đáp trên những mỏ nhọn, chuyền xuống.

Khi xuống đến long sơn cốc, nàng quay nhìn lại, thấy chàng cách nàng độ một trượng.

Chàng xuống đến nơi rồi, điểm nhẹ một nụ cười :

— Thuật khinh công của tỷ tỷ võ công cao diệu, tiểu đệ phải [illegible]

Châu nhược Lan cười :

— Ngươi tới [illegible]

Bỗng nàng [illegible] :

— Tỷ tỷ [illegible] vậy làm [illegible]

Châu nhược Lan [illegible] :

— [illegible]

[illegible]

[illegible] rồi. Xoa [illegible] đi ?

[illegible]

— [illegible] tỷ tỷ.

Châu nhược Lan [illegible] cau mày, hỏi :

— [illegible] đến, trao cho ai mười ?

Trầm văn Phượng lắc đầu :

— Không ! Một tên nhược hạ của hắn mang đến. Hắn đã trao thơ xong là đi liền.

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Tên đó có hình dáng như thế nào ?

Trầm văn Phượng đáp :

— Một đại hán trung niên, hắn trao thơ rồi, chỉ dặn một câu, là tỷ tỷ tìm chỗ vắng người, bóc ra đọc.

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Hắn muốn gì nữa đây ? Ta không muốn đọc thơ tình gì của hắn nữa ! Hắn là con người giảo quyệt, cần phải tránh xa !

Trầm văn Phượng hấp tấp thốt :

— Tỷ tỷ [illegible] bỏ phong thơ đó, bởi người mang thư [illegible] Bởi muốn nói tỷ tỷ một việc hết sức [illegible], tỷ tỷ cũng phải đọc.

Châu nhược Lan [illegible] :

— [illegible] chi nữa chăng ?

Trầm văn Phượng [illegible] :

— [illegible] cần dặn đó tiểu muội phải nói [illegible], xem rồi phải quyết định ngay, [illegible]

[illegible] :

— Người [illegible] quan trọng, thì ta khỏi cần đọc.

Dương nương Phượng [illegible] :

— Hắn muốn tỷ tỷ [illegible] xem trước ? Xin tỷ tỷ bóc ra, xem hắn nói gì.

Châu nhược Lan cất phong thơ vào mình, thốt :

— Sau này chúng ta hãy xem, chẳng vội gì. Biết đâu, hắn bày đặt [illegible], làm chúng ta phí thời giờ đề phòng, trong khi đó hắn thực hiện mưu mô của chúng ?

Lục Bửu đứng sau lưng Trầm văn Phượng, nhìn sững mọi

http://tieulun.hopto.org

người, chừng như có sự gì khiến gã hoang mang.

Trầm vân Phượng hỏi :

— Ngọc tiêu tỷ tỷ và Bành tỷ tỷ cùng bọn Hoa Nga đã về Thạch phu Thiên Cơ rồi, tỷ tỷ biết việc đó chứ ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ta hay rồi.

Trầm vân Phượng lại hỏi :

— Bây giờ, mình đi đâu đây ?

Châu nhược Lan đáp :

— Thủy Nguyệt Sơn Trang.

Trầm vân Phượng trố mắt :

— Về đó ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phải. Bắt đầu từ ngày hôm nay, Sơn Trang biến thành trung tâm điểm của võ lâm, chúng ta đặt bành dinh tại đó chống lại Đào ngọc Bội.

Trầm vân Phượng lại hỏi :

— Còn Lam tiểu Điệp ? Còn Trịnh khai Văn ? Lưu Viễn ? Họ sẽ đi đâu ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Đi đâu rồi cũng sẽ hội nhau tại Thủy Nguyệt Sơn Trang cả !

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Châu tỷ tỷ chưa hề để bước đến Sơn Trang lần nào !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Đúng vậy, nhưng từ nay, ta phải ở đó lâu, và cũng bắt đầu từ nay, giang hồ sẽ nhắc nhở đến Sơn Trang nhiều.

Rồi nàng cười nhẹ, tiếp :

— Nghe nói phong cảnh tại đó xinh đẹp vô cùng, ta muốn đến nơi xem cho biết.

Trầm vân Phượng cười nhẹ :

— Rất tiếc là tỷ tỷ không gặp được bà bà của tiểu muội ! Bà bà hiền từ lắm, tỷ tỷ ạ !

Châu nhược Lan biết ngay nàng liên tưởng đến việc gì đó mới đề cập đến mẹ chồng nàng, vội lảng sang việc khác :

— Thôi mình khởi hành là vừa !

Ngày đi, đêm nghỉ, họ không gặp trở ngại nào dọc đường. Một hôm, vào giữa ngọ, họ đến nơi.

Thủy nguyệt Sơn Trang nằm tại trung tâm, bốn phía có núi cao bao bọc, có sông dài, suối trong, một nơi phong cảnh hết sức hữu tình.

Châu nhược Lan luôn miệng khen ngợi trang chủ khéo chọn một địa phương hết sức kỳ tú.

Trầm vân Phượng phác họa sơ lược cảnh trí bên trong trang viện đại khái, có hoa lạ, trái ngon, cây cao bóng mát, có nơi chờ trăng, có sân tập võ, đúng là một địa điểm thích hợp cho cả văn lẫn võ.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Gia phụ và gia mẫu ý nạo phương xa, tiểu đệ thì mãi bôn tẩu giang hồ, chẳng rõ những người trong trang có quét dọn hằng ngày chăng ?

Chàng bước đến cổng. Cổng mở rộng. Đứng ngoài cổng trông vào, thấy cây cối chỉnh tề, lối đi không bợn một chiếc lá khô.

Nhưng, Dương mộng Hoàn hét to :

— Ai...

Một tràng cười cao ngạo vang lên, đáp lời chàng.

Từ bên trong, Lý thương Lan cầm Long đầu Quảy bước ra.

Dương mộng Hoàn thở phào, vội thụp xuống lạy mấy lạy :

— Nhạc trượng nhọc tâm lo liệu...

Lý thương Lan khoát tay :

— Đứng lên, trong nhà có khách đấy.

Dương mộng Hoàn đứng lên hỏi :

— Khách nào thế, nhạc trượng ?

Lý thương Lan đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Bách Độc Ông.

Dương mộng Hoàn giật mình:

— Bách độc Ông đến đây ? Đến làm gì ?

Lý thương Lan thốt :

— Lão ấy bị Đào ngọc Bội ám toán, suýt chết, thành không thể đến chỗ ước hẹn kịp thời, nên phải tìm đến đây.

Dương mộng Hoàn thấp giọng :

— Toàn thân lão ấy đều có độc, nhạc trượng phải đề phòng, không nên gần lão.

Lý thương Lan không đáp lời chàng, day qua Châu nhược Lan :

— Nàng hẹn với Bách Độc Ông đến đây sao ?

Châu nhược Lan cười :

— Nàng về Thạch phủ rồi. Có việc gì chẳng mà lão tiền bối hồi hộ đến nàng ?

Lý thương Lan cũng cười :

— Lão phu cuồng, có việc gì cả. Chính Bách Độc Ông muốn gặp nàng.

Châu nhược Lan thốt :

— Tôi từng nghe lão ấy có tài dụng độc. Xin tiền bối nói với lão, cho tôi được gặp lão.

Lý thương Lan lắc đầu :

— Đợi gì cô nương phải nói ? Lão phu đã yêu cầu lão, trước khi cô nương đến, nhưng lão khăng khăng cự tuyệt, bảo rằng khi nào gặp Ngọc tiêu cô nương rồi, mới chịu gặp cô nương sau, dù lão biết rõ Ngọc tiêu cô nương hành sự do lịnh của cô nương.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Cái lão ấy có thành kiến lạ thật. Tôi gặp lão, thì có khác gì Ngọc tiêu tiên Tử đâu ?

Nàng theo chân Lý thương Lan và Dương mộng Hoàn, vào nhà.

Nhà vắng người, Bách độc Ông biến mất tăm dạng.

Cửa sổ phía hậu mở toang, Châu nhược Lan nghĩ ngay là Bách độc Ông do cửa đó mà đi rồi.

Lý thương Lan mỉm cười :

— Biết mà ! Lão phu cũng nghĩ thế nào lão ấy cũng bỏ đi !

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Cũng chẳng sao. Khi nào Ngọc tiêu tiên Tử đến đây, thì chúng ta sẽ gặp lão ấy.

Gian nhà trước, Lý Thương Lan chiếm ngự, Dương mộng Hoàn dìu Châu nhược Lan thẳng vào hậu đường.

Châu nhược Lan gọi Dương mộng Hoàn :

— Người thấy đó, Lý lão anh hùng tuổi đã cao, mà còn lận đận trên giang hồ, vì thương con gái mà phải lo liệu cho rể, người hãy hết sức săn sóc Lý dao Hồng, tuy tiếng là lo cho vợ, nhưng thực ra cũng là một cách báo đáp ơn nhạc trượng của người vậy.

Dương mộng Hoàn gật đầu.

Chàng dìu Châu nhược Lan đến ngồi nhà dành cho chàng.

Nhà chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn, vài chiếc ghế, hai bên vách, có giá đựng sách, sách rất nhiều.

Nhìn qua gian nhà, Châu nhược Lan chẳng thấy có dấu vết gì chứng tỏ có bóng dáng nữ nhân trong khung cảnh này, nàng mỉm cười hỏi :

— Người ở đây một mình à ?

Dương mộng Hoàn chưa kịp đáp, Trầm vân Phượng đột nhiên bước vào, giục :

— Mình đi thôi, Dương ca ca !

Nàng cầm một chiếc mành bạc trên tay.

Châu nhược Lan hỏi :

— Đi cùng ? Cùng ai ?

Trầm vân Phượng đáp :

— Biểu tỷ của Dương ca ca, tang bên ngoài trang, cách đây không xa lắm !

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan thốt :

— Cho ta đi với !

Cả ba rời khỏi trang, đến một gò mả, cỏ mọc xanh tươi Trầm vân Phượng bày giấy tiền, vàng bạc, trước mộ phần, rồi cả ba xếp hàng ngang, lâm râm khấn vái.

Bất quá vì tìm hiểu tỷ mà đi theo, rồi vì lễ độ mà thì thầm khấn vái chứ Châu nhược Lan có biết người chết là ai ? Cho nên khấn vái xong, nàng bước ra ngoài, nhìn lại thấy Dương mộng Hoàn trầm trầm gương mặt, đôi mắt đỏ hoe hoe.

Nàng gọi Trầm vân Phượng đến gần, hỏi nhỏ :

— Vị cô nương nằm dưới mộ kia, Trầm muội có biết mặt chăng ?

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Tiểu muội không hề gặp gỡ lần nào, lúc người còn sống. Bất quá, tiểu muội chỉ biết, người bất hạnh là một bóng tỷ của Dương ca ca, cả hai cùng thương mến nhau từ thuở ấu thơ, cả hai cùng lớn lên trong một bầu không khí, người mất đi trong khi Dương ca ca học nghệ tại Huyền đô Quán.

Châu nhược Lan nhìn sang Dương mộng Hoàn, muốn nói gì đó, lại thôi.

Dương mộng Hoàn đứng lặng người, đăm đăm nhìn nấm mồ một lúc, rồi vén vạt áo, quỳ xuống, lay hay lạy, đoạn đứng lên thốt :

— Hoàng hôn sắp xuống rồi, mình trở về trang thôi !

Khi cả ba về đến Trang, thì người nhà đã đốt đèn lên rồi.

Trầm vân Phượng gọi Châu nhược Lan :

— Tiểu muội đưa tỷ tỷ đi xem gian phòng dành cho tỷ tỷ nhé !

Châu nhược Lan trố mắt :

— Làm gì có gian phòng dành cho ta ? Dành từ lúc nào ? Ta chỉ là khách, nghỉ phòng nào lại chẳng được ?

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Dành từ lâu lắm rồi, chẳng phải tạm dở sơ sài như có biết là tỷ tỷ đến đây hôm nay, làm khách. Tiểu muội và Lý tỷ tỷ tự tay bày trí đấy !

Châu nhược Lan phì cười :

— Thế chắc hai người có học khoa vị bốc tiên tri, biết được có ngày ta đến đây làm khách !

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Gian phòng đó, bày trí ra, để cho tỷ tỷ vĩnh viễn trụ cư chứ chẳng phải tạm thời tương ngụ với tư khách nhân đâu, Tiểu muội và Lý tỷ tỷ, ngày đêm mong mỏi, tỷ tỷ sẽ hồi tâm chuyển ý, rồi chấp thuận về đây chung sống với bọn tiểu muội. Thủy nguyệt sơn Trang là gia đình của ba chúng ta, đó Châu tỷ tỷ ạ !

Châu nhược Lan cau mày, không nói gì nữa.

Trầm vân Phượng không nhìn nàng, cứ đốt một ngọn đèn rồi gọi :

— Đi theo tiểu muội đây, tỷ tỷ !

Nàng đi trước, Châu nhược Lan theo sau.

Nói là gian phòng, chứ thực sự là một ngôi nhà, có phòng ngủ, phòng khách, bày trí cực kỳ trang nhã, không hoa lệ lắm nhưng rất tinh khiết, một nơi lý tưởng cho những nữ nhân có tâm hồn thoát tục.

Châu nhược Lan im lặng quan sát khắp nơi, gương mặt lạnh như tiền.

Không đợi Châu nhược Lan nói gì, Trầm vân Phượng cất tiếng :

Đây là tân phòng của tỷ tỷ !

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Trầm muội bây giờ thay đổi quá nhiều, ăn nói có vẻ văn hoa hơn xưa, gần như xa rời thực tế !

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Tỷ tỷ nói thế chứ tiểu muội lúc nào cũng thành thật.

http://tieulun.hopto.org

nói lên những lời phát xuất tự đáy lòng. Ngày nào, tiểu muội và Lý tỷ tỷ cũng đến đây, tuồng tượng như có Châu tỷ tỷ, để thỉnh an !

Châu nhược Lan thở dài :

— Các ngươi làm thế, người ngoài có ai biết chăng ?

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Có chứ ! Công công, bà bà đều biết. Các nữ tỳ đều biết!

Châu nhược Lan lại thở dài :

— Các ngươi hồ đồ thế, ta còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ ?

Trầm vân Phượng cười nhẹ :

— Bà bà từng giục tiểu muội tìm cách nào thỉnh cho được tỷ tỷ đến đây, người hết sức ái mộ tỷ tỷ !

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Ta không ngờ các ngươi có thể làm một việc vô cùng hồ đồ như vậy !

Trầm vân Phượng chỉnh sắc mặt :

— Tiểu muội cùng Lý tỷ tỷ, đã phát nguyện từ ngày về gia đình Dương ca ca, là nhường ngôi chính thất cho Châu tỷ tỷ !

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Các ý đó, do ngươi hay do Lý đạo Hồng ?

Trầm vân Phượng đáp nhanh :

— Do cả hai !

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Trầm muội có biết là mình đã làm một việc hết sức vô ý thức không ? Một sự việc có tầm quan trọng như vậy, lại dám thực hiện một cách công khai, nếu được truyền bá ra ngoài, thì kẻ hiếu sự trên giang hồ sẽ thêm thắt mà thêm bớt nhiều, làm hại đến danh dự của tỷ, ta còn làm sao nhìn người đời cao mặt được ?

Trầm vân Phượng thấy nàng phẫn hận, không dám nói năng gì cả.

Trên vách, có một bức họa, giống nàng như tạc, nàng nhìn bức họa đó, day qua Trầm vân Phượng, tiếp nối :

— Ngươi chất phát, thật thà, nghĩ sao làm vậy, nghĩ chẳng đáng trách cho lắm, nhưng Lý đạo Hồng, dù sao cũng già dặn hơn ngươi, tại sao nàng không ngăn trở ngươi, mà lại còn phụ hoa theo ? Đến cả Dương mộng Hoàn, hẳn nhiên là hắn cũng phải hiểu sự tình quan trọng lắm chứ, tại sao hắn không ngăn trở các ngươi ? Thế là nghĩa gì ? Thật là khả ố !

Một lúc lâu, chừng như cơn giận dịu lại phần nào, nàng nhẹ giọng thốt :

— Sự việc đã lỡ như vầy rồi, ta còn biết nói làm sao ?

Trầm vân phượng cúi đầu, nhận tội :

— Sự việc, thực ra, chỉ do mỗi một mình tiểu muội, chẳng can gì đến Lý tỷ tỷ và Dương ca ca, nếu Châu tỷ tỷ có trách phạt, thì xin trách phạt tiểu muội. Tiểu muội cam tâm nhận lãnh mọi hình phạt nhất định chẳng hề oán hận !

Châu nhược Lan đưa tay chỉ bức tượng :

— Dẹp bức tượng đó, và tự hậu không được đề cập đến việc nầy !

Trầm vân Phượng thốt :

— Bức tượng tuy không đẹp, nhưng từng ghi nhận bao kỷ niệm êm đềm của bọn tiểu muội. Chẳng hạn, có một lần Dương ca ca luyện công, đến một chỗ bất thông, Dương ca ca, nghĩ mãi không thấu triệt nổi, luôn ba ngày đêm, chẳng ăn, chẳng uống, nhưng vào đến đây rồi, nhìn bức tượng tỷ tỷ, trầm tư, bất giác thức ngộ ngay điều nan giải, Rồi từ đó, mỗi lần gặp điều chi khó khăn, là Dương ca ca lại vào đây nhìn bức tượng, như hỏi ý kiến, tức khắc tìm được giải đáp.

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Bức tượng là vật vô tri, đâu có thể đóng vai trò cố vấn được ?

Trầm vân Phượng đáp :

— Tuy là vật vô tri, song có một quyền lực nhiệm mầu. Cho nên, đạp bức tượng đi, có khác nào bọn tiểu đệ mất một người tri kỷ....

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Ngươi nói toàn là những việc hồ đồ !

Rồi nàng ngồi xuống một chiếc ghế, tiếp :

— Ngươi và Lý dao Hồng dàn cảnh như thế này, thực ý để làm gì ?

Trầm vân Phượng thốt nhanh :

— Mong ước một ngày nào đó, tỷ tỷ về đây sống chung với hai chúng tôi !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ta về đây với danh nghĩa gì ?

Trầm vân Phượng chính sắc :

— Tiểu muội đã nói rồi ! Dương ca ca từ lâu hết sức ái mộ tỷ tỷ, nhưng chẳng dám nói ra...

Châu nhược Lan chận lời :

— Ta không ngờ ngươi càng ngày càng to gan, dám nói những lời chưa ai dám nói với ta ! Rất có thể một ngày nào đó...

Trầm vân Phượng u buồn ra mặt :

— Tỷ tỷ cứ đánh chết tiểu muội đi, nhất định tiểu muội không hề hoàn thủ. Bất quá, tiểu muội nói lên những gì chất chứa từ lâu, nói được đêm nay rồi, có chết cũng vui. Bình sanh, tiểu muội chỉ sợ không có dịp nói được thôi !

Châu nhược Lan nghiêm giọng :

— Chúng ta sống bên nhau trong nhiều năm, chẳng lẽ ngươi không biết ta như thế nào sao ?

Trầm vân Phượng đáp liền :

— Biết chứ, tỷ tỷ là người rất tốt, cho nên tiểu muội và Lý tỷ tỷ chẳng phút giây nào quên tỷ được. Mà Dương ca ca cũng luôn luôn tưởng nhớ...

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Tỷ tỷ niệm tình tiểu muội còn nhỏ tuổi, chất phát, ngây thơ, bình sanh chưa hề biết nói nhiều, nhưng hôm nay phải nói nói cho hết tâm tình.,,

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Thì ngươi cứ nói, nhưng đừng thấy ta hòa dịu mà toan nhân một nói mười, như vẽ đầu loang, dần dần lớn rộng.

Trầm vân Phượng tiếp :

— Tiểu muội kể chuyện vợ chồng của tiểu muội !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ta biết thế nào rồi ngươi cũng đề cập đến việc đó !

X

CHƯƠNG LXXX

LẠI MỘT BẤT NGỜ

Trầm vân Phượng tiếp :

— Đêm động phòng, tiểu muội cùng Lý tỷ tỷ không bằng lòng chung giường với Dương ca ca, do đó chàng phải ngủ một nơi thơ puòng, Rồi từ đêm đó đến nay, chàng vẫn ngủ như vậy luôn,

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Hôn nhân là đại lễ của con người, sao các ngươi dám như vậy ?

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Chị em tiểu muội đặt thành vấn đề, nếu chàng không giải huyết được vấn đề đó thì việc vợ chồng mãi mãi sẽ là hữu danh vô thực.

Châu nhược Lan lấy làm lạ :

http://tieulun.hopto.org

— Trong năm năm nay, Dương mộng Hoàn không giải quyết nổi vấn đề đó à ?

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Không !

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút :

— Vậy là một vấn đề quá khó ! Ngươi hãy nói cho ta nghe xem, ta suy nghĩ để giúp hắn giải quyết.

Trầm vân Phượng gật đầu :

— Trên thế gian này, chỉ có mỗi một mình Châu tỷ tỷ là có thể giúp chàng thôi !

Châu nhược Lan trầm ngâm một lúc :

— Chắc là một vấn đề thuộc vũ công ?

Trầm vân Phượng cười nhẹ :

— Không phải đâu ! Bọn tiểu muội thách chàng làm cách nào cưới cho được tỷ tỷ, đưa về Thủy Nguyệt Sơn Trang, lúc đó mới chịu ăn nằm với chàng.

Châu nhược Lan cau mày, khoát tay :

— Bỏ việc đó đi, đừng nói nữa. Bây giờ, ta muốn xem phong thơ của Đào ngọc Bội, cho biết hắn muốn gì !

Trầm vân Phượng chưa chịu bỏ, song thấy thần sắc của Châu nhược Lan nghiêm lạnh quá, chẳng dám nói gì thêm.

Châu nhược Lan lấy phong thơ, bóc ra, đưa gần đèn, đọc nàng không quên kéo Trầm vân Phượng đến gần, cả hai cùng xem :

— Dương mộng Hoàn quả là kẻ tam sanh hữu hạnh, nên, mới được cô nương hết lòng giúp giật, cho nên hắn mới thành danh trên giang hồ, được vũ lâm tôn trọng. Còn Đào ngọc Bội nầy, kém may mắn, đơn thân, độc lực, tạo dựng cơ đồ tuy có khó khăn, nhưng cái triển vọng bá nghiệp có cơ thành sự thực lắm.

Xem đến đó, Trầm vân Phượng hừ một tiếng :

— Hắn cuồng ngạo quá, dám nuôi mộng vá trời !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Hắn còn sống ngày nào, là vũ lâm còn nặng họa ngày ấy !

Cả hai lại đọc tiếp :

— Cứ theo đại cuộc ngày nay, thì chỉ có mỗi một mình cô nương là có thể đối phó với Ngọc Bội nầy. Dương mộng Hoàn bất quá là một tay lục lục thường tài, uổng mang chút hư danh chứ làm gì có thực lực ? Còn như Lam tiểu Điệp thì nàng đã đạt đến tột đỉnh công phu rồi chẳng bao giờ nàng vượt bậc nổi. Với pho Quy Nguơn Bí Kíp trong tay, Đào ngọc Bội nầy tin rằng trong vòng một năm sau, Ngọc Bội sẽ có thừa sức thắng cô nương. Cô nương là người thông minh, hẳn phải hiểu là Ngọc Bội không nói ngoa.

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút, rồi xem tiếp :

— Cô đơn ngay từ thuở ấu thơ, sống nhờ nơi tình thương của người, dù không oán đời, hận thế, Ngọc Bội nầy đã sanh tánh cô tịch mất rồi. Bởi cô tịch, nên càng dễ kỵ Dương mộng Hoàn, hắn là ai, lại ngang nhiên đoạt tình, cướp ái của Ngọc Bội ? Sau lần ẩn tích nầy, để luyện công, tập võ, Ngọc Bội sẽ tái hiện trên giang hồ, nhất định sẽ khuynh đảo càn khôn, xoay vần vũ trụ, lấy máu nhuộm vũ lâm, trước cùng cô nương so tài tại Bạch trượng Phong, sau diệt trừ Dương mộng Hoàn đoạt lời những giai nhân quanh hắn, trong số có cô nương..

Châu nhược Lan phẫn nộ, nhưng cố dằn lòng, chỉ cười lạnh :

— Đào ngọc Bội không tự xét mình là một kẻ bạc hạnh, vô nghĩ, dám buông lời cuồng ngạo, thật khá ố ! Còn đoạn thơ cuối, ta chẳng cần xem tiếp !

Nàng đưa tờ thơ lên gần lửa đèn.

Trầm vân Phượng giật lại, thốt :

— Cứ xem hết, xem cho biết hắn còn nói gì nữa, đừng nóng nảy, Châu tỷ tỷ !

Cả hai lại đọc tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Ngọc Bội tự hiểu, trong quá khứ, có nhiều hành vi đẹp. Ngọc Bội không xứng đáng với cô nương, nhưng luận về kém tài, thì trong vũ lâm ngày nay, còn ai hơn Ngọc Bội? Lấy cái bay, bù cái dở, hắn cũng được lắm chứ, cô nương? Giả sử may mắn được cô nương đoái hoài, thì Ngọc Bội nhất định tìm nơi ẩn náu, cùng cô nương tận hưởng khoái lạc nhân sanh...

Trầm vân Phượng thở dài :

— Con người xảo trá như hắn, là cùng! Năm xưa, Đồng sư tỷ vì hắn mà phản bội sư môn, cùng hắn đi khắp ven trời góc biển, rất mực yêu thương hắn, nhưng hắn lại phụ phàng, Đồng sư tỷ trong cảnh dở sống dở chết. Giờ đây, hắn lại dùng lời ngọt dịu, toan dụ dỗ Châu tỷ tỷ!

Châu nhược Lan cười mỉa :

— Chỗ bại hoại của hắn, ta còn biết nhiều hơn Trầm muội!

Trầm vân Phượng xem tiếp :

— Nếu cô nương dành cho Ngọc một chút cảm tình, tức là cô nương cứu giải kiếp vận vũ lâm khỏi cơn hoạn họa, ít nhất cũng có mấy trăm người được sống sót trên thế gian. Cô nương thấy đó, Ngọc Bội được hân hạnh, vũ lâm được hân hạnh, thiết tưởng còn ai không ca tụng đại đức của cô nương?

Đọc xong tờ thơ, Trầm vân Phượng hỏi :

— Đốt hay để tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Để mà làm gì chứ ? Trầm muội cũng không nên cho Dương mộng Hoàn biết việc này..

Trầm vân Phượng đưa mãnh giấy vào lửa đèn.

Châu nhược Lan thốt :

— Lúc có Bí Kíp Quy Nguơn trong tay, thì Lam tiểu Điệp còn nhỏ tuổi quá, hơn nữa, cách thức luyện tập vũ công của nàng, khác hẳn mọi người.,.

Trầm vân Phượng hỏi :

— Khác chỗ nào ?

Châu Nhược Lan đáp :

— Người ta, từ chỗ dễ đi lần đến chỗ khó, còn nàng thì trái lại, từ chỗ khó đi lần đến chỗ dễ, nàng lại vô tâm xem xét kỹ lưỡng pho Bí Kíp đó, thành ra không phát hiện được đoạn văn bí mật, theo chỗ ta ức đoán, thì ngoài cách luyện tập cho chân khí nghịch hành, pho bí kíp đó còn ghi chú nhiều môn vũ công kỳ diệu khác.

Trầm vân Phượng buột miệng kêu lên :

— Vậy là Đào ngọc Bột nói rằng, trong vòng một năm nữa hắn sẽ thắng tỷ tỷ, lời nói đó không ngoa !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Cho nên ta tìm đến Thủy Nguyệt Sơn Trang, là cốt hội họp Lam tiểu Điệp và vợ chồng Trầm muội, cùng nhau nghiên cứu vũ công, hầu đối phó với Đào ngọc Bội sau này !

Trầm vân Phượng thở dài :

— Lam cô nương còn có thể tiếp trợ tỷ tỷ. Dương ca ca còn có thể giúp ích tỷ tỷ phần nào, chứ tiểu muội thì có làm gì được ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Đừng nói thế. Tuy vũ công của người kém thật, nhưng trí tuệ có thừa, việc nghiên cứu, chỉ cần trí tuệ chứ đâu cần vũ công ? Đợi Lam tiểu Điệp đến đây rồi, mình sẽ hoạch định phương pháp.

Cả hai trò chuyện mãi đến canh năm, đoạn cùng nhau ngồi xếp bằng tròn, điều tức.

Dương mộng Hoàn thức sớm, rửa mặt, thay áo xong, bước ra ngoài, luyện tập như thường lệ, rồi bách bộ, nhìn cảnh bình minh.

Một lúc lâu, chàng sắp sửa trở vào nhà, bỗng thấy một con ngựa phi nước đại trên đường dài, thẳng đến sơn trang.

http://tieulun.hopto.org

Ngồi trên lưng ngựa, là một trang đại hán vận y phục chẹt.

Dương mộng Hoàn kinh dị, thầm nghĩ mới sớm tinh sương sao lại có người rong ngựa đến đây ?

Chàng ngầm vận công, giới bị.

Con ngựa chừng như không có giây cương kềm chế, nên suýt dâm vào Dương mộng Hoàn.

Dương mộng Hoàn lách mình qua một bên, chụp vào bờm nó, giữ cứng nó lại. Người ngồi trên lưng nó, như mất thăng bằng, vội tung bổng mình lên, vọt về phía trước.

Dương mộng Hoàn vọt theo, chụp nhanh người đó, bỗng chàng giật mình, nhận ra y quá suy nhược, chừng như chỉ còn hơi hóp thở.

Nhanh như chớp, chàng đặt bàn tay hữu nơi hậu tâm của người đó, chuyển nội lực sang, cầm hơi cho y.

Đại hán bừng tỉnh nhìn chàng, thở dài, hỏi :

— Phải Dương đại hiệp đây chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tại hạ đây ! Huynh đài là ai ? Tại sao lại thọ trọng thương như thế này ?

Đại hán há miệng, toan nói gì, nhưng lời không thoát ra, Hắn ấm ử một lúc mửa, lại mấy búng máu, rồi hôn mê liền.

Dương mộng Hoàn đưa tay kia, sờ mạch hắn, nghe hơi thở vẫn còn, nhưng quá yếu, chàng bế hắn lên, mang vào trang, đến một nhà yên tịnh, đặt hắn lên giường rồi dùng phương pháp cấp cứu, tiếp lực cho hắn hồi tỉnh lại.

Nhưng, chàng là ở đủ cách, qua một lúc lâu, đại hán vẫn mê mang trầm trầm. Chàng đứng dậy, dừng tay, bước ra ngoài về ngôi nhà riêng của chàng :

Qua căn sân, chàng gặp Trầm vân Phượng đang luyện kiếm, chàng hỏi :

— Châu tỷ tỷ đã thức chưa, Trầm muội ?

Trầm Vân Phượng gật đầu :

— Châu tỷ tỷ đang ở hậu viên.

Dương mộng Hoàn vẫy tay :

— Theo ngu huynh. Nơi huynh muốn gặp Châu tỷ tỷ.

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Tiểu muội luyện chưa xong. Dương ca ca cứ đi một mình đi, chẳng lẽ một mình lại chẳng dám gặp Châu tỷ tỷ sao ?

Dương mộng Hoàn nóng nảy vì trường hợp của đại hán, nên không nài ép nàng lâu, vội vả đi về phía hậu viên.

Châu nhược Lan đang đứng lặng, nhìn hoa, đón gió.

Chàng bước đến gần, cất tiếng gọi :

— Châu tỷ tỷ !

Châu nhược Lan từ từ đưa lại :

— Có việc gì sớm thế ? Sao không bảo Trầm muội cùng đi vào đây ?

Dương mộng Hoàn đáp nhanh :

— Tiểu đệ có sự khó nghĩ, muốn gặp tỷ tỷ. Trầm muội bận luyện kiếm, không cùng đi được, bảo là tỷ tỷ ở tại đây.

Thấy vẻ mặt chàng khác thường, Châu nhược Lan hơi lấy làm lạ hỏi :

— Trầm muội có nói gì với ngươi chăng ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Không !

Rồi chàng thuật lại việc gặp đại hán.

Châu nhược Lan hỏi :

— Ngươi có nhận ra đại hán đó là chăng ?

Dương mộng Hoàn lại lắc :

— Không ! Đại hán hoàn toàn xa lạ !

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút :

— Kỳ quái ! Đào ngọc Bội còn mang thương thế, quyết chẳng khi nào dám sanh sự tại Thủy nguyệt sơn Trang trong lúc

http://tieulun.hopto.org

nầy, mà trên giang hồ, trừ hắn ra, còn ai đối đầu với chúng ta ?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Vì hoài nghi, nên tiểu đệ vào đây, hỏi ý kiến của tỷ tỷ.

Nàng hỏi :

— Sau ngươi không đến gặp nhạc trượng của ngươi ? Lý lão anh hùng là người giàu kinh nghiệm giang hồ hơn ta, có thể người giúp ích cho ngươi nhiều...

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ nàng có lý, vội vòng tay chào biệt nàng rồi quanh mình, định đi tìm Lý thương Lan.

Bỗng, Châu nhược Lan hét to :

— Khoan đi !

Dương mộng Hoàn giật mình, dừng lại.

Châu nhược Lan cao giọng :

— Ta chẳng phải là người thường, đến nhà ngươi, là vì đại nghĩa vũ lâm, chứ chẳng phải vì tình cảm riêng tư, từ nay, ngươi hãy thận trọng, giữ sự kiềm nghi, không được đơn độc tự tiện vào hậu viên, là nơi ta tạm ngụ.

Dương mộng Hoàn sửng sờ, lâu lắm, chàng mới thốt được mấy tiếng :

— Châu tỷ tỷ dạy rất phải !

Châu nhược Lan dịu thái độ, điểm nhẹ một nụ cười :

— Nếu có Trầm muội cùng đi, thì bất cứ giờ khắc nào, ngươi cũng có thể đến gặp ta.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ nhớ !

Rồi chàng đi luôn.

Nhìn theo bóng chàng, Châu nhược Lan hơi hối hận đã quá thẳng lời.

Phần Dương mộng Hoàn thì chàng suy nghĩ mãi, chẳng biết mình đã làm gì khiến nàng phật ý, đến độ đối xử

quá nghiêm lạnh như vậy. Chàng đi ngay đến ngôi nhà dành cho Lý thương Lan, bước vào, thấy lão anh hùng đang ngồi nơi ghế, vội vái sát đất, thốt :

— Tiện tế kính chào nhạc trượng đại nhân !

Lý thương Lan gật đầu :

— Ngươi đến rất đúng lúc, chính ta đang muốn gặp ngươi thương tượng mấy điều.

Dương mộng Hoàn đứng một bên, cung kính hỏi :

— Nhạc trượng có điều chi phân phó ?

Lý thương Lan hỏi :

— Vừa rồi, bọn Xuyên trung tứ Xú có cho ta biết, quanh Thủy nguyệt sơn Trang có nhiều nhân vật vũ lâm xuất hiện, điều đó quả thật như thế chăng, và do nguyên nhân nào ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Tiện tế chưa hay biết việc đó. Bình thường, quanh đây ít có người bén mảng, nhưng hiện tại thì...

Lý thương Lan lại hỏi :

— Ngươi có cùng Châu cô nương bàn qua trường hợp của Đào ngọc Bội chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Có !

Lý thương Lan suy nghĩ một chút :

— Đào ngọc Bội đã bình phục chưa ? Hắn có thể cùng người giao đấu trong một ngày gần đây chăng ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Theo sự nhận xét của Châu cô nương thì hắn thọ thương nặng lắm, trong vòng vài tháng trở lại đây, hắn không thể vọng động.

Lý thương Lan trầm giọng :

— Ngươi suy nghĩ kỹ xem, ngoài Đào ngọc Bội ra, có còn ai khác, đối đầu với người chăng ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Tiện tế không hề gây thù kết oán với người trên giang

http://tieulun.hopto.org

hồ, nếu có người nào đó, định đối đầu với tiện tế, thì quả thật là trên cả sự hiểu biết của tiểu tế vậy.

Lý thương Lan gật đầu :

— Nếu thế, đúng là Đào ngọc Bội đã tạo một cảnh giả cho người ta đã sai bọn Tứ Xú đi điều tra rồi. Khi nào bọn chúng trở về, biết được sự thực hư như thế nào, mình sẽ quyết định sau.

Bỗng có tiếng vó ngựa vang lên, từ xa xa vọng đến, rồi một con ngựa chạy thẳng vào trang.

Lý thương Lan cấp tốc bước ra ngoài. Dương mộng Hoàn hấp tấp theo sau.

Ra đến bên ngoài, chàng nhận ra Trịnh khai Văn, liền vòng tay chào :

— Trịnh huynh ! Trịnh huynh đến đây một mình ?

Trịnh hai Văn đứng đó, sừng sững như trồng, ngây người lâu lắm, chẳng thốt tiếng nào.

Dương mộng Hoàn bước tới, cịch nắm cổ tay y, bất thình lình, y dào dảo người rồi ngã chúi xuống.

Dương mộng Hoàn kinh hãi, đưa tay đỡ y, rồi đặt y nằm xuống thảm cỏ.

Chàng đưa tay sờ ngực, nghe hơi hổn hển, nhưng rất yếu.

Lúc đó, Lý thương Lan từ ngoài trang, trở vô. Chàng hỏi :

— Nhạc trượng có phát giác ra điều chi chăng ?

Lý thương Lan đáp :

— Một con ngựa chở Trịnh khai Văn đến đây, rồi chạy đi liền.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Nhạc trượng có đuổi theo con ngựa chăng?

Lý thương Lan gật đầu :

— Ta đã dùng chiếc trượng này, đập chết nó rồi.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Như vậy là có kẻ nào đó, định gây việc khó cho chúng ta !

Lý thương Lan hừ một tiếng :

— Chắc chắn như vậy rồi ! Điểm thương những nhân vật vũ lâm rồi cho ngựa chở đến Thủy Nguyệt Sơn Trang ! Với dụng ý gì chứ ?

Vừa lúc đó, năm con ngựa lại chạy đến, vọt qua cổng trang, rồi dừng vó. Trên lưng mỗi con ngựa có một người, niên kỷ bất đồng, nhưng người nào cũng có mang vũ khí.

Những người đó, ngồi trên lưng ngựa, cứng đờ, chẳng ai nói tiếng nào, chẳng ai làm một động tác nào. Điều đó, chứng tỏ họ đều bị điểm huyệt như nhau.

Dương mộng Hoàn trầm giọng, hỏi Lý thương Lan :

— Mình phải làm sao đây với những người này, hở nhạc trượng ?

Lý thương Lan thở dài :

— Nếu sự việc xảy ra trong thời kỳ mười năm trước, thì ta chẳng cần suy nghĩ...

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Nhưng, người có thanh danh trong đại trên giang hồ, thì dù biết là có kẻ âm mưu phá hoại, cũng phải cố nhẫn nại sau đó sẽ tìm cách hóa giải !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Nhạc trượng dạy rất phải. Tiện tế đưa họ xuống ngựa rồi tìm cách chữa trị cho.

Tuy kinh nghiệm cơ thừa, gặp trường hợp này, Lý thương Lan cũng dành thúc thủ vô phương đối phó.

Trong khi Dương mộng Hoàn đỡ những người đó xuống thì nhiều tiếng vó ngựa khác lại vang lên, rồi bốn năm con ngựa nữa, cũng vào trang, trên lưng ngựa cũng có người, đồng tình trạng như mấy người trước.

Lý thương Lan đột nhiên thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Mấy con ngựa này, xem chừng được xuất phát từ một nơi không xa đây lắm. Ta muốn đi một vòng, quan sát tình hình...

Dương mộng Hoàn nhìn lão :

— Nhưng các vị huynh đệ Xuyên Trung đã đi rồi ?

Lý thương Lan gật đầu :

— Đúng vậy. Chúng xưa nay hành động rất nhanh nhẹn, tại sao hôm nay lại ra đi đã lâu rồi mà vẫn chưa trở về ? Ta lo lắng cho chúng...

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Đã quyết định nhẫn nại tiếp nhận, thì tiện tế cứ tiếp nhận, xem chúng còn giở cái trò ấy đến lúc nào mới dứt !

Rồi chàng lại dở mấy người kia xuống ngựa luôn.

Ngựa cứ chạy tới, hết đoàn nầy đến đoàn khác, trong một thời gian ngắn, người nằm chật cả một gian nhà.

Dương mộng Hoàn đếm qua, luôn cả Trịnh khai Văn, đúng là hai mươi bốn người.

Lý thương Lan tỏ vẻ lo ngại :

— Ta xem tình hình càng lúc càng nghiêm trọng lắm đó. Những người này, chúng ta chẳng thể để lại đây...

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Nhạc trượng nghĩ rằng, họ không phải bị điểm huyệt ?

Lý thương Lan đáp :

— Có thể họ không bị điểm huyệt, mà lại bị một loại độc dược gì chế ngự...

Dương mộng Hoàn tặc lưỡi :

— Rất tiếc, chẳng có Bách độc Ông tại đây ! Chắc chắn lão ấy nhận được họ bị loại thuốc gì ?

Lý thương Lan bảo :

— Ngươi cấp tốc mời Châu cô nương đến đây !

Dương mộng Hoàn đi liền, nhưng Châu nhược Lan đã trở về phòng rồi. Chàng đi luôn đến đó, gần đến nơi, chợt nhớ ra nàng đã chỉnh chàng trước đó, vội đi tìm Trầm vân Phượng rồi hai vợ chồng dắn nhau đến phòng Châu nhược Lan.

Nàng đang điều tức, nên cả hai phải chờ một lúc lâu.

Khi nàng mở mắt ra, thấy chàng, liền hỏi :

— Có việc gì, ngươi đến tìm ta ?

Dương mộng thuật sơ lược việc vừa rồi.

Châu nhược Lan hỏi :

— Sao ngươi không hỏi Lý lão anh hùng, lại hỏi ta ? Ta đâu giàu kinh nghiệm bằng người ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Tiểu đệ vâng lịnh nhạc trượng đến đây gặp tỷ tỷ !

Châu nhược Lan trầm ngâm một lúc :

Những người đó không nói năng gì được sao ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Chẳng những không nói được tiếng gì, mà cũng không cử động được.

Châu nhược Lan cau mày :

— Ngươi có áp dụng các phương pháp cấp cứu chứ ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Có, nhưng vô hiệu quả !

— Được rồi, ta sẽ ra đó, xem sự thể như thế nào.

Dương mộng Hoàn đi trước, nàng thong thả theo sau, đến nơi, nhìn qua khắp những nạn nhân, nàng hỏi Lý thương Lan :

— Lão tiền bối có nhận ra những người nầy chăng ?

Lý thương Lan lắc đầu :

— Không. Lão phu đã xem qua tình trạng mỗi người, nhưng chẳng thấy dấu vết gì, chứng tỏ họ bị điểm thương cả.

Châu nhược Lan lại cau mày :

— Tại sao tất cả đều được đưa đến đây ?

Nàng cúi mình xuống, đặt tay trên ngực một đại hán

http://dtdan.tripto.org

áo đen, nghe một lúc, lắc đầu :

— Kỳ quái ! Khó hiểu vô cùng.

X

CHƯƠNG LXXXI

SỨ GIẢ TÂY TRÚC

Lý thương Lan đứng một bên, thốt :

— Theo lão phu nhân xét, thì những người này không thọ thương vì bị điểm huyệt.

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Hiện tại, tôi chưa có thể kết luận được.

Nàng quan sát luôn bảy tám người nữa, đoạn đứng lên, hỏi :

— Còn những con ngựa ?

Lý thương Lan đáp :

— Ngựa đưa họ đến đây, liền trở lại.

Châu nhược Lan nhìn lão :

— Lão tiền bối có ý kiến như thế nào ?

Lý thương Lan thở dài :

— Chính lão phu đang hoang mang vô cùng, chẳng hiểu được nẻo khúc sự tình, nên mới sai tiểu tế mới có nương đến đây...

Châu nhược Lan cau mày :

— Phàm ai ra toàn tử này, nếu không bị điểm huyệt, hẳn phải bị một loại độc dược nào đó, hoặc giả bị một môn công kỳ diệu gây tổn thương, nhưng xét trên mình những người này, chúng ta không thấy dấu vết gì giúp chúng ta suy đoán cả, bây giờ chỉ còn có cách là chờ xem mọi điều tiên sắp tới như thế nà ...

Nàng day qua Dương mộng Hoàn :

— Trong sơn trang, có ngôi nhà nào vững chắc, tạm dùng làm nhà lao được chăng ?

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Để làm gì, tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Chúng ta không thể giết những người này, nhưng tất cả đều biết võ công, để họ tự do thong thả, khi tỉnh lại, biết đâu họ sẽ chẳng nghi ngờ chúng ta mà vọng động ?

Dương mộng Hoàn ạ một tiếng :

— Giam họ một nơi là thượng sách. Tỷ tỷ sáng suốt quá ! Nơi hậu viện, có một tòa thạch thất, xây toàn bằng đá xanh, rắn chắc vô cùng, tòa nhà cũng không hẹp gì, có thể giam mấy người này vẫn còn thừa chỗ !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Biện pháp quyền, dù sau này họ có phiền oán chúng ta, cũng đành vậy, chẳng còn cách nào khác hơn !

Dương mộng Hoàn thốt :

— Vậy thì liều để đưa họ vào đó, ngay bây giờ.

Cứ mỗi lượt, chàng mang hai người, trong khoảnh khắc, tất số nạn nhân đều được di chuyển vào tòa thạch thất.

Châu nhược Lan đề nghị, đặt người canh gác cẩn thận.

Dương mộng Hoàn lộ vẻ khó khăn :

— Người trong sơn trang đã đi nơi khác hết rồi, hiện tại chẳng còn ai...

Châu nhược Lan nhìn thoáng qua Lý thương Lan :

— Lão tiền bối có cần theo bốn hiệp sĩ đất Xuyên Trung chứ ?

Lý thương Lan gật đầu :

— Có, nhưng hiện tại họ đã xuất ngoại công tác, lão phu đang chờ đợi họ trở về đây.

Châu nhược Lan tiếp :

— Ban ngày thì chẳng đáng ngại cho lắm, nhưng về đêm, cần phải có người canh gác, để phòng mọi biến cố trong số người bị giam giữ tại thạch thất :

Lý thương Lan hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Có lẽ cô nương nghi ngờ bọn nầy giả mạo thọ thương rồi đợi đêm xuống, sẽ hành động?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Hiện tại, tôi chưa nắm được yếu tố nào để dựa vào đó mà kết luận, song dù sao thì dè dặt bao giờ cũng có lợi. Họ là những người hoàn toàn xa lạ với chúng ta, thì trong khi chưa biết được họ là thần hay thù, chúng ta không nên quá tin tưởng vào họ.

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Khi nào bốn hiệp sĩ trở về, lão tiền bối nhờ họ luân phiên canh gát, xem động tịnh của bọn đó.

Lý thương Lan gật đầu :

— Nếu đêm nay họ không về kịp, thì lão phu đảm nhận phần việc canh gát cho.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Làm gì có việc phải nhọc đến lão tiền bối ? Bọn vản bối tới đây không thể là công việc đó sao ?

Lý thương Lan lắc đầu :

Lão phu già rồi, chẳng cần tiến lâm chi nữa, các ngươi còn trẻ, cần tập luyện ngày đêm, một tất quang âm một tấc vàng, không nên vì những việc nhỏ nhặt mà phí bỏ thời giau rất quý.

Châu nhược Lan cúi đầu chào Lý thương Lan, rồi trở về phòng, trước khi đi, nàng dặn dò Dương mộng Hoàn, có điều chi lạ, hãy đến thông báo cho nàng biết.

Nàng đi rồi, Dương mộng Hoàn than với Lý thương Lan :

— Chẳng rõ tại sao, Châu cô nương lại đổi thái độ đối với tiện tè...

Lý thương Lan gạt ngang :

— Việc của các ngươi, trong lứa tuổi trẻ trung, tùy tiện

cư xử với nhau sao cho hợp lý thì thôi, ta già rồi, chẳng hơi sức đâu mà nghe, đừng nói gì với ta cả.

Rồi lão trở vào nhà dành cho lão.

Dương mộng Hoàn thần thờ một lúc, nhìn ra xa xa, ngoài cổng, lẩm nhẩm :

— Giả sử từ đây tới chiều, cứ chốc chốc lại có ngựa đưa người đến, thì ta phải làm sao đây ?

Nhưng chàng đứng đó một lúc lâu, chẳng thấy động tịnh gì, liền trở về thư phòng.

Thủy nguyệt Sơn Trang bị bỏ phế từ lâu, hiện tại chẳng có một gia nhân nào lưu ngụ, kể cả bọn nhà bếp, giờ đây có mấy người ở, Trầm vân Phương phải lo cơm nước, quét dọn, chật vật suốt mấy ngày, cơm xong còn phải mang đến cho từng người, từng nhà, rồi dọn dẹp.

Dương mộng Hoàn cũng biết vậy, nhưng vì quá lo nghĩ về chuyện khác, chàng không an ủi nàng được một câu nào.

Thời khắc trôi qua, thái dương chênh bóng, rồi hoàng hôn xuống, đêm về. Dương mộng Hoàn không ngủ, chong đèn ngồi xem sách.

Đến canh ba, bỗng có tiếng hú từ xa vọng đến.

Dương mộng Hoàn giật mình, buông sách, tắt đèn, đứng lên, nghe ngóng một chút rồi đi ra hậu viên, đến tòa thạch thất.

Trong ngày, bọn Xuyên trung Tứ Xú không về, nên Lý thương Lan phải đích thân canh gát, như đã tự nguyện.

Chàng đến gần lão hỏi nhỏ :

— Có gì lạ chăng, nhạc trượng ?

Lý Thương Lan lắc đầu :

— Chẳng thấy gì cả !

Bên trong tòa thạch thất, xuyên qua khung cửa sổ, Dương mộng Hoàn nhìn vào, thấy mấy đại hán vẫn mê mang trầm trầm.

http://tieulun.hopto.org

Cha vợ, chàng rể im lặng bên nhau, chẳng ai nói với ai thêm tiếng nào.

Một lúc lâu, bỗng có tiếng trống vang lên, tiếng trống từ hướng Đông vọng đến. Dương mộng Hoàn toan vọt đi về hướng đó, làm một vòng quan sát nhưng, liền sau tiếng trống, lại có tiếng thanh la tiếp theo.

Âm thanh của trống và thanh la rất khác thường, mường tượng tiếng trống chiêng của hạng người chuyên môn hành khiến xác chết như các tay phù thủy vùng Quan Ngoại.

Lý thương Lan ghé mắt nhìn vào trong thạch thất, thấy có mấy người đang cựa cạy, nhưng lão cho rằng bất quá họ bị mê mang quá lâu, gân thịt phải co rúm, thành như họ cử động, chứ chẳng có gì quan trọng, do đó lão quyết định bằng mình trong nhà đêm, theo hướng phát ra tiếng trống chiêng quan sát.

Trong lúc lão vọt đi, bên trong tòa nhà đá, một đại hán cựa mình quá mạnh, làm ngã cây đèn, đèn tắt phụt.

Người trong tòa thạch thất của mạnh mình, là một biến cố lạ, chàng quay lại, toan gọi Lý thương Lan, nhưng lão đã đi quá xa rồi.

Trong phút giây, chàng có ý định vào trong thạch thất, kiểm soát từng người, nhưng nghĩ lại, làm như vậy là quá mạo hiểm, nên thôi, chỉ đứng bên ngoài theo dõi.

Bỗng có tiếng gió phục phất gió, rồi một bóng người từ phía Tây tiến đến.

Dương mộng Hoàn giới bị sẵn sàng, quát khẽ :

— Ai ?

Bóng đó đáp :

— Ta !

Bóng đó không xưng tên, nhưng nghe âm thinh, chàng nhận ra là Châu nhược Lan.

Chàng thốt nhanh :

— Tình thế không thuận lợi lắm (Còn nữa)

Chàng hỏi :

— Tỷ tỷ có nghe tiếng trống, tiếng chiêng vừa rồi chứ ?

Châu nhược Lan gật đầu.

Chàng tiếp nói :

— Tiếng trống, tiếng chiêng vang lên, những người trong thạch thất đều cựa cạy...

Châu nhược Lan nhìn vào trong nhà, hỏi :

— Sao chàng có ngọn đèn nào trong ấy vậy ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Có chứ, tại một đại hán quét chân, làm ngã, nên đèn tắt từ lâu.

Châu nhược Lan nhìn quanh, lại hỏi :

— Chỉ có mỗi một mình người tại đây thôi à ?

Dương mộng Hoàn cho biết là có nhạc trượng chàng, nhưng người đã chạy đi về hướng phát ra tiếng trống tiếng chiêng từ lúc chàng đến đây.

Bỗng, Châu nhược Lan đưa tay phớt qua mặt chàng. Theo hướng tay của nàng, chàng nhìn thấy một đại hán đang leo lên cửa sổ, tìm cách thoát ra ngoài.

Nhìn thấy kịp, nàng phóng ra một ngọn Thiên Cương chỉ bắn trúng đại hán đó, hắn ngã lộn nhào về phía trong.

Dương mộng Hoàn tặc lưỡi :

— Như vậy, là bọn này giả bị thương tổn, vào đây định làm nội ứng rồi, còn nghi gì nữa ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Chúng ta chưa có thể ức đoán như thế nào được, biết đâu họ chẳng bị bức bách mà làm ? Có điều chắc chắn, là bọn này liên quan mật thiết với những kẻ vừa giong trống, giong chiêng.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ cũng có ý nghĩ như vậy ! Thiết tưởng, chúng ta nên điểm huyệt bọn này, đề phòng mọi bất trắc...

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan thở dài :

— Nếu muốn, thì nên điểm huyệt họ lúc mới đưa vào đây, chứ bây giờ còn làm gì được nữa, chúng ta dâu dám mạo hiểm mở cửa vào đó ?

Vừa lúc ấy, có tiếng xào xào bên trong thạch thất, chừng tỏ bọn đại hán đang cựa cạy, hoặc trở mình, hoặc ngồi lên...

Dương mộng Hoàn thở dài :

—Nếu có thể giết chết hết bọn này, hoặc ít nhất cũng hủy diệt vũ công của họ, thì chúng ta dâu phải nhọc tâm lo nghĩ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Nếu làm được như vậy, thì người dâu còn là Dương mộng Hoàn nữa ?

Cả hai nói với nhau thêm mấy câu chuyện nữa. Lý thương Lan đã trở về. Châu nhược Lan hỏi :

— Tiền bối có phát giác ra sự gì lạ chăng ?

Lý thương Lan lắc đầu :

— Không thấy gì lạ cả, nhưng lão phu nghe tiếng trống tiếng chiêng, có vẻ đặc biệt, chừng như không phải do người Trung Nguyên giong lên...

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Cứ theo chỗ suy đoán của lão phu, thì người dùng nhịp độ trống chiêng đó, không thể ở trong chánh phái...

Châu nhược Lan không có ý kiến gì về những tiếng trống tiếng chiêng, mặc dù Lý lão anh hùng rất quan tâm.

Một lúc sau, Lý thương Lan cười thoát :

Âm thinh chiêng trống đó, có liên quan với bọn người trong thạch thất, lại chứng tỏ dọ một bọn tà đạo gây lên, lão phu nhận thấy chúng ta không nên dùng cái nhân của nữ lưu, đối xử với bọn nầy và bằng mọi cách, chúng ta cần kết thúc tấn kịch do chúng khai diễn.

Châu nhược Lan hỏi :

— Lão tiền bối muốn thủ tiêu họ ?

Lý thương Lan gật đầu :

— Phải hạ thủ đoạn đối với chúng. Nếu không giết chúng ít nhất chúng ta cũng phải điểm huyệt, hoặc phá hủy vũ công

Bỗng, Châu nhược Lan thấp giọng :

— Có người sắp đến nơi, lão tiền bối và Dương huynh đệ tiếp đi, tôi xin ẩn mặt.

Lý thương Lan giật mình, quay đầu nhìn lại, thấy ba bóng người mờ mờ trên dãy tường cao, đáp xuống, rồi chạy nhanh đến tòa thạch thất.

Ba bóng người đó, vận y phục đen, mặt bao kín bằng sa đen, người bên tả mang một chiếc trống nơi cổ, bên hữu cầm một chiếc đồng la, người chính giữa tay không, nhưng một thanh kiếm giắt sau lưng, chuôi lộ khỏi đầu vai.

Trong thoáng qua thân pháp của ba người đó, Lý thương Lan vội vận công giới bị, đoạn vòng tay hỏi :

— Ba vị bằng hữu là người thuộc môn phái nào, từ đâu đến, có điều chỉ chỉ giáo.

Ba người đó có thân hình rất cao, đứng thẳng như ba pho tượng.

Không rõ họ có nghe chăng, nghe mà hiểu hay không hiểu, tất cả đều im lặng, không ai đáp một tiếng nào.

Chờ một lúc, cả ba vẫn im lìm, Lý thương Lan sôi giận, cao giọng quát :

— Các ngươi có biết lão phu là ai chăng ?

Đến lúc đó, người đứng giữa mới đáp, nhanh với giọng vừa khàn khàu, vừa cứng :

— Không được biết !

Lý thương Lan tự giới thiệu :

— Lão phu là Lý thương Lan đây ! Dù các ngươi không biết mặt, cũng từng nghe tên chứ ?

http://tieulun.hopto.org

Người đứng giữa lắc đầu, thốt từng tiếng một, cách phát thoại xem rất khó khăn :

— Không biết đâu ! Tại Trung Nguyên, chỉ có hai nhân vật bọn chúng ta được biết là Đào ngọc Bội và Châu nhược Lan.

Lý thương Lan không còn nghi ngờ gì nữa, bọn nầy hẳn nhiên là không phải người Trung nguyên rồi. Lão dịu thái độ ngay :

— Chắc các vị từ xa đến ?

Người đứng giữa gật đầu :

— Từ Tây Vực.

Lý thương Lan hỏi :

— Từ Tây Vực đến, nhưng có phải tại Miêu Cương chăng

Người đó lắc đầu :

— Không ! Không !

Y nói tiếp mấy tiếng không, nói mãi một lúc, ý muốn nói thêm gì đó, có lẽ không rành ngôn ngữ, nên lúng túng thấy rõ.

Người đó cố gắng lắm mới tiếp được :

— Chúng ta từ Thiên Trúc đến đây.

Lý thương Lan lại hỏi :

— Người Thiên Trúc đến Trung Nguyên, có mục đích gì ?

Lão để ý, hai người hai bên không ai nói tiếng nào, chứng như họ đã thỏa thuận để cho người đứng giữa trọn quyền đối đáp.

Người đứng giữa đáp :

— Đến Trung Nguyên tìm một vị, tên Châu nhược Lan.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Để làm gì ?

Người đó lại đáp :

— Vị quốc sư trong nước ta, muốn với Châu nhược Lan đến Thiên Trúc, cùng nghiên cứu võ công.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

Võ học của Trung Nguyên, có rất nhiều môn công, một người tập suốt đời cũng chưa hết, cần gì phải đến Thiên Trúc ?

Người đó lắc đầu :

— Không được. Đại quốc sư ta đã muốn, thì phải đến, nhất định phải đến, không viện lý do gì, từ chối được.

Dương mộng Hoàn day qua Lý thương Lan :

— Nhạc trượng nghĩ sao ?

Lý thương Lan đáp :

— Để hỏi chúng thêm mấy câu, xem cho biết dụng tâm của chúng như thế nào.

Lão hỏi :

— Các hạ xưng hô là chi ?

Người đó thốt !

— Thiết la pháp Vương !

Dương mộng Hoàn hừ nhẹ :

Cái tên nay nhỉ !

Thiết la pháp Vương điềm nhiên :

— Dưới tay đại quốc sư có bốn vị pháp vương, ta là một trong số đó.

Dương mộng Hoàn cười thầm : Dù là Kim La, Ngọc La, ta cũng chẳng màng hà huống Đồng La Thiết la !

Chàng cao giọng hỏi :

— Quý đại quốc sư hiện ở tại đâu ?

Thiết la pháp Vương đáp :

— Tại Thiên Trúc,

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Châu nhược Lan cô nương là bậc thiên kim tiểu thơ, đâu có thể dầm sương chải gió, vượt muôn dặm đường dài, đến tận vùng biên tái ? Đại quốc sư các vị có muốn gặp người thì cứ đến đây.

Thiết la pháp Vương lắc đầu :

— Không được, Đại quốc sư của ta hiện đang luyện hai môn phật pháp, không thể đi xa.

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn hừ một tiếng :

— Đại quốc sư các vị không thể đi xa, thì Châu cô nương cũng không thể dầm sương chải gió.

Đột nhiên, Thiết la pháp vương vung tay.

Người đứng bên tả vụt đưa tay vỗ trống, vỗ ba lượt.

Người đứng bên hữu phụ họa theo liền bằng ba tiếng đồng la.

Dương mộng Hoàn toan quát to, bỗi duyên có, bỗng từ trong thạch thất, tiếng xào xào vang lên, bất giác chàng giật mình, thức ngộ là bọn người trong thạch thất chịu sự khống chế của tiếng trống và tiếng la rỏ ràng.

Lập tức, chàng để tụ châu khí, giới bị phòng ngự ảnh hưởng của tiếng trống chiêng có.

Đồng thời, chàng theo dõi từng cử động một của ba người lạ mặt.

Qua phút giây xao động, bên trong thạch thất, tất cả các đại hán lại im lặng như cũ.

Nhưng, Thiết la pháp vương bật cười lớn mấy tiếng, buông gọn :

— Đó là hiệu lịnh trống chiêng !

Lý thương Lan dặng hắng một tiếng tiếp :

— Do đâu pháp vương biết là tại Trung Nguyên, có vị cô nương họ Châu tên Nhược Lan, và hiện tại ở đây ?

Thiết La pháp vương đáp :

— Đạo ngọc Bội tố cáo với Đại quốc sư ! Còn như tại sao ta biết Châu nhược Lan ở tại đây thì có hai bằng hữu Trung Nguyên đưa ta đến.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Hai người đó, hiện ở đâu ?

Thiết la pháp Vương nhìn quanh quẩn rồi lắc đầu :

— Không rỏ họ đi đâu mất rồi !

Lý thương Lan gọi Mộng Hoàn :

— Ngươi không cần hỏi nữa. Nhất định là Đào ngọc Bội

mưu toan giá họa cho chúng ta. Ba người nầy xem chừng có chuẩn bị hẳn hòi, sự việc không kết thúc dễ dàng đâu !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ chắc Châu nhược Lan ẩn nấp đâu đây, có nghe rỏ cuộc đối thoại...

Thì vừa lúc đó, nàng bước ra, lạnh lùng nhìn ba gả lạ mặt, hỏi :

— Ta không quen biết với quốc sư các ngươi, người tìm ta làm gì ?

Thiết la pháp Vương giương tròn đôi mắt nhìn nàng, hỏi lại:

— Người là Châu nhược Lan ?

Châu nhược Lan cau mày :

— Phải !

Thiết la pháp Vương vụt cười lớn.

Lý thương Lan thấp giọng cảnh cáo Châu nhược Lan :

— Cô nương, để phòng dấy, bọn nầy không có hảo ý đâu!

Dương mộng Hoàn thấy Thiết la pháp Vương cười mãi, nổi lòn, hỏi :

— Có gì đang cười chứ ! Châu cô nương đã xuất hiện, ngươi muốn gì cứ nói, sao lại cười ?

Thiết la pháp Vương ngưng tràn cười, trầm giọng thốt :

— Tìm được Châu nhược Lan, mang về Tinh trúc, là lập được kỳ công, bảo ta đừng cười khoái trá sao được ?

Châu nhược Lan dùng pháp truyền âm nhập mật, thốt với Dương mộng Hoàn :

— Chúng dùng trống và đồng la khống chế bọn đại hán trong thạch thất, nếu muốn động thủ, trước hết phải cướp đoạt trống và đồng la, có như vậy mình mới hy vọng thủ thắng. Chắc chắn là trống và đồng la ẩn chứa nhiều tà thuật. Ngoài ra vũ công của chúng chẳng phải tầm thường, đừng khinh miệt chúng mà thất đại.

Thiết la pháp Vương từ từ bước tới hai bước, rồi đột nhiên nhảo xuống.

Châu nhược Lan mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi giở trò gì thế ?

Thiết la pháp Vương đáp :

— Đại quốc sư có dặn, gặp được Châu Nhược Lan rồi, tuyệt đối không được làm điều gì dắc tại, cho nên, theo lễ nghi của bổn quốc, bổn pháp vương làm lễ ra mắt đó.

Y không dám xưng hô ngang tàng nữa, dịu giọng thốt :

— Làm lễ rồi, yêu cầu cô nương một việc !

Châu nhược Lan hỏi :

— Việc gì ?

Thiết la pháp Vương tiếp :

— Yêu cầu cô nương theo bổn pháp vương đến Thiên trúc gặp đại quốc sư.

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Mời ta một cách đơn giản như vậy à ?

Thiết la pháp Vương hỏi :

— Cô nương không bằng lòng đi ?

Châu nhược Lan chưa kịp đáp, Trầm vân Phượng từ trong nhà chạy ra, tay xách chiếc ghế đứng cạnh Châu nhược Lan.

Dưới ánh đèn, tất cả đều thấy cả ba gã áo đen gương rộng sáu con mắt nhìn chằm chập Châu nhược Lan.

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Quốc sư các ngươi sai các ngươi đến Trung Nguyên, ngoài cái việc tìm ta, còn công tác nào khác chăng ?

Thiết la pháp Vương lắc đầu :

— Không !

Châu nhược Lan bình tĩnh nhìn thoáng qua tòa thạch thất hỏi

— Có phải các ngươi gây trọng thương cho những người đó chăng ?

Thiết la pháp Vương cười ha hả :

— Bọn đó được sai phái đến đây trước, để tiếp trợ chúng tôi.

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Họ bị thương, mê man như vậy, còn tiếp trợ người làm sao được ?

Pháp vương lắc đầu :

— Họ chẳng hề bị thương, tình trạng của họ do một pháp thuật gây nên, chúng tôi có cách giải trừ, họ lấy lại bình thường nhanh chóng. Sở dĩ chúng tôi phải làm vậy, là vì người Trung Nguyên đa trá, chúng tôi phải phòng bị chu đáo.

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Hỏi ngươi, bất quá chỉ có việc hỏi, chứ ta còn lạ gì Mê Hồn đại pháp của các ngươi ! Chính các người đó bị ngươi dùng đại pháp Mê Hồn, khống chế !

Thiết la pháp Vương gật đầu :

— Cô nương nói đúng !

Châu nhược Lan tiếp :

— Từ lâu, ta hằng ái mộ người Thiên trúc, có nhiều biệt tài, ý muốn làm một chuyến viễn du sang đó.

Thiết la pháp Vương mừng rỡ :

— Nếu cô nương muốn đi, bổn pháp tình nguyện làm tên hướng đạo !

Châu nhược Lan lại hỏi :

Ngươi xưng là pháp vương, Thiên trúc quốc phong cho ngươi, hay ngươi tự phong cho mình là pháp vương ?

Không rõ nghĩ sao, Thiết la pháp Vương giật vuông sa che mặt, lộ ra một gương mặt dài, như mặt ngựa, đầu thì trọc lóc

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Đại quốc sư của ngươi, bất quá là một nhà sư, trụ trì tại một ngôi chùa nào đó, con danh hiệu pháp của ngươi, chắc do nhà sư đó tăng ngươi chứ gì ?

Thiết la pháp Vương lắc đầu :

— Không phải vậy đâu. Đại quốc sư là do Quốc vương phong tặng, quyền thế rất lớn, tuy không tham dự quốc chánh chứ mỗi lần gặp việc khó khăn, quốc vương phải hỏi ý kiến trước mới quyết định sau.

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Có mấy pháp vương tất cả ?

http://tieulun.hopto.org

— Thiết la pháp vương đáp :

— Bốn ! Trong đó, có bốn pháp vương !

Châu nhược Lan chỉ sai người kia :

— Còn hai gã đó, cũng là pháp vương luôn, phải không?

Thiết la pháp vương lắc đầu :

— Không ! Cô nương tưởng dễ được phong làm pháp vương lắm sao chứ ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Địa vị một pháp vương có cao lắm không ?

Thiết la pháp vương đáp :

— Dưới vài vị, trên ngàn muôn người.

Châu nhược Lan nhìn thẳng mặt y :

— Quốc sư ngươi chỉ sai phái có mỗi một mình ngươi vào Trung Nguyên tìm ta à?

Thiết la lắc đầu :

— Còn một vị nữa, nhưng chúng tôi phân nhau ra, mỗi người đi một hướng, hiện tại chẳng biết người kia đã đến địa phương nào.

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút :

— Ta và quốc sư ngươi có liên quan gì đâu, mà sai ngươi tìm ta ?

Thiết la pháp vương mỉm cười :

— Tuy không quen biết, song đại quốc sư hằng tưởng niệm cô nương...

Y lấy trong mình ra, một bức lụa, nhìn vào bức lụa, gật gật đầu :

— Đúng lắm nhất định không sai !

Châu nhược Lan hỏi :

— Bức lụa đó ghi những gì ?

Thiết la pháp vương đáp :

— Bức tượng của cô nương.

Châu nhược Lan lấy làm lạ :

— Ngươi có thể cho ta xem chăng ?

Thiết La pháp vương do dự một chút, rồi trao bức tượng cho nàng.

Tượng vẽ hết sức giống, đúng là một bức truyền thần.

Xem một lúc, Châu nhược Lan lại hỏi :

— Quốc sư ngươi có tất cả mấy bức tượng như thế nầy ?

Thiết la pháp vương đáp nhanh :

— Độ mươi bức. Chẳng rõ ai họa bức đầu tiên cho đại quốc sư, chỉ biết là sau khi tiếp nhận, người cho gọi mấy tay danh họa vẽ thêm mấy bức nữa, rồi treo khắp nơi, phòng khách, phòng ăn, phòng luyện công, nơi nào cũng có một bức.

Trầm Ván Phượng cười mỉa :

— Là nhà tu, phải giữ lục căn thanh tịnh, quốc sư ngươi treo tượng nữ nhân nơi ngụ, thế có phải là phạm ngũ giới cấm chăng ?

Thiết la Pháp vương mỉm cười :

— Cô nương không biết chứ nơi cư ngụ của đại quốc sư có thể sánh với cung điện nhà vua đấy, vua làm được gì, thì đại quốc sư cũng làm được như vậy.

Châu nhược Lan thốt :

— Ta muốn mượn bức tượng nầy, để vẽ lại một bức khác

Thiết la Pháp vương lắc đầu :

— Chỉ sợ không kịp đâu, cô nương vì cô nương phải đi theo hồn pháp vương ngay từ bây giờ.

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Ngươi quên mất một việc rồi !

Pháp vương trố mắt :

— Quên việc gì ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Trong võ học Trung Nguyên, có nhiều môn công kỳ diệu, không kém võ học của Thiên Trúc đâu !

http://tieulun.hopto.org

Thiết la pháp Vương giật mình trầm ngâm một chút, rồi bật cười lớn :

— Thế cô nương muốn tỷ thí vủ công với bổn pháp vương ?

X

CHƯƠNG LXXXII

MÊ HỒN ĐẠI PHÁP

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Từ lâu, ta nghe nói vủ công Thiên Trúc có nhiều chiêu thức ngụy dị, ý cũng muốn thấy tận mắt như thế nào, đêm nay gặp các ngươi đây, kể ra cũng là may mắn.

Thiết la pháp Vương quắc mắt ngời tinh quang chiếu thẳng đến Châu nhược Lan, thốt :

— Trước khi thấy vũ công của Lỗn pháp vương, cô nương nên nghe hiệu lịnh trống và đồng la xem sao !

Châu nhược Lan chưa mắt nhìn sang Lý thương Lan và Dương mộng Hoàn, ngầm ra hiện cho cả hai gật bỉ, đoạn từ tu đáp :

— Được, ngươi có gì hay, cứ giở ra.

Thiết la pháp Vương bỗng vẫy tay ra, miệng lẩm nhẩm những gì nghe không hiểu, sau những tiếng lẩm nhẩm của y, hai gả đeo trống và mang đồng la vụt nhảy lùi lại bốn năm thước.

Châu nhược Lan biết ngay Thiết La dùng Thiên Trúc ngữ ra hiệu lịnh cho hai gả đồng hành, biết vậy chứ chẳng hiểu tiếng nào.

Nhảy lùi về phía sau rồi, gả đeo trống đưa tay lên, đập vào mặt da, thình thình.

Gả cầm đồng la cũng giơ lên, phụ họa.

Châu nhược Lan lại dùng pháp truyền âm nhập mật, thốt với Lý thương Lan và Dương mộng Hoàn :

— Các vị vận công, để tụ chân khí, bảo vệ tâm thần, phòng bọn chúng giở tà thuật mê hoặc.

Tiếng trống, tiếng đồng la vang lên, càng lúc càng quái dị. Nhưng mọi người đều giới bị chặc chẻ, âm thinh đó không làm gì nổi họ.

Âm thinh thoạt dầu nghe thì bi thảm thê lương như đưa ma, tống táng, dần dần lại khích lệ cuộc sát phạt hăng say, ai nghe cũng muốn lăn xã vào trường huyết chiến.

Lý thương Lan hoài nghi, vội quay nhìn vào tòa thạch thất.

Từ lúc tiếng trống và đồng la vang lên, bên trong thạch thất có tiếng động xào xào, thoạt đầu nhỏ, dần dần lớn, rồi có tiếng chân người, cũng chậm lúc đầu, dần dần nghe gấp lắm, chừng như bên trong có người đã khởi sự chạy.

Trong thoáng mắt, cánh cửa thạch thất bị phá toang, bọn đại hán bên trong, cùng chạy ào ra, ra đến bên ngoài rồi đứng thẳng người, như thầy cùng, dựng đứng.

Lý thương Lan cử cao chiec Long đầu Trượng, định tấn công liền, nhưng Châu nhược Lan lại truyền âm ngăn chận :

— Lão tiền bối khoan động thủ, tôi muốn nghiên cứu tình hình của họ khi bị Mê Hồn đại pháp chế ngự như thế nào.

Trầm vân Phượng kinh hãi hơn ai hết. Nàng nhìn quanh, thấy ai cũng lộ vẻ bình tỉnh như thường, nàng mới hết lo.

Đứng thẳng người như vậy, qua một lúc lâu, mà những đại hán đó chẳng hề động thủ, họ chỉ trừng mắt nhìn Lý thương Lan và Dương mộng Hoàn.

Châu nhược Lan trầm tịnh quan sát hai gã tùy hành của Thiết la Pháp vương, theo dõi mỗi động tác của chúng.

Thiết la Pháp vương bật cười lớn :

— Những người này đã vâng theo hiệu lịnh của trống và đồng la, hiện tại tinh hiếu sát của họ đã bị khích động mạnh

http://tieulun.hopto.org

liệt, họ đang có cảm tưởng là mình mang nhiều thống khổ mà những thống khổ đó, do các vị gây nên cho họ, nếu tôi đưa hiệu lịnh thứ hai, thì tất cả cùng xuất thủ, tất cả sẽ dốc toàn lực để báo hận.

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Cái hay của người Thiên Trúc, chỉ có thế thôi à ?

Thiết la pháp vương đáp :

— Còn một việc nữa, bổn pháp vương suýt quên mất.

Dừng lại một chút, y tiếp nối :

— Những người nầy, hoàn toàn bị tiếng trống và đồng la chi phối, họ hành động theo mạng lịnh của bổn pháp vương bình thường thì họ chỉ dùng sức độ bảy tám phần, giờ đây, bổn pháp vương có thể báo họ dùng cả mười phần, họ thi triển vũ công có vẻ tinh diệu hơn lúc nào hết, chính đó là một điểm linh diệu của Mê Hồn đại pháp. Với đại pháp nầy, bổn pháp vương có thể biến con người thành lợi hại gấp mấy lần lúc tỉnh táo như thường.

Châu nhược Lan cười mỉa :

— Điều đáng tiếc cho ngươi, là những người nầy chẳng phải hạng cao thủ Trung nguyên, nên họ chẳng thể làm gì ta nổi, ngươi xử dụng họ vô ích !

Thiết la pháp vương thốt :

— Bổn tòa biết rõ cô nương là tay thượng thặng trong võ lâm Trung nguyên Đại quốc sư từng cảnh cáo bổn tòa như vậy trước khi sai phái bổn tòa đến đây. Đại quốc sư còn biết là cô nương đã học được bí truyền của Tam Âm thần Ni trên A Di Thái Sơn.

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Ta hiểu, chính Đào ngọc Bội đã tiết lộ như vậy với các ngươi ta không lạ gì.

Thiết la pháp vương cười nhẹ :

— Nhưng cô nương có biết chăng, sở học của Tam âm thần Ni phát nguyên từ Thiên trúc ?

Châu nhược Lan giật mình, vũ công của Thần Ni ngoài thì xem có vẻ tà, nhưng bên trong ngụ chánh, không hoàn toàn là bằng môn dị thuật, thì làm sao nàng chế ngự hòa thượng nầy được dễ dàng ?

Lý thương Lan biết nàng đang nghĩ gì, vội điểm nụ cười lạnh tiếu :

— Lão phu không tin là vũ công Thiên Trúc có thể sánh với vũ công Trung Nguyên của chúng ta !

Thiết la pháp Vương điềm nhiên :

— Xin mời các vị hãy xem một kỳ thuật của Thiên Trúc !

Y vẫy tay hữu lên.

Trống và đồng la nổi lên, đang nhanh đó, bỗng biến đổi trầm trầm.

Bọn đại hán áo đen cùng một loạt, đưa tay vào mình, lấy ra một thanh chủy thủ, rồi từ từ bước tới trước mặt Châu Lan.

Lý thương Lan hét lên một tiếng lớn, vung chiếc trượng đầu rồng lướt tới.

Bốn đại hán áo đen lập tức phân ra, một toán bao vây Lý thương Lan, khai chiến liền, còn toán kia vòng qua một bên tiến về phía Châu nhược Lan.

Dương mộng Hoàn đã xông ra, chận toán đó lại. Chàng nhanh tay, chụp vào cánh tay của tên đi đầu.

Thoạt nhìn, thì tưởng bọn đại hán quá hở hang, nhưng khi vào cuộc rồi, mới thấy hổ hết sức nhanh nhẹn.

Tên đó quay mũi chủy thủ, xốc ngược lên, nhắm đúng mạch môn của Dương mộng Hoàn.

Nhưng, hắn làm gì nổi chàng, chỉ một cái xoay nhẹ bàn tay, chàng tránh mũi chủy thủ dễ dàng, đồng thời chụp được cổ tay của hắn.

Bị chế ngự nơi mạch môn như vậy, bình thường thì

http://tieulun.hopto.org

chẳng còn ai phản ứng được, chẳng hạn như lật ngược bàn tay, vùng thoát cái nắm, nhưng đại hán chừng như chẳng có cảm giác gì cả, cứ ngay tay tả đánh qua.

Dương mộng Hoàn nghiêng mình qua một bên, tránh chưởng đó, đồng thời trả lại một cánh chỏ, đại hán hự lên một tiếng, lùi lại hai bước, rồi bước tới, vung tay tả công tiếp.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ, tên nầy cũng giỏi chịu đựng đấy, bị một cánh chỏ đó, ít nhất hắn cũng phải gãy vài đốt xương, nhưng hắn vẫn hùng hổ như thường.

Vừa lúc đó, ba thanh chủy thủ từ ba phía chớp lên, giáng xuống đầu chàng.

Dương mộng Hoan hét lên một tiếng, cánh tay hữu vươn tới, hất tay gả cầm chủy thủ trước mặt, tay tả phóng ra một đạo chỉ phong, ngăn chặn gả bên hữu, đồng thời nghiêng mình, tránh chủy thủ bên tả.

Cuộc chiến khai diễn ác liệt giữa song phương.

Tay hữu vẫn còn kiềm chế một đại hán, chính là gả đầu tiên, Dương mộng Hoàn lựa một dịp thuận tiện đẩy gả bưng một mũi chủy thủ do đồng bọn phóng sang, chủy thủ đâm vào lưng gả, suốt ra trước ngực.

Dương mộng Hoàn buông xác chết, nhanh như chớp phóng chân đá vút tới, chân chàng chạm vào đầu gối một đại hán, đầu gối hắn gãy lìa.

Đại hán đó hung hãn phi thường, đã gãy đầu gối rồi mà chẳng chịu lùi lại, hắn lao vút thân hình tới, thân hình vừa lao, chủy thủ cũng vừa chớp lên.

Nhưng, hắn liều vô ích, Dương mộng Hoàn đánh ra một chưởng, chưởng kình trúng ngực gả, gả nhào lộn về phía hậu.

Châu nhược Lan tuy chăm chú nhìn Thiết la pháp Vương, song vẫn để ý theo dõi cuộc chiến, vội gọi to :

— Đừng ham chiến, Dương mộng Hoàn ! Từ từ mà giao thủ, xem chúng giở những thủ đoạn gì.

Nàng hướng sang Thiết la pháp Vương :

— Ngươi lấy vũ khí ra đi, ta muốn xem vũ công Thiên Trúc cao diệu đến mức nào.

Thấy khí thế của Lý thương Lan và Dương mộng Hoàn quá dũng mãnh, Thiết la pháp Vương không còn dám khinh thường nữa.

Y rút trường kiếm cầm tay, lạnh lùng thốt :

— Cô nương muốn biết vũ công Thiên Trúc, thì bổn tòa cho xem kiếm thuật trước.

Châu nhược Lan đột nhiên nghiêng mình, theo giác độ đó vọt tới, tay hữu đánh ra một chưởng, khoá chặt trường kiếm của Thiết La, không cho phát động tay tả đánh ra ba chiêu.

Thiết la pháp Vương kinh hải, vừa vung tay tả đỡ chiêu công của nàng, vừa lùi lại ba bước.

Rồi, từ khoảng cách ba bước vừa tạo ra, y lấy đà, lướt trở lại, phản công liền.

Xuất thủ nhanh như thế, lại nhân lúc đối phương bất ngờ song chẳng tạo được phi thường, Châu nhược Lan cũng kinh hải, nghĩ hòa thượng khá lợi hại.

Rồi nàng dùng bí pháp tay không chế ngự vũ khí, ngang nhiên xông vào vùng kiếm ảnh của Thiết la pháp Vương.

Thiết la pháp Vương quả thật là tay kiếm linh diệu, tuy nhiên gặp phải Châu nhược Lan, y cũng chẳng tạo được mảy mai ưu thế, dù có vũ khí trong tay.

Bên mặt trận của Lý thương Lan và Dương mộng Hoàn, cuộc chiến càng phút càng ác liệt, trừ ra bị hạ thành bất lực thì thôi, chứ bị thương tích như thế nào, nếu còn có thể, là bọn đại hán cứ hùng hổ lướt tới mãi, chẳng một tên nào chịu lùi.

Đúng là một cuộc cuồng chiến, nhất định hoặc thắng, hoặc chết, chứ không chịu bại.

Châu nhược Lan thầm nghĩ, Mê Hồn đại pháp của Thiên Trúc, quả thật lợi hại. Vì nghĩ vẩn vơ, tâm thần hơi phân tán, nàng suýt bị Thiết la pháp Vương đánh trúng mấy kiếm.

http://tieulun.hopto.org

Vừa đánh, nàng vừa dùng pháp truyền [illegible]

Dương mộng Hoàn :

— Phần ta, nhận thấy Thiết la pháp Vương xử dụng kiếm pháp không hẳn thuộc về hàng môn tả đạo, nên muốn lên đấu cuộc đấu, xem hắn có thực lực như thế nào, còn người thì không nên quá mạnh tay với bọn đại hán áo đen đó, bọn họ người Trung Nguyên, bất quá bị Mê Hồn đại pháp sai vậy mà thành giao đấu mù quáng, cuồng loạn như vậy thôi. Bây [illegible] yếu là làm cách nào ta chế được hai tên đánh trống và [illegible] la la, chế ngự được hai tên đó rồi, thì chúng ta [illegible] chủ động hoàn toàn.

Đang chống đỡ kiếm pháp tinh kỳ của địch, mà [illegible] gắng nói rõ ý mình cho Dương mộng Hoàn biết, đủng là [illegible] phí công chẳng ít.

Dương mộng Hoàn quay sang Trầm vân Phượng, bảo :

— Vào cuộc đi, Trầm muội ! Mục tiêu của Trầm muội là hai tên đánh trống, đánh đồng la đó. Ngu huynh sẽ tiếp tay !

Trầm vân Phượng cũng muốn xuất thủ từ lâu, nhưng sợ là [illegible] vậy, cả ba người không bằng lòng vì họ nặng tanh chất anh hùng. Giờ nghe Dương mộng Hoàn bảo, nàng không chần chờ, đặt chiếc đèn lồng xuống đất, vung chưởng xông vào ngay.

Chừng như đoán được ý của vợ chồng Dương mộng Hoàn hai tên đánh trống, giọng la vội gấp tay, khua vang lân, tiếng trống, tiếng la dồn dập như ngàn muôn vó ngựa quần nát sa trường.

Trống, la, càng thúc giục, bọn đại hán áo đen càng hăng say nhào tới, nhưng Dương mộng Hoàn và Trầm vân Phượng liên thủ quá chặt chẽ, chúng mãi bị đẩy lùi.

Mà lùi để tránh đòn xong, chúng lại nhào trở lại, chẳng khác nào sóng dội bờ, dội ra rồi cuộn trở vô như cũ.

Đúng ra, nếu Dương mộng Hoàn hạ độc thủ, thì chàng có thể thu thập chúng dần dần rồi, song chàng không nỡ,

hơn nữa Châu nhược Lan đã dặn dò như thế, nên chàng phải nương tay, bắt buộc nương tay với bọn người mất lý trí là một điều hết sức khó khăn.

Do đó, muốn chế ngự bọn đại hán, để rảnh tay tấn công hai tên đánh trống giọng la, chẳng phải là việc dễ làm.

Khổ hơn nữa, là trong số các đại hán vây chàng, có cả Trịnh khai Văn, lắm lúc chàng muốn liều hạ sát tất cả, dù Trịnh khai Văn có chết cũng đành vậy.

Chàng dùng pháp truyền âm nhập mật, bảo Trầm vân Phượng :

— Trầm muội chận ba tên, còn Trịnh khai Văn và tên kia, để phần ngu huynh thu thập.

Dằn dai một lúc, chàng lừa thế chụp được mạch môn của Trịnh khai Văn, nhưng bị chế ngự như vậy, họ Trịnh vẫn phản kháng như thường.

Dương mộng Hoàn phải lắc đầu, kinh hải vì đại pháp Mê Hồn của Thiên Trù quá lợi hại.

Chàng liền điểm nhanh vào năm huyệt đạo trên mình Trịnh khai Văn, rồi vận công lực nắm hắn, vung mạnh tay, quăng hắn ra ngoài, xa hơn năm thước.

Còn lại một tên, hắn không tỏ vẻ nao núng, ngang nhiên lướt tới nghênh đón chiêu công của Dương mộng Hoàn.

Số đại hán bao vây chàng, gồm bảy tên, hiện tại có ba tên bị Trầm vân Phượng ngăn chận, ba tên nằm bất động trên mặt đất, còn lại một tên, tên đó mong gì kềm chân chàng nổi, mặc cho hắn lùng hồ lướt vào, chàng tung bổng người lên không, vọt ngang đầu hắn, đáp xuống chỗ hai gã đánh trống giọng la.

Thoạt tiên, chàng nhắm tên giọng đồng la công tới.

Hắn chỉ dùng đôi chân tung cước loạn lên, còn hai

http://tieulun.hopto.org

tay vẫn giống la như thường. Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Trông vào la phải hòa chiêu, có đủ hai âm thinh mới chi phối nổi bọn đại hán áo đen, nếu ta đánh gục tên giống la thì còn lại tên đánh trống, hắn cũng chẳng làm nên trò gì.

Nghĩ thì nghĩ vậy, chẳng biết có đúng như vậy chăng ? Mặc cho sự tình diễn tiến như thế nào, đúng hay không đúng, chàng cứ vung tay, tấn công tên đánh la, tới tấp.

Dùng liên hoàn cước nghinh chiến, nếu giống la vẫn không dừng tay, hắn càng phút càng nện mạnh dùi vào mặt lạ, nện gấp.

Chỉ có đôi chân, không cần dùng tay, hắn vẫn chi trì được độ mười hiệp.

Bên kia, Trầm vân Phượng đánh với ba đại hán, tên bị Dương mộng Hoàn bỏ lại đó, cũng nhập vào, thành ra nàng một mình phải chống cự với bốn người.

Rồi đột nhiên, bốn tên đó phân nhau ra làm hai, hai ở lại vây Trầm vân Phượng, hai kia quay sang tấn công Dương mộng Hoàn.

Chàng nghiễm nhiên bị đồn vào cái thế lưỡng đầu thọ địch, nhưng chẳng hề nao núng, cứ bình tĩnh chận trước công sau, thủ sau đánh trước.

Bên mặt trận của Lý thương Lan, lão đã hạ một đại hán, lão hét to :

— Châu cô nương ! Mộng Hoàn ! Trong tình thế này, chúng ta chẳng khác nào đã ngồi lên lưng cọp, không giết cọp là không thể xuống được. Bắt buộc chúng ta phải ba độc thủ !

Dương mộng Hoàn tán đồng ngay :

— Nhạc trượng cứ thẳng tay, chẳng cần phải nhường tình nữa !

Lý thương Lan bật cười lên, phóng ra một đạo Lan Nguơn chỉ [illegible] đại hán đứng trước mặt, ngã nhào liền.

Trầm vân Phượng giờ cầm đã thủ pháp, đoạt được một thanh chùy thủ, lập tức hoành tay quét ngang, trúng phải một đại hán, hắn nhảy tạt ra ngoài, bỏ trống vị trí.

Trầm vân Phượng vọt qua chỗ trống, đến cạnh Dương mộng Hoàn, thấp giọng bảo :

— Dương ca ca thu thập tên đánh trống kia đi, để đại hán này cho thiếp nhé !

Liền theo câu nói, nàng vung chùy thủ, nghinh chiến hai đại hán đang hiệp sức với tên giống đồng la ngăn chận Dương mộng Hoàn.

Vừa tay, Dương mộng Hoàn nhún chân, vọt đến tên đánh trống.

Cục diện dần dần chuyển biến, Lý thương Lan đã hạ được mấy đại hán, chỉ còn lại bốn tên, nhưng số người có giảm, khí thế chúng vẫn hùng mãnh như thường.

Cuộc chiến giữa Châu nhược Lan và Thiết La pháp vương cũng không kém phần ác liệt.

Khác hơn tên giống la, đại hán đánh trống bị Dương mộng Hoàn tiến bức, ngưng ngay đánh trống, dùng tay chống trả.

Hiện tại chỉ còn tiếng đồng la khua vang..

Tiếng trống im bặt, bọn đại hán chúng như mất hẳn hai đầu chỉ của chúng giảm trông thấy, thủ pháp lơi, thủ pháp chậm.

Dương mộng Hoàn cả mừng, càng vung tít đôi quyền, sấn tới, luôn luôn bức thoái tên đánh trống, luôn luôn bám sát hắn, không cho hắn rảnh tay.

Trong khoảnh khắc, Lý thương Lan đã quét sạch cục diện thuộc phần lão, lão bật cười vang dội, nhún chân tung mình vọt đến cạnh tên giống đồng la.

Trầm vân Phượng nóng nảy thầm nghĩ :

— Nếu ta không hạ nổi ba tên này, thì sao cho khỏi Lý lão anh hùng chê ta hèn kém ?

Nàng vận công lực, vung chùy thủ vù vù, trong một cái

vụt tới, nắ g dâm mũi chũy thủ vào ngực một đại hán, hắn ngã nhào, tắt thở.

Hiện tại, bọn người Thiên Trúc đã hao mất viên thủ quá nhiều, chỉ còn lại mày tên dang ác chiến Trầm văn Phượng.

Thiết la Pháp vương bị Châu nhược Lan ngăn cản, gã đánh trống bị Dương mộng Hoàn bức thoái, tên gióng la bị Lý thương Lan tấn cô g, ưu thế đã chuyển hướng về bọn Thủy Nguyệt sơn Trang rõ rệt.

Từ lúc Lý thương Lan tấn công, thì tên gióng la phải dừng gióng la, dùng tay giao đấu, trống và la dứt, bọn đại hán còn lại như mất tinh thần, bị Trầm văn Phượng lần lượt đềm huyệt, đều ngã nhào.

Lý thương Lan quát một tiếng, quét ngang một trượng, trúng cổ tay của tên giong la, cổ tay gầy lìa, vậy mà hắn không kêu nửa tiếng, vung tay kia lăn xả vào.

Lý thương Lan cười lạt, quét tiếp một ngọn trượng, đầu trượng trúng chiếc đồng la, bắt kêu một tiếng coòng, đồng la bay đi ngoài ba trượng, đồng thời lão lướt tới, điểm nhanh vào hai huyệt đạo của hắn.

Bên nầy, Dương mộng Hoàn cũng đã điểm trúng huyệt trên người tên đánh trống.

Giờ đây, chỉ còn Châu nhược Lan giao đấu với Thiết la Pháp vương.

Dĩ nhiên tinh thần song phương, một lên cao với cái thắng của đồng đội, một xuống thấp với cái bại của thuộc hạ, Thiết la Pháp vương lúng túng một chút, bị Châu nhược Lan điểm trúng huyệt, tay cầm kiếm tê dại, ngón lỏng lẻo, kiếm rơi ngay xuống đất.

Châu nhược Lan tung luôn một chưởng. Thiết la Pháp vương tràn mình qua một bên, né tránh. Nhân cái tràn mình đó, y nhún chân, vọt người lên không lao vút đi.

Vì đêm tối, y lại có thân pháp nhanh, nên chẳng ai ngăn trở kịp.

Lý thương Lan hét lên :

— Lão phu đuổi theo, bắt hắn lại !

Châu nhược Lan khoát tay :

— Không cần !

Lý thương Lan hừ một tiếng :

—Để hắn chạy thoát, là nuôi dưỡng mối hậu hoạn.

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Bắt hắn rồi, chưa hẳn là mình tránh khỏi Thiên Trúc gây phiền nhiễu kế tiếp, Hà huố g, chúng còn một toán người nữa, vào Trung nguyên do một nẻo khác. Tên này chạy đi, chắn chắn là tìm đồng bọn, có thể trong một sớm một chiều hắn sẽ trở lại đây với bọn kia...

Nàng nhìn hai gã đánh trố g giong đồng la, tiếp :

— Hiện tại, chúng ta cần tìm hiểu, tại sao trống và đồng la này có hiệu lực làm cho con người mất thần trí.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tỷ tỷ nói phải lắm, phải tìm hiểu để nghĩ cách ngăn ngừa, hóa giải, nếu không thì chúng sẽ áp dụng Mê Hồn đại pháp, biến toàn thể võ lâm Trung Nguyên thành vô tín, tên nô lệ của chúng.

Châu nhược Lan bảo Dương mộng Hoàn đưa hai gã hán đánh trống và giống la, vào đại sảnh, cho nàng điều tra.

Chàng định ở lại đó, dự thính cuộc điều tra, nhưng chợt nhớ đến Trịnh khai Văn, vội chạy trở ra hậu viện, nơi tòa thạch thất, bế hắn vào.

Trong thời gian chàng chạy đi, Châu nhược Lan bắt đầu hỏi cung hai hòa thượng Thiên Trúc.

Khi chàng trở lại, thì nàng cho biết là chẳng khám phá được gì cả.

Trầm văn Phượng thốt :

— Chúng chẳng chịu đáp những câu hỏi của Châu tỷ tỷ giả vờ đo cuết dở sống, ngất ngất ngây ngây, đáng ghét vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Bởi có thể chúng không nghe được tiếng Trung nguyên

Lý thương Lan lạnh lùng :

— Chúng ta cứ hành hạ đến điều, chịu không nổi thì chúng phải kêu van, chừng đó hẳn hiểu là chúng có biết tiếng Trung Nguyên hay không !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Lý lão tiền bối thực nghiệm xem !

Lý thương Lan bước tới cạnh hai hòa thượng, hỏi :

— Các ngươi có biết môn công hành quyết hồi tụ nơi nội phủ chăng ?

Hai hòa thượng bị điểm huyệt, toàn thân cứng đờ, chỉ có chiếc cổ là còn động đậy được, chúng giương mắt ngơ ngác nhìn lão anh hùng, ánh mắt lạ lùng hết sức, chẳng ai đoán ra tâm trạng của chúng.

Lý thương Lan nhanh tay điểm vào [illegible] huyệt đạo ngực chúng, rồi nhanh tay [illegible] chúng.

Hai hòa thượng [illegible], cổ họng [illegible], rít kêu lên, mồ hôi đổ ra, rồng lạt to rồi đẫm đọp.

Lý thương Lan day lại Châu nhược Lan :

— Đau lắm đấy, xem chúng có chịu nổi hay chăng ?

Nhưng, chúng ra rít những tiếng gì, chẳng ai hiểu nổi một lúc lâu, Châu nhược Lan thốt :

— Có lẽ chúng không nghe được tiếng Trung Nguyên, lão tiền bối ạ. Thế nầy thì chúng ta vô phương hiểu được sự bí ẩn của chiếc trống và chiếc đồng la rồi !

Lý thương Lan giải khai huyệt đạo cho chúng, đoạn cất tiếng :

— Như vậy thì giữ bọn nầy có ích lợi gì cho chúng ta đâu ? Bây giờ chỉ còn có cách là bắt cho được Thiết la pháp Vương.

Châu nhược Lan trầm ngâm một lúc.

Lý thương Lan hỏi :

— Ý cô nương như thế nào ?

Châu nhược Lan không đáp, day qua Dương mộng Hoàn :

— Dương huynh đệ còn nhớ cách thức gã ấy giống đồng la chứ ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Nhớ, nhưng chẳng rõ có đúng chăng.

Nàng bảo chàng lấy chiếc đồng la, còn nàng thì với chiếc trống, rồi chính nàng đánh trống trước, Dương mộng Hoàn giống la sau.

Lý thương Lan lắng nghe, giống thì cũng giống phần nào nhưng kém phần khích lệ rõ rệt.

Trong khi nàng giống la, Dương mộng Hoàn đánh trống nàng để ý xem Trịnh khai Văn có nhúc nhích chi chăng.

Thoạt đầu hắn có cựa cậy thật, nhưng chỉ một thoáng thôi rồi hắn bất động như cũ. Nàng ra hiệu cho Lý thương Lan giải huyệt cho hắn, tưởng là vì bị điểm huyệt nên hắn không nhúc nhích được.

Song vô ích, huyệt đạo được giải rồi, Trịnh khai Văn vẫn bất động.

Nàng khoát tay cho Dương mộng Hoàn, rồi cả hai ngừng đánh trống giống la.

Một lúc lâu, nàng lại bảo Dương mộng Hoàn giải khai huyệt đạo cho hai hòa thượng, rồi trao trống, đồng la cho chúng, ra dấu bảo chúng đánh.

Hai hòa thượng vâng lời, đánh lên.

Trống và la vừa vang, Trịnh khai Văn nhúc nhích liền. Bởi không là lắm, hắn chờ đây, đoạn đứng lên.

Châu nhược Lan bảo Lý thương Lan giữ gìn hắn cẩn thận đừng để hắn vọng động, còn nàng và Dương mộng Hoàn quan sát thủ pháp của hai hòa thượng.

Nghe và nhìn một lúc, nàng khoát tay bảo hai hòa thượng nghỉ, song hai gã cứ đánh mãi, bắt buộc Dương mộng Hoàn

http://tieulun.hopto.org

phải bước tới đoạt trống và la, đồng thời điểm huyệt chúng trở lại.

Trống và la vừa dứt tiếng, Trịnh khai Văn ngã xuống liền mê mang như cũ.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Xem ra, cách thức đánh trống và gióng la của chúng biến hóa vô cùng, bất quá chúng ta chỉ nhờ được một phần, nhưng một phần đối với toàn diện thì rất ít, do đó cũng chẳng rút tỉa được cái gì hay cả !

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Dương huynh đệ nói sai ! Biết được một phần là nhiều lắm rồi đó, Bởi vì ấn cái phần hiểu biết, chúng ta tìm hiểu thêm những phần chưa biết, như vậy chẳng có lợi sao ? Còn hơn là chẳng biết gì cả. Có điều, cái phần hiểu biết của chúng ta đó, quả đúng hay chăng ?

Lý thương Lan vội nói :

— Lão phu thắc mắc ở điểm này ! Tại sao tiếng trống, tiếng đồng la sai sử được những kẻ đó, mà không ảnh hưởng gì đến chúng ta cả ?

Châu nhược Lan đáp :

— Rất có thể chúng đã làm thương tổn một nơi nào đó trong người bọn kia, rồi tiếng trống, tiếng la do chỗ bị thương tổn mà xâm nhập vào, khích thích chúng. Chứ chúng ta là lặn cả, thì làm gì bị khích thích được ?

Nàng day qua Dương mộng Hoàn, dặn :

— Nên giữ gìn Trịnh khai Văn cẩn thận, chúng ta còn phải nghiên cứu trên mình hắn đấy !

Lúc đó, đêm đã tàn, thái dương đã le lói ánh sáng hồng nơi phương Đông, Châu nhược Lan bước lần ra cửa, hứng ngọn gió sớm.

Bỗng nàng kêu lên :

— Có người đến !

Dương mộng Hoàn hấp tấp bước ra, thấy Xuyên Trung Tứ Xú trở về. Dáng dấp họ bơ phờ, chứng tỏ trọn đêm không ngủ và thời gian qua họ vất vả không ít.

Lý thương Lan cũng bước ra, Tứ Xú vái chào rồi thuật lại sơ lược là vì bận theo dõi mấy người khả nghi, nên không về sớm được.

Lý thương Lan bảo họ về phòng, nghỉ nghỉ.

Châu nhược Lan khen ngợi lòng trung hậu của bọn Xuyên Trung Tứ Xú, đoạn bảo Dương mộng Hoàn nên chú ý đến Trịnh khai Văn, theo dõi từng biến chuyển, nếu có gì lạ, báo cho nàng hay liền, rồi nàng cùng Trầm vân Phượng trở về phòng.

X

CHƯƠNG LXXXIII

TƯƠNG CƠ TỰU KẾ

Dương mộng Hoàn đưa Trịnh khai Văn về thư phòng, mỉm cười thốt với Lâm :

— Trong tình thế này, tại hạ không thể đãi ngộ Trịnh huynh trọn tình được, tại hạ mong sau này Trịnh huynh sẽ thể lượng cho !

Chàng điểm thêm mấy huyệt đạo trên người họ Trịnh rồi nhắm mắt, vận khí, điều tức.

Không rõ thời khắc trôi qua được bao lâu, bỗng nhiên một tiếng ầm vang lên, cánh cửa phòng vụt mở toang.

Dương mộng Hoàn giật mình, mở choàng mắt ra, trông thấy Lam tiểu Điệp, nàng diễm nụ cười tươi, từ bên ngoài ung dung bước vào.

Chàng vội đứng lên, bước tới mấy bước, vòng tay chào,

— Lam cô nương !

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Có làm kinh động Dương đại hiệp chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Nàng hỏi với giọng khách sáo, khiến Dương mộng Hoàn hơi ấy náy một chút.

Chợt trông thấy Trịnh khai Văn, nàng hỏi tiếp :

— Có phải là Trịnh thiếu bảo chủ đây chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Hắn thọ thương hết sức kỳ quái !

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Thương thế làm sao, mà gọi là kỳ quái ?

Dương mộng Hoàn lược thuật sự tình cho nàng nghe

Nàng ạ lên một tiếng :

— Có sự việc như vậy à ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Chính Châu tỷ tỷ cũng chẳng hiểu nổi ra làm sao nữa !

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Người nhận thấy vũ công của Thiết La pháp vương như thế nào ?

Dương mộng Hoan đáp :

— Kiếm thuật nguy dị, kỳ bí, xem thì như tầm thường ra có chánh, nên tại hạ chẳng dám quyết đoán.

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Được rồi, để ta đến gặp Châu tỷ tỷ, chắc chắn là ta có giúp ích được gì cho tỷ tỷ chứ chẳng không !

Dương mộng Hoàn nhìn thoáng ra ngoài :

— Cô nương đến đây một mình à ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Phải. Bởi ta chưa biết ý Châu tỷ tỷ ra sao, nên chẳng dám mang theo nhiều người.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Để tại hạ đưa cô nương đến gặp Châu tỷ tỷ.

Lam tiểu Điệp trầm ngâm một chút :

— Cũng được, chỉ sợ phiền người thôi !

Rồi nàng bước ra khỏi phòng. Dương mộng Hoàn theo sau. Chàng không quên cài cửa cẩn thận.

Vừa đi, chàng vừa thở dài :

— Không ngờ Đào ngọc Bội lại liên kết với bọn người Thiên Trúc, giả họa cho chúng ta như thế này ! Hắn là con người nham hiểm cùng cực !

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Chúng từ Thiên Trúc đến đây, đường xa vạn dặm hẳn không phải là không mục đích !

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Tự nhiên là có mục đích chứ ! Vì một bức họa, họa hình Châu tỷ tỷ đó !

Lam tiểu Điệp trố mắt :

— Một bức tượng của Châu tỷ tỷ ?

Dương mộng Hoàn lại thuật sơ lược những lời của Thiết la Pháp vương.

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Đào ngọc Bội chuyển bức tượng đó đến Thiên Trúc ? Cho ai ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Cho vị đại quốc sư nào đó.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Hắn mượn tay người, mong thỏa hận riêng ! Hắn đang dàn cảnh ngao cò tranh giành, ngư ông thủ lợi.

Họ đã đến trước cửa phòng Châu nhược Lan.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Cô nương vào một mình đi !

Lam tiểu Điệp gật đầu, rồi xô cửa bước vào.

Châu nhược Lan đang ngồi quan sát chiếc trống và chiếc đồng la.

Lam tiểu Điệp lên tiếng :

— Kính chào Châu tỷ tỷ !

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan ngẩng đầu lên,nhìn thoáng qua nàng thốt

— Ngươi đến đúng lúc quá, ta đang cần gặp ngươi để thương lượng một việc !

Lam tiểu Điệp vừa bước tới, vừa hỏi :

— Tỷ tỷ có điều chi phân phó ?

Châu nhược Lan hỏi lại :

—Những nơi mai phục của ngươi, có còn toàn vẹn chăng?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Có một vài nơi, theo lịnh tiểu muội, đã được phá hủy còn thì vẫn y nguyên.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Vậy là hay lắm, cứ giữ nguyên những nơi chưa triệt thoái thuộc hạ.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

— Lúc nầy chính là lúc chúng ta đang dùng người, chúng ta cần có tai mắt khắp nơi.

Lam tiểu Điệp dừng lên :

— Nếu vậy, tỷ tỷ cho phép tiểu muội vắng mặt một vài ngày, tiểu muội đi ngay bây giờ...

Châu nhược Lan lấy làm lạ :

— Ngươi định đi đâu ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Kiểm soát lại những nơi đó, và ra lịnh gọi những người đã giải tán, trở về chỗ cũ, tiếp tục công việc trinh sát.

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút :

— Tình hình nghiêm trọng lắm rồi, ta không thể lưu ở lại...

Lam tiểu Điệp nghiêng mình chào, đoạn lui ra khỏi phòng ngay.

Châu nhược Lan hỏi với :

— Chừng nào ngươi trở lại đây ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Lâu lắm là năm hôm. Sớm lắm là ba ngày, tỷ tỷ cứ ở tại Thủy Nguyệt Sơn Trang, tiểu muội đi rồi trở lại !

Nàng không cần quay lại, đi luôn.

Châu nhược Lan cài cửa phòng lại, rồi tiếp tục nghiên cứu chiếc trống và chiếc đồng la, tìm hiểu âm thinh kỳ dị.

Dương mộng Hoàn để cho nàng được yên tịnh, có gì cần thì nhờ Trầm vân Phượng thông báo trước, xem ý kiến nàng ra sao rồi mới vào gặp nàng, chàng biết rõ, bề ngoài thì nàng xem ra có vẻ dịu hòa, nhưng bên trong lại là con người hết sức cương cường, nói làm sao nhất định phải làm Như vậy.

Phần Lý thương Lan, từ lúc Xuyên Trung Tứ Xú trở về có phần nào yên trí, cả chủ nhân lẫn thuộc hạ hết lòng canh phòng chung quanh Thủy Nguyệt Sơn Trang.

Sơn Trang chiếm một diện tích rất rộng trong vùng núi non hiểm trở, việc an ninh chỉ do một số người rất ít đảm nhận, nên có phần nào khó nhọc cho họ.

Ngoài cái việc giới bị địch từ xa tới, còn phải lo gìn giữ, hai gã đánh trống và giống đồng la, có thể bảo suốt ngày đêm cả năm người không được thư thả một phút giây.

Hai ngày trôi qua, chẳng có việc gì lạ xảy đến cho bọn Dương mộng Hoàn.

Qua ngày thứ ba, sau bữa cơm trưa, Trầm vân Phượng đến thơ phòng của Dương mộng Hoàn, chàng hỏi thăm về Châu nhược Lan, Trầm vân Phượng đáp :

— Châu tỷ tỷ mải mê nghiên cứu chiếc trống và chiếc đồng la, suốt ngày chẳng hề nói nửa lời !

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

Còn gã Lục Bửu Hòa thượng, đi đâu mà mấy hôm nay ngu huynh chẳng thấy mặt ?

—Trầm vân Phượng thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Chính tiểu muội đang muốn cho Dương ca ca biết. Tiểu hòa thượng đó chừng như bị tà ma gì nhập vào, suốt ngày ngồi xếp bằng tròn, không nói năng chi cả. Hai hôm đầu, gã còn ăn, uống, qua hai ngày đó, gã bỏ luôn ăn, đến giọt nước cũng chẳng hề nhấp nhấp, Thủy nguyệt sơn Trang trải qua bao nhiêu biến cố, mà gã vẫn thản nhiên, như người từ cung trăng rơi xuống, chẳng hề kinh dị.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Hiện tại, gã ở đâu ?

Trầm vân Phượng không đáp ngay câu hỏi :

— Gã có cho tiểu muội biết, trong ba hôm, gã cần được yên tịnh, mong đừng ai quấy phiền gã, đúng hạn kỳ thì tự nhiên gã tìm tiểu muội. Giờ ngọ ngày mai, đúng hạn, tiểu muội tin rằng, gã không thất tín.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Không lẽ gã đã tham ngộ được huyền cơ phật pháp ? Ta chỉ ước mong sao cho gã đừng lầm tà ra chánh, mà uổng phí công phu cũng như thời gian khổ luyện !

Chàng gật đầu :

— Được rồi, ngày mai ngu huynh và Trầm muội sẽ gặp gã.

Rồi chàng trầm giọng tiếp :

— Ba hôm, chẳng có gì lạ xảy ra tại Thủy nguyệt Sơn Trang, tuy nhiên chúng ta đừng tưởng là sóng gió lặng êm rồi, trái lại càng gia tâm phòng bị, bởi sự yên tịnh nầy báo hiệu một cơn bão tố hãi hùng. Riêng phần Trầm muội thì hiện tại, trong trang chẳng có người phục dịch, thành ra vất vả quá, nào cơm nước, nào quét dọn...

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Bổn phận làm dâu mà, Dương ca ca ! Khổ gì cũng phải tập cho rành, rành rồi lại càng phải làm. Nếu không tròn bổn phận làm dâu thì ai người ta mang trầu cau đến đỏi chứ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Trầm muội nói khéo quá !

Trầm Vân Phượng nhìn trời, thốt :

— Bây giờ, tiểu muội xin đi giặt y phục :

Nhìn theo bóng nàng bước đi thoăn thoắt, mớ tóc ngày nào còn ngắn giờ đây buông xõa phủ lưng trông nàng đã trưởng thành, cả thể xác lẫn tinh thần, chàng thương xót vô cùng một tòa sơn trang như vậy mà chỉ có mỗi mình nàng thu ngoài, dọn trong, khổ nhọc biết bao nhiêu ?

Chàng đi lần ra tiền sảnh, nơi đó đóng im ỉm, chàng toan đẩy xem có cài then hay chỉ khép lại đó, bỗng tai nghe tiếng gió một vật gì từ xa lao tới,

Giật mình, chàng quay lại, thấy một viên đạn bắn về phía chàng. Chàng cau mày, đảo bộ tạt qua một bên né tránh.

Viên đạn bay tới, chạm vào tường, vỡ ra, biến thành một vầng phấn, màu trắng.

Chàng chưa kịp bước lùi về phía hậu, một mùi hương nhẹ đã thoang thoảng đến mũi chàng.

Biết có sự lạ, lập tức chàng vận khí, phong bế các đường hô hấp.

Mùi hương đó càng phút càng hăn hăn, đúng là một loại mê hồn dược rất mạnh.

Đã phong bế các đường hô hấp rồi, chàng còn vận hành chân khí, dồn bức phần hơi đã hít vào, ra khỏi cơ thể.

Nhưng, một ý nghĩ thoáng hiện trong tâm tư, chàng giả vờ trúng độc, đảo đảo người, rồi ngã xuống tại chỗ.

Chàng vừa ngã xuống thì một bóng người lao đến nơi, bế xốc chàng lên, chạy như bay trở ra ngoài,

Người đó mang chàng đi được hai dặm đường, đến một tòa núi thấp dừng chân lại.

Nhân khi được người đó bế mang đi, Dương mộng Hoàn vận khí đuổi hơi độc ra khỏi cơ thể. Trong lúc đó, chàng có thể bất thần xuất thủ điểm vào huyệt của người đó, nhưng tánh hiếu kỳ bị khích động, chàng để yên, thử xem y mang chàng đến đâu và làm gì.

http://tieulun.hopto.org

Đã tỉnh táo lại rồi, chàng vẫn giả vờ còn hôn mê, cho người đó đừng nghi ngờ.

Khi y dừng chân, chàng khẻ mở hí hí đôi mắt, nhìn xem nơi đó là đâu.

Đột nhiên, từ trong những bụi cỏ, có sáu bảy người nhô lên. Một trong bọn cất tiếng hỏi :

— Thành công chứ ?

Người mang chàng đến đáp, đáp :

— May [illegible] đến nỗi thất bại !

Người kia [illegible] :

— Mầng cho Trương huynh đó ! Bây giờ thì chúng ta khỏn ; thu chân chờ nữa, phải đi ngay.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Thì ra, bọn này chỉ là tay sai của kẻ nào đó. Nếu ta không mạo hiểm vào hang cọp, thì làm sao biết được cọp như thế nào ?

Chàng vẫn giả vờ hôn mê như cũ.

Rồi cả bọn lại khởi hành.

Trong lúc Dương mộng Hoàn bị bắt mang đi, bên trong đại sảnh, Châu nhược Lan đang điều tức, nghe tiếng đao chạm vào tường, nàng giật mình, biết là có biến, nhưng đang khi hành công đến giai đoạn quan trọng, không thể bỏ dở, vả lại sau tiếng chạm đó, chẳng còn tiếng động nào kế tiếp, nên nàng cứ tiếp tục vận khí, định bụng khi nào xong sẽ bước ra xem cũng chẳng muộn.

Khi nàng bước ra ngoài, thì mùi hương lạ đó vẫn còn thoang thoảng trong không gian.

Tự nhiên, nàng hiểu có kẻ lạ đột nhập vào sơn trang, nên nàng cấp tốc đi khắp bốn phía quan sát.

Nàng nhận ra, vắng bóng Dương mộng Hoàn.

Nàng hết sức lấy làm lạ, cùng Trầm vân Phượng đến thẳng ngôi nhà của Lý thương Lan, chào lão anh hùng xong, vừa ngồi xuống là hỏi ngay :

Lão tiền bối có thấy Dương huynh đệ chăng ?

Lý thương Lan lắc đầu :

Tìm khắp nơi, lão phu chẳng gặp hắn đâu cả.

Châu nhược Lan cau mày :

— Giả sử gặp địch, dù có đánh không thắng, thì ít nhất cuộc chiến cũng làm kinh động đến người trong nhà, còn như có bị địch ám toán rồi bắt mang đi, thì đáng trách Dương huynh đệ sơ xuất quá chừng !

Lý Thương Lan vội chữa cho chàng :

— Nếu có đáng trách, thì nên trách lão phu mới phải, bởi lão phu có nghe một tiếng động nhỏ, nhưng không phản ứng ngay, thành ra mình phải lo lắng.

Lão thở dài, tiếp nối :

— Nghĩa tế làm người quá trung hậu mà trên giang hồ thì nhan nhản những kẻ bất lương, giảo quyệt, rất có thể hắn bị lừa vào tròng !

Trầm vân Phượng cũng bênh vực chồng :

— Bị ám toán bất ngờ, Dương ca ca làm sao hoàn thủ kịp mà có cuộc chiến ?

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

— Một cha vợ, một người vợ, hiệp nhau biện hộ cho hắn Để ta xem các người có biện pháp gì tìm lại hắn hay chăng !

Nàng hỏi :

— Không có dấu vết gì giúp chúng ta nhân đó mà tìm ra manh mối, thì làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ bỏ phú hắn như vậy, trong tay địch ?

Lý thương Lan trầm giọng :

— Lão phu đang nghĩ đến điều đó !

Trầm vân Phượng thốt :

— Châu tỷ tỷ là người thừa cơ trí, chắc có biện pháp tìm chàng !

Châu nhược Lan lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Ta không dám bảo đảm điều đó với ngươi, nhưng phải cố gắng hết sức mình, tiến được bước nào hay bước ấy.

Rồi nàng đứng lên tiếp :

— Đại khái, khi Tiểu Điệp trở lại đây, có thể là nàng đem theo một số thuộc hạ, chúng ta sẽ nhờ bọn người đó, đi dọ thám khắp nơi xem sao. Hiện tại, ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, chúng có lợi thế hơn ta nhiều. Muốn bảo vệ Thủy nguyệt Sơn Trang cho có hiệu quả, chúng ta cần phải mở rộng cuộc kiểm soát ra xa mới được, chứ đợi khi địch đến tận nơi đây rồi mới có phản ứng thì còn trở tay sao kịp ?

Lý thương Lan hỏi :

— Cô nương định đi quan sát một vòng ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Cần phải đi, xem tình hình ra sao.

Lý thương Lan thốt :

— Vậy thì Trầm vân Phương phải đi theo cô nương.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Khỏi cần. Một mình tôi đi, tiện hơn,

Rồi nàng bước ra khỏi ngôi nhà của lão anh hùng, giở thuật phi hành đi ngay.

Lý thương Lan nhìn theo bóng nàng, đoạn day qua Trầm vân Phượng :

— Châu cô nương tuy có vũ công cao diệu, song ta nghĩ ngươi nên đi theo nàng, phòng tiếp ứng lúc cần ? Đơn thân độc lực bao giờ cũng khó khăn đối phó với địch luôn luôn đông người !

Trầm vân Phượng đáp :

— Tỷ tỷ kí công muốn tôi đi theo, nếu đi là làm phật ý người, tốt hơn hết nên nghe lời người.

Lý thương Lan trầm giọng :

— Ta nghĩ, kẻ hại Dương mộng Hoàn mang đi, hẳn có liên quan đến bọn tăng nhân Thiên trúc, rất tiếc là cả ta thượng đàm không giỏi tiếng là lia, lại không nghe được tiếng

Trung Nguyên, nếu chúng nghe được thì ta bức chúng phải cung khai.

Trầm vân Phượng nói mang :

— Không nghe, nói được, chắc chúng biết chữ Hán chứ ?

Lý thương Lan lắc đầu :

— Không nói được tiếng Hán, thì học chữ Hán làm gì ? Nếu có biết chữ, thì chỉ là chữ Thiên Trúc, chúng ta lại chẳng đọc được !

Trầm vân Phượng thở dài :

— Bây giờ, chỉ còn có cách là chờ Châu tỷ tỷ về thôi !

X

Bọn bị cắt mang Dương mộng Hoàn đi một lúc lâu, đột nhiên dừng chân lại. Tên mang chàng, quăng chàng xuống đất tuy không nói nhưng chàng thừa hiểu là quanh chàng, có rất nhiều người, chúng sẵn sàng can thiệp nếu chàng tỉnh lại và toan vọng động. Chàng cảnh nhắm mắt, trầm tư khí, vờ mê mang trầm trầm.

Một tên trong bọn chúng, đưa tay vào mình lấy ra một hoàn thuốc nhét vào miệng chàng.

Chàng chẳng rõ là thuốc gì, nên chẳng dám nuốt, chỉ lấy lưỡi đẩy qua một bên má, ngậm lại đó.

Một lúc sau, một giọng trầm lạnh vang lên :

— Trương huynh, loại giải dược nầy từ lâu có công hiệu nhanh chóng, sao tôi cho hắn uống rồi, lâu quá mà chẳng thấy hắn tỉnh lại ?

Dương mộng Hoàn khẽ mở hí hí đôi mắt, thấy quanh chàng có bốn đại hán, mặc y phục đen.

Tên đối diện với chàng bật cười ha hả :

— Thì kia, hắn đã tỉnh rồi, chẳng thấy sao ?

Chàng cựa cạy vài lượt rồi gượng dừng lên, đảo mắt nhìn quanh, thầm nghĩ :

http://tieulun.hopto.org

Nếu bây giờ ta xuất thủ, chế ngự hắn tức thì, cũng chẳng khó khăn lắm, nhưng đã dính vào hang cọp, thì bây giờ bao động, e còn sớm !

Tên đứng trước mặt chàng, thốt :

— Ngươi nhờ giải dược, tỉnh lại rồi, nhưng tứ chi yếu lắm, nếu sanh tâm kháng cự, chỉ tự tìm cái khó cho ngươi thôi ! Ta cảnh cáo cho biết đó !

Dương mộng Hoàn lại nghĩ :

— Ngươi hiểm thật ! Thì ra giải dược chúng vừa cho ta uống, chỉ giải mê sơn, lại có hiệu lực làm cho tay chân yếu đi, không thể kháng cự ! Nếu ta uống đi, thì ta đã kẹt trong tay chúng rồi !

Chàng lạnh lùng nhìn chúng một lượt, rồi nhắm mắt lại.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên :

— Biết thời vụ, mới đáng mặt tuấn kiệt, tránh khỏi hành hạ thể xác, khá lắm đó, tiểu tử !

Tên đứng trước mặt chàng cất giọng mỉa mai :

— Là bậc đại hiệp, thinh đùng chấn động trên giang hồ, nếu không thức thời vụ để cho họ Trương này bắt buộc phải ra tay, thì nhục lắm cũng, ta thấy quả là một tiểu tốt vô danh thì đáng hận lắm đó !

Dương mộng Hoàn giả điếc giả câm, mặc chúng nói gì thì nói.

Đại hán đối diện chàng, tiếp nối :

— Thực ra, anh em chúng ta bắt buộc phải mạo hiểm xúc phạm đến ngươi, đưa ngươi khỏi Thủy nguyệt Sơn Trang, để đến gặp một bậc kỳ nhân, người đó có hỏi gì, ngươi cứ thực mà nói, nói thực là có lợi cho ngươi.

Dương mộng Hoàn vẫn nín lặng.

Chàng bình tĩnh quá, làm cho bốn đại hán đó chừng dạ, chúng không dám nói gì nữa, cứ thẳng đường đi tới.

Lần này, chúng khỏi mang chàng, chỉ bao vây chung quanh cùng đưa chung đi.

Đi một lúc, một đại hán lấy ra một vuông khăn đen quấn ngang mắt chàng. Chàng không kháng cự, để mặc chúng làm gì thì làm.

Đi được một lúc nữa, một tên khác lại lấy một cuộn thừng thảo ra trói đôi tay chàng, rồi thốt :

— Tới nơi rồi.

Nơi đó, là một ngôi nhà bí mật, chúng vẫn giữ giây trói, nhưng mở vuông khăn ra, rồi đẩy chàng vào nhà.

Trong lúc đi đọc đường, Dương mộng Hoàn nhận chúng không lưu ý, đã nhả hoàn thuốc ra. Lúc này, chàng không còn sợ sức thuốc ngấm vào người nữa. Chàng đảo mắt nhìn quanh nhận ra ngôi nhà đem tới qua, không một điểm sáng nào từ một phía nào soi rọi vào.

Chàng thầm nghĩ, ngôi nhà này hẳn được kiến tạo dưới lòng đất sâu hay trong một sơn cốc, nên dù lúc ban ngày mà vẫn tối như thường.

Một đại hán đốt ngọn đèn sáp đỏ lên.

Trong nhà, chỉ có một vị hòa thượng, mặt tròn, mày dài vận áo đen, đang ngồi trên một chiếc ghế.

Dương mộng Hoàn nhìn xuống đôi tay bị trói, thầm nghĩ với công lực của chàng, thì chàng hư dứt dứt dây giây trói dễ dàng.

Ngôi nhà khá rộng, nhưng chỉ có vỏn vẹn một chiếc ghế, mà hòa thượng lại chiếm rồi, thì còn chỗ đâu cho người khác ngồi ? Thế ra, ai vào đây cũng phải đứng, hầu chuyện với y, và thần thái của y hết sức âm trầm.

Hòa thượng quắc đôi mắt sắc lạnh nhìn chàng, hỏi :

— Ngươi có phải là Dương mộng Hoàn, một nhân vật có thinh danh chấn động khắp Trung Nguyên chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Chính tại hạ !

Hòa thượng áo đen lại hỏi :

— Ngươi có nhận ra ta chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Nghe âm thinh của đối tượng, dù y nói tiếng Trung Nguyên Dương mộng Hoàn thừa hiểu y chẳng phải là người địa phương, chàng có ý ngờ y là hòa thượng bạn đồng hành với Thiết la pháp Vương, từ Thiên trúc đến, chàng mỉm cười đáp:

— Không nhận ra, nhưng biết lai lịch của cát hạ.

Hòa thượng thoáng giật mình :

— Ngươi thử nói ta từ đâu đến ?

Dương mộng Hoàn không do dự :

— Thiên Trúc !

Hòa thượng bật cười ha hả :

— Khá lắm đó ! Ngươi đã gặp Thiết la pháp Vương chưa?

Dương mộng Hoàn buông gọn :

— Rồi !

Hòa thượng hỏi :

— Pháp vương hiện giờ ở đâu ?

Dương mộng Hoàn thản nhiên :

— Bỏ đồng bạn, chạy trốn, chẳng biết về phương trời nào

— Hòa thượng điềm nhiên thốt :

— Hắn có thuật, có pháp, nhưng lại kém trí, tự nhiên phải bại.

Dương mộng Hoàn bĩu môi :

— Còn cát hạ ?

Hòa thượng đáp :

— Ta có trí, có dũng, có thuật, ba điểm đều gồm đủ, tà thừa nắm cái lẻ tất thắng trong tay.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Nhà sư nầy ăn nói lớn lối quá, có lẽ trên hắn Thiết la Pháp vương một vài bậc !

Hòa thượng lại tiếp :

— Ngươi có biết Châu nhược Lan chứ ?

Dương mộng Hoàn lại nghĩ :

— Cần nhất, ta phải nhẫn nại, không nên phẫn nộ, bởi ta còn phải khám phá âm mưu của chúng, biết được chúng định làm gì, ta mới có thể hoạch định kế sách đối phó.

Chàng gật đầu :

— Biết !

Hòa thượng ạ một tiếng :

— Vậy thì hay quá ! Chúng ta hãy nói chuyện về Châu nhược Lan đi.

Dương mộng Hoàn rùn vai :

— Nói chuyện gì ?

Hòa thượng cười lớn :

— Ngươi biết ta từ Thiên Trúc đến đây, nhưng có biết luôn mục đích chuyến viễn hành nầy chăng ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Thi hành công tác do một người giao phó

Hòa thượng gật đầu :

— Đúng. Ta vâng lịnh một người đến đây, nghinh đón Châu nhược Lan đi Thiên Trúc.

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Chỉ sợ các hạ thất giọng !

Hòa thượng cũng cười lạnh :

— Được rồi, chúng ta sẽ bàn lại việc đó.

Rồi y ra lịnh :

— Dẫn hắn đi !

Hai đại hán áo đen bước vào, mỗi tên lòn tay vào nách Dương mộng Hoàn, kèm chàng ra ngoài.

Chàng để mặc cho chúng làm gì thì làm, chúng lôi chàng đến một gian phòng, cột chàng vào chiếc trụ, bỏ chàng đó, rồi trở ra.

Chàng nhìn chung quanh, thấy có tất cả bốn chiếc trụ, nơi trụ nào cũng có cột một người, nhưng người đó, trang phục giống chàng, mà tuổi tác cũng không hơn kém bao nhiêu.

Chàng gọi ba người kia, hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Các vị còn nói năng được chăng ?

Trong ba người, thì hai nhắm mắt, không đáp, chỉ có người thứ ba, về cuối phía tả, nhìn thoáng qua chàng, hỏi lại :

— Ngươi đã đến đó rồi phải không ?

Hỏi xong, gã liền nhắm mắt lại, không cần chờ nghe chàng đáp, xem chừng, gã mất hết sinh khí.

Dương mộng Hoàn giương mắt, quan sát kỹ, nhận ra ba người đó không có vẻ gì chứng tỏ là người luyện công, chàng không còn lạ lùng tại sao họ quá bạt nhược như vậy, chàng dặng hắng một tiếng, lại hỏi :

— Cát hạ có tập qua vũ công chăng ?

Người đó đáp :

— Nếu đã có luyện vũ công, thì làm gì bị chúng bắt dễ dàng như vầy ?

Một ý niệm phát sanh, Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Có lẽ bọn nầy bị bắt đến đây, liên quan phần nào đến ta, ta phải cứu họ mới được.

Chàng hỏi :

— Các vị bị đưa đến đây được bao lâu rồi ?

Người đó mệt nhọc đáp :

— Ba hôm rồi ! Ta được đưa đến đây ba hôm, còn ba vị kia thì có mặt tại đây trước ta. Trong ba hôm nay, ta chỉ uống nước thôi, chứ chẳng ăn vật gì cả. Ta đói lả, không còn đủ khí lực nói chuyện nhiều.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Cát hạ nhẫn nại đi, tại hạ sẽ có cách cứu tất cả.

Người đó cười lạt :

— Nếu ngươi có cách giải cứu được bọn ta, thì đâu đến đỗi bị chúng bắt đưa đến đây ?

Dương mộng Hoàn phải nhìn nhận hắn có lý, vì bất tài mới bị bắt đã bất tài thì còn cứu được ai mà tuyên bố ? Nhưng, chàng đâu có thể tiết lộ là mình giả vờ ?

Chàng nhắm mắt, vận khí điều tức, cảm thấy chân khí

chuyển hành như thường, chẳng chút trở ngại, mừng thầm là vũ công không bị bọn người của hòa thượng làm tán thất, niềm tin lớn mạnh hơn trước.

Bỗng cánh cửa phòng giam mở toang, một đại hán vận y phục chẹt bước vào, lưng đeo thanh đao, tay xách lồng đèn, đưa cao lên, hắn đưa hòa thượng áo đen đến đây.

Dương mộng Hoàn nhắm mắt lại, ngầm vận tụ chân nguơn giới bị,

Hòa thượng đưa lồng đèn rọi mặt chàng, từ từ hỏi !

— Thần chí của cát hạ như thế nào ?

Dương mộng Hoàn mở mắt ra :

— Rất tỉnh táo !

Hòa thượng lại hỏi :

— Cát hạ có thấy những người kia chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Có thấy.

Hòa thượng cười nhẹ :

— Dương đại hiệp rất được vũ lâm trọng vọng, tại hạ phải tạo ra thêm mấy vị Dương đại hiệp nữa, cho giang hồ chẳng biết là ai chân, ai giả.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

Đúng như ta ức đoán, những người bị bắt kia hẳn có liên quan với ta ! Biện pháp của bọn nầy, quả thật ác độc vô tưởng.

Chàng thốt :

— Những người đó, có giống tại hạ thật, nhưng chẳng phải giống hoàn toàn, làm sao giả mạo tại hạ được ?

Hòa thượng cười ha hả :

— Đành là thế, nhưng tại hạ có thuật cải sửa dung mạo, nhất định trên giang hồ chẳng ai phân biệt được giả chân.

Chàng lại hỏi :

— Tạo những người giả, để làm gì ?

Hòa thượng ra vẻ thích chí :

http://tieulun.hopto.org

— Có chỗ dùng tại hạ mới tạo nhiều Dương mộng Hoàn giả chứ ! Hữu ích cho tại hạ làm đó. Giả sử, những Dương mộng Hoàn giả, làm một vài việc gì đó, phi nhân, bất nghĩa, làm tổn thương đến thanh danh mà Dương mộng Hoàn thật đã có từ lâu trên giang hồ, vũ lâm đồng đạo sẽ không còn trọng vọng Dương mộng Hoàn thật nữa.

Dương mộng Hoàn mắng thầm :

Hắn gian loạt vô cùng, hắn thực hiện được mưu toan đó, thì danh dự của ta cầm như tiêu tan mất !

Chàng mỉm cười, tỏ :

— Vâng thật, sợ gì lừa ? Bất quá bọn giả đó, lừa thiên hạ một vài lần, rồi người ta cũng sẽ biết,..

Hòa thượng cười hì hì :

— Một vài lần cũng đủ lắm rồi ! Tại hạ không mong nhiều hơn !

Dương mộng Hoàn ngầm vận công, bứt đứt giây trói, từ từ hỏi :

— Bọn ngươi có loại thuốc mê hồn rất mạnh, có phải là người mang từ Thiên Trúc đến đây ?

Hòa thượng cười lớn :

— Thổ sản của Trung Nguyên, chẳng can gì đến nước Thiên Trúc của ta.

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Ngươi dùng bao nhiêu nhân vật trong vũ lâm Trung Nguyên rồi ?

Hòa thượng đáp :

— Nhiều lắm, không đếm nổi. Nhưng, có sao chăng ?

Dương mộng Hoàn so vai :

— Người đông quân, hễ người, họ vâng theo lời người [illegible]

[illegible]

Hòa thượng lắc đầu :

— Ta không [illegible] điều đó.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

Hòa thượng gật đầu :

— Cứ nói !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Chẳng [illegible]ạn, loại giải dược chúng trao cho người, chúng có cho người biết là mặc dù giải được cơn mê, nhưng thuốc đó làm suy yếu tay chân chứ ?

Hòa thượng lại gật đầu :

— Chúng có nói với ta như vậy.

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Chúng lừa gạt người đó. Loại giải dược chúng trao cho người, chẳng có công hiệu gì.

Hòa thượng lắc đầu :

— Ta không tin !

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Ngươi để ta nói rõ rồi, ta sẽ cho ngươi thấy chứng cớ.

Đại hán áo đen, cầm đèn nổi giận, hét :

— Hắn nói vô lý quá, hắn hắn có dụng tâm gì đó !

Dương mộng Hoàn bỉu môi :

— Các ngươi là người Trung Nguyên, lại cam tâm làm nô lệ cho một tên sư hồ mang Thiên Trúc, để tàn diệt đồng đạo vũ lâm Trung Nguyên, thử hỏi lương tâm các ngươi để đâu...

Đại hán áo đen toan phát tác, hòa thượng vội đưa tay ngăn lại :

— Dương mộng Hoàn, ta khuyên ngươi nên cẩm lặng, vận số của ngươi đã dứt rồi đừng mơ sự [illegible]n thường nữa...

Dương mộng Hoàn bật cười ha hả :

— Chắc ngươi muốn thấy là vận số ta đang lên chứ ?

Bất thình lình, chàng vung bàn tay, đánh tới, trúng phải cổ tay của đại hán cầm đèn, đau quá, hắn buông đèn ngay. Đèn rơi xuống nền phòng, tắt ngấm.

XEM TIẾP QUYỂN IV

http://tieulun.hopto.org

nhà xuất bản Xuân-Thu

Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 19..

P.O. Box 12061, Houston, Texas 77217 U.S.A.

Hòa thượng cất dao.

— Cứ nói !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Chẳng qua, loại giải dược chúng trao cho ngươi, chúng có cho người biết là mặc dù giải được con [illegible], nhưng thuốc đó làm suy yếu tay chân chứ ?

Hòa thượng lại gật đầu :

— Chúng có nói với ta như vậy.

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Chúng lừa gạt người đó. Loại giải dược chúng trao cho ngươi, chẳng có công hiệu gì.

Hòa thượng lắc đầu :

— Ta không tin !

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Ngươi để ta nói rõ rồi, ta sẽ cho ngươi thấy chứng cớ.

Đại hán áo đen, cầm đèn nổi giận, hét :

— Hắn nói vô lý quá, hắn hắn có dụng tâm gì đó !

Dương mộng Hoàn bĩu môi :

— Các ngươi là người Trung Nguyên, lại cam tâm làm nô ệ cho một tên sư hồ mang Thiên Trúc, để tàn diệt đồng đạo vủ lâm Trung Nguyên, thử hỏi lương tâm các ngươi để đâu...

Đại hán áo đen toan phát tác, hòa thượng vội đưa tay ngăn lại :

— Dương mộng Hoàn, ta khuyên ngươi nên câm lặng, vận số của ngươi đã dứt rồi đừng mơ sự phi thường nữa...

Dương mộng Hoàn bật cười ha hả :

— Chắc ngươi muốn thấy là vận số ta đang lên chứ ?

Bất thình lình, chàng vung bàn tay, đánh tới, trúng phải cổ tay của đại hán cầm đèn, đau quá, hắn buông đèn ngay. Đèn rơi xuống nền phòng, tắt ngấm.

X

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG LXXIV

DƯƠNG HOÀN HÓA THÂN

Dương mộng Hoàn bật cười lên :

— Hòa thượng ơi ! Giờ thì ngươi đủ tin ta chưa ?

Trong bóng tối, hòa thượng cười vang đáp lại :

— Ngươi nói thuốc đó linh nghiệm vô cùng, tại sao hắn uống vào lâu rồi mà chẳng thấy hắn hề hấn gì cả ?

Dĩ nhiên, câu nói đó hướng về đại hán áo đen.

Đại hán ứng tiếng liền :

— Điều đó chính tôi cũng chẳng rõ ra làm sao nữa...

Một tiếng bình vang lên, chừng như gã đại hán bị đánh ngã nhào xuống nền lượt nữa.

Lần nầy thì chẳng phải Dương mộng Hoàn xuất thủ, sau khi đại hán bị một chưởng của chàng quăng đèn, ngã xuống rồi gượng đứng lên.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

Hòa thượng nầy ác độc thật, hạ ngay độc thủ toan diệt trừ một kẻ đã cam tâm làm tay sai cho lão !

Chàng trầm giọng thốt :

— Dù sao đi nữa, ngươi cũng chẳng nỡ hạ thủ đoạn tàn độc đối với chúng !

Từ lúc gặp Thiết la pháp Vương, chàng đã lưu ý đề phòng bọn hòa thượng Thiên Trúc, chúng có rất nhiều thủ đoạn, hãm hại đối phương, mà những thủ đoạn đó điều thuộc về tà thuật, trong phút giây nầy, gian nhà tối tăm, rất có thể hòa thượng làm liều, nên chàng luôn luôn thay đổi vị trí, chẳng dám đứng một chỗ, sợ lão ám toán.

Đúng như chàng ức đoán, hòa thượng đã thủ sẵn ba mũi độc đinh, đang ước chuẩn phương hướng phóng ra, nhưng Dương Mộng Hoàn cứ đi chuyển mải, thành ra lão chẳng phóng được.

Lão gọi :

— Dương mộng Hoàn ! Tại sao ngươi cứ loanh quanh tránh né mải ? Ta nghe nói ngươi là nhân vật rất có hạng tại Trung Nguyên, thiết tưởng, có tài thì so tài với ta một lần xem sao, sợ gì mà chẳng dám dừng lại xuất thủ ?

Di động mấy lượt, Dương mộng Hoàn cảm thấy mình vẫn nhẹ nhàng, không hề bị chất độc xâm nhiễm, tinh thần chàng phấn khởi, chàng dừng chân lại, đáp :

— Được ! Ngươi có tài nghệ như thế nào, cứ thi thể cho ta xem !

Bàn tay của hòa thượng chớp lên, tuy trong cánh tối tăm Dương mộng Hoàn vẫn trông thấp rỏ, chàng nhảy tạt qua một bên, đúng lúc ba mủi độc đinh bay qua, đồng thời chàng cũng đánh trả một chưởng.

Hòa thượng lách mình né tránh chưởng kình đó, còn ba mũi độc đinh của lão vút đến tường, bật thành ba tiếng chát chát chát.

Hòa thượng vọt mình tới, hét to :

— Tránh được độc đinh, nhưng ngươi có tránh được chưởng của ta, ta mới khen ngươi là tay khá !

Thốt xong, lão vung cả hai tay.

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Cứ giở hết thủ đoạn đi, hòa thượng !

Hòa thượng sôi giận cực độ, vung tay tung chưởng vù vù Dương mộng Hoàn ngang nhiên nghinh đón, chẳng chút nao núng.

Chàng vừa giao chiến, vừa nghĩ thầm :

— Bắt được hòa thượng nầy, mang về Thủy Nguyệt Sơn Trang, có lẽ Châu tỷ tỷ sẽ khai thác lão được nhiều điều hữu ích, chứ như hai gã danh trống gióng dồng la kia, dù hiện tại chúng bị bắt, song chúng không hiểu được tiếng Trung Nguyên có chúng cũng chẳng ích lợi gì !

http://tieulun.hopto.org

Bởi nghĩ thế, chàng thận trọng vô cùng, chẳng dám đánh mạnh, sợ lỡ tay làm hòa thượng tử thương, thì chẳng hóa ra cái công theo dõi đến đây phải bỏ.

Nhưng, vì hòa thận trọng, không dám hạ độc thủ, nên khó chiếm ưu thế, trong khi hòa thượng dốc toàn lực quyết hạ chàng cho bằng được, dù lỡ tay đánh chết chàng cũng chẳng sao.

Không chiếm được ưu thế, là đi dần đến cái bại, lắm lúc chàng suýt mất mạng trước những độc chiêu của đối phương.

Cuối cùng, bị cuốn mãi vào nguy cảnh, Dương mộng Hoàn dành bỏ hẳn cái ý bắt sống hòa thượng, chàng cần phải bảo vệ sanh mạng của chàng chàng trước, nên thay đổi ngay đấu pháp, xuất độc chiêu vẫn bởi tinh thế ngay.

Một lúc sau, song phương đả trao đổi nhau hơn bốn mươi chiêu rồi, song phương vẫn còn ở trong thế quân bình.

Đang lúc song phương hăng say chiến đấu, bỗng một tiếng động vang ầm lên, cách cửa vụt mở toang. Trầm vân Phượng hiện ra với chiếc đèn lồng nơi tay, sau nàng có cả Châu nhược Lan.

Châu nhược Lan lách ngang qua Trầm vân Phượng, tiến vào. Nàng đảo mắt nhìn quanh gian nhà, đoạn gọi :

— Dương huynh đệ lui lại, để hắn cho ta thu thập !

Dương mộng Hoàn vâng lời, lùi lại ba bước.

Nhanh như chớp, Châu nhược Lan phóng ra một đạo chỉ phong.

Hòa thượng xoay mình vọt theo Dương mộng Hoàn, thấy chỉ phong vút đến, nhảy tạt qua một bên.

Châu nhược Lan không chậm trễ, phát xuất tiếp ba chưởng.

Hòa thượng hết sức ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Châu nhược Lan, toan hỏi mấy lần, song nàng xuất chiêu tấn công tới tấp, làm cho [illegible] thế phân tâm hỏi huyện, chú hết tinh thần ứng phó với nàng.

Đánh với, Dương mộng Hoàn, hòa thượng còn không thủ thắng được, thì gặp Châu nhược Lan, lão cầm chắc cái bại trong tay, nên sau mười hiệp, lão trúng phải một đạo chỉ phong của nàng nơi hông, lão hự một tiếng, rồi ngã xuống.

Dương mộng Hoàn lập tức bước tới, điểm vào mấy huyệt trên người lão.

Châu nhược Lan nhìn may người bị cột quanh đó, bảo chàng :

— Mở giây, tha họ ra, chỉ mang một người theo chúng ta về Thủy nguyệt Sơn Trang.

Dương mộng Hoàn mở giây trói cho ba thanh niên, đoạn hỏi :

— Vị nào tình nguyện theo tại hạ ?

Cả ba thanh niên đều gật đầu.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Một vị cũng đủ rồi, chẳng cần tất cả phải cùng đi theo.

Vừa lúc đó, có tiếng thép chạm nhau soang soảng, vội quay lại, không thấy Trầm vân Phượng đâu cả, chàng hết sức kinh hải, vội chạy bay ra ngoài.

Thì ra. Nàng đang vung kiếm nghinh chiến với bảy tám đại hán áo đen. Hiện tại, tài nghệ của nàng tiến bộ khá quan, một mình đánh với bảy tám đại hán, vẫn ung dung tiến thoái, chẳng hề lúng túng.

Dương mộng Hoàn toan xuất thủ tiếp trợ nàng. Châu nhược Lan vội gọi chàng :

— Dương huynh đệ chiếu cố hòa thượng đấy, đừng để hắn chạy mất. Nếu hắn vọng động, cứ đánh gẫy đôi chân hắn !

Tuy nàng thốt với Dương mộng Hoàn, nhưng cũng gián tiếp cảnh cáo hòa thượng.

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn lu[illegible]o trong ra, bảo hòa thượng :

— Ngươi có nghe chứ ? Đừng vọng động mà khổ đến thân !

Hòa thượng nhắm đôi mắt, không buồn nghe ai nói gì, chừng như lão đã có chủ trương, bị kẹt trong tay địch thì cầm như phải chết, có làm gì cũng chết, dù sợ cũng vô ích. Hoặc giả, lão có một mưu mẹo gì, giúp lão thoát hiểm dễ dàng, nên lão không nao núng.

Châu nhược Lan cao giọng :

— Dẫn Lẫn đi, chúng ta trở về sơn trang ngay.

Dương mộng Hoàn day lại đặn dò ba thanh niên :

— Các vị muốn cùng đi tất cả, cũng được, nhưng nhớ là theo sát tại hạ nhé.

Châu nhược Lan gọi Trầm Vân Phượng :

— Trầm muội lùi lại đi, để chúng đó, ta thanh toán xong rồi mình trở về !

Trầm vân Phượng lùi lại. Châu nhược Lan lướt đi, song chưởng đánh ra, theo pháp liên hoàn.

Hai bàn tay vừa chớp lên, bốn đại hán đã ngã nhào.

Còn lại bốn tên, chúng biết địch không lại, liền phóng chân chạy chết.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Rỏ là phường vô dụng !

Nàng không đuổi theo, vẫy tay gọi vợ chồng Dương mộng Hoàn rồi tiến tới.

Dương mộng Hoàn đi kế đó kèm hòa thượng Thiên Trúc, Trầm vân Phượng theo sau, cuối cùng là ba gã thanh niên.

Nơi đó không cách sơn trang xa lắm, nên chỉ một lúc sau, họ về đến, Lý thương Lan đã chực chờ tại cổng, chừng như lão anh hùng hết sức lo ngại, thấy mọi người được bình an trở về, lão thở phào hỏi :

- Những người này là ai ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Nhạc trưởng hãy thư thả cho tiện tế, sự tình dài dòng lắm, không thể nói ra trong một lúc một lúc mà hết được sự này tiện tế sẽ tường thuật cho nhạc trượng hiểu.

Chàng chỉ ba thanh niên hỏi lại lão anh hùng :

— Nhạc trượng thử nhìn xem, họ có điều chi khả nghi chăng ?

Lý thương Lan nhìn kỹ ba thanh niên một lúc, nhận cả ra ba đều giống Dương mộng Hoàn, lão sửng sờ, hỏi :

— Việc gì chứ ?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Nhạc trượng chờ chúng ta hỏi hòa thượng Thiên Trúc kia, hẳn biết việc gì.

Tất cả đều vào nhà.

Châu nhược Lan bảo :

— Buông hắn được rồi.

Dương mộng Hoàn vâng lời.

Hòa thượng bị điểm huyệt, không còn làm một cử động nào được, đảo mắt nhìn mọi người một lượt rồi nhắm mắt lại.

Châu nhược Lan hướng sang Lý thương Lan :

— Chúng ta thử khai thác tên hòa thượng này, hắn nói được tiếng Trung Nguyên rất có thể hắn cho chúng ta biết nhiều điều hữu ích.

Rồi nàng day qua hòa thượng, cười lạnh, tiếp :

— Nếu ngươi muốn khỏi bị hành hạ, thì nên ngoan ngoãn đáp những câu hỏi của ta, đừng dấu diếm một điều gì.

Hòa thượng mở mắt ra, nhìn nàng, cười nhẹ :

— Cô nương muốn hỏi gì ?

Thấy cái vẻ ngạo nghễ của hòa thượng, Lý thương Lan phẫn nộ, gằn từng tiếng :

— Cái bọn dị quốc này, phải cho chúng biết tay, nếu không thì chúng tưởng vòm trời bằng vun, dưới mắt không người !

Lão vung gậy lên, quét một vòng rồi điểm tới.

Hòa thượng hự một tiếng, mồ hôi toát ra đầy đầu, kết thành hạt to rơi xuống độp độp.

Thì ra, trong lúc quá giận, Lý thương Lan dùng mạnh vào

http://tieulun.hopto.org

vai lão, xương vai như rạt ra, lão chịu không nổi.

Châu nhược Lan thốt :

— Lão tiền bối điều tra hắn đi, tôi chán nói với hắn quá rồi !

Lý thương Lan hét :

— Hòa thượng kia, đã thấy thú vị chưa ?

Hòa thượng ngẩng mặt nhìn Lý thương Lan, muốn nói gì đó, lại thôi.

Lý thương Lan đưa tay áng lên chỗ bong xương của hòa thượng, trầm giọng :

— Bất quá, lão phu mới cảnh cáo ngươi đó thôi, nếu ngươi không chịu cung khai những gì lão phu muốn biết, thì đừng trách sao lão phu vô tình đấy !

Hòa thượng từ từ thốt :

— Cứ hỏi đi, đừng nói nhiều.

Lý thương Lan hỏi :

— Ngươi từ Thiên Trúc đến ?

Hòa thượng gật đầu :

— Phải.

Lý thương Lan tiếp :

— Bọn các ngươi vào Trung Nguyên, có bao nhiêu ngươi tất cả ? Ngươi pháp hiệu là gì ?

Hòa thượng đáp :

— Toán thứ nhất gồm sáu người, do Thiết la pháp Vương suất lảnh...

Lý thương Lan hừ một tiếng :

— Có toán thứ nhất, hẳn phải có toán thứ hai thứ ba ?...

Hòa thượng nhếch nụ cười khinh ngạo :

— Phải ! Cứ cách mười hôm, là có một toán cao thủ vào Trung Nguyên, mà toán sau lại cao cường hơn toán trước.

Lý thương Lan thâm nghĩ :

Hắn nói thật hay nói ngoa ? Bọn người Thiên Trúc dùng mưu, dùng trí chẳng giống người Trung Nguyên, ta chẳng làm sao biết rõ dụng tâm cũng như thực lực của chúng nổi ?

Lão anh hùng trầm giọng hỏi :

— Thiết la Pháp vương hiện giờ [illegible]

Hòa thượng lắc đầu :

— Ta không biết.

Lý thương Lan hỏi tiếp :

— Thân phận của ngươi tại Thiên Trúc như [illegible] ?

Hòa thượng thản nhiên :

— Phó thủ lãnh trong toán của Thiết La pháp vương.

Dương mộng Hoàn nghĩ thầm :

— Thì ra hắn là thuộc hạ của Thiết la pháp Vương, vậy mà ta cứ tưởng hắn thuộc toán khác !

Lý thương Lan hỏi tiếp :

— Ngoài ngươi, Thiết la pháp Vương và hai tên đánh trống, giong la, còn hai tên nữa mới đủ sáu người, hai tên kia hiện giờ ở đâu ?

Hòa thượng đáp :

— Một phụ trách việc liên lạc với toán sau, còn một đi đâu, ngươi đừng mong hỏi.

Lý thương Lan nhận thấy, hòa thượng có vẽ nói thật, lão anh hùng hỏi đến đó, chẳng biết phải hỏi gì thêm, đang ngầm nghĩ, bỗng Châu nhược Lan nhắc :

— Hỏi hắn, tại sao tiếng trống, tiếng la làm cho người ta quên hắn lai lịch quên luôn sanh mạng ?

Lý thương Lan day qua hòa thượng :

— Ngươi có nghe Châu cô nương nói chăng ?

Hòa thượng gật đầu :

— Có nghe, nhưng ta cũng chẳng hiểu tại sao !

Lý thương Lan cười lạnh :

— À ! Ngươi không chịu nói ! Được rồi lão phu có cách buộc ngươi phải nói !

http://tieulun.hopto.org

Lão anh bùng lại đâm ngón tay vào chỗ bong xương, hòa thượng lại nhảy [illegible]

— [illegible]

Lý [illegible]

[illegible] ngoan cố với ta.

Lão anh bùng [illegible] hòa thượng lên.

Hòa thượng thở ra nhẹ nhõm, đoạn thôi.

— Bọn chúng ta tuy cùng chung một gốc, song sở học dị đồng, các ngươi kia học đánh trống, giống đồng ta, còn ta học cách cải sửa dung mạo.

Lý thường Lan hỏi :

— Sở học của ngươi tinh vi lắm chăng ?

Hòa thượng cau mặt :

— Ta biến một người thành người khác, đến cha sinh mẹ đẻ của người khác đó cũng chẳng nhận ra con mình là giả.

Lý thường Lan bĩu môi :

— Tại Trung Nguyên, có lắm người cũng thuật đó, hễ mà tốt học thuật thường thôi.

Hòa thượng cười mỉa :

— Tại Trung Nguyên, chỉ có Dịch Dung Thuật, sao sánh được với Cải Dung đại pháp của Trung Nguyên ta ? Kẻ nào đã dụng đại pháp đó rồi, thì vĩnh viễn phải mang bộ mặt đó, chẳng khi nào trở lại dung mạo như củ được.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Những điều quan trọng là phải chờ người đồng tác chứ ?

Hòa thượng gật đầu :

— Tự nhiên ! Tác vóc càng giống nhau, thì Cải Dung đại pháp càng dễ áp dụng.

Lão chỉ hòa thượng nên đứng gần cửa, tiếp nối :

— Lợi [illegible] các người đó, lấy giống người phải nào chịu

Dương mộng Hoàn hừ một tiếng :

— Ngươi định biến những người đó thành những Dương mộng Hoàn ?

Hòa thượng cười nham hiểm :

— Phải, còn ngươi thì ta biến ngươi thành một người khác, hoàn toàn khác lạ cho thế gian này, Dương mộng Hoàn thật mất đi, chỉ còn những Dương mộng Hoàn giả mà thôi.

Châu nhược Lan hỏi :

— Tạo những Dương mộng Hoàn giả để làm gì ?

Hòa thượng đáp :

— Một, trở lại Thủy Nguyệt Sơn Trang, dù các ngươi có nghi ngờ, cũng chẳng có cách gì phân biệt được. Một khác, xuôi ngược trên giang hồ, chuyên làm điều vô đạo, phi nghĩa khiến vũ lâm không còn kính trọng Dương mộng Hoàn nữa. Còn một cuối cùng, chúng ta dấu một nơi, truyền dạy tuyệt kỹ, sau này dùng vào việc lớn.

Trầm vân Phượng giật mình :

— Tàn độc thật ! Cũng may, mưu mô đó bị phát giác sớm !

Châu nhược Lan tiếp :

— Ta còn điều nầy, muốn hỏi luôn.

Hòa thượng gật đầu :

— Cứ hỏi !

Châu nhược Lan suy nghĩ một chút :

— Tại sao ngươi muốn hủy diệt thinh danh của Dương mộng Hoàn ?

Hòa thượng mỉm cười :

— Hãy đến Thiên Trúc mà hỏi đại quốc sư của ta. Ta chỉ là kẻ thừa hành mạng lịnh thôi !

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Biện pháp thì ác độc thật, rất tiếc các ngươi không có cơ hội thi thố !

http://tieulun.hopto.org

Hòa thượng lắm nhằm :

— Những lời gì ta muốn nói, ta đã nói hết rồi !

Châu nhược Lan nhìn qua Dương mộng Hoàn :

— Phế bủy tay hữu của hắn, cho hắn vĩnh viễn không giở đại pháp cải dung hảm hại ai được nữa.

Dương mộng Hoàn không chậm trễ, bước tới, đánh vào cánh chỏ tay hữu của hòa thượng.

Hòa thượng rú lên một tiếng, xương chỏ dập nát, lão dan đớn vô cùng, chịu không nổi, ngã ra bất tỉnh.

Châu nhược Lan lại bảo Dương mộng Hoàn :

— Điểm luôn mê huyệt của hắn.

Dương mộng Hoàn vâng lời, điểm liền.

Châu nhược Lan thở dài :

— Chúng ta phải nghĩ cách đối phó với bọn nầy, chúng còn lợi hại, tàn độc hơn Đào ngọc Bội một bậc đấy !

Vừa lúc đó, Lam tiểu Điệp từ bên ngoài, bước vào, hỏi nhanh :

— Kẻ nào lợi hại, tàn độc đến thế chứ ?

Châu nhược Lan a lên một tiếng :

— Ngươi đến đúng lúc quá, chính ta đang hiềm vì người của mình rất ít, chẳng đủ phân phối công việc.

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Tiểu muội có mang đến mười hai nữ tỳ, để Châu tỷ tỷ tùy thời tùy việc sai khiến.

Châu nhược Lan hỏi :

— Việc ngươi đi quan sát đó, như thế nào ? Họ còn đủ mặt chăng ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Phân nữa đã giải tán, chỉ còn lại phân nữa thôi. Tiểu muội sắp xếp mọi sự xong, lập tức dẫn một số nữ tỳ, đến đây ngay.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Cho chúng nghỉ ngơi một ngày đi, trước khi bắt chúng phải vất vả với mình.

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Chúng có mệt mỏi gì mà nghỉ ngơi ? Tiểu muội đã chia chúng thành bốn tổ, giao cho mỗi tổ chịu trách nhiệm một mình một phía.

Châu nhược Lan bảo :

— Ngươi nhìn qua hòa thượng đó một chút đi !

Lam tiểu Điệp nhìn một chút, rồi thốt :

— Chỉ có nước da đen thôi, còn thì chẳng có điểm gì khác những hòa thượng thông thường cả.

Châu nhược Lan thuật sơ lược sự tình về hòa thượng đó, cho Lam tiểu Điệp biết.

Tiểu Điệp khoát tay :

— Đã có tiểu muội ở đây rồi, tỷ tỷ cứ yên trí, tiểu muội nhất định giúp tỷ tỷ thành công.

Châu nhược Lan day qua Dương mộng Hoàn :

— Giam hòa thượng lại, cho ba vị thanh niên kia trở về quê quán, nhớ canh phòng cẩn mật đừng để hắn chuồn đi mất !

Nàng dạy qua Lam tiểu Điệp, tiếp :

— Ngươi phân phối bọn tùy nữ gia tâm chiếu cố an toàn mọi nơi quanh đây, cho Lý lão tiền bối ngơi nghỉ một giây lát. Trong mấy đêm ngày nay, vì không người, nên lão tiền bối phải vất vả vô cùng.

Mọi người làm y theo lời nàng.

Dương mộng Hoàn đưa hòa thượng vào thạch thất, tiễn ba thanh niên rời khỏi Sơn Trang xong vào thư phòng vận công điều tức, khi chàng tỉnh lại, thì đêm đã xuống canh một bắt đầu.

Chàng vừa lành lại thì Trầm vân Phượng cũng vừa đến, mang thức ăn đến cho chàng. Nàng ân cần mời chàng dùng bữa, chàng mỉm cười, bảo là không cần vội lắm, bởi chàng chưa thấy đói.

http://tieulun.hopto.org

Nàng cố ép chàng ăn, chàng phải ăn cho vui lòng vợ.

Đợi chàng ăn xong, nàng bảo :

— Châu tỷ tỷ có việc muốn gặp Dương ca ca, bây giờ mình đến gặp tỷ tỷ ta vừa.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Trầm muội có biết là việc gì chăng ?

Trầm vân Phượng lắc đầu :

— Nào ai biết được ? Mấy hôm nay, tiểu muội để ý thấy Châu tỷ tỷ chừng như có nhiều tâm sự, gương mặt luôn luôn trầm trầm, mày cau lại. Dương ca ca có gặp tỷ tỷ, hãy dè dặt cho lắm, đừng nói gì khích nộ người nhé !

Chàng gật đầu, rồi đi theo Trầm vân Phượng, đến nơi ngụ của Châu nhược Lan, chàng đứng bên ngoài cánh cửa khép hờ, dặng hắng một tiếng, đoạn hỏi :

— Châu tỷ tỷ gọi tiểu đệ ?

Châu nhược Lan đang ngồi nhìn ngọn đèn trước mặt, ngẩng đầu lên bảo :

— Phải ! Vào đây, ta có việc nầy, muốn nói với ngươi !

Dương mộng Hoàn bước vào, ngồi xuống ghế.

Chàng ngồi rồi, mà Châu nhược Lan không nói gì cả. Qua một lúc, chàng lại nhắc :

— Tỷ tỷ cho biết việc gì cần giao phó cho tiểu đệ thi hành dù khó khăn đến đâu, tiểu đệ cũng sẵn sàng làm.

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút :

— Ta chỉ sợ ngươi không thể đáp ứng ta...

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Tiểu đệ đã nói, dù khó khăn cách nào, tiểu đệ cũng phải cố gắng làm tròn công việc do tỷ tỷ giao phó, xin tỷ tỷ cứ nói, đừng ngại chi cả.

Châu nhược Lan nhìn chàng :

— Ngươi đã gặp Lam tiểu Điệp chưa ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ có gặp rồi !

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Gặp mà ngươi đã chuẩn bị chưa ?

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Chuẩn bị việc gì chứ, tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Đừng lấy cái vẻ mơ hồ phô trước mắt ta, ngươi có nhớ là ta đã nói gì với ngươi về Lam tiểu Điệp, trước khi về Thủy Nguyệt sơn Trang nầy chứ ?

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Tiểu đệ nhớ chứ, song nghĩ ra, mình đã có đến hai vợ rồi, mà vợ nào cũng hiền thục cả, thì...

Châu nhược Lan hỏi :

— Thì sao ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Tiểu đệ thấy mãn nguyện lắm rồi, chẳng khi nào ước vọng điều chi quá phận.

Châu nhược Lan cười gằn :

— Ngươi không dám ước vọng quá phận, thế tại sao ngươi trang trí cả một gian nhà, bảo là dành cho ta ?

Dương mộng Hoàn sửng sờ, ngây người một lúc lâu, mới ấp úng :

— Đó là việc làm gàn dở của Trầm muội và Lý dao Hồng chứ nào do tiểu đệ đâu ?

Châu nhược Lan hừ một tiếng:

— Dù cho là chủ ý của hai nàng đó, song ngươi không ngăn trở gì, như vậy là ngươi đồng ý với hai nàng, ta tưởng tại Thủy nguyệt Sơn Trang, người có trách nhiệm, chẳng phải là hai nàng, mà chính là ngươi chứ ?

Dương mộng Hoàn quẫn quá, cúi mặt xuống :

— Tiểu đệ... tiểu đệ...

Châu nhược Lan lạnh lùng nhìn chàng một lúc, đoạn nghiêm giọng thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi nên nhìn qua đại cuộc vũ lâm, hiện tại, Đào ngọc Bội đã câu dẫn thêm bọn hòa thượng Thiên Trúc, hắn mượn tay người, chống đối với chúng ta, hắn nhàn hạ đứng bên ngoài, chờ khi chúng ta mệt mỏi, là ra tay kết thúc...

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Đã có tỷ tỷ thì còn lo gì bọn Đào ngọc Bội và hòa thượng Thiên Trúc ?

Châu nhược Lan thở dài :

— Ta ? Ta đã sớm nuôi dưỡng tâm nguyện dứt khoát tục trần, cho nên từ ngày về Thạch Phủ Thiên cơ đến nay, ta bố trí, mai phục quanh thạch phủ rất nhiều cơ quan, cố ngăn chặn người thế gian tìm đến đó quấy nhiễu sự thanh tu tịnh dưỡng của ta. Ta không còn tha thiết đến sự nhiệt náo trên giang hồ cương quyết tránh xa trường thị phi tranh chấp trong vũ lâm. Tuy nhiên, đã hơn một lần, ta phải tạm thời rời nơi tu hành, xuống hồng trần, giúp giật người, người thấy đó, "ta nào lạnh nhạt chi với người?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ nhìn nhận là tỷ tỷ quả có cảm tình thâm hậu đối với tiểu đệ.

Châu nhược Lan gằn giọng :

— Ngươi nói thật, hay chỉ vuốt cho ta được hài lòng ?

Dương mộng Hoàn chính sắc mặt :

— Chẳng khi nào tiểu đệ dám nói một lời ngoa với bất kỳ ai, chứ đừng nói là với tỷ tỷ.

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Ta đối với ngươi vậy, thì ngươi phải làm sao mới đáp lại cho vừa ?

Dương mộng Hoàn cương quyết :

— Tỷ ỷ cứ sai khiến, bất cứ việc gì, tiểu đệ sẵn

sàng làm theo ý muốn của tỷ tỷ, dù phải nhảy vào nước lửa cháy...

Châu nhược Lan dịu giọng :

— Ta không bắt buộc ngươi quá hy sinh vì ta ! Dù sao, thì những gì ta đã làm để tiếp trợ ngươi, bất quá cũng chỉ là những việc thường, ta dâu có quyền đòi hỏi ngươi, bất hy sanh đến tánh mạng ?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Tỷ tỷ cho là thông thường, nhưng tiểu đệ lại cho là phi thường.

Châu nhược Lan thở dài :

— Ngươi nghĩ sao, cũng được, nhưng giả sử ngươi cho rằng ta có ơn trọng đối với ngươi, ngươi tự nguyện phải làm cách nào để đền đáp ơn ta, thì ta đề nghị với ngươi điều này ngươi nên đối xử với Lam tiểu Điệp sao cho hợp tình hợp cảnh ! Được vậy, là ngươi đáp ơn ta đó !

Nàng dừng lại một chút, rồi nghiêm giọng tiếp :

— Ngươi chấp nhận đề nghị ta, sẽ có mấy điều lợi, ta hài lòng, Lam tiểu Điệp hài lòng, cuộc đương đầu với Đào ngọc Bội, bảo vệ chánh nghĩa vũ lâm, có một tay tiếp trợ đắc lực...

Dương mộng Hoàn lộ vẻ khó khăn :

— Tỷ tỷ cho tiểu đệ suy nghĩ lại.

Chàng vụt đứng lên, bước nhanh ra khỏi phòng.

Châu nhược Lan quát lớn :

— Trở vào đây !

Dương mộng Hoàn quay mình, bước vào :

— Tỷ tỷ có điều chi phân phó ?

Châu nhược Lan hỏi lại :

— Chừng nào ngươi mới cho ta biết ý kiến ?

X

http://tieulun.hopto.org

X

CHƯƠNG LXXXV

BẠCH Y LÃO NHỊ

Thấy Châu nhược Lan cứ một mực tác hợp chàng với Lam tiểu Điệp, Dương mộng Hoàn chẳng biết phải đáp làm sao cho ổn thỏa, vừa giải thoát sự ràng buộc cho mình, vừa không mất lòng nàng, chàng chỉ miễn cưỡng thốt :

— Ba hôm nữa, tiểu đệ sẽ phúc đáp, tỷ tỷ chấp nhận cho thời hạn đó.

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Lâu quá !

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— It nhất tỷ tỷ cũng cho tiểu đệ vài hôm chứ ? Thôi thì tiểu đệ xin rút ngắn thời hạn, còn hai ngày thôi !

Châu nhược Lan nghiêm giọng :

— Hãy suy nghĩ kỹ, kẻo rồi sau này hối hận đấy ! Lòng muốn sao, cứ nói làm vậy, đắn đo cân nhắc lợi và hại rồi hãy quyết định.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ minh bạch. Bây giờ, tỷ tỷ còn điều chi phân phó chăng ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Không. Ngươi đi được rồi !

Dương mộng Hoàn chào biệt, trở về phòng, đóng cửa lại, không buồn đốt đèn, ngồi xếp bằng tròn, vận công điều tức.

Tuy nhiên, chàng khó lắng dịu tâm tư, nên khó mà nhập định nổi, chàng ngồi một lúc thì trời sáng rỡ.

Chàng đứng lên, mở cửa phòng, bước ra ngoài, dè dặt đi quanh làm một vòng quan sát.

Bỗng chàng nghe có tiếng chân người bước rất gấp.

Trong khoảnh khắc, chàng thấy Lam tiểu Điệp đang đuổi một người mặc y phục đen, mặt trùm kín.

Chàng cấp tốc phi thân lên tàng cây, lòng thầm nghĩ :

Giữa ban ngày ban mặt, lại trùm kín mặt mày như vậy, hẳn người đó phải có dụng ý gì, ta nên tìm cách nào bắt y hỏi cho ra lẽ !

Chàng toan trở xuống đất, tiếp trợ Lam tiểu Điệp, nhưng nàng đã hét lên một tiếng, nhảy vọt tới, chụp xuống người đó.

Thân pháp của y rất nhanh, song không tránh kịp, y hự lên một tiếng, huyệt đạo đã bị Lam tiểu Điệp điểm trúng, ngã nhào trên đất.

Dương mộng Hoàn xuống đến nơi, tán :

— Khá lắm !

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Dương huynh quá khen !

Dương mộng Hoàn đưa tay giật vuông khăn bao mặt của người đó, bất giác chàng sửng sờ.

Lam tiểu Điệp lấy làm lạ, hỏi :

— Dương huynh nhận ra y ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Y là .. y là...

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Đã nhận ra nhau, thì cứ dàm đạo với nhau, tôi còn phải đi những nơi khác.

Dương mộng Hoàn giải khai huyệt đạo cho người đó, rồi hỏi :

— Sư huynh làm sao đến đây ?

Người đó đáp :

— Dài dòng lắm, không thể tóm tắt sự tình trong một vài câu được. Tôi đến đây, tìm Dương sư đệ, mong sư đệ không nghĩ đến sự sai lầm của tôi ngày trước, tiếp trợ tôi cứu một người. Ngờ đâu đến đây lại gặp vị cô nương đó, nghi tôi là gian tế, nên đuổi ắ

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Nếu cần đến tiểu đệ, tại sao sư huynh không đường đường chánh chánh mà đến ? Tại sao lại bao kín mặt ?

Đại hán đó thở dài :

— Hiện tại, sư đệ danh chấn giang hồ, thiên hạ anh hùng trong hắc bạch lưỡng đạo đều biết tiếng, nếu tôi đường hoàng mà đến, sợ chẳng được hội kiến với sư đệ !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

Khi nào ta lại có thái độ đó, trên giang hồ còn ai chẳng biết ta có tánh khiêm cung từ tốn ? Hẳn y bịa chuyện để che đậy một hành động gì đây ! Chàng thốt :

— Thôi được ! Bây giờ, sư huynh cho biết cứu ai.

Đại hán đáp :

— Sư đệ thực sự chẳng phải là môn hạ Côn Lôn phái, tôi đến đây, là do tình riêng...

Dương mộng Hoàn nghiêm giọng :

— Tiểu đệ có khi nào vong bổn ? Một ngày cũng nghĩa nhiều ngày cũng nghĩa, sư huynh dùng hiềm tỵ chi cả, cứ cho tiểu đệ biết điều cần, tiểu đệ sẽ liệu lượng giúp nhau.

Chàng tiếp :

— Mình vào Thủy nguyệt sơn Trang dầm dạo đi sư huynh

Đại hán, là đệ tử lớn của chưởng môn nhân phái Côn lôn tên Huỳnh chí Anh, năm xưa. Dương mộng Hoàn bị Ngọc lĩnh Tứ trục xuất khỏi phái, từ đó, hai sư huynh đệ xa cách nhau.

Huỳnh chí Anh ngẩn mặt nhìn trời, thốt :

— Nếu sư đệ sẵn lòng, tôi không dám từ chối !

Dương mộng Hoàn đi trước, dẫn đường, Huỳnh chí Anh theo sau, đến trang, có Trầm vân Phượng nghinh đón.

Chàng gọi nàng :

— Phượng muội có nhận ra Huỳnh sư chăng ?

Trầm vân Phượng hấp tấp đáp :

— Nhận ra chứ ! Bao lâu nay, Huỳnh sư huynh được mạnh

Nàng vừa thốt vừa cúi đầu chào khách.

Huỳnh chí Anh đáp lễ.

Nàng tiếp :

— Đại sư bá, tiểu muội có gặp rồi. Chẳng hay sư phụ của tiểu muội được mạnh chăng ?

Huỳnh chí Anh gật đầu :

Sư thúc nhờ trời, vẫn an nhiên như thường.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Còn chưởng môn sư tôn ?

Huỳnh chí Anh thốt :

— Tôi vì việc của Chưởng môn mà đến đây !

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ :

— Việc gì thế, sư huynh ?

Huỳnh chí Anh thở dài :

— Trong lần xuất ngoại cuối cùng xuôi về Đông, chưởng môn có dẫn tôi và ba người đệ tử nữa cùng đi theo, không ngờ đến một địa điểm cách đây hai trăm dặm đường, bỗng nhiên chưởng môn mất tích. Tôi đi tìm khắp các vùng phụ cận suốt năm hôm liền, chẳng gặp người mà cũng chẳng bắt được tin tức gì cả.

Dương mộng Hoàn kinh ngạc :

— Còn ba vị đệ tử kia ?

Huỳnh chí Anh đáp :

— Mất tích luôn, cùng một lượt với chưởng môn.

Y kết thúc :

— Tôi chẳng còn biết làm sao nữa, chợt nghĩ đến sư đệ, nên mạo muội tìm đến đây, mong sư đệ không hiềm việc xưa giúp tôi một tay...

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Kỳ quái thật !

Huỳnh chí Anh cũng thở dài :

— Nếu là việc đơn giản, thì tôi chẳng dám đến đây làm phiền đến sư đệ.

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một lúc :

— Tạm t ời xin sư huynh lưu lại đây, cho tiểu đệ rộng thì giờ suy nghĩ tìm một phương cách điều tra vụ nầy.

Chàng đưa Huỳnh chí Anh đến khách sảnh, sau khi cùng nhau uống xong chén trà, Huỳnh chí Anh hỏi :

— Chung nào mình mới khởi sự điều tra, hở sư đệ ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Chưởng môn mất tích, đành là sư huynh phải bôn chôn lo lắng, song nghĩ lại, đã năm ngày qua rồi, thì có nóng nảy cũng thế thôi, và lại sự tình rất trọng đại, một mình tiểu đệ không dám quyết định phải hành động như thế nào, cho nên tiểu đệ mới đề nghị sư huynh nên lưu lại đây, chờ tiểu đệ hỏi ý kiến nơi nhạc phụ rồi mới hoạch định phương cách điều tra.

Trầm vân Phượng thốt :

— Để tiểu muội đi mời Lý Bá bá đến đây !

Nàng đứng lên, đi liền.

Huỳnh chí Anh hỏi :

— Lý lão tiền bối có mặt tại đây à ?

Dương mộng Hoàn gật đầu. Chàng vừa thuật sự việc Đào ngọc Bội câu kết bọn hòa thượng Thiên Trúc, với chúng vào Trung nguyên gây rối, toan trả thù vụ thất bại tại Bách trượng Phong, thì Trầmvân Phượng trở lại, có Lý thương Lan đi theo nàng.

Dương mộng Hoàn và Huỳnh chí Anh đứng lên chào.

Lý thương Lan đáp lễ Huỳnh chí Anh, đoạn cất tiếng :

— Ngọc linh Tử có kiếm thuật tinh vi, nếu ngộ nạn thì người chủ mưu hẳn phải là một tay phi thường...

Đôi mắt lão chiếu thẳng vào mặt Huỳnh chí Anh, lão hỏi

— Cát hạ có thể tường thuật sự mất tích của lịnh sư cho lão phu biết chăng ?

Huỳnh chí Anh trầm ngâm một chút :

— Cùng với tiểu diệt và ba đệ tử nữa, gia sư rời Côn Lôn Sơn, xuôi về Đông, đêm đến, vào khách sạn thuê phòng trọ. Ai ai cũng mệt mỏi, nên ngủ vùi, chừng sáng ra, tiểu diệt mới hay là gia sư cùng ba người sư đệ mất tích.

Lý thương Lan trầm giọng :

— Giản dị như vậy à ?

Huỳnh chí Anh hấp tấp thốt :

— Tiểu diệt nào dám nói hoang đường ? Sự tình thật đúng như vậy ?

Lý thương Lan cau mày :

— Ngọc Linh Tử luyện được kiếm thuật rất cao, có thể nào lại để cho người bắt đi một cách âm thầm như vậy chứ.

Vừa lúc đó, người đại ca của Xuyên trung Tứ Xú đến nơi

Dương mộng Hoàn hấp tấp bước ra, đón hỏi.

Thì ra, người đại ca Xuyên Trung Tứ Xú đến để báo động là có kẻ lạ mặt bên ngoài trang. Khi Dương mộng Hoàn bước ra, một hòa thượng tác trung niên, mặc áo tro đang đi đến.

Dương mộng Hoàn bước tới, hỏi :

— Đại sư đến đây, có việc chi chăng ?

Hòa thượng nhìn thoáng qua Dương mộng Hoàn :

— Bần tăng cầu kiến Châu nhược Lan cô nương.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Tại hạ là Dương mộng Hoàn đây, đại sư có việc gì cứ nói với tại hạ, cũng như nói với Châu cô nương vậy.

Hòa thượng lại nhìn Dương mộng Hoàn, kỹ hơn lần trước :

— Cát hạ là Dương mộng Hoàn ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Phải ! Đại sư có điều chi chỉ giáo ?

Hòa thượng lắc đầu :

— Bần tăng vâng lịnh đến đây, không thể nói gì nhiều được. Bần tăng có mang theo đây một bức hội đồ, xin nhờ

http://tieulun.hopto.org

cất hạ giao cho Châu cô nương, đúng thời hạn, đến nơi hội ước.

Y lấy trong mình ra một bức lụa, bỏ trên đất, rồi quay mình bước đi.

Dương mộng Hoàn nhặt bức lụa, mở ra xem, thấy có vẽ một ngọn núi cao, dưới chân núi có ngọn suối nhỏ, núi có lưng chừng, nơi nhô ra, nơi eo vào, chân núi có chỗ thụt vô, có chỗ dài ra, lại có từng mọc dày, nhưng đỉnh núi thì trọc lóc, chẳng có gì cả, trên bức lụa, có bốn chữ : Không Thấy, Không Tan !

Xem xong bức hội đồ, chàng ngẩng mặt lên thì hòa thượng đã đi mất dạng.

Y đã nói, giao cho Châu nhược Lan. Dương mộng Hoàn không thể tự mình quyết định gì cả, mang bức lụa đó đến thẳng phòng nàng.

Châu nhược Lan đang ngồi đàm đạo với Lam tiểu Điệp, thấy chàng đến, liền đứng lên, đón tiếp.

Chàng trao bức lụa cho nàng, bảo :

— Tỷ tỷ xem vật gì đây !

Châu nhược Lan nhìn qua bức hội đồ thốt :

— Có người ước hẹn gặp gỡ ta đây ! Tuy chẳng nói là gặp gỡ nơi đâu, song cũng chẳng khó tìm...

Nàng hỏi :

— Ai đưa bức lụa nầy đến đây ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Một hòa thượng, xem dáng dấp thì có thể là một nhà sư của nước Thiên Trúc.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Có lẽ vị chủ nào của chúng đã đến. Ta phải đến hội diện với nhân vật đó mới xong !

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Tỷ tỷ định đi một mình à ? Để tỷ tỷ [illegible]

Châu nhược Lan trầm ngâm một lúc, đoạn gật đầu :

— Cũng được.

Nàng day qua Dương mộng Hoàn, tiếp nói :

— Ngươi thông báo cho lịnh nhạc hay, nhờ người tạm thời quản xuyến mọi công cuộc bố phòng ở Thủy ngọc sơn trang, bọn Nga Hoa của Lam tiểu Điệp, tùy người sai khiến, bất cứ việc gì, hãy chờ khi chúng ta trở lại rồi cùng nhau nghị bàn và quyết định, người chỉ giữ tình trạng tại sơn trang như thường ngày thôi. Trâm vân Phượng ở lại đây, giúp gọi lịnh nhạc. Xong rồi, người ra ngoài trang kia, ta và Lam tiểu Điệp chờ ngươi tại đó.

Rồi nàng và Lam tiểu Điệp đi trước.

Dương mộng Hoàn cho nhạc phụ hay rồi, liền ra ngoài trang hội nhau đoạn cả ba cùng đi đến nơi ước hội của chủ nhân bức lụa.

Canh hai đêm đó, cả ba đến chân núi.

Đêm nay, có trăng sáng, nhìn cảnh vật có thể trong rõ tận nơi xa.

Châu nhược Lan gọi Dương mộng Hoàn :

— Ngươi lên lưng chừng núi kia, tìm chỗ ẩn nấp, nếu thấy có biến, lập tức xuất hiện tiếp ứng.

Rồi nàng cùng Lam tiểu Điệp đi thẳng lên đỉnh núi.

Trên đó, có tám chín hòa thượng, vận y phục đen, đang nằm ngang nằm dọc.

Châu nhược Lan thừa hiểu võ công của người Thiên Trúc có lắm kỳ dị, nên chẳng dám khinh thường, nàng dừng chân lại xa xa bọn hòa thượng dặn khẽ Lam tiểu Điệp :

— Chúng có lắm tà thuật, ngươi không nên khinh địch mà lầm kế của chúng

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Tỷ tỷ yên trí, tiểu muội hiểu rồi.

Châu nhược Lan bước đến gần hơn, nhìn thoáng qua các hòa thượng, thấy chúng nằm bất động, nàng hỏi Lam tiểu Điệp :

http://tieulun.hopto.org

— Người nhìn xem, chúng đã chết hết hay còn sống ?

Lam tiểu Điệp cúi mình xuống, đưa bàn tay hửu đặt trên mủi một tên, lâu lắm, nàng mới lắc đầu, thốt :

— Kỳ quái !

Châu nhược Lan hỏi :

— Cái gì ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Trong chúng, thì thấy như chưa chết, nhưng hơi thở dứt rồi !

Châu nhược Lan đảo mắt nhìn quanh một lượt :

— Chắc chúng không chết thực đâu :

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Không chết thực, dễ thường chúng chết giả sao ?

Châu nhược Lan không đáp câu nói của Lam tiểu Điệp, chỉ tiếp theo cái ý của mình :

— Nếu như chúng ta có ác tâm, chúng ta điểm vào tử huyệt của chúng, dù chúng có muốn sống lại, cũng chẳng dễ dàng gì...

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Chẳng những hơi thở dứt, mà tim chúng cũng ngưng đập luôn, thế nầy thì sợ chúng chết thật đấy !

Châu nhược Lan co chân đá vào mình một tên, hòa thượng đó lăn đi mấy vòng, thân hình đứng đơ như xác chết.

Nàng hết sức nghi ngờ, thầm nghĩ :

— Chẳng lẽ bọn nầy chết thực ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Se sẽ rình châu chấu, chim ưng rình sẻ, thợ săn rình chim ưng... Chúng mời ta đến đây, tin tức không được cẩn mật, nên có người đến trước, hạ sát chúng...

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Không có việc đó đâu !

Lam tiểu Điệp trố mắt :

— Tại sao ?

Châu nhược Lan đáp.

— Không có vết tích gì trên người chúng cả !

Lam tiểu Điệp không đồng ý :

— Bọn nào đó, điểm vào tử huyệt của chúng !

Châu nhược Lan bỏ qua việc đó :

— Dù chúng chết hay sống, mình đã đến đây rồi, thì phải đợi cái người ước hội với mình.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Nếu người ước hội chúng ta, là bọn nầy ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Chắc không phải vậy đâu, vì người ước hội chúng ta, chỉ là một người, còn bọn nầy lại đông, y phục đồng dạng, chúng tỏ chúng cùng một nhóm, chứ có phải một người đâu ?

Lam tiểu Điệp không tán đồng ý kiến đó, song nàng không cải nữa.

Nàng vừa bước lên cao, vừa thốt :

— Nhân lúc chờ đợi, tiểu muội lên trên đó, quan sát chung quanh, exm có mai phục chăng.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Nhìn kỹ một chút nhé, chúng ta cẩn thận là hơn !

Lam tiểu Điệp đi một vòng, rồi trở xuống chỗ củ, gọi Châu nhược Lan :

— Theo ngu ý thì, tên đầu nảo, ước hội với chúng ta, là một trong bọn hòa thượng nầy. Chúng da tra, chẳng thể tin chúng được !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ý kiến hay đó ! Chúng ta soát lại từng tên xem !

Tiểu Điệp lắc đầu :

— Không cần soát lại !

Châu nhược Lan lấy làm lạ :

— Tại sao ?

Lam tiểu Điệp lạnh lùng :

http://tieulun.hopto.org

—Soát làm lg?Cứ giết hết, chúng còn sống cũng mặc, chết cũng mặc, mình cứ điểm vào tử huyệt của tất cả, như vậy cho gọn !

Bỗng, có tiếng cười lạnh từ xa vọng đến, rồi có tiếng thốt :

— Ác ! Ác độc lắm !

Châu nhược Lan nhìn ra, thấy một quái nhân vận áo trắng, đầu đội chiếc mũ trắng, đứng trên một mô đá, dưới ánh trăng sáng, người đó hiện ra trông như bóng ma.

Lam tiểu Điệp trầm lạnh giọng hỏi :

— Ngươi là ai ?

Người áo trắng từ từ tiến tới, không đáp câu Lam tiểu Điệp hỏi, mà hỏi lại :

— Trong hai vị, ai là Châu cô nương ?

Châu nhược Lan đáp :

— Tôi đây ! Cát hạ có điều chi chỉ giáo ?

Người áo trắng đến gần hơn, chào cả hai đoạn tiếp :

— Đêm nay, may mắn gặp Châu cô nương !

Lam tiểu Điệp vừa đưa cao tay lên, vừa hỏi :

— Ngươi là chủ nhân của bọn nầy ?

Châu nhược Lan khoát tay, ngăn chận nàng, đoạn hướng sang người áo trắng :

— Cát hạ từ Thiên Trúc đến ?

Người áo trắng đưa tay lột chiếc mũ trắng ra bày rõ chiếc đầu trọc lóc, thốt :

— Bần tăng quả thật từ Thiên Trúc đến, nhưng chẳng phải là người Thiên Trúc.

Châu nhược Lan trố mắt :

— Vậy ra, cát hạ là người Trung Nguyên ?

Hòa thượng đáp :

— Bần tăng thế phát tại Tung Sơn, đến mười lăm tuổi thì sang Tây Tạng, ở đấy đến nay, tính ra trên mười tám năm rồi. Bần tăng nương ngụ tại Thiên Trúc.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ở tại Thiên Trúc mười lăm năm, thì tiếp lời người Thiên Trúc cũng lại người Trung Nguyên, kể cũng hợp lý !

Châu nhược Lan nhìn hòa thượng, thấy y mặt vuông, tai lớn, có tướng lắm, song lưỡng quyền quá cao, thành ra tướng đó mất đi.

Hòa thượng thở dài, thốt :

— Cô nương lầm. Bần tăng ước hội cô nương đến đây, để bày tỏ với cô nương mấy điều cần thiết, đúng hơn, bần tăng khuyến cáo cô nương..,

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Về việc chi ?

Hòa thượng cười nhẹ :

— Bần tăng đến Trung Nguyên, có mục đích gì, tưởng cô nương đã hiểu rồi chứ ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Tôi không biết được !

Hòa thượng gằn giọng :

— Thực không biết à ?

Lam tiểu Điệp lạnh lùng thốt :

— Muốn gì cứ nói ra, đừng làm ra vẻ thần khí, cao kỳ, đã là con người vong bổn thì chẳng còn danh dự gì đó mà hảnh mặt !

Hòa thượng nhìn sang Lam tiểu Điệp :

— Vị cô nương nầy là ai ?

Châu nhược Lan cũng thấy phần nộ vô cùng, song nàng cố dằn, chỉ cười nhạt :

— Nàng là Lam tiểu Điệp !

Hòa thượng thở dài một tiếng :

— Đại quốc sư chỉ biết có một Châu cô nương, ngờ đâu còn có Lam cô nương cả hai đều là giai nhân !

Lam tiểu Điệp hét !

http://tieulun.hopto.org

— Hòa thượng muốn chết à ? Ai mượn người tán tụng sắc đẹp ? Ngươi tu hành là chú trọng đến sắc tướng à ?

Nàng vung tay, đánh ra một chưởng.

Nhược Châu nhược Lan kịp ngăn chặn lại :

— Đừng !

Nàng hướng qua hòa thượng, hỏi tiếp :

— Nhiều cao tăng từ Thiên Trúc lũ lượt kéo vào Trung Nguyên, để làm gì ? Có phải là để tranh quyền lãnh đạo võ lâm chăng !

Hòa thượng lắc đầu :

— Đại quốc sư không thích sống tại Trung Nguyên là nơi xa quê hương, dân tộc lạ, hơn nữa người thừa sang, thừa giàu, chẳng còn mong muốn gì được sang, được giàu hơn nữa. Tất cả cao tăng Thiên Trúc, vào Trung Nguyên, theo lịnh đại quốc sư, là vì cô nương đó. Duy nhất vì cô nương mà thôi.

Châu nhược Lan mắng thầm hòa thượng hiếu sắc, phạm vào ngủ giới cấm, nhưng ngoài mặt, nàng chẳng tỏ lộ cảm nghĩ nào cả, nàng vờ kinh ngạc hỏi :

— Vì ta ? Kỳ quái thật ! Ta với đại quốc sư, có quen biết gì nhau đâu, ta sống một nơi, đại quốc sư một chỗ, cách nhau bằng vạn dặm, sao lại vì ta ?

Hòa thượng bật cười ha hả :

— Sự thật như vậy đó, cô nương. Tại có người Trung Nguyên, vẽ chân dung cô nương trên lụa trắng, chuyển đến Thiên Trúc, đại quốc sư trong thấy, nếu không thì làm gì đại quốc sư biết được cô nương ?

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Ai vẽ bức chân dung của Châu cô nương ?

Hòa thượng đáp :

— Đào ngọc Bội.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Lại cũng hắn !

Hòa thượng tiếp nối :

— Chính bần tăng cũng thấy bức chân dung đó, bần tăng không tin là trên thế gian có người đẹp như vậy ! Bây giờ, gặp cô nương, bần tăng công nhận người còn đẹp hơn bức họa ! Hơn nhiều !

Y dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Đại quốc sư mê nhan sắc cô nương, nên phái rất nhiều cao thủ vào Trung Nguyên...

Châu nhược Lan hỏi :

— Còn đại quốc sư ?

Hòa thượng gật đầu :

— Cũng theo luôn vào Trung thổ.

Y giải thích :

— Đại quốc sư có võ công cực cao, lại biết nhiều kỳ thuật trên đời nầy chưa hẳn có người thứ hai sánh bằng !

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Ta giết ngươi trước, rồi tìm đại quốc sư của ngươi, giết luôn !

Nàng lại đánh ra một chưởng.

Hòa thượng áo trắng lách mình qua một bên, né tránh rồi nhanh như chớp, vỗ tay ba lượt.

Tám tên hòa thượng đang nằm bất động quanh đó, vụt đứng lên, vây quanh Lam tiểu Điệp.

Lam tiểu Điệp đảo mắt nhìn chúng một vòng, hừ một tiếng :

— Các ngươi định làm gì ?

Hòa thượng áo trắng cười ha hả :

— Luận về võ công, Trung Nguyên và Thiên Trúc đều có cái sở trường riêng biệt, nhưng Thiên Trúc hơn Trung nguyên ở chỗ có nhiều kỳ thuật, người Trung Nguyên chẳng sánh được đâu !

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Như cái thuật chết giả của các ngươi ?

Hòa thượng áo trắng mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

— Ai luyện được thuật Du Dà, thì có thể trầm mình dưới nước suốt mười hôm, hoặc nửa tháng, mà chẳng sao cả!

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Nếu ta tàn độc, thì ta đã điểm vào tử huyệt của bọn nầy rồi, chúng làm gì sống lại được mà tiếp trợ ngươi ?

Hòa thượng áo trắng lại mỉm cười :

— Chung quanh đây, ngoài bần tăng ra, còn có rất nhiều cao thủ mai phục, nếu hai vị hạ độc thủ, thì những cao thủ đó sẽ xuất hiện, chắc chắn là hai vị phải nguy khốn !

Lam tiểu Điệp nhìn thoáng qua Châu nhược Lan, thốt :

— Tiểu muội không tin là người Thiên trúc có võ công hoặc kỹ thuật cao hơn người Trung Nguyên, tỷ tỷ hãy lược trận, tiểu muội thử giao đấu với chúng xem sao.

Không đợi Châu nhược Lan tỏ ý kiến, nàng xuất thủ ngay công tới hai hòa thượng áo đen đứng trước mặt nàng.

Nàng đánh bất ngờ quá, hai hòa thượng không phản ứng kịp, đành nhảy về phía hậu, xa hơn mấy thước.

Lam tiểu Điệp nhếch mụ cười lạnh :

— Kỹ thuật của Thiên Trúc là nhảy lùi phải không ?

Rồi nàng vung tay, đánh ra tới tấp đủ cả bốn phía.

Bọn hòa thượng áo đen vừa né tránh, vừa phản công, quần quanh hai nàng.

Châu nhược Lan vẫn bất động, đứng nhìn bọn hòa thượng động thủ.

Nàng bất động, thành có vướng vấy cho Lam tiểu Điệp ít nhiều.

Hòa thượng áo trắng cũng đứng lặng tại chỗ, nhìn Lam tiểu Điệp xuất thủ, y không hề tiếp trợ bọn hòa thượng áo đen.

Lam tiểu Điệp đánh ra đúng hai mươi bốn chiêu mà chẳng chạm đến mình một hòa thượng nào, nàng sôi giận, hét lên :

— Tỷ tỷ lui ra xa hơn một chút đi. Tiểu muội nhất định giết hết tám hòa thượng nầy trong vòng trăm chiêu!

Châu nhược Lan bình tĩnh thốt :

— Đừng nóng. Ta muốn hỏi hòa thượng áo trắng mấy câu.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng.

— Thì bắt hắn rồi hãy hỏi, cũng được vậy chứ ?

Nàng cứ vung chưởng, đánh tới tấp như trước, nhưng Châu nhược Lan quát khẽ, bắt buộc nàng phải dừng tay lại.

Châu nhược Lan hướng sang hòa thượng áo trắng :

— Bảo chúng lui ra xa đi, ta có việc hỏi ngươi.

Hòa thượng áo trắng cười lạnh :

— Được ! Được ! Bần tăng sẵn sàng vâng lịnh cô nương.

Y lí nhí tiếng Thiên Trúc một lúc, tám hòa thượng áo đen lui ra liền.

Châu nhược Lan hỏi :

— Chúng nghe được tiếng Trung thổ chăng ?

Hòa thượng áo trắng lắc đầu :

— Không.

Châu nhược Lan ra vẻ hài lòng :

— Ngươi ở trong phái Thiếu Lâm, thuộc chữ gì ?

Hòa thượng đáp lơ lảng :

— Bần tăng rời Thiếu Lâm tự hơn mười tám năm rồi, việc xưa đều quên hết. Đừng hỏi đến là hơn.

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Ta xưng hô ngươi làm sao ?

Hòa thượng trầm ngâm một chút :

— Cô nương cứ gọi bần tăng là Bạch Y lão Nhị.

Châu nhược Lan cau mày :

— Bạch Y lão Nhị ! Cái tên kỳ quái ! Cái tên không có vẻ gì hợp với nhà tu cả !

http://tieulun.hopto.org

Bạch Y Lão Nhị mỉm cười :

— Cái tên bằng tiếng Thiên Trúc, phiên dịch ra tiếng Trung Nguyên thì hơi lạ tai đó, nhưng bên trong có đạo lý lắm, có điều có nương chẳng rỏ được cái đạo lý đó thôi !

Lam tiểu Điệp lạnh lùng :

— Vô luận người là lão đại, lão nhị, là bạch y, là hắc y, đêm nay người phải chết, nhất định chết tại đây !

Bạch Y Lão Nhị lắc đầu :

— Trước khi vào Trung Nguyên, bần tăng hiểu là hai vị có võ công cao lắm, song, cao là lúc nào kia, chứ đêm nay thì cao đến đâu cũng vô ích. Thiết tưởng hai vị nên biết, thức thời vụ là tuấn kiệt, chứ ỷ mình có tài mà làm gì ? Càng ỷ mình, càng chuốc họa đó...

Châu nhược Lan gạt ngang câu chuyện đó :

— Sao người không bỏ tối, theo sáng, rời Thiên Trúc trở lại Trung Nguyên :

Bạch Y Lão Nhị lắc đầu, cười nụ

— Nếu vị đại quốc Thiên Trúc là người tầm thường, thì bần tăng đã về Trung Nguyên từ lâu rồi, đâu có ở lại Thiên Trúc mười tám năm dài nỗi ?

Lam tiểu Điệp trầm lạnh giọng :

— Hắn chấp mê như vậy, tỷ tỷ còn nói nhiều với hắn làm gì chứ ? Để tiểu muội hạ sát hắn cho rồi !

Nàng thốt xong, vọt tới hòa thượng áo trắng.

Y lách mình, né tránh, đoạn hỏi :

— Hai vị muốn thấy kỳ thuật của người Thiên Trúc ?

Lam tiểu Điệp gằn từng tiếng :

— Kỳ thuật gì nữa ?

Bạch Y Lão Nhị vỗ tay, rồi lặp lại câu hỏi :

— Hai vị nhất định muốn thấy à ?

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút :

— Tiểu Điệp ! Nhân dịp này chúng ta nên xem cho biết... Người nên cẩn thận nhé.

Lam tiểu Điệp cười mỉa :

— Tiểu muội không tin chúng có trò ma trò quỷ gì đâng xem cả !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Thì ta có tin đâu ? Bất quá chúng khoa trương, thì cứ để chúng biểu diễn, xem ra sao vậy thôi !

Bạch Y lão Nhị tự lẩm nhẩm như đọc thần chú, nhưng lại là tiếng Thiên Trúc, cả hai chẳng hiểu gì cả.

Lam tiểu Điệp ngầm vận dụng chân lực, sẵn sàng phóng Thiên Cương chỉ Lực.

Tám hòa thượng áo đen, đứng ngoài xa, đột nhiên cởi mở chiếc áo ngoài, để lộ lớp y phục bên trong màu sắc rực rỡ tám tên vận y phục bất đồng màu sắc, chứng như cũng bất đồng luôn hình thức, tất cả đều bước tới, gần hai nàng.

Tay mỗi tên cầm một mãnh gương bằng đồng sáng ngời.

X

CHƯƠNG LXXXVI

DI HỒN ĐẠI PHÁP

Lam tiểu Điệp chớp mắt, nhìn qua tám hòa thượng áo đen, bỗng nghe mệt mỏi trong người lạ lùng.

Châu nhược Lan thấp giọng :

— Từ lâu ta nghe nói người Thiên Trúc có bí pháp Di Hồn, có thể hôm chúng thi triển bí pháp đó đối phó với bọn mình đấy, vậy ngươi ngồi xuống đi, để ta thử dùng thuật định lực xem sao.

Lam tiểu Điệp thốt :

— Tiểu muội vừa nhìn chúng, là nghe mỏi mệt liền, tỷ tỷ không nên nhìn chúng. Tránh ánh mắt chúng là hơn.

Hai nàng ngồi xuống, xếp bằng tròn, dám hòa thượng áo

http://tieulun.hopto.org

đen bao vây chung quanh, chúng luôn luôn lắc tấm kiến lắng đồng, kiến phản chiếu ánh trăng, chớp ngời ngời. Ánh sáng phản chiếu đó, rọi vào mặt hai nàng không ngừng.

Châu nhược Lan dùng pháp truyền âm nhập mật, thốt :

— Đối với kỳ thuật của người Thiên Trúc, thực tình ta chẳng biết gì cho lắm. Trong các kỳ thuật, có Di Hồn Bí Pháp được truyền vào Trung Nguyên từ lâu, pháp đó rất thịnh hành trên giang hồ trong thời gian trăm năm trước, rồi dần dần không còn ai chú ý đến nữa, và đến mấy năm gần đây, thì chẳng còn ai nhắc đến, đại pháp đó chìm trong quên lãng của mọi người hoàn toàn. Một đại pháp mà bị bỏ quên nhanh chóng như vậy, hẳn có nhiều khuyết điểm, có khuyết điểm là kém công hiệu, cho nên truyền hạ không thực tập luyện nữa. Nhìn chúng nó sanh ra nỗi một thì dùng là trúng đại pháp Di Hồn của chúng rồi đó. Hãy cấp tốc vận dụng chân khí, quét sạch linh đài, đừng để cho ý niệm gì vương vấn nơi óc cả. Hãy làm đi, ta đóng vai hộ pháp cho.

Lam tiểu Điệp cũng dùng pháp truyền âm nhập mật đáp :

— Đa tạ tỷ tỷ. Hiện tại thì tiểu muội không còn nghe mệt mỏi nữa...

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Nếu bây giờ, mình xuất thủ, thì chắc chắn là sẽ hạ được bốn tên, còn lại bốn tên, rất dễ cho mình thanh toán nốt.

Châu nhược Lan không đồng ý :

— Không nên vọng động. Chúng ta cần giữ bình tĩnh để xem sự việc diễn tiến như thế nào. Biết được chỗ lợi hại của chúng rồi, mình sẽ tìm cách đối phó.

Lam tiểu Điệp khâm phục ý kiến cao minh đó, nàng gật đầu

— Tỷ tỷ thấy xa quá ;

Cả hai dùng pháp truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau, cùng vận dụng cương khí hộ vệ quanh mình.

Trong khi đó, tám hòa thượng áo đen không ngừng thiếu kiến đồng ngay mặt họ.

Qua một lúc, thấy chúng vẫn làm cái việc đó mãi, Châu nhược Lan thầm nghĩ :

— Nếu kỳ thuật của chúng chỉ có thế thôi, thì cũng chẳng có gì đáng sợ !

Dương mộng Hoàn nấp trên lưng chừng núi, làu bàu mà chẳng thấy Châu nhược Lan và Lam tiểu Điệp trở lại, không khỏi khẩn trương, thầm nghĩ :

— Không lẽ hai người đều thọ hại hết rồi ? Mình phải lên đó xem xao cho biết !

Chàng đi liền.

Lên đến nơi, chàng thấy cả hai đang ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt nghiền, chung quanh hai nàng tám hòa thượng mặc áo đen cứ chiếu kiến đồng vào mặt họ, chàng hết sức lấy làm lạ, thầm nghĩ :

— Những tấm kiến đó có hấp lực thu hồn phách con người chăng ? Tại sao cả hai không xuất thủ đánh bọn này, để chúng nhây nhót đáng ghét quá ?

Chàng rút trường kiếm, hét to :

— Hai vị đừng kinh hoàng, có tại hạ đây !

Chàng vung kiếm, nhảy tới.

Chàng chỉ sợ hai người bị kiến đồng làm mê mang, nếu họ bị chân động thì nguy tánh mạng mất.

Nhưng, Bạch y lão Nhị đứng lặng từ lâu, bỗng thấy Dương mộng Hoàn can thiệp, vội đưa tay vào mình, lấy ra một ống dịch bằng bạc, lão cầm ống dịch đó, bước tới, đón trước mặt Dương mộng Hoàn, lạnh lùng hỏi :

— Ngươi là ai ?

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn đáp gọn :

— Dương mộng Hoàn !

Trường kiếm chớp lên, theo chiêu Nghinh Môn Tam Kích Lảng, bay tới hòa thượng áo trắng.

Hòa thượng áo trắng vung ống dịch bằng bạc lên, đón trường kiếm của Dương mộng Hoàn. Hóa giải chiêu kiếm xong lão trả lại ba chiêu dịch.

Dương mộng Hoàn tiếp đủ ba chiêu dịch của hòa thượng chàng thầm nghĩ :

— Võ công của lão cũng khá cao đấy !

Hòa thượng áo trắng cười lạnh :

— Ngươi là Dương đại hiệp tại Thủy nguyệt sơn Trang ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Phải !

Hòa thượng mỉm cười :

— Ngươi chết rồi, thì hai cô nương kia sẽ về tay đại quốc sư !

Dương mộng Hoàn hét to :

— Nói nhảm ! Hai cô nương đó là những nhân vật rất được trọng vọng tại Trung Nguyên, đối với ta có liên hệ gì mà ngươi nói thế ?

Hòa thượng cười nhẹ :

— Ngươi tưởng ta xa rời Trung nguyên hơn mười tám năm qua, rồi chẳng biết những gì đã xảy ra tại đây à ? Châu nhược Lan đang hướng tâm tình trọn vẹn về ngươi, nếu ngươi chết rồi, thì tâm tình nàng phải mất hướng, chừng đó đại quốc sư ta sẽ tiếp nhận nàng liền. Về Lam tiểu Điệp cũng thế thôi !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Nhất định là có Đào ngọc Bội trong vụ này ! Ta phải bắt sống hòa thượng này, điều tra cho rõ sự tình như thế nào !

Nhìn qua hai nàng, chàng lại nghĩ :

— Tại sao cả hai nhẫn nại quá độ như vậy ? Châu nhược Lan thì chẳng nói làm chi, chứ như Lam tiểu Điệp thì nàng nóng tính vô cùng kia mà ? Có thể nào cả hai bị hấp dẫn đến độ mất cả chủ ý ?

Chàng vung kiếm, tiếp tục công tới hòa thượng áo trắng.

Hòa thượng dùng ống dịch đánh hất trường kiếm đoạn cười lạnh :

Đối với hai vị cô nương đó, ta còn nương tình, chứ với ngươi thì đừng hòng ta nhẹ tay, biết điều thì nên bất động đi !

Dương mộng Hoàn không đáp, cứ vung kiếm đánh tới.

Chàng nghĩ, giả sử Châu nhược Lan và Lam tiểu Điệp bị kỹ thuật của chúng hấp dẫn, thì chàng cần phải chế ngự hòa thượng này, mới mong giải cứu được hai nàng.

Thoạt đầu, hòa thượng khinh thường đối tượng, nên vừa đánh vừa khiêu khích, dần dần lão núng thế, mà kiếm pháp của Dương mộng Hoàn càng lúc càng linh diệu hơn, đến chiêu thứ hai mươi, thì hòa thượng thấy mình lâm nguy rõ ràng, lão hối hận ngay, nhưng hối hận cũng đã muộn rồi, hiện tại thì lão thủ còn khó khăn, đừng nói là công nữa.

Bỗng, Dương mộng Hoàn hét lên :

— Trúng này !

Hòa thượng nghe nhói ở cổ tay, ống dịch rơi ngay xuống đất.

Dương mộng Hoàn bước tới, chong mũi kiếm ngay ngực hòa thượng trầm giọng thốt :

— Muốn sống, hãy nhe lời ta phân phó !

Chàng biết hòa thượng gian hoạt lắm, nếu chẳng, thị oai, thì không khi nào lão ngán, nên chàng vận nội lực, nhít mũi kiếm, tới một chút, kiếm đâm qua lớp áo, sâu da thịt độ vài

http://tieulun.hopto.org

phân, máu chảy ròng ròng...

Mũi kiếm lại đâm đúng chỗ nhược, nếu ấn sâu hơn một chút là hòa thượng đi đời.

Lão đâm sợ, vội thốt :

— Dương đại hiệp muốn hỏi gì, xin cứ hỏi, tại hạ biết làm sao, đáp làm vậy chẳng hề dám dấu.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Hai cô nương đó có sao chăng ?

Hòa thượng đáp :

— Bị Di Hồn đại pháp mê hoặc, bất quá mê mang như ngủ say một lúc, chứ chẳng nguy hại gì đến tánh mạng cả.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Ai xúi giục người vào Trung nguyên, chống đối với bọn ta ?

Hòa thượng áo trắng đáp :

— Tại hạ vâng lịnh đại quốc sư.

Dương mộng Hoàn hừ một tiếng :

— Thiên Trúc cách Trung nguyên hằng vạn dặm, đại quốc sư người làm gì biết được tình hình tại đây ? Hẳn có kẻ liên kết với các người chứ ? Ta muốn người nói ra cái người kết liên với các người đó !

Hòa thượng lắc đầu :

— Tại không hiểu rành lắm.

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

Người không nói thì ta ngoáy mũi kiếm sâu vào tim

Chàng vờ vận công lực.

Hòa thượng hấp tấp thốt :

— Chừng như là một người họ Đào, người đó gởi bức lụa có họa chân dung Châu cô nương, cho đại quốc sư. Do đó, đại quốc sư nảy sanh cái ý vào Trung nguyên.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Bây giờ, làm sao giải cứng hai vị cô nương đó ?

Hòa thượng áo trắng thốt :

— Chỉ cần hai vị ngủ một lúc, là khỏi.

Thực ra, Châu nhược Lan và Lam tiểu Điệp có bị ảnh hưởng gì đâu. Hai nàng cố giữ im lặng, xem thuật Di Hồn của chúng lợi hại như thế nào vậy thôi.

Đợi một lúc, chẳng thấy gì lạ, Châu nhược Lan dùng pháp truyền âm, bảo Lam tiểu Điệp :

— Chuẩn bị đi, chúng ta xuất thủ. Di hồn đại pháp của chúng chỉ có vậy thôi, chẳng cần thực nghiệm lâu hơn !

Chính nàng ngầm vận nội lực trước, rồi bất thình lình búng ngón tay theo môn Đan Chỉ Thần Công, bắn ám kinh ra.

Ám kinh trúng một tấm kiến bằng đồng trong tay một hòa thượng.

Đồng thời, Lam tiểu Điệp vùng dậy, một tay phóng chưởng, tay kia bắn ra một đạo Thiên Cương Chỉ Lực.

Tám hòa thượng đinh ninh là hai nàng bị đại pháp Di Hồn hấp dẫn, nên chẳng tên nào đề phòng, tự nhiên chúng chẳng có phản ứng kịp thời.

Thấy chúng rối loạn lên, hai nàng tấn công tới tấp, trong khoảnh khắc, tất cả tám tên đều bị hai nàng điểm huyệt.

Dương mộng Hoàn thấy họ tỉnh lại, hết sức mừng rỡ, chàng nhìn hòa thượng áo trắng, cười nhẹ :

— Ngươi thấy chưa ? Di Hồn đại pháp của ngươi có công, hiệu quả gì đâu ?

Hòa thượng áo trắng ngây người, chẳng hiểu tại sao lại thế, y lẩm nhẩm :

— Kỳ quái thật !...

Thấy vẻ hoang mang trên gương mặt hòa thượng, không phải giả vờ Dương mộng Hoàn không cần hỏi gì thêm nữa đưa tay nắm vào huyệt mạch của y, nghiêm giọng bảo :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu muốn sống, ngươi không nên tìm cách giở trò gì ra nữa đấy !

Lúc đó, Châu nhược Lan và Lam tiểu Điệp đã đến một mô đá, cả hai cùng ngồi xuống, rồi Châu nhược Lan gọi chàng

— Ngươi dẫn hòa thượng đó đến đây, ta muốn hỏi hắn mấy câu :

Ngồi trên mô đá đó, có thể nhìn ra xa được.

Dương mộng Hoan đưa hòa thượng đến đó, điểm huyệt nơi hai vai y, đoạn bước sang một bên.

Châu nhược Lan bảo Lam tiểu Điệp :

— Ngươi hỏi cung hắn đi, ta có hỏi cũng thế thôi.

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Kỹ thuật Thiên Trúc chỉ như vậy thôi à ? Bây giờ ta mới thấy đó !

Nàng tiếp :

— Những hòa thượng kia, tên nào bị đánh trọng thương đều bị ta điểm vào tử huyệt cả, nếu ngươi muốn sống thì ta hỏi gì, cứ thực nói ngay ra, dấu diếm thì đừng trách.

Hòa thượng áo trắng gật đầu :

— Cô nương cứ hỏi.

Lam tiểu Điệp bắt đầu :

— Quốc sư của ngươi hiện giờ ở đâu ?

Hòa thượng đáp :

— Tại hạ không hiểu rõ. Bất quá tại hạ chỉ biết là người có suất lãnh một số đệ tử, vào Trung nguyên, và người đã đến Trung nguyên rồi, thế thôi.

Lam tiểu Điệp cười mỉa :

— Nếu bọn đệ tử của lão toàn là những tên vô dụng như ngươi, thì lão sẽ vỡ mộng vậy !

Hòa thượng tưởng mình cần phải giải thích lý do lưu trú tại Thiên Trúc :

— Họ giữ tại hạ lại nước họ, là để dạy họ nói tiếng Trung Nguyên, cho nên tại hạ chẳng có địa vị gì cao cả, tuy nhiên họ cũng đối đãi tử tế lắm.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Ai bảo ngươi cung khai địa vị của ngươi ? Điều ta muốn biết là vũ công của chúng kia !

Hòa thượng áo trắng trầm ngâm một chút :

— Tại hạ chỉ thấy đại quốc sư biểu diễn vũ công có một lần thôi.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Ngươi thấy thế nào ?

Hòa thượng áo trắng đáp :

— Hôm đó, tại hạ có mặt trong Hộ Quốc Tự, nghe đại quốc sư giảng giải về vũ công, bỗng có con chim ưng bay ngang qua, đại quốc sư đưa tay lên ngoắt nó, nó rơi xuống liền...

Lam tiểu Điệp chú ý :

— Chim ưng có bay cao lắm không ?

Hòa thượng thốt :

— Cao độ ba trượng.

Lam tiểu Điệp lại hỏi :

— Lão có dùng ám khí hay không ?

Hòa thượng lắc đầu :

— Không !

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Lão dùng thuật lạ ?

Hòa thượng lại lắc đầu :

— Không nốt. Đại quốc sư xử dụng vũ công.

Dương mộng Hoan thầm nghĩ, nếu hòa thượng nói đúng sự thật, thì vũ công của đại quốc sư Thiên Trúc đáng sợ lắm !

Châu nhược Lan cất tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Ta nghĩ, nếu ngươi muốn khỏi khổ, thì nên nói thực là hơn.

Hòa thượng lắp lắp thốt :

Thì lại hạ nói toàn sự thật đó. Cô nương muốn hỏi gì thêm, cứ hỏi.

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Ta lặp lại một lần nữa, đại quốc sư của ngươi hiện giờ ở đâu ?

Hòa thượng cau mày :

— Tại hạ đã nói rồi, tại hạ thực tình không hiểu được việc đó.

Châu nhược Lan gằn từng tiếng :

— Không biết thực à ?

Hòa thượng lộ vẻ khổ sở :

— Không biết thực mà cô nương !

Châu nhược Lan hừ nhẹ :

—Vào Trung Nguyên,chia nhau thành từng nhóm, tất phải đặt liên lạc với nhau chứ ? Có liên lạc rồi thì phải biết nhóm nào ở chỗ nào chứ ?

Hòa thượng trầm ngâm một chút :

— Phương pháp liên lạc thì có, nhưng thực tình tại hạ không biết tổ đại quốc sư hiện ở đâu.

Châu nhược Lan hỏi :

— Phương pháp liên lạc như thế nào ?

Hòa thượng do dự :

— Tiết lộ phương pháp đó, là tại hạ cầm chắc cái chết trong tay !

Lam tiểu Điệp cười cằn :

— Nhưng không tiết lộ, ngươi cũng chẳng sống sót được.

Châu nhược Lan dịu giọng :

— Trời đất bao la, thiếu chi nơi cho ngươi dung thân ? Nếu ngươi quá sợ thì ly khai giang hồ, tìm một chốn tịch [illegible] nào đó, lập nghiệp...

Lam tiểu Điệp cương quyết hơn :

— Một là chết sớm, hai là chết muộn, chết sớm là [illegible] định rồi, lỡi không khai ra là ta giết ngươi ngay, còn chết muộn là bất định, lỡi có chắc gì đại quốc sư [illegible] ngươi ?

Hòa thượng lại suy nghĩ một lúc nữa, sau cùng lưỡi :

— Tài mạo của cô nương, nếu rơi vào tay đại quốc sư, thì đáng tiếc biết bao.

Bất cứ cô nương nào, Châu hay Lam, rơi vào tay đại quốc sư, cũng đáng tiếc cả, nhưng đại quốc sư chỉ nhắm vào Châu nhược Lan thôi..

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ :

— Tại sao ? Đại quốc sư xấu xí, hung bạo, thô lỗ lắm à ?

Hòa thượng gật đầu :

— Đúng vậy ! Đứng bên Châu cô nương, đại quốc sư chỉ là một con gà bên cạnh con phượng !

Châu nhược Lan cau mày :

— Hãy nói về phương pháp liên lạc của ngươi cho ta nghe đi. Ta không nhẫn nại được lâu.

Hòa thượng liền thuật lại tỷ mỹ.

Châu nhược Lan nhìn sang Dương mộng Hoàn :

— Ngươi nhớ chứ ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Nhớ ! Tỷ tỷ đừng lo.

Châu nhược Lan bảo :

— Cởi áo hắn, rồi mặc vào mình đi !

Nàng khều Lam tiểu Điệp, rồi cả hai day mặt chỗ khác để cho Dương mộng Hoàn, thay áo.

Thay áo xong, Dương mộng Hoàn cười nhẹ gọi hai nàng :

— Hai vị xem có giống chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Lam tiểu Điệp thốt :

— [illegible]

Đều các tộc thì làm sao giết hắn thượng được ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Không [illegible] phương pháp liên lạc đó, dụ dẫn cho đại quốc sư Thiên Trúc đến tuyệt cốc, rồi quyết chiến với y, như vậy là tiện nhất.

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Nhưng mình cũng phải bố trí trước chứ ?

Châu nhược Lan thốt :

— Chờ xem phương pháp liên lạc nầy có công hiệu hay không, nếu có thì mình bố trí cũng không muộn

Châu nhược Lan đảy qua Dương mộng Hoàn :

— Ngươi ra đây. Hãy quyết sơn Trang làm trung tâm, dẫn dụ được chúng đến gần trung tâm rồi, mình sẽ triệu tập quần hùng, định quyết thư hùng với chúng một trận.

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Đừng khinh thường chúng là người Thiên trúc mà chúng không biết đường đi lối lại, nếu nhớ cạnh chúng còn có bọn Đào ngọc Bội đấy, ngươi hãy hết sức cẩn thận, không nên để bọn Đào ngọc Bội nghi ngờ.

Nàng trầm ngâm một chút rồi tiếp luôn :

— Trước hết, mình phải thực nghiệm phương pháp đó xem sao, nếu có hiệu lượng thì mình thi hành kế hoạch đại quy mô hơn.

Dương mộng Hoàn gật đầu.

Chàng chào tạm biệt hai nàng, đi liền.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Bọn kia mình xử trí làm sao đây ?

Châu nhược Lan đáp :

— Đừng hạ sát như Đào ngọc Bội, cứ điểm huyệt chúng rồi quăng vào bụi rậm, cho chúng cố vận khí giải huyệt.

Còn lại hòa thượng áo trắng, nhưng áo đã bị Dương mộng

Hoàn đoạt rồi, cũng phải xử trí y chứ ?

Châu nhược Lan thốt :

— Nếu hắn muốn sống, hắn phải nghe lời ta !

Hòa thượng hấp tấp hỏi :

— Cô nương muốn sai khiến tại hạ điều chi ?

Châu nhược Lan nhìn y :

— Nếu biết ăn năn, hối ngộ, thì nên giúp ta trừ diệt đạt quốc sư Thiên Trúc. Ngươi làm cách nào, lừa lão ấy đến một nơi do ta chỉ định. Làm việc đó xong, là ngươi vô sự, bọn ta không còn khó dễ gì đến ngươi nữa.

Hòa thượng gật đầu.

Châu nhược Lan bảo Lam tiểu Điệp giải huyệt cho y. Lam tiểu Điệp kêu lên :

Làm sao tin được hắn, tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Cứ nghe lời ta, giải huyệt cho hắn đi.

Lam tiểu Điệp bắt buộc phải làm y lời Châu nhược Lan.

Châu nhược Lan vẫy tay :

— Ngươi đi đi ! Tùy ngươi, muốn là thân, hay là thù, từ nay do ngươi đó.

Hòa thượng không nói tiếng gì, lặng lẽ quay mình bước đi.

Lam tiểu Điệp còn tức uất, nhìn theo bóng y mấy lần dợm chân, định nhảy theo hạ sát y, nhưng ngại Châu nhược Lan quở trách, dành thôi.

Nàng bẩn bộc :

— Tỷ tỷ tha hắn dễ dàng quá !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ta tha hắn là để cho hắn phải chịu khổ với đạt

http://tieulun.hopto.org

quốc sư của hắn một lần, hắn sẽ hận, mà quay về với bọn mình, hắn sẽ tận trung thành với bọn mình.

Lam tiều Diệp tỉnh ngộ diễn một nụ cười :

— Tỷ tỷ thấy xa quá! Nắt cả tận hòa thượng áo đen vừa bị chúng ta tử diệt kia, hắn phải bị đại quốc sư quở trách nặng nề, hắn sẽ hận, và hắn sợ chết, hắn phải quay về với bọn mình!

Châu nhược Lan đứng lên :

— Mình đi thôi!

Dương mộng Hoàn vừa đi, vừa suy nghĩ. Mặc chiếc áo của hòa thượng, chưa hẳn là hòa thượng, phải cạo luôn mới tóc mới được, nhưng cạo thế nào được?

Nếu không cạo tóc, thì Châu nhược Lan bảo nàng giả hòa thượng thế nào được? Có ai tin?

Chàng lắc đầu, nhận thấy mình không thể giả làm hòa thượng Thiên Trúc được rồi.

Tuy nhiên, chàng vẫn đi, cứ đi xuống phía chân núi, tìm một chỗ thanh tịnh, ngồi nghỉ một lúc, chờ cho trời sáng ra, mới tiếp tục hành trình.

Đi độ mười dặm đường, chàng đến một ngã tư, nhìn quanh quất, chẳng thấy ai, chàng rút thanh chủy thủ trong mình ra, khắc ám hiệu vào một thân cây, rồi phi thân lên một tàng cây, cách chỗ đó độ hai trượng.

Ngã tư đó, là nơi xuất nhập vùng hoang sơn này, gọi là vùng hoang sơn, bởi chẳng có dân chúng cư ngụ, chỉ nơi đó là một chỗ bộ hành thường qua lại.

Không lâu lắm, có người đi đến.

Một người đến, rồi nhiều người đến, những người đó toàn, là tiều phu, chứ chẳng có một nhân vật vũ lâm nào.

Một lúc sau, mới có một người vận áo đen đến nơi, người đó dừng chân lại, nhìn dấu hiệu nơi thân cây, nhìn một lúc rồi quay mình trở lại.

Dương mộng Hoàn chưa biết ám hiệu đó có đúng lắm hay chăng; nhưng dù đúng, dù không, chàng cũng chẳng còn biện pháp nào khác hơn, nên đành vậy.

Rồi chàng nhảy xuống đất, theo hướng Đông tiến tới.

Về hướng Đông, là đi đến một tuyệt cốc, chàng cứ lưu ám hiệu dọc đường, rồi tìm một chỗ kín đáo ẩn nấp.

Không lâu lắm, bốn đại hán áo đen, từ xa đến, chúng đi vào sơn cốc đó.

Chúng vận y phục Trung Nguyên, nhưng xem kỹ thì chẳng phải là người Trung Nguyên. Chúng lặng lẽ đi sâu vào tuyệt cốc, nối đuôi cả mà đi chẳng tên nào nói với tên nào một tiếng gì.

Dương mộng Hoàn đợi một lúc lâu, thấy chẳng còn người nào đến nữa, liền rời chỗ nấp đi vào cốc.

Châu nhược Lan bảo chàng dẫn dụ chúng vào tuyệt cốc, chàng cứ lưu ám hiệu dụ chúng, còn như nàng bố trí, trong tuyệt cốc như thế nào thì chàng chẳng hiểu rõ, bây giờ thấy chúng vào đó, chàng chỉ theo sau vậy thôi.

Vào đến tận đầu trong tuyệt cốc, chàng chẳng thấy mấy đại hán đó ở đâu cả, chàng hết sức nghi hoặc.

Bỗng một giọng nói đưa đến, theo pháp truyền âm nhập mật, vẳng vẳng bên tai chàng :

— Dương huynh đệ thành công rồi đó, mấy đại hán đã bị ta dùng Thiên cương Chỉ Lực chế ngự cả rồi. Bao nhiêu người như vậy cũng đủ chứng nghiệm phương pháp liên lạc, dùng để chúng đến nhiều hơn, bây giờ Dương huynh đệ chịu khó hủy diệt những ám hiệu đó đi. Ta còn việc gấp phải làm chưa tiện hội kiến nhau.

Dương mộng Hoàn đảo mắt nhìn ra bốn phía, chẳng thấy Châu nhược Lan đâu cả.

Chàng chưa kịp bước đi, Châu nhược Lan lại giục :

— Đi đi, Dương huynh đệ, thời giờ gấp lắm rồi, đừng chần chờ nữa.

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn lập tức quay mình, bước đi.

Trên con đường trở lại, chàng phá hủy mấy ám hiệu trên thân cây.

Nhưng, đến một nơi, chàng bắt gặp một hòa thượng, mặc cà sa màu đỏ, đang dựng nhiều dấu hiệu.

Chung quanh, chẳng có một bóng người nào khác.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Chắc chắn hòa thượng nầy, từ Thiên Trúc đến !

Chàng bước tới, chào :

— Đại sư phụ !

Hòa thượng quay nhìn lại.

Nhanh như chớp, chàng xuất chưởng đánh tới liền.

Hòa thượng đó, có võ công rất cao, bị đánh thình linh vẫn bình tĩnh vung chưởng nghênh đón.

Song chưởng chạm nhau, tiếng bốp vang lên, Dương mộng Hoàn có cảm giác là chưởng lực chạm vào một khối giá băng tay chàng tê dại.

Hòa thượng cà sa đỏ bị chấn dội về phía hậu độ ba bước.

Sau phút giây kinh hải, Dương mộng Hoàn tiến tới, tiếp tục tấn công. Hòa thượng cũng phản công, mạnh mẽ.

Cả hai khai diễn ác đấu.

Dương mộng Hoàn xử dụng Thiên Cương chưởng pháp hòa thượng xử dụng Đại Thủ Ấn, song phương đều dùng cương cả, chiêu thức chạm nhau chan chát.

Song phương trao đổi nhau độ ba mươi chiêu, Dương mộng Hoàn đánh trúng vào vai hòa thượng hai lượt, nhưng hòa thượng chẳng hề tỏ vẻ đau đớn.

Tuy nhiên, y tự lượng sức mình, biết chẳng phải là đối thủ của Dương mộng Hoàn, nên bất thình linh nhảy vọt ra ngoài cuộc chiến, rồi phóng chân chạy đi, về hướng Nam.

Dương mộng Hoàn tin quyết hòa thượng là người Trung Nguyên, mà hòa thượng hẳn có liên quan với đại quốc sư Thiên Trúc, nên chàng nhất định đuổi theo cho kỳ được.

Bỗng một tiếng bùng vang lên, rồi hòa thượng mặc cà sa đỏ dừng chân lại, đảo đảo người mấy vòng, ngã xuống đường.

Dương mộng Hoàn cũng dừng chân lại, nhìn ra, thấy nơi lưng hòa thượng có cắm một thanh đoản kiếm, lưỡi kiếm ngập sâu lút cán.

Vừa lúc đó, một thiếu nữ, tay xách giỏ trúc, từ từ bước tới.

Thiếu nữ vận y phục thôn quê, đứng cách chàng độ trượng, nhoẻn miệng cười gọi :

— Dương huynh không nhận ra tiểu muội à ?

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Lam cô nương ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Chứ còn ai nữa !

Nàng bước tới, rút mũi kiếm ra khỏi mình hòa thượng rồi co chân đá thi thể hắn vào bụi rậm gần đó.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Hắn luyện được cương khí hộ thân, tại hạ đánh trúng hắn hai chưởng, nhưng hắn chẳng việc gì, may mà cô nương xuất hiện kịp, nếu không thì hắn chạy vuột rồi !

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Tiểu muội quên cho Dương huynh hay là mình có luyện được một thứ ám khí. Hiện tại, trong giỏ nầy, có bảy thanh đoản kiếm. Toàn bằng thép tốt tại Thiên sơn đấy. Có thể xuyên lủng kim khí và đá.

Dương mộng Hoàn gật gù :

— Cái hay không ở thép tốt, mà ở thủ pháp phóng kiếm đấy ! Tại hạ khâm phục cô nương phóng rất chuẩn !

Lam tiểu Điệp cười duyên :

— Dương Dương khéo khen thì thôi !

http://tieulun.hopto.org

Rồi nàng tiếp :

— Châu tỷ tỷ bảo Dương huynh mặc chiếc áo của hòa thượng, bất quá là để lưu ý bọn hòa thượng Thiên Trúc thôi chứ chẳng phải bảo Dương huynh giả dạng chùa làm gì.

Dương mộng Hoàn ạ lên một tiếng :

— Thì ra là vậy !

Bỗng nàng thấp giọng :

— Có người đến !

Nàng liền tiếp theo :

— Châu tỷ tỷ có dặn, nếu biết địch xác là người Thiên Trúc, thì cứ giết, đừng do dự gì cả. Nhưng, giết rồi, phải tìm cách dấu xác chúng đi.

Nàng giục :

— Tìm chỗ nấp, Dương huynh, chúng đến nơi rồi đó !

Nàng cấp tốc nhảy lùi lại xa hơn hai trượng, rồi chầm chậm từ từ đi trở lại, như sợ sệt, chẳng dám nhìn ba hòa thượng áo đen vừa xuất hiện.

Chúng lí nhí gì với nhau bằng tiếng Thiên Trúc, cả hai chẳng hiểu gì cả.

Tuy cúi gằm đầu, tuy từ từ đi tới, Lam tiểu Diệp vẫn chú ý đến ba hòa thượng.

Bỗng, ba hòa thượng lướt nhanh chân tới bao vây quanh nàng.

Lam tiểu Diệp cất tiếng cười, đưa tay vào giỏ trúc, thốt :

— Quỷ vô thường gọi các ngươi rồi !

Trong ba hòa thượng, hai tên không hiểu được tiếng Trung Nguyên, trố mắt nhìn, còn một tên bật cười ha hả, đáp :

— Liều đầu chết, hay ai chết chứ ? Quỷ vô thường gọi người thì có !

Một tên bước tới, với tay nắm tay nàng. Một tên nữa định giật chiếc giỏ. Còn tên thứ ba, nghiêm chỉnh hơn, chưa

tỏ lộ cử chỉ nào.

Bỗng, một tiếng hự vang lên, một hòa thượng ngã lăn liền.

Tên toan giật giỏ thấy thế, vội đưa tay dở đòn, bảo Lam tiểu Diệp hừ một tiếng :

— Cho ngươi chết luôn !

Ánh thép chớp lên, đoản kiếm bắn vào ngực hắn, hắn ngã liền.

Tên còn lại quay mình, toan chạy.

Lam tiểu Diệp hét lớn :

— Đứng lại !

Nàng vung bàn tay, đoản kiếm bay ra, cắm phập vào phía sau đầu gối tên đó.

Dĩ nhiên, hắn cũng ngã luôn.

X

CHƯƠNG LXXXVII

QUỐC SƯ THIÊN TRÚC

Thấy Lam tiểu Diệp thanh công Dương mộng Hoàn lướt ra :

— Âm khí của cô nương quả lợi hại thật....

Lam tiểu Diệp cười nhẹ :

— Trong mấy năm sau này, tôi đã phí thời gian, phiêu lãng giang hồ, bỏ phế vũ công, song bù lại, tôi cũng luyện được môn âm khí.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Âm khí đó tên chi, hở cô nương ?

Lam tiểu Diệp lại cười :

— Chẳng có tên chi đặc biệt cả, bất quá chỉ mấy thanh đoản kiếm.

Nàng thốt xong, mở giỏ trúc ra.

Trong giỏ, có mấy thanh đoản kiếm, ánh thép chớp ngời.

http://tieulun.hopto.org

trông sắc bén vô cùng.

Lam tiểu Điệp [illegible] rút thanh đoản kiếm ra, rồi chùi ngay trên y phục của chúng cho sạch máu, đoạn gọi Dương mộng Hoàn.

Cảm phiền Dương huynh mang hai thi thể này quăng vào bụi rậm, tránh bộc lộ trước mắt nhiều người !

Dương mộng Hoàn làm ngay theo ý muốn của nàng.

Còn lại một người, đang quỳ trên mặt đất, lúc đó đảo đảo thân hình, rồi ngã xuống, tắt thở.

Lam tiểu Điệp cũng bước tới, rút thanh đoản kiếm nơi đầu gối của nắn, thở dài :

— Trong ba người, có hắn là xem ra thành thật hơn hết, tôi định để cho hắn sống sót, không ngờ hắn cũng chết luôn !

Dương mộng Hoàn thấy rõ, dù hắn có trúng đoản kiếm của Lam tiểu Điệp, cũng không đến nỗi phải chết, bởi mũi kiếm không cắm trúng chỗ yếu nhược, vậy mà hắn vẫn chết như thường, thế tất hắn tự tuyệt, chứ chẳng phải chết vì đoản kiếm của Lam tiểu Điệp.

Cái xác thứ ba cũng được quăng vào bụi rậm.

Rồi Lam tiểu Điệp và Dương mộng Hoàn rời nơi đó, theo con đường trước mặt, đi tới.

Đi đến một gành đá, nơi đó có cây tùng, Lam tiểu Điệp dừng chân ngồi dựa cội cây, đoạn vỗ tay xuống thảm cỏ, bảo :

— Ngồi xuống đây nghỉ một lúc đi, Dương huynh.

Dương mộng Hoàn y lời.

Chàng trầm ngâm một chút, rồi tán :

— Cách xử dụng ám khí của cô nương, không giống như của mọi người, đặc biệt nhất là rất nhanh, dù địch có thấy kịp cũng khó tránh kịp...

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Dương huynh có cho là tôi xuất thủ tàn độc chăng ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Trong tình thế của chúng ta, không tàn độc cũng phải tàn độc !

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Châu tỷ tỷ cũng bảo thế, hỏi bọn cao thủ từ Thiên trúc đến, đông vô tưởng, nếu chúng ta cứ nương tình, dung tha cho chúng mỗi lần chạm trán, thì làm sao trừ diệt chúng tận tuyệt ? Vả lại chúng sẽ khinh thường ta. Phải làm cho chúng khiếp oai, chúng sẽ chẳng dám hoành hành nữa.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Phải lắm !

Lam tiểu Điệp mỉm cười thốt :

— Dương huynh thấy thủ pháp phóng ám khí của tôi như thế nào ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Thì tại hạ đã nói rồi, tuy xem ra rất tầm thường, nhưng bên trong có chỗ tuyệt diệu, không thể thấy ở những người khác.

Lam tiểu Điệp thốt :

— Phải mất mấy năm tập luyện đó, Dương huynh. Tuy ám khí là đoản kiếm, cách phóng cũng chẳng có gì lạ lùng cho lắm, song tôi phóng theo lối Nỏ kiếm mà phóng ra, nên phải vận dụng chân lực khá nhiều...

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

— Tôi tự xét, còn kém thông minh mẫn tuệ, chẳng sánh bằng Châu tỷ tỷ, dù có gia công luyện tập đến đâu, sự thành tựu cũng không hơn Châu tỷ tỷ về mặt vũ công được, do đó tôi chuyển sang nghiên cứu ám khí, nhất định tạo một thanh danh gì với môn này, lưu truyền hậu thế.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Thì ra nàng cũng biết phục thiện, nhận mình kém !

Chàng mỉm cười đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Cô nương và Châu tỷ tỷ, mỗi người sở trường một môn, có ai kém ai đâu ?

Đúng lúc đó, bốn gã đại hán áo đen xuất hiện trong tầm mắt của họ, nhưng chúng chẳng đến gần, chúng xuất hiện rồi, rút lui ngay.

Lam tiểu Điệp lấy làm lạ, hỏi :

— Dương huynh, chúng làm gì vừa chường mặt lại bỏ đi như vậy ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Tại hạ làm sao hiểu được ý tứ của chúng ? Có lẻ chúng là những tên cảm tử, đi khai đường mở lối, cho một toán người nào đó, còn ở đâu phía sau...

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Thế là bọn đầu nảo của chúng cũng sắp đến !

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Chắc vậy, cô nương.

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Tôi ước mong gặp ngay vị quốc sư của chúng, gặp ngay lão ấy, mình giải quyết vấn đề, rồi còn quay về đối phó với Đào ngọc Bội !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Mình có kế hoạch gì đối phó với bọn Thiên Trúc chăng ?

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Chẳng có kế hoạch gì đặc biệt cả.

Dương mộng Hoàn thoáng giật mình :

— Chứ Châu tỷ tỷ không điều tập nhiều người, bủa lưới vây bắt bọn Thiên Trúc một lần cho trọn sõ à ?

Lam Tiểu Điệp thốt :

— Nói thì nói vậy, chứ chúng đến đây, vừa công, vừa nhanh, còn thủ hạ của Châu tỷ tỷ [illegible] Thạch phủ, mười hai nàng Hoa Nga của tôi thì còn kẹt tại

ThủyNguyệt sơn Trang, muốn điều tập toàn [illegible] người từ các nơi về một chỗ, thiết tưởng chẳng phải là việc [illegible] thể làm trong một sớm một chiều, cho nên tôi có ý định [illegible] được lão quốc sư Thiên trúc rồi, chính tôi cùng lão ấy khai trường tứ chiến, chẳng phải chờ đến Châu tỷ tỷ ra tay, bởi như vậy là muộn lắm lắm. May ra thắng được lão ấy thì có phải là đỡ lụy phiền cho nhiều người chăng ?

Dương mộng Hoàn lộ vẻ lo ngại :

— Cứ theo tình hình biến chuyển trong những ngày qua thì lão quốc sư Thiên trúc hẳn là một tay phi thường đó, nếu mình không thắng nổi lão thì sao ?

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Nếu muốn gây trọng thương cho tôi, thì ít nhất lão ấy cũng phải tiêu hao công lực quan trọng, chứng đó Châu tỷ tỷ xuất hiện, sẽ thu thập lão dễ dàng hơn là lúc lão còn đầy đủ nguơn khí !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Tại hạ tưởng, chủ ý của cô nương, không nên thực hiện điều thứ nhất là chẳng bao giờ Châu tỷ tỷ để cho cô nương tự ý vọng động, Điều thứ hai là lão quốc sư vào Trung nguyên hẳn phải có rất nhiều cao thủ đi theo, nếu cô nương đánh lão trọng thương, thì khi Châu tỷ tỷ xuất hiện, lão dại gì mang thương thế mà đối địch với Châu tỷ tỷ ? Chừng đó, sẽ có các cao thủ của lão, đối chiến với Châu tỷ tỷ. Và sự hy sinh của cô nương chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Dương huynh nói phải ! Như vậy thì tôi phải thắng, nhất định phải làm sao thắng được lão ấy, không thể để lão đánh bại...

Bỗng nàng ngưng ngang câu nói, rồi nghiêng tai, lắng nghe, đoạn thấp giọng thốt :

— Có người đi đến đây !

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn quay nhìn về phía sau, thấy hai hòa thượng mặc áo màu tro, khiêng một chiếc kiệu không phải kiệu mà giường cũng chẳng phải giường. Trên chiếc giường kiệu đó, có một hòa thượng đang ngồi, hòa thượng mặc cà sa màu vàng, đôi mắt nhắm nghiền, hai bàn tay đặt nơi đầu gối, như tham thiền.

Lam tiểu Điệp thốt khẻ :

— Hòa thượng đó có vẻ uy nghi quá không chừng chính là quốc sư Thiên trúc !

Nàng không lưu ý đến hòa thượng đó, lại tiếp tục câu chuyện với Dương mộng Hoàn :

— Tôi sánh sao được với Châu tỷ tỷ, người là lá ngọc cành vàng, làm một nàng tỳ nữ cho Châu tỷ tỷ, sợ tôi cũng chưa xứng nữ là...

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

—Cô nương khiêm nhượng quá, cứ theo chỗ hiểu biết của tại hạ thì Châu tỷ tỷ hết sức mến yêu cô nương, người đặt kỳ vọng nơi cô nương rất nhiều, tại hạ mong cô nương đừng phụ chỗ dụng tâm của Châu tỷ tỷ !

Lam tiểu Điệp ngẩng mặt nhìn chàng cất giọng u buồn :

Trong quá khứ, vì tuổi trẻ, tánh tình nông nổi, tôi buông lung ngông cuồng, nên mới lấy cái hiệu là Đa tình tiên Tử, giờ nghĩ lại, mình còn cảm thấy thẹn vô cùng ! Con người đã trưởng thành rồi, có khi nào hành động hồ đồ nữa dâu ? Cho nên, tôi quyết tâm dốc toàn lực báo đáp ơn trọng của Châu tỷ tỷ ; mẹ tôi từng di ngôn trước giờ nhắm mắt, lẽ nào tôi lại quên những gì người đã dặn dò ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Cô nương suy nghĩ như vậy, đủ chứng tỏ là con người đoan chính, đáng phục lắm. Ngày nay, tình thế của vủ lâm

càng lúc càng nguy cấp, chỉ có Châu tỷ tỷ và cô nương cùng chung lo liệu, thì may ra mới cứu vãng được kiếp vận giang hồ, thay đổi cục diện.

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Còn Dương huynh ? Dương huynh cũng là một phần tử quan trọng, đóng góp rất nhiều cho công cuộc trùng hưng võ lâm, bảo tồn chánh nghĩa.

Dương mộng Hoàn cười khổ ;

— Kẻ đánh xe cho vị tướng, lúc đắc thắng khải hoàn, kẻ đánh xe có gì hảnh diện đâu ? Cô nương đừng ghép tại hạ vào công cuộc to tát, làm cho tại hạ thêm thẹn !

Bỗng một giọng nói đâu đây vang lên :

— Đừng khách sáo chứ ?

Dương mộng Hoàn nhìn lại thấy Châu nhược Lan đang lửng thửng đi tới.

Không rõ nàng đến từ lúc nào, chỉ thấy nàng còn cách cả hai độ bảy tám thước.

Lam tiểu Điệp đứng lên, nghiêng mình chào đoạn thốt :

— Châu tỷ tỷ, vừa rồi tiểu muội có gì ết ba mạng..

Châu nhược Lan khoát tay :

— Chẳng quan hệ gì cả, ta cũng vừa giết bảy mạng. Lần nầy, chúng ta bắt buộc phải giết một số người, có giết như vậy, chúng mới ghê sợ, không dám khinh thường người Trung Nguyên nữa.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Tỷ tỷ có biết là chúng vào đây độ bao nhiêu người tất cả chăng ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Điều đó thì thực sự ta không được rõ, bất quá bọn chúng có tai mắt khắp nơi và rất minh mẫn, sở dĩ được vậy là có một số người Trung nguyên tiếp trợ chúng.

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Thì bọn Đào ngọc Bội chứ còn ai nữa ?

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan gật đầu :

— Đại khái thì như vậy. Hắn biết, hiện tại hắn lâm vào nguy, hắn lại không muốn chúng ta có thì giờ rỗi rảnh, tập luyện võ công, nên dẫn dụ bọn hòa thượng Thiên Trúc đến đây, gây rối. Trong thời gian đó, hắn vùa dưỡng bịnh vừa nghiên cứu Bí Kíp Quy Nguơn.

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Nhưng, hắn còn sơ sót ! Hắn quên một việc !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Việc gì hở tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Hắn tưởng mượn tay bọn Thiên Trúc, đối phó với chúng ta, nhưng có biết đâu, chúng ta sẽ nhân cơ hội nầy tấn công luôn hắn ? Đáng lý ra, hắn phải để cho tình hình lắng dịu một thời gian, hắn lại khiêu chộng lên, cứ cho là có lợi song thực sự lại có hại nhiều cho hắn !

Dương mộng Hoàn chớp mắt :

— Đánh bại bọn Thiên Trúc rồi, chúng ta thừa cái nhuệ khí đó, tấn công hắn luôn !

Bỗng, Châu nhược Lan khoát tay :

— Ẩn trốn gấp đi !

Dương mộng Hoàn nhìn quanh quẩn, rồi chui vào một kẹt đá gần đó.

Châu nhược Lan phi thân lên tàng cây tùng, còn Lam tiểu Điệp thì nấp chung một chỗ với Dương mộng Hoàn.

Cả ba vừa nấ yên nơi, có tiếng y phục quét gió vang lên vọng đến tai họ, rồi bốn đại hán y phục đen lao mình vút tới nhanh vô cùng.

Dương mộng Hoàn thì thầm bên tai Lam tiểu Điệp :

— Tại hạ xem không giống lắm !

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Dương huynh bằng vào đâu, nhận xét như vậy ?

Dương mộng Hoàn giải thích :

— Vị quốc sư Thiên Trúc đâu có thể trẻ quá như thế ?

Lam tiểu Điệp nhìn kỹ nhà sư ngồi trên giường kiệu, thấy y tác độ trên dưới ba mươi thôi.

Chiếc giường kiệu đã dừng, hòa thượng mặc áo cà sa đưa mắt nhìn về phía Dương mộng Hoàn ẩn nấp, lạnh lùng hỏi :

— Ai đây ?

Giọng nói của hòa thượng chẳng có vẻ gì khác lạ, chứng tỏ hòa thượng là người dị quốc. Dương mộng Hoàn hết sức kinh ngạc, thầm nghĩ :

— Nhà sư nầy hẳn không phải là người Thiên Trúc rồi !

Lam tiểu Điệp đưa tay khều chàng :

— Y đã thấy chúng ta, thì chúng cứ ra đó, sợ gì chứ ?

Dương mộng Hoàn gật đầu, đứng lên.

Chàng đứng lên, là lộ rỏ thân hình, chẳng cần phải bước tới gần hơn làm gì. Chàng vòng tay, thốt :

— Đại sư..,

Chàng chưa buông dứt câu, nhà sư đột nhiên đưa tay lên từ bàn tay, một vệt sáng trắng bay vút đến chàng,

Dương mộng Hoà khẻ dịch thân mình qua một bên, né tránh vệt đó.

Vệt sáng trắng lao đi, chạm vào tảng đá xanh phía hậu Dương mộng Hoàn.

Thì ra, vệt sáng trắng là một xâu chuỗi, hòa thượng dụng lực quá mạnh, xâu chuỗi lún sâu vào đá, chỉ lỏ ra ngoài một hạt, rất rỏ.

Lam tiểu Điệp kinh hải, thốt :

— Hòa thượng có nội lực thâm hậu vô cùng ! Nếu có giao thủ với y, Dương huynh hãy cẩn thận cho lắm !

Dương mộng Hoàn gật đầu, cởi chiếc áo trắng bên ngoài,

http://tieulun.hopto.org

cởi luôn chiếc mão trắng, rồi ngầm vận công, để khi nhảy vọt ra ngoài, đáp xuống trên một mô đá cao.

Hòa thượng mặc cà sa vàng vẫn ngồi nguyên trên giường kiệu, mắt vẫn nhắm, chừng như xâu chuỗi vừa rồi chẳng phải do y phóng ra.

Dương mộng Hoàn đè dặt bước tới từng bước một, trầm giọng hỏi :

— Cát hạ là ai ?

Hòa thượng vẫn ngồi bất động, không đáp.

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Cát hạ đừng vờ gì cả, nghe khẩu âm của cát hạ, tại hạ thừa hiểu cát hạ là người Trung thổ !

Hòa thượng từ từ mở mắt, điềm nhiên điểm một nụ cười :

— Ngươi tránh được xâu chuỗi của ta, kể ra ngươi cũng là tay khá đấy. Hãy nói thân phận của ngươi cho ta biết đi !

Dương mộng Hoàn cao giọng :

Tại hạ là Dương mộng Hoàn đây !

Hòa thượng đến lúc đó mới nghiêng mặt, nhìn sang chàng, giọng nói hơi dịu lại :

— Cát hạ là Dương mộng Hoàn à ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Phải, còn đại sư pháp hiệu là chi ?

Hòa thượng không đáp, lại hỏi lại chàng :

— Các hạ có biết Châu nhược Lan chứ ?

Dương mộng Hoàn lạnh lùng :

— Biết. Nhưng đại sư hỏi đến Châu cô nương để làm gì ?

Chẳng hiểu hòa thượng nghe không rõ, hay muốn tỏ lộ oai khí, lại hỏi :

— Ta hỏi ngươi, ngươi có biết nàng hay không ?

Dương mộng Hoàn sôi giận, cao giọng hỏi lại chứ không đáp :

— Đại sư từ đâu đến ?

Nhà sư cười lạnh :

— Bần tăng từ Thiên Trúc đến đây !

Dương mộng Hoàn cũng cười lạnh :

— Biết chứ ! Tại hạ có biết Châu cô nương !

Hòa thượng lộ vẻ hân hoan, nhưng chỉ trong một thoáng thôi, gương mặt trầm lạnh trở lại như cũ.

Y hỏi :

— Châu nhược Lan hiện giờ ở đâu ?

Dương mộng Hoàn chưa vội đáp, mà chỉ hỏi lại :

— Cát hạ là Đại quốc sư Thiên trúc phải chăng ?

Hòa thượng lắc đầu :

— Không phải !

Dương mộng Hoàn kinh hãi thầm nghĩ :

— Y chẳng phải là đại quốc sư, lại có võ công như vậy, hẳn đại quốc sư còn phải cao siêu hơn y mấy bậc ! Bọn này quả thật những tay đáng sợ !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Đại sư biết vị đại quốc sư chứ ?

Hòa thượng rùn vai :

— Chúng ta, mỗi người hỏi một câu, đáp một câu, bần tăng hỏi, cát hạ chưa đáp, lại hỏi ngược lại, thế là cát hạ hỏi thừa một câu rồi đó !

Dương mộng Hoàn không muốn dấu lý với nhà sư, liền đáp :

— Châu cô nương đang ở quanh quẩn nơi đây.

Hòa thượng nhìn ra bốn phía :

— Man mác những núi và rừng, người ngọc ở đâu mà cát hạ cho là quanh quẩn tại đây ?

Dương mộng Hoàn theo chiến thuật cũ, hỏi lại :

— Vị đại quốc sư đó ở gần đây chăng ?

Hòa thượng lạnh lùng :

— Cách đây độ mười dặm đường.

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

http://tieulun.hopto.org

— Còn Châu cô nương thì, nếu chẳng có tại đây, hẳn phải còn ở tận ven trời, góc biển, một nơi chưa có dấu chân người...

Lam tiểu Điệp vòng quanh theo các mô đá, đến sau lưng Dương mộng Hoàn, tiếp :

Xa, thì tận phương trời, mà gần, thì gần trong gang tấc, chẳng biết thì trước mắt cũng như xa...

Hòa thượng trở mắt quan sát Lam tiểu Điệp một lúc, y thứ người ra, như bị nhan sắc diễm kiều của nàng hấp dẫn đến mê mẩn tâm thần.

Lam tiểu Điệp đưa tay vuốt mái tóc, rồi điểm nụ cười tươi, từ từ bước đến gần chiếc kiệu.

Năm xưa, trong cái lốt Đa Tình Tiên Tử, nàng đã làm mê mệt bao nhiêu người, những người đó toàn là thiếu niên tài tuấn, từng tiếp xúc với hạng quốc sắc thiên hương thì đối với một nhà sư chưa được bao nhiêu tuổi đạo trong số tuổi đời còn quá ít, cái nhan sắc của nàng có thể ví là luồn sóng thần dồi dập chiếc thuyền con giữa trùng dương bát ngát.

Và, hòa thượng đang say sóng rõ rệt, thần tình như phiêu lãng tận chín tầng mây, mông lung, chơi vơi...

Lam tiểu Điệp bước tới cạnh hòa thượng, nhẹ điểm một nụ cười hỏi :

— Tiểu hòa thượng là người chi của đại quốc sư ?

Nụ cười tươi quá, hấp dẫn quá giọng nói lại ngọt ngào quá nghe như mật rót vào tai, tuy không uống mật nhưng cũng phải thấm ngọt vì mật.

Hòa thượng lấy lại bình tĩnh, dặng hắng mấy tiếng, đáp :

— Tiểu tăng... là đệ tử của đại quốc sư...

Bỗng, tâm thần sáng suốt trở lại, y dừng câu nói, giọng y cũng thay đổi luôn, từ thụ động, biến sang lạnh lùng, tiếp hỏi :

— Có phải là... Châu nhược Lan ?

Lam tiểu Điệp cũng lạnh lùng buông gọn :

— Hạng người như ngươi cũng mong gặp mặt Châu cô nương nữa sao ?

Bất thình lình, nàng chồm lên, tung một chưởng vào ngực nhà sư trẻ.

Bị tấn công đột ngột, hòa thượng không thể tránh, bắt buộc phải vung tay nghinh đón.

Song chưởng chạm nhau, bật kêu một tiếng bốp, Lam tiểu Điệp như bị gió lồng lên không, phiêu phiêu phưởng phưởng rồi dáp xuống.

Hòa thượng ngồi trên kiệu, trầm mình xuống rồi vọt bổng lên cao y lên cao nhưng chiếc nệm y ngồi, cũng lên theo, chiếc nệm như có lò so gắn liền với kiệu, lò so rút lại, chiếc nệm hạ theo, hòa thượng cũng xuống theo.

Tình hình thì như thế, nhưng sự thực làm gì có lò so ?

Dương mộng Hoàn kinh hải, thầm nghĩ :

Hòa thượng này có võ công khá cao đấy !

Trong khi đó, hai hòa thượng áo màu tro vẫn đứng bất động trước và sau kiệu, không hề chú ý đến diễn tiến bên cạnh chúng.

Giữ được trầm tĩnh như vậy, hẳn cả hai chẳng phải tay vừa, ít nhất cũng vào hạng hòa thượng mặc cà sa.

Dương mộng Hoàn càng kinh hải, nghĩ :

— Đệ tử của đại quốc sư Thiên Trúc, người nào cũng lợi hại như vậy, hẳn lão cũng là tay phi phàm. Phen này mình phải mệt với bọn chúng lắm !

Lam tiểu Điệp cũng sửng sốt như chàng, nàng không tưởng là hòa thượng có võ công cao như vậy.

Nàng nghĩ, y là đệ tử đại quốc sư, hẳn y phải biết rất nhiều về vị sư phó của y, nếu bắt sống được y thì mình khai thác được nhiều điều hữu ích.

Nhưng, y có võ công như thế, nàng làm sao bắt sống ?

http://tieulun.hopto.org

được ?

Nàng nảy sanh ý định, hạ sát trước hai hòa thượng khiêng kiệu, sau đó sẽ thu thập hòa thượng cà sa.

Nàng liền gọi :

— Tiểu hòa thượng ! Xuống kiệu đi, ta quyết liều sống chết với ngươi đây !

Hòa thượng mặc cà sa, không đáp, chỉ nhìn nàng, ánh mắt của y sáng một cách vô cùng quái dị.

Lam tiểu Điệp giật mình, cho rằng ánh mắt đó biểu lộ một ý nghĩ không tốt đẹp gì đối với nàng.

Nàng khích :

— Ngươi không dám giao thủ với ta ?

Hòa thượng cười nhẹ, đáp không đúng với ý câu hỏi :

— Ngươi chẳng phải là Châu nhược Lan !

Lam tiểu Điệp sôi giận :

— Ta lừa gạt ngươi làm gì chứ ?

Hòa thượng gật gù :

— Tốt ! Vậy cũng tốt :

Lam tiểu Điệp trố mắt :

— Tốt cái gì ? Cái gì tốt ?

Hòa thượng mặc cà sa đáp :

— Ta có thấy chân dung của Châu nhược Lan, nàng ấy đẹp vô cùng, đẹp ảo huyền, đẹp hơn tiên tử, còn ngươi, đẹp thì cũng có đẹp, song còn kém xa Châu nhược Lan !

Lam tiểu Điệp hừ lạnh :

— Không phải lúc luận bàn xấu đẹp, chân giả, ngươi hãy, xuống kiệu ngay cho ta !

Hòa thượng trầm tĩnh hết sức, nàng đã nặng lời mấy lượt mà y chẳng lộ vẻ giận, y cứ nhìn Lam tiểu Điệp, cười cười chẳng nói gì thêm.

Lam tiểu Điệp lại hừ một tiếng :

— Ngươi không chịu xuống kiệu à ? Được rồi, ta sẽ có

cách làm sao cho ngươi phải rời kiệu !

Bất thình lình, nàng vươn hai tay ra, từ bàn tay bay tới hai vệt sáng trắng.

Hai vệt đó, không nhắm hòa thượng mặc cà sa, mà lại nhắm hai hòa thượng khiêng kiệu. Chúng không tài nào tránh né kịp, hự lên một tiếng, ngã nhào.

Chúng ngã, tất nhiên phải buông kiệu, kiệu cũng rơi luôn, nhưng hòa thượng mặc cà sa vẫn ở trong kiệu, không nhảy ra ngoài.

Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

Hòa thượng này tàn khốc vô tưởng ! Hai tên khiêng kiệu cho y chết thảm như vậy mà y vẫn thản nhiên được như thường !

Thực ra, hòa thượng mặc cà sa luyện được tánh trầm định rất vững, đôi mắt y dán chặt vào người Lam tiểu Điệp, y lạnh lùng thốt :

— Hai tên đệ tử của ta, có võ công khá cao, những kẻ tầm thường không thể nào hạ nổi chúng, vậy mà ngươi chỉ vẫy một phát tay, giết cả hai mạng thiết nghĩ ngươi cũng có hạng lắm !

Lam tiểu Điệp lại nghĩ :

— Ta giết đệ tử y, y không phẫn nộ, y trở lại tán dương ta ! Kỳ quái thật, hẳn y có mưu mô gì đây !

Nàng cũng lạnh giọng, hỏi :

Ta nghe nói người Thiên Trúc chuyên luyện kỳ thuật thuộc bàng môn, còn võ công thì rất bình thường, chẳng sự thật có đúng như vậy ?

Nàng lại khích hòa thượng lượt nữa.

Không hiểu, hòa thượng muốn kéo dài thời gian, hay vì ngán công lực của Lam tiểu Điệp, nên chẳng chịu xuất thủ, y trầm ngâm một lúc, rồi thốt :

— Ngươi muốn giao thủ với ta, cũng được vậy, song phải

http://tieulun.hopto.org

đinh ước một quy củ, cuộc giao đấu phải được diễn tiến đúng theo quy củ đó.

Lam tiều Điệp hừ một tiếng :

— Đã gọi là đánh nhau, thì còn quy củ gì nữa ? Ngươi thật là hồ đồ quá !

Bỗng, nàng nhích thân hình, vọt tới, hay đánh thốc ra liền.

Dĩ nhiên chưởng thế rất nhanh, rất lợi hại, càng lợi hại hơn là nàng tấn công xuất kỳ bất ý.

Hòa thượng ngầm để tụ chân khí, giữ nguyên tư thế đó, chỉ né tránh chứ không hoàn thủ.

Y điềm một nụ cười, thốt :

— Chưởng pháp khá lắm đó !

Lam tiều Điệp sôi giận :

Ai mượn ngươi khen mãi ?

Nàng đánh luôn ra hai chưởng nữa, đồng thời tung một ngọn cước.

Hòa thượng lại lách mình,né tránh như trước, chứ không hoàn thủ.

Thấy thân pháp của hòa thượng linh diệu vô cùng, nàng đánh nhanh như vậy mà y vẫn né tránh dễ dàng, Lam tiều Điệp thầm nghĩ :

Vũ công của y cao tuyệt, chẳng hiểu tại sao y không đánh trả lại ta ?

Nàng dừng tay lại, hỏi :

— Tại sao ngươi không phản công ?

Hòa thượng đáp :

— Thế ngươi muốn thấy kỹ thuật của Thiên Trúc sao ?

Lam tiều Điệp trầm ngâm một lúc :

— Phải !

Hòa thượng gật đầu :

— Vậy ngươi lùi lại độ mười thước đi, ta sẽ thi triển một kỹ thuật của nước ta cho ngươi xem !

Lam tiều Điệp thầm nghĩ:

Nếu kỹ thuật của y quả linh diệu thật, thì bọn ta phải lâm nguy, ta phải đề phòng mới được.

Nàng thốt :

— Ta muốn trước hết xem vũ công của ngươi như thế nào, rồi sau đó sẽ mục kích kỹ thuật của ngươi.

Hòa thượng gật đầu :

— Cũng được. Nếu ta không hoàn thủ, ngươi cứ tưởng đâu là ta sợ ngươi !

Lam tiều Điệp giục :

— Ta nhường ngươi xuất thủ trước đó ! Cứ xuất thủ đi, ta sẵn sàng rồi đây !

Hòa thượng trầm giọng :

— Cẩn thận đây !

Bất thình lình, y tung bổng người lên không, rồi vươn dài thân hình ra, đầu xuống trước, chân trở lên không, với tư thế đó, y lao vút xuống Lam tiều Điệp, tay tả đưa ngang, quạt gió tới, tay hữu co năm ngón, độ nửa phần, cũng hờm hờm chụp tới, như pháp Cầm nã tại Trung nguyên.

Lam tiều Điệp khẻ dịch thân hình sang một bên, thi triển bộ pháp Ngũ hành Mê Tông, tránh thế công của hòa thượng.

Trong lúc tránh né, nàng trả lại ba chưởng.

Song phương thực sự đã giao thủ, cuộc đấu phải ác liệt vô cùng, bởi Lam tiều Điệp nóng lòng hạ hòa thượng ngay, nàng xử dụng toàn chiêu độc.

Trong chớp mắt, cả hai trao đổi nhau độ năm mươi chiêu.

Lam tiều Điệp nhận ra vũ công của hòa thượng có phần nào giống vũ công của phái Thiếu lâm, có chiêu lối biến chiêu thì khác, hơn nữa thủ pháp lại nguỵ dị.

http://tieulun.hopto.org

Đánh mãi, Lam tiểu Điệp vẫn không chiếm được ưu thế nàng càng tăng gia hiệu năng, thì hòa thượng cũng tăng gia tốc độ, áp lực của cuộc đấu dần dần lan rộng ngoài trượng tròn, đến cả nơi Dương mộng Hoàn đang đứng.

Song phương đã trao đổi nhau được trăm chiêu rồi.

Dù Lam tiểu Điệp thay đổi đấu pháp thế nào, hòa thượng vẫn hóa giải dễ dàng.

Dương mộng Hoàn đứng bên ngoài, quan sát cuộc đấu, nhận ra vũ công của hòa thượng chừng như xuất xứ từ Bí Kíp Quy Nguơn bất quá chỉ sai lệch những phần tiểu tiết thôi chàng hết sức kinh ngạc, thầm nghĩ :

Không lý, vũ công của nước Thiên Trúc lại có liên quan với Bí Kíp Quy Nguơn ?

Trong khi chàng suy nghĩ, tại đấu trường, song phương đã trao đổi nhau thêm hai chưởng.

Hai tiếng động khẻ vang lên làm chàng giật mình, nhìn ra thấy cả hai cùng bị chấn dội về phía hậu, mỗi người một bước.

Lam tiểu Điệp cười lạnh :

— Chỉ sợ chúng ta khó phân định thắng bại trong vòng ba trăm chiêu !

Hòa thượng đưa tay vuốt mồ hôi đầu, thốt :

— Sắc đã đẹp, tài đã cao, trên thế gian này còn tìm đâu ra người thứ hai ? Giai nhân hoàn toàn quá !

Lam tiểu Điệp nổi giận :

— Ta với ngươi là hai kẻ tử thù, ta có mượn ngươi tán dương ta đâu mà ngươi cứ lảm nhảm thế ?

Hòa thượng thản nhiên :

— Đẹp thì ta khen đẹp, tài thì ta khen tài, có gì là mà ngươi sửng sộ chứ ?

Lam tiểu Điệp lạnh lùng :

— Người còn khen nữa, ta giết ngươi ngay !

Hòa thượng mỉm cười :

— Khó lắm ! Đừng mơ việc đó !

Lam tiểu Điệp thốt :

— Vũ công thì cầm như nan phân rồi, bây giờ chúng ta so sánh nội lực xem sao !

Hòa thượng lắc đầu :

— Không được ! Dùng đến nội, là phương thức so tài cuối cùng, nếu chẳng có một bên chết, chắc chắn cuộc so tài không chấm dứt được ! Người xinh đẹp như vậy, lỡ chết dưới tay ta, thì đúng là điều đáng tiếc, mà ta cũng ân hận lắm lắm !

Lam tiểu Điệp xì một tiếng :

— Chết thì thôi chẳng sao. Cứ thực nghiệm xem !

Bỗng nàng ngầm vận chân khí, dồn lên đôi mắt, quắc tia nhìn chằm thẳng vào mặt hòa thượng.

Song phương ở trong tư thế đối diện, quắc mắt nhìn hòa thượng, Lam tiểu Điệp từ từ đưa tay hữu lên, đẩy tới.

Chiêu thức đó, xem thì chậm chạp lắm, nhưng trong hàm chứa biến hóa vô cùng, lại có nội lực ngàn cân trở lên.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

Châu tỷ tỷ nấp trên tàng cây, tất theo dõi cuộc đấu, giả sử thấy Tiểu Điệp kém thế, tất tỷ tỷ phải ra tay giải cứu, hoặc hạ hòa thương, hoặc ngăn chận cuộc đấu, tỷ tỷ chưa đến dồi nào !

Trong lúc đó, ngoài đấu trường, đôi bên đã tiếp chưởng với nhau rồi.

Một tiếng bùng vang lên.

Hòa thượng có thân hình to lớn hơn Lam tiểu Điệp, chưởng y từ trên cao đánh xuống, xem thì như có ưu thế lắm còn Lam tiểu Điệp nhỏ vóc, thấp hơn, chưởng từ dưới đánh lên, xem thì kém lợi nhiều.

Tiếng bùng vang lên, là do hai bàn tay chạm nhau

http://tieulun.hopto.org

cả hai giữ nguyên như vậy, cứ dồn kình lực ra bàn tay, quyết lấn nội lực đối phương.

Qua một lúc lâu, vạt áo trước của hòa thượng, không gió mà lay động, mặt y lại đầm ướt mồ hôi, kết thành hạt to, rơi xuống độp độp.

Còn Lam tiểu Diệp thì mặt đỏ như gấc chín, đôi mày lấm tấm ướt.

Dương mộng Hoàn thở dài, nạp khí vào đan điền, ngưng thần, giới bị, nếu thấy Lam tiểu Diệp không chi trì nổi chàng lập tức nhảy ra.

Song phương lại tương trì một lúc nữa, hòa thượng không chịu nổi, ngã ngửa về phía sau, cố gượng lắm mới ngồi được không đến nỗi phải nằm dài.

Lam tiểu Diệp cười nhẹ :

— Vũ công của ngươi bất quá như vậy thôi, chẳng có gì đáng sợ !

Nàng lướt tới đưa tay điểm nhanh lên đôi vai của hòa thượng.

Châu nhược Lan từ trên tàng cây nhảy vụt xuống, đến cạnh Lam tiểu Diệp :

— Hiền muội cực khổ quá !

Lam tiểu Diệp thở mấy hơi dài lấy sức đáp :

— Suýt chút nữa là tiểu muội phải bại nơi tay hắn !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ta nhận thấy hiền muội còn thừa tiềm lực, thực sự thì không cần phải thi nội lực với hắn, cứ đánh tiếp một lúc là thắng hắn. Chỉ tại hiền muội cầu thắng quá gấp đấy thôi !

Lam tiểu Diệp cười tươi :

— Tỷ tỷ quá khen !

Châu nhược Lan thản nhiên :

— Ta nói thực đấy !

Nàng đảo mắt sang Dương mộng Hoàn tiếp :

— Phiền Dương huynh để điều độ hắn nhé !

Dương mộng Hoàn gật đầu, bước tới, bế hòa thượng xốc lên vai, hỏi :

— Mình đi đâu bây giờ, Châu tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan đáp :

— Theo ta !

Nàng bước đi liền.

Lam tiểu Diệp và Dương mộng Hoàn theo sau.

Họ đi vào một vùng núi non trùng trùng điệp điệp, đến thẳng một sơn cốc, dừng lại đó.

Châu nhược Lan nhìn ra bốn phía, thốt :

— Nơi đây rất u tịch, hãy đặt hắn xuống đi.

Dương mộng Hoàn vâng lời, đặt hòa thượng xuống, hòa thượng vẫn xếp bằng tròn ngồi, còn Châu nhược Lan, Lam tiểu Diệp và Dương mộng Hoàn thì đứng.

Châu nhược Lan đưa tay vén mớ tóc xòa trước mặt, từ từ hỏi :

— Ngươi tha thiết muốn gặp Châu nhược Lan ?

Hòa thượng nhìn thoáng qua nàng, hỏi :

— Có nương là Châu nhược Lan ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phải !...

Giọng nàng bỗng trở nên lạnh lùng :

— Như ngươi không thích khổ, thì cứ nói thật những gì ta hỏi.

Hòa thượng hỏi lại :

— Nếu bần tăng nói thật, thì các vị xử trí làm sao đối với bần tăng ?

Châu nhược Lan đáp :

— Thả người ngay, chẳng hề làm gì hại đến ngươi.

Hòa thượng gật đầu :

— Người Trung thổ các vị, xưa nay trọng lời nói lắm...

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ngươi nói thật, thì được hưởng tự do và an toàn, bằng nói dối thì bọn ta có biện pháp mạnh, chừng đó ngươi không thể oán trách bọn ta được !

http://tieulun.hopto.org

Hòa thượng lại nhìn Châu nhược Lan lượt nữa :

— Được rồi, rồi cô nương cứ hỏi :

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

— Âm thinh của hắn không thể là của người nước Thiên Trúc được !

Nàng hỏi liền :

— Ngươi là người Trung thổ ?

Hòa thượng lắc đầu :

— Không ! Bần tăng là người Thiên Trúc !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Người Thiên Trúc, nói tiếng Trung thổ, đâu có được lưu thoát như thế ? Nếu đúng là sự thật, thì đó là điều ta chưa từng thấy !

Hòa thượng thốt :

— Bần tăng ở tại Trung thổ hơn mười năm, đối với ngôn ngữ và phong tục tại đây, bần tăng rất rành, chẳng khác nào một người Trung thổ chính tông.

Châu nhược Lan khoát tay :

— Thôi được, bỏ qua điều đó đi. Nghe ta hỏi đây, vị đại quốc sư của ngươi hiện thời ở đâu ?

Hòa thượng đáp :

— Tại nhà Lưu Viên Ngoại, nơi Lưu Gia thôn, dưới chân núi.

Châu nhược Lan tiếp :

— Ta sẽ đến đó xem, nếu ngươi nói dối, thì đừng mong sống sót với ta.

Hòa thượng điềm nhiên :

— Sư phụ của ta có đôi mắt thần, xét việc lại chẳng sai ngoa, nếu cô nương đến đó, thì đừng mong thoát khỏi tay người mà hòng trở lại đây !

Châu nhược Lan cười nửa :

— Ngươi khỏi nhọc lo cho ta ! Liệu sư phụ ngươi chẳng đủ năng lực ngăn trở ta đâu !

Nàng thấp giọng thốt với Lam tiểu Điệp và Dương mộng Hoàn :

— Ta đến gặp lão đại quốc sư Thiên Trúc đó, các ngươi gìn giữ hòa thượng này, tạm thời tìm chỗ ẩn nấp, dù có gặp địch, cũng chớ nên động thủ, phải làm sao tránh va chạm vào chúng.

Lam tiểu Điệp lo ngại :

— Tỷ tỷ đi một mình ?

Châu nhược Lan gật dần :

— Đi đông người càng thêm bất tiện. Ta có cách đối phó với chúng, phần các ngươi phải giữ kỹ hòa thượng này, hắn có vũ công cao, có thể tự hắn vận khí giải huyệt mà thoát đi đấy. Nếu cần, cứ phế vủ công hắn.

Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp cùng thốt :

— Tỷ tỷ hãy cẩn thận cho lắm nhé !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ta hiểu !

Nàng đi liền.

Đến một nơi vắng vẻ, nàng cởi bỏ y phục, thay hình đổi dạng thành một gã tay sai, lấy thuốc thoa lên mặt đen sì, chiếu mình xuống mặt nước suối, soát lại kỷ lưỡng, rồi tiếp tục hành trình.

Dĩ nhiên, nàng tìm đến nhà Lưu Viên Ngoại, tại Lưu Gia thôn.

Trong thôn có rất nhiều nhà giàu có, nàng chẳng biết nhà nào của họ Lưu, nhưng tìm một người có danh, có vị cũng cũng chẳng phải là việc khó khăn gì. Bất quá nàng chỉ hỏi thăm một vài người trong thôn, là biết rõ.

Ngôi nhà họ Lưu tương đối cao lớn hơn các ngôi nhà khác chứng tỏ chủ nhân là tay giàu có nhất vùng.

Khi nàng đến nơi, cửa cổng đóng im ỉm, nàng đảo mắt nhìn quanh, xem địa hình, địa thế, đoạn đưa tay gõ cửa.

Cánh cửa mở ra, một đại hán trung niên xuất hiện, đại

http://tieulun.hopto.org

hán nhìn nàng đoạn hỏi cộc lốc :

— Có việc gì chăng ?

Châu nhược Lan đáp :

— Có việc mới, đến đây gõ cửa chứ ! Tôi vâng lịnh Châu cô nương, đến đây, muốn gặp vị đại quốc sư,

Đại hán lại nhìn nàng lượt nữa, thấy nàng mặt mũi đo đỏ, đen sì, áo xanh, mảo nhỏ, đúng là hạng nô bộc khệ cao mày, hỏi :

— Ngươi là chi của Châu cô nương ?

Châu nhược Lan lại đáp :

— Kẻ giữ cửa của Châu cô nương ?

Đại hán gật đầu :

— Có thơ của Châu cô nương !

— Châu nhược Lan cũng gật đầu :

— Có, nhưng Châu cô nương dặn phải trao tận tay đại quốc sư.

Đại hán trầm ngâm một lúc :

— N ươi đứng đây đợi nhé, ta vào trình với đại quốc sư, xem người dạy như thế nào.

Châu nhược Lan vâng một tiếng, rồi đúng đó, ngẩng mặt nhìn trời vẻ bình tĩnh chờ đợi, chứ chẳng cần nhìn đại hán nữa.

Đại hán vào trong một lúc, trở ra thốt :

— Đại quốc sư mời cát hạ vào.

Châu nhược Lan gật đầu dầu :

— Xin dẫn đường !

Đại hán hừ khẻ, chẳng làm sao hơn, đành phải bỏ, cửa, đưa nàng vào.

Tại đại sảnh [illegible] có một chiếc giường, cao hơn loại giường thường, có một hòa thượng, thân vóc mập mạp, da mặt như màu tượng đồng.

Đại hán đi trước, dẫn đường, lúc đó lùi lại h[illegible] trầm giọng thốt :

— Đại quốc sư đó, sao cát hạ chưa quỳ [illegible] làm lễ ?

Châu nhược Lan hỏi :

— Ai là đại quốc sư đâu ?

Hòa thượng mập mạp cười lạnh một tiếng :

— Bần tòa đây !

Giọng nói cộc lốc, thô bạo, chứng tỏ hòa thượng không thường đến Trung Nguyên, nên chưa thông lễ độ.

X

CHƯƠNG LXXXVIII

ĐƠN THÂN CỰ CƯỜNG ĐỊCH

Châu nhược Lan chú mắt nhìn hòa thượng, từ từ thốt :

— Tại hạ vâng lịnh Châu cô nương...

Hòa thượng lộ vẻ hân hoan :

— Châu cô nương đã hay bần tòa vượt ngàn dặm đến đây, nên sai ngươi tìm gặp bần tòa à ?

Hòa thượng cố gắng lắm, mới nói được rõ giọng và đủ tiếng, một câu gồm ngần ấy tiếng, lão phải để mất mấy phút mới nói xong.

Châu nhược Lan cười thầm :

Song ngươi không lấy kính soi mặt xem, có đáng cho ta nghĩ đến chăng ?

Nàng từ từ tiếp :

— Châu cô nương có ưng thuận hay không cùng bội kiến với đại quốc sư, hiện tại chưa nhất định mà dù có muốn gặp mặt cũng chưa định vào ngày nào, đại quốc sư khoan cao hứng vội !

Hòa thượng biến sắc, bỗng nhiên vỗ tay hai lượt :

http://tieulun.hopto.org

Tiếng vỗ tay vừa dứt, bốn hòa thượng mặc áo màu tro đi vòng từ một góc đại sảnh, bước ra.

Trên tay mỗi hòa thượng, có một chiếc hộp bằng ngọc.

Châu nhược Lan thầm hỏi, chẳng biết bọn hòa thượng nầy sẽ giở trò trống gì đây.

Tiếp theo đó, một thiếu niên vận áo xanh bước tới vượt qua bọn hòa thượng, thốt :

— Đây là lễ vật của đại quốc sư, gởi đến Châu cô nương

Châu nhược Lan thoáng nhìn bốn chiếc hộp bằng ngọc, lại nghĩ :

— Lễ vật gì ? Vật gì trong những chiếc hộp đó ?

Nàng cao giọng :

— Để tại hạ xem trước cho biết vật gì được chăng ?

Thiếu niên áo xanh dùng tiếng Thiên Trúc thốt với hòa thượng một lúc, rồi day qua nàng, dùng giọng Trung nguyên:

— Đại quốc sư bằng lòng cho cát hạ nhìn, nhưng không được làm gì khác hơn.

Châu nhược Lan cười thầm, điềm nhiên đáp :

— Châu cô nương kiến thức sâu rộng, trong tay có vô số kỳ trân vị bửu, chỉ sợ những vật trong các chiếc hộp kia chẳng xứng cho người ghé mắt !

Thiếu niên áo xanh dùng tiếng Thiên Trúc, bảo các hòa thượng mở nắp hộp ra.

Châu nhược Lan đưa mắt nhìn trong chiếc hộp thứ nhất thấy một con ngựa bằng ngọc phỉ thúy, màu xanh mát trong sáng.

Nàng từng thấy các loại châu ngọc, nhưng phải nhìn nhận loại phỉ thúy nầy hiếm có trên đời thầm nghĩ :

—Hòa thượng nầy tìm ở đâu được loại ngọc quý như thế?

Trong chiếc hộp thứ hai, có hai viên minh châu.

Nàng lại nghĩ :

— Loại châu nầy trong suốt, dùng là một loại châu quý vô giá, có lẽ là loại dạ minh châu đây !

Trong chiếc hộp thứ ba, có một thanh kiếm nhỏ, bằng vàng, vỏ kiếm nạm bằng đá quý.

Trong chiếc hộp thứ tư, có một bức họa, vì bức họa nằm trong hộp, bằng lụa, xếp lại, dấu mất hình, chẳng biết hình tiên bức họa là hình gì.

Nàng trầm nghĩ :

— Thanh tiểu kiếm đó có tác dụng như thế nào ? Hẳn phải là một thanh kiếm phi thường, nên hòa thượng mới quý trọng như vậy !

Thiếu niên áo xanh cười nhẹ, thốt :

— Từ lâu, nghe đồn Châu cô nương là người thông minh mẫn tuệ, dung mạo lại như hoa, nếu thấy bốn vật nầy, hẳn biết ngay là những món vật vô giá, ngoài ra lại còn hiểu được chỗ diệu dụng của mỗi món...

Châu nhược Lan lạnh lùng đáp :

— Cứ theo lời hạ hiểu, thì vị tất Châu cô nương thích những vật nầy !

Thiếu niên áo xanh cười mỉa :

— Ngươi là kẻ tay sai, làm gì biết được của báu ? Cứ nhìn cho kỹ, thấy làm sao, về nói y làm vậy, ngươi không có tư cách phẩm bình cả !

Hắn day qua bốn hòa thượng, dùng tiếng Thiên Trúc nói gì đó, bốn hòa thượng liền đậy nắp hộp lại, rồi lui vào trong.

Châu nhược Lan nhìn thoáng qua thiếu niên :

— Nhờ cát hạ chuyển lời với đại quốc sư, tại xin cáo từ, về thuật lại sự việc cho Châu cô nương rỏ, để xem người định đoạt làm sao !

Thốt xong, nàng quay mình, bước ra.

Thiếu niên áo xanh gọi gọi to :

— Đứng lại !

http://tieulun.hopto.org

Tiếng gọi của thiếu niên vừa dứt, một hòa thượng áo đen phi thân tới, chận trước mặt nàng.

Châu nhược Lan khẻ búng một ngón tay, một đạo chỉ phong bay vút ra,chạm vào huyệt mạch nơi tay hữu của hòa thượng áo đen.

Hắn nghe tê rúm cả người, chập choạng lùi lại, lùi đến bảy tám bước mới đứng vững.

Không đợi cho quần tăng áo đến, Châu nhược Lan lập tức đề khí, nhun chân nhảy vọt lên mái nhà.

Thiếu niên áo xanh lại hét :

— Xuống ngay !

Như chưa đủ, hắn lại hét tiếp :

— Bắt gã !

Nhiều bóng người chớp lên, bảy tám hòa thượng từ bốn phía xuất hiện, bay vọt lên mái nhà.

Vô ích, khi chúng lên đến nóc nhà, thì Châu nhược Lan đã mất dạng.

Thiếu niên áo xanh cũng đã lên theo cùng các hòa thượng tìm kiếm một lúc, rồi trở lại soát qua vết thương của hòa thượng đã chận nàng và bị nàng hạ, thấy hắn bị thương nơi huyệt mạch khá nặng, bàn tay của hắn sưng vù, trọn cánh tay đó tê dại hẳn, không còn cử động được.

Thiếu niên áo xanh dìu hòa thượng đó đến trước chiếc giường.

Hòa thượng ngồi trên giường vị đại quốc sư Thiên Trúc, quả là tay phi thường, nhìn thoáng qua kẻ bị thương, đưa tay xoa nắn một chút chỗ sưng xẹp xuống ngay, cánh tay đó cử động được như cũ.

Ra khỏi nhà Lưu Viên ngoại rồi Châu nhược Lan cứ thẳng đường chạy mãi một lúc sau, đã vượt hơn bảy tám dặm đường đến lúc đó nàng mới quay nhìn lại, chẳng thấy ai đuổi theo nàng liền chậm chân lại.

Tuy nhiên, nàng cũng chưa yên tâm, lạ [illegible] đến đào, nấp tại đó, chờ xem động tịnh.

Chờ một lúc lâu, chẳng thấy có kẻ nào [illegible] tr. nàng mới rời chỗ nấp, thẳng đường về sơn cốc.

Về đến nơi, nàng thấy Dương mộng Hoàn [illegible] Điệp còn đó, hòa thượng ca sa vàng cũng [illegible] chẳng có biến cố gì xảy ra lúc nàng [illegible]

Lam tiểu Điệp đứng lên mừng [illegible] nàng :

— A ! tỷ tỷ đã về ! Tỷ tỷ có gặp vị đại quốc sư [illegible] ?

Tuy Châu nhược Lan đã cải dạng, Lam tiểu [illegible] vẫn nhìn ra.

Châu nhược Lan ngồi xuống, rồi gật đầu :

— Có gặp !

Lam tiểu Điệp lại hỏi :

— Tỷ tỷ có giao thủ với lão ta chăng ?

Châu nhược Lan không đáp, nhìn hòa thượng ca sa vàng hỏi nàng :

— Các ngươi có hỏi hắn thêm điều chi chăng ?

Lam Tiểu Điệp gật đầu :

— Có chứ ! Nhưng cũng chẳng hỏi được điều gì hữu ích.

Châu nhược Lan tiếp :

— Thế của kẻ địch rất mạnh, nếu không có kế sách kỳ diệu, thì khó chế ngự chúng...

Nàng nhìn qua Dương mộng Hoàn, rồi tiếp :

— Dương huynh để điểm huyệt mê của hắn đi !

Dương mộng Hoàn vâng lời.

Châu nhược Lan vuốt lại tóc, thốt :

— Cứ như quan sát của ta, thì bằng vào sức lực của ba chúng ta, quyết chẳng đối phó nổi với chúng. Bây giờ phải làm cách nào, trước hết, hạ sát được đại quốc sư của chúng, khiến cho đối phương mất người lãnh đạo, như rắn mất đầu, tự nhiên chúng sẽ mất tinh thần để rồi dần dần tan

http://tieulun.hopto.org

rả. Trong khi đó, chúng ta tiếp tục hạ sát thêm vài nhân vật trọng yếu của chúng, dù không đánh đuổi, chúng cũng lủi trốn như chuột vỡ hang !

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Chắc tỷ tỷ đã khám phá ra là vị đại quốc sư của chúng có võ công quan tuyệt ?

Châu nhược Lan nhìn xuống hòa thượng mặc cà sa vàng, đáp :

— Tuy ta chưa giao thủ với lão ấy, song bằng vào một tên đệ tử của lão, chẳng hạn như hòa thượng nầy, chúng ta cũng có thể suy tưởng bản lĩnh của lão cao diệu ra sao. Nhất định lão chẳng kém chúng ta đâu !

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Chúng ta có biện pháp gì sát hại được đại quốc sư của chúng ?

Châu nhược Lan nhìn sang Dương mộng Hoàn :

— Dương huynh đệ có cao kiến chi chăng ?

Dương mộng Hoàn hỏi lại :

— Tỷ tỷ định dùng lối tập kích ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Chúng rất đông người dù tập kích mà có thành công, chúng ta cũng khó thoát đi an toàn. Còn âm toán thì lại càng khó hơn, bởi không dễ gì lại gần chúng.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Như vậy thì biết làm sao ? Chúng ta chỉ còn có cách là khiêu chiến, công khai chiến đấu !

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Dương huynh đệ quên rằng thế của địch rất mạnh ? Đương trường giao chiến là mình cầm chắc cái bại trong tay !

Dương mộng Hoàn lắc đầu ;

— Như vậy thì tiểu đệ dành chịu rồi, giao chiến công

khai không xong, ám toán không được, tập kích cũng không thành thế thì chỉ còn chờ sự việc xảy ra làm sao, ứng phó làm vậy thôi !

Châu nhược Lan mỉm cười thốt :

— Ta muốn đơn thân tìm đến gặp đại quốc sư, rồi tùy cơ hạ thủ, còn hai người thì tìm nơi nào đó, ẩn nấp, nếu ta thành công, thì hai người xuất hiện, cả ba chúng ta cùng hiệp sức hạ thêm mấy tên nữa, nếu may ra chúng ta đắc thủ, thì đại sự cầm như kết thúc, bọn tiểu hòa thượng Thiên Trúc dù đông, lúc đó cũng chẳng còn đáng sợ nữa, bọn chúng mất hẳn cấp chỉ huy, lực lượng chúng không người điều khiển, hoạt động không thống nhất, sẽ tan rả nhanh chóng...

Dừng lại một chút, nàng trầm giọng tiếp :

— Giả như ta có thất bại, thì các người tìm đường chạy thoát, đừng màng đến ta !

Lam Tiểu Điệp lắc đầu :

— Không thể làm như vậy được ! Châu tỷ tỷ hãy nghĩ lại

Châu nhược Lan không để ý đến lời can gián của Lam tiểu Điệp, tiếp luôn :

— Còn một điều nầy nữa, giả như ta hạ thủ mà không sát hại nổi Đại quốc sư Thiên Trúc, dù các người có nhất tề xông vào tiếp trợ, cũng vị tất thắng nổi lão ta, tốt hơn nên chạy đi, các người chạy đi rồi, ta không còn vướng bận lo nghĩ gì đến các người, ta sẽ được rảnh trí mà chuyên chú chiến đấu với lão, nhất định một còn một mất, thiết tưởng dù ta có bề nào, thì cũng phải lưỡng bại cu thương, ta liều thân ta mà hạ sát được lão ấy, kể ra cũng là một việc đại hữu ích !

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Không được đâu, tỷ tỷ, chúng đông người, tỷ tỷ một mình, làm sao thoát khỏi vòng vây của chúng ? Dù tiểu muội và Dương huynh có hèn kém gì cũng vẫn có thể tiếp trợ

http://tieulun.hopto.org

tỷ tỷ một tay, thà cả ba chúng ta cùng liều, như vậy còn được việc hơn là chỉ một mình tỷ tỷ liều !

Châu nhược Lan khoát tay :

— Các ngươi không được cãi ! Phải tuân theo sự sắp xếp của ta !

Lam tiểu Điệp thở dài nín lặng.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Cũng được. Vậy tỷ tỷ hãy phác họa chương trình hành động như thế nào, cho tiểu đệ và Lam cô nương biết, chúng ta bàn bạc kỹ lại xem !

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Chẳng cần bàn bạc chi nữa cả. Cứ y theo sự sắp xếp của ta là được. Nơi gành đá lưng chừng núi kia, có một tòa thạch động, các ngươi ẩn nấp tại đó, từ chỗ đó nhìn ra, các ngươi sẽ thấy cảnh vật trong một tầm rộng lớn, nấp tại thạch động, các ngươi sẽ thấy tình hình diễn tiến rất rõ ràng. Nếu thấy ta đắc thủ, thì rời thạch động lập tức xuống tụ nơi, tiếp tay với ta, bằng như thấy ta không thành công, thì phải nhanh chân chạy đi ?

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Chạy đi rồi, dừng lại chỗ nào, chờ tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan [illegible]ỉm cười :

— Chạy thẳng về Thủy Nguyệt Sơn Trang, chờ ta tại đó.

Dương mộng Hoàn, kêu lên :

Chạy đi để một mình tỷ tỷ ở lại đấy ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ta đã nói, một mình ta, ta trở xoay dễ dàng, dù chúng đông bao nhiêu, ta cũng có cách thoát khỏi vòng vây của chúng như thường. Các ngươi an tâm, cứ chạy thẳng về nhà, chờ ta.

[illegible]

đầu :

— Được rồi ! Tiểu đệ và Lam cô nương [illegible] tỷ.

Lam tiểu Điệp nhìn xuống hòa thượng cà sa vàng :

— Còn gã nầy ? Mình xử trí gã làm sao đây ?

Châu nhược Lan đáp :

— Mang gã về Thủy nguyệt sơn Trang, biết đâu sau nầy chúng ta chẳng có bịp cần dùng đến gã ?

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Có nên phế hủy võ công của gã chăng ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Hiện thời chưa cần thiết phải dùng đến biện pháp đó.

Bỗng, nàng nghiêng tai, nghe ngóng một chút, rồi thốt :

— Có người sắp đến nơi...

Lam tiểu Điệp vụt đứng lên, nhún chân nhảy vọt, cao hơn ba trượng, đáp nhẹ vào một mỏ đá lấy đà vọt tiếp, nàng vọt như vậy mấy lần, đáp xuống một cành tùng, dừng đó giương mắt nhìn ra, trong thấy một đại hán đeo kiếm sau y phục chạy từ nơi một cội cây bước tới.

Nàng vận khí, chuẩn bị sẵn sàng.

Đợi đại hán đi đến vừa tầm, bất thình lình từ trên cành cây, nàng lao vút xuống.

Đại hán nào hay biết gì, đang đi, bỗng hự lên một tiếng, ngực bắn hứng ngọn chưởng phách của Lam tiểu Điệp, hắn chưa kịp ngã thì bàn tay kia của nàng đã điểm tới, trúng vào yếu huyệt của hắn.

Lam tiểu Điệp lại điểm thêm mấy huyệt nữa, đoạn quăng hắn vào bụi rậm, rồi trở lại sơn cốc.

Châu nhược Lan hỏi :

— Tên đó, thuộc hạn người như thế nào ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Vận áo xanh, lưng đeo trường kiếm, xem ra không phải là một nhân vật trọng yếu.

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Giết chết hắn chưa ?

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Chưa. Chỉ điểm huyệt hắn thôi. Nếu trong vòng bốn chắc, huyệt đạo không được giải khai, thì hắn sẽ đứt hơi mà chết.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Được ! Bây giờ, các ngươi tìm chỗ nấp đi. Bất luận là hắn ta làm nguy như thế nào, cũng không được ra mặt giải cứu nếu ta không gọi.

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Như vậy...

Châu nhược Lan khoát tay :

— Ta đã bảo, không được cải. Hãy đi đi, đến thạch động ta đã chỉ đó !

Lam tiểu Điệp và Dương mộng Hoàn dành dứng lên, đi liền.

Đợi cả hai đi khá xa, Châu nhược Lan bước đến bờ suối, rửa mặt mày, mặt nước soi rọi rõ mặt nàng, lồ lộ một trang quốc sắc thiên hương.

Dùng mặt nước làm gương, nàng sửa lại mái tóc, đoạn thở dài, đứng lên, lửng thửng xuống núi.

Đến một khoảng trống, nàng tựa mình vào vách đá, mơ màng...

Không rõ nàng đứng đó độ bao lâu, bỗng có tiếng nhạc đâu đây vọng nhẹ đến tai nàng.

Nàng ngẩng mặt nhìn ra, thấy đại quốc sư Thiên Trúc, vận cà sa màu đỏ, từ từ bước tới, tùy hành có bốn hòa thượng mặc áo tro, hộ vệ hai bên.

Nàng vận dụng nhãn quang nhìn xa hơn, thấy có một cốc khẩu gần đó, nơi cốc khẩu, có bóng người dao động,

và tiếng nhạc cũng từ cốc khẩu vọng đến.

Châu nhược Lan mắng thầm :

— Hòa thượng nầy đáng ghét thật ! Tự cao, tự đại, xem như Trung Quốc chẳng có người !

Một lúc sau, đại quốc sư và bốn hòa thượng hộ vệ tới nơi.

Đại quốc sư có thân hình cao hơn tám thước, đôi mắt sáng lạ lùng, lão nhìn chằm chặp vào Châu nhược Lan, nhìn một lúc rồi đột nhiên vẫy tay.

Bốn hòa thượng hộ vệ lập tức lùi lại, đứng thành hàng chữ nhứt sau lưng lão.

Châu nhược Lan ngưng tụ chân khí, trầm giọng hỏi:

— Nhà sư là đại quốc sư nước Thiên Trúc ?

Hòa thượng vận cà sa đỏ chắp tay trước ngực :

— Bần tăng là Trí Quang !

Cố gắng lắm, lão mới thốt được mấy tiếng đó, bằng tiếng Trung Thổ.

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Nghe nói đại sư muốn gặp mặt ta ?

Trí Quang Đại sư đáp :

— Phải !

Lão hỏi lại :

— Cô nương là Châu nhược Lan sao mà hỏi bần tăng câu đó ?

Châu nhược Lan không cần đáp, chỉ hỏi luôn :

— Đại sư tìm ta, có điều chi chỉ giáo ?

Thực ra, Trí Quang không đàm thoại bằng tiếng Trung Thổ trôi chảy, lão quay lại nhìn hòa thượng vận áo màu tro đứng bên hữu.

Hòa thượng đó bước tới, làm nhiệm vụ thông ngôn !

— Đại quốc sư đến Trung Nguyên, muốn hội kiến với Châu cô nương, nên cố gắng học tiếng Trung thổ, song vì cấp bách quá, sự học chưa có kết quả như ý muốn, thành khó

http://tieulun.hopto.org

đàm thoại, cô nương muốn nói gì, tiểu tăng sẽ thông dịch lại cho đại quốc sư hiểu.

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Ngươi là ai ?

Hòa thượng đáp :

— Tiểu tăng là Tâm Thiện.

Châu nhược Lan bĩu môi :

— Ngươi trợ giúp kẻ ác, sao chẳng đổi pháp hiệu, còn xưng tâm thiện nghe sao cho ổn ? Phải đổi lại là Tâm Ác mới đúng !

Tâm thiện không phẫn nộ :

— Cô nương của tiểu tăng đấy !

Châu nhược Lan gằn từng tiếng :

— Ai đưa với ngươi ? Thế ta nói sai à ?

Tâm thiện quay nhìn lại, thấy ánh mắt của Trí Quang nóc ngời sát khí, hơn kinh hãi, vội quay lại Châu nhược Lan :

— Cô nương ! Tổ quốc đại quốc sư có lòng vọng cô nương từ lâu...

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Câm ngay !

Tâm Thiện quay lại, lí nhí những gì với Trí Quang, rồi lui về chỗ cũ.

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

— Tại sao hắn lui về ? Hắn dùng tiếng Thiên Trúc, khiêu khích Trí Quang cho lão ấy phẫn nộ chăng ?

Nàng hết sức nghi ngờ, đôi mắt không rời Trí Quang, nếu mà lão có lệch động đôi tay, là nàng xuất chiêu trước.

Nhưng... vì thấy nàng, Trí Quang quay về hướng cốc khẩu, khẽ vẫy tay.

Từ nơi đó, bốn hòa thượng khác, chạy đến, mỗi tên cầm một chiếc hộp bằng ngọc.

Theo sau bốn hòa thượng, có gã thiếu niên áo xanh, lần nầy gã cầm một chiếc quạt.

Bọn đó chẳng còn lạ gì đối với Châu nhược Lan, nên nàng không cần nhìn đến chúng.

Tuy nhiên, nàng đã lưu ý đến gã thiếu niên đó trong lần trước, tại nhà Lưu viên Ngoại. Mặt gã trắng bệt, như chẳng có giọt máu nào, xem thì trẻ tuổi, nhưng chắc chắn là không còn thuộc hạng thanh thiếu niên nữa.

Nàng nghi ngờ gã chẳng phải là người Thiên Trúc, và nàng cũng hận sao gã nở đi làm nô lệ cho ngoại nhân như vậy.

Nhưng, chừng như gã có uy tín lắm bên cạnh đại quốc sư, chắc là hành động gì của đại quốc sư do gã hoạch định.

Nếu vậy, nàng sẽ không thể dung tha cho gã được.

Gã sè rộng chiếc quạt, bước tới, phầy phầy chiếc quạt trước mặt rồi vòng tay, hỏi :

— Cô nương là Châu nhược Lan ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phải ngươi là ai ?

Gã không đáp, buột miệng tán :

— Từ lâu, nghe tiếng cô nương, như sấm rền tai, mải đến bây giờ mới có hân hạnh gặp mặt !

Châu nhược Lan gạt ngang :

— Có gì cứ nói, đừng lí nhí nhảm, vô ích !

Nàng thầm nghĩ, chẳng biết phải dùng môn công gì, xuất thủ là hạ ngay gã, rồi hạ luôn đại quốc sư Trí Quang, đại quốc sư ngã rồi, thì bọn kia cầm như vô dụng.

Thiếu niên thốt :

— Vừa rồi, có kẻ giả mạo thủ hạ của cô nương, đến cầu kiến đại quốc sư, định cướp đoạt những lễ vật do đại quốc sư dành cho cô nương...

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan cười lạnh :

Người là người Thiên Trúc ?

Thiếu niên đáp :

— Người Trung thổ, nhưng từ nhỏ, ở tại Thiên Trúc ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Là người Trung Thổ, sao ngươi cam tâm là trâu ngựa cho bọn ngoại bang ?

Thiếu niên dặng hắng một tiếng :

— Đừng nói đến việc đó, cô nương !

Rồi hắn tiếp :

— Đại quốc sư có lòng ái mộ cô nương từ lâu, từ lúc thấy được bức chân dung của cô nương, thì người hằng tư tưởng, mỗi ngày đều giở bức tượng ra ngắm, ngắm say sưa, nhắm đến quên cả việc triều chính, quên cả việc tập luyện vủ công.

Hắn cố ý dừng lại, hắn mong mỏi Châu nhược Lan nói gì, nhưng hắn thất vọng. vì Châu nhược Lan chỉ cười lạnh chứ chẳng thốt tiếng nào.

Hắn đưa quạt, phầy phầy trước mặt vài lượt, cười rồi tiếp :

— Do đó, đại quốc sư huy động một số cao thủ, vào Trung Nguyên.

Châu nhược Lan hỏi :

— Vào Trung Nguyên, để làm gì ?

Thiếu niên đáp :

— Tìm cô nương.

Châu nhược Lan cười mỉa :

— Và bây giờ, đã gặp ta rồi !

Thiếu niên dặng hắn một tiếng :

— Đại quốc sư định mời cô nương về Thiên Trúc.

Châu nhược Lan nhìn sang Trí Quang, ức độ khoảng cách giữa nàng và lão, chừng hơn trượng, trong khoảng cách đó, khó cho nàng hạ thủ dễ dàng. Hà huống, thiếu niên lại đứng chắn ở giữa !

Nàng bảo :

— Ngươi bước tránh qua một bên, để cho ta nói chuyện với đại quốc sư.

Thiếu niên giật mình cười nhạt :

— Đại quốc sư không nói được tiếng Trung Nguyên, nếu cô nương muốn nói gì, tôi xin thông ngôn lại.

Châu nhược Lan sôi giận, thầm nghĩ :

Tên này đáng ghét quá ! Ta sẽ tìm cách trị hắn mới bả dạ cho !

Đột nhiên, thiếu niên cao giọng :

— Mở hộp ngọc ra !

Bốn hòa thượng vâng lời, mở nắp hộp liền.

Hộp đựng những gì, Châu nhược Lan đã biết rõ. Nàng nhìn thoáng qua, thốt :

— Những vật đó rất bình thường, chẳng đáng được ta lưu ý !

Thiếu niên cau mày :

— Cô nương hãy xem kỹ đi, những vật đó do đại quốc sư tuyển chọn trong số các vật báu vô giá, hẳn phải có một giá trị phi thường.

Châu nhược Lan bỉu môi :

— Cho dù là vật phi thường đi nữa, thì đã sao chứ ?

Thiếu niên từ từ thốt :

— Đại quốc mang theo vào Trung Nguyên, là để kính tặng cô nương.

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Ta không thích những vật đó, ngươi hãy bảo đại quốc sư mang về Thiên Trúc.

Thiếu niên trầm giọng :

— Vật đã trao ra, lấy lại thế nào được mà cô nương bảo đem về ? Xin cô nương hãy mở bức lụa kia xem, rồi quyết định.

Châu nhược Lan nhận thấy, Trí Quang vẫn đứng sau lưng gã thiếu niên mãi, như vậy rất khó cho nàng hạ thủ, nàng thầm nghĩ :

XEM TIẾP QUYỂN VII

http://tieulun.hopto.org

SÁCH ĐÃ XUẤT BẢN

Biên Cương Nhất Quái VI

Bá Hoa Hiệp Nữ IV

Phù Lục Chân Kinh I II III IV V VI VII VIII

Hắc Thánh Thần Tiêu I II III IV V VI VII VIII IX

Thất Cầm Chưởng I II III

Huyết Trì Đồ I II III

Mai Khôi Sứ Giả I II III

Địa Linh Giáo Chủ I II III

Thiết Cóc Môn I II

Tô Thủ Kiếp I II III

Càn Khôn Chỉ I II III

Võ Lâm Đệ Nhất Cao Thủ I II III

Tứ Hải Quỳnh Long I II III IV

ĐÂY là cơ hội duy nhất, nếu ta không lừa thế hạ thủ, thì vĩnh viễn chẳng còn thực hành mưu kế đó được!

Không nghe Châu nhược Lan nói gì sau khi hắn mở nàng xem bức lụa, thiếu niên lại cao giọng :

— Cô nương không chấp nhận cái dịu, để thường lại thích chịu dựng cái cứng à ?

Hắn vừa vẫy tay, vừa lí nhí những gì, Châu nhược Lan vô phương hiểu nổi.

Bốn hòa thượng vội đậy nắp hộp lại lại, rồi bước đi.

Châu nhược Lan hứ tạnh :

— Ngươi chuẩn bị động thủ ?

Thiếu niên nghiêm giọng :

— Trừ ra cô nương chấp thuận lời thỉnh cầu của đại quốc sư, còn thì bắt buộc bọn này phải vô lễ với cô nương đó.

Châu nhược Lan xì một tiếng :

— Ngươi không phải là địch thủ của ta đâu, hãy để cho Trí Quang giao đấu với ta !

Tình hình đã gay cấn lắm rồi, nhất định phải có cuộc chiến xảy ra, thà nàng xuất tau trước, nếu may mắn đánh hạ được tên đầu sỏ, thì nàng sẽ nắm phần chủ động hoàn toàn.

Thiếu niên nói mấy tiếng với Trí Quaug, lão đáp lại, cả hai đối đáp một lúc, rồi Trí Quang lắc đầu không nói gì thêm.

Châu nhược Lan hết sức khẩn cấp.

Thiếu niên day lại nàng, thốt :

— Đại quốc sư không muốn giao thủ với cô nương, người nói rằng, quyền cước vô tình, sợ lỡ tay gây thương tích cho cô nương, thì người sẽ hối tiếc suốt đời.

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu lão ấy không chịu giao thủ, thì ta làm sao giải quyết được sự tình ? Chẳng lẽ dề dây dưa mãi sao ?

Nàng lạnh lùng thốt :

— Giả như ta đánh chết ngươi, thì chắc chắn là đại quốc sư phải giao thủ với ta, để trả thù cho ngươi !

Thiếu niên cười lạt :

— Tôi từng ở bên cạnh, Đào ngọc Bội, thừa hiểu vũ công của cô nương như thế nào, giả như cô nương bằng lòng chỉ giáo cho một vài tuyệt chiêu, thì còn gì hay hơn ?

Châu nhược Lan lại nghĩ :

— Xem ra, nếu không hạ tên nầy, thì nhất định Trí Quang chẳng chịu giao dấu với ta !

Nàng ngầm vận công vào tay hữu, quát khẽ :

— Ngươi cẩn thận dây !

Một dạo âm kình, từ tay nàng bay vút ra, thẳng đến thiếu niên.

Thiếu niên đã chuẩn bị sẵn sàng, thấy nàng đưa tay ra, lập tức quét chiếc quạt tới cổ tay hữu của nàng. Đồng thời, hắn nhảy tạt qua một bên, cách vị trí ba bước, né tránh.

Châu nhược Lan kinh ngạc, nghĩ thầm :

— Tên nầy cũng là tay khá dấy !

Thiếu niên nhảy qua một bên, nhường dạo âm kình bay qua liền đảo bộ bước tới, trong thoáng mắt đã điểm sang nàng tam chiếc quạt.

Gặp phải tay kình địch, Châu nhược Lan không còn muốn gấp thắng nữa, nàng thi triển thủ pháp đột huyệt và đoạn mạch, vận dụng toàn lực đánh ra.

Nàng thừa hiểu, danh bại thiếu niên là một việc không dễ dàng như nàng ức độ, do đó nàng thủ nhiều hơn công, thủ để xem vũ công của đôi phương như thế nào, thủ để chờ cơ hội thuận tiện nhất.

Muốn chắc chắn hơn, nàng thủ, dề vờ là mình công lực

chẳng có bao nhiêu, cho đối phương khinh thường, có khinh thường mới dễ lộ sơ hở.

Trước đó nàng định đánh một độc chiêu, hạ ngay thiếu niên, rồi xuất kỳ bất ý, tấn công luôn Trí Quang, song vừa giao thủ với thiếu niên, nàng kịp nghĩ lại, nếu thắng gấp thiếu niên, thì Trí Quang kinh sợ rồi dề cao cảnh giác, như vậy nàng khó thực hiện ý nguyện. Lão ấy có phòng bị chặc chẽ rồi, nàng chẳng còn bao nhiêu hy vọng nắm phần chủ động nữa.

Song phương trao đổi nhau độ mười chiêu, thiếu niên bỗng thu quạt, nhảy ra ngoài cuộc chiến, bật cười ha hả :

— Dừng tay !

Châu nhược Lan từ từ hỏi :

— Tại sao không đánh nữa ?

Thiếu niên vẫn cười :

— Tôi từng nghe, Châu cô nương có vũ công tuyệt thế, không ngờ tài nghệ chỉ có bấy nhiêu thôi ! Thì ra, danh không phù với sự thực !

Châu nhược Lan mắng thầm :

Người khích ta hay khinh thường ta ? Rồi ngươi sẽ thấy, ta hạ sát ngươi như hạ sát một con chó !

Nàng lạnh lùng thốt :

— Ngươi không thắng ta nổi dâu !

Thiếu niun gật dầu :

— Không thắng cô nương, nhưng cũng chẳng bại. Mà dù cho cô nương có hơn tôi một vài bậc, cũng dừng quên một việc !

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Việc gì ?

Thiếu niên đáp :

— Tôi từng so tài với đại quốc sư, thấy mình chẳng chịu nổi dùng mươi chiêu, nếu cô nương cho rằng có cao cường hơn tôi, cô nương cùng chẳng thể chịu nổi mười chiêu của

http://tieulun.hopto.org

nương chịu nổi mười lăm chiêu là cùng. Cô nương nên nhớ điều đó để nghỉ đến cái lễ tiện thoái !

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

Ta nhân dịp này, kích thích đại quốc sư của chúng giao thủ, nếu thắng được lão ấy thì hay lắm, bằng không thắng được, thì ít nhất ta cũng biết được võ công của lão như thế nào, công lực ra sao, sau này để trù mưu định kế hạ lão.

Nàng bĩu môi, thốt :

— Ta e chưa chắc như ngươi khoa trương quốc sư của ngươi ! Bình sanh, ta chỉ nghe rằng người Thiên Trúc chuyên dùng kỹ thuật mà tiếng địch, chứ võ công thì rất tầm thường, chẳng sánh kịp người Trung Nguyên.

Thiếu niên cười mỉa :

— Cô nương không tin ?

Châu nhược Lan thách :

— Trí Quang đứng sau lưng người kia, sao chẳng quay lại nói với lão một tiếng, xem lão nghĩ thế nào ?

X

CHƯƠNG LXXIXX

QUỐC SƯ GIẢ CHẾT

Nghe nhược Lan bảo thế, thiếu niên trở lại bên cạnh đại quốc sư, lí nhí một lúc.

Đại quốc sư vẫn lắc đầu, cũng lí nhí lại những gì chẳng rõ, lão nói luôn miệng, chẳng dừng.

Thiếu niên nghiêng mình chào lão, rồi trở lại Châu nhược Lan :

— Đại quốc sư nói rằng quá ái mộ cô nương, nên không muốn cùng cô nương giao thủ.

Châu nhược Lan mắng thầm :

Con người như quỷ mà cũng dám nói ái mộ ta ! Rõ chẳng biết thân !

Châu nhược hừ lạnh :

— Tại sao không muốn động thủ ?

Thiếu niên đáp :

— Đại quốc sư sợ lỡ tay rồi gây thương tích cho cô nương...

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Thực ra thì chẳng cần gì đại quốc sư phải xuất thủ, qua cuộc giao đấu vừa rồi giữa cô nương và tôi, người đã thấy rõ bản lĩnh của cô nương như thế nào rồi.

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

— Hòa thượng này không hiểu thắng, thực khó cho ta dò xét được cái ý của lão.

Nàng hỏi :

— Đại quốc sư cho rằng ta không phải là đối thủ của người ? Ta không thể chỉ trì nổi mười chiêu của người ?

Thiếu niên đưa cả hai tay khoát nhanh :

— Không ! Đại quốc sư không có nói như vậy ! Người chỉ cho biết là vì ái mộ cô nương mà người không động thủ. Người chẳng hề nói một tiếng gì xúc phạm đến cô nương cả.

Châu nhược Lan lại nghĩ :

Gặp một hòa thượng si tình như vậy, mà lại có võ công cao, thực là một điều lụy phiền to lớn cho ta ! Nếu ta xuất thủ đánh chết ngay lão thì chẳng nói làm chi, giả như ta không thắng nổi lão, lại bị lão theo đuổi mãi, thì ta sẽ khổ sở biết bao ? Vừa thẹn cho ta mà cũng vừa mất tự do !...

Bất giác nàng thở dài.

Thiếu niên cất tiếng :

— Đại quốc sư nhờ tôi trình bày với cô nương một việc !

Châu nhược Lan hỏi :

— Việc gì thì ngươi cứ nói đi chứ, làm gì mà mải ấp a ấp úng thế ? Thật là bực chết người !

Thiếu niên không giận, điềm nhẹ một nụ cười, thốt :

http://tieulun.hopto.org

— Đại quốc sư bảo, người không muốn dùng cô nương sợ tài, nhưng người biểu rằng, nếu không làm cho cô nương bội phục, thì chẳng bao giờ cô nương đáp ứng...

Châu nhược Lan hừ lạnh :

— Ta tưởng ngươi nên câm đi là hơn !

Thiếu niên không thẹn :

— Cho nên, đại quốc sư yêu cầu cô nương đưa ra ba điều kiện, hoặc ba vấn đề...

Châu nhược Lan hỏi :

— Như vấn đề gì ?

Thiếu niên mỉm cười :

— Tùy cô nương nghĩ chứ, miễn là vấn đề thực khó thì được !

Châu nhược Lan lại hỏi :

— Đưa ra để làm gì ?

Thiếu niên đáp :

— Đại quốc sư sẽ giải quyết, cho cô nương vui thích.

Châu nhược Lan cười mỉa :

— Giả như ta muốn đại quốc sư chết ?

Thiếu niên gật đầu :

— Được. Vậy là kể như đề thứ nhất đó. Cô nương cứ nói nói tiếp đề thứ hai đi !

Châu nhược Lan nghĩ thầm :

Con người chỉ chết một lần thôi, ta muốn lão chết, lão chết rồi thì còn gì nữa mà phải đặt thêm đề thứ hai ? Chẳng lý lão có thể chết đi rồi sống lại đến trăm lượt ?

Nàng tiếp :

— Ngươi muốn nghe đề thứ hai à ? Ta muốn trước khi người chết, người chết giết ngươi !

Thiếu niên biến sắc :

— Việc đó .. việc đó... cô nương không đùa chứ ?

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Làm nô lệ cho đệ ngoại bang, có chết cũng đáng đời ta không đùa đâu. Đề thứ hai đấy, ngươi nói với đại quốc sư đi !

Thiếu niên chưa kịp nói gì, Trí Quang đã bước tới tiếp :

— Việc đó rất dễ, cô nương cứ nói luôn đề thứ ba đi !

Châu nhược Lan giật mình, thầm nghĩ :

— Lão nhận là thật là ? Lão không sợ chết ?

Nàng bĩu môi :

— Ngươi chết rồi, ta còn nói ra đề thứ ba làm gì ?

Trí Quang cười nhẹ.

— Chẳng sao đâu cô nương ! Cứ nói ra đi.

Bây giờ thì lão bập bẹ được tiếng Trung nguyên, kể ra lão cũng thông minh đấy, mới học chưa được bao nhiêu ngày nghe người nói là tập nói theo được.

Châu nhược Lan lại nghĩ :

Xem lão thản nhiên như vậy, ta có thể đoán là lão có thuật chết đi sống lại được như thường. Đó cũng là một thuật lạ lùng đấy !

Nàng trầm ngâm một lúc chưa quả quyết.

Trí Quang lại thốt :

— Không phải gấp, cô nương. Cứ suy nghĩ đi, rồi nói miễn cái đề cô nương đưa ra, sức người có thể làm, bần tăng tự tin là phải làm được.

Châu nhược Lan chẳng biết phải nghĩ ra đề thứ ba như thế nào, đành dùng kế trì hoãn :

— Thì ngươi cứ thực hiện hai đề kia trước đi, xong rồi ta sẽ nói đến đề thứ ba.

Trí Quang vụt gọi :

— Châu cô nương, bần tăng muốn nói điều này !

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Điều gì ?

Trí Quang hỏi :

— Giả như bần tăng giải quyết xong tất cả mấy đề của cô nương, thì cô nương nghĩ như thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan ngầm vận khí giới bị :

— Ngươi muốn như thế nào ?

Trí Quang buông gọn :

— Theo bần tăng về Thiên Trúc.

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Về đó để làm gì ?

Trí Quang định giải thích bằng tiếng Trung Nguyên, nhưng không tìm được lời tương xứng, lão lúng túng đến đỏ mặt, lão day lại thiếu niên lí nhí một lúc.

Thiếu niên thở dài, thốt :

— Đại quốc sư muốn cô nương theo về Thiên Trúc, để kết duyên chồng vợ.

Châu nhược Lan cũng thở dài :

— Câu nói cuối cùng của ngươi đó, bởi sau câu đó, ngươi sẽ không còn có dịp nói nữa.

Thiếu niên đã có gương mặt trắng bệt, gương mặt đó giờ đây càng trắng hơn.

Châu nhược Lan nhìn sang Trí Quang, khẻ điểm nụ cười:

— Đều thứ nhất, ngươi giải quyết đi!

Trí Quang nhìn thiếu niên, cười nhẹ :

— Giúp ta một tý nhé !

Lão từ từ đưa cao tay hữu.

Thiếu niên run bắn người lên, mặt chết sắc, thảm vô cùng.

Hắn có sẽ sợ hãi Trí Quang tột độ, thấy Trí Quang đưa tay, mà hắn chẳng dám có một phản ứng nào.

Bàn tay hữu đưa cao, Trí Quang từ từ hạ thấp xuống, từ từ vỗ trên đầu thiếu niên.

Thiếu niên nhắm nghiền đôi mắt, đứng thẳng người.

Một lúc lâu, Trí Quang thu tay về, rồi gọi Châu nhược Lan :

— Hắn chết rồi đó cô nương !

Châu nhược Lan nhìn ra, thấy đôi má của thiếu niên đỏ như gấc chín, hai chân lún sâu trong cát.

Nàng thầm nghĩ :

— Hòa thượng này quả có chỗ hơn người ! Thiếu niên có võ công rất cao, chẳng rõ lão dùng phương pháp gì, sát hại được hắn ! Ta không nhận được một chứng tích nào trên người của hắn cả !

Thân hình thiếu niên bỗng rung rung, đảo đảo rồi ngã xuống.

Hắn ngã xuống, nhưng, mũi và miệng chẳng trào máu, điều đó làm cho Châu nhược Lan hết sức nghi ngờ, nàng lạnh lùng thốt :

— Người Thiên Trúc các ngươi, tinh dùng thuật Dã Dà, giả chết rất khéo, ta không tin được, trừ ra người có các nào chứng minh là hắn chết thực sự.

Trí Quang điềm nhiên đáp :

— Hắn chết thực mà, cô nương ! Nếu không tin, cô nương cứ bước tới quan sát kỹ xem !

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Làm sao hắn chết ?

Trí Quang giải thích :

— Bần tăng dùng Võ Tướng Thần công, đập nát khối óc của hắn, óc nát song xương sọ còn nguyên, cô nương có thể nào nhìn thấy được ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Thì ra thế !

Nàng bước đến cạnh thiếu niên, đưa tay sờ, nhận thấy hắn đứt hơi thực sự.

Trí Quang thở dài ?

— Hắn theo bần tăng bao nhiêu năm nay, tình nghĩa của hắn đối với bần tăng rất nặng chỉ vì cô nương mà Bần tăng nỡ xuống tay hạ sát hắn, nghĩ cũng đáng thương hại cho hắn !

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

— Ngươi đã nhẫn tâm giết hắn, thì còn nói gì nữa chứ ?

http://tieulun.hopto.org

Nàng hỏi :

— Còn ngươi ? Ngươi làm cách nào tự ngươi mà chết được ?

Trí Quang đáp :

— Bần tăng vận khí tự diệt, nằm trong áo quan, chôn dưới đất, bảy ngày sau, cô nương sẽ mở nắp áo quan ra bần tăng sống lại như thường.

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

— Hòa thượng nầy có cái tâm ác độc, ta chẳng nên nói chuyện đạo nghĩa với lão làm gì, vô ích.

Nàng gật đầu :

— Được rồi, ngươi cứ chết đi, chết cho ta xem.

Trí Quang lại thốt :

— Nếu như bảy ngày sau, cô nương mở nắp áo quan ra bần tăng không sống lại, thì kể như cô nương thắng cuộc.

Lão ngưng thần, nhìn sửng Châu nhược Lan một lúc, rồi tiếp :

— Nếu bần tăng sống lại, thì cô nương sẽ xử trí làm sao ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Thì ta bội phục vũ công của ngươi cao cường chứ sao ?

Trí Quang trầm giọng :

— Bần tăng không quản đường xa vạn dặm, tìm đến đây, chẳng lẽ trải qua bao nhiêu công trình như vậy, chỉ để diễn trò cho cô nương xem vui mắt thôi à ?

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

— Thì ra lão bức bách ta phải hứa hẹn !

Nàng đáp :

— Để lúc ngươi sống lại rồi, ta sẽ nói cũng chẳng muộn.

Trí Quang tiếp :

— Bần tăng thừa hiểu, nếu chẳng làm cho cô nương bội phục, thì có khi nào cô nương chịu đáp ứng ? Bây giờ Bần

tăng tự diệt bằng cách bế tắt các huyệt đạo, còn cô nương thì phải lưu lại tại đây.

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Ta ở lại đây làm gì ?

Trí Quang đáp :

— Để theo dõi từng diễn tiến phương pháp chết của bần tăng.

Châu nhược Lan lại nghĩ :

Hòa thượng nầy có tâm cơ sâu hiểm lắm đấy ta chẳng nên khinh thường lão. Trước hết, ta phải giở một vài thủ đoạn nào mới được.

Nàng gật đầu :

— Được rồi. Ta sẽ ở lại đây, xem ngươi chết.

Trí Quang mỉm cười :

— Tốt lắm.

Lão từ từ đưa tay ra, nắm cổ tay hữu của nàng.

Châu nhược Lan rụt tay về, cau mày hỏi :

— Ngươi làm gì thế ?

Trí Quang nhìn sửng nàng :

— Bần tăng muốn giả biệt cô nương, bởi biết đâu bần tăng chẳng chết luôn ?

Châu nhược Lan lại nghĩ :

Lão giết chết thiếu niên, giết một cách tàn nhẫn chẳng chút xót xa, dù giữa nhau tình sâu nghĩa nặng, bây giờ lão lại định tự diệt, hẳn lão phải có mưu mô gì đáng sợ lắm đó. Ta phải khích thích lão mới xong.

Nàng từ từ thốt :

— Ngươi chưa chịu chết à ? Ngươi sợ chết phải không ? Nếu quả sợ thì thôi, chẳng nên thực nghiệm.

Trí Quang đại sư cười lớn :

— Giả như trước khi bần tăng tỉnh lại, cô nương tìm cách thoát đi, thì khi tỉnh lại rồi, bần tăng phải làm sao chứ ?

Châu nhược Lan cau mày

http://tieulun.hopto.org

— Vậy ngươi muốn như thế nào ?

Trí Quang đáp :

— Trong thời gian bần tăng chết, cô nương lưu lại đây, không được đi đâu cả.

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Ta muốn thấy chết, ta muốn thấy sống lại, thì tự nhiên ta phải ở lại đây, cái đó cần gì ngươi phải nói ?

Trí Quang lắc đầu :

— Làm sao bần tăng tin được, là cô nương không đi đâu?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ngươi không tin thì thôi. Giả như ngươi không định chết, thì sẽ có người thay thế ta làm cái việc ta muốn.

Trí Quang gằn từng tiếng :

— Cô nương định tìm người đến đây hạ sát bần tăng ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Đúng vậy.

Trí Quang bật cười ha hả :

— Chẳng hay người nào có tài năng hạ sát nổi bần tăng vậy, cô nương ?

Châu nhược Lan đáp gọn :

— Ta ! Ngươi có muốn thực nghiệm xem chăng ?

Trí Quang vẫn cười lớn :

— Cô nương muốn thực nghiệm bằng phương pháp nào?

Đột nhiên Châu nhược Lan đánh ra một chưởng, thốt :

— Thử xem ta có thể hạ sát ngươi hay không !

Trí Quang chỉ trịch thân hình qua một bên, nhường chưởng kình tạt qua, rồi hách vai tới nghinh đón.

Chưởng kình của Châu nhược Lan trúng đầu vai đại quốc sư, nàng có cảm giác như đánh vào một khối giá băng, vừa cứng vừa lạnh, lòng không khỏi kinh hải, không dám tiếp nữa vội lùi lại hơn năm bước.

Nàng thầm nghĩ :

Không rõ lão luyện môn công gì, thân hình cứng như sắt, lại lạnh như tuyết băng !

Trí Quang bật cười ha hả :

— Châu cô nương quả có thân pháp và thủ pháp tuyệt diệu đấy, nhưng tại sao lại không tiếp tục dùng nội lực đánh tiếp ?

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Ta không cần ngươi khen, đừng nhắc khéo ta làm gì, muốn tiến ta tiến, muốn thoái ta thoái, tùy ta !

Bàn tay nàng vươn lên, trong lòng bàn tay có thanh chủy thủ, nàng dâm mũi chủy thủ thẳng tới ngực đại quốc sư.

Trí Quang tạt người qua một bên, né tránh chứ không hoàn thủ.

Châu nhược Lan lại hụt chiêu thứ hai.

Lập tức, nàng vung tay, đánh tiếp mũi chủy thủ phân ra đâm đúng ba huyệt đạo của hòa thượng.

Trí Quang cũng né tránh như lần trước, doạn vẫy tay :

— Vây bốn mặt !

Bốn tiểu hòa thượng mặc áo màu tro cùng nhào tới, phân ra mỗi người một góc, vây nàng vào giữa.

Châu nhược Lan dừng tay lại, quắc mắc lạnh lùng nhìn bốn hòa thượng :

— Các ngươi định lấy số đông uy hiếp ta ?

Trí Quang lắc đầu :

— Không phải vậy đâu. Bất quá, bần tăng đổi ý.

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Đổi ý làm sao ?

Trí Quang đáp :

— Nếu cuộc chiến xảy ra hôm nay giữa chúng ta, nếu như bần tăng bại thì có chết cũng đành tâm, chẳng hề oán hận, còn như cô nương bại, rất có thể cô nương sẽ tìm cách thoát đi, sau này còn biết cô nương ở ven trời góc biển nào mà tìm ?

Châu nhược Lan cười lạnh :

http://tieulun.hopto.org

— Bởi thế, ngươi bảo hòn hòa thượng nầy bao vây để ngăn chận, không cho ta thoát đi ?

Trí Quang gật đầu :

— Đúng đó cô nương. Chỉ cần chúng đương cự nổi một chiêu thôi, bần tăng cũng đuổi theo cô nương kịp thời. Bần tăng không cần chúng thắng, miễn sao chúng làm chậm trễ cho cô nương một vài giây là đủ.

Châu nhược Lan lại nghĩ :

Lão nói nghe lớn lối quá, nhưng chẳng biết vũ công của lão thực sự như thế nào ? Ta phải thử xem mới được !

Nàng thốt :

— Ta đang muốn biết vũ công của người Thiên Trúc như thế nào đây !

Tay hữu vung lên, nàng chọc mũi chủy thủ ngay yếu huyệt nơi ngực của Trí Quang.

Trí Quang cười nhẹ, đưa tay hữu ngang ngực, phòng vệ mặt trước, tay tả đẩy ra một ám kình.

Nhận thấy ám kình của lão rất mãnh liệt Châu nhược Lan kinh hãi lại nghĩ :

Lão quả là một tay đáng sợ thật !

Tay hữu vẫn giữ chủy thủ, đâm tới, tay tả ngầm phóng ra một đạo Thiên Cương chỉ lực.

Đạo chỉ lực tạo vút đi, xuyên ngang ám kình của đại quốc sư, bay thẳng đến huyệt Thần Phong của lão.

Bàn tay hữu đang đặt ngang ngực, Trí Quang khẻ búng ngón tay, mấy đạo chỉ phong bắn ra, nghinh đón chỉ phong của Châu nhược Lan.

Châu nhược Lan cấp tốc thu chủy thủ về, rồi lùi lại ba bước.

Trí Quang dừng tay lại, từ từ tiếp nối cái ý trước đó :

— Nếu bần tăng thắng cô nương, bần tăng sẽ chết cho cô nương thấy, như đã hứa, bất quá, cô nương phải ở bên cạnh quan tài trong suốt thời gian bần tăng chết, không được rời đi đâu !

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Lúc đó, ngươi không còn cử động được nữa, ta sẽ giết ngươi !

Trí Quang mỉm cười :

— Bần tăng đã chuẩn bị rồi !

Châu nhược Lan hỏi :

— Ngươi chuẩn bị như thế nào ?

Trí Quang giải thích :

— Vũ công của cô nương cao lắm, ngoài bần tăng ra, những cao thủ Thiên Trúc đi theo bần tăng, chẳng có người nào địch lại cô nương. Cho nên bần tăng đã định trước, trước khi chết, bần tăng sẽ dùng một pháp kỳ diệu, là Tỏa Mạch Pháp, chính bần tăng phong tỏa các huyệt đạo của cô nương, rồi giao cô nương cho bọn đệ tử của bần tăng gìn giữ. Như vậy cô nương không hy vọng gì thoát đi được.

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Còn việc nầy nữa, ngươi hãy giảng giải cho ta biết !

Trí Quang hỏi :

— Việc gì, hở cô nương ?

Châu nhược Lan nhìn thẳng vào mắt lão :

— Nếu trong vòng một trăm chiêu, ngươi chẳng thắng nổi ta, thì ngươi tính sao ?

Trí Quang không đáp ngay câu hỏi, chỉ thốt :

— Trừ ra có một nhiệm mầu nào giúp cô nương, chứ bần tăng nhất định là phải thắng cô nương trong vòng trăm chiêu trở lại.

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Tuy mới gặp cô nương lần nầy là lần thứ nhất, chứ cái tâm đã hướng về cô nương từ lâu, lâu lắm rồi !

Châu nhược Lan rùn vai :

— Đừng nói ngoài đề, hãy tiếp một chiêu của ta !

Nàng từ từ bước tới.

http://tieulun.hopto.org

Trí Quang bình bình đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt nhìn đăm-đăm bàn tay nàng.

Thấy lão trầm tịnh quá, Châu nhược Lan nghĩ :

Công phu của lão thâm hậu vô cùng, chỉ nội cái điểm đó cũng đủ chứng tỏ lão hơn người !

Nàng lại đưa tay lên, mủi chủy thủ lại nhắm ngực Trí Quang.

Lần nầy thì Trí Quang không dịch thân hình đi nơi khác, lão chỉ khẻ nghiêng người một chút, tránh cho mủi chủy thủ đừng đâm trúng chỗ yếu nhược thôi, còn thì cứ để cho chủy thủ chạm vào da thịt.

Châu nhược Lan gia tăng nội lực, mủi chủy thủ đâm sâu vào.

Đâm trúng Trí Quang, dĩ nhiên nàng phải dịch thân hình tới gần, khoảng cách song phương bất quá hơn thước, lão đưa tay chụp vào cổ tay cầm chủy thủ của nàng.

Nàng không ngờ bị một mủi chủy thủy nơi ngực, lão chẳng hề bị ảnh hưởng, trái lại còn còn cử động nhanh chóng hơn, bất giác sửng sờ, ngây người ra đó.

Trí Quang chụp được cổ tay nàng rồi, gia tăng công lực, bóp mạnh năm ngón tay, thốt :

— Châu cô nương hãy buông tay đi !

Châu nhược Lan liền buông thanh chủy thủ ra.

Thực ra, dù Trí Quang không bảo nàng buông tay, nàng cũng phải buông, vì năm ngón tay của lão bóp mạnh quá, mạnh quá, nàng không còn nắm vững thanh chủy thủ nữa.

Nàng buông tay, nhưng thanh chủy thủ còn cắm nơi da thịt của Trí Quang, nơi phía dưới bờ vai của lão. Kỳ quái một điều là vết thương kha quan trọng, nhưng chẳng có một giọt máu nào rỉ ra.

Trí Quang đưa tay tả rut thanh chủy thủ, cười thốt :

— Nếu mủi chủy thủ đâm đúng yếu huyệt, thì bần tăng đâu còn đứng vững nữa được, phải chăng cô nương ?

Bị nắm nơi cổ tay, Châu nhược Lan hoàn toàn mất cả nội lực, không còn làm một cử động gì nữa nổi.

Tuy lâm vào nguy cảnh, nàng không rối loạn, cứ giữ được bình tỉnh như thường, nàng từ từ thốt :

— Chắc chủy thủ không làm gì thương tổn đến người !

Trí Quang mỉm cười :

— Đâm sâu vào da thịt, nhưng may mắn chẳng trúng gân mạch, như thế cũng chẳng sao.

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

Thì ra người có thân pháp linh diệu, thân pháp đó nhờ nơi mầu thuật khinh công siêu đẳng của người!Được rồi, người chẳng việc gì, nên chẳng rỉ ra !

Nàng hỏi :

— Tại sao máu chẳng chảy ?

Trí Quang đáp :

— Đó là một đặc điểm của vũ công Thiên Trúc. Nếu luyện đúng mức thành tựu, thì nội lực sanh bất tức, dùng mãi không hao mòn, mà còn có thể cầm máu.

Châu nhược Lan lại nghĩ :

Ta chưa từng nghe luyện khí, tập công mà đạt đến mức độ cầm máu được ! Nếu vậy thì vũ công Thiên Trúc cũng có chỗ kỳ diệu thật !

Trí Quang lại tiếp :

— Cô nương, nếu bây giờ, bần tăng điểm huyệt cô nương rồi sau đó, tập hợp bọn người cùng vào Trung Nguyên với bần tăng, bắt cô nương đưa về Thiên Trúc, thì cô nương cầm như bị kẹt hoàn toàn, dù Trung Nguyên có nhiều cao thủ, những người đó cũng không thể giải cứu cô nương khỏi nạn được.

Châu nhược Lan thầm kinh hải, nghĩ :

Lão nói phải đó, nếu lão điểm huyệt ta, đưa ta đi, thì chắc chắn chẳng có ai giải cứu ta được !

http://tieulun.hopto.org

Tuy nghĩ vậy, nàng vẫn nói cứng :

— Vị tất ! Bần ngươi nói !

Trí Quang cười nhẹ :

— Nếu bần tăng làm như vậy, cô nương sẽ bất phục, cho nên bần tăng chẳng chịu làm.

Lão từ từ rút thanh chủy thủ ra, trao cho Châu nhược Lan, rồi buông tay nàng.

Châu nhược Lan một lần nữa, phải thầm phục vũ công của lão hết sức cao cường. Tuy nhiên, nàng thốt :

— Nếu mũi chủy thủ đó làm ngươi thọ thương, thì chưa chắc gì ngươi nắm được cổ tay của ta.

Trí Quang đại sư đáp :

— Nếu cô nương chưa phục bần tăng, thì chúng ta thực nghiệm lại một lần nữa, khi nào cô nương thực sự chịu phục thì thôi.

Châu nhược Lan lại nghĩ :

Dù cho ta không là địch thủ của lão, vị tất lão giết chết ta nổi ?

Nàng gật đầu :

— Nếu đại sư muốn tái đấu, thì còn gì hơn ?

Trí Quang mỉm cười :

— Được rồi, cô nương cứ tận dụng sở năng đi.

Châu nhược Lan không đợi giục, đưa ngón tay ra, điểm tới liền.

Trí Quang đưa tay tả lên, khoát qua một vòng, hóa giải chỉ phong của Châu nhược Lan, đoạn trả lại một chưởng.

Châu nhược Lan dịch chân đạp đúng trung cung, lén mình qua ngọn chưởng kình của đối phương, lướt tới, đưa hai tay chụp vào tay của Đại quốc sư.

Tuy nhiên, nàng vừa đưa ra rồi rụt lại, do dự, không biết nên tiếp tục chụp luôn hay bỏ qua, bởi thế chưởng của lão trống trải quá, sợ lão có nguy kế gì khi phát xuất chưởng đó.

Nàng do dự, nhưng chưởng kình của đại quốc sư không do dự, dĩ nhiên bay đến ngực nàng.

Lúc đó thì nàng muốn chụp cũng chẳng còn kịp nữa, đành lùi lại hai bước.

Trí Quang cười nhẹ :

— Tại sao cô nương không chụp huyệt mạch của bần tăng ?

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Dù ngươi có trăm ngàn kế quỷ, cứ giở ra đi, nhất định là ta chẳng dễ bị lừa đâu.

Trí Quang gật đầu :

— Cô nương thông minh lắm !

Châu nhược Lan lại khoa thanh chủy thủ một vòng, buông gọn :

— Cẩn thận nhé. Lần này thì ta đánh vào yếu huyệt của ngươi đó. Cô đánh vào yếu huyệt, ngươi mới thọ thương và dần dần ta sẽ chế ngự ngươi dễ dàng.

Rồi nàng chiếu mũi chủy thủ thẳng ngực lão.

Trí Quang cấp tốc né tránh, không dám để cho chủy thủ chạm vào chỗ yếu nhược.

Châu nhược Lan giở thủ pháp tân kỳ ra, vũ lộng chủy thủ, xuất toàn chiêu độc nhưng đại quốc sư chẳng chút nao núng, ung dung tránh né, thần sắc bình tĩnh lạ thường.

Thực ra, Châu nhược Lan không dám luồn tay đâm chủy thủ tới, sợ Trí Quang dùng phương pháp cũ, chụp vào tay nàng, cho nên nàng chỉ dử dứ mấy lượt, lừa thế rồi bất thình lình phóng luôn chủy thủ rời tay, bay sang địch.

Một tiếng phịt vang lên, chủy thủ cắm phập vào bụng lão.

Bị chủy thủ bắn trúng nơi bụng, Trí Quang xuôi hai tay xuống, đứng lặng tại chỗ.

Châu nhược Lan sợ lão có mưu mô gì, cũng chẳng dám lướt tới, đứng nguyên tại chỗ, nhìn lão.

Một lúc lâu, lão từ từ nhắm mắt, tỏ vẻ bị thương nặng lắm.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn mũi chủy thủ đâm suốt qua lượt áo cà sa của lão, có lẽ mũi chủy thủ đâm thấu da thịt nên nằm cứng tại đó. Châu nhược Lan hết sức hoài nghi, tự hỏi lão có bị thương hay không,

Nàng lại chờ xem tình hình ra sao một lúc nữa. Sau cùng chừng như không dằn được tánh nóng nảy, nàng cười lạnh, hỏi :

— Ngươi giả chết à ?

Trí Quang cứ dừng ỳ tại chỗ, bất động mà cũng chẳng nói năng gì.

Nàng lại nghĩ :

— Nếu chủy thủ đâm lủng bụng lão, tất phải có máu chảy chứ, dù sao thì lão cũng là con người bằng xương bằng thịt, lão phải cảm giác như mọi người, có lý nào lão chẳng đau đớn, trừ ra không bị thương tích gì thì mới thản nhiên được chứ !

Nàng ngầm vận công, vung tay hữu ra, đánh tới một chưởng, ngay ngực lão.

Tuy nhắm ngay ngực đối phương, chứ chưởng kình đó, nàng hướng lên dầu vai lão.

Chưởng kình chưa chạm đến Trí Quang, lão lùi lại ba bước, rồi ngã xuống.

Bốn hòa thượng mặc áo màu tro đứng vây chung quanh Châu nhược Lan, thấy sư phụ ngã rõ ràng, nhưng chúng bất động, làm như chẳng thấy gì.

Có lẽ chúng nghĩ rằng dù ngã như vậy, Trí Quang cũng chẳng hề hấn gì.

Châu nhược Lan hết sức nghi hoặc, đảo ánh mắt nhìn chúng một vòng rồi hỏi :

— Các ngươi có thấy đại quốc sư các ngươi chết rồi chăng ?

Bốn hòa thượng bất động, không người nào đáp.

Châu nhược Lan lại nghĩ :

Nếu đúng là Trí Quang chết, thì đây là dịp ta giáo huấn bọn này cho chúng biết tay ta !

Nàng lạnh giọng, tiếp :

— Ta bảo các ngươi xem lão chết thực hay chưa, các ngươi có nghe ta nói không ?

Bốn hòa thượng cùng nhìn nhau, tên đứng nơi góc Đông lên tiếng :

— Cô nương muốn cho Đại quốc sư chết một lần kia mà ?

Châu nhược Lan trố mắt :

— Vậy là lão thực hiện điều kiện của ta ? Lão chết như vậy, thì cô nương mới có thể bảo là đại quốc sư giả chết chứ ?

Châu nhược Lan lại nghĩ :

Lão chết, nhưng sống lại được, giả chết cũng như chết giả, chắc chắn là lão tinh tưởng thuật Dư Da của người Thiên Trúc. Tuy vậy, ta dùng nội lực đánh sang, dù lão có lùi lại, dù chưởng kình không chạm vai lão, dư lực vẫn thừa công hiệu chấn dội nội phủ, lão, lão chết vì dư lực đó, thì làm sao sống lại được ?

Hòa thượng đứng góc Nam tiếp nối :

— Có chết như vậy, rồi sống lại, cô nương mới phục chứ !

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

Bọn hòa thượng này tên nào cũng nói rành tiếng trung Nguyên, chẳng rõ thực sự chúng là ai ! Người Trung Nguyên hay người Thiên Trúc ?

Nàng thốt :

— Các ngươi không chịu bước đến xem, ta bước đến vậy. Nếu lão sống lại ta sẽ bồi thêm cho lão hai nhát dao, ta muốn mổ tung ngực lão ra, xem lão có còn sống lại được hay chăng.

http://tieulun.hopto.org

Hòa thượng đứng góc Bắc thản nhiên đáp :

— Bọn bần tăng vâng lịnh làm nhiệm vụ hộ pháp, há dễ cho cô nương tự tung tự tác sao ?

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Các ngươi nên đi theo lão mà sang bên kia thế giới tất cả mới hợp lý.

Bỗng nàng vung tay, đánh ra một chưởng đến hòa thượng đứng góc Đông.

Hòa thượng đó ngang nhiên vung tay nghinh đón liền. Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ngươi có công lực bao nhiêu mà dám khoe khoang ?

Nàng xoay thế, công sang hòa thượng góc Nam.

Rồi liền theo đó, nàng xuất thủ liên tiếp, đánh nhanh ra đủ bốn góc Đông Tây Nam Bắc.

Bốn hòa thượng vừa nghinh đón thế công của nàng, vừa bước tới, khép dần dần vòng vây hẹp lại.

Chúng luân phiên nhau, hai dùng chưởng thì hai kia dùng quyền, chưởng cũng như quyền, đối chiếu nhau, chứ không đánh ra cùng một chiều.

Dẫn dụ cho tất cả bốn hòa thượng động thủ rồi, Châu nhược Lan không ngừng tay, tung chưởng, phóng chỉ tới tấp ra bốn phía.

Cuộc chiến ác liệt diễn ra.

Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp nấp nơi gành đá trông thấy rõ tình hình diễn tiến như thế nào. Cả hai thấy Châu nhược Lan bị bốn hòa thượng vây vào giữa, họ hết sức khẩn trương, toan xuống tiếp trợ, nhưng Châu nhược Lan đã dặn dò quá nghiêm nhặt, họ chưa dám vọng động.

Lam tiểu Điệp thấp giọng thốt :

— Dương huynh, chúng ta không thể ngồi đây nhìn Châu tỷ tỷ lâm nguy, dù có lời tỷ tỷ dặn đò cũng thế !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Ý cô nương nghĩ sao ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Đối với bọn hòa thượng Thiên Trúc, chúng ta không thể lấy đạo nghĩa nói chuyện được, phải dùng vũ lực với chúng mới xong.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Thế là cô nương nhất định can thiệp ?

Lam Tiểu Điệp gật đầu :

— Không ra mặt được thì dùng ám khí, rất tiếc mấy thanh đoản kiếm của tôi không tẩm độc, nên cần phải phóng trúng chỗ nhược, chúng mới bị nguy, bằng không thì chẳng làm sao hạ chúng được.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Năm năm trước, ngoài hiểu thắng ra, Lam tiểu Điệp còn ngây, khờ, năm năm sau, nàng sành sắc quá ! Hiện tại thì tâm cơ của nàng hết sức hiểm độc !

Lam tiểu Điệp thở dài, tiếp nối :

— Ý tôi như vậy đó, Dương huynh nghĩ làm sao, cho biết đi.

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Tại hạ chẳng có ý kiến gì cả.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Chắc Dương huynh nghĩ là đề nghị của tôi tàn độc chứ gì ?

Dương mộng Hoàn không đáp.

Nàng trầm giọng bảo :

— Dương huynh ở đây nhé, tôi sẽ lén đến gần, tìm cách tiếp trợ Châu tỷ tỷ.

Dương mộng Hoàn vụt cười nhẹ :

— Chúng ta nên hành động quang minh chánh đại một chút, cô nương !

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Dương huynh không ngại Châu tỷ tỷ bất mản ?

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Châu tỷ tỷ có nói rồi kia mà, khi nào thấy đại quốc sư chết, thì chúng ta xuất hiện ngay. Cô nương nhớ chứ ?

http://tieulun.hopto.org

Lam tiểu Điệp reo lên :

— Đúng rồi. Nhưng làm sao Dương huynh biết là đại quốc sư đã chết ?

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Dù lão có chết hay chưa chết, lão đã nằm dài trên mặt đất kia, chúng ta cứ cho là lão chết, nếu Châu tỷ tỷ có trách cứ, tại hạ xin nhận tội cho cô nương. Mình nên công khai tiếp tục Châu tỷ tỷ thì phải hơn !

Lam tiểu Điệp đáp :

— Ý kiến hay !

Cả hai cùng đứng lên, cùng chạy bay xuống cục trường.

Châu nhược Lan vừa giao đấu vừa quan sát vũ công của bốn hòa thượng, nhận ra chẳng phải chúng thuần dụng tà môn nàng thầm nghĩ :

Vũ học của chúng cũng thuộc chính tông, không ngờ người Thiên trúc lại luyện được tuyệt nghệ như vậy !

Vừa lúc đó, Lam tiểu Điệp đến nơi, hét lên một tiếng, vận chưởng tấn công một hòa thượng.

Còn Dương mộng Hoàn thì rút trường kiếm, toan nhập cuộc, bỗng thấy cả bốn hòa thượng cùng lùi lại, lùi đến gần Trí Quang, phân ra đứng vây quanh, hộ vệ xác lão.

Châu nhược Lan quát to :

— Dừng tay !

Lam tiểu Điệp và Dương mộng Hoàn lập tức bước tới, mỗi người đứng kèm một bên Châu nhược Lan.

Châu nhược Lan quắc mắt nhìn bốn hòa thượng, nghiêm lạnh giọng bảo :

— Nếu các ngươi tự lượng sức mình, không chống cự lại nổi bọn ta, thì xuôi tay chịu trói đi. Ta sẽ tha chết cho.

Bốn hòa thượng bàn tán với nhau một lúc, rồi tên đứng bên tả đáp :

— Đại quốc sư, nói làm sao, giữ làm vậy, ngươi đã hứa, chết một lần cho cô nương xem, thì ngươi phải chết, còn cô nương thì cũng nên nhớ những gì ngươi đã nói, nếu bảy ngày sau, đại quốc sư sống lại...

Châu nhược Lan khoát tay :

— Đừng nói gì hơn, không khi nào lão sống lại đâu.

Hòa thượng đó cười nhẹ :

— Đại quốc sư hành sự rất chu đáo, người đã biết là cô nương có mai phục viện thủ, nếu người chết rồi, cô nương sẽ hủy diệt đi thể của người, cho nên, người chuẩn bị sẵn sàng, đối phó với mọi bất trắc.

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Chuẩn bị làm sao ?

Hòa thượng đó bỗng hú vọng một tiếng dài.

X

CHƯƠNG XC

TRỊ THƯƠNG TRONG CỐC

Lam tiểu Điệp thấp giọng thốt :

— Giết chúng trước, rồi tính gì hãy tính, tỷ tỷ ạ.

Châu nhược Lan vội ngăn :

— Đừng gấp. Hãy xem tà thuật của chúng như thế nào, rồi hãy tính.

Tiếng hú vừa dứt âm vang, một toán hòa thượng mặc áo trắng từ nơi sơn cốc gần đó, xuất hiện, từ từ tiến đến cục trường.

Chúng có tất cả mười ba tên, bốn tên trong bọn khiêng một cỗ quan tài sơn màu trắng, còn chính tên kia mỗi tên cầm một món pháp khí, tên thì khua lên, tên thì thổi.

Dương mộng Hoàn cau mày, hỏi :

Chúng làm gì thế, tỷ tỷ có biết chăng ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Làm sao ta biết được ? Cứ chờ xem.

Bọn hòa thượng áo trắng đó, đến cạnh Trí Quang đặt cỗ quan tài xuống, nhấc xác lão, từ từ hạ xuống trong lòng quan tài.

http://tieulun.hopto.org

Xong, tất cả cùng sụp lạy.

Lam tiều Điệp nhìn sửng một lúc, thấp giọng thốt :

— Chúng ta đồng xuất thủ được rồi, tỷ tỷ, đánh trọng thương bọn này, rồi sẽ giải quyết đến lão đại quốc sư của chúng.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Phải !

Nàng ngầm vận khí, đột nhiên lùi lại ba bước.

Dương mộng Hoàn kinh hải, đưa tay giữ nàng cho khỏi ngã, hấp tấp hỏi :

— Sao thế tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan đáp :

— Ta thọ thương. Bị ám toán đúng hơn !

Nàng cau mày, gương mặt nhợt dần, vừa gật đầu, vừa xác nhận :

— Phải rồi ta bị ám toán !

Lam tiều Điệp cầm mỗi tay một thanh đoản kiếm toan phóng đi, nghe Châu nhược Lan nói thế, liền dừng tay lại, quay nhìn nàng, rồi bảo Dương mộng Hoàn :

— Dương huynh hỗ tỷ tỷ chạy trước đi!

Một giọng nói âm trầm vang lên :

— Đi không được đâu, trừ ra các vị muốn cho Châu cô nương chết !

Lam tiều Điệp hét :

— Tại sao ?

Giọng âm trầm đó chẳng biết do ai phát xuất, đáp :

— Châu cô nương trúng phải thủ pháp Thất Sát Đoạn Hồn của đại quốc sư, nếu không được giải cứu, thì quá bảy ngày, phải chết !

Lam tiều Điệp hỏi :

— Ai giải cứu được ?

Hòa thượng đó thốt :

chẳng có người thứ hai !

Lam Tiều Điệp nổi giận :

— Đại quốc sư ngươi đã chết rồi, chẳng lẽ lão sống lại mà giải cứu ?

Hòa thượng thản nhiên :

— Chỉ đúng một phần thôi. Đại quốc sư hiện tại thì chết thật, nhưng sẽ sống lại bảy hôm sau, khi sống lại, người chữa trị cho Châu cô nương, tưởng chẳng muộn gì. Bởi, đại quốc sư đã tính toán thời khắc rồi, nên mới vừa chết cho Châu cô nương xem, vừa hạ thủ đoạn. Nhất định chẳng có gì đáng tiếc xảy ra đâu, các vị đừng lo.

Lam tiều Điệp trố mắt :

— Làm gì có việc chết để cho người xem ?

Hòa thượng đó đưa tay chỉ Châu nhược Lan :

— Không tin, cô nương cứ hỏi Châu cô nương đi!

Lam tiều Điệp day lại nhìn Châu nhược Lan. Châu nhược Lan gật đầu.

Lúc đó nàng nghe bụng đau vô cùng, đau suýt đứt hơi.

Nhìn thấy mồ hôi đầm đìa ướt đầu, ướt trán của Châu nhược Lan, Lam tiều Điệp kinh hãi, thầm nghĩ :

Vũ công cao diệu như vậy mà còn không chịu nổi cơn đau, hẳn Châu tỷ tỷ bị thương nặng lắm.

Hòa thượng mầu áo tro lại tiếp :

— Nếu trúng phải Thất Sát Đoạt Hồn Đại pháp, mà cố vận khí ngăn chận cơn đau, thì càng làm cho cơn đau tăng gia gấp. Nếu Châu cô nương muốn bớt đau, thì đừng vận khí.

Châu nhược Lan bắt buộc phải vâng lời, ngưng vận khí. Quả nhiên, cơn đau dịu ngay.

Hòa thượng áo mầu tro lại tiếp :

— Kể từ giờ phút này, cô nương không nên để cho cơn đau dấy lên nữa, bởi lần thứ hai phải khó chịu hơn lần thứ nhất, lần thứ ba khó chịu hơn lần thứ hai. Chẳng

http://tieulun.hopto.org

những không nên vận khí, mà cũng đừng làm hao mòn chân lực. Ngày kế thì tình hình gia trọng hơn ngày trước đây, cứ như thế đến ngày thứ bảy, ngày cuối cùng. Biện pháp duy nhất là chờ đại quốc sư sống lại mà thôi.

Châu nhược Lan đưa mắt nhìn cỗ quan tài :

— Phải đợi lão sống lại ?

Hòa thượng gật đầu :

— Không còn cách nào khác hơn. Trên đời nầy, chỉ có mỗi một đại quốc sư là biết cách chữa trị thôi.

Châu nhược Lan lại lắc đầu :

— Giả như lão không sống lại ?

Hòa thượng thản nhiên :

— Thì cô nương hỏi tăng ! Cả hai cùng chết một ngày, nên chôn chung một cỗ.

Lam tiểu Điệp toan phát tác, nhưng Dương mộng Hoàn ngăn ra hiệu, ngăn lại.

Châu nhược Lan nhìn bốn hòa thượng, đoạn thốt :

— Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút.

Rồi nàng lùi lại, bước đi.

Hòa thượng không ngăn trở, song cao giọng thốt :

— Vô luận là các vị đi đến nơi nào, các vị cũng không bảo đảm được sanh mạng của Châu cô nương. Nên nhớ, bảy hôm nữa, phải trở lại đây, không trở lại thì hối tiếc lớn đó.

Lam tiểu Điệp hừ lạnh :

— Ta không tin là Thất sát Đoạn Hồn thủ lợi hại như vậy !

Hòa thượng mỉm cười :

— Tùy các vị. Cứ đi tìm danh y đi, khi nào cùng phương rồi, trở lại đây.

Lam tiểu Điệp muốn nói nữa, Châu nhược Lan ngăn lại :

— Cải với chúng làm chi !

Lam tiểu Điệp còn nhẫn hận, lườm cho [illegible]

cùng Dương mộng Hoàn dìu Châu nhược Lan đi một đoạn đường tìm chỗ ngồi nghỉ.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Tỷ tỷ có tin là hòa thượng đó nói thật chăng ?

Châu nhược Lan gật đầu.

Dương mộng Hoàn sửng sờ, ngây người một lúc.

— Như vậy là tỷ tỷ phải trở lại cho Trí Quang chữa trị !

Châu nhược Lan cười nhạt :

— Ngươi tưởng lão sẵn sàng cứu ta mà không cần điều kiện gì à ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Khổ thật !

Chàng cúi đầu, không nói gì thêm.

Lam tiểu Điệp mấp máy môi, toan thốt, lại thôi.

Châu nhược Lan nhẹ nhàng đưa tay vén mái tóc xòa, từ từ thốt :

— Các ngươi đừng vì ta mà quá lo lắng, con người dù có sống đến trăm năm cũng một lần chết, phải nhìn vào đại cuộc để tìm con đường tiến thủ nếu đại quốc sư của chúng chết rồi, thì đúng là một đại hạnh cho võ lâm Trung Nguyên, ta có chết cũng cảm thấy đáng tiếc lắm !

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Tuy nhiên, cũng phải tìm danh y chữa trị cho tỷ tỷ...

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Điều cần yếu là đại quốc sư của chúng phải chết. Lão ấy có sống lại cũng chưa chắc chữa trị cho ta. Mà tìm đâu cho có danh y ? Thôi thì ta có ra sao cũng đành với số phận.

Lam tiểu Điệp suy nghĩ một chút :

— Người chết rồi, làm sao sống lại được, hở tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Lão có chết thực đâu ? Lão nhờ luyện được thuật Du Dà của Thiên Trúc, với thuật đó, lão có thể trầm mình trong nước mấy hôm liền, hoặc giả chết một hai tháng.

http://tieulun.hopto.org

Lam tiêu Điệp thốt :

— Thì cũng giống như thuật Quy Tức chứ gì !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Đại khái thì tương đồng, nhưng tiểu tiết có khác...

Trầm ngâm một lúc, nàng tiếp :

— Bất quá, trong khi xử dụng thuật đó, có người tạm thời mất cả năng lực phản kháng, nếu bị trọng thương trong lúc đó, thì cầm như chắng thể phục sinh.

Lam tiêu Điệp mỉm cười :

— Muốn làm vậy cũng chẳng khó khăn lắm, tiểu muội sẻ dùng Đại Ban Nhược thần công, dùng nội lực đánh xuyên qua cổ quan tài, chạm vào thi thể, lão ấy sẽ toi đời. Có điều, lão chết rồi mà tỷ tỷ cũng lâm nguy, mười lão cũng chẳng đổi một tỷ tỷ !

Châu nhược Lan suy nghĩ một lúc :

— Hiện tại, chúng ta còn có hội tạo cái việc lưỡng bại cu thương, chư nếu đợi lúc lão ấy sống lại rồi, thì chúng ta phải thúc thủ !

Dương mộng Hoàn chen lời :

— Lão đã hứa là chữa trị cho tỷ tỷ, vậy chúng ta đợi lão chửa trị xong rồi, hãy thực thi thủ đoạn.

Châu nhược Lan thở dài :

— Vì chuyên chú quan sát vũ công của lão, thành ta sơ ý để bị lão ám toán ! Giờ hối tiếc cũng muộn rồi. Thực ra, ta phải nhìn nhận là lão rất thông minh ! Nếu dấu trí, chưa chắc ba chúng ta hiệp lại, ta thắng nổi lão !

Lam tiêu Điệp hỏi :

— Lão ám toán tỷ tỷ đến mang trọng thương như vậy, lão còn giả chết làm gì ?

Châu nhược Lan cười khổ :

— Lão muốn lung lạc tinh thần ta, lão khoe cái hay của lão, cho ta phải phục.

Lam tiêu Điệp gật đầu :

— Tiểu muội minh bạch rồi. Chỉ vì lão say mê tỷ tỷ

vừa muốn thu phục tỷ tỷ mà cũng vừa tránh gây nguy hại cho tỷ tỷ, nên lão dùng kỳ thuật thay vì dùng vũ công.

Châu nhược Lan lại thở dài :

— Đúng vậy đó ! Tuy nhiên, lão còn cố kỵ ta, hởi có thể là ta sát hại lảo bất ngờ ! Lão tỏ ra là con người trọng chữ tín, nhưng cũng bố phòng sợ ta lừa lão.

Lam tiêu Điệp lại hỏi :

— Bây giờ, chúng ta phải làm sao đây ?

Châu nhược Lan đáp :

— Mình bị dồn vào thế kẹt rồi, lực lượng phải yếu, chỉ còn có cách là làm sao cho Trí Quang chết luôn !

Lam tiêu Điệp trầm giọng :

— Lão chết rồi, tỷ tỷ cũng vẫn bị hại như thường !

Châu nhược Lan thở :

— Ta biết cái ý của ngươi. Nhưng, có chỗ ngươi không nghĩ đến. Lão là đầu não, là linh hồn của lực lượng địch lão chết thực sự thì chúng chẳng dám sinh cường, ngươi và Dương mộng Hoan thừa sức tạo áp lực đối với chúng, đó là đại hạnh cho vũ lâm, còn như ta thì... sống hay chết cũng chẳng quan trọng lắm, hảy nghĩ đến kiếp vận vũ lâm là hơn ! Ta đã tỏ cái ý của ta quá nhiều lần rồi, nên nhìn xa một chút.

Dương mộng Hoàn cất tiếng :

— Châu tỷ tỷ còn quên một việc !

Châu nhược Lan nhìn chàng :

— Việc gì ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Kẻ đối đầu chánh yếu của chúng ta, là Kim Hoàn Nhị Lang Đào ngọc Bội, tỷ tỷ phải nghĩ đến điều đó, để tìm cách chửa trị thương thế, hầu sau nầy trừ diệt hắn chứ ?

Châu nhược Lan sửng sờ không đáp.

Lam tiêu Điệp tiếp nối :

— Châu tỷ tỷ phải nhẫn nại phần nào chứ, sự sống còn của tỷ tỷ cần thiết cho đại cuộc như thế đó, vô luận làm

http://tieulun.hopto.org

sao tỷ tỷ chưa có thể nghĩ đến sự ra đi vĩnh viễn. Đợi sau ngày Trí Quang sống lại, chữa trị cho tỷ tỷ rồi, chúng ta sẽ tìm cách đối phó cả với hai phương diện.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Thì thôi vậy, ta nghe theo lời các ngươi, xem trong bảy hôm tự mình có thể chữa trị cho mình chăng, đồng thời cách đối phó với chúng.

Lam tiểu Điệp hài lòng :

— Tiểu muội và Dương huynh làm hộ pháp cho tỷ tỷ, tỷ tỷ hãy yên tâm, tọa thiền điều tức.

Châu nhược Lan đứng lên, nhìn trời, thốt :

— Chúng ta đi. Tìm một chỗ nào thuận tiện, vận công điều tức. Biết đâu bọn hòa thượng Thiên Trúc chẳng theo dõi dòm hành, hoặc hạ thủ đoạn gì.

Dương mộng Hoàn nắm cánh tay Châu nhược Lan dìu đi

Cả ba đến một sơn cốc, xem chừng tịch tịnh lắm, cũng dừng chân lại đó.

Ngày ấy qua, rồi một đêm nữa qua đi. Bình minh lại lên dương quang ánh rực phương Đông.

Lam tiểu Điệp gọi Dương mộng Hoàn :

— Dương huynh !...

Dương mộng Hoàn nề oải đứng lên :

— Đổi phiên hộ pháp à ?

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Còn sớm mà ! Dương huynh chịu khó ở đây, tôi đi tìm mấy con chim làm thịt nhe.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Cô nương cứ đi.

Không bao lâu, Lam tiểu Điệp trở lại, tay xách mấy con gà rừng, rồi tự nàng vặt lông, nổi lửa nướng.

Cả hai cùng ăn, nhưng Lam tiểu Điệp nhận thấy tình trạng của Châu nhược Lan, nếu nhịn đói được, càng hay, nên họ không gọi tỉnh nàng, mời nàng cùng ăn.

Trong khi ăn, Lam tiểu Điệp hỏi :

— Dương huynh thấy Châu tỷ tỷ đãi ngộ Dương huynh như thế nào ?

Dương mộng Hoàn điềm nhiên đáp :

— Tình nghĩa sâu như biển, ân trọng như non.

Nàng hỏi tiếp :

— Cần cứu tỷ tỷ khỏi nạn hiểm nguy, Dương huynh có dám mạo hiểm chăng ?

Dương mộng Hoàn quả quyết :

— Cô nương còn phải hỏi ! Nhảy vào nước sôi, vượt qua lửa cháy, tại hạ cũng không từ.

Lam tiểu Điệp thốt :

— Vậy thì, tôi xin nhờ Dương huynh một việc.

Dương mộng Hoàn giục :

— Cô nương cứ nói.

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Cướp thi thể Trí Quang, mang về đây.

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Để làm gì ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Dương huynh có nghe Châu tỷ tỷ nói chứ, lão ấy thi triển kỳ thuật, tức là thuật Du Dà, giống như thuật Quy Tức của ta, nghĩa là lão ấy vờ chết...

Dương mộng Hoàn ạ lên một tiếng :

— Cô nương định làm cho lão ấy tỉnh lại sớm, để chữa trị Châu tỷ tỷ ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Dù mình không làm cho lão tỉnh được, cũng phải phế bỏ vũ công của lão, để sau bảy hôm, lão tự mình tỉnh lại, mình bức bách lão chữa trị cho tỷ tỷ. Mất vũ công rồi, lão chẳng thể trái ý chúng ta được.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Kế đó rất hay !

Lam tiểu Điệp giục :

— Hay thì thật là hay, nhưng phải thi hành gấp mới hay

http://tieulun.hopto.org

đáng mức. Dương huynh đi ngay đi.

Rồi chẳng hiểu nghĩ sao, nàng lại thay đổi ý kiến :

— Thôi, để tôi đi cho.

Nàng đứng lên, toan bước đi liền.

Dương mộng Hoàn chận lại :

— Hoặc tại hạ đi, hoặc cô nương để tại hạ cùng theo với, chứ một mình cô nương, sợ khó thành công.

Lam tiều Điệp thở một tiếng :

— Bất tiện lắm. Cùng đi hết thì còn ai hộ vệ tỷ tỷ ?

Dương mộng Hoàn suy nghĩ một chút :

— Chúng ta nên chậm lại một ngày, đưa tỷ tỷ về Thủy nguyệt Sơn Trang, nhờ nhạc phụ tại hạ bảo vệ, rồi hai chúng ta cùng đi.

Lam tiều Điệp cũng suy nghĩ một chút :

— Bây giờ, tôi nghĩ kỹ rồi, Dương huynh không nên đi là phải hơn.

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ :

— Tại sao ?

Lam tiều Điệp đáp gọn :

— Vì tôi cô đơn, cái chết của tôi chẳng gây thiệt hại cho ai cả. Chứ Dương huynh thì có liên quan đến bao nhiêu người, chẳng hạn như Trầm vân Phượng, Lý dao Hồng, ngoài ra còn có tỷ tỷ nữa... Nếu tôi chết, lại là một dịp tốt cho tôi đền đáp ơn thâm của tỷ tỷ, che chở, giáo huấn qua bao nhiêu năm tháng... Dương huynh phải hiểu, cướp thi thể Trí Quang là làm một việc mạo hiểm đấy !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Cô nương nghĩ sai. Nếu tại hạ có chết vì Châu tỷ tỷ, thì Trầm vân Phượng và Lý dao Hồng chẳng hề thán oán, trái lại cả hai còn vui thích nữa là khác, bởi từ lâu cả hai vẫn cảm mến tỷ tỷ vô cùng.

Lam tiều Điệp không cho là phải :

— Tuy vậy, hai trường hợp khác xa !

Vừa lúc đó, có bóng người từ xa xa đi về phía họ.

Lam tiều Điệp thấp giọng :

— Kịp tránh đừng để cho kẻ đó phát hiện chúng ta, rất có thể là một người trong phe địch.

Dương mộng Hoàn ẩn mình sau tảng đá, còn Lam tiều Điệp phi thân lên tàng cây.

Người đó vận áo xanh, lướt đi rất nhanh, đến trước sơn cốc, dừng chân lại, nhìn bốn phía.

Người đó chính là Vương hàn Sương.

Dương mộng Hoàn giật mình, thầm nghĩ :

— Lão nầy đến đây làm gì ?

Bỗng Vương hàn Sương cao giọng, thốt bằng quơ :

— Tại hạ là Vương hàn Sương, vâng lịnh bang chủ muốn gặp mặt Châu cô nương.

Dương mộng Hoàn lại nghĩ :

— Lão có vẻ dở hoang, thì mình cũng phải chường mặt.

Chàng từ sau tảng đá bước ra, Lam tiều Điệp cũng từ trên tàng cây nhảy xuống.

Nàng cất tiếng trước :

— Người vâng lịnh Đào ngọc Bội đến đây.

Vương hàn Sương gật đầu.

Lam tiều Điệp trầm giọng :

— Để làm gì ?

Vương hàn Sương đáp :

— Gặp Châu cô nương.

Lam tiều Điệp hừ một tiếng :

— Cứ nói cho ta nghe, ta sẽ quyết định xem có nên cho người gặp mặt cô nương hay chăng.

Vương hàn Sương lạnh lùng :

— Sự tình quan trọng, không gặp mặt Châu cô nương, tại hạ không thể nói được.

Lam tiều Điệp bĩu môi :

— Thử ra người không muốn sống, thì cứ ngậm câm lại đó

http://tieulun.hopto.org

Vương hàn Sương từng biết tài nghệ của Lam tiểu Điệp như thế nào, lão sợ nàng thực sự, hơn nữa biết nàng nóng tánh, chứ chẳng phải hòa dịu như Châu nhược Lan, rất có thể nàng hạ thủ bất ngờ, lão từ từ thốt :

— Cô nương có dọa giết tại hạ, tại hạ cũng chẳng nói được !

Dương mộng Hoàn cười thầm :

— Không nói được thì thôi, sợ chết sao mà còn vuốt đuôi ?

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Không nói nhiều, cũng phải nói ít, không nói là chết với ta !

Vương hàn Sương trầm ngâm một chút :

— Cứ theo bang chủ suy đoán, thì hiện tại Châu cô nương thọ thương.

Dương mộng Hoàn sửng sốt, ngây người ra một lúc, rồi thầm nghĩ :

— Tại sao Đào ngọc Bội lại biết được là tỷ tỷ thọ thương ?

Lam tiểu Điệp rùn vai :

— Có biết được, cũng chẳng phải là chuyện lạ. Đào ngọc Bội câu kết với Trí Quang, tự nhiên phải biết rõ tình hình như thế nào.

Vương hàn Sương nhắc :

— Nhờ cô nương thông báo với Châu cô nương, hỏi ý kiến người xem, có chấp thuận cho tại hạ ra mắt chăng ?

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Ngươi là một kẻ gian hoạt, chẳng khác Đào ngọc Bội ta không tin ngươi nổi.

Vương hàn Sương hỏi :

— Vậy cô nương muốn sao ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Ta điểm huyệt ngươi, rồi thông báo với Châu cô nương nếu người bằng lòng cho ngươi vào, ta dẫn ngươi vào, nếu người không bằng lòng, ta giải huyệt cho ngươi, rồi ngươi đi.

Vương hàn Sương nghĩ :

Có khi nào ta để cho mất thể diện như vậy chứ ?

Nhưng suy nghĩ một chút, rồi lão gật đầu :

— Được ! Cô nương cứ xuất thủ !

Dương mộng Hoàn hết sức kinh ngạc, không tưởng là lão bằng lòng chịu nhục như vậy.

Lam tiểu Điệp điểm liền, rồi gọi Dương mộng Hoàn.

— Dương huynh canh chừng lão nhé !

Dương mộng Hoàn gật đầu.

Lam tiểu Điệp vào trong sơn cốc, không lâu lắm, lại trở ra.

Vương hàn Sương vội hỏi :

— Châu cô nương bảo sao ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Thoạt đầu, ngươi không chịu tiếp, sau đó, chẳng hiểu nghĩ sao, ngươi bảo ngươi theo ta vào đó.

Vương hàn Sương lại hỏi :

— Cô nương giải huyệt cho tại chứ ?

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Ta điểm huyệt ở vai, có hại gì đến đôi chân đâu ?

Vương hàn Sương chẳng biết làm sao, đành bước theo nàng, vào sơn cốc.

Dương mộng Hoàn đoạn hậu.

Châu nhược Lan ngồi xếp bằng tròn, thần sắc ngưng trọng.

Vương hàn Sương bước tới, vì bị điểm huyệt nên không vòng tay chào được, chỉ cất tiếng :

— Cô nương thứ cho tại hạ không trọn lễ, vì bị điểm huyệt, thành tay chẳng cử động được.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Không cần đủ lễ. Ngươi cứ nói mục đích đến đây cho ta biết đi.

http://tieulun.hopto.org

Vương hàn Sương nghiêm giọng :

— Tệ bang bang chủ biết rõ, hòa thượng Thiên Trúc có võ công cao cường, người lo sợ cô nương chạm mặt chúng là phải thọ thương, nên sai tại hạ đến đây...

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Nói tiếp đi !

Vương Hàn Sương tiếp :

— Tệ bang bang chủ dịch thân suất lãnh hơn mấy mươi cao thủ, mai phục cách đây độ trăm dặm, nếu cô nương cần dùng đến, thì người sẵn sàng huy động tất số, đến đây tiếp trợ cô nương.

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút :

— Bây giờ, hắn mới thức ngộ là hòa thượng Thiên Trúc lợi hại à ? Ta bị hại rồi, chẳng sớm thì muộn, cũng đến lượt hắn, hắn sợ, nên toan tính trước, tiếng trợ giúp ta, chứ khác gì tự giúp ? Ta không chấp nhận cái hao ý đó đâu.

Lam tiều Điệp tiếp nối :

— Ai bảo hắn tạo bức chân dung Châu cô nương, gởi sang Thiên Trúc, kêu dân bọn hung tăng? Hắn tưởng bọn ta chẳng có thể liên thủ với hòa thượng Thiên Trúc, hiệp lực trừ diệt hắn sao ?

X

CHƯƠNG XCI

KẾ PHỤC GIAN HÙNG

Vương hàn Sương áy náy thốt :

— Vương hàn Sương này vâng lịnh mà đến, nếu cô nương chấp thuận đề nghị kia, thì hay lắm, bằng cô không hài lòng về sự tiếp trợ của Thiên Long Bang, thì tùy nơi cao kiến của cô nương, tại hạ trở về báo cáo với Bang chủ.

Đột nhiên, Dương mộng Hoàn gọi :

— Vương lão tiền bối !

Vương hàn Sương day qua chàng :

— Đại hiệp có điều chi chỉ giáo lão phu ?

Dương mộng Hoàn thốt :

— Tại hạ có niềm thắc mắc từ lâu, muốn thỉnh giáo nơi lão tiền bối.

Vương hàn Sương gật đầu :

— Nếu không phải là điều bí mật của bổn bang, thì lão phu có thể giải đáp những gì đại hiệp muốn hỏi, dĩ nhiên lão phu biết sao, nói vậy.

Dương mộng Hoàn thản nhiên :

— Tại hạ chỉ hỏi về việc tư của lão tiền bối.

Vương hàn Sương trầm ngâm một chút :

— Nhưng cũng phải cho lão phu biết về phương diện nào chứ ?

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Khi còn là bang chủ Thiên Long Bang, gia nhạc vì mến ngưỡng thinh danh của lão tiền bối, mời lão tiền bối về và ủy thác trọng trách Đàn chủ Ngũ Kỳ Đàn. Lúc đó Đào ngọc Bội bất quá chỉ là một Hương chủ, cấp bậc thấp kém lão tiền bối quá xa. Ngờ đâu, sau nầy, hắn trở thành Bang chủ, còn lão tiền bối lại cam khuất thân làm thuộc hạ của hắn !

Vương hàn Sương thoáng giật mình, nhưng rồi lão cười lạt đáp :

— Cái tài của một người, do trời sanh, cho nên sự thành tựu bất đồng, tuy ngày trước Đào bang chủ chỉ là một hương chủ, mà ngày nay người ngồi nhiều trở thành bang chủ, chỉ vì cái tài trời sanh do đã đến lúc phát triển, lão phu kém tài phải đứng trong hàng ngũ thuộc hạ, cũng là việc đương nhiên, há phải vì chức vị năm xưa là mực thước, là tiêu chuẩn cho ngày thứ ngày nay đâu ?

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Đơn giản như vậy sao, lão tiền bối ?

Vương hàn Sương cười gượng :

— Phàm con người bằng lòng khuất phục dưới quyền điều khiển của một người, là bởi người do có đức độ đáng kính,

http://tieulun.hopto.org

có lối đối xử đáng mến, có cái tài đáng phục. Lão phu biết phục thiện, tự nhiên phải nhìn nhận người có tài hơn mình.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Dương huynh, công dâu đem đàn khảy bên cạnh tai trâu ? Lão không nghĩ đến thân phận, tuổi tác của lão, cam tâm làm tên nô lệ cho kẻ gian ngoan, cái tư cách của lão đã tỏ rỏ như thế nào rồi, mình còn nói làm chi nữa ?

Vương hàn Sương lờ đi, như chẳng nghe lời sỉ nhục, hướng sang Châu nhược Lan :

— Bổn bang chủ đang chờ tại hạ trở về phúc lịnh, xin Châu cô nương cho biết cao kiến.

Đối với Dương mộng Hoàn, lão xưng là lão phu, còn đối với Châu nhược Lan, lão xưng tại hạ, đủ thấy lão phân tách hạng người.

Châu nhược Lan điềm nhiên thốt :

— Ngươi về bảo Đào ngọc Bội đến đây gặp ta, ta sẽ bàn lại việc hợp tác với hắn.

Vương hàn Sương gật đầu :

— Tại hạ sẽ chuyển lời Châu cô nương đến bổn bang chủ.

Châu nhược Lan gọi Lam tiểu Điệp :

— Giải khai huyệt đạo cho y.

Lam tiểu Điệp y lời.

Vương hàn Sương nghiêng mình chào Châu nhược Lan đoạn gấp bước rời đi.

Khi Vương hàn Sương khuất dạng, Lam tiểu Điệp hỏi Châu nhược Lan :

— Tỷ tỷ có ý nghĩ gì về việc Đào ngọc Bội muốn tiếp trợ chúng ta ?

Châu nhược Lan trầm ngâm một chút :

— Bọn hòa thượng Thiên Trúc bỗng dưng kéo đến Trung Nguyên, tìm chúng ta gây sự, tuy chúng ta chưa bại, song dù sao thì cũng bị chúng dồn vào nguy cảnh. Chúng ta phải hết sức thận trọng trong mọi hành động, nếu sơ thất phần thắng

có thể hỏng luôn việc lớn. Đề nghị của Đào ngọc Bội, mình chưa vội nhận mà cũng chưa vội bác. Hãy dẫn do cho kỹ rồi quyết định sau.

Nàng nhắm mắt, dưỡng thần.

Lam tiểu Điệp và Dương mộng Hoàn ra ngoài sơn cốc cùng nhau bách bộ gần dấy.

— Đột nhiên Lam tiểu Điệp thấp giọng hỏi :

— Dương huynh đoán xem Châu tỷ tỷ có chịu hợp tác với Đào ngọc Bội chăng ?

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

Chắc chắn là Châu tỷ tỷ không chịu hợp tác rồi, dù Đào ngọc Bội van cầu như thế nào. Tuy nhiên, hiện giờ tỷ tỷ thọ thương trọng như vậy, hoàn cảnh hết sức nguy nan, cũng khó mà thẳng thắn từ khước.

Chàng từ từ đáp :

— Tại hạ chưa biết được Châu tỷ tỷ sẽ quyết định ra làm sao !

Lam tiểu Điệp thốt :

— Giả như Châu tỷ tỷ không hợp tác thì thôi, bằng ngược lại thì tôi yêu cầu Dương huynh một điều.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Điều chi, Lam cô nương ?

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Sự hợp tác, nếu có, bất quá chỉ là việc tạm thời, để đối phó với bọn hòa thượng Thiên Trúc. Chúng ta phải nhìn nhận là Đào ngọc Bội gian hoạt, tàn độc hơn bọn hòa thượng đó nhiều. Sau khi hạ được bọn chúng, thì Dương huynh và tôi hiệp lực nhau, loại trừ Đào ngọc Bội luôn, mấy năm sau này, võ công của hắn tinh tiến quan trọng, tôi chỉ sợ, một mình không làm gì nổi hắn.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tại hạ tán thành. Đến lúc đó, mình tùy cơ hành sự, vậy cũng phải đề đặt, bởi rất có thể hắn chuẩn bị chu đáo lắm mình kỵ hắn, thì hắn cũng kỵ mình. Tại hạ chỉ

http://tieulun.hopto.org

sợ mình muốn hạ thủ đoạn mà không kịp thuận tiện thôi.

Lam tiểu Điệp cương quyết :

– Bất luận là thành hay bại, mình cũng cứ thử xem. Không sớm trừ hắn, đến một ngày nào đó, hắn luyện được kỳ công, thì cầm chắc là chúng ta không còn đất dung thân với hắn. Chúng ta nguy hại đã đành, mà toàn thể vũ lâm cũng sẽ nguy hại luôn.

Họ dừng chân lại bên ngoài cốc khẩu.

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Trong mấy năm sau nầy tại hạ mãi mãi vào nguy ra hiểm, chẳng ngày nào được nhàn rỗi, thảnh thơi...

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Bỗng nhiên mà Dương huynh thở than như thế, có phải là vì thấy tình trạng của Châu tỷ tỷ mà cảm khái rồi sanh bi hoài chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đúng vậy đó, Lam cô nương !

Lam tiểu Điệp an ủy :

— Chính tôi cũng lo sợ như Dương huynh, song người lành thì trời phù hộ, thiết tưởng chẳng đến đỗi nào đâu, Dương huynh ạ.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tại hạ ước mong được như lời cô nương !

Lam tiểu Điệp chợt kêu khẽ :

— Có người đến !

Dương mộng Hoàn nhìn ra, thấy một bóng người từ xa lao vút đến cốc khẩu.

Lam tiểu Điệp vội kéo Dương mộng Hoàn vào phía sau một mô đá.

Bóng người đó, đến trước cốc khẩu, rồi dừng lại, nhìn đăm đăm vào trong cốc.

Chừng như người đó biết trong cốc có người, nên chẳng dám tùy tiện bước vào.

Vì chỗ nấp rất hẹp, lại bị Lam tiểu Điệp ẩn trước mặt, Dương mộng Hoàn chẳng nhìn thấy chi cả, bất quá chàng chỉ đoán chừng là người đó đang đứng trước cốc khẩu, đợi mãi mà chẳng thấy y vào trong. Chàng hỏi :

— Người nào đó, chắc đã đi qua khỏi nơi nầy rồi ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Hắn còn đứng bên ngoài cốc khẩu kia chứ, nhưng hắn chẳng dám vào. Dáng dấp của hắn dáng nghi quá !

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Hắn làm sao ?

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Hắn cứ nhìn dáo dác, hết nhìn trước, nhìn sau, lại nhìn vào cốc khẩu chừng như muốn tìm gì đó, mà cũng mường tượng là chờ ai vậy.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Hình dáng hắn ra sao ?

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Một người lùn, vận y đen.

Dương mộng Hoàn giật mình:

— Tại hạ ra đó xem sao !

Chàng thốt xong, bước ra cốc khẩu liền.

Người bên ngoài vừa trông thấy Dương mộng Hoàn, cấp tốc bước tới trước mặt chàng, gọi :

— Dương sư đệ !...

Nghe âm thinh, Dương mộng Hoàn hỏi gấp :

— Đồng sư tỷ đó, phải không ?

Người đó, đúng là Đồng thục Trinh, gật đầu, rồi lách nhanh mình vào cốc khẩu, như sợ có người trong thấy.

Nàng hỏi khẽ:

— Châu cô nương thọ thương ?

Dương mộng Hoàn hỏi lại :

— Sao Đồng sư tỷ biết ?

Đồng thục Trinh đáp :

— Ngu tỷ trà trộn trong đám thuộc hạ của Đào ngọc Bội

http://tieulun.hopto.org

nhờ đó, nên biết được.

Dương mộng Hoàn tỏ vẻ lo lắng :

— Đào ngọc Bội đa trá, sư tỷ cứ ở quanh quẩn mãi bên cạnh hắn, có lúc hắn phát giác ra được thì nguy mất...

Đồng thục Trinh khoát tay :

— Hiện tại, không phải lúc bàn đến việc đó, ngu tỷ mạo hiểm đến đây, là để đưa một tin tức cho Dương sư đệ. Quan trọng lắm.

Lam tiểu Điệp chen vào :

— Việc gì thế ?

Đồng Thục Trinh liếc sang Lam tiểu Điệp, thốt :

— Có cả Lam cô nương ở tại đây, hay quá.

Rồi nàng hỏi :

— Đào ngọc Bội có sai Vương hàn Sương đến đây chứ ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Lão ấy có đến đây.

Đồng thục Trinh tiếp :

— Đào ngọc Bội sai Vương hàn Sương đến thám thính sự tình, xem có đúng là Châu cô nương thọ thương hay không. Hiện tại hắn đang chuẩn bị một số cao thủ, định bắt Châu cô nương đấy !

Lam tiểu Điệp cười :

— Tôi nói có sai đâu ? Hắn là con người đa trá, có khi nào hắn thành tâm hợp tác với chúng ta ?

Đồng thục Trinh lại tiếp :

— Bổn ý của ta là đến đây, ở luôn bên cạnh các ngươi, tiếp trợ các ngươi, nhưng đã có Châu cô nương rồi, ta không cần lưu lại nữa. Thôi, ta đi, các ngươi cứ thận trọng, là chẳng có gì đáng ngại cả.

Nàng quay mình, bước nhanh ra cốc khẩu.

Dương mộng Hoàn gọi gấp :

— Sư tỷ nán lại một chút !

Đồng thục Trinh dừng lại, hỏi :

— Dương sư đệ muốn nói gì nữa đấy ?

Dương mộng Hoàn bước tới cạnh nàng, [illegible] :

— Châu cô nương đang mang thương tích mà [illegible] vừa đối phó với bọn hòa thượng Thiên Trúc, vừa chống cự với Đào ngọc Bội, dành rằng có Lam tiểu Điệp bên cạnh, song một nàng làm sao đảm đương cả hai phía nổi ?...

Đồng thục Trinh thốt :

— Ngu tỷ có nghĩ đến điều đó rồi, bây giờ sư đệ muốn ngu tỷ phải làm như thế nào ? Cứ nói đi, mình liệu tính lại.

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Tiểu đệ muốn nhờ sư tỷ đến Thủy Nguyệt Sơn Trang...

Đồng thục Trinh cau mày :

— Tất cả đều ở đấy, ngu tỷ đến đó làm gì ? Sư đệ còn muốn thỉnh ai ở đó ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Gia nhạc. Người hiện ở đó.

Đồng thục Trinh hỏi :

— Lý lão tiền bối và Châu cô nương, ai có võ công cao ?

Dương mộng Hoàn thốt nhanh :

— Châu cô nương cao cường hơn nhiều.

— Như thế thì khỏi đến Thủy Nguyệt Sơn Trang

Dương mộng Hoàn giải thích :

— Tiểu đệ đang lo, nhân số cánh mình rất ít, nên có gia nhạc đến đây, thì càng hay, tuy người kém võ công song có nhiều kinh nghiệm, trong những trường hợp nguy hiểm, khẩn cấp, người sẽ giúp ý kiến bửu ích...

Đồng thục Trinh lại hỏi :

— Tại Thủy nguyệt sơn Trang, ngoài [illegible] ra còn có ai nữa chăng ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Trầm sư muội.

http://tieulun.hopto.org

Đồng thục Trinh gật đầu :

— Được rồi, ngu tỷ sẽ cho Trầm sư muội biết.

Dương mộng Hoàn dặn thêm :

— Nếu gặp người từ Thiên Cơ Thạch Phủ tại đó, sư tỷ cũng nói luôn là Châu cô nương hiện ở đây.

Đồng thục Trinh lại gật đầu, rồi quay mình, bước đi.

Dương mộng Hoàn trở vào bên trong sơn cốc, Lam tiểu Điệp hỏi :

— Đồng tỷ tỷ đi rồi ?

Dương mộng Hoàn gật đầu, đoạn thở dài :

— Đào ngọc Bội càng ngày càng manh tâm hãm hại chúng ta không thể không đề phòng !

Lam Tiểu Điệp gật đầu :

— Việc đó thì hắn phải như vậy rồi, song chúng ta phải chuẩn bị như thế nào, đối phó với hắn ?

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một lúc :

— Về kế hoạch, phải do Châu tỷ tỷ trù định, hiện tại chúng ta phải có mặt luôn luôn bên cạnh Châu tỷ tỷ phòng hắn ám toán.

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Phải nghĩ ra một biện pháp gì, tạm thời, trong khi chờ Châu tỷ tỷ lành mạnh lại mới được.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Lam cô nương nghĩ sao ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Chỉ sợ Dương huynh không đáp ứng thôi. Trong trường hợp nầy, chúng ta cần phải lấy độc trị độc.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Nhưng chúng ta phải làm sao chứ ?

Lam tiểu Điệp tiếp :

— Tiên hạ thủ vi cường, Dương huynh đừng quên điều đó. Khi Đào ngọc Bội đến đây, tiểu muội sẽ làm cho hắn thọ thương nơi kinh mạch, hắn sợ chúng ta giết, tự nhiên không dám manh tâm hãm hại Châu tỷ tỷ.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Việc đó thì...

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Tôi biết, chẳng khi nào Dương huynh tán thành ý kiến đó, Dương huynh muốn xử sự theo tánh cách anh hùng, không chịu ám toán một ai !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Không phải vậy đâu. Đối với người nào khác, dĩ nhiên chúng ta không nên có hành động ám muội, còn như đối với Đào ngọc Bội, chúng ta cần gì phải dằn do, do dự ? Hắn đã làm khổ tại hạ bao nhiêu lần rồi, tại hạ không cần phải xử sự theo bậc quân tử với hắn nữa. Có điều, tại hạ sợ ám toán hắn bất thành, trở lại bị hắn hạ thủ đoạn ! Hắn da trá, dù có đến đây, hắn cũng chuẩn bị chu đáo trước rồi mới đến.

Chàng thở dài :

— Nếu mình không thành công, hắn sẽ mượn cái cớ đó, hạ uy tín của mình trên giang hồ, bất lợi vô cùng.

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Hơn thế, hắn về vin vào cái cớ đó trở mặt mà hại Châu tỷ tỷ...

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Có thể như thế lắm. Võ công của hắn ngày nay, tiến bộ phi thường, giả như Châu tỷ tỷ không bị thương, thì chúng ta chẳng phải sợ gì hắn. Dù sao, chúng ta cũng phải nghĩ đến sự an toàn của Châu tỷ tỷ trước.

Lam tiểu Điệp cắn môn :

— Chúng ta không không áp dụng biện pháp đó, song chắc gì hắn không nhân cơ hội Châu tỷ tỷ thọ thương, mà hắn chẳng dám làm, hắn chỉ kể kết quả, hắn chỉ cần đại mục đích thôi còn phương tiện hành động thì dùng hòng hắn dằn do.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Thiết tưởng Châu tỷ tỷ cũng có nghĩ đến điều đó.

http://tieulun.hopto.org

Biện pháp của cô nương, như chúng ta định áp dụng, thì cũng nên bàn qua với Châu tỷ tỷ, xem ý người ra sao.

Lam tiểu Điệp trầm ngâm một chút :

— Dương huynh nói phải, để tôi vào bàn bạc với Châu tỷ tỷ xem sao. Tỷ tỷ đã ngỏ ý mời hắn đến đây, hắn phải có chủ trương chứ !

Nàng quay mình, đi liền.

Dương mộng Hoàn ngẩng mặt nhìn trời, thở dài :

— Năm năm trước, vũ lâm đã trải qua một kiếp vận đen tối, tưởng đâu sóng lặng gió êm, bất ngờ còn sót lại cái tên Đào ngọc Bội, hắn gây hỗn loạn trở lại trên giang hồ như trước ! Không may cho vũ lâm, Bí Kíp Quy Nguơn của Thiên Cơ Chân Nhân và Tam Âm Thần Ni lại rơi về tay hắn, thanh ra chẳng khác nào con hổ dữ mọc thêm cánh. Ta phải làm sao trừ diệt hắn, tạo thanh bình cho vũ lâm ? Ta nghĩ, nếu hắn chẳng nhặt được quyển bí lục vũ công đó, thì làm gì hắn dám tự tung tự tác, hoành hành trong thiên hạ ? Cái quyển bí lục vũ công đó, thực ra là mối hoạn họa cho giang hồ, cần phải đem đốt đi, cho người đời sau được yên tịnh.

Chàng nghĩ vơ, nghĩ vẩn, miên man, bỗng một giọng nói dịu dàng vang lên :

— Ngươi đang mơ mộng gì đó ?

Chàng giật mình quay nhìn lại, thấy Châu nhược Lan vịn vai Lam tiểu Điệp, cả hai từ từ bước ra...

Chàng ấp úng :

— Châu tỷ tỷ và Lam cô nương,..

Cả hai dừng lại cách chàng độ ba bốn bước.

Châu nhược Lan mỉm cười thốt :

— Tiểu Điệp vừa nói với ta về việc đối phó với Đào ngọc Bội.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Tỷ tỷ có ý kiến như thế nào ?

Châu nhược Lan đáp :

— Tuy hắn là kẻ địch nguy hiểm, chúng ta phải trừ diệt bằng mọi cách, song trong trường hợp của chúng ta, chúng ta cần nhờ đến hắn. Nghĩa là chúng ta nên lợi dụng hắn, lợi dụng được phần nào, hay phần ấy.

Châu nhược Lan giờ đây tươi tỉnh trở lại như thường, thần thái rất trấn định, nhìn nàng, không ai biết là nàng vừa trải qua một cơn thống khổ dở chết dở sống.

Dương mộng Hoàn biết rõ nàng cố giượng giữ cái vẻ bên ngoài cho được bình thản như thường, hết sức khâm phục chí kiên quyết của nàng.

Chàng thốt :

— Nếu như tỷ tỷ không hề bị ảnh hưởng của sự âm toán do hòa thượng Thiên Trúc, thì có cần gì phải nhờ đến Đào ngọc Bội.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ngươi bất tất phải quá lo ngại cho ta ! Ta tự hiểu tình trạng của mình, biết là chẳng đến đỗi nào,..

Nàng liếc thoáng qua Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp, khẽ cau mày, nhưng liền theo đó, thản nhiên trở lại bình tĩnh thốt :

— Đào ngọc Bội sẽ đến đây trong chốc lát, các ngươi khỏi phải phòng vệ ta.

Lam tiểu Điệp trố mắt :

— Đâu được tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan tiếp :

— Ta có chủ trương, các ngươi nên tin ta !

Lam tiểu Điệp cau mày, muốn nói gì đó, lại thôi.

Châu nhược Lan biết rõ cả hai lo ngại cho nàng, vội trấn an ?

— Các ngươi cứ yên trí, dù sao thì ta cũng đã ước hẹn với Đào ngọc Bội rồi. Đâu có thể cải biến chủ ý được ?

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Tỷ tỷ thọ thương, làm thế nào đơn độc một mình

http://tieulun.hopto.org

tiếp xúc với tên xảo trá đó được ?

Châu nhược Lan vỗ nhẹ tay lên vai Lam tiểu Điệp :

— Ta đã có chủ trương, đừng quá lo ngại.

Dừng lại một chút, nàng tiếp :

— Dù rằng chúng ta đang ở trong cảnh nguy, song chẳng phải là tuyệt vọng, một người lâm vào nghịch cảnh, thì ý chí thêm kiên định một phần, nhờ đó mà trấn tịnh được tâm tư. Từ ngày ta thọ thương, ta nghĩ được nhiều việc mà trong lúc thường c ẳng hề nghĩ đến. Cho nên lần thọ thương này rất hữu ích cho ta, ta thấy mình tiến bộ quan trọng...

Nàng chưa dứt câu, bỗng có tiếng hạc ré ngang trời, tiếng con linh hạc Huyền Ngọc.

Trong thoáng mắt, Huyền Ngọc tới nơi, Ngọc tiêu tiên Tử từ trên lưng Huyền Ngọc nhảy xuống, trông thấy Châu nhược Lan, hấp tấp hỏi :

— Cô nương bình an chứ ?

Châu nhược Lan nhìn Ngọc tiêu tiên Tử :

— Chứ ngươi chẳng thấy ta như thường đây sao :

Ngọc tiêu tiên Tử thốt :

— Vừa rồi, tiểu tỳ có gặp Đồng cô nương, người cho hay là cô nương thọ thương...

Châu nhược Lan hỏi :

— Ngươi có đến Thủy Nguyệt Sơn Trang chăng ?

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu !

— Có. Tiểu tỳ có gặp Trầm cô nương và Lý lão tiền bối.

Châu nhược Lan cau mày :

— Nhân số của ta ít quá ! Giả như bọn hòa thượng Thiên Trúc phái người đến tập kích Thủy Nguyệt Sơn Trang, chúng ta làm sao ứng phó ?

Nàng trầm ngâm một chút, lại hỏi Ngọc Tiêu Tiên Tử :

— Ngoài ngươi ra, còn có ai từ Thiên Cơ Thạch Phủ đến đây chăng?

Ngọc tiêu tiên Tử đáp :

— Tiểu tỳ đi trước. Bành cô nương dẫn một số người theo sau, chúng tôi ước hẹn sẽ gặp nhau tại Thủy nguyệt sơn Trang.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Vậy là tốt lắm. Giờ thì ngươi nên trở về Thủy nguyệt Sơn Trang đi, đón bọn Bành Tú Vi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử do dự :

— Cô nương thọ thương như thế này, tiểu tỳ phải ở lại đây phục thị cô nương...

Châu hược Lan mỉm cười :

— Khỏi cần, sự có mặt của ngươi tại Thủy nguyệt sơn Trang, hữu ích hơn ở đây, Đã có Lam cô nương và Dương tướng công bầu bạn với ta, cũng đủ. Đến Sơn Trang rồi, lo cố thủ, chờ lịnh ta nhé.

Ngọc tiêu tiên Tử chẳng dám nói gì hơn, đành gật đầu, nghiêng mình chào biệt, đoạn bước đi.

Châu nhược Lan gọi lại :

— Nếu Bách Độc ông đến tìm ngươi, ngươi nên tìm cách lưu lão lại Sơn Trang, hết lòng tiếp đải, sau này chúng ta sẽ nhờ lão nhiều việc lắm đấy.

Ngọc tiêu tiên Tử vâng một tiếng, rồi lên lưng hạc, hạc cất cánh bay đi.

Châu nhược Lan nhìn sang Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp, dặn :

— Hai ngươi nhớ, Đào Ngọc Bội đến đây rồi hai ngươi nên tránh nơi khác nhé.

Dương mộng Hoàn gật đầu.

Châu nhược Lan vịn vai Lam tiểu Điệp, trở vào trong cốc.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

—Châu tỷ tỷ khổ nhọc vô cùng vì ta ! Đã thọ thương như vậy, mà cũng vẫn gượng gạo tiếp Đào ngọc Bội, dù biết hắn là con người xảo trá, huy hiểm, thực tỷ tỷ

http://tieulun.hopto.org

hy sinh quá mức !

Chàng thở dài mãi.

Một lúc sau, Lam tiểu Điệp trở ra, hấp tấp thốt :

— Dương huynh ! Tôi thấy sự tình như bất lợi cho chúng ta...

Dương mộng Hoàn chú ý :

— Lam cô nương thấy sao ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Châu tỷ tỷ bình sanh không hề hạ mình chiều theo sự đòi hỏi của bất kỳ ai, mà lần nầy lại chấp thuận đề nghị của Đào ngọc Bội, như vậy là...

Dương mộng Hoàn chận lại :

— Bất đắc dĩ, biến phải quyền, dù không thích, cũng phải làm thế, có gì lạ đâu cô nương ? Tuy nhiên, chúng ta phải phòng bị.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Dương huynh có biết việc nầy chăng ?

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Việc nầy là việc gì ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Việc giữa Châu tỷ tỷ và Đào ngọc Bội ?

Dương mộng Hoàn giật mình :

— Việc giữa tỷ tỷ và Đào ngọc Bội ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Đào ngọc Bội yêu Châu tỷ tỷ từ lâu !

Dương mộng Hoàn cười nhạt :

— Hắn thì còn ai mà hắn chẳng yêu ? Đối với nữ nhân nào có sắc đẹp, hắn cũng si mê cả.

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Nhưng, cảm tình của hắn đối với Châu tỷ tỷ, rất đặc biệt.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Đặc biệt là sao ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Đối với các nữ nhân khác, hắn như con bướm vờn hoa, riêng đối với Châu tỷ tỷ, hắn có tình yêu chân thật !

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một lúc :

— Châu tỷ tỷ đã nói thế với cô nương ?

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Sao Dương huynh có ý nghĩ như vậy ? Không khi nào Châu tỷ tỷ nói gì với tôi, chẳng qua, tự tôi nhận thấy !

Dương mộng Hoàn lặng người một lúc nữa :

— Chẳng có việc gì phải lo ngại. Châu tỷ tỷ có thừa thông minh, trí tuệ, đã biết con người của Đào ngọc Bội như thế nào, hẳn tỷ tỷ cũng có cách đối phó.

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Trong vòng mười năm trở lại đây, Châu tỷ tỷ sẽ trở thành bá chủ vũ lâm, kể cả hắc bạch lưỡng đạo. Do đó tôi không muốn tỷ tỷ phải bị thương hại. Dương huynh nên hiểu ý của tôi.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Hiểu, nhưng chẳng được rõ ràng lắm.

Lam Tiểu Điệp trầm giọng :

— Dương huynh là nam nhân, làm gì hiểu được uẩn khúc của nữ nhân ?...

Dừng lại một chút, nàng tiếp :

— Năm xưa, Đào ngọc Bội và Châu tỷ tỷ có sống gần nhau một thời gian, mà Đào ngọc Bội thì luôn luôn săn đón Châu tỷ tỷ, người ta nói, ngày dài thì tình thắm, biết đâu...

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Châu tỷ tỷ là con người phi thường, dù Đào ngọc Bội có thủ đoạn gì, cũng chẳng lung lạc nổi tỷ tỷ.

Lam tiểu Điệp cũng lắc đầu :

— Mọi sự trên đời đều có thể dùng cái lý ma luận, riêng có ái tình, là lý luận phải nhượng. Con tim của con người có nhiều uẩn khúc, không tuân theo một quy luật nhất định. Những người kiên quyết nhất cũng khó tránh được

http://tieulun.hopto.org

một phút yếu lòng, cho nên chúng ta không thể không lo ngại.

Dương mộng Hoàn tặt lưỡi :

— Nhưng Châu tỷ tỷ đã quyết định rồi, chúng ta làm sao khuyên người cải biến chủ ý được ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Tôi lưu ý Dương huynh về điểm đó, chúng ta gia tâm phòng bị chứ còn làm sao hơn ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Cô nương tùy tiện bố trí, có chi cần đến tại hạ, cứ bảo cho tại hạ biết.

Lam tiểu Điệp trầm ngâm một chút :

— Tôi cố gắng làm những việc có thể làm, tùy theo sức mình !

Vừa lúc đó có hơn mấy mươi bóng người, từ xa lao vút đến, hướng về cốc khẩu.

Lam tiểu Điệp đứng lên thốt :

— Có lẽ bọn Đào ngọc Bội đến đó, tôi phải ẩn mặt.

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Ẩn mặt làm gì vô ích ? Chắc chắn là Vương hàn Sương có cho Đào ngọc Bội biết, cô nương có mặt tại đây,

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Mặc kệ ! Tôi rất ghét hắn, gặp mặt hắn nhức đầu ngay!

Nàng đứng lên, bước nhanh vào sâu trong cốc.

Đoàn người càng phút càng đến gần, Đào ngọc Bội đi đầu, theo sau là những cao thủ thuộc hạ của hắn.

Gần đến cốc khẩu, họ chậm chân lại.

Đào ngọc Bội tiến tới cách Dương mộng Hoàn độ năm sáu bước, đứng lại vòng tay chào :

— Dương huynh ! Lâu quá mới gặp nhau lại !

Dương mộng Hoàn đáp lễ :

— Ngươi là Đào ngọc Bội thật ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Thật chứ giả thế nào được, Dương huynh ! Trên thế gian này, chỉ có một Đào ngọc Bội thôi !

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Thật hay giả, ta chỉ cần suy nghiệm theo âm thinh của ngươi là hiểu ngay !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Bây giờ thì Dương huynh nghe rõ chưa ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tiểu đệ nhận ra, chính thật Đào huynh !

Đào ngọc Bội vẫn cười :

— Đáng lý Dương huynh nên nhận sớm hơn là phải.

Dương mộng Hoàn ạ một tiếng :

— Tại sao lại phải nhận sớm hơn ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Vì Châu cô nương mới tại hạ đến đây, chứ chẳng phải bỗng dưng, tại hạ tìm đến.

Dương mộng Hoàn lại ạ lên một tiếng :

— Tưởng là chuyện chi ! Tại hạ có gặp Vương hàn Sương hẳn nhiên phải biết chuyện đó.

Rồi chàng tiếp :

— Châu cô nương hiện ở trong cốc, Đào huynh cứ vào.

Đào ngọc Bội đảo mắt nhìn quanh, hỏi :

— Lam tiểu Điệp cô nương không có mặt tại đây ?

Dương mộng Hoàn đáp mơ hồ :

— Lòng sơn cốc rộng lớn, ai muốn ở nơi nào thì ở, không hẳn phải có mặt độc một chỗ nầy.

Đào ngọc Bội cười nhẹ, quay nhìn bọn cao thủ theo hắn ra lịnh :

— Các ngươi ở bên ngoài cốc khẩu, nếu ta không gọi, chẳng một ai được vào trong !

Hơn mười cao thủ vận áo đen cùng vâng một tiếng, rồi lùi ra xa, dàn thành hàng, đứng lặng.

Đào ngọc Bội day lại Dương mộng Hoàn, hỏi :

— Một mình tại hạ, chắc Dương huynh cho vào chứ ?

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn cười nhạt :

— Châu cô nương đã mời Đào huynh, thì Đào huynh cứ vào, tại hạ cần trở làm gì ?

Chàng nép mình vào vách, nhường lối cho Đào ngọc Bội.

Đào ngọc Bội vốn tính đa trá, đa nghi, sợ Lam tiều Điệp ẩn nấp đâu đó, âm toán hắn, cho nên hắn vừa đi vừa quan sát hai bên, hết sức đề phòng.

Nhưng, đi sâu vào trong cùng, hắn chẳng thấy Lam tiều Điệp.

Nơi đó, có một cây tùng rất lớn. Châu nhược Lan đang ngồi xếp bằng tròn dưới tàng tùng.

Từ lâu, Đào ngọc Bội quen tánh mở miệng là có cái ý mỉa mai, châm chít đối tượng, nhưng riêng với Châu nhược Lan, hắn một mực kính trọng, chẳng hề dám buông lời vô lễ, sỗ sàng.

Hắn vòng tay, nghiêng mình, chào :

— Mong ơn cô nương chấp thuận cho tại hạ hội kiến tại hạ hân hạnh biết bao !

Châu nhược Lan nghiêm sắc mặt :

— Đào ngọc Bội, nên tự trọng một chút.

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Xin vâng cao ý !

Rồi hắn ngồi xuống thảm cỏ, trong một khoảng cách vừa phải.

Châu nhược Lan đưa ánh mắt nghiêm lạnh nhìn hắn :

— Ngươi muốn gặp ta để làm gì ?

Đào ngọc Bội bình tĩnh đáp :

— Thảo luận với cô nương về đại cuộc giang hồ.

Chừng như hắn chờ Châu nhược Lan chận hỏi, nên cố ý dừng lại.

Ngờ đâu, Châu nhược Lan không nói tiếng gì.

Bắt buộc, hắn phải tiếp :

— Cứ theo tình hình vũ lâm ngày nay, tại hạ thấy chỉ có mỗi một mình cô nương và tại hạ là có thể lãnh đạo giang hồ mà thôi...

Châu nhược Lan cười nhẹ :

— Ngươi quá khen tặng ta !

Đào ngọc Bội cười tươi :

— Nhưng, hai con hổ tranh dấu, phải có một thương vong vô luận phần rủi ro về ai, cái rủi ro đó sẽ lôi cuốn bao nhiêu người cùng hy sinh với chúng ta !

Châu nhược Lan lạnh lùng :

— Ngươi tự phụ quá !

Đào ngọc Bội cười ha hả :

— Tại hạ có quyền tự phụ chứ, cô nương ? Giả sử trên thế gian nầy, chẳng có cô nương, thì có phải tại hạ hoành hành nhất thế chăng ?

Rồi hắn trầm giọng tiếp nối :

— Bất ngờ bọn hòa thượng Thiên Trúc bỗng dưng kéo đến, toan đại náo vũ lâm Trung Nguyên, khí thế chúng rất mạnh. Dù cô nương, dù tại hạ, nếu đơn phương, chẳng ai chế ngự bọn ngoại bang đó nổi, bằng liên thủ thì chúng ta cầm chắc thắng lợi trong tay. Thắng được chúng, là trừ mối đại họa cho toàn thể.

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Kẻ nào câu dẫn bọn hòa thượng Thiên Trúc vào Trung Nguyên ?

Đào ngọc Bội tránh né :

— Cái thế đã thành rồi, cô nương oán trách cũng vô ích.

Châu nhược Lan gằn từng tiếng :

— Nhưng ta muốn biết rõ, có phải là ngươi chăng ?

Đào ngọc Bội cười trơ trẽn :

— Phải đó, cô nương. Sở dĩ tại hạ làm thế, là vì cô nương

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Ngươi giảo quyệt phi thường, đã câu dẫn bọn ngoại bang vào Trung nguyên, rồi lại đổ là vì ta ! Nghe buồn cười

http://tieulun.hopto.org

quá, Đào ngọc Bội ạ !

Đào ngọc Bội không nao núng :

— Tại hạ nói lên những lời phát xuất do chí thành, nếu cô nương chịu nghe tại hạ giải thích, hẳn cô nương minh bạch.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Ngươi thử nói ta nghe xem !

Đào ngọc Bội nghiêm sắc mặt :

— Tuy cô nương đánh gảy một chân của tại hạ, khiến tại hạ mang tật suốt đời, song tại hạ chẳng hề oán hận cô nương

Châu nhược Lan cười lạnh :

— Vậy thì ta nên cám kích ngươi mới phải !

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Làm gì có việc đó, cô nương ! Tuy nhiên, cô nương biểu cho tại hạ, thà tại hạ phụ người, chứ chẳng hề chấp nhận người phụ tại hạ. Chủ trương đó, bao gồm tất cả mọi người, trừ cô nương.

Châu nhược Lan hỏi :

— Tại sao ta được hưởng ngoại lệ ?

Đào ngọc Bội đáp gấp:

— Vì tại hạ không muốn cô nương bị tổn thương...

Châu nhược Lan rùn vai :

— Bởi không muốn ta bị tổn thương, ngươi câu dẫn bọn người Thiên Trúc đến đây, ám toán ta !

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Cô nương lầm !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Ta lầm như thế nào ?

Đào ngọc Bội giải thích :

— Chủ tâm của tại hạ, là dồn cô nương vào cảnh tấn thối lưỡng nan, bắt buộc cô nương phải hợp tác với tại hạ. Ngờ đâu bọn chúng đi xa hơn chỗ tưởng của tại hạ, chúng ám toán cô nương, thành cô nương thọ thương trầm trọng...

Châu nhược Lan mắng thầm :

— Tên cùng gian cực ác !

Đào ngọc Bội tiếp :

— Giờ đây, điểm qua các nhân vật võ lâm, nếu cô nương không kêu gọi người tiếp trợ thì thôi, bằng có kêu gọi, thì chỉ có thể hướng về tại hạ, duy nhất tại hạ. Chỉ có tại hạ, cùng liên thủ với cô nương, là cầm chắc thắng lợi trước bọn hòa thượng Thiên Trúc. Dù chúng có kỳ công, tà thuật, e ũng chẳng đáng sợ.

Châu nhược Lan hỏi :

— Giả như ta bằng lòng hợp tác với người, thì ai là chủ sử, ai là phụ tá ?

Đào ngọc Bội không do dự :

— Tự nhiên người chỉ huy là cô nương !

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Ta không tin ngươi cam tâm khuất phục ta một cách thành thực.

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Cô nương nghi ngờ cũng phải. Nhưng, phải có điều kiện, cô nương ạ.

Châu nhược Lan cau mày :

— Điều kiện như thế nào ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Cô nương đã biết, cảm tình của tại hạ đối với cô nương như thế nào chứ ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Biết !

Đào ngọc Bội mơ màng :

— Lần thứ nhất trông thấy cô nương, tại hạ như ngây, như dại...

Hắn thở dài, tiếp :

— Nhưng, du lục đó, thực sự ra, tại hạ cũng có chút thành danh trên giang hồ, song sánh với cô nương, có khác nào [illegible]

http://tieulun.hopto.org

hề dám tỏ tình, lộ ý. Từ ngày đó, tại hạ khắc ghi hình ảnh cô nương trong tâm khảm, ngày qua rồi ngày qua, mỗi một ngày qua là niềm mơ vọng thêm lớn mạnh, thinh danh của tại hạ càng vững thì tình cảm đó càng thâm...

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Ngươi to gan ! Ngươi lỗ mãng, ngươi vô sỉ cùng cực. Chưa bao giờ có kẻ nào dám thản nhiên buông những lời như thế trước mặt ta ! Dám có thái độ trơ trẻn như vậy, hẳn ngươi có hoạch định một mưu mô gì !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Tại hạ biết, chẳng khi nào cô nương tin tại hạ !

Một giọng nói lạnh lùng đâu đây, vang lên :

— Đừng nói chi đến Châu tỷ tỷ, trên thế gian nầy, thử tìm xem có ai tin được ngươi chăng ?

X

CHƯƠNG XCII

VÀO SÂU HANG CỌP

Đào ngọc day đầu nhìn lại, thấy Lam tiểu Điệp đứng cách hắn độ năm sáu thước, thần sắc nghiêm lạnh, nơi đôi mày ẩn hiện sát khí.

Nàng đang trong tư thế sẵn sàng xuất thủ, tự ý xuất thủ chứ không cần có sự khiêu khích.

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Tại hạ nghĩ sao, nói vậy, do lòng thành mà nói, còn tin hay không tin là tùy cô nương.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Người ta không tin, ngươi còn lại làm gì, nhọc miệng người mà hầu tai người ? Trừ ra, ngươi làm một cái gì đó, biểu hiện sự thành tâm của ngươi.

Đào ngọc Bội hỏi :

— Tại hạ phải làm sao ?

Lam tiểu Điệp buông [illegible] :

— Bắt Trí Quang hòa thượng mang đến đây, buộc hắn chữa trị cho Châu tỷ tỷ.

Nàng sơ Đào ngọc Bội chưa hiểu sự tình, giải thích tiếp :

— Châu tỷ tỷ bị hắn ám toán, chỉ có hắn mới chữa trị lành. Phần hắn cũng bị Châu tỷ tỷ đánh trúng nặng lắm.

Đào ngọc Bội dặng hắng một tiếng :

— Một mình tại hạ đi thôi à ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Nếu ngươi muốn, ta sẽ cùng đi với ngươi !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Được rồi. Nếu tại hạ không đáp ứng, thì cô nương sẽ cho là tại hạ không thành tâm.

Châu nhược Lan ngăn lại :

— Bọn hòa thượng Thiên Trúc đông người, mạnh thế, các ngươi mạo hiểm làm chi ?

Đào ngọc Bội thốt :

— Tại hạ có mang theo một số cao thủ, nhưng trong việc nầy, không thể dùng đến chúng được.

Lam tiểu Điệp khoát tay :

— Đừng giải thích gì cả, người càng giải thích, càng lúng túng, buồn cười lắm.

Châu nhược Lan nhìn Đào ngọc Bội và Lam tiểu Điệp, toan nói gì đó, lại thôi.

Đào ngọc Bội đứng lên, nhìn sang Lam tiểu Điệp :

— Cô nương định chừng nào mình khởi hành ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Canh hai, đêm nay.

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Được. Tại hạ sẽ dẫn theo mấy cao thủ hữu dụng, đến cốc khẩu trong giờ đó.

Lam tiểu Điệp thốt :

— Ngươi đến là mình khởi hành ngay.

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội lại gật đầu, rồi cáo từ, quay mình bước đi.

Châu nhược Lan vụt hỏi :

— Đào ngọc Bội ! Thương thế của ngươi ra sao ?

Đào ngọc Bội day lại, mỉm cười :

— Chữa trị khỏi rồi, cô nương. Đa tạ cô nương có ý tốt hỏi đến.

Đào ngọc Bội đi rồi, Lam tiểu Điệp thốt :

Đào ngọc Bội thọ thương nặng lắm, thế mà hắn mau bình phục như vậy, thật là khó hiểu !

Châu nhược Lan gật đầu :

— Chính ta cũng lấy làm lạ. Nhưng xem ra, hắn chẳng nói ngoa đâu, có thể là hắn bình phục thực sự đấy.

Lam tiểu Điệp lạnh lùng :

— Tôi hy vọng đêm nay, cả hắn lẫn hòa thượng Thiên Trúc đồng quy ư tận

Châu nhược Lan cau mày :

— Đừng có ý tưởng đó, Tiểu Điệp. Ngươi mong như vậy, là ngươi chẳng hiểu rõ con người của hắn. Phải biết, hắn thâm hiểm vô cùng, làm việc gì cũng nắm cái lợi, có nắm cái lợi trong tay, hắn mới chịu làm.

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Hắn có tâm cơ, dễ thường tiểu muội lại ngu xuẩn sao ?

Châu nhược Lan nhìn nàng, như chẳng hiểu nàng muốn nói gì...

Lam tiểu Điệp tiếp :

— Hắn tưởng, hắn nói như vậy, là chúng ta tin ngay, và tin hắn thì chúng ta không phòng bị !

Châu nhược Lan thức tỉnh nàng :

— Đừng bao giờ tin tưởng là mình có cao kiến hơn người, tin tưởng như vậy là tự đắc, mà tự đắc thì dễ mắc mưu lắm. Phàm làm việc gì, tính toán và làm, là một việc, còn kết quả là một việc khác. Muốn nắm phần chắc, phải đi từ cái bại đến cái thành, chứ khởi đầu bằng cái thành, là cuối cùng vở phải cái bại đấy.

Lam tiểu Điệp cương quyết :

— Dù sao thì sao, có cơ hội là tiểu muội lợi dụng cơ hội ngay thành hay bại, mặc cho tương lai. Phải đánh những canh bạc trong đó mình nắm nhiều yếu tố thuận lợi.

Vừa lúc đó, Dương mộng Hoàn bước vào.

Châu nhược Lan hỏi :

Đào ngọc Bội đã đi rồi ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Hắn đi rồi. Hắn cho tiểu đệ biết là vào canh một đêm nay, hắn sẽ trở lại đây để cùng đi với Lam cô nương, cướp lão Trí Quang. Hắn hỏi tiểu đệ, có dám cùng đi với hắn chăng.

Lam tiểu Điệp chú ý :

— Rồi Dương huynh đáp như thế nào ?

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Lúc đó, tại hạ chưa quyết định, nên mơ hồ đáp lời hắn, để còn hỏi lại ý kiến Châu tỷ tỷ.

Đoan, chàng hỏi :

— Đào ngọc Bội đến đây, đã nói gì ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Hắn muốn giúp chúng ta cướp xác Trí Quang hòa thượng.

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Tại hạ không tin Đào ngọc Bội đối tốt với chúng ta như vậy.

Lam tiểu Điệp thốt :

Thoạt đầu, tôi không tin, nhưng nếu thì nửa ngờ, nửa tin.

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Tại sao ?

http://tieulun.hopto.org

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Tôi nhận thấy, hắn luôn luôn có tình ý sâu xa với Châu tỷ tỷ, với tình ý đó, hắn hắn không thực hiện một gian mưu nào...

Dương mộng Hoàn sửng sờ, ngây người một lúc.

Châu nhược Lan nhắm mắt dưỡng thần, không lưu ý đến câu chuyện giữa hai người.

Lam tiểu Điệp thở ra mấy lượt, rồi tiếp :

— Đào ngọc Bội có nói đến một việc, hắn nói đúng sự thật.

Dương mộng Hoàn hỏi gấp :

— Việc gì ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Hắn nói làm sao, tôi không nhớ rõ từng lời một, nhưng đại khái là, muốn tìm người tiếp trợ, chúng ta không thể tìm ai khác trong võ lâm, bởi chẳng ai có đủ lực lượng tiếp trợ ta. Chỉ có mỗi một mình hắn thôi. Do đó, tôi có cái ý bảo hắn cướp xác Trí Quang mang về đây, có hắn nhún tay vào, là đương nhiên hắn đối lập với bọn hòa thượng Thiên Trúc rồi. Chúng ta để mặc hắn đối phó với bọn người ngoại bang, phần chúng ta chuẩn bị đối phó với hắn sau cùng. Tuy phương pháp đó không đẹp lắm, song biến phải quyền, vả lại chúng ta chẳng còn cách nào khác.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Châu tỷ tỷ nghĩ sao về kế hoạch của cô nương ?

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Châu tỷ tỷ không muốn chúng ta mạo hiểm, song tiểu muội cương quyết quá, tỷ tỷ phải nghe theo.

Dừng lại một chút, nàng tiếp :

— Tôi không tin là Đào ngọc Bội có bản lĩnh cao hơn tôi. Điều đó, tôi có thể tìm sự chứng thực nơi cuộc chiến giữa hắn và các hòa thượng Thiên Trúc. Giả sử, thực tình hắn tài hơn tôi, thì tôi ẩn nhẫn chờ dịp khác, bằng ngược lại nhận thấy hắn kém tôi rõ rệt, thì trên con đường về tôi sẽ

thừa cơ sát hại hắn.

Dương mộng Hoàn lo lắng :

— Cô nương nên nhớ là hắn có dẫn thuộc hạ cùng theo hắn. Chúng thì đông mà cô nương đơn thân, độc lực, làm thế nào thành công được ?

Lam tiểu Điệp quả quyết :

— Chỉ cần tôi gây thương thế cho Đào ngọc Bội được thì thôi, còn bọn thuộc hạ của hắn, chẳng đáng kể.

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Nếu vậy, tại hạ xin cùng đi với cô nương, giúp cô nương một tay.

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Không cần. Tôi nghĩ, Dương huynh nên ở lại đây là phải hơn. Phải có người, chiêu cố đến Châu tỷ tỷ chứ !

Nàng đứng lên, bước đi.

Nhìn theo bóng nàng, Dương mộng Hoàn lắc đầu, thở dài, lộ vẻ u buồn ra mặt!

Lam tiểu Điệp đi khuất rồi, Châu nhược Lan tặt lưỡi :

— Liều đầu quen tánh ương ngạnh mất rồi.

Dương mộng Hoàn hấp tấp hỏi :

— Tỷ tỷ nói sao ? Tiểu Điệp không nên đi ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Một, là không nên đi, hai là, nàng không địch nổi Đào ngọc Bội.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Cho nên, tiểu đệ đề nghị, cùng đi với nàng, nhưng nàng từ chối !

Chàng dừng lại một chút, lại tiếp :

— Nghĩ ra, nàng nói cũng có lý, tiểu đệ đi rồi, thì còn ai chiếu cố tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan không nói gì, chừng như nàng cũng đồng tình về điểm đó.

Mãi một lúc lâu, nàng thốt :

— Tuy vậy, cũng chẳng sao đâu ta tự có phương cách ẩn

http://tieulun.hopto.org

thân, tự vệ, ngươi cứ đi theo nàng, bất quá ngươi nên liệu lượng sự tình, châm chước mà hành sự, cần dè dặt, cần thận, đừng để cho nàng quá buông lung mà thành thất bại đấy. Ta nghĩ, ngươi nói sao, nàng nghe làm vậy.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Tỷ tỷ đồng ý cho nàng cùng đi với Đào ngọc Bội ?

Châu nhược Lan thở dài :

— Nàng đã quyết định rồi, hơn nữa lại giao ước với Đào ngọc Bội, canh hai đêm nay, cả hai khởi hành...

Nàng lại thở dài, rồi tiếp :

— Ngươi hãy đi tìm nàng, tỏ cho nàng biết là ta bằng lòng để cho ngươi đi theo nàng.

Dương mộng Hoan gật đầu, đứng lên.

Châu nhược Lan nói với theo :

— Hiện giờ, nàng đang lo âu, tâm thần nàng rối loạn chỉ có ngươi là an ủi, khuyến khích nàng được thôi. Hãy khéo lựa lời, nung chí nàng, đừng để nàng quá quẫn trí mà mất sáng suốt.

Dương mộng Hoàn quay lại nhìn Châu nhược Lan muốn nói gì đó, lại thôi.

Chàng đi luôn đến cốc kì hầu, thấy Lam tiểu Điệp ngồi đó tay chỏi má, nhìn ra mông lung.

Chẳng rõ nàng đang nghĩ gì, xem chừng nàng ưu tư trầm trọng.

Chàng bước đến cạnh nàng, khẽ gọi :

— Lam cô nương !

Lam tiểu Điệp day đầu lại, thấy chàng, điểm phớt một nụ cười :

— Dương huynh ! Châu tỷ tỷ có nói gì với Dương huynh chăng ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tỷ tỷ bảo tại hạ đi theo cô nương...

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Rồi bỏ một mình tỷ tỷ tại đây ?

Dương mộng Hoàn tiếp :

— Tỷ tỷ bảo là có cách tự lo, chúng ta không phải ngại.

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Không ! Không thể được. Tỷ tỷ còn mang thương thế rất nặng, để người ở lại đây, chúng ta làm sao an lòng mà đi ?

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Người đã nói vậy, chúng ta phải vâng, còn biết làm sao ?

Lam tiểu Điệp đứng lên :

— Chúng ta trở vào đấy, bàn lại với tỷ tỷ xem sao.

Vào đến nơi, cả hai chẳng thấy Châu nhược Lan đâu cả, dược đội từng nơi chỗ nàng ngồi, có một mảnh giấy.

Giấy đó, nếu không do nàng lưu lại, thì do ai ?

Lam tiểu Điệp nhặt mảnh giấy, đọc :

— Đào ngọc Bội, cùng như bốn hòa thượng Thiên Trúc đều là kẻ địch của chúng ta, giờ đây, cái thế tam giác đã thành hình, bắt đầu bằng một cuộc đấu trí. Các ngươi tùy tiện sắp xếp kế hoạch, đối phó với tình hình, đừng bận bịu lo nghĩ gì về ta mà mất cơ hội và hỏi giờ quý báu.

Bên dưới, hẳng có ai ghi tên họ, nhưng bút tích thì đúng là của Châu nhược Lan.

Dương mộng Hoàn thở ra mãi một lúc, đoan thốt :

— Châu tỷ tỷ biết mình thọ thương trầm trọng vào công lực của người, người không hy vọng gì tự chữa trị được lành...

Lam tiểu Điệp trố mắt :

— Sao Dương huynh biết được ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Bằng vào thái độ của Châu tỷ tỷ [illegible] khi phát hiện [illegible] trong mảnh giấy này, [illegible] tỷ tỷ [illegible]

http://tieulun.hopto.org

phải giả vờ vô sự, gây niềm tin cho chúng ta, còn riêng phần người thì người tìm cách chữa trị thương thế, nếu người cứ ở đây thì chúng ta cũng mãi quanh quẩn bên người, phí mất thời giờ quý báo...

Lam tiều Điệp gật đầu, công nhận Dương mộng Hoàn xét đúng.

Dương mộng Hoàn nhìn quanh một lượt, hỏi :

— Chúng ta có nên lm Châu tỷ tỷ chăng ? Mang thương thế nặng như vậy, chắc người không đi xa đâu.

Lam Tiều Điệp lắc đầu :

— Biết rỏ tỷ tỷ ở gần đây, mình còn tìm làm gì nữa ? Nhân dịp nầy, mình vận công điều tức, bồi dưỡng tinh thần, chuẩn bị đêm nay đối phó với Đào ngọc Bội, theo kế hoạch đã định.

Cả hai tử ra cốc khẩu, ngồi xuống điều tức.

Đầu canh một, Đào ngọc Bội đến, mang theo tám cao thủ trong Thiên Long Bang.

Hắn nhìn Lam tiều Điệp, hỏi :

— Có nên vào gặp Châu cô nương chăng ?

Lam tiều Điệp lắc đầu :

— Không cần, Châu tỷ tỷ đang vận công chữa trị thương thế, đừng làm kinh động đến người.

Đào ngọc Bội tỏ vẻ lo lắng :

— Chắc là Châu cô nương đau đớn lắm.

Lam Tiều Điệp tiếp :

— Giả như ngươi thành tâm tiếp trợ người, thì đây là cơ hội tốt nhất, có thể cho là cơ hội duy nhất cho ngươi suốt đời đấy !

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Phàm việc gì, nếu tại hạ thích làm, dù thiên hạ phản đối, tại hạ vẫn cứ làm, còn việc gì tại hạ không thích làm, dù thiên hạ van lơn, cầu khẩn, tại hạ dẫn từ chối như thường.

Lam tiều Điệp hừ một tiếng :

— Như công việc hôm nay, ngươi thích hay không thích?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Nếu tại hạ không thích, thì chẳng tội gì phải ỳ ước mà đến đây !

Lam tiều Điệp đứng lên :

— Thế thì chúng ta đi.

Đào ngọc Bội thấy Dương mộng Hoàn cũng đứng lên theo khẽ cau mày hỏi :

— Dương huynh cũng đi nữa ?

Dương mộng Hoàn thản nhiên :

— Thế Đào huynh cho rằng tại hạ không dám đi à ?

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Trong sơn cốc, chỉ có Lam cô nương và Dương huynh nếu cả hai cùng đi thì còn ai đâu, chiếu cố Châu cô nương ?

Lam tiều Điệp gạt ngang :

— Việc đó không can gì đến ngươi mà ngươi lo. Cứ đi thôi.

Nàng bước đi liền.

Đào ngọc Bội nhường cho Dương mộng Hoàn đi trước hắn và tám tên thuộc hạ theo sau.

Từ sơn cốc đến chỗ quàng xác Trí Quang hòa thượng, bất quá chỉ có mấy dặm đường, giả dỉ đoàn người đi nhanh, nên chỉ trong khoảnh khắc là đến nơi.

Nơi đó, có hơn mấy mươi ngọn đèn chớp chớp, ánh đèn màu xanh tạo cái vẻ ảo huyền cho khung cảnh, trông phải lạnh mình.

Đèn thì nhiều, ánh sáng yếu ớt, nên cảnh cũng chẳng hiện rỏ lắm.

Đào ngọc Bội khoát tay, ra hiệu cho tám tay cao thủ của hắn dừng chân trong khoảng cách độ hai trượng, rồi hắn thấp giọng hỏi Lam tiều Điệp :

— Cô nương có định sẵn kế hoạch xuất thủ như thế nào chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Lam tiểu Diệp nhìn cỗ áo quan, trầm ngâm một chút :

— Có thể là xác của Trí Quang ở trong cỗ quan tài đó !

Dương mộng Hoàn thốt :

— Chưa biết sao mà tin được, Lam cô nương ạ. Chúng ta phải nghĩ là bọn hòa thượng Thiên Trúc canh phòng xác Trí Quang hết sức chu đáo, nhưng, tại sao bọn nầy làm việc một cách tắt trách, bỏ lửng như vậy ? Chúng chẳng sợ kẻ địch cướp xác đại quốc sư chúng sao ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Dương huynh nghi ngờ là phải. Còn một việc nầy nữa đáng nghi lắm. Đáng lý chúng phải phát giác chúng ta ngay chứ ? Tại sao chúng bất động như thế ? Chúng ta có cách chúng bao nhiêu xa dâu ?

Lam tiểu Diệp vẫn với cái tánh ngang nganh, buông gọn :

— Phát giác hay không mặc chúng, trong quan tài đó, có xác Trí Quang hay không bất cần, chúng ta đã đến dây, là phải hành sự, không thể rút về một cách vô công như vậy được.

Đào ngọc Bội hỏi :

— Cô nương muốn sao, xin cứ phân phó.

Lam tiểu Diệp thốt :

— Ba chúng ta, mỗi người đánh vào một phía, phải làm sao hạ bọn trọc quanh cỗ quan tài. Đừng khinh thường là chúng không chuẩn bị ma thất bại đấy.

Nàng day qua Đào ngọc Bội, tiếp :

— Còn tám thuộc hạ của ngươi, chúng phụ trách việc cướp quan tài, mang về sơn cốc.

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Kế hoạch của cô nương đơn giản quá, chỉ sợ chúng ta không thu thập kết quả dâu !

Lam tiểu Diệp trố mắt :

— Chứ theo ngươi thì phải làm như thế nào ?

Đào ngọc Bội trầm giọng giải thích :

— Hãy đặt giả thuyết là bọn hòa thượng hay biết chúng ta đến rồi. Đã hay biết mà chúng vẫn ngồi quanh quan tài, điềm nhiên, bất động như vậy là chúng có chuẩn bị, chúng chẳng sợ ta đột kích.

Lam tiểu Diệp hừ một tiếng :

— Rồi ngươi sợ ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

Nếu sợ thì tại hạ dại gì dẫn xác đến dây cho khổ ?

Lam tiểu Diệp gằn giọng :

— Ngươi cứ nói ý nghĩ của ngươi đi, chúng ta phải làm thế nào ?

Đào ngọc Bội vẫn cười :

— Cô nương có đếm sơ qua chúng có bao nhiêu người chăng ?

Lam tiểu Diệp lắc đầu :

— Không.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Không kể bọn ngồi quanh quan tài, cứ cho là mỗi ngọn đèn do một tên cầm, có tất cả bốn mươi chín ngọn đèn, là phải có bốn mươi chín người cầm. Cô nương thấy đó, đếm sơ qua bọn mà mình trông thấy rõ hình dáng, mặt mày, chúng cũng hơn nữa trăm người rồi, không kể những tên còn nấp trong bóng tối, nếu có, mà chắc chắn là phải có.

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Ngoài ra chúng ta còn đề phòng tà thuật của chúng. Tại hạ chắc chắn là chúng ta có bày bố một trận thế gì đó, kỳ lạ lắm, quanh quan tài. Nếu chúng khinh thường, đột kích, rất có thể bị hãm trong trận đó. Như vậy là nguy ! Nguy lớn !

Lam tiểu Diệp cười hơi to một chút :

— Ngươi cho rằng ngươi không sợ, ngươi lại chê kế hoạch của ta, vậy thì ngươi tự chủ trương, ta nhường cho ngươi đó.

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Nếu hai vị cho phép, thì tại hạ xin thi triển sở năng, ứng phó với bọn chúng. Bất quá, đầu tiên, chúng ta xem chúng biến hóa như thế nào rồi do sự biến hóa đó, sẽ định kế sách.

Hắn đưa cao tay lên, vẫy vẫy.

Tám cao thủ của hắn, cùng lướt đi.

Hắn dảo mắt một vòng, chọn hai người. Sáu người còn lại, lui về chỗ cũ.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Hắn định giở trò quỷ gì đây ? Mình phải theo dõi mới được.

Đào ngọc Bội đưa tay điểm ba lượt vào mình hai đại hán.

Dương mộng Hoàn để ý trước, nhận thấy hắn điểm vào những chỗ không thuộc hệ thống ba trăm sáu mươi lăm huyệt đạo trong cơ thể con người.

Chúng như những nơi đó là kỳ kinh, dị mạch:

Hai đại hán đứng lặng, mắt nhắm lại, trong khoảnh khắc lại mở ra. Đôi mắt mở ra, trợn tròn, thần sắc chúng biến đổi ngay, trong ánh mắt như có tia lửa bắn ra,

Đào ngọc Bội giải thích :

— Tại hạ dùng vũ công, bức tiềm lực của chúng phát huy toàn diện, giờ đây, các vị và tại hạ, cũ là cao thủ thượng thặng, cũng không cầm cự nổi với họ qua mười chiêu.

Hắn vỗ tay vào lưng chúng, bảo :

— Các ngươi đến cạnh quan tài, xem tình hình như thế nào.

Hai đại hán vâng lịnh đi liền.

Đào ngọc Bội nhìn sang Dương mộng Hoàn, thốt :

— Thủ pháp do tại hạ vừa áp dụng, có ghi trong bí Kíp Quy nguon...

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Ngươi tưởng ta chẳng thấy à ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Nghe nói cô nương thuộc làu trọn quyển Quy nguơn bí Kíp, gấp sách lại mà đọc, cũng chẳng bỏ quên một chữ. Điều đó có đúng chăng ?

Lam tiểu Điệp bỉu môi :

— Sao lại chẳng đúng ? Ngươi không tin, cứ hỏi, bất cứ ở đoạn nào, chi tiết nào, ta sẽ đọc cho nghe.

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Tại hạ không tin cô nương có đọc qua bí quyết dạy cách điểm huyệt cho con người phát huy tiềm lực, như tại hạ đã làm, và cô nương đã khoe khoang là có thấy ghi chép trong quyển Bí Kíp quý giá đó. Bởi, bí quyết ấy ghi chép nơi bìa quyển, mà bìa quyển tải được tô qua nhiều lớp giấy.

Lam tiểu Điệp hừ lạnh :

— Nói như ngươi, thế là ngươi tự hào có đọc toàn bộ quyển sách đó ?

Đào ngọc Bội thản nhiên :

Rất có thể như vậy đó, cô nương.

Lam tiểu Điệp cười mỉa :

— Biết được nhiều thì ngươi nhờ, giờ ta khuyên ngươi nên xếp qua cái quyển Bí Kíp đó đi, hãy nghĩ ngay đến lão hòa thượng Trí Quang kia. Đưa nhau đến đây, chẳng phải để khoe khoang tài học.

Đào ngọc Bội nhìn về phía trước, thốt :

— Sau khi cướp chiếc quan tài của Trí Quang rồi tại hạ sẽ cùng cô nương đàm luận lại về quyển Bí Kíp đó.

— Trong khi cả hai ngưng câu chuyện thì hai đại hán đã đến chỗ bốn hòa thượng Thiên Trúc quây quần quanh cỗ quan tài.

Lạ lùng thay, bọn hòa thượng vẫn không nhúc nhích, chúng như chúng chẳng thấy hai đại hán.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Nếu bọn hòa thượng đó không có trách nhiệm bảo vệ

http://tieulun.hopto.org

thì thế của Trí Quang, thì tại sao chúng vây quanh quan tài làm gì ? Còn như chúng có phận sự canh giữ, tại sao chúng chẳng ngăn trở hai đại hán ? Hay là cảnh đó chỉ là một cảnh nghi trang ?

Nhưng, chàng không thắc mắc lâu, bốn hòa thượng ngồi sát quan tài, bất thình lình cùng đưa tay ra, tung chưởng vào hai đại hán.

Hai đại hán cùng hét lên một tiếng, cùng dẫy bốn chưởng đón chận chưởng kình của bốn hòa thượng.

Tiếp xúc chưởng của địch rồi, hai đại hán chừng như khích nộ, cùng nhảy vọt lên cao, cùng xuất chiêu, mãnh liệt hơn nhắm hai hòa thượng công tới.

Hai hòa thượng bắt buộc phải đứng lên, xuất thủ nghinh chiến liền.

Cuộc đấu khai diễn ác liệt ngay từ phút giây đầu.

Đào ngọc Bội nhìn một chút, kêu khẽ :

— Kỳ quái ! Kỳ quái thật !

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Ngươi thấy sao mà cho rằng kỳ quái ?

Đào ngọc Bội thốt :

— Cô nương để ý xem vị trí của các hòa thượng đó là chúng giữ cương vị theo một trận đồ, nhưng lạ làm sao là trận thế chưa phát động.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

Có gì lạ đâu ? Chúng ta có đui mù gì mà chẳng thấy còn bọn chúng ta ở bên ngoài ? Còn bọn ta ở bên ngoài thì chẳng bao giờ chúng phát động trận thế. Chúng sợ bọn ta từ ngoài đánh vào, bên trong có hai đại hán đánh ra, trận thế dễ bị phá vỡ.

Đào Ngọc Bội cười lạnh :

— Cô nương nói nghe đơn giản quá !

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Ta nói không đúng à ? Thế thì tại sao ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Tại hạ không cho là cô nương nói sai, nhưng tại hạ cũng chưa biết được chúng có dụng ý gì...

Lam tiểu Điệp bĩu môi :

— Đừng giả vờ cái vẻ thần bí đó. Ta tưởng, trước mặt ta ngươi không nên tỏ ra thông minh, ngươi càng tỏ ra thông minh, ta càng thấy cái xảo trá của ngươi !

Vừa lúc đó, tại cục chiến, hai đại hán bỗng rú lên một tiếng, rồi ngã nhào.

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Tại sao chúng ngã ?

Đào ngọc Bội cũng lấy làm lạ, thầm nghĩ :

— Cả hai đang có ưu thế, sao lại ngã ?

Hắn thốt :

— Rất có thể chúng bị ám toán. Hoặc bằng ám khí hoặc bằng độc dược...

Lam tiểu Điệp giật mình, thầm nghĩ :

— Cao thủ Trung Nguyên, thường dụng độc hơn cao thủ Quan ngoại, nếu hai đại hán này trúng độc, thì kẻ hạ độc là ai ? Có cao thủ Trung thổ trong bọn hòa thượng chăng ? Hay bọn hòa thượng đó là người Trung thổ trá hình ?

X

CHƯƠNG XCIII

MỘT TRẬN KINH HỒN

Lam tiểu Điệp còn đang suy nghĩ, bỗng Đào ngọc Bội hỏi :

— Mình vào trận xem cho biết sự tình, cô nương nghĩ sao ?

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Ngươi là một gã sợ chết, mà dòi vào xem trận ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Nếu cô nương dám đi nơi nào, là tại hạ dám đi nơi đó.

Lam tiểu Điệp nhìn hắn, đôi xét, một lúc lâu, gật đầu :

— Được ! Chúng ta để Dương huynh ở ngoài, phòng tiếp ứng nếu cả hai cùng lâm nguy trong trận.

http://tieulun.hopto.org

Đào Ngọc Bội cũng gật đầu :

— Vậy càng hay. Nhưng, tại hạ xin để tỉnh cô nương điều nầy.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Có quan trọng lắm chăng ?

Đào Ngọc Bội cười nhẹ :

— Dĩ nhiên rồi ,

Lam tiểu Điệp giục :

— Cứ nói ui, ta nghe rồi hảy liện sau.

Đào Ngọc bội thốt :

— Vao trong rồi, là chúng ta đồng sanh đồng tử, cô nương cũng phải hiểu cái thế như vậy đó, cho nên chúng ta phải chiếu cố nhau...

Lam Tiểu Điệp đáp :

— Hẳn như vậy chứ !

Nàng đảo bộ, bước đi ngay.

Đào Ngọc Bội theo sau. Khi gần đến bọn hòa thượng Thiên Trúc, đột nhiên hắn lên trước, đoạn buông gọn :

— Tại hạ xin xung phong.

Lam Tiểu Điệp thầm nghĩ :

Xưa con hổ ác dấu với lang sói, kể cũng hay!

Nàng không ngăn trở hắn.

Đào Ngọc Bội ngầm vận khí, giới bị toàn thân, rồi từ từ bước tới khi đến bên cạnh hòa thượng đứng gần hắn nhất, bỗng hắn tung bắn một ngọn cước vào mình hòa thượng đó.

Hòa thượng đang ngồi, nhắm mắt, làm gì trông thấy thế công của hắn mà tránh né :

Đào Ngọc Bội nhắm dùng ngực nhà sư chắc chắn là ngọn cước đo phải trúng đích.

Nhưng ngọn cước chưa chạm y, y ngã nữa về phía hậu rồi nhân cái ngả đo, chuồi luôn ra xa, ngoài ba thước.

Đá hụt, Đào Ngọc Bội trụ ngay thân hình, không đến đổi chới với hắn rút chân về, đứng lại đó, chờ xem các hòa thượng kia phản ứng như thế nào.

Lam tiểu Điệp đã thủ sẵn hai ngọn đoản kiếm trong hai tay, đảo ánh mắt sáng ngời, nhìn quanh bọn nhà sư Thiên trúc

Hòa thượng chuồi ra sau, nằm đó luôn chẳng nhúc nhích, các sư huynh đệ của y chẳng buồn liếc mắt xem y có bị thương tích chi chăng, tất cả đều ngồi nguyên tại chỗ.

Đào ngọc Bội thầm nghĩ :

Bọn nầy làm cái trò gì kỳ thế ? Không lẻ chúng chẳng sợ chết ?

Lam tiểu Điệp báo .

— Đào ngọc Bội, xuất thủ một lượt nữa, xem sao ?

Đào ngọc Bội nhìn sang nàng, điểm nhẹ một nụ cười, rồi bước tới ba bước, vung tay tung ra một chưởng, từ bên trên giáng xuống đỉnh đầu một hòa thượng, đồng thời, hắn thốt :

— Thử xem các ngươi có sợ chết hay không ?

Câu nói của chàng vừa tuông dứt, hòa thượng đó đột nhiên đưa tay lửu lên, nghinh đon chiêu chưởng của hắn.

Đào ngọc Bội lập tức xoay bàn tay, sẻ năm ngón chụp vào cổ tay của hòa thượng, đoạn cười lạnh :

— Ngươi có sợ chet không ?

Hòa thượng trung mắt nhìn hắn, như không nghe được tiếng Trung Thổ.

Đào ngọc Bội vận thêm kình lục, bóp mạnh hơn trước, đồng thời hắn gặt tay xuống.

Một tiếng rắt vang lên, cổ tay hòa thượng gảy lìa.

Thủ pháp của hắn vừa áp dụng, là một tuyệt học của Tam Âm Thần Ni, có ghi chú trong Quy Nguơn Bí Kíp, một thủ pháp cực kỳ ác độc, vô luận là người có công phu tu vi thâm hậu đến đâu, cũng không chịu nổi đau đớn và chắc chắn là phải rú lên thê thảm.

Nhưng hòa thượng nầy chẳng tỏ lộ vẻ gì chứng tỏ là y đau đớn cả, dã không đau đớn thì y chẳng kêu rú.

Có thể là Đào ngọc Bội bẻ cổ tay, cổ tay đó chẳng phải của y, hoặc giả của y, nhưng đó là một bộ phận riêng biệt, chẳng liên quan gì với toàn cơ thể, nên chẳng gây một cảm giác nào, dù bị bẻ gẫy.

Đào ngọc Bội cau mày :

— Kiên nhẫn như ngươi, kha lắm đó !

http://tieulun.hopto.org

Hắn vận công, theo thủ pháp đó, bẻ luôn mấy nơi nữa, trên cánh tay hữu của hòa thượng.

Mặc hắn bẻ, hòa thượng vẫn giữ thần sắc bình thản như không, không tỏ vẻ gì có bị ảnh hưởng nhỏ nhặt nào cả.

Đào ngọc Bội hết sức nghi hoặc.

Chẳng riêng gì hắn, chính Lam tiểu Điệp cũng trố mắt nhìn.

Sau cùng Đào ngọc Bội buông tay ra, rồi lùi lại hai bước bảo khẻ bên tai Lam tiểu Điệp :

Chúng ta lui ra đi thôi!

Hắn lui trước.

Lam tiểu Điệp toan đưa tay ngăn hắn, nhưng lại thôi, rồi hỏi :

— Tại sao chúng ta rút lui ? Chúng không phản ứng, mặc chúng, mình cứ đến gần quan tài cướp xác Trí Quang, chẳng tiện lắm sao ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Không nên tháo thứ, cô nương. Cô nương thấy đó, con người, dù ai cũng thế, đều cấu tạo bằng da, bằng thịt, xương, tự nhiên bị thương là phải đau đớn, nhưng tại sao bọn này chẳng có cảm giác gì ? Chắc chúng có kỹ thuật chi đây, hoặc một mưu mô gì. Mình phải nghĩ lại, sắp một kế hoạch khác...

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Gặp cơ hội may như thế nầy, tại sao chúng ta bỏ qua ? Nếu ngươi nhát cứ đứng ngoài, để ta vào đó một mình!

Nàng bước đi liền.

Đào ngọc Bội lắc đầu, hướng sang Dương mộng Hoàn lúc đó cũng đã đến bên ngoài trận thế :

— Chúng ta giờ đây như người đồng thuyền, chung cảnh việc cừu oán xa xưa không còn lý do tồn tại nữa, chúng ta cần phải chiếu cố lẫn nhau. Cứ theo tại hạ nghĩ, thì bên trong hắn có trận thế kỳ dị, tuy bọn hòa thượng bất động, làm như chẳng có gì, song nếu chúng ta đến gần quan tài, thì trận thế đó phát động ngay...

Dương mộng Hoàn mỉm cười :

— Cừu oán, do Đào huynh, chứ bao giờ tại hạ có ý gì khác ! Giả như tại hạ có tâm tưởng như Đào huynh, thì Đào huynh đã táng mạng nơi tay tại hạ năm năm trước rồi !

Đào ngọc Bội cười bẻn lẻn :

— Bỏ qua việc cũ đi, Dương huynh ! Giờ đây, chúng ta phải hiệp tác, để cứu nguy cho Châu cô nương...

Hắn trầm ngâm một chút, đoạn thốt :

— Tại hạ phải vào đó, tiếp trợ Lam cô nương một tay !

Lúc đó Lam tiểu Điệp đã vượt khỏi bọn hòa thượng, đến cạnh quan tài.

Trên nắp quan tài, có ba ngọn đèn màu xanh, đèn leo lét.

Nhìn nắp quan tài, Lam tiểu Điệp như xuất thần, chưa làm gì mà cũng chẳng nói gì.

Bọn hòa thượng vẫn ngồi chung quanh, chẳng tên nào làm một cử động nhỏ.

Chúng có vẻ bình tịnh vô cùng, chẳng bao giờ gây sự, khi nào có ai chạm đến, thì chúng phản ứng, bằng không thì thôi.

Đào thức Ngọc đã vào đến cạnh Lam tiểu Điệp, hỏi :

— Trong cỗ áo quan đó, có chắc là xác Trí Quang chăng ?

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Ta chưa mở nắp, làm gì biết được ?

Đào ngọc Bội lấy làm lạ tại sao Lam tiểu Điệp quả quyết, vào đây cướp thi thể của Trí Quang, nhưng vào đến nơi rồi lại không xuất thủ.

Hắn hỏi:

— Tại sao cô nương chưa phá nắp quan tài ? Đứng mà nhìn mãi như thế nầy, nhìn rồi biết được trong đó có xác của Trí Quang chăng ?

Lam tiểu Điệp day qua hắn, dịu giọng:

— Ta muốn hỏi ngươi một việc...

Đào ngọc Bội đáp :

— Cô nương cứ nói !

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

http://tieulun.hopto.org

— Một người chết rồi, thi thể còn động đậy được chăng ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Tự nhiên là không.

Lam tiểu Điệp tiếp :

— Vừa rồi, ta thấy cỗ quan tài nhúc nhích.

Đào ngọc Bội trố mắt :

— Thật vậy ?

Lam tiểu Điệp xì một tiếng :

— Ta dối người làm gì ?

Đào ngọc Bội mơ màng :

— Chắc là do một kỹ thuật nào đó, của chúng !

Lam tiểu Điệp thốt :

— Ta không tin là có kỹ thuật, cái lão Trí Quang ấy chưa chết, dù lão có nói là sẽ sống lại sau bảy hôm. Thực sự thì lão già vờ chết thôi !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Cô nương tự hào là thông minh, sao còn mù mờ như thế ? Làm gì có việc chết rồi sống lại ? Chẳng qua, trong vòng bảy hôm đó, lão không chết thôi dù lão bất động, lão nín thở. Kỹ thuật của chúng là chết giả đó !

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Người đề phòng chúng tấn công nhé, ta mở nắp áo quan ra xem !

Đào ngọc Bội ngăn lại :

— Khoan cô nương !

Hắn rút Kim Hoàn Kiếm nơi lưng, thủ sẵn, tiếp :

Lưu ý, cô nương !

Chính hắn ra tay trước, hắn đâm Kim Hoàn Kiếm vào quan tài.

Lam tiểu Điệp ngưng thần, giới bị, quắc mắt nhìn chung quanh, sẵn sàng xuất thủ, nếu bọn hòa thượng phản ứng.

Nhưng, chúng vẫn bất động như thường.

Đâm kiếm vào quan tài, Đào ngọc Bội không rút ra được như có một lớp lực, giữ thường giữ chặt thanh kiếm lại cho.

Hắn cố vận nội công, xoay trở cánh tay, [illegible] kiếm vẫn dính cứng vào áo quan.

Dù gặp sự bất thường như vậy, Đào ngọc Bội [illegible] vẻ thản nhiên chẳng hề biến đổi thần sắc. Hắn nắm chặt chuôi kiếm, gọi Lam tiểu Điệp :

— Cô nương ! Chẳng những Trí Quang không chết, mà lão còn tỉnh trí như thường, lão đang ngồi trong cỗ áo quan đây !

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Sao người biết ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Tại hạ cảm thấy có một bàn tay nắm cứng lưỡi kiếm của tại hạ, dù lại rút mạnh, bàn tay đó không buông.

Lam tiểu Điệp thấp giọng :

— Người có muốn ta tiếp trợ một tay chăng ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Khỏi cần !

Hắn bước tới, gần cỗ quan tài hơn, vận công lực vào bàn tay tả, đánh một chưởng vào nắp quan tài.

Hắn quyết dùng chưởng lực đó đánh thấu qua áo quan, vào tận người bên trong, làm chấn động cơ thể của người đó.

Chưởng lực vút đi, đập vào áo quan, kêu bùn bụt, ba ngọn đèn chao chao một chút, không tắt.

Kỳ quái ! Chưởng lực của Đào ngọc Bội nào phải tầm thường ? Vậy mà không làm tắt nổi ba ngọn đèn leo lét.

Nhưng, hắn không chịu kém, đồng với tay tả, hắn vùng mạnh cánh tay hữu, ngoáy thanh kiếm Kim Hoàn, cố gắng hất nắp áo quan qua một bên.

Không rõ do công lực của hắn, hay do ý muốn của người bên trong quan tài, nắp áo quan trịch qua một bên, rồi rơi xuống.

Lam tiểu Điệp sợ Đào ngọc Bội đâm chết người trong áo quan, nếu đúng là Trí Quang thì còn ai cứu chữa Châu nhược Lan ?

Nàng hấp tấp hỏi :

— Có phải là Trí Quang trong đó chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Chưa thể biết được !

Lam tiểu Điệp nóng nảy :

— Sao ngươi không nhìn ?

Đào ngọc Bội phóng mình lên cao một chút, nhìn vào.

Trong áo quan, tối đen như mực, hắn chẳng thấy gì cả.

Đột nhiên, từ trong vũng tối đó, một bàn tay quái dị ló ra, chụp vào cổ Đào ngọc Bội.

Bàn tay chụp rất nhanh, dù Đào ngọc Bội có võ công cao cũng không phương tránh kịp.

Lam tiểu Điệp thấy trong quan tài, còn một bàn tay nữa bàn tay sau này nắm chặt tay Đào ngọc Bội.

Dĩ nhiên, Đào ngọc Bội phải phản ứng, hắn vung bàn tay còn lại, quạt qua một chưởng.

Trong tâm tư của Lam tiểu Điệp, một ý niệm vừa lóe lên song không thể hành động theo ý niệm đó được.

Nàng cho là một cơ hội duy nhất, nếu nàng xuất thủ thì có thể giết luôn Đào ngọc Bội lẫn người trong áo quan.

Nhưng nếu người trong quan tài, lại là Trí Quang, nàng giết lão thì còn ai chữa trị cho Châu nhược Lan ?

Không thực hiện ý niệm đó, nàng phải giải cứu Đào ngọc Bội.

Nàng đảo bộ lướt tới, vung đoản kiếm chém xuống bàn tay chụp nơi cổ Đào ngọc Bội.

Ánh thép chớp lên, máu vọng theo liền, bàn tay chụp cổ Đào ngọc Bội bị tiện lìa nơi khuỷu.

Lam tiểu Điệp nghi ngờ người trong quan tài chẳng phải là Trí Quang, mà là một hòa thượng Thiên Trúc nào đó, có võ công cao, nếu nàng chém như vậy, hắn người đó phải buông cổ Đào ngọc Bội, rụt tay về.

Nhưng, lạ làm sao, y không rụt tay, cứ để cho nàng chém đứt.

Đào ngọc Bội thoát khỏi sự kềm tỏa của đối phương

tay hữu rút Kim hoàn Kiếm, tay tả vùng khỏi bàn tay quái dị, lùi lại một bước, day qua Lam tiểu Điệp tạ ơn cứu nguy.

Nàng nhân dịp nầy, dùng lời hòa dịu lung lạc hắn :

— Ngươi có bị thương chăng ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Nếu có nương cứu chậm một chút, chắc chắn tại hạ thọ thương !

Trong khi cả hai đối đáp vắng tắt mấy câu, bọn hòa thượng ngồi quanh quan tài đã nhúc nhích, thay đổi bộ vị.

Đồng thời, ngọn đèn xanh treo cao, cũng tắt luôn.

Đào ngọc Bội thở dài :

— Đúng như tại hạ dự đoán. Có kỳ trận ! Và chúng ta bị hãm trong trận rồi.

Trận thế, lập ra do kỳ thuật, tức nhiên không dùng võ công làm chủ lực, nên Lam tiểu Điệp và Đào ngọc Bội phải lo ngại.

Đào ngọc Bội đề nghị :

— Chúng ta nên đứng sát bên nhau để dễ bề tiếp ứng lẫn nhau.

Rồi hắn di động đến gần Lam tiểu Điệp, dâu lưng sát lưng nàng, hắn làm động tác do, như có phần nao cố ý.

Lam tiểu Điệp mắng thầm :

— Ác tặc định lợi dụng cơ hội chạm vào mình ta đây, đáng hận thật !

Nhưng, ngoài mặt, nàng giữ vẻ thản nhiên, gật đầu :

— Phải đó !

Bỗng, một tràng cười lanh lảnh vang lên, tiếp theo một câu nói lạnh lùng không kém :

— Các ngươi đã bị hãm trong Đại Trận Kinh Hồn, nếu muốn được an toàn, hãy chui vào áo quan kia!

Vì ngọn đèn treo đã tắt, không gian tối đen, cả hai không nhìn thấy bốn hòa thượng quanh quan tài lúc đó đang làm gì.

Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

— Chẳng rõ Dương mộng Hoàn đã vào trận, hay còn đứng bên ngoài ?

http://tieulun.hopto.org

Nàng lo lắng cho chàng, nhưng không gọi, sợ Đào ngọc Bội nghi ngờ. Nàng hỏi hắn :

— Chúng bảo mình vào áo quan ẩn nấp, thế là có dụng ý gì ?

Đào ngọc Bội không đáp câu nàng hỏi, lại nhít sát vào mình nàng hơn, rồi thấp giọng thốt :

— Nếu trong trường hợp này, chúng ta cùng chết tại đây, người khác sẽ cho chúng ta là đôi uyên ương cộng đồng sanh tử !

Lam tiểu Điệp mắng thầm :

— Hắn toan giở trò nhảm nhở với ta hẳn ! Đúng là một con người k à ố !

Lòng thì giận, mà miệng thì vẫn dịu như thường :

— Ta chưa muốn chết, không chết thì chưa thành uyên ương được.

Đào ngọc Bội lảng sang chuyện khác :

— Chúng chỉ dùng tà thuật đ ối với mình, chắc chẳng có ác ý gì ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Chú g không chịu động thủ, là cố ý lừa mình đến gần quan tài đấy !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Đúng vậy !

Lam tiểu Điệp lại hỏi t

— Hòa thượng trong cỗ áo quan, chụp trúng người, bị ta chém đứt bàn tay, tại sao y chẳng kêu rên tiếng nào ?

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Tại hạ nghĩ đến một việc...

Lam tiểu Điệp nghĩ thầm :

— Lúc này, ta cần dùng hắn, phải làm mọi cách lung lạc hắn mới được.

Nàng nhẫn nhịn hỏi :

— Việc gì ?

Hắn tiếp :

— Trong cá Tập giấy bồi bìa của quyển Quy nguyên Bí Kíp có một đoạn nói về vũ công Thiên Trúc.

Lam tiểu Điệp chú ý :

— Có đoạn nào đề cập đến Trấn Kinh Hồn nầy chăng ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Không. Tại hạ chỉ thấy một đoạn nói về vũ công kỳ bí của Thiên Trúc, chẳng giống thuật Du Da, mà cũng khác biệt với vũ học Trung Nguyên.

Lam tiểu Điệp trố mắt :

— Vậy là môn vũ công gì ?

Đào ngọc Bội trầm ngâm một chút :

— Môn công đó chuyên hủy diệt tứ chi, cơ thể con người...

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Người nào luyện được môn công đó, dù thọ thương chẳng nhẹ đau đớn.

Lam tiểu Điệp ặ 'ên một tiếng :

— Thế à ! Vì vậy chúng ta đã đánh trọng thương mấy tên, chẳng tên nào kêu rên cả.

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Nào chỉ có t ế thôi đâu ? Tại hạ sợ còn nhiều sự kỳ bí khác nữa !

Lam tiểu Điệp lại lo nghĩ đến Dương mộng Hoàn, nếu chàng cũng bị hãm trong trận như này, thì làm sao ? Không thể để cho chàng một mình được, nàng phải tìm chàng, gom nhau lại một chỗ.

Nàng viện lý do, gọi Đào ngọc Bội :

— Chúng ta chỉ có ai người, mà chúng thì đông, sự chênh lệch quá rõ, ta tưởng nên gọi Dương mộng Hoàn vào đây với chúng ta, hiệp sức phá trận này.

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Rất tiếc lam. Trận thế đã thành hình, nhưng chưa phát động thôi. Nếu chúng ta xung phá, chạy ra ngoài, tất toàn trận dao động, lúc đó chúng ta làm sao xoay trở được.

Lam tiểu Điệp cười lạnh :

— Ngươi nói dễ nghe quá ! Giả như ta có tâm hại, chắc ngươi cũng lờ luôn mà không giải cứu !

Đào ngọc Bội lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Cô nương khác. Dương mộng Hoàn khác :

Lam tiểu Điệp xì một tiếng :

— Trừ nam và nữ ra, khác ở chỗ nào?

Đào ngọc Bội bật cười khúc khít :

— Tại hạ cứu Dương mộng Hoàn, có khác nào cứu một kẻ địch ? Mà trên tình trường hay trên chiến trường, hắn cũng là địch nhân của tại hạ ! Có ai cứu nạn một kẻ địch chăng ?

Lam tiểu Điệp gằn giọng :

— Ngươi cố ý không cứu Dương huynh :

Đào ngọc Bội thản nhiên :

Cô nương bức bách quá, tại hạ phải thừa nhận !

Lam tiểu Điệp cười nhạt :

— Được rồi, vậy ngươi cứ đứng đây !

Đào ngọc Bội thốt :

— Một mình cô nương, làm sao ra khỏi trận nổi ?

Nàng vờ nũng nịu :

— Nổi hay không, mặc ta, ta không mượn ngươi lo vay !

Nàng vừa bước ra phía ngoài, vừa hỏi :

— Dương ca ca ! Dương ca ca ở tại đâu ?

Đào ngọc Bội dảo mắt nhìn quanh, cao giọng quát :

— Đứng lại !

Lam tiểu Điệp đã phòng bị hắn ám toán, nghe gọi, dừng chân lại ngay rồi quay mình hỏi :

— Ngươi muốn gì ?

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Có thể là Dương mộng Hoàn bị hại rồi, trong tình cảnh này, cô nương nên hiệp tác với tại hạ là có lợi hơn.

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Hiệp tác thì được, song ai phải nghe lời ai ?

Đào ngọc Bội đáp gấp :

— Tự nhiên cô nương phải tuân lời tại hạ.

Lam tiểu Điệp bĩu môi :

— Tại sao ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Về võ công, tại hạ không kém cô nương, về cơ trí, tại hạ hơn cô nương nhiều...

Lam tiểu Điệp cười mỉa :

— Chưa chắc đâu, Đào ngọc Bội !

Đào ngọc Bội tiếp :

— Còn điều này nữa, cô nương đừng quên, chúng ta đến đây, không ngoài mục đích giúp Châu tỷ tỷ của cô nương...

Lam tiểu Điệp chưa nói gì, một giọng nói lạnh lùng vọng đến :

— Đại Trận Kinh Hồn sẽ được phát động trong phút giây nếu các ngươi không vào gặp trong quan tài, thì mạc mạng đây !

Lam tiểu Điệp cao giọng hỏi :

— Song phương là thù địch, tại sao các ngươi lại tận tình chỉ rõ điều lợi điều hại cho ta như thế ?

Giọng nói đó lại vang lên :

— Đại quốc sư tung phân phó chúng ta, tuyệt đối, không được làm gì hại đến thuộc hạ của Châu cô nương, cũng như cá nhân của Lam cô nương. Tuy nhiên, cái giá nào theo cô nương đó, hắn đã chết rồi !

Lam tiểu Điệp kinh hãi :

— Ngươi nói ai ?

Người nào đó, đáp :

— Chẳng những một gã đó thôi, mà tất cả những kẻ theo cô nương, hoặc chết hoặc thọ thương nặng, giờ đây chỉ còn hai người. Ta tưởng cô nương nên nghe lời mà vào áo quan đi, nếu trận thế phát động rồi, thì cầm như vô cứu. Đù đại quốc sư phân phó như vậy, ta cũng chẳng biết làm sao hơn !

Đào ngọc Bội giục :

— Chúng ta đến gần quan tài đi, cô nương. Hắn nói có vẻ thành thật đấy, chúng ta không thể không tin.

Nghe nói Dương mộng Hoàn hoặc bị thương, hoặc bị cầm, nàng hết sức bối rối nhưng biết làm sao hơn, thầm nghĩ :

Trong tình cảnh này, mình trở mặt với hắn chắc chắn là

http://tieulun.hopto.org

không có lợi rồi. Tốt hơn, nên vờ chiều theo ý hắn, sau đó mình tùy cơ ứng phó.

Nàng lùi lại một bước, rồi một bước, theo Đào ngọc Bội đến gần quan tài.

Người nào đó, lại thốt :

Vào quan tài đi. Đừng chần chờ nữa !

Đào ngọc Bội dáo dác nhìn quanh, cao giọng hỏi :

— Cát hạ là ai ? Sao không xuất hiện, hội kiến với bọn này ?

Hắn hỏi liên tiếp mấy lượt, chẳng có ai hồi đáp cả.

Hắn cười khổ, lẩm nhẩm :

— Người nào đó, chẳng chịu đối thoại với nam nhân !

Lam tiểu Điệp nhìn vào quan tài, thấy trống rỗng, chẳng có một người nào, hết sức kỳ quái, hỏi :

— Rõ ràng trong quan tài có người, và người đó bị ta ta chém đứt bàn tay, sao bây giờ chẳng thấy ai hết ?

Đào ngọc Bội thốt :

— Chúng ta bị chúng dụ dẫn đó, cô nương. Trong cỗ quan tài, hẳn có cơ quan, thế mà Đào ngọc Bội này lại chẳng nghĩ ra điều đó !

Cả hai nhìn vào quan tài một lúc, Đào ngọc Bội thốt :

— Lam cô nương nghĩ kỹ đi, trong tình cảnh này, chúng ta, hiệp nhau lại, là có hy vọng giải thoát, chia rẻ nhau, thì cầm như mình tự diệt đấy !

Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

— Hắn nói đúng. Dương huynh sống chết ra sao, ta chưa được rõ, Châu tỷ tỷ lại thọ thương nặng, chờ được chữa trị, còn ta thì bị hãm trong trận này, chưa biết được sẽ ra sao, t nhận thấy, tạm thời hiệp tác với hắn, để cứu vãn tình hình kể ra cũng nên lắm !

Nàng đáp :

— Trước khi thoát khỏi trận thế, chúng ta nên bỏ qua những thành kiến giữa nhau, thành thực hiệp tác...

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Vậy là hay nhất. Song chẳng rõ cô nương nghĩ như thế nào ?

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Ta chẳng có ý kiến gì cả, người nghĩ sao [illegible] biết.

Đào ngọc Bội thở một hơi dài :

— Tại hạ muốn thực nghiệm xem, trận thế Kinh Hồn này có điểm gì làm cho chúng ta kinh hồn !

Lam tiểu Điệp đáp :

— Ta đồng ý, nhưng phải làm sao để thực nghiệm ?

Đào ngọc Bội nhìn quanh một lượt, chẳng thấy một bóng người thấp thoáng, lẩm nhẩm :

— Tại hạ có cảm tưởng...

Lam tiểu Điệp hỏi gấp :

— Ngươi thấy sao ?

Đào ngọc Bội thốt :

— Bên dưới quan tài, hẳn có người, và chính người đó chủ trì trận thế !

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Rồi chúng ta làm sao ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Hạ kẻ chủ sử trước, xem chúng phản ứng như thế nào. Cô nương hãy lưu tâm, đề phòng chúng ám toán tại hạ !

Hắn đặt tay tả lên cổ áo quan, ngầm vận công lực, bất thình lình đẩy mạnh tới.

Quan tài chuyển động liền.

Lam tiểu Điệp nhận thấy, bên dưới quan tài, chỉ có một lớp cát, ngoài ra chẳng có gì lạ.

Đào ngọc Bội ngẩn ngơ một lúc, bỗng thốt :

— Chúng ta mắc kế hoãn binh của chúng rồi, hãy lùi lại nhanh !

Vừa lúc đó, ánh lửa chớp chớp lên, nhưng chỉ là ánh đèn mấy ngọn đèn xanh đã tắt, giờ cháy lại như thường.

Lam tiểu Điệp thấp giọng hỏi :

— Còn người trong quan tài đâu ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Nhân lúc đèn tắt, hắn chuồn đi, chúng ta cứ tưởng quan tài có người, thành hoan phí thời gian và công lực vô ích !

http://tieulun.hopto.org

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Chúng ta kém sáng suốt quá !

Vừa lúc đó, có vô số bóng người hiện ra, cùng đi về phía cả hai đang đứng.

Những người đó, tay tả cầm một ngọn đèn xanh, tay hữu nắm lại, chẳng rõ trong nắm tay có vật gì, tóc bỏ xõa, một chiếc niềng màu vàng vòng quanh đầu, kèm mớ tóc, vận áo ngủ sắc, gương mặt nghiêm lạnh.

Trong đêm, dưới bóng đèn mờ mờ, chúng hiện ra như đàn quỷ từ Uổng Tử Thành thoát ngục, lên trần gian.

Lam tiểu Điệp giựt mình, rung rung giọng hỏi Đào ngọc Bội :

— Chúng làm gì thế ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Ban đêm, xõa tóc, cầm đèn xanh, là cốt tạo cái áo huyền cho không cảnh thêm rùng rợn. Cô nương hãy chú ý đến nắm tay hữu của chúng, hẳn trong nắm tay đó có loại âm khí tuyệt độc !

Lam tiểu Điệp không còn sợ hãi nữa, vung cánh tay hữu lên, một đạo hàn quang từ tay nàng bay đi, hướng thẳng đến một đại hán cầm đèn.

Đào ngọc Bội tiến lên, chụp bàn tay của đại hán đó.

Đoản kiếm của Lam tiểu Điệp vút vào ngực đại hán, nhưng thay vì xuyên thẳng ngực hắn, lại phát lên tiếng cốp, rồi bật trở về.

Thì ra, đại hán có mang hộ tâm cảnh.

Đào ngọc Bội đưa tay chụp tay đại hán, đại hán vội lấy ngọn đèn xanh nơi tay tả đưa tay tả ra, đón bàn tay của Đào ngọc Bội.

Đồng thời, y tung vật trong bàn tay hữu ra, một ngọn lửa màu lam bừng cháy lên, lan rộng mấy thước.

Đào ngọc Bội kinh hải, rút tay về, nhưng chậm một giây, lửa bén qua ống tay áo hắn.

Lam tiểu Điệp kêu lên .

— Dập tắt lửa mau đi, lửa có độc !

Đào ngọc Bội rút nhanh Kim Hoàn Kiếm, khoa một vòng,

cánh tay quét tròn, tay áo phất mạnh, lửa tắt liền.

Lam tiểu Điệp thốt :

— Ngọn đèn xanh của chúng cũng có tác dụng riêng biệt, ngoài cái việc chiếu sáng !

Cánh tay của Đào ngọc Bội bị lửa táp, chỗ đó xanh xanh tím tím. Hắn lắc đầu thầm nghĩ :

— Lửa độc thật ! Ta đã vận khí phòng ngừa, vẫn không tránh khỏi !

Cùng lúc đó, những đại hán vây quanh cả hai cùng tung lửa ra. Nhưng, chúng chỉ ở ngoài xa, không một tên nào xáp vào gần, chừng như chúng chỉ cần giữ cho cả hai không chạy đi, chứ chẳng bắt làm gì.

Giọng nói của người nào trước đó, lại vọng đến :

— Đại quốc sư từng phân phó dùng làm gì hại đến cô nương, nhờ vậy mà hai vị được bình an đến bây giờ đó. Nếu hai vị ngoan cố xung phá trận thế để thoát đi, thì buộc lòng ta phải ra lịnh hạ độc thủ đấy.

Lam tiểu Điệp day qua Đào ngọc Bội :

— Ngươi nghĩ sao ? Chúng ta phá nổi trận mà ra chăng ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Hy vọng mỏng manh lắm.

Lam tiểu Điệp hấp tấp hỏi tiếp :

— Rồi chúng ta làm sao đây ?

Đào ngọc Bội thở dài :

— Còn biết làm sao hơn ? Đành dừng đây, chờ cơ hội chứ biết làm gì bây giờ ?

Lam tiểu Điệp hừ lạnh :

— Khoanh tay chờ chết ?

Đào ngọc Bội cười khổ :

— Bình sanh, tại hạ làm gì cũng có dẫn do cân nhắc kỹ lưỡng, chẳng hề liều lĩnh. Chúng không có ý giết chúng ta tức khắc, thì tại sao chúng ta không lợi dụng thời gian ngắn đó, để tìm biện pháp thoát thân hơn là phải liều xung phá trận ?

Đoạn hắn ung dung ngồi xuống tại chỗ.

Lam tiểu Điệp đành ngồi theo hắn.

http://tieulun.hopto.org

Lửa vẫn cháy chung quanh cả hai, nhưng Đào ngọc Bội không hề nao núng, trái lại hắn càng ung dung hơn.

Hắn hỏi Lam tiểu Điệp :

— Cô nương !

Lam Tiểu Điệp hỏi :

— Việc gì ?

Đào ngọc Bội tiếp :

— Tại hạ tin rằng tại hạ chẳng kém tài trí đối với bất cứ ai, song có một việc, tại hạ không được minh bạch lắm...

Lam tiểu Điệp sốt ruột :

— Mà việc gì chứ ?

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Tại hạ cùng Dương mộng Hoàn...

Lam tiểu Điệp cau mày :

— Ngươi cùng Dương mộng Hoàn làm sao ?

Đào ngọc Bội hắn học :

— Đối với Dương mộng Hoàn, tại hạ không kém tài trí, dung mạo, thế tại sao cô nương và Châu cô nương một mực ỏ kỳ tại hạ ?

X

CHƯƠNG XCIV

TRÍ TÂM ĐẠI SƯ

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Ngươi nhất định muốn biết điều đó ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Mang niềm thắc mắc đó, từ lâu, tại hạ chẳng ngon bữa ngủ không thẳng giấc, ngày đêm tìm một giải đáp...

Rồi hắn thở dài, tiếp :

— Cứ phải chi, tại hạ kém hắn ở một khía cạnh nào, thì tại hạ cam lòng !

Lam tiểu Điệp suy nghĩ tìm một giải thích khả dĩ hi lộng hắn một phen.

Vì bận suy nghĩ, nàng không đáp lời hắn ngay. Hắn nhìn nàng, thấy nàng trầm tư, lấy làm lạ, tự hỏi nàng đang nghĩ gì.

Hắn lại tiếp :

— Lam cô nương có biết chăng, bình sanh tại hạ mọi mãn nguyện trong bất cứ trường nào, trừ trên tình trường. Tại hạ đã dùng mọi thủ đoạn, song chung quy vẫn là một kẻ chiến bại trước Dương mộng Hoàn. Hôm nay, giả như cô chỉ điểm cho tại hại một bí quyết, chuyển bại thành thắng, thì suốt đời, tại hạ chẳng dám quên ơn !

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Chúng ta đang lâm vào cảnh cửu tử nhất sanh, ngươi chẳng nghĩ ra kế thoát lại mơ mộng đến chuyện tình chuyện ái ! Rỏ lẩn thẩn quá !

Đào ngọc Bội đảo mắt nhìn ra bốn phía, từ từ thốt :

— Hoặc giả, chúng ta thoát nạn, hoặc giả chúng ta cùng tử nạn, tại hạ...

Lam tiểu Điệp chận lời :

— Chỉ nội câu nói đó thôi, cũng đủ chứng tỏ là ngươi kém Dương mộng Hoàn !

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Tại sao ?

Lam tiểu Điệp giải thích :

— Dương mộng Hoàn nghĩ sao nói vậy, luôn luôn thành thật, mỗi một lời nói đều phát động tự tin tâm, do đó người nghe phải cảm khích, chính nữ lưu chúng ta cảm khích hơn nam nhân nhiều, chả trách bọn ta sao khi làm một cuộc so sánh giữa ngươi và Dương mộng Hoàn, đều thiên về phía chàng hơn ngươi !

Đào ngọc Bội cau mày :

— Nếu vậy, tại hạ kém thành thật ?

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Dù muốn dù không, sự thật là thế đó, Đào ngọc Bội ! Bao lâu nay, ngươi vẫn tỏ ra xảo trá, gian hoạt, quỷ quyệt hỏi có thiếu nữ nào dám tin ngươi mà giao trọn cuộc đời trong tay ngươi ?

Nàng đảo ánh thu ba, liếc sang hắn, đoạn tiếp :

— Luận về tài, về mạo, ngươi chẳng kém Dương mộng Hoàn, sự thật là thế, không ai chối cải. Nếu ngươi không nghĩ là ta tâng bốc ngươi, thì ta có thể cho rằng ngươi có phần

http://tieulun.hopto.org

bơn Dương mộng Hoàn về hai phương diện đó. Châu tỷ tỷ trong những khi đàm luận với ta, từng nói như vậy...

Đào ngọc Bội nghe ngọn gió mát quạt qua tâm tư, hấp tấp hỏi :

— Châu cô nương từng nhắc nhở đến tại hạ ?

Lam tiều Điệp gật đầu :

— Để n ột khi nào khác, ta sẽ đề cập đến vấn đề nầy với ngươi, giờ đây hãy lo nghĩ cách thoát thân, đó là điều khẩn thiết !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Cô nương cứ đặt một niềm tin vào cái số thọ trường của chúng ta, và đừng nên tuyệt vọng. Bởi chúng ta có thể phá trận mà thoát đi !

Lam tiều Điệp nghiêm sắc mặt :

—Ngươi không có về gì sợ sệt, ngươi đã có chủ trương ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Nói là chủ trương, thì chưa hẳn là đúng. Bất quá, tại hạ đã nghĩ ra hai cách thoát thân, có điều hai cách đó chưa chắc bảo đảm cho chúng ta một thành công mong muốn !

Hắn lại dừng, rồi tiếp :

— Chúng ta trở lại câu chuyện của Châu cô nương đi !

Lam tiều Điệp thầm nghĩ :

— Nếu ta bịa một vài chuyện, phỉnh lừa hắn, chắc sau nầy Châu tỷ tỷ cũng không nỡ trách cứ. Biến, phải quyền, lẽ nào ta làm thế mà tỷ tỷ không cảm thông cho ta ?

Nàng cao giọng :

— Xưa nay, ta vốn là con người tự phụ, song ta phải phục Châu tỷ tỷ.

Đào ngọc Bội tặt lưỡi :

— Một bông quỳ trong vườn đời, một kỳ nữ giữa nhân loại, ai chẳng phục Châu cô nương ?

Lam tiều Điệp mơ màng :

— Nam nhân nào được Châu tỷ tỷ để ột vào mắt xanh, nam nhân đó hẳn có tu vạn kiếp ! Ta xem, trên đời nầy, có hai người, khả dĩ phối hợp với Châu tỷ tỷ, hai người đó, là Dương mộng Hoàn và ngươi.

Đào ngọc Bội thở dài :

— Tại hạ đã nói, trên tình trường, đối trước một Dương mộng Hoàn, tại hạ là kẻ chiến bại, vĩnh viễn là kẻ chiến bại !

Lam tiều Điệp lắc đầu !

— Ngươi lầm ! Tại ngươi quá nặng mặc cảm tự ti !

Đào ngọc Bội bừng hy vọng :

— Cô nương nói sao ?

Lam tiều Điệp nghiêm giọng :

— Tại ngươi hành động sai !

Đào ngọc Bội trố mắt :

— Chứ cô nương bảo tại hạ phải xử sự như thế nào ?

Lam tiều Điệp thốt :

— Màu trắng sáng chói hơn nếu đặt màu đen bên cạnh. Ngươi cứ giao quyệt xảo trá mải trong khi Dương mộng Hoàn thành thực, trung hậu. Ngươi càng giảo quyệt, xảo trá, thì sự thành thực, trung hậu của Dương mộng Hoàn càng tỏ rạng hơn !

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Cô nương nói đúng !

Lam tiều Điệp buông một đòn tâm lý :

— Ngươi nào biết được, trong những lúc vắng người, Châu tỷ tỷ thường tỏ ý tiếc thương cho ngươi, lắm lần tỷ tỷ đồ lệ vì sự tiếc thương đó ?

Đào ngọc Bội chưng như không tin lắm :

— Cô nương nói quả lời Châu cô nương hận tại hạ thì có, chứ làm gì đổ lệ vì tiếc thương cho tại hạ ?

Lam tiều Điệp cười nhẹ :

— Ngươi không tin, ta có cưỡng ép ngươi cũng chẳng chịu tin, thế thì tùy ngươi, ta chỉ biết nói đúng sự thật thôi.

Đào ngọc Bội hỏi :

— Cô nương còn nói chi thêm ?

Lam tiều Điệp hỏi :

— Ngươi đã biết là Dương mộng Hoàn có đến hai vợ c[illegible] Lý dao Hồng và Trầm Vân Phượng cũng đủ cho chàng ta sao, lại còn mơ vọng thêm một Châu nhược Lan ? Vả lại, tài mạo như Châu nhược Lan, có khi nào lại chịu làm đệ tam phòng ?

Đào ngọc Bội gật đầu !

http://tieulun.hopto.org

— Có lý !

Lam tiểu Điệp tiếp :

— Cho nên, Châu tỷ tỷ hận ngươi, là vì ngươi tự hủy diệt nhân cách của mình thay vì đương nhiên là một bậc anh hùng ngươi lại chọn hành vi của kẻ gian hùng. Giả sử, người bắt được ngươi, thì có thể chặt ngươi ra làm trăm mảnh !

Rồi nàng nhìn Đào ngọc Bội, dò xem phản ứng, đoan tiếp :

— Phàm một nữ hận nam, người có biết tại sao lại hận ? Chỉ vì không được mãn nguyện về nam, mà nữ phải hận, chỉ vì nam đã đi sai đường lạc lối, nam tự phá hoại nhân cách của nam, nam không còn là một hình bóng do nữ hoài mơ, nữ phải hận. Tóm lại, vì yêu mà hận, hận bởi yêu lầm, hận bởi chọn lầm thần tượng !

Nàng gằn giọng, hỏi :

— Ngươi hiểu ta nói gì chứ ?

Đào ngọc Bội dặng hắng một tiếng :

— Tại hạ...tại hạ...việc đó thì...

Thấy hắn có vẻ lúng túng, Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

Hắn đối với ai thì ta chẳng rõ tâm ý như thế nào, chứ đối với Châu tỷ tỷ xem ra hắn thành thực dấy !

Nàng tiếp luôn đòn thứ hai :

— Châu tỷ tỷ từng nói, ngươi cải tà quy chánh, chắc chắn là ngươi sẽ có một địa vị xứng đáng trong võ lâm ! Rất tiếc là ngươi gian cố, chẳng chịu từ bỏ cái tánh đố kỵ, hiểm độc thành ra khó trở về con đường chánh, làm người quân tử, hưởng sự trọng vọng khách giang hồ !

Nàng kết luận :

— Châu tỷ tỷ nói thế, mà ngươi cho là người xỉ nhục ngươi sao? Thiết tưởng dù cho ai ngu xuẩn đến đâu, cũng thấy rõ Châu tỷ tỷ hy vọng nơi ngươi, thốt toàn những lời xây dựng.

Đào ngọc Bội mơ màng :

— Theo lời cô nương, thì Châu cô nương hết sức quan tâm đến tại hạ...

Lam tiểu Điệp nửa úp nửa mở :

— Điều đó thì ngươi nên hỏi thẳng Châu [illegible] chỉ thuật lại những gì ta nghe và thấy thôi.

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Có lẽ thế, cô nương ạ !

Nghĩa là sao ? Hắn muốn nói gì ? Châu nhược Lan quan tâm đến hắn chăng ?

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Rất tiếc ! Rất tiếc !...

Đào ngọc Bội hấp tấp hỏi :

— Rất tiếc việc gì, hỡi cô nương ?

Lam tiểu Điệp trầm giọng

— Nếu ngươi đối xử tốt đẹp với ta, thì ta đã nói sớm cho ngươi biết sự tình như vậy rồi !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Dù đến hôm nay, cô nương mới nói ra, thiết tưởng cũng không muộn lắm đâu ?

Lam tiểu Điệp trở lại hiện cảnh :

— Châu tỷ tỷ thì thọ thương trầm trọng, tuy không chết ngay, song có khác nào đã chết ? Còn chúng ta bị hãm trong trận này, hy vọng thoát thân lại rất mong manh !

Đào Ngọc Bội cười nhẹ :

— Cô nương yên trí, nếu để cho cô nương thọ khốn trong trận này, thì Đào ngọc Bội còn mặt mũi nào tranh hùng với thiên hạ chứ ?

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Ngươi không để ta thọ khốn, nhưng sự thật thì ta đang bị hãm trong kỳ trận ! Như vậy mà chưa gọi là thọ khốn, ngươi còn đợi đến lúc nào mới gọi được là thọ khốn ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Cô nương đừng nóng nảy. Trước khi vào đây, tại hạ đã bố trí sẵn rồi.

Lam tiểu Điệp bĩu môi :

— Bố trí như thế nào, để làm gì ?

Đào ngọc Bội hỏi :

—Cô nương có biết câu chuyện thạch sùng rình châu chấu

http://tieulun.hopto.org

chim sẽ rình thạch sùng, thợ săn rình chim sẻ, hổ rình thợ săn chăng ?

Lam tiểu Điệp xì một tiếng :

— Chuyện cũ rích, trẻ nít còn hiểu, buống chi ta ?

Đào ngọc Bội thấp giọng :

— Tại hạ đã tuyển chọn một số cao thủ, ra lệnh cho họ kéo đến đây, tính thời gian thì họ sắp đến nơi rồi đó, bên ngoài, họ đánh vào, bên trong mình đánh ra, chắc chắn là sẽ diệt trừ được bọn Hòa thượng nầy.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Giả như họ đến quá trễ thì sao ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Nhất định là họ phải đến đúng lúc, cô nương không nên lo ngại. Giờ đây, trong khi chờ đợi, cô nương nên điều tức một lúc đi, chuẩn bị công lực khai diễn ác chiến với chúng.

Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

Nếu ta nói nhiều, hắn sẽ sanh nghi, chi bằng hắn nói thế, ta nín lặng, tỏ ra tin tưởng hắn, cho hắn vững tâm.

Nàng ngồi xuống, bắt đầu hành công, điều tức.

Không lâu lắm, có tiếng chận người vang lên rầm rập, làm Lam tiểu Điệp giật mình, tỉnh lại, nàng mở mắt ra, khẻ thốt :

— Có người đến.

Nhìn quanh quẩn, chẳng thấy Đào ngọc Bội đâu cả, nàng kinh hải, tự hỏi, hắn đi đâu ?

Liền lúc đó, một hòa thượng vận áo màu tro, xuất hiện sau lưng nàng cách đó ba thước.

Đèn bốn phía đã tắt, cảnh lại vắng lặng sau khi tiếng chân im bặt.

Lam tiểu Điệp ngầm vận công, đề khí, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với mọi bất trắc.

Song phương nhìn nhau một lúc, sau cùng Lam Tiểu Điệp hỏi :

— Ngươi muốn gì ?

Hòa thượng không đáp câu hỏi, chỉ thốt :

— Ngươi trúng độc, hiện tại chẳng còn công lực phản kháng nữa, dùng bạo động, vô ích.

Nàng quắc mắt nhìn hòa thượng không nói gì nữa.

Hòa thượng lạnh lùng, tiếp :

— Chắc ngươi không tin ta ? Nếu vậy hảy tiếp một chưởng của ta xem có đúng như lời ta nói chăng ?

Y đánh ra một chưởng.

Lam tiểu Điệp cũng cảm thấy có k[illegible] người, song nghĩ là dù trúng độc, độc cũng chưa [illegible] liền đưa tay hữu ra, tiếp chiêu chưởng đó.

Hòa thượng lập tức xoay [illegible], đổi chưởng thành trảo chụp vào cổ tay nàng rồi cười [illegible]

— Ngươi không thông minh [illegible] Đào ngọc Bội.

Lam tiểu Điệp bước lui, vùng cánh tay, toan thoát khỏi sự kềm kẹp của hòa thượng, nhưng nàng cảm thấy công lực [illegible], chẳng còn làm gì được nữa, biết là chất độc đã ngấm [illegible] rồi.

Hòa thượng lại tiếp :

— Đừng vọng động. Càng vùng vẫy, chất độc càng ngấm mau đấy !

Lam tiểu Điệp hét :

Buông tay ta !

Hòa thượng buông liền, rồi lạnh lùng tiếp :

— Nếu không muốn khổ hãy theo ta !

Lam tiểu Điệp quắc mắt :

— Ngươi định dẫn ta đi đâu ?

Hòa thượng đáp :

— Đi làm chứng.

Lam tiểu Điệp hỏi một tiếng :

— Làm chứng về việc gì ?

Hòa thượng mỉm cười :

Năm hôm nữa, đại quốc sư sẽ sống lại, người sẽ đối diện với Châu cô nương để thực hiện lời giao ước. Cô nương làm chứng cho những gì Châu cô nương đã hứa.

Lam tiểu Điệp kinh dị :

— Châu tỷ tỷ đã đến đây ?

http://tieulun.hopto.org

Hòa thượng thản nhiên :

— Dù chưa đến cũng sẽ đến, bởi bắt buộc phải đến.

Rồi y tiếp :

— Nơi đây trống trải, đêm khuya, sương lạnh, không nên ở lâu, cô nương nên theo bần tăng.

Y đổi cách xưng hô, để trấn an Lam tiểu Điệp.

Lam tiểu Điệp lại hỏi :

— Nhưng ngươi đưa ta đến nơi nào mới được chứ ?

Hòa thượng cười bí mật :

— Đến một nơi tránh gió, tránh sương, nơi đó hiện Đào ngọc Bội và Dương mộng Hoàn đang chờ cô nương.

Nghe nói có Dương mộng Hoàn ở đó, Lam tiểu Điệp không còn phản kháng nữa, bảo :

— Ngươi đi trước, dẫn đường, ta theo sau.

Hòa thượng đi rất chậm, y dẫn Lam tiểu Điệp quanh co một lúc, sau cùng, đến một ngôi nhà.

Lam tiểu Điệp lấy làm lạ, thầm nghĩ :

— Nơi núi vắng rừng hoang nầy, làm sao có một tòa nhà to lớn như thế nầy.

Hòa thượng vỗ tay ba lượt, cánh cửa vụt mở ra, y đưa Lam tiểu Điệp vào.

Chính giữa đại sảnh, có đặt một cỗ quan tài, trước áo quan, khói hương nghi ngút, khói tỏa khắp gian đại sảnh, thoang thoảng một mùi hương kỳ dị.

Hòa thượng chỉ về một góc đại sảnh, thốt :

— Cô nương cứ đến đó, ngồi nghỉ. Nước Thiên Trúc của bần tăng, đối với tù nhân, không dùng hình phạt. Nếu khi nào thấy đói, cô nương cứ gọi to lên tức khắc có người mang thực phẩm đến cho. Điều cần yếu là cô nương không nên bước ra ngoài, và cũng đừng sờ mó đến quan tài. Giữ hai điều đó cô nương sẽ được hoàn toàn an tỉnh, chẳng một ai dám quấy phiền đến cô nương.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Có phải thi thể của Tri Quang ở trong quan tài đó chăng ?

Hòa thượng [illegible]

Châu nhược Lan.

Hòa thượng màu áo tro gật đầu :

— Phải. Nhưng cô nương đừng động đến quan tài nhé, bần tăng cảnh cáo trước vậy đó, để cô nương khỏi phải hối hận về sau.

Y thốt xong, bước ra ngoài.

Lam tiểu Điệp nhìn quanh một lượt, rồi từ từ bước đến góc đại sảnh.

Nơi đó, Dương mộng Hoàn đang ngồi bên cạnh Đào ngọc Bội, cả hai cùng nhắm mắt, dưỡng thần.

Lam tiểu Điệp lạnh lùng gọi :

Đào ngọc Bội ! Ngươi bình an chứ ? Đã đi, mà không gọi ta một tiếng !

Đào ngọc Bội mở mắt ra, mỉm cười :

— Tại hạ đâu có cơ hội nào để mở miệng, mà cô nương trách cứ sao chẳng gọi ?

Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

Đã là người đồng cảnh ngộ, có lý nào hắn ác tâm đến đến đổi đi mà chẳng cho ta hay ? Có thể hắn nói thật đấy !

Nàng day qua Dương mộng Hoàn, hỏi :

— Dương huynh có bị thương chăng ?

Dương mộng Hoàn liếc nhanh sang Đào ngọc Bội, đoạn đáp :

— Không nặng lắm, cô nương ạ.

Đào ngọc Bội thốt :

— Chúng ta trúng phải một loại kỳ độc, không mùi vị, không màu sắc, trúng rồi chúng ta chẳng hay biết gì cả, do đó bị chúng bắt đi dễ dàng. Tại hạ đã ngầm vận khí, bức thoái chất độc, nhưng vô hiệu quả.

Lam tiểu Điệp cười lạnh :

— Ngươi tự phụ là con người tài hoa, tương đương với Châu tỷ tỷ, sao cũng bị chúng ám toán như thường ? Nếu là Châu tỷ tỷ, hẳn người phải thấy chúng xuất thủ rồi. Đã để cho chúng hạ độc, là một cái kém, trúng độc rồi, lại chẳng hay biết gì, là hai cái kém ! Như vậy còn bảnh diện làm sao ?

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội cười nhẹ !

— Cô nương nói đúng !

Hắn mơ màng, tiếp

— Chẳng qua, tại hạ cũng thu hiểu kỳ thuật của chúng, quên đề phòng, do đó chúng hạ độc.

Lam tiểu Điệp lo lắng, thầm nghĩ :

Cả ba đều trúng độc như thế này, nếu có xảy ra giao đấu, thì làm cách nào đối phó với chúng ?

Nàng ngồi xuống.

Cả ba cùng đối diện với nhau.

Đào ngọc Bội từ từ thốt :

— Ba chúng ta cùng bị hãm trong cảnh này dù có cừu hận gì với nhau đến đâu, cũng phải tạm thời quên đi niềm cừu hận đó, để chung lo thoát thân..,

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Cái ý của Đào huynh suy cử một người trong ba chúng ta, ra mặt chủ trì đại cuộc ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Thoát khỏi nơi đây rồi, là chúng ta công khai đối phó với chúng, như vậy phải có người chủ trì, để điều hành công tác cho hợp nhất. Dương huynh nói đúng cái ý của tại hạ đó.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Suy cử ai ?

Đào ngọc Bội thốt :

— Bỏ những điều cừu hận giữa chúng ta ra, hãy nghĩ đến tài và trí bởi kẻ có tài có trí mới chủ trì được đại cuộc, chúng ta suy cử một người có hai đặc điểm đó.

Lam tiểu Điệp cười mỉa :

— Ai thì ta chẳng biết, chứ ngươi thì ta thấy ngươi chẳng có tài trí gì cả. Có tài, có trí, sao ngươi lại để chúng hạ độc, rồi lại chẳng hay biết, ? Ngươi chỉ có cái tài khoa trương, khoác lác thôi.

Đào ngọc Bội không nao núng :

— Theo ý cô nương thì sao ?

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Còn sao nữa, bỏ ngươi ra, chỉ còn ta và Dương huynh dĩ nhiên phải chọn ta, hoặc Dương huynh.

Đào ngọc Bội cười nhạt :

— Cô nương tự xét, có thể thắng tại hạ chăng ?

Lam tiểu Điệp bĩu môi :

— Để riêng ta ra ngoài, ta thấy Dương mộng Hoàn hơn ngươi nhiều !

Dương mộng Hoàn thốt:

Tại hạ còn kém cô nương xa, cái trọng trách chủ trì phải cô nương đảm nhận mới phải.

Đào ngọc Bội chen vào :

— Lam cô nương suy cử Dương huynh, tại hạ tán thành ngay !

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Tại hạ chẳng đủ sức đảm đương phần việc đó !

Lam tiểu Điệp gạt ngang :

— Dương huynh không nên khách khí. Chúng tôi đã đồng ý rồi. Dương huynh nên nhận lãnh là hơn !

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một lúc :

— Đã vậy, tại hạ xin vâng lời hai vị.

Đào ngọc Bội nhìn sang cỗ quan tài, thốt :

— Chúng ta đã lầm kế bọn chúng một lần rồi, bây giờ phải cẩn thận mới được.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Cẩn thận là phải làm sao ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Đặt giả thuyết, nếu trong quan tài, quả có thi thể người thì thi thể đó chưa hẳn là của Trí Quang.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đúng vậy ! Nếu chúng ta bắt được Trí Quang, thì bọn bọn hòa thượng Thiên Trúc chẳng còn dám chống đối với chúng ta nữa.

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Dương huynh đã được suy cử làm người chủ trì, hẳn có mưu lược gì cứu thoát tất cả khỏi nạn chứ ?

Lam tiểu Điệp dịu giọng :

http://tieulun.hopto.org

— Dương huynh đừng khách khí, nếu thấy cần phải làm như thế nào, xin cứ sai khiến, chúng ta sẵn sàng tuân lịnh.

Dương mộng Hoàn suy nghĩ một lúc, đoạn hỏi :

— Nếu chúng ta không khôi phục đầy đủ công lực, thì có thể nào giao thủ với chúng chăng ?

Rồi chàng tiếp :

— Cho nên, điều cần làm trước tiên, là giải trừ khí độc trong người.

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Muốn giải trừ độc khí, chúng ta phải làm sao, xin Dương huynh cứ chỉ bảo.

Lam Tiểu Điệp thầm kêu khổ, nghĩ :

— Cứ thành thực quân tử mãi thì làm nên trò gì chứ ?

Đào Ngọc Bội gian hoạt, bức bách luôn, hắn lại có ý mỉa mai, khích bát, chịu làm sao nổi với hắn ?

Bỗng, Dương mộng Hoàn đứng lên, gọi Đào Ngọc Bội :

— Chúng ta đến xem qua cỗ quan tài một chút đi nào !

Đào Ngọc bội cũng ra kịp đáp. Lam tiểu Điệp đã cất tiếng :

- Như chúng ta đã thỏa thuận, dẹp bỏ thành kiến qua một bên, chung lo cho sự an toàn chung, thì Đào huynh nên tuân lời Dương huynh

Đến bây giờ nàng mới gọi Đào huynh, đúng là nàng ve vuốt hắn quá độ vậy.

Đào Ngọc Bội từ từ đứng lên, hỏi :

— Dương huynh muốn cho tại hạ phải làm gì đây ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Quan sát cỗ quan tài xong rồi, hắn hay.

Chàng đi liền. Đào Ngọc Bội bắt buộc phải theo sau.

Lam tiểu Điệp dặn với :

— Dương huynh là người chủ trì, phải bảo trọng lấy mình nhé, nếu cả ba cùng phải chết tại đây, thì Dương huynh là người chết sau cùng mới hợp lý.

Đào Ngọc Bội lạnh lùng nhìn nàng, muốn nói chi đó, lại thôi.

Gần đến quan tài, Dương mộng Hoàn [illegible] một thoáng, đoạn hỏi :

— Đào huynh có thể giở nắp áo quan [illegible]

Đào ngọc Bội giật mình :

— Dương huynh không nghe hòa thượng [illegible] trước khi gần trò nói gì khi y bỏ đi sao ?

Dương mộng Hoàn gật đầu !

— Có nghe.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Khí độc chưa giải trừ, công lực chưa khôi phục, chúng ta giở nắp áo quan, sao cho khỏi xảy ra cuộc giao thủ. Mà xảy ra cuộc giao thủ, thì làm sao nghênh chiến ? Tại hạ thấy làm như vậy là liều lĩnh vô ích !

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

Đào huynh sợ chết đến thế à ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Chẳng phải tại hạ sợ chết, song nếu phải chết, thì nên chết hợp lý, chết mà được việc cũng nên chết lắm chứ ? Tại hạ thấy, giở nắp áo quan là nguy hiểm, có thể chết đấy, biết phải chết, mà chết vô ích, thì chết làm gì ?

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Theo tại hạ nghĩ, hòa thượng đó, trước khi bỏ đi, cảnh cáo chúng ta như vậy, thì trong ao quan, phải có xác của Trí Quang.

Đào ngọc Bội hỏi :

— Có thi thể Trí Quang rồi sao ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Trí Quang là người thủ lãnh, bắt được lão, mình có được hai điều lợi: buộc lão phải chữa trị cho Châu cô nương và uy hiếp bọn hòa thượng kia, giải tỏa cuộc tranh chấp này, hủy bỏ quyết đấu, gây nên hòa khí giữa nhau.

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Theo ý tại hạ, thì cơ hội rất mong manh, sợ khó thành công.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Đào huynh thấy sao ?

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội buông gọn :

— Thì thể trong quan tài, nếu có, chắc chắn là chẳng phải của Trí Quang.

Vừa lúc đó, có bóng người chớp lên, một đại hán, tác trung niên, và vận áo xanh, một hòa thượng vận áo trắng, có thân vóc cao lớn, bước đến.

Dương mộng Hoàn trông thấy hòa thượng, giật mình, biến sắc.

Hòa thượng áo trắng đảo mắt nhìn từ Dương mộng Hoàn sang Đào ngọc Bội, hỏi :

— Vị nào là Dương mộng Hoàn ?

Dương mộng Hoàn ứng tiếng :

— Tại hạ.

Lúc đó, Lam tiểu Điệp cũng đã bước đến. Hòa thượng nhìn sang nàng, lại hỏi :

— Phải Châu nhược Lan cô nương đây chăng ?

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Không ! Ta họ Lam...

Hòa thượng nhìn nàng kỹ hơn trước, lại hỏi :

— Không lẽ Châu nhược Lan lại đẹp hơn cô nương ?

Lam tiểu Điệp lạnh lùng :

— Ngươi là ai ?

Hòa thượng đáp :

— Bần tăng là Trí Tâm.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Trí Quang là chi của ngươi ?

Trí Tâm đại sư thốt :

— Sư huynh của bần tăng.

Lam tiểuĐiệp đưa anh mắt sang Dương mộng Hoàn vàĐào ngọc Bội, đoạn trầm giọng :

— Bọn nhà sư Thiên Trúc các ngươi, chuyên dùng trò quỷ vũ công chẳng bằng ai, lại giở thủ đoạn ám toán, hạ độc hại người.

Trí Tâm đại sư lạnh lùng hỏi :

— Cô nương trúng độc gì ?

Lam tiểu Điệp nhận ra hòa thượng nầy có vẻ tự phụ nếu nàng dùng lời nói khích, chắc lão sẽ trao giải dược ngay.

Nàng hừ một tiếng :

— Người trong võ lâm Trung Nguyên, trọng tín nghĩa chê kẻ chân tài, thực học, phàm việc gì cũng chánh đại, quang minh, do đó mới được người đời khẩu phục, tâm phục. Chẳng như các ngươi, mỗi hành sự là mỗi dùng mưu mô, man trá.

Trí tâm đại sư cười nhẹ :

— Chúng tôi vâng lịnh trên, không được làm tổn thương đến tánh mạng các vị chỉ hạ độc thôi, thiết tưởng cũng là điều may cho các vị đó.

Đào ngọc Bội bĩu môi :

— Nếu muốn dùng độc, thì người Trung Nguyên lại kém gì các nhà sư Thiên Trúc ?

Trí tâm lại cười lạnh :

— Cát hạ là ai ?

Đào ngọc Bội không dấu :

— Tại hạ là Đào ngọc Bội.

Trí Tâm đại sư cau mày :

— Đào ngọc Bội cái tên nghe quen quá !

Lão quay nhìn người trung niên áo xanh, hỏi :

— Ngươi có nhớ cái tên ấy chăng ?

Người trung niên áo xanh đáp :

— Đại quốc sư vào Trung Nguyên lần nầy là do bức thơ mật của người đó, kèm với bức thơ, có bức chân dung của Châu cô nương.

Trí Tâm đại sư nhìn qua Đào ngọc Bội, lâu hơn một chút :

— Lúc sư huynh bần tăng khởi hành, thì bần tăng đang tọa quan. Xong việc tọa quang, bần tăng hấp tấp theo liền đến đây. Kỳ quái thật, đã gởi thơ mời sư huynh bần tăng đến sao lại trở thành thù địch với chúng ta được ?

Đào ngọc Bội xưa nay vốn lanh lợi, ứng biến hoạt bát, nhưng trước câu hỏi của Trí Tâm, hàn danh câm miệng, vẻ thẹn hiện rõ nơi gương mặt.

Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

Tuy Lam là con người khả ố thật, song lúc nầy không

http://tieulun.hopto.org

nên hãi tội hắn, nếu hắn quả thẹn, hắn sẽ dám liều, bỏ ta, theo về với chúng, thì nguy.

Vớt cho Đào ngọc Bội đỡ thẹn, nàng chuyển câu chuyện sang hướng khác :

— Là sư đệ của Trí Quang, ngươi hắn có võ công cao ?

Trí Quang mỉm cười :

— Cô nương muốn động thủ với bần tăng ?

Lam tiểu Điệp thở dài :

— Còn gì hơn được lãnh một vài chiêu ? Nhưng rất tiếc ta trúng độc, chẳng còn công lực để giao đấu.

Trí Quang hỏi :

— Nếu bần tăng trao giải được ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Nếu ta khôi phục công lực, thì còn nói gì nữa ?

Trí Tâm lại hỏi :

— Nếu bần tăng thắng cô nương ?

Lam tiểu Điệp đáp nhanh :

— Thì ta khẩu phục, tâm phục.

Trí tâm đại sư lắc đầu :

— Như vậy thì đơn giản quá !

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Chứ ngươi muốn như thế nào ?

Trí Tâm bật cười ha hả :

— Bần tăng muốn, nếu cô nương bại, thì cô nương phải theo bần tăng về Thiên Trúc. Cô nương bằng lòng điều kiện đó, bần tăng sẽ trao thuốc giải độc cho.

Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

Nếu hứa với lão, trước mặt đông người, thì sau này khó phủ nhận lắm. Lão là sư đệ của Trí Quang, hắn có võ công cao, suýt soát với Trí Quang. Chân tỷ tỷ còn phải bại dưới Trí Quang, ta có hy vọng gì thắng được lão này ?

Nàng từ từ hỏi, cốt kéo dài thời gian ?

Nếu ta thắng ngươi ?

Trí Tâm đại sư cười nhạo :

— Cô nương muốn sao ?

Gương mặt của lão xấu xí vô cùng, một bên đỏ, một bên đen, khi cười, trong như quỷ mếu.

Lam tiểu Điệp thốt :

— Nếu ta thắng, ngươi phải để ta mang xác Trí Quang đi.

Trí Tâm lắc đầu :

— Cô nương không thắng đâu.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Thắng hay bại, mặc ta, ta cứ đưa ra điều kiện. Nhưng chẳng phải chỉ có một điều kiện đó mà thôi.

Trí Tâm gật đầu :

— Được. Cô nương cứ nói, nói hết đi.

Lam tiểu Điệp tiếp :

— Điều kiện thứ hai, là giải độc cho hai vị bằng hữu của ta đây.

Trí Tâm gật đầu :

— Không phải là một điều khó. Còn gì nữa, cô nương cứ nói tiếp.

Lam tiểu Điệp không đợi giục thêm :

— Điều kiện thứ ba, là ngươi hãy để cho bọn ta rời khỏi nơi này thong thả, với thi thể của Trí Quang.

Trí Tâm mỉm cười :

— Cô nương thắng được bần tăng, thì tại đây còn ai có đủ sức ngăn trở cô nương, mà phải đặt ra điều kiện đó ?

Lam tiểu Điệp day qua Dương mộng Hoàn và Đào Ngọc Bội, thốt :

— Tuy tôi đem sanh mạng, đánh cuộc với hòa thượng, song chẳng khác nào đem sanh mạng cả ba người đánh cuộc đó. Bởi, tôi thắng, thì các vị sẽ được an toàn, mà tôi bại thì các vị sẽ không mong gì thoát khỏi tay chúng.

Tuy đề cập đến cả hai, Lam tiểu Điệp chỉ nhìn Đào ngọc Bội thôi.

Đào ngọc Bội dằng hắng một tiếng :

— Theo ý tại hạ thì... cô nương nên hủy bỏ cuộc đấu đi bởi chẳng hy vọng gì thắng nổi hòa thượng.

Lam tiểu Điệp không đáp lời hắn, trở qua Trí Tâm, hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi quyết định xong chưa ?

Trí Tâm gật đầu :

— Bần tăng chấp nhận cả ba điều kiện, bất quá...

Lam tiểu Điệp lại hỏi :

— Bất quá làm sao ?

Trí Tâm trầm giọng :

— Bần tăng luyện một môn công đặc biệt, nên thân hình biến đổi thành xấu xí như thế này, chỉ sợ cô nương hai rồi, lại chẳng chịu đi theo bần tăng về Thiên Trúc...

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Lo như thế là bậy ! Tuyền, bỏ một khi ta hai rồi, là ta thuộc quyền xử dụng của ngươi, ta đâu còn tự chủ nữa mà hòng phản kháng ? Dù ta không muốn đi theo ngươi, cũng chẳng được.

Trí Tâm gật đầu :

— Cô nương có lý.

Lão day qua người trung niên áo xanh, bảo hắn trao cho nàng một viên thuốc.

Người trung niên áo niên áo xanh do dự một chút, rồi lấy trong túi áo ra một chiếc lọ ngọc, mở nắp, rốc một viên thuốc vào lòng bàn tay, trao qua cho Lam tiểu Điệp.

X

CHƯƠNG XCIV

QUÁ KHÔN NHƯ DẠI

Trí tâm còn sợ trung niên áo xanh làm lộn, nên bỏi lại hắn rồi mới giục Lam tiểu Điệp uống viên thuốc.

Uống xong Lam tiểu Điệp ngầm vận khí.

Qua một lúc lâu, chẳng thấy Lam tiểu Điệp nói gì, Trí Tâm nóng nảy hỏi ?

— Được lực ra sao cô nương ?

Lam tiểu Điệp cảm thấy khí độc bốc ra lỗ chân lông, trong mình nhẹ nhàng, biết rõ là công lực đã được phục hồi, song chẳng rõ có trọn vẹn hay chăng.

Nàng đáp :

— Được lực đang phát tác, ngươi hãy chờ một tý nữa.

Trí Tâm đại sư thốt !

— Bần tăng không thể đợi quá nửa cây hương, cô nương liệu lấy !

Đào ngọc Bội bước đến cạnh Lam tiểu Điệp, rỉ bên tai nàng, nàng gật đầu rồi tự lẩm nhẩm những gì nghe chẳng rõ.

Dương mộng Hoàn nghĩ thầm :

— Nếu chẳng bị tình thế bức bách, thì không khi nào Đào ngọc Bội lại đi tiết lộ bí quyết một môn công cho Lam Tiểu Điệp hiểu.

Đợi một lúc lâu, Trí Tâm đại sư đột bước tới, vươn bàn tay hữu chụp vào cổ tay hữu Lam tiểu Điệp.

Lúc đó, nàng mơ màng như tưởng đến một sự gì, không có một phản ứng nào cả, khi bàn tay của đại sư chạm vào cổ tay nàng, nàng mới giật mình như tỉnh cơn mộng.

Dương mộng Hoàn sững sờ, thầm nghĩ :

Sao liệu đâu lại hồ đồ đến thế ? Đại địch ở trước mặt, lại lơ lảng, không phòng bị chi cả, đó cho địch chụp đúng huyệt mạch ?

Chàng nhìn sang Đào ngọc Bội, thấy hắn điểm nhẹ nụ cười tỏ vẻ biết trước sự tình phải diễn ra như thế. Chàng hết sức lấy làm lạ, lại nghĩ :

Hay là một cơ mưu do cả hai vừa thương lượng với nhau ?

Chàng nhìn trở lại Trí Tâm, thấy lão hấp tấp buông tay Lam tiểu Điệp, rồi lùi nhanh về phía hậu.

Lam tiểu Điệp thừa cơ hội đó đó, tiến lên, chụp nhanh vào cổ tay hữu của lão.

Đào ngọc Bội hướng qua Dương mộng Hoàn, hỏi :

— Tại hạ trúng độc, không thể giao thủ rồi, còn Dương huynh ?

Dương mộng Hoàn, thầm nghĩ :

Hắn là kẻ có tâm cơ gian trá, nếu làm cho hắn sợ hắn sẽ thay đổi chủ ý, dám trở cờ, theo bọn hòa thượng Thiên Trúc lắm.

Chàng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Giao thủ được hay không, tại hạ cũng chưa biết rõ.

Đào ngọc Bội cau mày :

— Sao lại chưa biết được ?

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Vì tại hạ chỉ bị chúng bắt được, chứ không trúng độc.

Đào ngọc Bội sửng sốt, nhìn hắn theo đó, hắn mỉm cười, thốt :

— Xem ra, tâm cơ của Dương huynh còn thâm hiểm hơn tâm cơ của Đào ngọc Bội này nhiều...

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Lúc này là lúc quyết định sự sống chết của chúng ta, nếu Dương huynh cảm thấy mình động thủ được như thường thì nhân cơ hội tiến tới, hạ trung niên áo xanh, lấy thuốc giải độc trong túi hắn. Lấy được thuốc giải độc rồi, chúng ta cầm như thắng cuộc nửa phần, và tự nhiên có nhiều hy vọng, thoát khỏi nơi đây.

Dương mộng Hoàn nhìn người trung niên áo xanh, thấy hắn chăm chú nhìn cuộc chiến, chừng như không hề phòng chàng và Đào ngọc Bội tấn công bất ngờ.

Không ngờ Dương mộng Hoàn nói gì, Đào ngọc Bội lại tiếp :

— Tại hạ có luyện được ba chiêu Cầm Nã trong Bí Kíp Quy Ngươn, có thể dùng một chiêu, chế ngự ngay tên trung niên đó.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Thủ pháp đó ra sao ?

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Nếu Dương huynh cảm thấy mình xuất thủ được, thì tại hạ sẽ chỉ cho.

Dương mộng Hoàn đáp :

— Tình thế cấp bách, đến đâu hay đó, chứ tại hạ chưa biết thực sự công lực có bị suy giảm hay không.

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Đã biết là tình thế cấp bách, mà Dương huynh không chịu đến sau thật với tại hạ, thì nguy mất ! Nguy cho tất cả ba người !

Tại cuộc chiến, Trí Tâm hừ một tiếng, vẻ mặt phẫn nộ hiện rõ nơi gương mặt.

Trong khi đó, Lam tiều Điệp vụt buông tay, rồi lùi lại năm bước.

Nàng ngẩng mặt nhìn lên, thấy nửa phần mặt dưới của Trí Tâm bỗng ngời lên như có thoa dầu, còn nửa phần trên lại đỏ hơn trước.

Đào ngọc Bội thấp giọng thốt :

— Dương huynh đề phòng đấy. Gương mặt âm dương của lão biến đổi như vậy, tức là lão vừa thẹn vừa căm hận đó, có thể lão vọng động liều.

Dương mộng Hoàn lại nghĩ :

Tại sao hắn luôn luôn quan tâm như vậy ? Thực có hắn bên cạnh, ta lo sợ vô cùng, mỗi cử động, mỗi lời nói của hắn đều nguy hiểm cho ta cả, không làm sao tin nơi hắn nổi !

Tuy nhiên, chàng cũng đáp lấy lệ :

— Đào huynh yên trí, tại hạ luôn luôn đề cao cảnh giác.

Trí Tâm vụt bước tới một bước, đẩy bàn tay hữu ra, hướng về Lam tiều Điệp.

Lam tiều Điệp hớp dài không khí, lùi lại ba bước nữa, tránh chưởng lực của hòa thượng.

Chừng như Trí Tâm bất mãn về cái chụp của Lam tiều Điệp vừa rồi, nên xuất thủ đinh trừng trị nàng mới hả hận.

Nàng lùi lại tránh chưởng lực đó, Trí Tâm không bỏ, tiến theo liền.

Chẳng rõ tại sao, Lam tiều Điệp lại vòng ra phía sau của Đào ngọc Bội.

Đào ngọc Bội giật mình, biến sắc mặt, cấp tốc bước sang qua một bên, đồng thời kêu lên :

— Cô nương làm gì thế ? Tại hạ mất cả công lực rồi, làm sao chống cự với lão được ?

Trí Tâm lạnh lùng thốt :

— Gia đại sảnh này chẳng rộng bao nhiêu, bần tăng xem cô nương sẽ ẩn tránh nơi nào an toàn cho biết !

Lão đưa tay ra, tung luôn một lượt hai chưởng kình.

Có lẽ lão dùng công lực khá nhiều, chưởng phong vút

http://tieulun.hopto.org

đi, mãnh liệt phi thường.

Dương mộng Hoàn toan xuất thủ nghinh đón thế công của hòa thượng nhưng thấy Lam tiểu Điệp một mực né tránh chẳng chẳng hiểu nàng có ý tứ gì nên bất động, theo dõi biến chuyển.

Lam tiểu Điệp vừa di vòng vòng né tránh, vừa ngầm vận công, giới bị.

Quanh qua hai góc nhà, nàng đến phía sau cỗ quan tài.

Một đạo âm kình bay ra, cuốn theo một luồng gió nóng chạm trúng một chiếc cột nhà.

Những tiếng rắc rắc ào ào vang lên, mái nhà bị rung chuyển, mảnh ngói bể rơi xuống, bụi bốc lên xoáy vù vù.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

— Chưởng lực của hòa thượng này lợi hại thật.

Nhưng, chưởng lực đó cũng chẳng làm cho Lam tiểu Điệp rơi rụng một sợi tóc nào, Trí Tâm càng thêm hận, vừa vọt tới, vừa vươn tay chụp.

Lão vọt tới, thân hình sát bên quan tài, khoảng cách giữa song phương là cỗ quan tài, khoảng cách đó, chẳng bên nào vượt nữa được.

Lam tiểu Điệp hụp mình xuống, tránh bàn tay của lão.

Trí Tâm chụp hụt, càng sôi giận hơn, nhún chân nhảy ngang cỗ quan tài.

Quan tài đặt trên hai cái giá, chừa một khoảng trống bên dưới.

Lam tiểu Điệp lòn mình theo khoảng trống đó, chuồi qua phía đối chiếu.

Đào ngọc Bội nhận thấy, Lam tiểu Điệp đã khôi phục nguyên lực, rồi nhưng chẳng hề hoàn thủ, hắn định chừng nàng dần : công lực lại để đến lúc thật tối cần mới quật khởi thế phản công.

Chính Lam tiểu Điệp thực nghiệm công lực của nàng qua những lần né tránh, biết rõ là mình phục hồi nguyên trạng rồi.

Lớn dưới quan tài, qua lọt bên kia, nàng đứng lên, đặt một tay lên nắp áo quan, hỏi :

— Có phải thi thể Trí Quang ở trong quan tài nầy chăng ?

Trí Tâm cười lạnh :

— Trong quan tài, có cơ quan đấy, không tin cứ giở lên mà xem.

Nàng thầm nghĩ :

Lúc nầy không thể liều được, bởi ta chết thì tất cả đều phải chết, tốt hơn hãy ẩn nhẫn, tìm cách khác giải thoát trường hợp.

Đào ngọc Bội gọi nàng :

— Sao cô nương không động thủ ? Tại hạ tưởng cô nương có thể dụng chiêu thức do tại hạ vừa chỉ đó, chế ngự hòa thượng.

Lam tiểu Điệp cười lạnh :

— Ta xử dụng thủ pháp của ngươi, chụp trúng tay lão, song lão vùng vẫy khỏi, như vậy thủ pháp đó chẳng lợi hại gì. Ta nhận thấy, ngươi chẳng hơn gì ta.

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Sao cô nương cứ dùng giọng đó, nói với tại hạ mãi ? Trong hoàn cảnh nầy nếu sống là đồng sống, có chết cũng chết chung, chẳng ai muống sống riêng để mặc người khác chết được Cô nương nên nghĩ lại.

Lam tiểu Điệp nhìn sang Trí Tâm, lúc đó lão đang đứng lặng, chừng lão ngầm vận công, chuẩn bị xuất thủ, nàng không dám khinh thường, cũng giới bị sẵn sàng, đồng thời đáp lời Đào ngọc Bội :

— Ngươi và Dương huynh thì bất lực, chỉ có một mình ta vừa khôi phục nguyên trạng, mà hòa thượng là tay võ dũng siêu phàm, một mình ta làm sao vừa đương cự với lão, vừa chiếu cố hai người chứ ? Tự nhiên ta chưa dám động thủ, bởi động thủ, là cả ba sẽ chết hết !

Đào ngọc Bội nghe ra, cho là nàng thành thật, chứ chẳng có ẩn ý chi cả. Hắn nhìn ra ngoài sảnh, thấy có bóng người chớp động, chừng như tòa đại sảnh nầy bị bao vây rồi.

Hắn bước đến cạnh Lam tiểu Điệp, thì thầm :

Mỹ nhân kế, cô nương ! Tại hạ xem ra, hòa thượng đó si mê cô nương, cũng như Trí Quang si mê Châu cô nương. Bây giờ cô nương cứ khai thác cái điểm đó may ra mình hóa hung thành kiết, thoát khỏi nơi nầy !

http://tieulun.hopto.org

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Ngươi cho là ta đẹp lắm chăng ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Thực vậy, cô nương. Chắc chắn là hòa thượng sẽ bị cô nương lung lạc ! Tại hạ dám chắc là về sắc đẹp, cô nương không kém Châu cô nương chút nào.

Lam tiểu Điệp cười lạnh :

— Nhưng cả hai ta đều chẳng được ngươi tha thiết chiếu cố, bằng cớ là Châu tỷ tỷ bị thương, ngươi không tìm phương chữa trị, ta lâm nạn, ngươi không tìm cách giải cứu.

Đào ngọc Bội toan đáp, chợt Trí Tâm đánh ra một chưởng.

Chưởng lực không mãnh liệt lắm, mà cũng chẳng nhanh lắm.

Bàn tay đang đặt trên nắp quan tài, Lam tiểu Điệp nhấc lên đưa ra, đón chưởng kình đó.

Kình đạo của Trí Tâm chạm phải chưởng lực của Lam tiểu Điệp, liền tăng cường, khí thế ào ào.

Lam tiểu Điệp cũng vận công, chống trả.

Gió chưởng của song phương phát động, xoáy vù vù như lốc.

Đào ngọc Bội chẳng hiểu nghĩ sao, đảo bộ bước tới, nắp sau lưng Lam tiểu Điệp, còn Dương mộng Hoàn cũng hờm sẵn hai tay, song chưa xuất chiêu.

Đang dần co với Trí Tâm, bỗng Lam tiểu Điệp lật ngược bàn tay, nhẹ nhàng lên một chút.

Như bị hấp lực nơi tay nàng nhấc bổng, nắp áo quan bay lên, lao nhanh về Trí Tâm,

Đồng thời nàng rút tay, nhảy về gần Dương mộng Hoàn thấp giọng hỏi :

— Dương huynh thấy trong người ra sao ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Cô nương yên trí, tại hạ không hề trúng độc, nhưng phải giả vờ là trúng độc cho chúng đừng chú ý đến tại hạ, chờ lúc tôi cần thiết tại hạ sẽ ra tay.

Lam tiểu Điệp thở phào :

— À ! Ra thế. Người có trí cao, xem như ngu đại !

Trí Tâm hét lên một tiếng lớn đưa hai tay đón nắp quan tài, rồi quăng sang Dương mộng Hoàn.

Lam tiểu Điệp nhân lúc đó, vừa dắc bộ né tránh, vừa tiến tới cạnh người trung niên áo xanh.

Trong khi nói chuyện với Dương mộng Hoàn, Lam tiểu Điệp chợt có một ý nghĩ, muốn uy hiếp Đào Ngọc Bội, phải đoạt cho được thuốc giải độc do trung niên áo xanh giữ trong mình. Có thuốc đó rồi, nàng sẽ nắm bách Đào ngọc Bội phải theo lịnh nàng, nàng mới cấp cho hắn dùng.

Cho nên, nàng vọt đến rất nhanh, định xuất thủ bắt thình lình, tên trung niên áo xanh sẽ không thể nào xoay trở kịp.

Nhưng, tuy có dáng bộ lơ lửng, ơ hờ như vậy, tên trung niên áo xanh có giới bị từ trước, vừa thấy Lam tiểu Điệp vọt tới, gã vung tay xuất phát chưởng lực ngay.

Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

Công lực của hắn cũng lợi hại đấy !

Bàn tay hữu đưa ra, đón chưởng kình của người trung niên, Lam tiểu Điệp đưa luôn tay tả, theo chiêu Hồi Thủ Khiêu Long, chụp vào cổ tay đối phương.

Phải nhìn nhận công lực của Lam tiểu Điệp thâm hậu phi thường, nếu có kém là kém Trí Quang, Trí Tâm chứ làm gì nàng kém gã trung niên ?

Gã bị chấn đội ba bước, đồng thời tay tả của hắn bị Lam tiểu Điệp lướt theo chụp trúng, cánh tay của gã tê dại hẳn.

Lam tiểu Điệp thấp giọng bảo :

— Muốn sống, hãy trao giải dược cho ta !

Trung niên áo xanh cũng thấp giọng đáp :

— Giải dược trong túi áo bên tả, cô nương cứ thò tay vào mà lấy.

Gã giả vờ đau đớn quá, quay mình lại, cho chiếc túi vừa tầm tay của Lam tiểu Điệp.

Nàng thầm nghĩ

http://tieulun.hopto.org

Xem chừng hắn có ý hiệp tác với ta, nên chẳng tỏ lộ sự phản kháng nào cả.

Nàng đưa tay hữu vẹt tà áo ngoài của gả, thò luôn vào túi, lấy chiếc lọ.

Gả trung niên áo xanh vẫn thấp giọng, thốt :

— Cô nương giúp cho luôn một chưởng đi !

Lam tiểu Điệp hội ý, đánh nhẹ ra một chưởng vào lưng gả đồng thời buông luôn tay tả.

Gả trung niên hự lên một tiếng, nương theo thế chưởng ngầm nhún chân bay về phía hậu sảnh, nhưng bị chưởng kình của Lam tiểu Điệp hắn đi.

Đồng thời gian Lam tiểu Điệp tấn công gả trung niên áo xanh, Dương mộng Hoàn cũng xuất thủ.

Thoạt đầu, Dương mộng Hoàn định giả vờ trúng độc, chờ cơ hội nhưng cơ hội đã đến, chàng không còn chờ một cơ hội nào khác hơn, nên tham gia cuộc chiến.

Chưởng lực đầu tiên của chàng nhắm vào chiếc nắp quan tài, song chàng thấy không còn kịp xuất thủ đánh bạt chiếc nắp nữa.

Chiếc nắp đó, Trí Tâm tung qua cỗ Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp đang đứng nói chuyện với nhau, nhưng lại lệch sanh Đào ngọc Bội, Dương mộng Hoàn định cứu hắn, bắt buộc phải xuất thủ, hơn nữa, chàng thấy Lam tiểu Điệp đã vọt đến gả trung niên áo xanh, dĩ nhiên chàng phải xuất thủ, phòng Trí Tâm ám toán.

Dương mộng Hoàn không can thiệp kịp, thì Đào ngọc Bội tự hắn phải lo thoát nạn. hắn ngầm vận công, đánh bạt áo quan ra ngoài.

Trí Tâm tung nắp áo quan qua rồi lập tức phủn chân nhảy theo.

Dương mộng Hoàn không chậm trễ tiến lên, chận lão lại.

Ngần ấy động tác của song phương diễn ra nơi ba cục diện trong khoảng thời gian thoáng mắt.

Nhưng, nắp áo quan do Đào ngọc Bội đánh bạt ra, lại bay sang Trí Tâm, bắt buộc lão phải hồi bộ, tung chưởng quật trở lại.

Nắp áo quan lại bay tới Dương mộng Hoàn.

Chàng liền tung chưởng đẩy kình phong cuốn chiếc nắp trả lại.

Song phương dùng chiếc nắp tung qua, trả lại một lúc, thi triển nội lực.

Lúc đó Lam tiểu Điệp rảnh tay rồi, đứng bên ngoài quan chiến.

Đào ngọc Bội sau khi tung trả nắp áo quan trở lại Trí Tâm, cũng đã rảnh tay, bước vòng ra sau lưng Dương mộng Hoàn, tiến đến bên cạnh Lam tiểu Điệp.

Hắn dịu giọng hỏi :

— Cô nương chế ngự tên trung niên áo xanh đó, hẳn để đoạt lấy lọ thuốc giải độc ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Đúng vậy.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Bọn chúng vây chặc bên ngoài, chúng ta đang nguy lại gặp khốn, nếu không có thuốc giải trừ độc khí, thì tại hạ làm sao tiếp trợ hai vị được ?

Lam tiểu Điệp mỉm cười :

— Người đã mất công lực, sao còn đánh bạt được chiếc nắp quan tài ?

Đào ngọc Bội cười khổ :

— Cố gắng giải trừ một tai nạn, nào phải do thực lực còn nguyên vẹn đâu, cô nương ? Nếu không liều, thì tại hạ bị chiếc nắp quét ngang, nát cả đầu lâu rồi, còn gì ?

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Rất tiếc...

Đào ngọc Bội hấp tấp hỏi :

— Rất tiếc làm sao ? Cô nương không lấy được thuốc giải à ?

Lam tiểu Điệp muốn nói là rất tiếc ngày thường lẫn làm nhiều điều bại hoại, giờ đây nàng không thể cấp thuốc cho hắn một cách đơn giản như vậy được.

Song, hắn đã tỏ ra thông minh, thì nàng nhân dịp nầy, lừa hắn luôn nên đáp :

— Phải ! Rất tiếc ta không thành công.

Đào ngọc Bội lạnh lùng hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Không đoạt được thuốc, sao cô nương chẳng ha sát hắn ?

Lam tiều Điệp hừ một tiếng :

— Ta không đủ sức hạ sát hắn, thì làm sao ?

Đào ngọc Bội hoài nghi :

— Cứ như tình thế lúc đó, thì cô nương thừa sức giết hắn !

Lam tiều Điệp cười nhẹ :

— Giết gã trung niên, chẳng phải là việc cấp bách, điều cần yếu là hạ cho được Trí Tâm, lão ấy bị hạ rồi, thì bọn kia cầm như cá trên thớt.

Đào ngọc Bội cau mày, day qua phía Dương mộng Hoàn, thấy chàng đang cùng Trí Tâm thi triển nội lực, quăng qua ném lại chiếc nắp quan tài, bất giác lắc đầu, thốt :

— Đánh nhau như vậy, thật là ngu !

Lam tiều Điệp hừ một tiếng :

— Theo ngươi thì phải làm sao ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Trong hoàn cảnh chúng ta, muốn thắng không thể dùng sức, mà phải dùng trí. Nếu bắt buộc phải dùng sức, thì nên kết thúc cuộc đấu nhanh chóng mới có lợi.

Lam tiều Điệp thầm nghĩ :

Hắn nói đúng đấy.

Nàng toan gọi Dương mộng Hoàn, để tỉnh chàng, nhưng lại nghĩ :

— Lúc nầy rất thuận tiện cho ta hỏi hắn về vũ công, dù hắn không chịu thố lộ trọn vẹn sở đắc, ít nhất hắn cũng khoa trương một vài bí học.

Nàng thốt :

— Ta thấy cả hai so nội lực như vậy, cũng chẳng có gì hại.

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Địch đông, ta ít, ít mà dùng nội lực, mong thắng đông, chẳng khác nào tự tìm cái khổ.

Lam tiều Điệp nói :

— Ngươi nhận thấy, vũ công của Trí Tâm như thế nào ?

Đào Ngọc Bội tặt lưỡi :

— Rất tiếc tại hạ trúng độc, không thể giao thủ với Trí Tâm, chứ nếu tại hạ còn nguyên vẹn công lực thì tại hạ dám quả quyết là trong vòng mười chiêu, tại hạ sẽ chụp được yếu huyệt của lão.

Lam tiều Điệp lại hỏi :

— Môn công do ngươi định xử dụng, chế ngự Trí Tâm, có ghi nơi phần bìa của quyển Bí Kíp Quy Ngươn ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Đúng vậy. Môn công đó có ghi chú rõ ràng.

Lam tiều Điệp nhìn sững hắn :

— Thế tại sao ngươi không chỉ điểm cho Dương mộng Hoàn ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Tại hạ không thể dùng tay phác họa chiêu thức chỉ nói ra miệng thôi,

Tại cuộc chiến lúc, lúc đó, Trí Tâm đột nhiên bắt chiếc nắp áo quan bay ra ngoài, rồi lướt tới.

Đồng thời, tay tả hoành ngang ngực, lão tung ra một chưởng.

Dương mộng Hoàn muốn thực nghiệm xem công lực của địch đến mức độ nào liền đưa tay tả ra nghinh đón.

Song chưởng chạm nhau, một tiếng bốp vang lên to lớn, Dương mộng Hoàn nghe máu dồn lại trong huyết quản, chân mất tấn, lùi lại một bước.

Trí Tâm dù chẳng chẳng bị chấn động, cũng thầm phục nội lực của chàng, cho rằng chẳng kém Lam tiều Điệp.

Lão lại lướt tới một bước, tung chưởng tấn công tiếp liền.

Thực nghiệm công lực đối phương xong, Dương Mộng Hoàn nghĩ là không nên sính cường, tránh né được lúc ấy, chàng liền đảo bộ tạt qua một bên bất thình lình phóng ngang một ngọn cước.

Thấy chàng di động linh hoạt như thường, Đào ngọc Bội phẫn nộ, biết ngay chàng giả vờ trúng độc, mất cả công lực. Vậy mà hắn chẳng phát giác ra được, nghĩ cơ trí của chàng thâm hiểm hơn hắn nhiều,

http://tieulun.hopto.org

Trí Tâm tránh ngọn cước của Dương mộng Hoàn, lập tức lỏ chàng, hướng sang Đào ngọc Bội, tay hữu đưa ra, theo chiêu thức Lưu Sa Thiên Lý đánh tới.

Đang tức giận Dương mộng Hoàn lừa hắn, hắn không ngờ Trí Tâm công tới, phân vì vũ công tán thất, hắn chẳng biết làm sao hơn, đành ngã xuống đất, lăn tròn một vòng.

Lam tiểu Diệp không để lỡ, đánh ra một chưởng, chận Trí Tâm. Nhờ vậy, Đào ngọc Bội thoát nạn.

Hắn lồm cồm ngồi dậy, đứng lên lạnh lùng nhìn Dương mộng Hoàn, thốt :

— Thường ngày, Dương huynh nói tại hạ gian trá, giờ đây Dương huynh cũng noi theo gương tại hạ !

Dương mộng Hoàn điềm nhiên đáp :

— Trước kia, tại hạ không dùng tâm cơ, đối phó với người đời, nên bị người đời lợi dụng. Từ nay, tại hạ phải đổi cách xử sự với đời, ít nhất cũng tránh được mưu kế của tiểu nhân.

Đào ngọc Bội còn muốn mỉa thêm mấy tiếng, song nghĩ lại, vũ công đã tan thất, nếu khích nộ Dương mộng Hoàn, chàng sẽ trừng trị hắn, hắn làm sao kháng cự ?

Nghĩ vậy, hắn nhẫn nhục, nín luôn.

Giờ đây, Lam tiểu Diệp và Trí Tâm giao đấu với nhau, Dương mộng Hoàn đứng ngoài, quan chiến.

Cuộc đấu ác liệt vô cùng, chẳng giống cuộc đấu giữa Dương mộng Hoàn và Trí Tâm.

Thì ra, Lam tiểu Diệp đã biết vũ công của Trí Tâm như thế nào, nên không còn sợ hãi mà dè dặt như trước.

Điều khiển cho cả Dương mộng Hoàn và Đào ngọc Bội luôn đến Lam tiểu Diệp phải lấy làm lạ, là bên ngoài có rất nhiều hòa thượng, hoặc đại hán, song chẳng một ai vào đại sảnh, tiếp trợ Trí Tâm.

Đào ngọc Bội từ từ bước đến gần Dương mộng Hoàn, thấp giọng thốt :

— Có mấy việc cần, chúng ta phải làm gấp Dương huynh

Dương mộng Hoàn điềm nhiên :

— Đào huynh cứ cho biết !

Đào ngọc Bội tiếp :

— Điều thứ nhất, Dương huynh bước đến cạnh quan tài, xem quả thật trong ấy có thi thể của Trí Quang chăng. Nếu có chúng ta phải tìm biện pháp cướp đi. Cướp được thi thể Trí Quang, là cầm như mình thắng cuộc trọn vẹn, và Châu cô nương sẽ được chữa trị lành thương thế.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Nếu không có thi thể Trí Quang trong đó ?

Đào ngọc Bội cười khổ :

— Thì ít nhất chúng ta cũng tin chắc là mình sa vào bẫy của chúng ! Mình hoàn toàn thức ngộ nguy cảnh của mình !

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Còn gì nữa ?

Đào ngọc Bội dặng hắng một tiếng :

— Điều thứ hai, làm sao cho Lam cô nương biết, là chẳng bao giờ thắng nổi Trí Tâm, đừng phí công lực vô ích. Giả như Lam cô nương có thể thắng, cũng chẳng nên thắng.

Dương mộng Hoàn cau mày :

— Tại sao không nên thắng ?

Đào ngọc Bội giải thích :

— Một khi chiến bại, hòa thượng đó sẽ thẹn thì phần nộ lã sẽ liều, lão sẽ làm bất cứ sự việc gì có thể làm, để phục hận. Như vậy là nguy cho chúng ta, trong khi chúng ta cần kéo dài thời gian lừng chừng này để tìm biện pháp thoát thân.

Dương mộng Hoàn chợt tỉnh ngộ, gật đầu :

— Tại hạ minh bạch rồi.

Chàng ung dung bước đến cạnh quan tài.

Cuộc đấu giữa Trí Tâm và Lam tiểu Diệp đã đến lúc vô cùng quyết liệt.

Chàng vòng qua chỗ hai người đang giao đấu, gió chưởng lan rộng, làm bay phần phật tà áo chàng.

Thấy chàng tiến đến quan tài, Lam tiểu Diệp càng vung chưởng tới tấp, cốt làm cho Trí Tâm phải bận chống đỡ, không lưu ý đến hành động của chàng.

Dương mộng Hoàn đến cạnh quan tài, thấy bên trong có

http://tieulun.hopto.org

một thi thể người vận áo vàng, nhưng mặt bị một lớp sa che kín.

Muốn biết người đó có phải là Trí Quang hay không, chàng phải lấy vuông sa lên.

Lấy vuông sa, nào phải là việc khó khăn ? Bất quá, chàng chỉ vươn tay ra, là chụp được liền.

Nhưng, tuy say đấu với Lam tiều Điệp, Trí Tâm luôn luôn lưu ý đến cỗ quan tài Thấy Dương mộng Hoàn đến quá gần, lão trầm lặng giọng thốt :

— Cảnh cáo ngươi, nếu chạm vào thi thể đó, là ngươi mất mạng ngay. Nếu chưa muốn chết, thì dừng hiếu kỳ !

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

Lão ấy qua tâm như vậy, hẳn thi thể này là của Trí Quang rồi.

Chàng bước đến, sát quan tài hơn, đưa tay hữu lên, sắp sửa giật vuông sa, đột nhiên một đạo ám kình chẳng rõ phát xuất từ đâu, cuốn tới.

Không làm sao hơn, Dương mộng Hoàn dùng tay hữu quạt trả về đạo ám kình, đồng thời đảo bộ, thay đổi vị trí.

Nhưng chàng nhanh nhẹn phi thường, một cơ hội tốt như vậy, làm sao bỏ qua ? Tay hữu nghinh đón kình đạo ám toán, chân đảo qua đê dịch tư thế, tay tả cũng vươn theo, chớp ngang vuông sa.

Bỗng, Lam tiều Điệp kêu lên :

— Đề phòng !

Dương mộng Hoàn vừa kịp nhận thấy Trí Tâm chặc một bàn tay xuống vai tả của chàng, cạnh tay xuống nhanh như lưỡi dao chém gió.

Thì ra, Trí Tâm đã bỏ Lam tiều Điệp, chuyển sang chàng, công tới.

Dương mộng Hoàn thu tay tả từ áo quan về, rồi quật ngược lại một chưởng vào cổ tay Trí Tâm, đồng thời tay hữu đá ránh, chàng đưa tay hữu vào quan tài, quyết giật cho kỳ được vuông sa.

Trong khi đó, Lam tiều Điệp vọt theo, tung chưởng vào hậu tâm Trí tâm.

Trí Tâm không hề hoang mang, hoành tay tả ngăn chặn chưởng kình của Lam Tiều Điệp, vươn tay hữu chụp vào huyệt mạch tay tả của Dương mộng Hoàn.

Lão chỉ vươn tay hữu tới một chút, tránh cái chụp của Dương mộng Hoàn, mà cũng xuất chiêu công luôn.

Mọi diễn tiến tam giác giao chuyền, mỗi người vừa đánh vừa giữ mình, nếu chậm tay một chút là nguy.

Tuy nhiên, Dương mộng Hoàn cuối cùng cũng giật được vuông sa. Còn Trí Tâm lại nắm trúng huyệt mạch cổ tay tả của Dương mộng Hoàn.

Lam tiều Điệp cấp bách quá, hét lên một tiếng, vung bàn tay chặt mạnh xuống cánh tay hữu của Trí Tâm, cánh tay có bàn tay nắm dúng huyệt mạch của Dương mộng Hoàn.

Trí tâm vội rút tay về, mang theo luôn cổ tay cũ Dương mộng Hoàn. Đồng thời lão dùng tay tả đánh một chưởng sang Lam tiều Điệp.

Lam tiều Điệp hừ lạnh một tiếng, thu tay hữu về, vươn tay tả ra, ngón sè thẳng, bắn Thiên Cương Chỉ lực vút ra.

Thế công xuất nhanh quá, Trí Tâm không hóa giải kịp, chỉ phong bắn trúng cánh tay lão, bắt buộc lão phải buông tay.

Lam tiều Điệp sợ lão nhảo trở lại chụp tay Dương Mộng Hoàn như trước, xuất chưởng tới tấp, bức thoái lão về sau xa, đồng thời nàng bảo khẽ chàng :

— Xem gấp, thi thể trong áo quan có phải là Trí Quang chăng.

Thực ra chẳng phải đợi nàng đề tỉnh, Dương Mộng Hoàn đã làm cái việc đó rồi, bởi mục đích của chàng đến gần quan tài chỉ có thế.

Đào Ngọc Bội hấp tấp bước tới hỏi :

— Phải thi thể của Trí Quang chăng, Dương huynh ?

Dương Mộng Hoàn gật đầu :

— Thi thể thì giống, nhưng tại hạ không tin lắm...

Đào Ngọc bội thò đầu nhìn, đoạn thốt :

Dương huynh có lý, tại hạ cũng nghi là kẽ nào đó giả mạo. Tốt hơn nên bẽ cái xác ra ngoài, xem kỹ lại.

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Nếu là một thi thể tra hình, thì trên thi thể đó, phải có gì nguy dị nguy hiểm,..

Chàng nhìn qua cuộc chiến, thấy Trí Tâm và Lam tiểu Điệp giao đấu với nhau, chẳng những không ác liệt, mà chưng như song phương đùa với nhau chẳng hết sức lấy làm lạ.

Bỗng chàng nghe Lam tiểu Điệp dùng pháp truyền âm bảo chàng :

— Tắt mấy ngọn đèn đi, Dương huynh.

Lúc đó cơn sấp tan, nhưng vầng đông chưa lên.

Đèn tắt rồi, gian đại sảnh chìm trong bóng tối rất dày.

Lam tiểu Điệp di chuyển đến gần chàng, bảo :

— Mình cướp thi thể đó mang đi, Dương huynh.

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Còn Trí Tâm đâu ? Lão có bị cô nương đánh trọng thương chăng ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Lão trúng một đạo Thiên Cương chỉ phong của tôi thương thế không nặng đâu. Đáng lẽ tôi không nên phóng chỉ lực !

Dương mộng Hoàn khó hiểu !

— Tại sao, cô nương ?

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng !

— Vì lão chẳng phải Trí Tâm đại sư thực sự chứ tại sao! Gây cái hãi hùng lùng nhưng không nguy hiểm cho chúng ta, là do lão an bày đấy !

Dương mộng Hoàn kinh ngạc :

— Sao cô nương biết ?

Lam tiểu Điệp đáp :

— Chính lão cho tôi biết. Lão nói rằng lão bị thương nặng, và bảo chúng hãy rời gấp nơi nầy.

Dương mộng Hoàn càng kinh ngạc hơn :

— Mà lão là ai ?

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Lão không tiết lộ.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Tại hạ vát thi thể Trí Quang, cô nương chiếu cố Đào ngọc Bội.

Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

Hắn chết hay sống mặc hắn, cần gì phải chiếu cố đến hắn ? Điều cần yếu là đưa Trí Quang về sơn cốc, đợi lão sống lại, bức bách lão chữa trị cho Châu tỷ tỷ. Mình cũng nên thừa cơ hội nào đó, trừ diệt Đào ngọc Bội, dứt hậu hoạn cho vũ lâm.

Vừa nghĩ đến biện pháp hạ sát Đào ngọc Bội, nàng vừa gọi :

— Đào ngọc Bội, ngươi ở đâu ?

Nàng gọi luôn mấy lượt, chẳng nghe Đào ngọc Bội lên tiếng, lấy làm lạ nghĩ :

Hắn chưa được giải độc, chẳng lẽ dám một mình thoát đi trước ?

Dương mộng Hoàn đã bế thi thể Trí Quang đặt lên vai rồi, toan bước ra ngoài, bỗng có ánh sáng chớp lên, ánh sáng đó soi rõ một vùng rộng độ mấy trượng tròn, bên ngoài cửa đại sảnh.

Nơi cửa, có hai hòa thượng Thiên Trúc cầm vũ khí đứng nghiêm.

Lam tiểu Điệp cau mày, trầm giọng :

— Dương huynh lưu ý, tôi vọt ra đây, theo sát bên tôi !

Nàng bước nhanh liền, Dương mộng Hoàn kèm theo một bên.

Chàng nghĩ bọn hòa thượng Thiên Trúc rất tôn kính Trí Quang, nếu dùng thi thể lão làm tấm bình phong, chắc chắn bọn đó chẳng dám đâm chém vào.

Nghĩ vậy, lập tức chàng gọi giật Lam tiểu Điệp trở lại, để cho chàng đi trước.

Bên ngoài chẳng những có hai tên hòa thượng đứng gần cửa mà thôi, quanh đó còn có rất nhiều hòa thượng khác, người nào cũng có khí giới trong tay.

Nhưng, lạ làm sao vừa thấy Dương mộng Hoàn bước ra tất cả đều tạt qua hai bên, nhường lối.

http://tieulun.hopto.org

Trong số các hòa thượng đó, có một người có gương mặt âm dương một bên đỏ, một bên đen, vận áo xanh, dắt tay hữu nơi hậu tâm một thiếu nữ vận áo đen.

Trông thấy thiếu nữ đó, Dương mộng Hoàn sững sờ.

Thì ra, thiếu nữ là Châu nhược Lan !

Lam tiểu Điệp nắm chặt chuôi đoản kiếm, toan phát tác, thấy Châu nhược Lan, vụt xuôi tay, khựng lại.

Lão hòa thượng có gương mặt âm dương lạnh lùng thốt :

— Trở vào đại sảnh, đặt thi thể đó xuống chỗ cũ.

Lam tiểu Điệp nhìn Dương mộng Hoàn, rồi lùi lại.

Nhưng, Dương mộng Hoàn đứng nguyên tại chỗ.

Hòa thượng cười lạnh :

— Bần tăng chỉ cần phát nội lực ra, là nàng chết ngay ! Chắc cát hạ muốn cho nàng chết !

Dương mộng Hoàn cũng lạnh lùng đáp :

— Chỉ cần tại hạ vung tay, là người giả mạo Trí Quang trong tay tại hạ đây, phải vỡ sọ ngay, mà vỡ sọ là không hy vọng sống sót !

Hòa thượng trả lời :

— Làm các việc đó, là khi nào cát hạ không thích rời khỏi nơi đây !

Dương mộng Hoàn đáp liền :

— Nếu bắt buộc phải ở lại đây, thì ít nhất tại hạ cũng làm mất mạng một số người !

Hòa thượng hỏi :

— Các hạ là Dương mộng Hoàn ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Đại sư đoán đúng.

Hòa thượng mỉm cười :

— Bần tăng có nghe tiếng !

Rồi lão hỏi :

— Người giả mạo bần tăng vừa rồi, có phải do các hạ an bày chăng ?

Không biết nội tình ra sao, Dương mộng Hoàn lờ đi, không đáp, sợ đáp sai rồi lòng cả sự việc.

Hòa thượng không uy hiếp được Dương mộng Hoàn, hướng về Châu nhược Lan :

— Hắn quật cường quá, cô nương hãy bảo qua hắn một tiếng.

Châu nhược Lan thốt :

— Trước hết người hãy đáp ứng ta một việc.

Hòa thượng hỏi :

— Việc gì ?

Châu nhược Lan tiếp :

— Chúng ta lưu lại đây, chờ Trí Quang sống lại, trước khi lão ấy sống lại, trong khoảng thời gian đó, chúng ta và các người hoạch định ranh giới, người bên nào ở trong ranh giới đó, không được trà trộn hỗn độn.

Hòa thượng mỉm cười :

— Nếu cô nương không có ý đào tẩu, thì việc ấy dễ đáp ứng.

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Điều kiện đó chẳng khó khăn gì cả, nếu người không chấp thuận, thì ta sẵn sàng mang đổi mạng cùng Trí Quang.

Hòa thượng trầm ngâm một chút :

— Được ! Trong tòa đại sảnh này được tạm dành cho cô nương và các vị kia, bọn bần tăng chẳng hề bén mảng đến, nhưng xin cô nương đừng tìm cách trốn đi.

Châu nhược Lan lại hỏi :

Người có trọn quyền làm chủ tình hình phía các người chăng ?

Hòa thượng đáp :

Bần tăng chỉ dưới có một mình nhà sư huynh là Trí Quang đại sư, với thân phận đó, bần tăng thừa tư cách làm chủ.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Được rồi. Tạm thời, chúng ta thỏa thuận như vậy.

Nàng day qua Dương Mộng Hoàn.

— Dương huynh, trả Trí Quang lại cho chúng !

Dương Mộng Hoàn hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Đem trở lại quan tài, hay buông ngay dưới đất, tại đây ?

Châu nhược Lan thốt :

— Buông ngay tại đó.

Dương Mộng Hoàn buông thì thể Trí Quang xuống đất, đoạn lùi lại bốn năm bước.

Một đại hán áo đen bước tới, bế xác Trí Quang, mang đi.

Châu nhược Lan lại duy qua Trí Tâm :

— Ta vào đại sảnh được chưa ?

Trí Tâm đại sư gật đầu :

— Được rồi, cô nương ạ.

Châu nhược Lan từ từ đi vào. Bên trong, đã có sẵn Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp, cả hai nghiêm đon nang :

Hoa thượng đó. Không giữ lời cam kết, bức tỷ tỷ đến đây phải không ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Không phải đâu. Chính ta tự đến đây. Lang hơn, ta rời chỗ nấp cho chúng thấy, chúng mới uy hiếp được ta chứ.

Nàng vừa thốt vừa đảo mắt nhìn quanh,

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Châu tỷ tỷ tìm chi ?

Châu nhược Lan cau mày :

— Đào ngọc Bội đâu ?

Lam tiểu Điệp lắc đầu :

— Chẳng biết. Lẩn đi đâu mà nói ! Tôi và Dương huynh hợp lực cùng thủ với bọn Hòa thượng, chúng nhìn lại, thì mới hay lẩn biến mất..

Vừa lúc đó, Đào ngọc Bội cất giọng lanh lảnh đáp :

— Cô nương mệt thị Đào ngọc Bội này qua ! Cùng đến lấy ba người, riêng Đào thọ Thương, còn hai người kia vô sự liệu đó đủ chứng tỏ tại hạ có thiện chí hay không rồi vậy !

Lam tiểu Điệp chỉnh ngay :

— Ăn nói đúng với lương tâm một chút, Đào ngọc Bội ?

Người bị thương, dễ thường ta không trúng độc à ?

Từ trong bóng tối bước ra, Đào ngọc Bội thốt :

— Đúng vậy, nhưng cô nương và Dương mộng Hoàn thì có thuốc giải độc, còn tại hạ vẫn mang thương thế như thường :

Châu Nhược Lan nhìn Lam tiểu Điệp và Đào ngọc Bội một chút, đoạn trầm giọng :

— Hiện tại, chúng ta là những kẻ chung hoạn nạn, nên giữ hòa khí với nhau, có lợi hơn.

Nàng bước tới một góc tường.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Còn Trí Tâm đại sư trong đại sảnh này...

Lam tiểu Điệp gật đầu :

- Phải đó, còn Trí Tâm đại sư giả !

Châu Nhược Lan hỏi ;

— Ở trong đại sảnh này, sao ta chẳng thấy ?

Một giọng nói đáp liền :

- Lâu quá, mới gặp cô nương !

Châu Nhược Lan ạ một tiếng :

— Thì ra lão tiền bối !

Châu Nhược Lan đã nhận ra âm thinh của người đó, trước khi lão từ bóng tối bước ra, đứng ngoài xa bốn năm trượng.

Người đó, là Trừng Nhân đại sư.

Trừng Nhân đại sư nhìn Lam tiểu Điệp :

— Thiên Cương chỉ của cô nương lợi hại phi thường.

Lam tiểu Điệp cười nhẹ :

— Nếu biết sớm chính là lão tiền bối, thì bao giờ tiểu nữ dám vô lễ ?

Trừng Nhân đại sư mỉm cười :

— Bần tăng tự tin mình có công phu tu vi lắm chứ, thế mà vẫn chưa phải là đối thủ của cô nương...

Châu Nhược Lan hỏi :

— Làm sao lão tiền bối lại đến được nơi này, lại giả mạo Trí Tâm, để tiếp trợ chúng tôi :

Trừng Nhân đại sư đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Mới biết, thì cho rằng kỳ kỳ ảo ảo, nhưng chẳng qua, sự tình gặp lúc tấu xảo mà thôi.

Lão lấy trong mình ra một chiếc nạ, mang lên mặt, biến mình thành một con người có gương mặt âm dương.

Đào Ngọc Bội vụt thốt :

— Tại hạ có điều này, xin thỉnh giáo lão tiền bối.

Trừng Nhân hỏi :

— Việc gì thế ?

Đào ngọc Bội tiếp :

— Lúc lão tiền bối vào đại sảnh, có người đi theo, lão tiền bối nhớ chăng ?

Trừng Nhân đại sư gật đầu:

— Có.

Đào ngọc Bội lại tiếp :

— Người đó có thuốc giải độc nơi mình, rất tiếc là Lam cô nương không đoạt kịp, thành ra y thoát đi mất ! Mất y là mất cả thuốc !

Lam tiểu Điệp thầm nghĩ :

Người tiếc rẻ vô ích, thuốc hiện ở trong mình ta, người nào đó cũng mau chỉ đến đây với mục đích đưa thuốc giải mà thôi !

Nàng đo dự, chẳng biết nên giải độc cho Đào Ngọc Bội hay chăng, song nghĩ bây giờ đưa ra thì ngỡ ngàng quá, bằng có lý do trách nàng trước mặt Châu nhược Lan, nên nàng đưa xuôi luôn:

— Rất tiếc là ta để lỡ mất cơ hội lấy thuốc giải cho người !

Đào ngọc Bội chép miệng :

— Nếu tại hạ không trúng độc, rất có thể là chúng ta đã cướp được thi thể Trí quang mang đi trước lâu rồi..

Trong khi hàn nói, thì Lam tiểu Điệp lại nghĩ đến người trung niên áo xanh, rằng cho rằng người có là bằng hữu chú chẳng phải cách nhân, nàng tự hỏi chẳng biết y đo ai sai phải đến.

Đào ngọc Lan [illegible] Trừng Nhân đại sư :

— Người trung niên áo xanh có phải cùng đến đây với vị đại sư chăng ?

Trừng Nhân đại sư lắc đầu :

— Bần tăng không quen biết y. Khi bần tăng giả mạo Trí Tâm vào đại sảnh, bần tăng có gọi viên chưởng quản các dược vật của Trí Quang, y theo bần tăng liền. Bần tăng định nhân cái thận phận giả này, bức bách viên chưởng quản dược vật phải trao thuốc giải cho cô nương, nếu cứ để Lam cô nương mang độc khí trong người mãi, thì làm sao ứng phó với chúng ?

Châu nhược Lan hỏi lại :

Thực sự đại sư, chẳng biết y ?

Trừng nhân gật đầu :

— Thực vậy.

Lam tiểu Điệp lại nghĩ :

Nếu người trung niên đó là bằng hữu của ta, thì tức nhiên là địch của bọn hòa thượng, đã là địch thì làm sao vào đây dễ dàng ? Gì thì chẳng biết, chứ người đó đúng là người Trung Thổ rồi. Trí Quang là người Thiên Trúc, tại sao lại có lắm người Trung Thổ dưới tay lão ?

Đào ngọc Bội vụt thốt :

— Vậy là hay quá ! Hay quá !

Trừng Nhân đại sư lạnh lùng nhìn hắn :

— Bình sanh bần tăng không thích nói ngoa, huống chi bần tăng lại là người xuất gia ? Sự việc hôm nay, vì cần phải cứu người, mà bần tăng mạo hiểm, thế thôi.

X

CHƯƠNG XCVI

CỜ CAO MỘT NƯỚC

Châu nhược Lan nhìn sang Đào ngọc Bội :

— Chết sống, do số, ta là nhi nữ, ta chẳng sợ chết, ngươi là nam nhân, là đại trượng phu, lại sợ chết là nghĩa gì ?

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Có cái chết nặng như núi Thái, có cái chết nhẹ

http://tieulun.hopto.org

như lông Hồng, chết cũng nhiều cách, nhiều trường hợp, chết không đúng cách, đúng trường hợp, bảo cam tâm mà chết, sao được chứ, cô nương !

Châu nhược Lan tiếp !

— Lâm vào cảnh này, tuy chúng ta chưa chết, song chưa chết để chờ chết, có khác nào đã chết rồi ? Muốn sống, phải làm sao tranh lấy cái sống, ngồi mà chờ may, có khác nào chờ cái chết đến từ từ ? Phải tìm cái sống trong cái chết.

Đào ngọc Bội bật cười ha hả :

— Cô nương nói chí lý thay !

Châu nhược Lan liếc nhìn Lam tiểu Điệp, trách :

— Ngươi dùng Thiên Cương Chỉ Lực, đánh trúng thương Trừng Nhân lão tiền bối, có lẽ nặng lắm đó.

Lam tiểu Điệp, đáp :

— Nặng thì không nặng, song cũng không nhẹ.

Châu nhược Lan lại đưa mắt qua Trừng Nhân đại sư :

— Lão tiền bối nghe cánh tay ra sao ?

Trừng Nhân đại sư đáp :

— Thỉnh thoảng, có nhói đau một chút.

Châu nhược Lan bảo Lam tiểu Điệp :

— Trợ giúp lão tiền bối trị thương đi. Trong mấy ngày còn lại đây, ta nhờ các vị bảo hộ đấy !

Lam tiểu Điệp vâng lời nàng, bước đến gần Trừng Nhân đại sư, giúp lão trị thương.

Đào ngọc Bội gọi Châu nhược Lan :

— Chừng như cô nương có kế hoạch gì, đối phó với bọn hòa thượng Thiên Trúc, cô nương có thể cho tại hạ biết chăng ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Tìm cái sống trong cái chết, là làm việc cầu may, cho rằng có kế hoạch thì nghe sao thông ? Cứ làm hết sức mình, còn thành hay bại, chỉ bằng vào số mệnh thôi.

Đào ngọc Bội mơ màng :

— Bọn thuộc hạ của tại hạ, không thấy thuộc hạ trở về, sẽ huy động tất lực, đến đây khai chiến với chúng...

Châu nhược Lan thốt :

— Không người điều khiển, chắc họ không dám liều lĩnh đâu !

Đào ngọc Bội tiếp :

— Trước khi ra đi, tại hạ đã an bày, có thể vào ngọ ngày mai, họ sẽ đến đây...

Châu nhược Lan cau mày :

— Có cách nào ngăn chận họ chăng ?

Đào ngọc Bội lấy làm lạ :

— Có người đến tiếp trợ, là một điều may, sao cô nương muốn ngăn trở ?

Châu nhược Lan chưa kịp đáp, hắn tiếp luôn :

— Cô nương định ở đây mãi à ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Vô luận là ở đây hay không ở đây, nhất định chúng ta không nên vọng động trước khi Trí Quang sống lại.

Đào ngọc Bội cũng lắc đầu :

— Thực tại hạ chẳng hiểu nổi ý tứ cô nương ra sao !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Nếu ngươi sợ, chẳng dám lưu lại đây, thì ta sẽ thảo luận lại với Trí Tàm, lão sẽ để cho ngươi ra về thong thả.

Đào ngọc Bội hấp tấp khoát tay :

— Cô nương đừng hiểu lầm tại hạ. Đào ngọc Bội này chẳng phải là kẻ úy tử tham sanh, cô nương quyết tâm ở lại, thì tại hạ cũng sẵn sàng ở bên cạnh, hầu giúp giặt cô nương.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Đã vậy, thì phải tuân lời ta, trong bất cứ việc gì.

Đào ngọc Bội cũng gật đầu :

— Cô nương cứ phân phó, khi nào cần dùng đến tại hạ.

Châu nhược Lan nghiêm giọng :

— Trước hết, ngươi tìm cách nào ngăn trở thuộc hạ ngươi. Đừng để họ kéo đến đây, vọng động.

Đào ngọc Bội trầm ngâm một chút :

— Tại hạ trúng độc, chưa uống giải dược, sợ khó ra khỏi vòng vây...

Châu nhược Lan hừ một tiếng :

— Cần phải rời khỏi nơi đây mới ngăn trở được các

http://tieulun.hopto.org

thuộc hạ ngươi à ?

Đào ngọc Bội thở dài :

— Chẳng còn cách nào khác hơn. Với lại, tại hạ muốn chính mình giảng lý với họ.

Lam tiều Điệp ngủi thầm :

Tâm cơ của lắm thâm trầm quá, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể chen vào, cuộc đàm thoại một câu, nhắc nhở đến tình trạng của hắn ! May mà giải được ở trong ta, chứ nếu do Dương mộng Hoàn hay Trung Nhân đại sư giữ thì nhất định là hắn đã được cấp cho một viên rồi !

Châu nhược Lan hỏi gấp :

— Ngươi chẳng còn biện pháp nào khác hơn ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Hiện tại, tại hạ chưa nghĩ ra biện pháp nào khác được !

Lam tiều Điệp cười mỉa :

— Ta nghĩ ra một biện pháp cho ngươi đây.

Đào ngọc Bội, điềm nhiên :

— Cô nương cho biết đi !

Lam tiều Điệp hỏi lại :

— Ngươi cho rằng phải rời khỏi nơi này mới ngăn trở thuộc hạ hành động ?

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Đúng vậy cô nương. Chứ cô nương nghĩ xem, tại hạ bị quản thúc nơi nầy, còn làm sao liên lạc với chúng được ?

Lam tiều Điệp tặt lưỡi :

— Thế thì đáng tiếc cho ngươi, bị nhiễm độc, vũ công tán thất, thành ra không xung phá vòng vây thoát đi được !

Đào ngọc Bội tiếp theo :

— Cho nên, tại hạ lo ngại, nếu không ngăn chận chúng kịp thời, để chúng đến kéo dây thì rắc rối biết bao !

Lam tiều Điệp nhìn hắn hắn thản nhiên tiếp.

— Muốn cho tại hạ rời khỏi nơi nầy, trước hết phải giải trừ chất độc trong người. Mà làm sao có thuốc giải độc, nếu không tìm cách đoạt [illegible] bọn hòa thượng ?

Lam tiều Điệp cười lạt :

— Ta có cách !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Cô nương thông minh, dĩ nhiên nghĩ ra biện pháp thích đáng nhanh chóng ! Xin cho tại hạ biết, xem có thể thực hành được chăng.

Lam tiều Điệp trầm giọng :

— Nếu ngươi thấy rằng cần thiết phải rời nơi này mới ngăn chận thuộc hạ vọng động, thì ta sẽ bảo vệ ngươi ra khỏi đây an toàn.

Nàng dừng lên, tỏ ý là nếu Đào ngọc Bội đồng ý, cả hai có thể đi liền.

Đào ngọc Bội day qua Châu nhược Lan :

— Cô nương nghĩ sao ?

Hắn có khi nào chịu tỏ ra yếu hèn trước Lam tiều Điệp ? Nhưng hắn cũng chẳng dại gì mà không hiểu, đi với nàng là cầm như mất mạng, bởi ra đến bên ngoài, bọn hòa thượng sẽ hành hung, Lam tiều Điệp vờ sơ hở một chút trong việc chống đỡ cho hắn, là hắn, bị bọn hòa thượng hạ sát ngay. Dù Lam tiều Điệp không giết hắn, nàng làm vậy có khác nào giết hắn ? Hắn thừa hiểu là Lam tiều Điệp muốn trừ diệt hắn từ lâu rồi.

Cho nên, hắn hỏi ý nơi Châu nhược Lan, cốt dần dà thời gian, mà cũng mong Châu nhược Lan bắt bỏ ý kiến của Lam tiều Điệp.

Châu nhược Lan tự nhiên hiểu rõ dụng ý hắn. Nàng thốt :

— Nếu ngươi có biện pháp nào khác, ngăn trở được thuộc hạ, thì cần gì phải mạo hiểm ?

Câu nói của Châu nhược Lan càng dồn Đào ngọc Bội vào ngõ bí. Không đi theo Lam tiều Điệp, hắn phải có biện pháp khác, không có biện pháp thì hắn phải đi theo nàng.

Làm gì hắn nghĩ ra được biện pháp nhanh chóng như vậy ?

Hắn trầm ngâm một chút, rồi thốt :

— Chắc là phải thay đổi phương pháp rồi !

Châu nhược Lan nhắc lại :

http://tieulun.hopto.org

— Bất luận ngươi dùng biện pháp nào, tùy ngươi, có liều biện pháp đó phải giúp ngươi ngăn trở thuộc hạ gây hấn lời !

Bỗng, nàng nghiêm sắc mặt, từ từ tiếp :

— Cho ngươi biết, nếu ngươi chẳng ngăn chận được bọn họ, thì tất cả chúng ta cùng phải chết tại đây !

Đào ngọc Bội cau mày :

— Hệ trọng đến thế sao, cô nương ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Đúng vậy. Giả như ngươi không tin, cứ chờ xem.

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Theo tại hạ nhận xét, thì bọn hòa thượng Thiên Trúc chỉ khoa trương bề ngoài, hăm dọa tinh thần chúng ta, chứ về vũ công thì chúng là những tay tầm thường, chẳng đáng cho ta sợ !

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Ngươi coi thường chúng quá thấp. Vũ công của chúng, và vũ công của Tam Âm Thần Ni, đồng một xuất xứ, xem thì tầm thường, nhưng bên trong hàm súc vô cùng huyền diệu...

Đào ngọc Bội cười nhẹ :

— Tại hạ chưa thấy chúng có gì xuất sắc !

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Bởi ngươi chưa gặp đúng người chân chánh trong vũ lâm Thiên Trúc.

Đào Ngọc Bội đề nghị :

— Tại hạ lấy một tín vật, trao cho một vị nào đó, nhờ mang đến xuất chiêu trước thuộc hạ của tại hạ, báo chúng trở về.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Ai mang đi ?

Đào ngọc Bội thở dài :

— Nếu tại hạ không trúng độc, thì cần gì phải nhờ ai ? Tự tại hạ đi, khỏi cần trao tín vật cho ai cả. Tại hạ không đi được, thì tại đây, còn ai ngoài cô nương ?

Lam tiểu Điệp nhìn sang Châu nhược Lan, thấp giọng :

— Tỷ tỷ thấy bầu gian hoạt như thế nào chứ ?

Châu nhược Lan trầm ngâm một lúc :

Đào ngọc Bội, nếu thức ngộ ngay cảnh chúng ta. Bọn hòa thượng Thiên Trúc có thể kéo đến bất ngờ, sát hại toàn thể chúng ta !

Đào ngọc Bội cau mày :

— Rồi tại hạ phải làm sao, hở Châu cô nương ?

Châu nhược Lan nghiêm sắc mặt :

— Ta thọ thương, ngươi trúng độc, còn lại có ba người, Dương mộng Hoàn, Lam tiểu Điệp và Trừng Nhân đại sư, nhân số rất kém, nếu Lam tiểu Điệp vắng mặt nữa, thì còn ai cự với bọn hòa thượng Thiên Trúc, nếu bọn ấy vọng động ?

Đào Ngọc Bội đưa hai tay lên không :

— Thế thì vô phương rồi ! Tại hạ không đi được, mà cũng chẳng có ai mang tín được, thế thì đành chịu vậy.

Châu nhược Lan trầm ngâm một lúc lâu, bảo :

— Được rồi ngươi trao tín vật đây !

Đào Ngọc Bội cởi chiếc Kim Hoàn nơi cổ tay tả, thốt :

Châu nhược Lan tiếp lấy Kim Hoàn, bước ra phía cửa.

Lam tiểu Điệp cùng Dương mộng Hoàn hấp tấp đứng lên vừa bước theo vừa thốt :

— Tỷ tỷ còn thương thế trầm trọng, không nên mạo hiểm có việc gì, hãy để cho bọn chúng tôi thay thế thi hành cho.

Châu nhược Lan ngoắc Lam tiểu Điệp lại gần, thì thầm mấy tiếng bên tai nàng.

Lam tiểu Điệp tiếp lấy Kim hoàn, từ từ bước đi.

Châu nhược Lan trở vào.

Đào ngọc Bội cố vận dụng trí óc, tìm hiểu Châu nhược Lan sai bảo việc gì có vẻ bí mật như thế.

Thấy nàng trở vào, thần sắc trầm trọng, hắn nóng lòng quá hỏi ngay :

— Châu cô nương sai phái Lam cô nương mang kim hoàn đi ?

http://tieulun.hopto.org

Châu nhược Lan nhìn hắn :

— Khích nộ bọn hòa thượng Thiên Trúc, chúng sẽ xuất thủ. Dương mộng Hoàn và Trừng Nhân đại sư thừa sức phá vòng vây chạy đi, chỉ có ta và ngươi là đành khoanh tay ngồi đây tùy cho chúng đối xử cách nào cũng mặc.

Đào ngọc Bội không nao núng :

— Được chết chung với cô nương, là một đại hạnh cho tại hạ, tại hạ chẳng hề sợ hãi.

Châu nhược Lan tiếp :

— Trước khi Trí Quang sống lại, chúng chẳng bao giờ dám động đến ta đâu.

Đào ngọc Bội cau mày :

— Thế là chỉ có mỗi một mình tại hạ phải chết ?

Châu nhược Lan thở dài :

— Ngươi còn muốn trách ai ? Ai gọi chúng vào Trung Nguyên chứ ?

Đào ngọc Bội bật cười khanh khách :

— Có phải là tại hạ tự xe giây trói mình chẳng, cô nương ?

Dừng lại một chút, hắn tiếp :

— Nhưng Đào ngọc Bội này có khi nào cam tâm ngồi yên mà chờ chết đâu ?

Châu nhược Lan cười khổ :

— Trong trường hợp này, dù ngươi có tài thông thiên triệt địa, cũng chẳng mong cứu vãn tình hình !

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Rất tiếc cô nương đi sai một thế cờ !

Châu nhược Lan trố mắt :

— Ngươi muốn nói gì ?

Đào ngọc Bội cười nhạt :

— Tại hạ luôn luôn danh bảo ý đối với cô nương, trái lại cô nương luôn luôn vô tình đối với tại hạ, điều đó tại hạ minh bạch lắm rồi...

Châu nhược Lan cười nhẹ :

[illegible]

biệt, Lam tiểu Điệp mang chiếc kim hoàn tìm chúng [illegible] nào thay tại hạ, báo tin cho chúng biết tai nạn của tại hạ. Ha ha ! Chắc chắn không kịp lắm, tại hạ sẽ có kẻ tiếp [illegible] lo gì cô ẳng thoát khỏi tai nạn ?

Dương mộng Hoàn cười lạnh :

— Kế đó kể ra cũng cao đấy, Đào huynh. Nhưng, rất tiếc là Đào huynh quên một điều, tại hạ có thể hạ sát Đào huynh bất cứ lúc nào. Như vậy, khuyên Đào huynh khoan dắc ý vội !

Đào ngọc Bội mỉm cười lạnh :

— Tại hạ không tin một người hào hiệp như Dương huynh lại có thể xuống tay hạ sát kẻ không còn sức lực phản kháng. Làm như vậy chẳng sợ lưu tiếng xấu muôn đời sao ?

Châu nhược Lan thốt :

— Ngươi cao hứng quá, Đào ngọc Bội !

Đào ngọc Bội bỗng biến sắc mặt :

— Lam tiểu Điệp hắn đã xung xuất vòng vây rồi !

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Rất tiếc, nàng chưa hề động thân !..

Nàng đưa tay lên, vẫy :

— Tiểu Điệp muội, trở vào đây ! Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta.

Đào ngọc Bội nhìn ra, thấy Lam tiểu Điệp từ ngoài cửa đại sảnh đi vào, tay còn cầm chiếc kim hoàn.

Châu nhược Lan cười nhạt :

— Đào ngọc Bội, cái chết nằm cách chúng ta bằng một đường tơ, kẻ tóc, thế mà ngươi cũng còn dùng tâm cơ.

Đào ngọc Bội lờ việc đó, cất tiếng :

— Cô nương cao trí hơn tại hạ, tại hạ nhận bại !

Dương mộng Hoàn nghĩ thầm :

— Nếu không có Châu tỷ tỷ, thì còn ai chế ngự được một con người mưu trí như nàng ?

Lam tiểu Điệp bước về chỗ cũ, ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Đào ngọc Bội, đoạn nàng gọi Châu nhược Lan :

— Hắn là mối hoạn lọa của chúng ta, có thể bảo đảm

http://tieulun.hopto.org

sợ hắn hơn sợ Trí Quang đại sư. Chúng ta nên nhân dịp này, hạ sát hắn cho khỏi bận tâm đề phòng.

Châu Nhược Lan không đáp lời nàng, chỉ nhìn đăm đăm Đào Ngọc Bội.

Đào ngọc Bội xốn xang trước tia nhìn khó hiểu của Châu Nhược Lan.

Một lúc lâu Châu Nhược Lan từ từ hỏi :

— Đào ngọc Bội, ngươi nghĩ như thế nào ?

Đào ngọc Bội cố giữ trầm tĩnh hỏi lại :

— Ý kiến của cô nương ra sao ?

Châu Nhược Lan thốt :

— Vì muốn cứu ta, ngươi đến đây, nếu ta giết ngươi, thì thành ra hẹp lượng quá !

Đào ngọc Bội dằng hắng một tiếng :

— Cô nương hiểu xét cho như vậy, tại hạ cảm kích vô cùng. Vì muốn giúp đỡ cô nương, tại hạ mới đưa mình vào lưới rập của chúng !

Châu Nhược Lan đảo mắt nhìn sang Dương Mộng Hoàn một chút, rồi tiếp :

— Đào ngọc Bội, giả như chúng ta giết ngươi, chắc chắn là ngươi không phục, hơn nữa người lại còn cho là chúng ta tàn nhẫn.

Đào ngọc Bội thốt :

— Giết Đào ngọc Bội rồi, cô nương sẽ mất một sự trợ lực quan trọng, trong khi cần có đông nhân số, kháng cự với bọn tăng nhân Thiên Trúc.

Lam tiểu Điệp hừ lạnh :

— Nhưng để cho ngươi sống, chúng ta có đến hai kẻ thù! Phần nào chống cự bọn hòa thượng ngoại bang, phần nào đề phòng ngươi !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Nhưng ít nhất, trước hết tại hạ cũng tiếp trợ các vị trừ diệt bọn chúng. Như vậy, cuối cùng các vị cũng chỉ còn có nỗi một mặt đối lập thôi, nếu thật sự chúng ta là những kẻ đối lập nhau.

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Ta hy vọng sự rộng lượng của chúng ta sẽ cảm hóa

được ngươi, khiến ngươi hồi đầu hướng thiện, quay về con đường chánh.

Đào Ngọc Bội bật cười ha ha :

— Non sông biến đổi, tâm tánh không dời ! Tại hạ chẳng dám hứa gì với cô nương cả. Bất quá...

Hắn nhìn Châu nhược Lan với ánh mắt đắm đuối, rồi thở dài, tiếp :

— Như thắng cang...

Châu nhược Lan cau mày :

— Chẳng cần dẫn giải, Đào ngọc Bội, hãy biết là chúng ta tha ngươi một lần. Lần thứ nhất mà cũng là lần cuối cùng đấy !

Rồi nàng thở dài :

— Xong việc ngươi, đến việc Trí Quang...

Đào ngọc Bội hỏi :

— Giao thủ với chúng qua bao nhiêu cuộc rồi, các vị có hiểu trong bọn chúng tên nào có võ công cao hơn hết chăng ?

Châu nhược Lan đáp

— Theo ý ta thì Trí Quang lợi hại nhất.

Đào ngọc Bội đứng lên, buông nhanh :

— Rất tiếc ! Đang tiếc thật !

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

Đáng tiếc việc gì ?

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Châu cô nương thọ thương, tại hạ trúng độc, nếu cả hai vô sự, thì nhân dịp này tận diệt chúng dễ dàng.

Châu nhược Lan phải nhận là có lý.

Lam tiểu Điệp nghĩ :

— Hắn cứ đòi cho được thuốc giải độc, trao cho hắn cũng được rồi nhưng ít nhất cũng phải có điều kiện chứ. Châu tỷ tỷ nói là võ công của tăng nhân Thiên Trúc đồng một xuất với võ công Tam Âm Thần Ni, mà xem ra tỷ tỷ bị thương vì một thủ pháp nguy dị, rất có thể Thần Ni có ghi chú trong tờ bìa của quyển Quy Ngươn Bí Kíp !

Nàng gọi :

[illegible]

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội day lại :

— Việc chi, cô nương ?

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Ngươi muốn giải trừ chất độc trong mình chứ ?

Đào ngọc Bội thở dài :

— Cô nương còn phải hỏi ! Đào ngọc Bội dám đến đây, là sở cậy vủ công, mà vủ công đã tán thất rồi, thì có khác gì người chết ?

Lam tiểu Điệp thốt :

— Muốn có thuốc giải, thiết tưởng chẳng khó khăn gì, chỉ cần ngươi có thề...

Đào ngọc Bội hỏi gấp :

— Cô nương muốn đặc điều kiện như thế nào ?

Lam tiểu Điệp buông gọn :

— Ngươi chữa trị thương thế cho Châu tỷ tỷ, ta trao thuốc giải độc cho ngươi.

Đào ngọc Bội nhìn sang Châu nhược Lan :

— Cô nương có thể cho tại hạ biết thọ thương ở chỗ nào chăng ?

Châu nhược Lan lắc đầu :

— Ta biết, ngươi không chữa trị được đâu !

Đào ngọc Bội cau mày :

— Thì cô nương cứ cho tại hạ biết, may ra...

Châu nhược Lan đáp :

— Ta bị điểm trúng ở...

Nàng thoáng đỏ mặt, nói không được nữa.

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Một thủ pháp điểm huyệt nguy dị !

Châu nhược Lan thốt :

— Thực sự thì chẳng phải là một thủ pháp điểm huyệt, bởi nếu là điểm huyệt, bất cứ Trí Quang dùng thủ pháp như thế nào, ta cũng tự giải khai được cả.

Đào ngọc Bội trố mắt :

— Thế thì cô nương bị thương do một môn công kỳ bí ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Một môn công âm như tối độc.

Đào ngọc Bội suy nghĩ một lúc lâu :

— Không nhìn thấy thương thế ra sao, tại hạ không phương đoán định được vậy !

Châu nhược Lan thầm nghĩ :

Ta bị thương nơi ngực, bên trên nhủ hoa, làm gì để cho hắn thấy được ? Vả lại, dã chắc gì hắn chữa trị nổi ? Dù cho hắn chữa được, ta cũng chẳng khứng cho hắn chữa !

Đào ngọc Bội chừng như đoán được ý nghĩ của Châu nhược Lan, nên hắn thở dài :

— Không thể cho tại hạ thấy, cũng có thể nói rõ chỗ bị thương chứ, cô nương ?

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Ta muốn biết nơi bìa quấn Bí kíp quy Nguơn, có ghi chú phương pháp chữa trị hay không ? Nhớ lại đi, nơi bìa quyển, chứ chẳng phải ở mục trị bịnh thông thường, bởi ta đã thuộc nằm lòng mục đó rồi.

Đào ngọc Bội đáp :

— Có chứ ! Cho nên tại hạ mới biết Châu cô nương bị thương ở chỗ nào, để nghiên cứu cách chữa trị.

Lam tiểu Điệp lại hỏi :

— Ngươi thuộc nguyên văn chăng ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Tại hạ làm gì thông minh bằng cô nương ? Bất quá, chỉ nhớ đại khái cách thức chữa trị thôi. Tại hạ tin rằng mình nhớ rất kỹ các phương pháp.

X

CHƯƠNG XCVII

ĐƯỜNG VỀ THIÊN TRÚC

Lam tiểu Điệp lạnh lùng nhìn Đào ngọc Bội :

— Thế thì ngươi là một đại tài nhân rồi !

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Cô nương quá khen !

http://tieulun.hopto.org

Hắn không thọ vì lời của Lam tiểu Điệp, thản nhiên day qua Châu nhược Lan

— Trong tình thế nầy, cô nương chẳng thể tỷ hiểm nữa được thọ thương nơi nào, cứ nói cho tại biết, giả sử tại ba chữa trị được, tất cả chúng ta đều phục hồi nguyên lực thì chẳng còn sợ bọn tăng nhân Thiên Trúc nữa.

Lam tiểu Điệp nhìn Châu nhược Lan, chờ nàng quyết định

Châu nhược Lan thở dài, trầm ngâm một lúc lâu, đoạn nói tỏ chỗ bị thương cho Đào ngọc Bội nghe.

Lam tiểu Điệp trố mắt, không ngờ Châu nhược Lan lấy quyết định táo bạo và nhanh chóng như vậy.

Dương Mộng Hoàn cau mày, tỏ vẻ bất bình.

Còn Đào ngọc Bội suy tư trầm trọng.

Một lúc lâu, hắn hỏi :

— Có phải nơi đó có một quầng tròn, ửng hồng, giữa quầng tròn có một chấm đen, chấm đen như mọng nước ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Đúng vậy.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Lúc mới thọ thương, cô nương chẳng nghe một cảm giác gì cả, nhưng dần dần gan nóng lên, phổi khô, thương thế sẽ lan xuống tiểu phúc, càng ngày cô nương càng cảm thấy một áp lực đè nặng lên tim, lên phổi, gan cứ nóng từ từ...

Châu nhược Lan phải phục hắn về tài đoán chứng. Giờ đây, tuy bị thương chưa được mấy hôm, mà nàng nghe khó thở vô cùng, chẳng như có một tảng đá đè nặng trên phổi.

Đào Ngọc Bội tiếp :

— Trong Quy Nguơn Bí Kíp, nơi những trang giấy bồi, có ghi một thủ pháp, tên là Thất Nhận Đoạn Hồn Pháp, phàm người bị thủ pháp đó gây thương thế, thì chỉ trong vòng bảy hôm sau, là chết. Tâm Âm Thần Ni có chỉ cách chữa trị, song Tri Ân Ni không bảo đảm công hiệu, trong trường hợp nầy, dù sao thì chúng ta cũng thực nghiệm, biết đâu trời chẳng chìu lòng chúng ta ?

Châu nhược Lan nhớ lại Tri Quang có nói với nàng, nếu nàng được trị thì chết sau bảy ngày thọ thương đúng như Đào ngọc Bội vừa nói.

Nàng hỏi :

— Giờ đây, chúng ta bắt đầu chữa trị được chứ ?

Đào ngọc Bội mỉm cười :

— Tự nhiên là phải được rồi, nhưng dù sao, cô nương cũng phải tỏ ra tin tại ba...

Châu nhược Lan khoát tay, bảo hắn im, đoạn day qua Lam tiểu Điệp :

— Trao cho hắn một viên thuốc đi !

Lam tiểu Điệp trố mắt nhìn nàng, do dự một chút.

Châu nhược Lan tiếp :

— Chúng ta không thể hèn mọn như hắn được. Hắn có thể màn trá đến hơi thở cuối cùng, nhưng chúng ta phải thành thật, chân chính dù biết rằng chính cái chân chính đó sẽ giết chết chúng ta !

Lam tiểu Điệp không biết làm sao hơn, đành lấy ra một viên thuốc trao cho Đào ngọc Bội, trước sự kinh ngạc của Dương mộng Hoàn.

Đào ngọc Bội tiếp lấy, uống liền, rồi nhìn Lam tiểu Điệp :

— Thế ra cô nương đã đoạt được thuốc từ lâu !

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Ngươi không cần biết điều đó, đã có thuốc giải độc rồi, hãy lo chữa trị cho Châu tỷ tỷ đi !

Đào ngọc Bội trầm ngâm một chút :

— Thương thế ở chỗ kín đáo, tại hạ làm sao mó tay vào ?..

Lam tiểu Điệp cho rằng hắn hiểm tỷ như thế rất phải. Nàng suy nghĩ một chút, đoạn t.ốt :

— Lấy một tấm bố, che làm màn, ta ngồi trong màn với Châu tỷ tỷ, ngươi ở ngoài, cứ nói lên phương pháp chữa trị, ta thay ngươi mà làm.

Đào ngọc Bội gật đầu :

— Hay lắm, nhưng bố ở đâu mà lấy đây ?

Vừa lúc đó, Tri Tâm đại sư và một người trung niên áo xanh bước vào, theo sau có bốn đại hán, khiêng một chiếc giường, trên giường có một tấm nệm cỏ.

Bọn Châu nhược Lan lấy làm lạ, nhìn bốn đại hán

http://tieulun.hopto.org

thấy chúng không chiếc giường đặt Lão cạnh quan tài.

Người trung niên áo xanh làm thông ngôn cho Trí Tâm, y cất tiếng trước :

— Theo thỏa ước, thì phải năm hôm nữa, đại quốc sư mới sống lại, song trước khi vào áo quan, người có dặn, nên chuẩn bị đâu đó sẵn sàng, để người sống lại sớm hơn thời gian ước định, có sống sớm như vậy, mới chữa trị thương thế cho cô nương kịp thời, chứ đợi đủ bảy hôm, thì thương thế cô nương phát tác, người không làm sao cứu được. Trí tâm đại sư vào đây để báo tin cho các vị biết, xem các vị có ý kiến gì chăng ?

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Việc sống lại của Trí Quang đại sư, phải có Châu cô nương chứng kiến, giả như đến nay không có Châu cô nương đến đây, thì Trí Quang đại sư có sống lại chăng ?

Người trung niên đáp :

— Đại quốc sư có dặn người sư đệ là Trí Tâm đại sư, làm mọi cách để thỉnh Châu cô nương đến trước thời hạn bảy hôm, cho người sống lại, có Châu cô nương chứng kiến. Đây cũng là hảo ý của Đại quốc sư, chứ chẳng phải đại quốc sư muốn sống lại sớm hơn ước hạn làm gì.

Dương mộng Hoàn hừ một tiếng :

— Đã hẹn bảy hôm, sao lại sợ rằng Châu cô nương không thể được cứu trị kịp thời ?

Người trung niên điềm nhiên :

— Đại quốc sư cho rằng, người xuất thủ khá mạnh tay, sợ thương thế phát tác sớm hơn dự đoán.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Các ngươi định chừng nào mới xúc tiến việc sống lại của Trí Quang ?

Người trung niên day lại Trí Tâm, cả hai lí nhí với nhau một lúc rồi y day qua Lam tiểu Điệp :

Vào giờ ngọ hôm nay.

Châu nhược Lan gật đầu :

— Cũng được, vậy các ngươi lui ra như đã giao ước, khi nào đến giờ sẽ vào.

Người trung niên lắc đầu :

— Trí Tâm đại sư bảo, các vị cứ yên tâm [illegible] ngồi, chúng tôi ở lại đây cũng chẳng gây trở ngại gì cho [illegible].

Đêm chưa tàn, thời gian còn dài, bọn Châu nhược Lan còn biết làm sao hơn, đành lui về chỗ ngồi, cái việc chữa trị cho Châu nhược Lan, cầm như hủy bỏ, chính Lam tiểu Điệp phần uất hơn hết, bởi mất một viên thuốc, giúp cho Đào ngọc Bội trừ độc, hắn khỏi nan rồi lo nàng và Dương mộng Hoàn thêm lo.

Đào ngọc Bội nhân dịp đó, vận công điều tức, giải độc cho hắn.

Thời khắc trôi qua, gần đến giờ ngọ, bọn tăng nhân mang thức ăn vào cho cả hai bên.

Xong bữa ăn, người trung niên gọi bọn Châu nhược Lan đến cạnh quan tài, chứng kiến quốc sư sống lại.

Tất cả đều vây quanh chiếc giường.

Bốn đại hán trịnh trọng bê thi thể của Trí Quang từ quan tài đến giường, đặt lên nệm cỏ.

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Ta không tin lão chết thật !

Người trung niên mỉm cười :

— Cô nương muốn sao mới đủ tin ?

Lam tiểu Điệp trầm giọng :

— Ta sờ tay nghe tim lão, nếu ngừng hẳn thì tin được.

Người trung niên day qua Trí Tâm, hỏi ý kiến. Trí Tâm gật đầu, y đáp :

— Được nếu cô nương muốn thực nghiệm, cứ sờ đi !

Lam tiểu Điệp đưa tay đặt nơi ngực Trí Quang.

Quả thực, tim lão ngừng đập.

Nàng nghĩ thầm :

Nếu nhân dịp này, ta vận công ấn mạnh tay xuống, thì [illegible] mạch của lão sẽ đứt lão phải chết luôn...

Nàng do dự thấy rõ, Châu nhược Lan vội dùng pháp truyền âm mật ngăn chận nàng :

— Ngươi giết lão, thì con ai chữa trị cho ta ?

http://tieulun.hopto.org

Lam tiểu Điệp thở dài rút tay vờ.

Nàng vừa rút tay, thì Trí Quang cũng mở mắt ra liền. Lão thò tay lên nệm, ngồi dậy, nhanh như chớp, chụp cổ tay Châu nhược Lan nắm cứng.

Lam tiểu Điệp hét lên :

— Ngươi không được vô lễ !

Dương mộng Hoàn và Đào Ngọc Bội, đồng bước tới một bước, tay chụp lên dốc kiếm.

Trí Quang cười lớn :

— Châu cô nương đang ở trong tay bần tăng, các vị có muốn cho nàng sống, thì nên bình tĩnh.

Châu nhược Lan thở dài khoát tay ngăn chận Dương mộng Hoàn và Đào ngọc Bội.

Trí Quang tiếp :

— Giữ lời giao ước bần tăng chữa trị cho Châu cô nương xin các vị yên tâm ở đây chờ khi xong việc, bần tăng sẽ trở lại làm đạo cùng các vị,

Lão bước xuống giường vòng tay kia bế xốc Châu nhược Lan bước ra cửa đại sảnh, đi thẳng về tòa tiểu viện gần đó.

Lam tiểu Điệp bước theo liền, Dương mộng Hoàn và Đào ngọc Bội theo sau, xa xa.

Đến cửa tòa tiểu viện, Trí Quang xô cửa bước vào trong, rồi đóng ập cửa lại

Lam tiểu Điệp chẳng biết làm sao hơn đành đứng bên ngoài nàng muốn gây đại náo ngay, nhưng chỉ nghĩ lại, Châu nhược Lan ở trong tay Trí Quang, dù có làm gì, có thủ thắng được đi nữa. Trí Quang cũng ở cái thế hơn nàng, lão có thể sát hại Châu nhược Lan như thường.

Đào ngọc Bội và Dương mộng Hoàn đi tới, cả ba họp nhau lại một chỗ, bàn bàn luận, cả ba cùng ngầm vận công chuẩn bị sẵn sàng, nếu Châu nhược Lan có bề gì, họ sẽ liều một phận sanh tử với bọn tăng nhân Thiên Trúc.

Một lúc lâu, Trí Quang xô cửa bước ra. Trông thấy ba người lão mời vào tòa tiểu viện.

Cả ba cùng bước vào.

Châu nhược Lan nằm trên chiếc giường đặt trong cùng, còn Trí Quang và ba người đứng sát bên trong vọng cửa. Từ chỗ đó, đến giường Châu nhược Lan, khoảng cách độ hơn hai trượng.

Trí Quang đại sư từ từ thốt :

— Bần tăng đã chữa trị cho Châu cô nương rồi, nhưng nàng cần phải tịnh dưỡng ít nhất cũng một tháng, mới khôi phục tình trạng cũ, điều đó, thật ra lỗi do bần tăng xuất chiêu hơi mạnh tay một chút. Bần tăng báo tin cho các vị biết, vừa rồi quốc vương Thiên Trúc có cho bồ câu trắng mang thơ đến đây, triệu hồi bần tăng về nước gấp, mà bần tăng về thì phải mang Châu cô nương cùng về, bởi tình trạng của Châu cô nương cần phải có mặt bần tăng hằng ngày bên cạnh để chiếu cố. Chắc các vị cũng thông cảm cho.

Lam tiểu Điệp gằn giọng :

— Ngươi đã cam kết chữa trị cho Châu tỷ tỷ, thì phải giữ lời, và tuyệt đối không được mang đi đâu cả.

Trí Quang trầm giọng :

— Giả như bần tăng cứ mang Châu cô nương về Thiên Trúc ?

Lam tiểu Điệp hừ một tiếng :

— Khi nào bọn ta chết, ngươi mới làm được điều đó.

Trí Quang mỉm cười :

— Cô nương quên rằng quanh đây có cả một vòng vây ?

Lam tiểu Điệp bĩu môi :

— Người Trung thổ không lùi bước trước áp lực nào.

Trí Quang trầm ngâm một chút :

— Thế ra, cô nương và hai vị nhất định động thủ ! Nếu bần tăng cho bọn đệ tử vây đánh, chắc các vị không phục. Bây giờ, để cho các vị được thỏa mãn, bần tăng đưa ra hai điều kiện giao thủ với các vị, tùy các vị chọn lựa. Nhưng, bất cứ với điều kiện nào, nếu bần tăng thắng, thì bần tăng mang Châu cô nương đi, các vị không được ngăn trở.

Dương mộng Hoàn thốt :

— Đại sư thử nói cho nghe !

Trí Quang tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Điều kiện thứ nhất, là các vị cứ suy cử một người giao đấu với bần tăng, nếu người đó bại các vị khác cũng nhận bại luôn. Điều kiện thứ hai, là các vị được áp dụng chiến pháp xa luân, giao đấu từng người nầy bại rồi, đến lượt người khác. Nhưng nếu các vị bại, các vị phải uống một viên thuốc của bần tăng.

Đào ngọc Bội trầm giọng :

— Thuốc gì ?

Trí Quang đáp :

— Thuốc đó có công hiệu làm tán thất tâm trí, quên mất dĩ vảng, vĩnh viễn tuân phục mạng lịnh của bần tăng.

Dương mộng Hoàn trầm nghĩ :

Thì ra thế ! Bây giờ ta mới biết tại sao có nhiều người Trung thổ sẵn sàng làm nô lệ cho lão !

Lam tiểu Điệp suy nghĩ một chút :

— Được rồi, ngươi hãy chờ, bọn ta thảo luận với nhau rồi quyết định sau.

Cả ba bước ra ngoài,

Lam tiểu Điệp đề nghị, chính nàng xuất thủ giao đấu với hòa thượng, còn Dương mộng Hoàn và Đào ngọc Bội thừa cơ hội thuận tiện, cướp Châu nhược Lan mang đi, sau đó, nàng liều chết phá vòng vay chạy theo.

Đào ngọc Bội và Dương mộng Hoàn đồng ý ngay.

Cả ba lại trở vào. Lam tiểu Điệp hỏi :

— Giá như chúng ta thắng ?

Trí Quang mỉm cười :

— Các vị không thắng đâu, Mà dù các vị thắng đi nữa, có vị đâu mà phải dằn do ? Các vị chế ngự được bần tăng, ngang nhiên mang Châu cô nương đi còn ai ngăn trở ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Ngươi chuẩn bị đi, chính ta giao đấu với ngươi đây.

Trí Quang lấy làm lạ :

— Sao hai vị kia là nam nhân lại không xuất thủ, cô nương là nữ nhân...

Lam tiểu Điệp gạt ngang :

— Ngươi không cần biết việc đó. Cứ phải chi

Trí Quang mỉm cười :

— Bần tăng xin nhường cô nương tấn công trước.

Lam tiểu Điệp không khách khí, vung tay phóng chưởng kình liền, Trí Quang cũng xuất thủ nghinh đón.

Trong khi song phương khai chiến Dương mộng Hoàn và Đào ngọc Bội đi vòng vòng theo tường, hướng dẫn về chiếc giường của Châu nhược Lan.

Trí Quang cười lớn :

— Vô ích, các vị, bần tăng cảnh cáo các vị biết, vì chữa trị Châu cô nương, bần tăng đã làm sai lệch các khớp xương của nàng, nếu các vị hấp tấp mang nàng đi thì bần tăng không bảo đảm sanh mạng của nàng dấy !

Đào ngọc Bội và Dương mộng Hoàn sửng sờ, tần ngần một lúc rồi ra nơi cửa đứng xem cuộc chiến.

Thực ra, vũ công của Trí Quang cũng chẳng cao hơn Lam tiểu Điệp bao nhiêu, nhưng nhờ lão bình tĩnh, còn Lam tiểu Điệp thì nóng nảy, nên chiêu thức đưa ra, nhanh thì có mà kém phần độc, lão giữ thế quân bình một lúc.

Bất thình lình, lão quạt tay qua, Lam tiểu Điệp kêu rú lên một tiếng, lùi lại mấy bước,

Dương mộng Hoàn thủ thanh chủy thủ trong tay, nhảy vào Chàng tì ôt :

— Tại hạ xin lãnh giáo đại sư mấy chiêu !

Trí Quang bật cười ha hả :

— Thế ra các vị áp dụng cả hai đấu pháp, vừa cử đại biểu giao thủ, vừa luân phiên xuất đấu !

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Điều đó không quan hệ. Nếu đại sư có sợ, xin để cho bọn tại hạ mang Châu cô nương đi, bọn tại hạ cam kết là chẳng hề làm hại đến đại sư !

Trí Quang cười lớn :

— Làm gì có việc bần tăng sợ ? Nếu vị kia có muốn vào cứ vào luôn, bần tăng thanh toán một lần cho tiện !

http://tieulun.hopto.org

Dương mộng Hoàn không đáp, vung chủy thủ tấn công liền.

Trí Quang không nao núng, ngang nhiên nghinh chiến.

Cuộc đấu khai diễn qua một lúc, không hiểu nghĩ sao. Đào ngọc Bội nhảy vào, gọi to :

— Dương huynh bước ra đi, để tại hạ thanh toán lão cho.

Dương Mộng Hoàn lùi lại, nhường cục diện cho Đào ngọc Bội, đồng thời dặn :

— Đào huynh cẩn thận nhé !

Đào ngọc Bội lướt tới, tấn công ngay.

Hắn cũng dung một thanh chủy thủ như Dương mộng Hoàn.

Trí Quang sắp sửa dùng kỳ công hạ Dương mộng Hoàn như Lam tiểu Điệp, thì Đào ngọc Bội vào đỡ chàng, thành ra chàng khỏi hứng chiêu độc.

Bây giờ, Đào Ngọc Bội vào cuộc, dĩ nhiên hắn lảnh đủ.

Qua một lúc, Trí Quang lại quạt bàn tay, hắn lảo đảo lùi lại bỏ cuộc chiến ngay.

Trí Quang nghiêm sắc mặt nhìn cả ba người một lượt, đoạn thốt :

— Bần tăng cảnh cáo cho các vị biết, trong ba vị, đã có hai bị thương rồi đó. Những vị bị thương tuyệt đối đừng ỷ trượng vào công lực mà vận khí ngăn chận thương thế phát tác, càng vận khí, thương thế càng phát tác nhanh, và rất có hại cho việc chữa trị sau nầy.

Dừng lại một chút, lão cao giọng tiếp :

— Các vị chỉ còn lại có mỗi một người, lực lượng suy yếu thấy rõ, thiết tưởng dù cố gắng cách nào, một vị cũng không cứu vãng tình hình được, như vậy là kể như các vị hại rồi đó. Hơn nữa, bên ngoài còn có một vòng vây, thì các vị không hy vọng gì thoát đi được. Bần tăng nêu lên hai con đường, tùy các vị chọn !

Đào ngọc Bội lạnh lùng :

— Ngươi cứ nói.

Trí Quang thốt :

— Một đường, là chết, đường khác, là theo bần tăng về Thiên Trúc :

Đào ngọc Bội hừ lạnh ;

— Về Thiên Trúc để làm gì ?

Trí Quang cười đắc chí :

— Các vị là lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên, bắt được các vị là bần tăng chế ngự được võ lâm Trung Nguyên ! Thắng được các vị là một vinh hạnh của bần tăng, có các vị cùng về Thiên Trúc, thì cái vinh hạnh đó càng rạng rỡ hơn !

Đào ngọc Bội, lại hừ một tiếng :

— Ngươi đừng tưởng Trung thổ hết người ! Cỡ bọn ta, trong võ lâm, Trung Nguyên chẳng thiếu chi người, bắt được bọn ta cũng chưa đáng một vinh hạnh lớn lao đâu !

Trí Quang mỉm cười :

— Theo sự nhận xét của bần tăng, thì trong võ lâm trung Nguyên, rất ít nhân vật vật khả dĩ sánh với các vị.

Bỗng, lão trầm giọng, tiếp :

— Bần tăng cần cứu chữa Châu cô nương, nên phải tạm cáo biệt các vị, mong các vị nghĩ kỹ, trước khi đêm xuống bần tăng trở lại đây, nghe các vị quyết định như thế nào.

Lão bước lại giường, bế Châu nhược Lan mang đi.

Dương mộng Hoàn toan ngăn chận, nhưng Lam tiểu Điệp và Đào ngọc Bội cản lại, bởi biết rõ, không thể ngăn chận lão được, mà lại còn có hại cho Châu nhược Lan,

Trí Quang đi rồi, cả ba cùng bàn luận, tìm cách thoát đi.

X

CHƯƠNG XCIX

CHÁNH NGHĨA QUY TÂM

Trong khi bàn luận tìm cách thoát ly hỗ huyệt, Đào ngọc Bội đề ra một biện pháp, là hắn truyền thọ cho Dương mộng Hoàn một vài môn công do hắn lãnh hội bí quyết trong Bí Kíp Quy Ngưỡng để giúp Dương mộng Hoàn có đủ sức xung phá vòng vây, giải thoát nội bọn nhưng Lam tiểu Điệp viện lẽ hắn đã lãnh hội mà hắn không luyện tập, lại chỉ điểm cho người mà hắn đố kỵ nhất luyện tập, ngăn chận Dương mộng Hoàn, đừng nghe lời hắn mà mắc mưu gian của hắn.

Vừa lúc đó, một người trung niên áo xanh bước vào.

http://tieulun.hopto.org

Trung niên hướng về Dương mộng Hoàn thốt :

— Đại quốc sư sai tại hạ đến đây, để yêu cầu các vị cho biết quyết định.

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Bọn tại hạ chưa biết phải phúc đáp đại sư như thế nào.

Trung niên cau mày :

— Như thế thì tại hạ phải trình báo với đại quốc sư làm sao đây ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Cát hạ cứ thuật lại với đại sư, là bọn tại hạ xin thư thả một thời gian nữa, sẽ cho đại sư biết ý kiến.

Trung niên cười nhẹ, tiếp :

— Ngoài cái việc hỏi cho biết ý định của các vị, tại hạ đến đây, với cái quyền sanh sát trong tay...

Dương mộng Hoàn cười nhạt :

— Cát hạ nên biết, tại hạ còn thừa sức khai diễn ác chiến, chứ chưa hẳn là bất lực đến đỏ khoanh tay chờ chết !

Trung niên điềm nhiên :

— Trong một khắc thời gian nữa, đại quốc sư sẽ lên đường về Thiên Trúc, mong các vị hãy suy nghĩ kỹ !

Y quay mình, bước ra.

Dương mộng Hoàn cao giọng :

— Xin huynh dài thư thả một chút.

Người trung niên dừng chân lại :

— Cát hạ còn muốn dạy bảo điều chi ?

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Hai vị bằng hữu của tại hạ thọ thương khá nặng, chẳng hay cát hạ có thể hồi Tri Quang Đại sư, lấy thuốc chữa trị chăng ?

Trung niên áo xanh gật đầu :

— Thuốc trị thương, tại hạ có sẵn trong mình có điều tại hạ cần phải nói rõ cho các vị hiểu, là thuốc đó, thương thế tạm thời được chế ngự chứ không dứt hẳn, trái lại, thuốc đó có loại độc, chất độc do, cứ mỗi ngày phát tác một lần, mỗi lần phát tác, phải uống một viên, mà càng uống nhiều thuốc, chất độc càng tích tụ nhiều...

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Phải uống bao nhiêu viên thuốc mới [illegible] ong thế ?

Người trung niên đáp :

— Sáu viên, trong sáu ngày, hoặc có thể uống trong một ngày, sáu viên, song uống như vậy thì thời gian nhiễm độc hoàn toàn lại được thu ngắn, thành thử đổi thường thế để lấy độc !

Y dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Tại hạ, là người Trung Thổ, cũng vì nhiễm độc, mà phải cam tâm làm nô lệ cho đại quốc sư, chẳng dam trốn đi, cứ mỗi ngày, tiếp nhận một viên thuốc, tạm thời ngăn chận chất độc phát tác. Chính vì vậy, tại hạ đã phải theo phục vụ đại quốc sư suốt bảy năm dài. Trong số thuộc hạ của đại quốc sư có rất đông người Trung Nguyên, cùng đồng cảnh ngộ như tại hạ. Nhưng, lọ hận thì hận vô cùng, trốn đi thì không thể trốn, bởi vì chẳng có thuốc chế ngự độc mỗi ngày, là phải chết !

Y thở dài, tiếp nối :

— Tại Thiên Trúc, có một nơi, đại quốc sư có đặt lò chế luyện thứ thuốc độc này, có một lần, tại hạ cùng sáu vị đồng cảnh ngộ, tìm đến nơi, định phá hủy lò chế thuốc, không may gặp phải nhiều cao thủ Thiên Trúc canh phòng tại đó, bọn tại hạ đánh không thắng, bị họ giết hết ba người, tại hạ chạy thoát.

Y trao một lọ thuốc cho Dương mộng Hoàn, đoạn thốt :

— Tại hạ đã giãi bày như thế, tùy các vị nhận xét có nên dùng hay không nên dùng. Tại hạ xin cáo từ.

Người trung niên đi rồi, Dương mộng Hoàn, hỏi Lam tiểu Điệp và Đào ngọc Bội :

— Hai vị nghe hắn nói rõ chứ ? Các vị nghĩ như thế nào ?

Lam tiểu Điệp đáp nhanh :

— Còn nghĩ gì nữa ? Thương thế đang hành hạ, đau đớn vô cùng, không chịu nổi nữa, thà uống thuốc đó, dù có nhiễm độc, nhưng cái độc lâu dài về sau, chứ để thương thế phát

http://tieulun.hopto.org

tác như vậy, cũng chẳng sống được. Có chết, tôi thấy nên chết muộn hơn chết gấp !

Đào Ngọc Bội mỉm cười :

— Tại hạ cũng đồng ý với Lam cô nương.

Dương Mộng Hoàn thở dài :

— Sự chẳng đặng đừng, chúng ta còn biết làm sao ? người trung niên đó nói là phải uống đủ sáu viên thuốc, mới khỏi thương thế và bắt đầu từ đó mới nhiễm độc thật sự. Trong trường hợp cấp bách nầy, không thể chờ đúng sáu ngày, vậy các vị cứ hai khắc thời giau là uống một viên !

Rồi chàng trao cho mỗi người một viên thuốc.

Cả hai uống xong bỗng Trí quang bước vào.

Dương Mộng Hoàn hỏi :

— Đại sư đến đây, hẳn để biết quyết định của bọn tại hạ ? Tại hạ đã nhờ vị văn sĩ chuyển lời đến đại sư...

Trí Quang đại sư đáp :

— Bần tăng đến đây để thương lượng, với Dương đại hiệp một việc.

Lão tỏ ra khách sáo trong lối xưng hô như vậy, hẳn có sự gì phi thường đó. Dương Mộng Hoàn thấy mình phải hết sức đề đặt ứng đáp, nếu không thì phải mắc mưu lão.

Chàng hỏi :

— Đại sự muốn thương lượng điều chi ?

Trí Quang vào đề ngay :

— Bần tăng đã chuẩn bị xong xuôi, định lên đường về Thiên Trúc ngay trong đêm nay, nhưng hành trình phải hoãn lại vì, cứ theo tin tình báo của bọn bần tăng thì vũ lâm Trung Nguyên đã được huy động từ bốn phương về đây định khai hiển trường huyết chiến với bần tăng, để giải thoát cho Dương đại hiệp.

Dương Mộng Hoàng mỉm cười :

— Đại sư có rất đông cao thủ dưới tay sợ gì họ ?

Trí Quang trầm giọng :

— Cho rằng bần tăng sợ thì không dung lắm, nhưng vào Trung Nguyên lần nầy, mục đích của bần tăng là giáp mặt Chu cô nương chứ chẳng phải cùng người trong vũ lâm Trung Nguyên định quyết thư ông, do đó bần tăngmang người theo rất ít. Bần tăng muốn tránh cuộc chiến, mà muốn cho cuộc chiến không xảy ra, chỉ cần Dương đại kiệp đối trước quần hùng Trung Thổ, nói một tiếng, là họ giải tán ngay !

Dương mộng Hoàn cười nhẹ :

— Phải nói như thế nào ?

Trí Quang đáp :

— Đại hiệp cứ nói, mình tự nguyện đi Thiên Trúc, cùng với Lam cô nương và Đào ngọc Bội hộ tống Châu cô nương làm một chuyến viễn du, chứ chẳng hề bị bần tăng quán thúc Đại hiệp chỉ nói thế thôi, bần tăng dám chắc là các cao thủ vũ lâm sẽ giải tán ngay.

Dương mộng Hoàn cười nhạt :

— Đây là đại sư uy hiếp tại hạ phải nói như vậy, chứ nào phải là một sự thương lượng đâu ? Giả như tại hạ không đáp ứng ?

Trí Quang nghiêm giọng :

— Đại hiệp nên nhớ là Châu cô nương hiện trong tay bần tăng, trừ ra đại hiệp muốn cho nàng chết, thì mới ngoan cố, chống lại bần tăng.

Dương mộng Hoàn gằn giọng :

— Nhưng đại sư cũng đừng quên là Dương mộng Hoàn nầy chưa hề bị thương, vẫn có thể chiến đấu như thường ?

Trí Quang lắc đầu :

— Một cây không làm nên rừng. Dương đại hiệp muốn động, muốn tịnh tùy ý. Đừng nghĩ là bần tăng vô kế khả thi nên bắt buộc phải cầu đến Đại hiệp. Dù sao, bần tăng cũng có Kinh Hồn Đại Trận mà !

Đào ngọc Bội chen vào :

— Trận thế đó, bình thường quá, chính bọn ta từng vào phá, có sao đâu ?

Trí Quang mỉm cười :

— Vì bần tăng nằm trong quan tài, bọn đệ tử chẳng dám tự nguyện phát động trận thế, thành ra các vị chưa thấy chỗ lợi hại,

Lam tiểu Điệp nghĩ, lão nói có lý.

http://tieulun.hopto.org

Lão thở dài, tiếp :

— Bần tăng chu hòa, nên tìm đến đây thương lượng với Dương đại hiệp, song đại hiệp chủ chiến, thì chẳng lẻ bần tăng nhượng bộ sao ? Âu chỉ còn có cách là ai có tài thì giành thắng lợi, ai bất tài thì chịu chết tại cục trường vậy.

Lão bước đi liền.

Chờ lão đi khuất. Dương Mộng Hoàn bảo hai người tìm chỗ ngồi, vận công điều tức, bứt chất độc phát tiết ra ngoài.

Lam tiểu Điệp và Đào ngọc Bội liền bước đến góc tường ngồi xuống, bắt đầu hành công.

Không lâu lắm, Dương mộng Hoàn đang đứng tại cửa, đóng vai hộ pháp cho Lam tiểu Điệp và Đào ngọc Bội hành công, bỗng một bóng đen từ xa lao vút đến.

Dương mộng Hoàn trầm giọng hỏi khẻ :

Ai ?

Bóng đó không đáp chỉ gọi chàng :

— Dương sư đệ !

Nhận ra bóng đó là Đồng thục Trinh, Dương mộng Hoàn vừa mừng vừa sợ, hỏi gấp ?

— Sư tỷ làm sao vào lọt nơi đây ?

Đồng thục Trinh đáp :

— Trong số thuộc hạ của Trí Quang, có rất nhiều người Trung thổ, họ bị uy hiếp mà phải làm nô lệ cho lão, chứ thực sự họ cảm hận vô cùng chính họ tìm cách đưa ngu tỷ vào đây gặp sư đệ.

Dương mộng Hoàn lại hỏi :

— Có sự gì quan trọng, khiến sư tỷ phải mạo hiểm như vậy ?

Đồng thục Trinh thốt :

— Có bốn đạo quân, trong một thời gian ngắn, sẽ kéo đến đây, giải giây cho sư đệ, cứu Châu cô nương. Bốn đạo quân đó do Lý lão tiền bối chỉ huy một đạo, đạo thứ hai do Ngọc tiêu tiên Tử, đạo thứ ba của Vương hàn Sương, và đạo thứ tư của nhóm nào, ngu tỷ cũng chưa biết rõ. Ngu tỷ vào đây, báo tin trước cho sư đệ chuẩn bị sẵn sàng, phòng tiếp ứng

nhau, trong đánh ra ngoài đánh vọ. [illegible] ...ong thì ngu tỷ sẽ tìm cách canh ba d... cứu Đưa Châu cô nương rời khỏi nơi nầy rồi là ... ...y dễ chiến đấu hơn.

Nàng nhìn vào một góc, thấy Đào Ngọc Bội, [illegible] giác sòi giận, rút chủy thủ trong mình ra, định bước tới hạ sát hắn.

Song, Dương Mộng Hoàn chận lại :

— Không muộn gì đâu sư tỷ, lúc nầy mà giết hắn là bất lợi, hãy để cho sự việc tại đây xong xuôi, mình hạ hắn cũng được, Tiểu đệ xin đảm trách việc đó trả hận cho sư tỷ.

Đồng thục trinh cắm hờn :

— Ngu tỷ vâng lời sư đệ, song sau nầy sư đệ phải giúp ngu tỷ phục hận đó.

Dương Ngọc Hoàn gật đầu :

— Đương nhiên là vậy sư tỷ khỏi phải nhắc nhở.

Đồng Thục Trinh thốt :

— Ngu tỷ không thể ở đây lâu, sư đệ hãy thận trọng nhé.

Nàng quay mình, chạy đi liền.

Nàng đi rồi Lam tiểu Điệp và Đào Ngọc Bội tỉnh lại.

Đúng lúc đó, hai đại hán bước vào, cho biết à Trí Quang đại sư đang đợi cả ba tại đại sảnh.

Dương mộng Hoàn, Lam tiểu Điệp và Đào Ngọc Bội theo hai đại hán, đến đó.

Trí Quang nghiêm giọng :

— Bần tăng với các vị tới đây để tiên hề chiếu cố, mong các vị không nên rời khỏi đại sảnh trong khi song phương khai chiến.

Dương Mộng Hoàn cười nhạt :

— Tại hạ phải ngồi đâu, đứng đâu ?

Trí Quang vẽ một vòng tròn nơi cửa đại sảnh.

Dương Mộng Hoàn mỉm cười.

Đào Ngọc Bội bĩu môi, cáu nhàn :

— Vẽ đất làm nhà giam !

Xa xa, có tiếng tù và vọng lên, tiếng tù và phát khởi nơi hướng Đông, từ các hướng khác có tiếng đáp vang rền. Tiếng tù và nổi lên quanh tòa trang viện xa xa, chứng tỏ quần hùng Trung Nguyên đã đến, và hiện thì họ đã bao vây bên ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Bên trong Trí Quang cũng bố trí Kinh Hồn đại trận.

Trận thế lập ngay nơi khoảng đất trống, trước gian đại sảnh trong trận có mấy mươi ngọn đèn xanh, leo lét, trông biến ảo, kỳ bí phi thường.

Bên ngoài có đèn, nhưng bên trong đại sảnh chẳng có một ngọn đèn nào, bọn Dương mộng Hoàn đứng gần nhau chỉ thấy nhau lờ mờ.

Tiếng tù và vang rền, thoạt đầu nghe xa, dần dần lớn, lên Dương mộng Hoàn biết ngay quần hùng đang kiếp chặc vòng vây quanh trang viện.

Rồi, tiếng tù và ngưng bặt.

Liền theo đó, có tiếng u vọng lên, vút tận mây cao, loang ra không gian, ngân dài một lúc.

Dương mộng Hoàn thầm nghĩ :

Tiếng hú của nhạc trượng ta. Có lẽ là người ra lịnh phát động cuộc tấn công đấy.

Trong khi ba mặt trước em lặng, thì phía hậu đại sảnh có tiếng ồn ào. Vì là phía hậu, Dương mộng Hoàn không thể nhìn xem phía đó do đạo quân nào tiến đánh.

Vì ở trong đại sảnh, Dương mộng Hoàn không thể nhìn về phía hậu, song chàng thấy rất rõ mặt trước và hai bên.

Nơi phía Đông, Lý thương Lan hiện ra như thiên thần sau lưng lão là Xuyên Trung Tứ Quái.

Bên hữu lão, là Cô Lôn Tam Tử.

Nơi hướng Nam, Ngọc tiêu tiên Tử đứng chung với Tam Thủ La Sát Bành tú Vi, bên cạnh Ngọc tiêu tiên Tử có Bách Độc Ông, sau lưng nàng là bốn nữ tỳ thân tín của Lam tiêu Điệp và mười ba nàng Nga Hoa.

Nơi hướng Tây, có Vương hàn Sương cùng bốn tên hóa thân của Đào ngọc Bôi cùng mấy mươi đại hán vận y phục chẹt.

Dương mộng Hoàn trông thấy rõ từng người, nhưng chẳng ai bên ngoài nhìn thấy chàng trong bóng tối của tòa đại sảnh.

Chưa đạo quân nào trong ba đạo khởi phát thế công.

Lý Thương Lan gọi Nhất Dương Tử, Ngọc Linh Tử và Tuệ Chân Tử chuẩn bị tiến trận.

Nhưng, Ngọc Tiêu Tiên Tử ngăn lại, bảo là để nàng thương lượng với Vương hàn Sương, xung trận trước, dò nét thực lực của địch như thế nào.

Nàng bàn bạc với Vương Hàn Sương một lúc, đoạn Vương Hàn Sương ra lịnh cho tám đại hán bước tới, dàn thành hình chữ nhất, mỗi người có một chiếc hộp bắn liên châu tiễn nơi tay.

Bên trong Trí Quang thấy địch chuẩn bị xung trận, cũng ra lịnh cho bọn đệ tử chuẩn bị sẵn sàng,

Bọn đại hán của Vương Hàn Sương bước tới một bước, bọn đệ tử của Trí Quang cũng nhít tới một bước, khoảng cách giữa song phương thu hẹp lại..

Bỗng Vương Hàn Sương cùng Trí Quang hét lên gần như một lượt :

— Tiến !

Tiến, nếu là ở bên ngoài, thì đánh vô, nếu là bên trong thì đánh ra. Bên ngoài phá trận, bên trong phá vòng vây.

Tám đại hán của Vương Hàn Sương bấm nút cơ quan liên châu tiễn. Những mũi tên nổ bắn đi, chạm vào người địch, vừa cắm sâu, vừa nổ lên, làm tét da tét thịt.

Bọn đệ tử của Trí Quang chậm một chút, mỗi tên hứng ít nhứt hai mươi mũi liên châu tiễn, nhưng lạ lùng làm sao, bị tên rồi mà chúng chẳng hề ngã, trái lại, không tỏ vẻ gì đau đớn, chúng xông xáo như thường, chúng nhào tới vung vũ khí chém tới tấp tám đại hán.

Bắt buộc, Ngọc Tiêu Tiên Tử và Vương Hàn Sương phải, xung trận để giải cứu tám đại hán.

Ngọc Tiêu Tiên Tử và Vương Hàn Sương vừa vào trận có bốn hòa thượng cầm dao dõng ngăn chặn liền.

Chúng ngăn chặn, là dứng đón đường chứ không xuất thủ.

Vương Hàn Sương tung ra hai chưởng, đánh bật hai hòa thượng trở lại, vừa dứng vững là chúng lại nhào lên, giữ vị trí cũ, nhưng cũng chẳng xuất thủ,

http://tieulun.hopto.org

Ngọc tiêu tiên Tử lấy làm kỳ, không hiểu chúng áp dụng một dâu pháp gì, quái dị như vậy.

Nàng vung ngọc tiêu đánh qua, hai hòa thượng đối trận với nàng cũng chỉ né tránh, ngọc tiêu bay qua, thì chúng lùi, ngọc tiêu trở về, là chúng trở lại vị trí củ.

Trong khi Ngọc tiêu tiên Tử ngẫn ngơ trước đấupháp quái dị của các hòa thượng, Lý Thương Lan hét to :

— Lão phu vao trận dây, xem cho biết Kinh Hồn Đại Trận này có cái gì đặc biệt chăng ?

Lão vung chiếc Long Đầu Trượng, rít gió vù vù tiến vào.

Nhưng, lão vừa vào, trận thế biến động ngay, từ bốn phương tám hướng, tăng nhân Thiên Trúc ào ào kéo đến, bao vây lão và Ngọc tiêu tiên Tử cùng Vương hàn Sương.

Lý thương Lan vừa đánh, vừa quan sát toàn diện cục trận, nhận thấy trận thế biến động chẳng khác nào La Hán Trận của phái Thiếu Lâm lão lấy làm kỳ, song hồ nghi vì sáng lập phái Thiên Lâm là Đạt Ma Tổ Sư, từ ở Ấn Độ sang vào Trung Nguyên, Tổ Sư có dựng chiền tại Thiên Trúc. Hẳn nơi đó Tổ Sư có thu nhận môn đồ, truyền sở học, do đó mà hòa thượng Thiên Trúc học được trận pháp La Hán, rồi truyền đến nay, bọn Trí Quang phỏng chế thành Kinh Hồn Đại Trận.

Đứng bên ngoài, Côn Lôn Tam Tử cũng đã nhận ra điều đó, Nhật dương Tử thở dài :

— Rất tiếc lúc nầy, chẳng có các vị trong phái Thiếu Lâm ! Họ biết Lập La Hán Trận, hẳn họ cũng biết phá Kinh Hồn Đại Trận !

Vừa lúc đó, Côn Lôn Tam Tử nghe niệm phật hiệu vang ên bên trên nóc đại sảnh.

Họ cùng nhìn lên, trông thấy hai vị chưởng môn nhân Thiếu Lâm và Vũ Đương Đang nhìn xuống toàn cục diện.

Tuệ Chân Tử vận công lực truyền vào âm thinh, gọi :

— Xuống đây Thiên Hoằng đạo huynh ! Bọn bần đạo đứng dây này !

Thiên Hoằng đại sư và Tịnh Huyền đạo trưởng đã thấy Côn Lôn Tam Tử rồi, cả hai dùng pháp truyền âm đáp :

— Được rồi, chúng ta sẽ hội hợp nhau tại đại sảnh !

Rồi lão cùng Tịnh Huyền đạo trưởng vọt xuống, nơi khoảng giữa đại sảnh và trận thế.

Thấy các cao thủ Trung Nguyên đã đến đông đủ, chàng bỏ trận thế cho bọn môn đồ, bước nhanh vào đại sảnh.

Thiên Hoằng đại sư xuống đến đất rồi, dừng lại đó, không quay ra xung trận, mà cũng chẳng tiến vào đại sảnh.

Trí Quang cao giọng hỏi :

— Ai ?

Thiên Hoằng đại sư đáp :

— Chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm Thiên Hoằng đại sư.

Trí Quang nghĩ, cao thủ Trung Nguyên, rất đông, lão phải xuất chiêu độc, hạ một vài người, để gây uy thế. Lập tức, lão ấn dụng công lực vào hai tay,

Dương mộng Hoàn thừa hiểu Trí Quang luyện được một môn công kỳ độc, sợ Thiên Hoằng đạo sư khinh địch mà bị ám toán, nên lên tiếng cảnh giác :

— Đại sư hãy tránh ra, lão ấy có cái thuật đánh lén lợi hại vô cùng !

Đồng thời gian, Trí Quang ngầm vận công, phóng ra một đạo chỉ phong, nhắm Thiên Hoằng đại sư, lao vút tới.

Trong khi Thiên Hoằng đại sư nghe theo lời chàng, nhảy tạt qua một bên, chàng cũng tung một đạo phách không chưởng lực đánh vào lưng Trí Quang.

Trí Quang lập tức phản công,

Dương mộng Hoàn bỗng ý chưa muốn giao thủ với Trí quang trong phút giây nầy, bởi lẽ cả bọn của chàng đều thọ thương nặng mà các viện thủ bên ngoài còn đang chiến đấu, phần thắng chưa biết về bên bên nào, bao công lực còn lại, chàng phải bảo trì phòng ngăn chận Trí Quang nếu lão vọng sát bọn Lam tiểu Điệp hoặc Đào ngọc Bội, cho nên đánh ra một phách không chưởng đó là cốt giải tỏa cơn nguy cấp cho Thiên hoằng đại sư thôi,

Chàng né tránh chưởng kình của Trí Quang, đoạn cao giọng thốt

— Đại sư đã bị bao vây bốn phía mà, Kinh Hồn Đại trận của đại sư cũng sắp bị phá vỡ, tại hạ đề nghị đại sư

http://tieulun.hopto.org

một phương pháp giải hòa, là nếu đại sư bằng lòng chữa trị cho Châu cô nương, thì tại hạ sẽ yêu cầu các cao thủ Trung Nguyên mở vòng vây cho đại sư về Thiên Trúc an toàn.

Trí Quang cười lớn :

— Đại hiệp hảy chờ một thời gian ngắn thôi, sẽ thấy quần hùng Trung Thổ lần lượt tán mạng trong trận, thiết tưởng đại hiệp nên chuẩn bị cùng đi với bần tăng về Thiên Trúc, hơn là mơ mộng viển vông !

Lão không tiến tới tấn công chàng nữa, chàng cũng đứng nguyên tại chỗ, mắt dăm dăm nhìn lão, sợ lão xuất thủ hạ sát Lam tiểu Điệp và Đao ngọc Bội bất ngờ, tai thì lắng nghe cuộc chiến bên ngoài.

Tiếng hò, tiếng hét, tiếng vũ khí chạm vào nhau, tạo nên một cảnh huyên náo phi thường, chứng tỏ song phương đã khai chiến dữ dội quyết liệt.

Nhưng, cảnh huyên náo đó không kéo dài lâu, những tiếng động dần dần thưa lại, rồi cuối cùng dứt hẳn.

Tiếng động dứt, là trận Kinh Hồn đã bị phá vỡ, bọn tăng nhân Thiên Trúc đã bị tận diệt ?

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ, chưa biết sự tình có diễn ra đúng như chàng dự đoán hay chăng, và chàng tự hỏi, nếu đúng sự dự đoán của chàng, thì nhân vật nào có bản lĩnh kinh thiên động địa, trong thoáng mắt lại phá tan kỳ trận ?

Tiếng động bên ngoài dứt, Trí Quang đại sư biến sắc mặt, mà Đao ngọc Bội cũng biến sắc mặt luôn.

Chẳng hiểu nghĩ sao, Trí Quang bước tới một bước, vận công đánh ra hai chưởng, vào Lam tiểu Điệp và Đao Ngọc Bội.

Dương mộng Hoàn hét lên một tiếng :

— Đại sư dừng hy vọng làm toàn nổi bằng hữu của tại hạ !

Chàng lướt tới chận trước mặt Trí Quang, đồng thời vung chưởng nghênh đến thế công của lão liền.

Chưởng kình song phương chạm nhau, mỗi bên lùi lại một bước.

Ngay lúc đó, Đao Ngọc Bội cũng lướt tới, phóng một đạo chỉ phong.

Thì ra, hắn chưa đến đỗi suy giảm công lực như Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp đã tưởng.

Ngọn chỉ phong thay vì hướng sang Trí Quang, thì lại chiếu thẳng đến Dương mộng Hoàn. Chàng hết sức lấy làm lạ, nhảy qua một bên, né tránh đao chỉ phong của hắn, đồng thời quắc mắt nhìn hắn, thấy thần thái của hắn là thường, chợt tỉnh ngộ ngay, kêu lên :

— Tên gian trá ! Ngươi lại lộ chân tướng phải không ?

Đao ngọc Bội chẳng cần đáp lời Dương mộng Hoàn, day qua Trí Quang hét lớn :

— Mang Châu cô nương ra đây gấp !

Lam tiểu Điệp tức uất người lên, song vì vô lực, đành nghiến răng mắng :

— Phản bội ! Phải biết như thế này, ta đã hạ sát ngươi từ lâu.

Đao ngọc Bội bật cười ha hả, Dương mộng Hoàn vận công đề khí, sắp sửa tung một chưởng, quyết quật ngã hắn, Thiên Hoằng đại sư cũng tiến lên một bước, song vừa lúc đó, có tiếng chân người từ bên ngoài vọng vào.

Dương mộng Hoàn và Thiên Hoằng đại sư giật mình, dừng tay lại, nhìn ra, thấy Lý thương Lan, Ngọc tiêu tiên Tử và nhiều cao thủ khác chạy vào. Bên cạnh Ngọc Tiêu Tiên Tử, có Bách độc Ông.

Trông thấy Bách độc Ông, Đao ngọc Bội cười rợn, hỏi :

— Có phải ngươi dùng độc, phá vỡ trận thế chăng ?

Bách độc Ông gật đầu :

— Lão phu không thể để cho bọn ngoại bang hoành hành tại nội địa được !

Đao ngọc Bội trầm giọng :

— Ai thỉnh ngươi hạ sơn, giờ đây ngươi chống lại ta ?

Bách độc Ông thản nhiên :

— Lão phu bại nơi tay Ngọc Tiêu cô nương, đã cam kết như thế nào thì lão phu phải giữ, bởi làm người chẳng thể thất tín. Nếu có phải chống lại Đao bang chủ, thì cũng do Bang chủ kết liên với ngoại tộc, toan sát hại đồng chủng thôi !

http://tieulun.hopto.org

Đào Ngọc Bội giận xanh mặt.

Trí Quang đã mang Châu nhược Lan ra đến nơi. Đào ngọc Bội đưa tay bế ngang Châu nhược Lan, kẹp dưới nách, đoạn hướng thẳng quần hùng, cao giọng hỏi :

— Các vị muốn gì ?

Lý thương Lan tiến lên :

— Muốn giết ngươi, tên phản đồ !

Chiếc Long Đầu Trượng vừa nhít động, Ngọc tiêu tiên Tử vội ngăn lão, đồng thời gọi Đào ngọc Bội !

— Buông Châu cô nương xuống đó !

Đào ngọc Bội dẫn đo lợi hại, Bọn Vương hàn Sương bên ngoài, bị Bành Tú Vi, bốn nữ tỳ của Lam tiểu Điệp, và mười hai Hồ Nga ngăn chận, không vào được Lần một mình khó chống cự với bao nhiêu người, còn Trí Quang thì cầm như mất hồn mất vía rồi, chẳng trong cậy gì nơi lão ấy được

Suy nghĩ một chút, hắn gật đầu :

— Ta bằng lòng buông tha cho Châu cô nương, song với điều kiện.

Ngọc tiêu tiên Tử hỏi :

— Điều kiện gì, nói mau !

Đào ngọc Bội thản nhiên :

— Mở vòng vây cho ta đi, ra khỏi không ai được ngăn cản.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhìn mọi người một thoáng, đoạn đáp :

— Được rồi. Ta hứa. Hãy buông Châu cô nương xuống đi,

Đào ngọc Bội tiếp :

— Ta sẽ buông, ngoài vòng vây.

Ngọc tiêu tử Tử gật đầu :

— Tốt lắm ông.

Đào ngọc Bội day qua Trí quang :

— Chuẩn bị theo ta !

Đoạn hắn đồng dạc bảo :

— Các vị tránh ra hai bên !

Quần hùng dạt qua hai bên, nhường lối cho hắn.

Trí Quang đi trước, hắn theo sau, nách [illegible] Châu nhược Lan.

Đúng như hắn hứa, ra khỏi vòng vây, [illegible] Châu nhược Lan xuống đất, rồi ùng Trí Quang thoát đi [illegible] bay. Vương hàn Sương theo liền.

Quần hùng bước theo ra, Ngọc tiêu tiên Tử [illegible] ôm Châu nhược Lan vào lòng

Dương mộng Hoàn hấp tấp thốt :

— Phải đuổi theo hắn.

Lý thương Lan ngăn lại :

— Ngọc tiêu cô nương đã hứa với hắn rồi, chúng ta không nên thất tín !

Dương mộng Hoàn dậm chân :

— Không đuổi theo hắn thì làm sao bắt Trí Quang ? Lão ấy hạ chất độc nơi Châu cô nương, chỉ có lão mới chữa trị được thôi !

Chàng không đợi mọi người tỏ ý kiến gì, cấp tốc phi thân thoát đi. Côn Lôn Tam Tử vọt theo liền.

Lý thương Lan dặn dò Thiên Hoằng đại sư ở lại, xuất lãnh các đệ tử thu dọn các xác chết mai táng, đoạn lão phóng mình bay theo Dương mộng Hoàn.

Những người còn lại cũng bế luôn Châu nhược Lan và Lam tiểu Điệp chạy theo.

Đào Ngọc Bội đã có sẵn chủ trương rồi, biết thế nào bọn Dương mộng Hoàn cũng đuổi theo, nên dặn dò Vương hàn Sương dẫu thuộc hạ thoát đi, còn hắn và Trí Quang dừng lại lên đường, chờ đợi.

Không lâu lắm, bọn Dương mộng Hoàn bắp kịp Đào ngọc Bội và Trí Quang, Tất cả đều phân ra bao vây chung quanh hai người,

Côn Lôn Tam Tử rút kiếm, toan khai chiến ngay, Dương mộng Hoàn ngăn lại, đoạn chàng bước tới, chỉ mũi kiếm thẳng vào mặt Trí Quang, quát :

Ngươi không thủ tín, chẳng chịu chữa trị cho Châu cô nương, ngươi lại còn hạ độc Lam cô nương, ngươi tưởng chạy theo Đào ngọc Bội là thoát chết à ?

Bách độc Ông bước tới, bảo Dương mộng Hoàn :

http://tieulun.hopto.org

— Đại hiệp lùi lại đi, để lão phu thu thập tên trọc gian rá cho !

Dương mộng Hoàn lùi lại, Bách độc Ông nhìn sang Trí Quang, dành dùng độc hạ lão.

Song, chưng như Trí Quang đã biết trước mưu định của Bách độc Ông, trong khi Bách độc Ông chưa làm gì, Trí Quang đã vung tay.

Một đạo chỉ phong bay tới, vút vào bụng Bách độc Ông. Trong lúc bất ngờ, lão không phòng bị, nên chẳng phản ứng kịp thời, dành lãnh trọn đạo chỉ phong, hự lên một tiếng nữa ra mấy búng máu, ngã nhào.

Ngọc linh Tử bước tới, toan đỡ lão lên, lão khoát tay, kêu to :

— Đừng chạm đến mình lão phu ! Có độc !

Bất thình linh, lão vụt dừng dậy, gom tàn lực nhún chân nhảy vọt tới Trí Quang, Trí Quang cấp tốc đánh ra một chưởng bắn trả Bách độc Ông về phía hậu. Lần nầy, lão ngã nhào, nằm bất động luôn, chưởng lực của Trí Quang quá mạnh, làm chấn động ngũ tạng của lão, đứt tâm mạch mà chết.

Trong khi chưởng kình của Trí Quang chạm vào mình Bách Độc Ông, từ nơi mình lão, phấn trắng bốc ra, bay vấn vấn trong không gian như những đợt khói mờ.

Dương mộng Hoan sợ phấn độc nhiễm vào mình các bằng hữu, vội vung tay tung chưởng phong quét phấn đi nơi khác.

Chạm vào mình Bách độc Ông, dĩ nhiên Trí Quang vấy phải phấn độc, Đào ngọc Bội bước tới, hỏi :

- Đại sư trúng độc chứ ?

Trí Quang đưa tay lên xem, bất thình linh Đào ngọc Bội đâm một mũi kiếm, xuyên lủng tử hông bên nay của Trí Quang sang hông bên kia.

Trí Quang không kịp hự lên ngã nhào.

Hắn giết Trí Quang, thật là một sự kiện trên chỗ tưởng của mọi người !

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Đào ngọc Bội ! Giết đồng bọn là một hành động tàn ác phi thường, người giết Trí Quang rồi, còn ai tiếp trợ ngươi ?

Đào Ngọc Bội cười nhạt :

— Người hiểu làm sao được việc của ta làm ?

Dương Mộng Hoàn bạt kiếm, quát :

— Giờ đến lúc chúng ta động thủ đây, Đào ngọc Bội ! Rút kiếm ra :

Đào ngọc Bội lùi lại một bước, đảo mắt nhìn quanh một lượt, đoạn cao giọng :

— Hãy khoan, Dương Mộng Hoàn !

Dương mộng Hoàn hừ một tiếng :

— Ngươi còn muốn gì nữa ?

Đào ngọc Bội cười nhạt :

Ngươi đừng tưởng ta đơn thân độc lực mà toan uy hiếp ! Ngươi đừng cho rằng ta sợ chết mà không dám xuất thủ. Nếu sợ chết, ta chẳng khi nào cho thuộc hạ của ta ra về hết, ta chẳng dại gì giết chết Trí Quang. Ta dám chắc trong bọn các ngươi, một đấu một, chẳng người nào thắng nổi ta, dù cho các ngươi có cây đông, ta cũng chẳng ngán, dù ta có bị hạ, ít nhất ta cũng hạ lại một số người của bọn ngươi. Song, trước khi ngươi quyết liệt khai chiến với ta, ta cảnh cáo các ngươi một điều. Trí Quang đã chết rồi, trên thế gian nầy, chẳng một ai chữa trị cho Châu cô nương lành thương thế, trừ ta ! Ta chết Châu cô nương cũng chết, luôn cả Lam tiền Điệp cũng chết một số người của bọn ngươi cũng chết dưới lưỡi kiếm của ta ! Hãy suy nghĩ đi, rồi muốn làm gì, ta sẵn sàng đáp ứng !

Dương mộng Hoàn giật mình :

— Ngươi chữa trị được thương thế Châu cô nương ?

Đào ngọc Bội bỉu môi :

— Ta sợ gì ngươi mà phải viện lý lẽ dọa ngươi ?

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một chút :

— Lấy gì bảo đảm lời nói của ngươi ?

Đào ngọc Bội đáp :

— Cứ cho ta làm một cuộc thực nghiệm, ngươi sẽ tin ! Thực nghiệm, là chữa trị cho Lam cô nương trước !

http://tieulun.hopto.org

Sau khi bội ý với mọi người, Dương mộng Hoàn gật đầu
— Được ! Ngươi hãy chữa trị cho Lam cô nương trước :
Đào ngọc Bội bảo :
— Cứ mang Lam tiểu Điệp vào đây !
Dương mộng Hoàn dè dặt, mọi người dàn thành một trận thế bên ngoài, đoàn gọi Ngọc tiêu tiên Tử :
— Cô nương đưa Lam cô nương vào giữa trận.
Đào ngọc Bội bước tới, vỗ tay bốn lượt trên bốn chỗ trong cơ thể của Lam tiểu Điệp, đoạn bảo :
— Cô nương vận khí thử, xem có thông suốt chưa ?
Lam tiểu Điệp nghe trong người khoan khoái lớ lại như củ, tuy nhiên nàng cũng vận khí thử xem. Quả đúng như Đào ngọc Bội đã nói, chân khí lưu thông như thường, chẳng vấp ở huyệt đạo nào nữa cả.
Dương mộng Hoàn nói :
— Cô nương thấy sao ?
Lam tiểu Điệp đáp :
— Thương thế khỏi hẳn rồi, chỉ còn nghe ê ê mình một chút.
Đào ngọc Bội mỉm cười, hỏi Dương mộng Hoàn :
— Ngươi tin ta chưa ?
Dương mộng Hoàn không đáp, chỉ hỏi lại :
— Phương pháp chữa trị, ngươi học nơi Trí Quang ?
Đào ngọc Bội lắc đầu :
— Chưa có thời giờ nói đến việc đó.
Dương mộng Hoàn thốt :
— Giờ, ngươi hãy chữa trị cho Châu cô nương đi.
Đào ngọc Bội mỉm cười :
— Ta có cam kết là phải chữa trị cho Châu cô nương đâu mà ngươi thúc giục ta ? It ra, muốn ta làm cái việc đó, ngươi phải chấp nhận điều kiện của ta.
Dương mộng Hoàn gật đầu :
— Cứ nói điều kiện !
Đào ngọc Bội không do dự :
— Thứ nhất, để yên cho ta rời khỏi nơi này, và cam kết, trong vòng ba tháng, song phương không gây sự với nhau.

Sau ba tháng đó, chúng ta sẽ định quyết [illegible] ng.
Dương mộng Hoàn hỏi :
— Ngươi muốn ước hội tại địa phương [illegible]
Đào ngọc Bội đáp :
— Nam Nhạc Hành Sơn !
Dương mộng Hoàn gật đầu :
— Chúng ta dung quên sự thỏa thuận hôm nay.
Đào ngọc Bội mỉm cười :
— Khi cuộc kết thúc, mới biết ai thành thật, ai gian trá !
Dương mộng Hoàn bảo Ngọc tiêu tiên Tử đưa Châu nhược Lan đến.
Đào ngọc Bội điểm vào mấy huyệt đạo trên mình Châu nhược Lan, đoạn thốt :
— Thương thế của Châu cô nương khá nặng, trong khoảnh khắc, cô nương phông thể phục hồi nguyên lực như Lam cô nương vậy.
Ngọc tiêu tiên Tử hỏi :
— Độ chừng bao lâu, Châu cô nương mới bình phục ?
Đào ngọc Bội đáp :
— Một khắc thời gian thôi !

X

CHƯƠNG XCIX

ĐƯỜNG VỀ LỐI RẺ

Ngọc tiêu tiên Tử thốt :
— Đã thế, ta đợi ngươi trong một khắc thời gian.
Đào ngọc Bội tặt lưỡi :
— Phải có một người, công lực thâm hậu, tiếp sức !
Tuệ chân Tử chen vào :
— Ngươi đừng bày chuyện sở mó vào người Châu cô nương, ta sẵn sàng tiếp sức đây !
Bà nhớ lại, bảy năm về trước, Châu nhược Lan đã cứu nạn bà một lần tại thành Nhiêu Châu, khi bà bị độc xà ngoạm phải giờ đây bà muốn đáp ơn nàng.
Đào ngọc Bội trầm ngâm một chút :

http://tieulun.hopto.org

— Cũng được ! Vậy bà hãy chuyển chân khí đến huyệt Mệnh Môn của Châu cô nương song nên nhớ là đừng gián đoạn, thì cầm như Châu cô nương vô cứu !

Trong khi Tuệ Châu chuyển chân khí vào mình Châu nhược Lan, Đào ngọc Bội điểm vào bốn chỗ.

Không lâu lắm ra.

Ngọc tiêu tiên Tử hấp tấp hỏi :

— Cô nương nghe trong người ra sao ?

Châu nhược Lan từ từ ngồi dậy, trước hết, tạ ơn Tuệ Châu Tử, rồi day qua Đào ngọc Bội, nàng thốt :

— Vô luận người có dụng tâm như thế nào, ta cũng ghi hảo ý của người.

Đào ngọc Bội cười nhạt :

— Tại hạ không cứu cô nương cũng chẳng được ! Ơn gì chứ, cô nương ?

Rồi, hắn quay mình bước đi, không màng cáo biệt ai cả.

Châu nhược Lan cảm tạ tất cả các vị tiền bối thành ý đến giải cứu nàng, rồi bảo Dương mộng Hoàn tỏ ý với Lý thương Lan, mời tất cả về tòa trang viện đó, tạm nghỉ hôm nay còn chàng và Lam tiểu Điệp ở lại đây cho nàng bày tỏ một vài điều cần thiết.

Dương mộng Hoàn hiểu cho Lý thương Lan biết ý của nàng.

Lý thương Lan gật đầu :

—Hiền tẽ nên tùy cơ, chiếu Châu cô nương dấy, lão phu thấy như Châu cô nương có vẻ khác thường.

Trong khi Dương mộng Hoàn nói chuyện với Lý thương Lan, thì Châu nhược Lan và Lam tiểu Điệp sánh vai lửng thửng bước đi.

Khi Dương mộng Hoàn trở lại bên cạnh hai nàng, thì Châu nhược Lan cho biết là theo sự nhận xét của nàng trong mấy lúc gần đây, Đào ngọc Bội có vẻ tự đắc lắm, nàng dặn hai người hãy hết sức đề phòng trong kỳ hội chiến ba tháng sau.

Lam tiểu Điệp hỏi :

— Theo tỷ tỷ thì trong mấy tháng sau này, vũ công của Đào ngọc Bội tiến triển phi thường ?

Châu nhược Lan gật đầu :

— Rất có thể là như vậy, nên hắn mới tự tin rỏ rệt !

Đột nhiên, nàng tiếp nối với giọng u buồn :

— Trên đời này, không có cuộc sum họp nào trường cửu cả... Con người, không sanh ly, cũng tử biệt.

Lam tiểu Điệp sửng sốt :

— Tỷ tỷ muốn nói gì ?

Châu nhược Lan thở dài :

— Ta muốn nói rồi ta và các ngươi cũng có lúc phải xa nhau !

Lam tiểu Điệp kêu lên :

— Tỷ tỷ nỡ bỏ chúng tôi ?

Châu Nhược Lan cười khổ :

— Các ngươi đã thành nhơn cả rồi, chẳng lẻ ta phải ở mải bên các ngươi ? Huống chi, luận về tài, về trí, đã chắc gì ta hơn các ngươi ? Cho nên, ta muốn nói với hai người, hãy tìm một nơi nào tịch mịch, cùng nhau nghiên cứu vũ công, chuẩn bị sau ba tháng, hội chiến với Đào ngọc Bội đừng quá hy vọng nơi ta, bởi...

Nàng thở dài, tiếp nối :

— Ta tạm thời phải xa các ngươi, nếu có thể trở về kịp lúc, ta sẽ trợ giúp các ngươi, chống lại Đào ngọc Bội, bằng không kịp, thì tự các ngươi hãy quyết lấy. Ngọc tiêu tiên Tử biết ý của ta rồi. Nàng trở về Thiên Cơ Thạch phủ chờ ta, nếu trong sáu tháng, ta không trở lại, thì nàng sẽ thay ta, chưởng quản mọi sự việc trong thạch phủ.

Lam tiểu Điệp kêu lên :

— Tỷ tỷ đi đâu ?

Châu Nhược Lan lại thở dài :

— Trời đất bao la, há chẳng có nơi nào ta tạm dung thân sao ?

Dương mộng Hoàn khổ sở ra mặt :

— Tỷ tỷ...

Châu nhược Lan khoát tay :

— Đừng ai ngăn cả ta, ý ta đã quyết lắm rồi ! Hãy đợi thời gian thuận tiện một ngày nào đó, rất có thể ta trở lại với

http://tieulun.hopto.org

các ngươi. Bằng ta biền biệt một phương trời thì các ngươi cầm như ta đã ra người thiên cổ !

Lam tiểu Điệp bật khóc. Dương mộng Hoàn cũng rớm lệ anh hùng.

Châu nhược Lan mỉm cười :

— Nhiệm vụ cao cả của các ngươi, là diệt trừ Đào ngọc Bội, trừ mối hoạn họa cho võ lâm. Giữa chúng ta, bất q a là ình riêng, mà con ngư ời bạnh hiệp khon, thể dừng châu nơi tình riêng được.

Nàng đứng lên, tiếp :

— Thôi các ngươi ở lại, ta đi !

Lam tiểu Điệp và Dương mộng Hoàn sửng sờ chẳng ai nghĩ đến việc ngăn chận nàng.

Khi cả hai bừng tỉnh lại, Châu nhược Lan đã đi khuất dạng.

Lam tiểu Điệp dậm chân :

— Trời. Dương huynh không ngăn chận lại !

Dương mộng Hoàn cười khổ :

— Châu tỷ tỷ đã quyết ý lắm rồi ! Mình ngăn trở, chỉ làm cho Châu tỷ thêm phần nộ thôi. Vả lại, tại hạ không muốn tạo một cái gì có thể làm cho Châu tỷ tỷ phẫn nộ trong lúc này, bởi... chứng như tỷ tỷ có điều suy tư nặng, nếu quẫn trí dám làm liều !

Lam tiểu Điệp giật mình :

— Dương huynh nói sao ? Tỷ tỷ dám tìm cái chết ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Tại hạ nghi ngờ như vậy !

Lam tiểu Điệp hỏi gấp :

— Ít nhất, cũng cho tôi biết nguyên nhân chứ ? Dương huynh thấy sao mà dám nghi ngờ như thế ?

Dương mộng Hoàn trầm ngâm một lúc :

— Lam cô nương có biết cái gì đáng giá nhất cho một thiếu nữ chứ ? Châu tỷ tỷ đã sa vào tay Tri Quang hòa thượng mà hòa thượng vì si mê tỷ tỷ nên vào Trung Nguyên, thử hỏi trên đời này có một gã si mê nào đứng trước người mình si mê mà không dao động tâm tư ? Huống chi Châu tỷ tỷ đã mất

có tri giác trong thời gian sa vào tay Tri Quang ! ghi ngờ, tấm thân ngà ngọc đã bị bàn tay thô bệc oen ố, tỷ tỷ nghĩ n ờ mình bị ô nhục, nên thẹn nhi ta : tủi số kiếp bạc bẽo, nên tìm một nơi thanh vắng nào đó, suy gẫm lại tình hình. Gia sử biết rằng mình bị ô nhục, tỷ tỷ sẽ quyên sinh, còn như niềm thắc mắc được giải tỏa, tỷ tỷ sẽ trở lại với chúng ta, do đó người mới hứa lơi lỏng là cũng có lúc người về với chúng ta, song không không dám quyết chắc.

Chàng kết luận :

— Dù cho cô nương ở trong trường hợp đó, cũng chẳng thể làm khác hơn Châu tỷ tỷ, và cũng chẳng bao giờ nghe ai khuyên dứt, chịu để cho ai ngăn trở ý chí của mình !

Lam tiểu Điệp thở dài, gầm đầu suy nghĩ một lúc, đoạn thốt :

— Dương huynh nói phải. Song, chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc tỷ tỷ trong ưu phiền ? Vả lại, sự việc còn nằm trong nghi vấn kia mà ?

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Dĩ nhiên là chúng ta không thể bỏ mặc được rồi, nhưng phải từ từ mà hành động. Giờ đây, nếu chúng ta đi tìm, thì Châu tỷ tỷ lẩn chẳng để cho chúng ta thấy mặt. Tốt hơn, chúng ta trở lại trang viện, hội ý với Ngọc tiêu cô nương, xem sao !

Lam tiểu Điệp chợt nghĩ ra một việc, thốt :

— Phần tôi, tôi trở về Thủy Nguyệt Sơn Trang, đưa Trầm sư muội đến đây hiệp với chúng ta, thuyết phục Châu tỷ tỷ. Thường nhật, tỷ tỷ rất yêu mến Trầm sư muội, có thể sư muội làm được việc lơn chúng ta đấy.

Dương mộng Hoàn đồng ý ngay :

— Như vậy, chúng ta lẹn gặp nhau một nơi nào đó, rồi cấp tốc chia tay, ai lo việc nấy.

Lam tiểu Điệp đi thẳng về Thủy Nguyệt Sơn Trang, còn Dương mộng Hoàn trở lại tòa trang viện, hội kiến với Lý thương Lan và các vị tiền bối.

Chàng cho biết, vì có việc khẩu cấp, Châu nhược Lan phải vắng mặt trong một thời gian, và yêu cầu các vị tiền bối suy cử một người, điều động toàn lực, chuẩn bị đối phó với

http://tieulun.hopto.org

Đào ngọc Bội sau ba tháng tại Nam Nhạc Hằng Sơn.

Cuộc suy cử này rất cần, bởi không ai có thể tin chắc là trong vòng ba tháng đó, Đào ngọc Bội chịu im hơi bặt tiếng, cho nên tất cả phải đặt mình trong cảnh giác, phòng biến cố bất thường.

— Các vị tiền bối đồng suy cử Lý Thương Lan tạm thời nắm quyền chỉ huy toàn thể trong khi Chân nhược Lan vắng mặt.

Riêng Dương mộng Hoàn cũng phải tìm một nơi nào đó, i tịch tịnh để cùng Lam tiểu Điệp nghiên cứu võ công.

Các việc xong xuôi rồi, quần hùng trở về căn cứ chuẩn bị nội tình hầu sẵn sàng ứng triệu khi có tin của Lý thương Lan.

Bản doanh đặt tại Thủy nguyệt Sơn Trang, bốn nữ tỳ của Lam tiểu Điệp và mười hai Hoa Nga cũng về đó, tùy ý lão anh hùng sai khiến.

Dương Mộng Hoàn đưa tiễn các lão anh hùng lên đường rồi, gọi Ngọc tiêu tiên Tử, bàn luận về việc của Châu Nhược Lan.

Ngọc Tiêu Tiên tử thở dài :

— Tôi cũng có nhận xét giống như Dương huynh, song nghĩ mãi mà chẳng có biện pháp nào, ngăn trở Châu cô nương được...

Dương Mộng Hoàn thốt :

— Cho nên tại hạ dành để cho Châu tỷ tỷ ra đi, có đi được như vậy, tỷ tỷ mới vơi niềm sầu tư, sau đó mình đi tìm cố gắng thuyết phục người đổi ý...

Ngọc Tiêu Tiên tử trầm ngâm một chút :

— Theo tôi nghĩ, tôi đi tìm là phải hơn !

Dương Mộng Hoàn tiếp :

— Nhưng, lại hạ cũng cần gặp mặt Châu tỷ tỷ...

Ngọc Tiêu Tiên tử gật đầu :

— Đã thế Dương huynh để tôi đi trước, dọc đường, tôi lưu ký hiệu tại Dương huynh cứ nhận ký hiệu đó mà theo.

Dương mộng Hoàn gật đầu :

— Cô nương nên đi ngay đi. Châu tỷ tỷ đi về hướng Tây lấy.

Ngọc Tiêu Tiên tử đi liền.

Một lúc sau Dương mộng Hoàn rời trang viện, đi theo. Ngọc tiêu tiên Tử nóng lòng, nên đi gấp, Dương mộng Hoàn không dám gặp ngay Châu nhược Lan, nên từ từ theo dõi, để cho Ngọc tiêu tiên Tử gặp trước rồi chàng mới xuất hiện.

Từ trang viện, theo về hướng Tây, chàng đi độ ba dặm đường, gặp Ngọc tiêu tiên Tử, ngồi dựa cội cây.

Chàng hỏi :

— Cô nương có gặp Châu tỷ tỷ chưa ?

Lam tiểu Điệp gật đầu :

— Gặp rồi.

Nàng đưa tay chỉ về tòa cổ tòa cổ miếu gần đó, tiếp :

— Châu cô nương đang ở trong miếu. Nhưng, trước khi vào gặp người, Dương huynh hãy ngồi xuống đây, chúng ta cần bàn một câu chuyện.

Dương Mộng Hoàn vâng lời, nàng, ngồi xuống, rồi hỏi :

— Việc gì hở cô nương ?

Ngọc tiêu tiên Tử trầm giọng :

— Tôi vừa đàm đạo với Châu cô nương xong. Cái ý của Châu cô nương, tôi đành chịu bất lực không chuyển nổi. Tuy nhiên vẫn còn biện pháp...

Dương mộng Hoàn hỏi :

— Biện pháp như thế nào, cô nương cứ nói, Chúng ta cố gắng làm mọi cách, miễn sao tỷ tỷ hồi tâm.

Ngọc tiêu tiên Tử tiếp :

— Dương huynh cũng biết, lâm vào sự tình như vậy, có nữ nhân nào lại chẳng mặc cảm ? Cái khổ là mặc cảm phát sanh do nghi ngờ chứ chẳng phải do một thực tế nghi ngờ, càng vậy vò mặc cảm, càng nặng. Từ cái mặc cảm đó, Châu cô nương xa dần chúng ta, không muốn gặp mặt chúng ta, nếu không để nén được tâm tình, rất có thể Châu cô nương tìm quên lãng trong cái chết. Tôi nhận thấy điều tối trọng, là làm sao giết chết cái mặc cảm đó. Phàm nữ nhân nào gặp phải trường hợp như vậy muốn tiêu diệt mặc cảm phải cần có cuộc hôn nhân chánh thức, hôn nhân đặt ra nhiều bổn phận, nữ

http://tieulun.hopto.org

nhân vì bổn phận của mình mà chẳng còn thời gian nghĩ đến mặc cảm. Huống chi, sự tình còn trong nghi vấn ? Đơn độc thì mặc cảm dễ ám ảnh có đôi bạn rồi, con người dễ hủy diệt mặc cảm.

Nàng nghiêm sắc mặt, tiếp :

— Dương huynh có dám kết hôn với Châu cô nương chăng? Hay Dương huynh vẫn bị niềm nghi ngờ như Châu cô nương, ám ảnh mà chẳng dám giúp người ?

Dương mộng Hoàn không do dự :

— Nếu cần phải nhảy vào lửa, tắm trong nước sôi, tại hạ cũng chẳng dám từ, miễn làm sao cho Châu tỷ tỷ yêu đời trở lại như trước, tại hạ sẵn sàng làm bất cứ việc gì, cô nương ạ. Nói thật với cô nương, dù thực sự Châu tỷ tỷ có bị ô nhục đi nữa, bất quá tại hạ cho rằng đó là một tai nạn thôi tại hạ vẫn quý trọng Châu tỷ tỷ như thường.

Ngọc tiêu tiên Tử nhìn chàng :

— Lời nói đó, phát xuất tự tâm, hay vì hào phóng mà bừa hẹn ? Hoặc vì trả ân trả nghĩa mà sẵn sàng ?

Dương mộng Hoàn quả quyết :

— Tại hạ thành thực mà nói, xin cô nương hiểu cho.

Ngọc tiêu tiên Tử gật đầu :

— Được rồi. Vậy Dương huynh cứ vào miếu gặp Châu cô nương đi !

Dương mộng Hoàn đứng lên, tiến về cửa miếu.

Ngọc tiêu tiên Tử nhìn theo bóng chàng, thở dài,

Vào trong miếu, Dương mộng Hoàn thấy Châu nhược Lan đang ngồi tựa mình nơi tường, nhắm mắt.

Dương mộng Hoàn bước đến gần, khẽ gọi :

— Châu tỷ tỷ !

Châu nhược Lan mở mắt ra, lạnh lùng hỏi :

— Ngươi còn tìm ta làm gì ?

Dương mộng Hoàn tha thiết !

— Tỷ tỷ hãy nghĩ lại...

Châu nhược Lan thở dài :

— Các ngươi không ai chịu để cho ta yên trí một thời gian !

Dương mộng Hoàn thốt :

— Nào có ai dám gây phiền nhiễu cho tỷ tỷ [illegible] tỷ y cho một điều, ngu dệ và các người kia chẳng [illegible] làm chi nghịch ý tỷ ỷ cả.

Châu nhược Lan hỏi :

— Điều gì ?

Dương Mộng Hoàn đáp nhanh :

— Về với bọn ngu dệ, tùy tỷ tỷ muốn sống trong cảnh tịch tịnh như thế nào cũng được, miễn sao bọn ngu dệ được thỉnh thoảng trông thấy tỷ tỷ thôi !

Châu nhược Lan không đáp.

Dương Mộng Hoàn tiếp :

— Trầm Văn Phượng, Lý dao Hồng, ngày xưa, đều có trải qua cái cảnh bị cướp mang đi, quản thúc một nơi, cả hai không cương quyết bằng tỷ tỷ, họ còn chịu đựng nổi, huống hồ tỷ tỷ đã có cái gương kiên nhẫn cho mọi người noi theo ?

Châu nhược Lan cau mày :

— Ngươi biết được tâm sự ta ?

Dương Mộng Hoàn quả quyết :

— Chẳng những biết được, mà còn sẵn sàng làm bất cứ việc gì cho Châu tỷ tỷ hài lòng.

Châu nhược Lan cười khổ :

— Ta chưa thấy có việc gì cần đến các ngươi...

Dương Mộng Hoàn can đảm hơn, tiếp :

— Tỷ tỷ biết chăng, mấy năm qua, tuy ngu dệ kết hôn, song đối với Lý dao Hồng và Trầm văn Phượng, ngu dệ chỉ là một bằng hữu, không hơn không kém, điều đó, cũng do nơi sự yêu cầu của hai nàng, họ chấp thuận động phòng khi nào tâm nguyện của họ được thực hiện. Cái tâm nguyện đó, họ đóng khung trong một gian phòng, có bóng mà không có người, gian phòng đó, chủ nhân là một bức chân dung...

Châu Nhược Lan khoát tay :

— Ta hiểu rồi, đừng nói tiếp !

Dương mộng Hoàn nín lặng.

Châu Nhược Lan cũng nín lặng. Một lúc lâu, nàng thốt :

— Việc đáng làm, nên làm gấp, là luyện tập vũ công, chờ

http://tieulun.hopto.org

ngày đối phó với Đào ngọc Bội. Còn như những gì khác, ngày ta trở lại, ta sẽ giải quyết dứt khoát. Nay thì tạm xếp lại đó. lo cái gì đáng lo cho xong.

Dương Mộng Hoàn thở dài :

— Khi nào tỷ tỷ còn ở phương trời vô định, là ngu đệ chẳng thể tập trung tâm chí luyện võ nổi !

Nàng đứng lên, không nhìn lại chàng, vừa đi vừa thốt :

— Ai có theo ta, nói gì cũng vô ích, hãy đợi đến ngày ta trở lại việc sẽ được dứt khoát một lần !

Dương mộng Hoàn gọi :

— Châu tỷ tỷ !

Nàng vòng ra cửa hậu đi luôn.

Dương mộng Hoàn thừ người tại chỗ một lúc lâu quên mất là Ngọc tiêu tiên Tử đang cho bên ngoài.

Sau đó, chàng bước ra. Ngọc tiêu tiên Tử hỏi :

Ý châu cô nương, như thế nào ?

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Châu tỷ tỷ lại đi nữa rồi !

Ngọc tiêu tiên Tử kêu trời :

— Sau Dương huynh lại để cho cô nương đi ?

Dương mộng Hoàn trầm buồn ra mặt :

— Tại hạ không ngăn trở được sao, cô nương ? Người có hẹn một thời gian sao, sẽ trở lại...

Ngọc tiêu tiên Tử chận lời :

— Có cái gì bảo đảm cô nương sẽ trở về ?

Dương mộng Hoàn còn biết nói gì :

Ngọc Tiêu Tiên Tử trầm ngâm một chút :

Thế này thì,. tôi lại phải đi tìm !

Dương Mộng Hoàn khổ sở vô cùng :

— Tại hạ không thể theo cô nương, song tại hạ cũng không thể mất tin tức của Châu tỷ tỷ được. Vậy xin lấy nơi nầy là chỗ hẹn, cứ mười hôm, cô nương trở lại đây một lần hội diện với nhau !

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu :

— Điều quan trọng, là tôi phải làm sao bám sát bên cạnh Châu cô nương, phòng những lúc quá quẫn trí, cô nương

làm liều.

Cả hai chia tay.

Mấy hôm sau Dương Mộng Hoàn đến nơi ước hội với Lam Tiểu Điệp.

Lam Tiểu Điệp và Trầm Vân Phượng chưa đến chàng phải chờ.

Rồi họ cũng đến. Cả ba cùng bàn bàn luận luận, họ chẳng biết phải tìm đâu cho gặp Châu Nhược Lan, họ đành chờ gặp lại Ngọc Tiêu Tiên Tử mới quyết định phương pháp hành động.

Theo Trầm Vân Phượng thì nên dùng biện pháp mạnh gặp Châu Nhược Lan rồi, Lam Tiểu Điệp xuất kỳ bất ý, điểm huyệt nàng, còn Dương Mộng Hoàn thì y kế thi hành.

Thoạt đầu Dương Mộng Hoàn từ chối, sau đó, Lam Tiểu Điệp và Trầm Vân Phượng nói mãi. chàng phải nghe theo, bởi biến phải quyền, nếu cố chấp tiểu tiết quá sẽ mất luôn Châu nhược Lan.

Trong lúc họ bàn luận với nhau, một bóng hình thấp nhỏ vận y phục đen, từ xa đi đến.

X

CHƯƠNG C

NGÀY MAI TRỜI LẠI SÁNG

Bóng đó đến nơi, Dương Mộng Hoàn nhận ra ngay, chính là Đồng Thục Trinh.

Vừa trông thấy Dương Mộng Hoàn nàng hỏi gấp :

— Châu cô nương hiện ở đâu ?

Dương mộng Hoàn lắc đầu :

— Đang theo dõi nhưng chưa gặp.

Đồng Thục Trinh lại hỏi :

— Có thấy Đào ngọc Bội chưa ?

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Tại sao hắn có mặt nơi nầy ? Tiểu đệ chưa thấy hắn !

Đồng thục Trinh gắp :

— Châu cô nương ước hẹn với hắn trong đêm nay, sẽ định quyết thư hùng với hắn. Hắn đã dẫn theo hai cao thủ đi đến

http://tieulun.hopto.org

nơi hẹn,

Dương Mộng Hoàn hấp tấp hỏi !

— Nơi nào thế sư tỷ ?

Đồng thục Trinh tiếp :

— Cách đây độ hai dặm, về hướng đông, tại một sơn cốc sâu độ ba trượng. Nơi đó có một khoảng bằng dúng là nơi tỷ võ lý tưởng của khách giang hồ. Các ngươi cứ đến đó sẽ gặp Vạn nhất đến nơi tôi, mà chưa thấy gì, thì cũng cứ đợi đó, ta sẽ đến cho biết tin tức sau. Rất có thể là song phương thay đổi nơi đấu.

Nàng thốt xong đi liền chứng như có việc gì khẩn cấp lắm.

Đêm vừa xuống Dương mộng Hoàn Lam tiểu Điệp và Trầm vân Phượng rời nơi tạm trú đi ngay,về hướng do Đồng thục Trinh đã chỉ.

Dọc đường, Trầm Vân Phượng nhắc Lam tiểu Điệp, cần phải điểm huyệt Châu nhược Lan cho Dương mộng Hoàn thi hành theo kế hoạch.

Họ không phải khó khăn lắm mới tìm ra được sơn cốc đó, Đứng bên trên, họ nhìn thấy lờ mờ có bóng người dưới sơn cốc. Có tất cả bốn người, phân ra làm hai nhóm: một nhóm ba, một nhóm kia gọi là nhóm, chỉ có một người.

Một người hẳn nhiên là Châu nhược Lan rồi nàng đơn thân độc lực đến ước hội với Đào ngọc Bội, trong khi Đào ngọc Bội đến với hai vệ sĩ.

Dương mộng Hoàn Lam tiểu Điệp, Trầm vân Phượng không chậm trễ, phi thân xuống sơn cốc ngay.

Vừa chấm chân trên đất, họ bước đến cạnh Châu nhược Lan liền.

Đào ngọc Bội trông thấy cả ba bật cười lạnh :

—Các vị quả thật có tài theo dõi hành tung của tại hạ!Chắc chắn các vị có nội tuyến trong Thiên Hình Bang !

Dương mộng Hoan cười nhạt :

— Thế ngươi cho rằng cái thuật lùi như chuột của ngươi là độc đáo lắm à ?

Châu nhược lan không hiểu lộ cảm nghĩ trước sự xuất hiện của bọn Dương mộng Hoan.

Đào ngọc Bội cười mỉa :

— Châu cô nương đã có viện thủ rồi, chắc vững tâm lắm!

Châu Nhược Lan điềm nhiên :

— Ta đã hứa, độc đấu với ngươi, thì dù cho có hằng chục hằng trăm người đến đây, cũng chẳng quan hệ gì, bởi ta chẳng bao giờ để cho họ tham gia tiếp trợ. Hơn nữa, ta không hề ước hẹn họ đến đây !

Trầm vân Phượng xì một tiếng :

— Còn ngươi? Để thường ngươi đến đây đơn độc đấy à?

Đào Ngọc Bội cười nhẹ :

— Dương phu nhân có cao kiến chi, xin cho biết ?

Trầm vân Phượng đáp :

—Hai kẻ đi theo ngươi,chưa chắc gì chúng điềm nhiên khi thấyngươi thất bại.Như vậy,lúc nào ngươi cũng có âm mưu,có gian trá cả. Đêm nay, bọn ta gặp ngươi đây, chỉ có hai đường hoặc ngươi sống, bọn ta chết, hoặc ngược lại, thế thôi. Khoan nói đến trường hợp của Châu tỷ tỷ, hãy giải quyết những gì còn đọng lại giữa chúng ta.

Nàng day qua Châu Nhược Lan, thốt :

— Tỷ tỷ hãy để chúng tôi thanh toán tên xảo trá nầy, trừ hại cho vũ lâm !

Nàng trở qua Đào ngọc Bội, hét :

— Thủ vũ khí đi, tên giảo quyệt !

Trường kiếm của Trầm vân Phượng bay sang, thanh đao của hắn chớp lên, hai vật chạm nhau, bật kêu một tiếng soảng.

Trầm vân Phượng nghe chồn tay, nhưng nàng không nao núng, cố vận dụng công lực, múa kiếm vun vút .

Võ công của nàng trong mấy lúc sau nầy, tiến bộ phi thường.

Dương mộng Hoàn nhận thấy bọn thuộc hạ của Đào ngọc Bội có bản lĩnh khá cao, chàng xem như có quen mặt chúng song cố moi ký ức tìm hiểu chúng là ai, cuối cùng cũng chẳng nhớ nổi.

Bất thình lình, chàng vung kiếm tấn công đại hán bên hữu. Đại hán nầy cũng linh hoạt phi thường, lập tức rút

http://tieulun.hopto.org

trường kiếm nghinh đón,

Không lâu lắm, trong khi Trầm vân phượng còn giữ thế quân bình, bên này, chàng thừa sơ hở của đối phương, xuất phát một đường kiếm tuyệt diệu chém đứt một cánh tay của đối phương.

Đại hán đó tuy bị t ương nặng, vẫn hùng hổ phản kích, Dương mộng Hoàn hết sức lấy làm lạ, bình sanh chưa hề gặp một đấu thủ nào b ị đứt một cánh tay còn lợi hại như gã này.

Chàng dão lộn thanh kiếm một vòng, theo chiêu thức Thôn Vân Thổ Nguyệt đánh hất lên đại hán đó hự lên một tiếng, thân hình bị tung bổng lên không rơi xa ngoài năm thước bất động.

Chàng quắc mắt nhìn Đào ngọc Bội :

— Giờ đến lượt ngươi !

Trầm vân Phượng thấy Dương mộng Hoàn hạ được một tên, phấn khởi tinh thần, vung kiếm linh hoạt hơn trước, làm đại hán vất vả lắm mới chi trì được một lúc lâu.

Đào ngọc Bội mỉm cười, vừa bước tới vừa thốt :

— Khi nào đôi tay nầy bất lực không làm gì được ngươi ta mới dùng đến kiếm.

Đoạn, hắn vào cuộc liền,

Phải thành thật công nhận hắn quả là tay có thực tài, với đôi tay không hắn vẫn lòn lỏi xuất phát nhiều thế công, làm Dương mộng Hoàn cũng phải đổi phen hải hùng.

Tuy chiến, dù sao thì dùng tay không đấu với kiếm, vẫn có phần nào bất lợi, trong khi địch trọn phát thế công, hắn vẫn phải dè dặt giữ tay hầu khỏi chạm vào kiếm.

Do đó hắn xử dụng ngay đôi kim hoàn nơi cổ tay, đôi kim hoàn đó có một đường giây rất chắc, cột nơi cổ tay, cỗi kim hoàn ra rồi là có đôi lưu tinh chùy cỡ nhỏ, hoàn pháp lợi hại ngang với lưu tinh chùy.

Song phương cầm cự một lúc lâu chưa bên nào chiếm được ưu thế.

Trong khi đó, Lam tiểu Điệp nhít lần đến gần Châu nhược Lan, vừa nhí. bước vừa gọi chuyện cho Châu nhược Lan đừng nghi ngờ.

Nàng đã đến sát bên Châu nhược Lan rồi, mà vẫn chưa hạ thủ thực hành kế hoạch của Trầm vân Phượng.

Nàng nghĩ :

— Nếu chỉ có mỗi một mình Đào ngọc Bội, thì dù cho hắn có tài cao đến đâu, bọn mình cũng thu hoạch thang, lợi cuối cùng, song đối với hắn, mình luôn phải dè dặt, biết đâu quanh dây hắn không mai phục thuộc hạ ? Nếu thuộc hạ của hắn thấy hắn thất thế mà ập vào giải vây cho hắn, mà mình lại điểm huyệt Châu tỷ tỷ, thì thanh ra mất đi một tay bắn linh cao như thế là bất lợi.

Nghĩ vậy, nàng bỏ ý định đó,

Nàng nhận thấy Châu nhược Lan hết sức lạnh lùng, điều mà bình sanh nàng chưa từng chứng kiến, Nàng tự hỏi trong tâm tư Châu nhược Lan đang có ý niệm khiến gì. Châu nhược Lan xa vắng như thế,,.

Tại cục chiến quần nhau một lúc, Trầm vân Phượng lừa sơ hở của đối phương, phóng qua một đường kiếm, mủi kiếm xuyên thẳng vao ngực đại hán, đại hán ngã nhào.

Rảnh tay rồi nàng day qua tiếp trợ Dương mộng Hoàn liền.

Đối với Đào ngọc Bội, còn lâu lắm nàng mới là địch thủ của hắn song có cần gì điều đó, Dương mộng Hoàn đang đối chiến, nàng chỉ cần xoay quanh, nếu có dịp thì vung kiếm chém vào, không có dịp thì bỏ hết, ủng hộ tinh thần Dương mộng Hoàn.

Sự can thiệp của nàng tuy không lợi hại, song cũng gây trở ngăn cho Đào ngọc Bội không ít.

Chợt Lam tiểu Điệp nảy sanh một ý niệm, nàng cho rằng dù sao thì tài nghệ của nàng cũng trên Trầm vân Phượng mấy bậc, nếu nàng tham gia cuộc chiến thì cóthể nàng giúp ích cho Dương mộng Hoàn nhiều hơn là Trầm vân Phượng chỉnh chừng Châu nhược Lan không phải là một việc khó khăn Trầm Vân Phượng có thể làm việc đó, thay nàng, nàng ngồi không ở đây thì vô ích quá.

Nghĩ vậy, nàng đứng lên gọi to :

— Trầm muội vào đây bầu bạn với Châu tỷ lỷ, để tôi trợ chiến Dương huynh cho.

http://tieulun.hopto.org

Nàng rút kiếm, nhảy ra liền, đưa vội ánh mắt ra hiệu cho Trầm vân Phượng trở vào bên cạnh Châu Nhược Lan.

Lam tiểu Điệp nét lên :

— Đào ngọc Bội ! Ngươi phải bỏ xác tại đây !

Có Lam tiểu Điệp vào cuộc, Đao ngọc Bội không còn xử dụng đôi kim hoàn linh hoạt như trước nữa.

Thanh trường kiếm của Dương mộng Hoàn, trái lại ảo diệu phi thường.

Trong khoảnh khắc, chàng đã chém trúng Đào ngọc Bội hai nhát kiếm, rồi qua vài chiêu thức, chàng đâm bồi thêm một nhát nữa.

Chàng dắc thủ dễ dàng cũng nhờ Lam tiểu Điệp chận đứng các thế công của Đào ngọc Bội, nhờ thế, chàng hạ thủ quá dễ dàng.

Đào ngọc Bội cũng tài tình lắm, mới không để trúng chỗ nhược.

Máu từ các vết thương chảy ra, nhuộm đỏ y phục của hắn, có thể là hắn đau đớn lắm nhưng hắn chẳng hề kêu lên một tiếng, bình sanh hắn là con người sợ chết nhất trong võ lâm, giờ đây hắn cắn răng nghinh chiến, như hắn quyết liều, mạng đổi mạng.

Châu nhược Lan bỗng gọi Trầm vân Phượng :

— Chuẩn bị đi !

Trầm vân Phượng lấy làm lạ :

— Chuẩn bị để làm gì, tỷ tỷ ?

Châu nhược Lan lanh lùng :

— Cứu trợ hoặc Dương mộng Hoàn hoặc Lam tiểu Điệp!

Trầm vân hượng lấy làm lạ :

— Cả hai đang thắng thế mà ?

Châu nhược Lan điềm nhiên :

— Trong vòng ba mươi chiêu trở lại, Đào ngọc Bội sẽ, hạ độc thủ, một trong hai người đó sẽ bị trọng thương.

Đoạn nàng hừ một tiếng rồi tiếp luôn :

— Người ngồi đây, cũng chẳng hy vọng gì ám toán ta như các người đã âm mưu. Hãy ra dấy tiếp họ là hơn. Giả như ta muốn đi, cũng chẳng ai ngăn trở ta được.

Trầm vân phượng kêu lên :

— Sao tỷ tỷ lại nói thế ? Bọn tôi bao giờ dám có ý nghĩ đó dâu ?

Châu nhược Lan trầm giọng :

— Ta đã hiểu ! Đừng đối nhau mà làm gì !

Trầm vân Phượng thẫn thẹn, không dám ngồi lâu hơn, đứng lên, cầm kiếm bước ra cục trận.

Vừa lúc đó, Đào ngọc Bội đã nhập nội, chụp được cổ tay Dương mộng Hoàn.

Hắn bật cười ghê rợn :

— Trong hai chúng ta, phải có một chết ngay đêm nay!

Hắn bóp mạnh mấy ngón tay, định bức Dương mộng Hoàn buông kiếm.

Dương mộng Hoan không thể không hiểu lĩnh, vung tay kia đánh tới.

Đào ngọc Bội không ngờ một người thận trọng như Dương mộng Hoan lại xuất đánh một chiêu lưỡng bại cu thương như vậy, biết không thể tránh kịp, hắn phải đổi đòn, co chân thọt lên, đạp mạnh vào đùi chàng.

Song phương cùng tranh đòn nhau, Đào ngọc Bội không thể nắm cổ tay của Dương mộng Hoàn nữa được, đành buông ra.

Song phương cùng chập hoảng lui lại. Dương mộng Hoàn đảo đảo người rồi ngã phịch xuống đất, còn Đào ngọc Bội đứng vững được, nhưng gương mặt tái mét, hơi thở ồ ồ.

Cánh tay tả của hắn buông xuôi, dầu xương vai bị Dương mộng Hoàn giáng một chưởng, gãy vụn.

Trầm vân Phương nhào tới, nâng Dương mộng Hoàn, chàng bảo nhỏ

— Ngu huynh chưa đến đỗi nào, hãy tiếp tay Lam cô nương, đối phó với Đào Ngọc Bội !

Trầm vân Phượng thốt :

— Hắn bị thương nặng lắm, sắp chết đến nơi, còn sợ gì nữa mà phải tiếp Lam tỷ tỷ ?

Lam tiểu Điệp bước tới, hỏi Đào ngọc Bội :

http://tieulun.hopto.org

— Ngươi còn đủ sức giao đấu nữa chăng ?

Đào ngọc Bội lắc đầu :

— Ta không ngờ Dương mộng Hoàn tiến bộ như thế ! Bởi ta khinh thường hắn, nên bị hắn đánh gẫy xương vai !

Lam tiêu Điệp trầm giọng :

— Còn sức giao đấu, thì tự vệ, không sức giao đấu, thì cúi đầu nhận lãnh một nhát kiếm của ta. Nhất định ta phải giết ngươi !

Đào ngọc Bội lại lắc đầu :

— Ngươi không thể giết ta !

Lam tiểu Điệp xì một tiếng :

— Ai ngăn trở được ta ?

Đào ngọc Bội điềm nhiên :

— Ngươi hãy tĩnh, thở một hơi dài không khí, nghe xem có thoang thoảng một mùi hương lạ chăng ?

Lam tiêu Điệp y lời. Nàng nghe một mùi hương nhẹ, rất lạ, như có lẫn mùi mốc.

Đào ngọc Bội tiếp :

— Đó là mùi phấn độc, có cái tên là Cửu U Kỳ Phấn. Người phải mùi phấn đó chỉ trong năm hôm, chất độc phát tác con người không chết, song suy yếu dần dần, vũ công bủy diệt dần dần, chính ta cũng nhiễm chất độc đó như các ngươi

Lam tiểu Điệp trố mắt :

— Tại sao ngươi hạ độc cho chính ngươi ?

Đào ngọc Bội cười lạnh :

— Như ta đã giao ước với các ngươi, ba tháng sau, song phương sẽ định quyết thư hùng trên đỉnh Nam nhạc Hành Sơn. Nhưng, khi về đến căn cứ, ta bị kẻ nội tuyến của các ngươi hạ độc, chẳng những một mình ta trúng độc, mà toàn thể thuộc hạ của ta trên bảy mươi người cũng trúng độc, sẽ phải chết tất cả trong một ngày gần đây, như vậy thì làm sao ta thực hiện mưu đồ tận diệt các ngươi và bằng hữu các ngươi trên đỉnh Hoành Sơn vào ngày ước đấu ? Ta nảy sanh ra một ý định, hẹn gặp Châu nhược Lan tại đây, bố trí Cửu U Kỳ Phấn để sát diệt nàng, ta chết thì nàng cũng phải chết cả. Không chết, có sống cũng chẳng làm gì. Ngờ đâu các ngươi

lại kéo nhau cả lũ đến đây, để cùng chịu chết chung với Châu nhược Lan ! Thế là Thiên hình Bang mất hơn bảy mươi mạng người, đổi lấy các ngươi, kể ra thiệt hại về lượng nhưng thắng lợi về phẩm !

Hắn dừng lại một chút rồi, tiếp :

— Muốn có thuốc giải độc, Cửu u kỳ Phấn, chỉ có ta mới biết chỗ tìm, cho nên, nếu các ngươi chịu chết, thì ta cùng chết với, còn các ngươi chưa muốn chết, cứ để ta ra về thong thả, rồi các ngươi mang thuốc giải độc cho bảy mươi thuộc hạ của ta, ta sẽ trao cho thuốc giải Cửu u kỳ Phấn !

Vừa lúc đó, có giọng nói lạnh lùng từ xa vọng lại :

— Không ai phải sợ lãi hắn. Thuốc giải đã có sẵn nơi mình tôi đây !

Một bóng người từ trên không lao vút xuống, bóng đó vận y phục đen, thân hình thấp nhỏ.

Bóng đó chính là Đồng thục Trinh.

Đào ngọc bội nhìn nàng, hỏi !

— Ngươi là ai ?

Đồng thục Trinh cười gằn :

— Ta là tên tắm ngựa của ngươi đây !

Nàng đưa tay áo, lau lớp dầu nơi mặt.

Đào Ngọc Bội rú lên :

— Đồng Thục Trinh !

Đồng thục Trinh hừ một tiếng :

— Chính ta đây ! Tên phản bội !

Đào Ngọc Bội dù bị thương nặng, cố gom tận lực nhào tới.

Trầm vân Phượng đứng gần đó, lập tức vung kiếm lia sang một nhát tiện luôn cánh tay kia của hắn vừa vươn ra định chụp Đồng thục Trinh. Hắn ngã nhào.

Hắn chưa chết, tuy còn hơi hớp vẫn cố gắn giọng :

http://tieulun.hopto.org

— Rất tiếc ta không nhận ra ngươi sớm !

Đồng thục Trinh bật cười ha hả :

— Nếu ngươi nhận ra ta sớm, thì làm gì có cuộc trừng phạt hôm nay dành cho ngươi ?

Nàng cao giọng tiếp :

— Quyển Quy nguơn Bí Kíp, ngươi trao ngay cho các vị nầy, rồi thọ tội !

Bảo như thế thì dù có sẵn quyển Bí Kíp nơi mình, Đào Ngọc Bội làm sao lấy được ?

Nàng quên mất là Đào ngọc Bội đã gãy một cánh tay, dứt một cánh kia.

Nàng bước tới, rút thanh kiếm bên mình, dùng mũi kiếm rọc ngực áo của Đào ngọc Bội.

Nơi ngực hắn có một chiếc hộp bằng vàng, hộp được buộc chắc bằng giây tơ vòng từ ngực ra sau lưng.

Đồng thục Trinh dùng mũi kiếm, cắt dứt mấy đường giây rồi hất chiếc hộp về phía Dương mộng Hoàn, bảo :

— Sư đệ cất lấy, muốn lưu lại mà dùng, hay hủy bỏ, tùy ý !

Nàng lạilấy trong mình ra một chiếc lọ bằng ngọc, quăng luôn đến cho chàng, bảo :

— Thuốc giải chất độc Cửu u kỳ Phấn đấy !

Đoạn nàng day lại Đào ngọc Bội, cử cao thanh kiếm lên trầm giọng thốt :

— Đào Ngọc Bội ! Trước giờ ngươi chết, ngươi có biết tội mình chăng ?

Đào Ngọc Bội phều phào :

— Thắng là vua, thua là giặc. Trên đường đời, con người tranh nhau chỗ đứng, chẳng phải là việc không nên làm. Ta kém thu đoạn, ta chết, ta bại, chứ ta chẳng hề có tội !

Đồng thục Trinh ấn gót chân lên ngực hắn :

— Ngươi ăn nói với ta làm sao ?

Đào ngọc Bội không còn đủ sức thốt trọn câu :

— Ta... ta...

Đồng thục Trinh cắn răng, chong mũi kiếm ngang ngực hắn, không hiểu nghĩ sao, nàng buông tay xuống, thở dài.

Chừng như trong ánh mắt nàng, có long lanh vài giọt lệ.

Lâu lắm, nàng quay sang Dương Mộng Hoàn, gọi :

— Dương sư đệ !

Dương Mộng Hoàn chưa đứng lên được, hỏi lại :

— Sư tỷ có điều chi, cứ nói !

Đồng thục Trinh thốt nhanh, sợ ngập ngừng là không còn nói được nữa :

— Ngu tỷ muốn mang xác hắn đi ! Hắn đã làm tan nát cả cuộc đời của ngu tỷ...

Dương mộng Hoàn an ủi :

— Con người ai cũng có số cả, sư tỷ. Cái số của mình đã vậy, âu cũng đành với số cho xong một kiếp. Hắn đã đối xử tàn độc với sư tỷ, giờ đây, hắn nhận cái kết cuộc nầy, cũng đáng lắm rồi. Mong sư tỷ nên lấy lượng khoan nhân, đừng hành hạ hắn hơn !

Đồng thục Trinh gật đầu :

— Không, sư tỷ không hành hạ hắn, bất quá, tìm một nơi nào đó, đưa một nhát kiếm, cho hả cái hận ôm ấp mấy năm dài.

Nàng cúi xuống, bế xốc cái xác thân gần như vô tri giác của Đào ngọc Bội, phi thân vút đi liền.

Trầm vân Phượng hỏi Dương mộng Hoàn :

— Dương ca ca có nhìn kỷ Đồng sư tỷ chăng ?

Dương mộng Hoàn lấy làm lạ :

http://tieulun.hopto.org

— Trầm muội thấy sao ?

Trầm vân Phượng thở dài :

— Tiểu muội thấy ánh mắt của sư tỷ long lanh...

Lam tiểu Điệp thốt :

— Rất có thể Đồng sư tỷ tìm cách cứu chữa hắn...

Dương mộng Hoàn trầm giọng :

— Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản. Rất có thể cái tình ngày trước chưa trọn vẹn phôi pha, nhưng ai, thì còn có tìm cách cứu chữa hắn, chứ Đồng sư tỷ thì không, theo tại hạ biết, có lẽ Đồng sư tỷ ngại sự hiện diện của chúng ta, nên không xuống tay, bắt buộc phải mang hắn đến một nơi nào thanh vắng, mà khóc cho mối tình tan vỡ vì bị bội bạc, rồi vùi chôn xác hắn cho tròn sự yêu đương của ngày nào...

Chợt, Trầm văn Phượng kêu lên !

— Châu tỷ tỷ...

Thì ra, Châu nhược Lan nhân lúc mọi người chú ý đến Đào ngọc Bội và Đồng thục Trinh, đã lẻn đi mất rồi.

Trầm vân Phượng không đợi hỏi ý kiến của Dương mộng Hoàn, phóng chân chạy đi liền.

Lam tiểu Điệp toan gọi lại, nhưng Dương mộng Hoàn ngăn chận :

— Để Trầm muội đuổi theo, tại hạ thọ thương như thế nầy thì còn làm gì được ? Trong ba chúng ta, phải có một người theo sát bên Châu tỷ tỷ, nếu không thì...

Chàng ưng thuận cho Trầm vân Phượng chạy theo Châu nhược Lan mà không giục Lam tiểu Điệp đi theo, tức nhiên chàng cần có nàng bên cạnh trong lúc nầy.

Lam tiểu Điệp hiểu điều đó lắm, bởi chàng thọ thương như vậy, nàng phải chiếucố đến chàng.

Hơn nữa Trầm vân Phượng có hy vọng thuyết phục Châu

Nhược Lan, hơn nàng, Trầm Vân Phượng đuổi theo là phải.

Nàng nhìn chiếc hộp bằng vàng, trong có đựng pho Bí Kíp Quy Ngươn hỏi :

— Quyển Bí Kíp nầy, mình nên hủy diệt hay lưu lại, Dương huynh ?

Dương mộng Hoàn đáp :

— Bí Lục Vũ Công bao giờ cũng quý, song cứ như lời Châu tỷ tỷ đã nói, thì trong Quy Ngươn Bí Kíp, có ghi chú nhiều kỳ công tuyệt học thuộc về Ma Đạo, dành rằng luyện được những môn công đó, con người trở thành vô địch, song đồng thời cũng cải biến tâm tánh mà thành ác độc, cho nên theo ngu ý của tại hạ, chúng ta nên hủy diệt tránh cho người đời sau cái nạn tranh giành như hiện nay, cũng như ảnh hưởng ma quái của những môn công kỳ lạ. Vả lại chẳng có Bí Kíp Quy Ngươn, thì vũ lâm cũng vẫn tồn tại kia mà!

Lam tiểu Điệp liền lấy mồi đánh lửa, thiêu hủy pho Bí Kíp vũ công đã làm đỗ rất nhiều máu đỏ, trong việc thanh thủ quyền sở hữu,

Đoạn nàng dìu Dương mộng Hoàn ra khỏi sơn cốc, tìm đến thị trấn gần đó, tạm cư ngụ một vài hôm, chữa trị thương thế cho Dương mộng Hoàn.

Khi Dương mộng Hoàn và Lam tiểu Điệp về đến Thủy Nguyệt Sơn Trang thì gặp ngay Lý thương Lan tiếp đón.

Lý thương Lan hỏi :

Nghĩa tế đã về, chẳng hay Đào ngọc Bội ra sao ? Đồng cô nương đưa hắn đi đâu ?

Dương mộng Hoàn trố mắt :

— Nhạc trượng biết rồi à ?

http://tieulun.hopto.org

Lý thương Lan gật đầu :

— Trầm cô nương đã trở về đây, có cả tiểu nữ Lý dao Hồng nữa.

Thì ra, Trầm vân Phượng đã lượt thuật sự tình cho Lý lão anh hùng biết.

Dương mộng Hoàn thở dài :

— Đào ngọc Bội đã chết, bên cạnh xác hắn, có cả xác của Đồng sư tỷ, chính tiểu tẽ và Lam cô nương bắt gặp xác hắn cả hai nơi ven rừng, và chôn cất đàng hoàng.

Lý thương Lan thở phào :

— Thế là tránh được cho quần hùng một chiến dịch trong tương lai, khỏi phải đến Nam nhạc Hành sơn ước hội với hắn !

Dương mộng Hoàn vào nhà trong, có Trầm vân Phượng và Lý dao Hồng ra đón.

Trầm vân Phượng mỉm cười :

— Châu tỷ tỷ đã về Thiên cơ Thạch Phủ. Nhị vị công cô cho biết là đầu tháng tới đây, hai vị sẽ đến đó, cầu hôn cho ca ca...

Lý Dao Hồng cũng cười tiếp :

— Hai vị công cô dặn dò tôi, nói với ca ca, đừng quên ơn Lam cô nương hết lòng tiếp trợ chúng ta. Vả lại, đó cũng là ước vọng của Châu tỷ tỷ.

HẾT

NGUYỄN-DUY-CẦN

ĐÃ XUẤT BẢN

THUẬT XỬ-THẾ CỦA NGƯỜI XƯA 1954
Những cách xử-thế khôn-ngoan và tế-nhị của người xưa ở xã-hội Đông-Phương.

THUẬT TƯ-TƯỞNG 1952
Những phương-pháp thực-tiễn để vận-dụng tư-tưởng cho đứng-đắn. Tất-cả những lề-lối, những kỹ-thuật để minh-xác, phán-đoán và phê-bình.

THUẬT YÊU-ĐƯƠNG 1961
... « Quyển Sách để xây-dựng hạnh-phúc gia-đình cho những cặp vợ chồng trẻ cũng như già và để soi đường cho những thanh-niên thiếu-nữ chưa lập gia-đình tránh được những lạc-lầm đau-khổ ».
(Văn-Hóa Á-Châu)

CÁI DŨNG CỦA THÁNH-NHÂN. 1951
Phương-pháp rèn-luyện tinh điềm-đạm, phẩm-cách thanh-cao nhất của con người, theo Đạo-hạnh Đông-Phương.

TỐI TỰ-HỌC 1959
Những nguyên-tắc căn-bản để tạo cho mình một cơ-sở học-thức đầy-đủ... để bù vào những thiếu-sót của cái học ở nhà trường. Nhất là rất có ích cho những ai không được cái may-mắn học được cái học ở nhà trường.

LÃO-TỬ ĐẠO-ĐỨC-KINH (2 quyển) 1962
Bản-dịch đầy-đủ có bình-chú và nguyên-văn đối-chiếu (450 trang).
In lần thứ 2. 1968

TRANG-TỬ NAM-HOA-KINH (3 quyển) 1963
Bản-dịch có bình-chú và nguyên-văn đối chiếu. (670 trang)
In lần thứ 2. 1968

TRANG-TỬ TINH-HOA 1956
Nghiên-cứu một học-thuyết có ảnh-hưởng to nhất trong vùng Triết-học Đông-Phương.

LÃO-TỬ TINH-HOA 1963

XUÂN-THU

http://tieulun.hopto.org